RICHARD MORGAN

TAKESHI SUM

PALADIN
SCIENCE-FICTION

virtual-project.com

„Apogeul eforturilor lui Richard Morgan, vizibile încă de la primul roman, *Carbon modificat,* este atins în *Takeshi sum,* care se dovedeşte a fi superioară primelor două volume.”

www.sfreviews.net

„Un decor baroc teribil de complicat, cu o multitudine de şanse pentru revelaţii şi trădări.”

Publishers Weekly

„Acţiune de top şi idei SF la cel mai înalt nivel. Richard Morgan a demonstrat deja că este unul dintre autorii contemporani importanţi de science-fiction.”

www.booktopia.com

„Naraţiunea poate părea a unui povestitor lipsit de empatie şi umanitate, amoral, dar surprinde prin răsturnări de situaţie ingenioase demne de un *psycho-thriller.* Nu uitaţi: când o femeie fatală începe să recite coduri de sistem într-un moment intim, este cazul să vă fie frică!”

DREAMWATCH

„Un roman pur şi simplu excelent! Singura problemă este că te întrebi ce ar mai putea scrie Morgan în continuare la un asemenea nivel?”

PA News

„A treia aventură a lui Takeshi Kovacs marchează un punct de referinţă atât pentru invincibilul fost agent special, cât şi pentru mediul *heavy metal noir* al aventurilor sale.”

EDGE

„Acţiune cyberpunk palpitantă, cu ocazionale abateri pentru discursuri mişcătoare împotriva fundamentalismului religios.”

kirkusreviews.com

RICHARD MORGAN

Seria: Takeshi Kovacs

#3 TAKESHI SUM

Original: *Woken Furies* (2005)

Traducere din limba engleză:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

PALADIN

— 2023 —

Furie (s.): 1. Stare de extremă iritare, nestăpânită şi adesea distructivă 2. Pornire violentă, nestăpânită. 3a. Fiecare dintre cele trei divinităţi răzbunătoare care, în mitologia greacă, pedepseau fărădelegile. 3b. Femeie arţăgoasă şi răzbunătoare.

The New English Penguin Dictionary, 2001

PROLOG

Locul în care m-au trezit trebuie să fi fost pregătit cu grijă.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru sala de primire în care mi-au făcut propunerea. Familia Harlan nu umblă cu jumătăţi de măsură şi, după cum îţi poate spune oricine a fost vreodată Primit, caută să facă o impresie bună. Decor negru cu pete aurii ici şi colo, în ton cu blazoanele familiei expuse pe pereţi, muzică ambientală subsonică, menită să-ţi smulgă lacrimi de emoţie fiindcă – nu-i aşa? – respiri acelaşi aer cu aristocraţia. Un artefact marţian într-un colţ, amintind discret de tranziţia custodiei globale de la binefăcătorii noştri non-umani, demult dispăruţi, la mâna forte, modernă, a oligarhiei Primelor Familii. Inevitabila holosculptură a bătrânului Konrad Harlan, în postura triumfală de explorator planetar. Cu o mână ridicată, cu cealaltă apărându-şi ochii de strălucirea unui soare străin. Şi alte chestii din astea.

Iată-l deci pe Takeshi Kovacs, ieşind dintr-o cuvă plină cu gel, în corpul naiba ştie cui, scuturându-se în lumina difuză, pastelată, ajutat să stea drept de servitori respectuoşi în costume de înot identice. Prosoape nemaipomenit de pufoase care-l şterg bine de gel şi un halat dintr-un material asemănător pentru cei câţiva paşi până la sala de alături. Un duş, o oglindă – n-ar fi rău să te obişnuieşti cu noua ta faţă, soldat –, *haine noi-nouţe, potrivite cu noul corp, apoi mai departe, în sala de audienţe, pentru o discuţie cu un membru al Familiei. O femeie, desigur. Nu aveau cum să se folosească de un bărbat, ţinând cont că-mi ştiau trecutul. Părăsit de un tată alcoolic când aveam zece ani, crescut împreună cu două surori mai mici, o viaţă de reacţii sporadic psihopatice în prezenţa unor figuri autoritare de sex masculin. Da, o femeie. Vreo mătuşă cosmopolită, cu o funcţie executivă, angajată să aibă grijă din umbră de afacerile mai puţin publice ale familiei Harlan. O frumuseţe discretă, într-un corp clonat, de comandă, probabil trecută de patruzeci de ani, după ochiul meu format.*

— Bine-ai revenit pe Lumea lui Harlan, Kovacs-san! Cum te simţi?

— Bine. Tu?

Obrăznicie crasă. Pregătirea de agent special te ajută să percepi şi să procesezi detaliile din jur la o viteză la care oamenii obişnuiţi nu pot decât să viseze. Dintr-o singură privire, agentul special Takeshi Kovacs ştie, într-

o fracţiune de secundă, din chiar clipa în care s-a trezit în cuvă, că e nevoie de el.

— Eu? Poţi să-mi spui Aiura.

Limba este amanglică, nu japoneză, dar pretinsa înţelegere greşită a întrebării şi evitarea elegantă a ofensei, fără pic de furie, duc evident la rădăcinile culturale ale Primelor Familii. Femeia gesticulează, la fel de elegant.

— Deşi, în cazul de faţă, e mai puţin important cine sunt eu. Cred că ţi-ai dat seama pe cine reprezint.

— Da, este cât se poate de limpede.

Poate muzica subsonică, poate replica sobră a femeii la întrebarea mea în băşcălie îmi mai taie din aroganţă. Agenţii speciali absorb totul din jur şi, într-o oarecare măsură, e un proces toxic. De multe ori, ei observă instinctiv comportamentul celorlalţi, mai ales dacă intuiţia le spune că acel comportament le poate fi de folos.

— Deci sunt transferat în interes de serviciu.

Aiura tuşeşte delicat.

— Da, într-un fel.

— Numai eu?

Nu e ceva neobişnuit, dar nici nu mă omor după asta. Când faci parte dintr-o echipă de agenţi speciali, ai altfel de încredere decât atunci când lucrezi cu oameni obişnuiţi.

— Da. Mai precis, vei fi singurul agent special implicat. Alte resurse, mai convenţionale, îţi vor sta la dispoziţie în număr mare.

— Sună bine.

— Să sperăm.

— Ce trebuie să fac?

Femeia îşi drege iarăşi glasul, la fel de delicat.

— Toate la timpul lor. Aş vrea să te întreb, din nou, dacă te simţi bine în noul corp.

— Pare foarte…

De-abia acum înţeleg. Se pliază foarte bine, reacţionează excelent la toate nivelurile, chiar şi pentru unul ca mine, trecut prin atâtea lupte. Un corp excelent, cel puţin pe dinăuntru.

— E vreun produs nou de la Nakamura?

— Nu.

Aiura priveşte în sus şi apoi spre stânga. Răspunde de securitate, deci trebuie să fie dotată cu un display retinal.

— Neurosisteme Harkany, produse sub licenţă universală pentru Humalo-Cape.

Agenţii speciali nu au voie să-şi exteriorizeze reacţiile. Chiar dacă mă încrunt, trebuie s-o fac în sinea mea.

— Humalo? N-am auzit.

— Probabil.

— Poftim?

— E de-ajuns să-ţi spun că te-am echipat cu tot ce este mai nou în materie de biotehnologie. Ţinând cont de pregătirea ta, nu cred că trebuie să enumăr performanţele de care e în stare noul corp. Dar, dacă vrei amănunte, poţi accesa un manual de bază prin display-ul din câmpul vizual al ochiului stâng.

Un zâmbet pierit, poate un semn de oboseală.

— Neurosistemele Harkany nu sunt concepute neapărat pentru agenţii speciali şi, în plus, n-a fost timp pentru ajustări.

— Sunteţi în criză?

— Eşti perspicace, Kovacs-san. Da, situaţia ar putea fi considerată drept critică. De aceea am dori să te apuci de treabă imediat.

— Mda, pentru asta sunt plătit.

— Întocmai.

Oare acum îmi va spune cine iese cu banii? Probabil că nu.

— Cum sunt sigură că ai ghicit, aceasta va fi o operaţiune secretă. Foarte diferită de cea de pe Sharya. Cu toate că şi-acolo ai avut de-a face cu terorişti, spre sfârşitul campaniei, nu?

— Mda.

După ce le-am distrus flota interplanetară, le-am bruiat sistemele de transmitere a datelor, le-am dat peste cap economia şi, în general, le-am redus la zero capacitatea de a purta un război global, au rămas câţiva radicali care s-au făcut că nu înţeleg mesajul Protectoratului. Drept care i-am urmărit până-n pânzele albe şi i-am scos din circulaţie. Infiltraţi-vă printre duşmani, împrieteniţi-vă cu ei, sabotaţi-i, trădaţi-i. Ucideţi-i pe ascuns.

— Am făcut-o o vreme.

— Perfect. Misiunea asta nu se deosebeşte prea mult.

— Aveţi probleme cu teroriştii? Quelliştii fac iar pe nebunii?

Flutură din mână, dispreţuitor. De câteva secole nimeni nu mai ia în serios quellismul. Puţinii quellişti autentici care au mai rămas pe Lumea lui Harlan au schimbat principiile revoluţionare cu fărădelegile, mult mai profitabile. Aceleaşi riscuri, dar răsplătite mai bine. Quelliştii nu mai sunt un pericol pentru această femeie sau pentru oligarhia pe care o reprezintă. E primul semn că situaţia nu e cum pare a fi.

— În câteva cuvinte, e mai degrabă o vânătoare de oameni, Kovacs-san. Este vorba despre o anumită persoană, nu despre o chestiune politică.

— Şi pentru asta aveţi nevoie de un agent special!

Chiar şi prin masca autocontrolului, asta echivalează cu ridicarea unei sprâncene. Şi a vocii, un pic.

— Trebuie să fie un ins deosebit.

— Da. Chiar este. Un fost agent special. Kovacs-san, înainte de a intra în amănunte, trebuie să clarificăm un lucru, o problemă care…

— Cu siguranţă trebuie să clarificăm un lucru de faţă cu comandantul meu. Fiindcă mi se pare că nu-i decât pierdere de timp pentru Corpul de Agenţi Speciali. Noi nu facem aşa ceva.

— …s-ar putea să te dea peste cap. Crezi, probabil, că, la scurtă vreme după campania din Sharya, ai fost reîntrupat. Poate chiar la câteva zile după ce-ai fost expediat de-acolo prin needlecast.

Ridic din umeri. Calm specific agenţilor speciali.

— La câteva zile sau câteva luni… pentru mine nu contează prea mult…

— După două secole.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Ai fost stocat aproape două sute de ani. În termeni reali…

Calmul specific agenţilor speciali se evaporă rapid.

— Ce dracu s-a-ntâmplat cu…?

— Kovacs-san, te rog să asculţi până la capăt.

Tăios, ca un ordin. Apoi, când reflexul condiţionat mă linişteşte, făcându-mă din nou să ascult şi să învăţ, mai încet:

— Mai târziu îţi voi oferi câte detalii vrei. Pe moment, e de-ajuns să-ţi spun că nu mai faci parte din Corpul de Agenţi Speciali. Te poţi considera în slujba familiei Harlan.

Abandonat secole întregi după ultimele momente ale existenţei pe care ţi

le aminteşti. Scos din fluxul temporal. O viaţă departe de toţi şi de toate. Ca un nenorocit de infractor. *Mda, trebuie să fi reţinut ceva prin tehnica asimilării, dar…*

— Cum de-aţi…

— Dosarul tău digitizat a fost preluat de familia Harlan cu câtva timp în urmă. Cum îţi spuneam, îţi pot da mai multe amănunte cu altă ocazie. Ideea e că nu trebuie să-ţi baţi prea mult capul cu asta. Contractul pe care vreau să-l încheiem este avantajos şi, după părerea noastră, te va mulţumi pe deplin. Important e să înţelegi cât de mult vor fi puse la încercare abilităţile tale de agent special. Dat fiind că aici nu e Lumea lui Harlan pe care o ştii tu.

— Mă descurc, răspund eu impacientat. E meseria mea.

— Perfect. Acum, desigur, vrei să ştii…

— Mda.

Amortizez şocul, ca un garou pe un braţ care sângerează. Din nou stăpân pe mine, renunţând să-mi mai fac gânduri rele. Pun întrebarea evidentă, fundamentală în toată tărăşenia.

— Cine dracu-i individul ăsta, fost agent special, pe care vreţi să-l prind?

⟨8⟩

Poate că aşa a fost.

Sau poate că nu. Deduc totul din bănuieli şi din ce-mi aduc aminte după ce faptul s-a consumat. Reconstitui din ceea ce presupun, umplu spaţiile goale cu intuiţia de agent special. Dar s-ar putea la fel de bine să greşesc amarnic.

N-am cum să ştiu.

N-am fost acolo.

Şi nu am văzut faţa lui când ei i-au spus unde eram. I-au spus că eram *şi ce trebuia el să facă în privinţa asta.*

PARTEA I

Acesta eşti tu

„Ia-o ca pe ceva personal.”

Quelkrist Falconer
Lucruri pe care ar fi trebuit să le învăţ până acum, volumul II

Capitolul 1

Daune.

Rana ustura ca dracu', dar avusesem altele şi mai grave. Raza blasterului îmi atinsese coastele, însă fusese atenuată de blindajul uşii prin care trecuse ca să ajungă la mine. Nişte găozari, le trânteşti uşa-n nas şi ei trag prin ea, doar-doar te-or nimeri undeva. O noapte de rahat, pierdută cu nişte ageamii. Care probabil sufereau la fel de mult ca mine în urma ricoşeului din uşă. Eu mă trăsesem deja deoparte. Raza îmi provocase o tăietură lungă, nu foarte adâncă, pe cutia toracică şi ieşise prin cutele hainei ce ardea înăbuşit. Îngheţare bruscă acolo şi imediat mirosul greu al componentelor arse ale senzorilor dermici. Sfârâitul curios al osului, pe care aproape că-l simţi în gură, în locul unde raza străpunsese învelişul protector al coastelor.

Optsprezece minute mai târziu, potrivit display-ului care-mi licărea în câmpul vizual superior stâng, auzeam acelaşi sfârâit în timp ce grăbeam pasul pe strada luminată de felinare, încercând să nu mă gândesc la rană. Simţeam cum se prelinge ceva pe sub haină. Nu foarte mult sânge. Un corp sintetic are avantajele lui.

— Vrei să te distrezi, amice?

— Am făcut-o deja, i-am răspuns îndepărtându-mă de uşă.

Tipul a clipit dispreţuitor din pleoapele tatuate, dându-mi de înţeles că *eu pierd,* nu el, şi, languros, şi-a sprijinit din nou de tocul uşii corpul musculos, învăluit de întuneric. Am traversat strada şi am dat colţul, strecurându-mă printre alte două curve, una femeie, cealaltă de sex nedefinit. Femeia era supradimensionată, cu o limbă bifurcată, de balaur, pe care şi-o plimba peste buzele evident prehensile, poate adulmecând mirosul rănii în aerul nopţii. M-a urmărit cu privirea, apoi a trecut mai departe. Alături, nedefinita şi-a schimbat uşor poziţia corpului, m-a privit cercetător, dar nu a spus nimic. Niciuna nu se arăta interesată. Străzile erau ude de ploaie şi pustii, deci avuseseră mai mult timp să mă vadă decât tipul din pragul uşii. Mă curăţasem de când părăsisem citadela, însă probabil ceva le spunea că n-au cu ce să se aleagă de la mine.

Le-am auzit în urma mea, vorbind în stripjap. Am auzit echivalentul lui *lefter,* eu fiind persoana în cauză.

Îşi permiteau să aleagă. După Iniţiativa Mecsek, afacerile mergeau mai bine ca oricând. Tekitomura era arhiplin în iarna aceea, gemea de brokeri

recuperatori şi de echipe de Anihilatori atraşi ca pescăruşii de siajul unui trauler. *Un New Hok sigur pentru un nou ev,* aşa sunau reclamele. De la docurile noi, pentru hoverloadere, din capătul oraşului, în Kompcho, erau mai puţin de o mie de kilometri în linie dreaptă până la ţărmurile oraşului New Hokkaido, iar hoverloaderele făceau naveta zi şi noapte. În afară de transportul aerian, nu ai cum să traversezi mai repede Marea Andrassy. Iar pe Lumea lui Harlan apelezi la transportul aerian numai dacă n-ai alternative. Orice grup de Anihilatori dotat cu echipament greu – cum erau toate – se deplasa la New Hok cu hoverloaderul, plecând din Tekitomura. Supravieţuitorii se întorceau pe acelaşi drum.

Oraşul prosperităţii. Plin de speranţe şi de un entuziasm deşănţat, pe măsura banilor care curgeau după Iniţiativa Mecsek. Am străbătut şchiopătând artere pline de detritusul distracţiilor satisfăcute ale oamenilor. În buzunar, memoriile corticale abia extrase se ciocneau şi clicăiau ca nişte zaruri.

La intersecţia dintre strada Penceva şi bulevardul Muko era o încăierare. Localurile de pe Muko, unde se trăgea masiv pe nas, tocmai se închiseseră, iar clienţii cu sinapsele arse se întâlniseră cu docherii din schimbul de noapte care treceau prin cartierul plin de depozite, cuprins de o linişte aparentă. Motiv suficient pentru violenţă. Vreo zece inşi se împingeau pe stradă, înainte şi înapoi, fluturând din braţe şi încercând să se agaţe unul de altul, în timp ce un grup de pe margine îi încuraja cu înflăcărare. Un ins zăcea deja inert pe pavajul din sticlă topită, iar altul, cu faţa plină de sânge, trăgea de el, ba de-o mână, ba de-un picior, ca să-l scoată din încăierare. Dintr-un box electric supraîncărcat ţâşneau scântei albastre, în altă parte strălucea lama unui cuţit. Însă toţi cei care rămăseseră în picioare păreau că se simt foarte bine, cu atât mai mult cu cât poliţia încă nu apăruse.

„Mda”, a zis în zeflemea o parte din mine. „Probabil că băieţii sunt prea ocupaţi la sediu.”

Am încercat să mă ţin departe de cei care-şi împărţeau cu dărnicie pumni şi picioare, ferindu-mi coastele rănite. Sub haină, mâinile se încleştau pe ultima grenadă halucinogenă, frumos curbată, şi pe mânerul uşor lipicios al cuţitului Tebbit.

Nu te amesteca într-o bătaie dacă poţi să ucizi rapid şi să dispari la fel.

Virginia Vidaura – instructor al Corpului de Agenţi Speciali, ulterior cu o carieră de infractoare şi uneori activistă politică. Un fel de model pentru mine, deşi au trecut câteva decenii de când am văzut-o ultima oară. Mi-am

amintit de ea pe mai multe planete, fără să vreau, şi fantoma aceea din mintea mea mi-a salvat viaţa de tot atâtea ori. De data asta n-aveam nevoie nici de ea, nici de cuţit. Am trecut pe lângă încăierare fără să-i privesc în ochi pe bătăuşi, am intrat pe strada Penceva şi m-am făcut una cu umbrele care se întindeau peste aleile ce duceau spre mare. Cipul temporal din ochi îmi spunea că sunt în întârziere.

„Măreşte pasul, Kovacs!" Potrivit cunoştinţei mele din Millsport, Plex nu era atât de sigur în momentele-cheie. Pe de altă parte, nici nu-l plătisem suficient încât să aştepte prea mult.

Încă cinci sute de metri şi apoi la stânga, printre spiralele fractale dese ale cartierului Belabumbac Kohei, numit aşa cu secole în urmă după marfa obişnuită şi după primul proprietar, prima familie ale cărei depozite străjuiau labirintul străduţelor. După Decolonizare şi pierderea oraşului New Hokkaido ca piaţă de desfacere, comerţul local cu belabumbac decăzuse în mare parte şi familii precum Kohei dăduseră repede faliment. Acum, ferestrele de sus, murdare, ale faţadelor priveau trist pe deasupra rampelor de încărcare goale, ale căror obloane erau toate înţepenite într-o poziţie neutră, nici deschise, nici închise.

Desigur se vorbea despre regenerare, despre redeschiderea unităţilor şi reutilarea lor ca laboratoare, centre de instruire şi depozite de utilaj greu pentru Anihilatori. În general doar se vorbea – entuziasmul renăscuse doar în unităţile înşiruite de-a lungul cheiului, cu faţa la rampele de lansare a hoverloaderelor, inspirând tot atâta încredere cât un maniac al gadgeturilor căruia i-ai lăsa telefonul pentru câteva minute. Aici, în est, departe de chei, discuţiile despre fondurile Mecsek erau aproape inexistente.

Bucuriile economiei picurate[{1}]. De la una dintre ferestrele de sus ale depozitului Belabumbac Kohei 9.26 răzbăteau câteva raze de lumină, iar limbile lungi, mişcătoare, ale umbrelor ce se luptau cu lumina strecurată pe sub oblonul pe jumătate ridicat al rampei de încărcare făceau ca depozitul să semene cu un beţivan chior şi bălos. M-am furişat lângă perete şi am activat circuitele auditive ale corpului sintetic, aducându-le la putere maximă, adică nu prea mare. Acum vocile dinăuntru ajungeau până în stradă, cu intermitenţe, la fel ca umbrele de la picioarele mele.

— …ascultă-mă bine, n-am de gând să-nghit aşa ceva.

Era un accent Millsport, tărăgănat, pe nas, metropolitan, în amanglica vorbită pe Lumea lui Harlan, pe un ton iritat. Vocea lui Plex, mormăind ceva nedesluşit, protesta fără vlagă. Părea că pune o întrebare.

— De unde dracu’ să ştiu? Crezi ce vrei.

Interlocutorul lui Plex se mişca prin cameră, mutând obiectele din cale. Vocea i s-a pierdut însă în ecourile rampei de încărcare. Am prins cuvintele *kaikyo, contează,* un râset scurt. Apoi din nou mai aproape de oblon.

— …contează ce crede familia şi familia crede ce-i spune tehnologia. Tehnologia lasă urme, amice.

O tuse puternică şi o inspiraţie adâncă, semn că vorbitorul trăgea din pipă.

— Tipul ăsta văd că se lasă aşteptat.

M-am încruntat. *Kaikyo* are mai multe înţelesuri şi toate depind de vârsta pe care o ai. Din punct de vedere geografic, este o strâmtoare sau un canal. Aşa se folosea termenul în primii ani ai Colonizării sau încă se foloseşte, cu ifose, de către Primele Familii foarte educate, care scriu cu ideograme. Insul nu părea să aibă de-a face cu vreo Primă Familie, dar se prea poate să fi fost *prin preajmă* când Konrad Harlan şi amicii lui cu relaţii sus-puse transformau Glimmer VI într-o feudă. Memoriile corticale ale multor personalităţi din vremea aceea sunt stocate în aşteptarea unui corp care să treacă din nou la treabă. Apropo, ca să cunoşti toată istoria umană a Lumii lui Harlan ai nevoie doar de vreo şase reîntrupări succesive. Asta înseamnă puţin peste patru secole, în timp terran, de când transportoarele pline de colonişti au poposit pe planetă.

Intuiţia de agent special nu-mi dădea pace. Ceva nu era în regulă. Întâlnisem bărbaţi şi femei cu secole de viaţă continuă la activ care nu vorbeau ca insul ăsta. Nu era nici pe departe înţelepciunea veacurilor, împărtăşită cu o voce tărăgănată între două trageri din pipă în noaptea care învăluia Tekitomura.

Pe stradă, adoptat de stripjap cu vreo două sute de ani în urmă, *kaikyo* înseamnă o cunoştinţă care-ţi poate găsi un cumpărător pentru marfa furată. Un intermediar secret. În unele părţi ale Arhipelagului Millsport, acest termen este încă frecvent folosit. Prin alte părţi, sensul se schimbă, referindu-se la consultanţi financiari cu acte în regulă.

„Mda, iar mai la sud înseamnă sfânt, un ins posedat de spirite, sau gură de canalizare. Dar de ajuns cu deducţiile astea detectiviste. L-ai auzit ce spune – ai întârziat.”

Am vârât mâna sub oblon şi l-am ridicat, încercând să anihilez durerea bruscă dinspre rană atât cât mă lăsa sistemul nervos al corpului sintetic. Oblonul s-a rulat cu zgomot până sub acoperiş. Lumina a ţâşnit în stradă şi

peste mine.

— Bună seara.

— Ce dracu'! a exclamat accentul Millsport făcând un pas înapoi.

Fusese la numai doi metri de oblonul care o luase din loc.

— Tak.

— Salut, Plex, am spus eu fixându-l cu privirea pe nou-venit. Cine-i *tanul?*

Între timp, îmi dădusem seama. Palid, chipeş, ca dintr-un film experia ieftin, ceva între Micky Nozawa şi Ryu Bartok.

Corp de luptător bine proporţional, lat în piept şi umeri, cu membrele lungi. Cu părul căpiţă, cum se poartă pe bio-podiumurile de prezentare a modei, răsucit în sus şi electrizat static, ca să pară că posesorul tocmai a fost scos dintr-o cuvă de donare. Un costum larg şi cu falduri, care sugera arme ascunse, şi o poziţie care-mi spunea că nu avea de fapt niduna pe care s-o folosească. Specifică artelor marţiale, menită mai degrabă să mă atenţioneze decât să arate că atacul este iminent. În palma strânsă încă ţinea micro-pipa descărcată, iar pupilele erau fixe şi foarte mari. Ca o concesie făcută unei vechi tradiţii, într-un colţ al frunţii se înşiruiau mai multe cerculeţe tatuate cu iluminiu.

Ucenic al yakuza din Millsport. Mardeiaş de pe stradă.

— Nu-nţeleg de ce-mi spui *tani,* a şuierat el. Tu eşti nepoftitul aici, Kovacs. *Tu* eşti intrusul.

L-am lăsat în periferia câmpului meu vizual şi am privit spre Plex, care stătea lângă bancurile de lucru şi moşmondea cu nodul unor centuri de protecţie, încercând un zâmbet care nu voia să apară pe faţa lui de aristocrat decăzut.

— Uite ce-i, Tak…

— Asta trebuia să fie o petrecere exclusivistă, Plex. N-a fost vorba să inviţi pe cineva.

Yakuza abia s-a abţinut să facă un pas spre mine, mulţumindu-se să scoată un fel de mârâit. Plex părea descumpănit.

— O clipă… a zis el lăsând centurile deoparte cu un efort evident. Tak, tipul e aici pentru altceva.

— Ca să-mi mănânce timpul, am replicat eu cu blândeţe în glas.

— *Ascultă,* Kovacs. Te bag în…

— *Nu,* am spus pironindu-l cu privirea, în speranţa că tonul meu categoric îl va potoli. Fii cuminte dacă ştii cine sunt. Am venit aici ca să

vorbesc cu Plex, nu cu tine. Hai, valea!

Nu ştiu ce l-a oprit: reputaţia mea de agent special, ultimele ştiri din citadelă – „fiindcă ar trebui să fie peste tot acum, doar ai făcut prăpăd acolo” – sau doar o minte mai înţeleaptă decât o sugera alura de derbedeu în costumul ăla de doi bani. Preţ de o clipă, a rămas prizonierul propriei furii, apoi s-a calmat, aruncând o privire unghiilor de la mâna dreaptă şi un rânjet.

— Cum vrei. Sper să te-nţelegi cu Plex. Eu aştept afară. Presupun că nu durează prea mult.

Apoi a făcut un pas spre stradă. M-am uitat din nou la Plex.

— Ce dracu’ vrea să spună ăsta?

Plex a tresărit.

— Trebuie… trebuie să reprogramăm totul, Tak. Nu putem…

— Nu, am zis eu, dar, uitându-mă prin încăpere, am văzut rotocoale de praf, semn că cineva folosise un amplificator gravitaţional. Nu, nu, mi-ai spus că…

— Ştiu, Tak, dar…

— Ţi-am *dat* banii.

— Ţi-i dau înapoi…

— *Nu vreau* banii, Plex, i-am spus privindu-l lung şi străduindu-mă să-mi înfrâng pornirea de a-i reteza beregata.

Fără Plex, transferul era imposibil. Fără transfer…

— *Vreau corpul meu!*

— Se-aranjează, se-aranjează. Îl primeşti înapoi. Numai că pe moment…

— Numai că pe moment, Kovacs, noi folosim instalaţiile, a intervenit yakuza, revenind în câmpul meu vizual cu acelaşi rânjet pe faţă. Fiindcă, la drept vorbind, au fost ale noastre de la bun început. Dar probabil că Plex nu te-a informat…

M-am uitat când la el, când la Plex, care mă privea stânjenit.

Nu poţi să nu-i plângi de milă. Isa, mijlocitoarea mea din Millsport, în vârstă de doar 15 ani, cu părul violet, tuns perie, cu un echipament mai mult decât arhaic, sătulă de lume în timp ce-mi spunea care sunt termenii contractului şi care sunt banii. *Uită-te şi tu la trecutul lui! I-a tras-o din toate părţile!*

Adevărat, trecutul nu părea să fi fost deloc înţelegător cu Plex. Născut cu trei secole în urmă sub numele de Kohei, fusese mezinul familiei, naiv şi răzgâiat, dispus să-şi pună în valoare inteligenţa evidentă doar în domenii nobile ca astrofizica şi arheologia. Dar familia Kohei lăsase generaţiilor

post-Decolonizare doar cheile de la zece străzi cu depozite goale şi un şarm aristocratic demodat care, în cuvintele autocritice ale lui Plex, îl ajuta să se culce cu mai multe femei atunci când îi fluiera vântul prin buzunare. Ameţit bine de vaporii pipei, îmi spusese întreaga poveste nefericită la mai puţin de trei zile de când ne cunoscuserăm. Părea să simtă nevoia de a o împărtăşi cuiva, iar agenţii speciali ştiu să asculte. Asculţi, bagi la cap, nu omiţi nimic. Ulterior, orice detaliu, cât de mic, îţi poate salva viaţa.

Terorizaţi de perspectiva unei singure vieţi şi a imposibilităţii unei noi întrupări, strămoşii sărăciţi ai lui Plex învăţaseră să muncească pentru a-şi asigura existenţa, deşi cei mai mulţi dintre ei nu se descurcau prea bine. Datoriile se acumulaseră, vulturii se repeziseră asupra lor. La naşterea lui Plex, familia lui era atât de legată de yakuza, încât infracţiunile mărunte făceau parte din viaţa de zi cu zi. Mai mult ca sigur Plex crescuse printre costume agresiv de largi, precum cel de alături. Mai mult ca sigur învăţase acel zâmbet stingher, defensiv, pe genunchii tatălui său.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi supere şefii.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă întorc la Millsport cu un hoverloader, în acelaşi corp.

— Plex, urmează să plec de aici cu *Saffron Queen.* Peste patru ore. Îmi dai banii pe bilet?

— Se rezolvă, Tak, a răspuns el cu voce rugătoare. Mâine-seară pleacă un hoverloader spre EmPee. Avem bani destui, adică băieţii lui Yukio…

— Nu-mi pronunţa numele! a strigat yakuza.

— Băieţii te trimit cu el, nimeni n-o să afle, continuă Plex, întorcându-şi privirea rugătoare spre Yukio. Nu-i aşa? Îl trimiteţi voi, nu-i aşa?

M-am uitat şi eu spre el.

— Nu-i aşa? Văd doar că mi-ai stricat planurile de plecare.

— Tu singur ţi le-ai stricat, Kovacs, s-a încruntat yakuza, clătinând din cap.

Făcea pe *senpaiul,* cu gesturile şi solemnitatea ţeapănă pe care le copiase probabil direct de la propriul lui *senpai* când îşi începuse ucenicia.

— Ai idee câţi poliţişti te caută acolo? Centrul e plin de patrule şi, după părerea mea, vor da năvală în docuri în mai puţin de o oră. Toată poliţia e pe urmele tale. Ca să nu mai pomenim de amicii noştri, paramilitarii bărboşi din citadelă. Ce dracu', puteai s-o laşi mai uşor cu vărsarea de sânge!

— Ţi-am pus o întrebare. Nu ţi-am cerut o opinie. Mă trimiteţi cu următorul hoverloader sau nu?

— Stai liniştit, te trimitem, a răspuns el fluturând din mână. E ca şi făcut. Ştii care-i defectul tău, Kovacs? Nu ţii cont că unii mai fac şi afaceri serioase. Iar tu vii, pui pe jar forţele locale de poliţie cu violenţa ta lipsită de sens, apoi, din exces de zel, poliţiştii îi arestează pe oamenii de care avem noi nevoie.

— Nevoie pentru ce?

— Nu-i treaba ta, a replicat yakuza, renunţând la îngâmfarea de *senpai,* din nou cu accentul căpătat pe străzile lui Millsport. Încearcă să stai la cutie în următoarele cinci-şase ore şi abţine-te să omori pe cineva.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă te contactăm.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să vă străduiţi mai mult.

— Să ne străduim, a repetat el ridicând tonul. Cu cine crezi că vorbeşti, Kovacs?

Am calculat distanţa şi în cât timp aş ajunge la el. Cât m-ar durea rana. I-am servit cuvintele care să-l scoată din minţi.

— Cu cine vorbesc? Cu un *chinpira* ameţit de droguri, un derbedeu de pe străzile din Millsport, scăpat din lesă de *senpaiul* lui, cu tine vorbesc, Yukio. Dă-mi telefonul tău… vreau să vorbesc cu cineva care contează.

Furia s-a dezlănţuit. Ochii i-au ieşit din orbite şi a început să caute ceva în haină. Mult prea târziu.

L-am lovit.

Acoperind spaţiul dintre noi, atacând dinspre partea mea nevătămată. Din lateral, în gât şi genunchi. S-a prăbuşit, sufocat. L-am înşfăcat de un braţ, i l-am răsucit şi mi-am lipit cuţitul de palma lui, ca să-l vadă.

— E o lamă bio, l-am avertizat. Febră Hemoragică Adoracion. Te crestez cu ea şi în mai puţin de trei minute ţi se sparg toate vasele de sânge. *Asta vrei?*

A încercat să scape din strânsoare, gâfâind. I-am apăsat cuţitul în palmă până i-am văzut panica în ochi.

— Nu-i un mod prea plăcut de a muri, Yukio. *Telefonul.*

A scotocit prin haină, a scos telefonul, însă l-a scăpat şi i-a alunecat pe podeaua de centon. M-am aplecat îndeajuns ca să mă conving că nu-i o armă, apoi l-am împins cu piciorul înapoi, spre mâna lui liberă. L-a prins anevoie, gâfâind în continuare, semn că-i aranjasem bine gâtul.

— Bine. Acum sună pe cineva care poate fi de ajutor şi dă-mi-l să

vorbesc cu el.

A atins de câteva ori display-ul şi mi-a întins telefonul, cu o faţă la fel de spăşită ca a lui Plex, cu doar câteva minute în urmă. L-am fixat cu privirea, exploatând celebra imobilitate a trăsăturilor unui corp sintetic ieftin, apoi i-am dat drumul braţului, am luat telefonul şi am făcut un pas înapoi. Yakuza s-a rostogolit departe de mine, masându-şi gâtul. Am dus telefonul la ureche.

— Cine mă caută? a întrebat în japoneză o voce masculină cultivată.

— Kovacs, am răspuns schimbând limba automat. Am un conflict de interese cu Yukio, un *chinpira* de-al tău, şi m-am gândit că ai putea să-l rezolvi.

S-a aşternut o linişte de gheaţă.

— Aş vrea să-l rezolvi în noaptea asta, am continuat eu blând.

La celălalt capăt am auzit o inspiraţie adâncă, şuierătoare.

— Kovacs-san, faci o mare greşeală.

— Nu zău!

— Ar fi o lipsă de înţelepciune să ne implici în afacerile tale.

— Nu eu mă implic. În clipa asta, mă aflu într-un depozit şi privesc un loc gol în care trebuia să fie o aparatură ce-mi aparţine. Dintr-o sursă demnă de încredere, ştiu că nu mai e aici pentru că aţi luat-o chiar voi.

Din nou linişte. Conversaţiile cu yakuza sunt invariabil punctate de pauze lungi, în cursul cărora probabil că trebuie să reflectezi şi să asculţi ce nu ţi se spune.

N-aveam chef de aşa ceva. Mă durea rana.

— Am fost informat că veţi termina în aproximativ şase ore. Îmi convine. Dar vreau să-ţi dai cuvântul că, după cele şase ore, aparatura va fi returnată aici, în stare de funcţionare, ca s-o pot folosi. Vreau să-ţi dai cuvântul.

— Hirayasu Yukio este cel care…

— Yukio este un *cimpanzeu.* Haide să negociem cinstit. Singura misiune a lui Yukio este să se asigure că nu-l mărunţesc pe prestatorul nostru de servicii. Care, apropo, nu-şi face datoria cum trebuie. Eram deja nerăbdător când am ajuns şi nu cred că o să-mi refac rezervele de răbdare prea curând. Nu mă interesează Yukio. Vreau cuvântul *tău.*

— Şi dacă nu ţi-l dau?

— Atunci, câteva dintre birourile voastre de la stradă vor sfârşi prin a arăta cum arată citadela pe dinăuntru. Aici ai cuvântul *meu.*

Tăcere. Apoi:

— Noi nu negociem cu teroriştii.

— *Ei, aş!* Ce faci, îmi ţii discursuri? Credeam că discut cu un factor de decizie. Chiar trebuie să distrug ceva ca să fiu convingător?

Acum era o altfel de tăcere. Stăpânul vocii părea că se gândeşte la altceva.

— Hirayasu Yukio e teafăr?

— Atât cât se poate, am răspuns privind cu răceală spre yakuza, care respira normal şi încerca să se ridice în capul oaselor, broboane de sudoare încadrându-i tatuajul. O situaţie care se poate schimba. Depinde de tine.

— Prea bine.

Un răspuns dat în numai câteva secunde. După normele yakuza, o grabă neobişnuită.

— Mă numesc Tanaseda. Ai cuvântul meu, Kovacs-san, că aparatura pe care o soliciţi va fi acolo, disponibilă, la ora indicată. În plus, vei fi recompensat pentru deranj.

— Mulţumesc. Asta…

— N-am terminat. De asemenea, ai cuvântul meu că dacă vei comite vreun act de violenţă împotriva personalului meu, voi emite un ordin la nivel global privind prinderea şi execuţia ta. Mă refer la o moarte extrem de neplăcută. Ai înţeles?

— Mi se pare corect. Dar cred că mai bine i-ai spune *cimpanzeului* să aibă grijă cum se poartă. Are impresia că se pricepe la multe.

— Dă-mi-l la telefon.

Între timp, Yukio Hirayasu reuşise să se ridice în şezut, cocârjat pe podeaua din centon, iar acum respira zgomotos. I-am şuierat ceva şi i-am aruncat telefonul. L-a prins stângaci, cu o singură mână, cu cealaltă palpându-şi în continuare gâtul.

— *Senpaiul* vrea să-ţi spună ceva.

M-a privit încruntat, cu ochii înlăcrimaţi şi plini de ură, dar a dus telefonul la ureche. Au urmat câteva silabe japoneze sacadate, ieşite ca dintr-o butelie de gaz crăpată. Yukio a înţepenit şi a lăsat capul jos. Răspunsurile lui erau bruşte, monosilabice. Cuvântul *da* apărea cel mai des. Ce-i al lor, e-al lor – membrii yakuza ştiu mai bine decât oricine ce e disciplina.

Conversaţia dintr-o singură direcţie s-a sfârşit, apoi, fără să mă privească în ochi, Yukio mi-a întins telefonul. L-am luat.

— Problema s-a rezolvat, am auzit vocea lui Tanaseda. Te rog să faci în aşa fel încât restul nopţii să-l petreci în altă parte. Te poţi întoarce după şase ore. Aparatura şi recompensa te vor aştepta acolo. E prima şi ultima oară când vorbim. Regret… această… neînţelegere.

Nu părea să sufere chiar atât de mult.

— Îmi recomanzi un local în care să pot lua micul dejun? am întrebat.

Tăcere. O pauză politicoasă. Am cântărit telefonul în palmă, apoi i l-am aruncat lui Yukio.

— Mda, am zis mutându-mi privirea de la yakuza la Plex şi înapoi. Îmi puteţi recomanda un local în care să iau micul dejun?

Capitolul 2

Înainte ca Leonid Mecsek să injecteze capital masiv în economiile precare ale Arhipelagului Saffron, Tekitomura supravieţuia din charterele pe care le punea la dispoziţie pescuitorilor de botălbeci, bogătaşi veniţi din Millsport sau Insulele Ohrid, şi din recolta de in gelatinos, al cărui ulei era la mare căutare. Bioluminescenţa facilita recoltarea în timpul nopţii, deşi culegătorii nu stăteau mai mult de două ore consecutiv. După durata aceea firele subţiri, urzicătoare, ale antenelor inului se lipeau atât de strâns de îmbrăcăminte şi de punţile ambarcaţiunilor, încât productivitatea era serios afectată de inhalarea toxinelor şi de arsurile provocate pielii. Echipele de culegători se succedau de-a lungul nopţii, la sfârşit fiind curăţate, la fel ca punţile, cu un solvent biodegradabil ieftin. În spatele staţiei de curăţare, luminate de lămpi Angier, se înşiruiau câteva baruri şi localuri deschise până în zori.

Plex, din care scuzele se scurgeau ca dintr-o găleată spartă, m-a condus prin cartierul depozitelor spre chei, într-un loc fără ferestre numit *Cioara din Tokyo*. Nu se deosebea prea mult de barurile marinăreşti din Millsport – desene cu Ebisu şi Elmo pe pereţii pătaţi, amestecate cu plăci votive de serie, inscripţionate în kanji sau romano-amanglică: „Mări calme, vă rog, şi năvoade pline”. Monitoare sus, în spatele tejghelei din lemn-oglindă, care ofereau informaţii despre starea vremii, mişcările navelor orbitale şi ultimele ştiri la nivel global. Şi inevitabila hologramă porno, masivă, într-un capăt al încăperii. Culegătorii stăteau la bar sau strânşi în jurul meselor, cu feţe obosite şi priviri înceţoşate. Nu erau mulţi, majoritatea bărbaţi, majoritatea nefericiţi.

— Fac eu cinste, a zis Plex repede, când intram.

— Ba bine că nu.

Mi-a aruncat o privire sfioasă.

— Sigur. Ce-ai dori?

— Ceva care să semene a whisky. Să fie tare, direct din butoi. Ca să-i simt gustul prin circuitele de arome din amărâtul ăsta de corp.

S-a îndreptat cu paşi mari spre bar, în timp ce eu mă uitam, din obişnuinţă, după o masă aşezată într-un colţ, de unde să văd atât uşa, cât şi clienţii. Am găsit-o şi m-am lăsat să cad pe scaun, tresărind de durerea din coastele arse de blaster.

„Ce porcărie!”

„Nu chiar.” Am atins memoriile corticale prin stofa buzunarului. „N-am venit degeaba.”

„Ai vreun motiv pentru care nu le-ai tăiat gâtul în somn?”

„Voiau să ştie. Voiau să vadă cum e.”

Plex a venit de la bar cu paharele şi o tavă cu sushi fad. Părea nefiresc de mulţumit de sine.

— Ascultă, Tak. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa echipajelor de poliţie. Într-un corp sintetic…

L-am privit lung.

— Da. Ştiu.

— Şi… e doar o chestie de şase ore.

— Şi toată ziua de mâine până pleacă hoverloaderul, am zis şi am luat paharul în mână. Mai bine taci, Plex.

M-a ascultat. După câteva minute de gândire profundă, am descoperit că nu era bine nici aşa. Eram neliniştit în corpul meu sintetic, tresăream ca după prea multă metamfetamină, mă deranja cine eram din punct de vedere fizic. Aveam nevoie de ceva care să-mi alunge starea de agitaţie.

— Îl ştii de mult pe Yukio?

Plex a ridicat ochii, îmbufnat.

— Credeam că nu vrei să…

— Mda. Scuze. În seara asta am fost rănit şi n-am niciun motiv să fiu vesel. Pur şi simplu nu simţeam…

— Ai fost *rănit?*

— *Plex,* am spus eu aplecându-mă peste masă. Vorbeşte *dracului* mai încet.

— A, scuze.

— Cum naiba rezişti în branşă? am întrebat exasperat. Ar trebui să fii un infractor, pentru numele lui Dumnezeu!

— N-a fost alegerea mea, a răspuns el ţeapăn.

— Nu? Atunci a cui a fost? E vreun centru de recrutare pe-aici?

— Ai haz, nu glumă. Probabil că tu ai *ales* armata, nu? La şaptesprezece ani standard…

Am ridicat din umeri.

— Da, eu am ales. Armata sau bandele. Am îmbrăcat o uniformă. Pe bani mai mulţi decât îmi aduceau infracţiunile pe care le comiteam deja.

— Dacă vrei să ştii, eu n-am făcut niciodată *parte* dintr-o bandă, a zis

Plex şi a sorbit din pahar. A avut grijă yakuza. Era prea periculos ca investiţia să fie prost influenţată. Am avut profesori buni, m-am învârtit prin cercurile sociale potrivite, am învăţat să calc pe unde trebuie, să spun ce trebuie, pe urmă m-au stors ca pe o lămâie.

Privirea i s-a oprit pe lemnul zgâriat al mesei.

— Mi-aduc aminte de taică-meu, a continuat Plex cu amărăciune. În ziua în care am avut voie să accesez datele despre familia mea. Imediat după petrecerea de majorat, a doua zi dimineaţă. Eram mahmur, iar Tanaseda, Kadar şi Hirayasu apăruseră deja în biroul lui, ca nişte vampiri. Taică-meu a plâns în ziua aia.

— Hirayasu *cimpanzeul?*

— Nu, ăsta-i fiu-său. Yukio. Vrei să ştii de când îl cunosc pe Yukio? Am crescut împreună. Am adormit împreună în timpul orelor de kanji, ne-am făcut ţăndări cu acelaşi *take,* ne-am făcut de cap cu aceleaşi fete. A plecat în Millsport cam pe când m-am apucat de biotehnologie şi holograme digitizate şi s-a întors peste un an, în costumul ăla caraghios. Crezi că-mi place să achit datoriile lui taică-meu? a încheiat Plex ridicând ochii spre mine.

Nu cred că aştepta un răspuns. Şi nici nu voiam să-i mai ascult povestea. Am sorbit din whisky-ul tare, de butoi, întrebându-mă cum ar fi gustul într-un corp cu papile gustative adevărate. Am învârtit paharul şi l-am întrebat:

— Cum se face că au avut nevoie de serviciile tale în seara asta? Doar nu eşti singurul specialist în digitizare umană de pe-aici.

Plex a ridicat din umeri.

— E o chestie încurcată. Aparatura lor s-a contaminat. În tuburile de gel a pătruns apă de mare.

— Halal crimă organizată…

M-a privit lung, în acelaşi timp ofensat şi invidios.

— Cred că n-ai familie, a spus.

— Aşa s-ar părea.

Un răspuns cam aspru, dar n-avea niciun rost să ştie adevărul. Motiv pentru care i-am servit altceva:

— Am fost plecat.

— Adică înmagazinat?

Am clătinat din cap.

— Pe alte planete.

— Pe alte planete? Unde?

Interesul din vocea lui era de netăgăduit, abia reţinut de bruma de bună creştere. În afară de Lumea lui Harlan, sistemul Glimmer nu are planete locuibile. Încercarea de terraformare în planul eclipticii lui Glimmer V va trebui să aştepte încă un secol ca să dea rezultate utile. Pentru un harlanit, „pe alte planete” înseamnă transferul prin needlecast la stelele din jur, renunţarea la corp şi reîntruparea în altă parte, la ani-lumină, sub un soare străin. O chestie foarte romantică, motiv pentru care, în conştiinţa oamenilor obişnuiţi, cei care practică aşa ceva au statut de celebritate, asemănător cu cel de care se bucurau piloţii de pe Pământ în epoca zborurilor spaţiale intra-sistem.

Faptul că, spre deosebire de piloţi, aceste celebrităţi din ziua de azi *nu* trebuie să aibă o pregătire specifică pentru a se folosi de hipercaster, că, în multe cazuri, doar faima contează, nu abilităţile sau competenţa în sine, nu pare să stea în calea cuceririi triumfătoare a imaginaţiei publicului larg. Pământul e, desigur, destinaţia râvnită de toţi, dar, până la urmă, se pare că nu contează prea mult unde mergi, atât timp cât te şi întorci de-acolo. Este o tehnică de resuscitare preferată de vedetele experia aflate pe tobogan şi de curtezanele din Millsport care şi-au pierdut din nuri. Dacă eşti în stare să faci rost de banii de călătorie, aproape că ai garantaţi mai mulţi ani de interviuri bine plătite în revistele mondene.

Bineînţeles că aşa ceva nu-i valabil şi pentru agenţii speciali. Noi mergeam pe tăcute, înăbuşeam câte o revoltă planetară, răsturnam câte un regim politic şi introduceam ceva pe placul Naţiunilor Unite. Măcel şi suprimare de la o stea la alta, pentru binele mai important – *fireşte* – al unui Protectorat unificat.

Eu nu mai fac asta.

— Ai fost pe Pământ?

— Printre altele, am răspuns zâmbind la o amintire veche de aproape un secol. Pământul e o hazna, Plex. O societate închistată, cu o clasă conducătoare nemuritoare şi putred de bogată, plus marea masă a celor ţinuţi din scurt.

Plex a ridicat din umeri şi a împuns posomorât sushi-ul cu beţişoarele.

— Seamănă cu locul ăsta.

— Mda, am făcut eu şi am mai gustat din whisky.

Între Lumea lui Harlan şi ceea ce văzusem pe Pământ existau multe diferenţe subtile, dar n-aveam chef să-i vorbesc despre ele.

— Cam ai dreptate.

— Atunci ce… *Rahat!*

O clipă am crezut că nu-i place ceva la sushi. Feedbackul nesigur al corpului meu sintetic, rănit, sau poate oboseala care mă ajungea – mai era puţin şi mijeau zorile. Mi-au trebuit secunde bune ca să ridic ochii, să-i urmăresc privirea îndreptată spre bar şi apoi spre uşă şi să înţeleg despre ce e vorba.

La prima vedere, femeia nu părea ieşită din comun – zveltă şi sigură pe ea, îmbrăcată într-o salopetă gri şi o haină căptuşită, fără însemne, părul neobişnuit de lung, faţa palidă, aproape străvezie. Parcă prea voluntară pentru un culegător de in gelatinos. Dar pe urmă am observat felul în care stătea, cu picioarele încălţate în cizme, uşor depărtate, cu mâinile lipite de tejgheaua barului, aplecată în faţă, cu corpul nefiresc de imobil. Apoi ochii mi s-au întors la părul ei şi…

Oprit în uşă, la mai puţin de cinci metri lateral de ea, un grup de preoţi cu o privire de gheaţă, din casta seniorială a Noii Revelaţii, trecea în revistă clientela. Probabil că văzuse femeia cam în acelaşi timp în care-o văzusem şi eu.

— *La dracu'!*

— Gura, Plex, am murmurat printre dinţi, fără să mişc buzele. Ăştia nu mă ştiu după faţă.

— Dar femeia e…

— Răbdare.

Gaşca de binevoitori spirituali a înaintat spre bar. În total, nouă inşi. Bărbi patriarhale, ca în BD-uri, şi capete rase, priviri fioroase şi fixe. Trei oficianţi, culorile alesului evanghelic în chenar negru pe robele de un ocru-închis şi radarul bio purtat ca un petic negru, pirateresc, pe un ochi. Mergeau ţintit spre femeia de la bar, aplecată peste tejghea ca pescăruşii în picaj. Părul ei neacoperit, provocator, îi atrăgea ca un magnet.

Nu mai conta dacă porniseră în căutarea mea. În citadelă intrasem mascat, în corpul meu sintetic. Nu existase niciun indiciu care să mă implice.

Dezlănţuiţi pe tot Arhipelagul Saffron, ajungând pas cu pas până în extremitatea de nord a continentului vecin, ca veninul inului zdrobit, prinzând rădăcini în mici aşezări ciudate ca Millsport, în sud, Cavalerii Noii Revelaţii îşi etalau misoginia, resuscitată nu demult, cu un entuziasm de care strămoşii lor islamo-creştini de pe Pământ ar fi fost tare mândri. O femeie singură într-un bar era ceva rău, o femeie cu părul neacoperit era

ceva şi mai rău, dar *această*…

— Plex, am şoptit. Dacă mă gândesc bine, cred c-ar trebui s-o ştergi de-aici.

— Tak, ascultă…

Am programat grenada halucinogenă la întârziere maximă, am armat-o şi am lăsat-o să se rostogolească uşor sub masă. Plex a auzit zgomotul şi a icnit surprins.

— Întinde-o!

Primul oficiant ajunsese la bar. A rămas la o jumătate de metru de femeie, poate aşteptând-o să se facă mică de spaimă.

Însă tipa l-a ignorat. Ignora, de fapt, tot ce era dincolo de tejgheaua de sub mâinile ei şi, mă gândeam eu, chiar faţa pe care o vedea oglindită acolo.

M-am ridicat alene în picioare.

— Tak, *nu* merită, bătrâne. Habar n-ai ce…

— Ţi-am spus s-o ştergi, Plex! m-am răstit, lăsându-mă pradă furiei tot mai mari, ca un schif abandonat în preajma unei vâltori. Nu-i nevoie să participi la treaba asta.

Oficiantul se plictisise să nu i se acorde atenţie.

— Femeie! a răcnit el. Acoperă-te!

— Ce-ar fi să ţi-o tragi cu un obiect foarte ascuţit? i-a replicat ea rar, caustic.

A urmat o pauză aproape comică. Clienţii cei mai apropiaţi s-au întors iute, cu aceeaşi privire uimită, întrebându-se dacă *auziseră bine.*

Undeva, cineva a hohotit.

Între timp, oficiantul ridicase mâna asupra femeii. Un dos de palmă, cu degetele noduroase lăsate în voia lor, care sigur ar fi catapultat-o de la bar pe podea. Dar…

Imobilitatea tipei a dispărut ca prin farmec. Mai iute decât în toate încăierările pe care le văzusem pe Sanction IV. Ceva din mine se aştepta la asta, deşi o parte din mişcări îmi erau necunoscute. Femeia părea că pâlpâie, ca într-o realitate virtuală prost editată, pieziş, schimbându-şi locul. M-am apropiat de grupul mic şi furia mi-a concentrat privirea sintetică asupra ţintelor. Am văzut-o cu coada ochiului cum îl înşfacă pe oficiant de încheietura mâinii. Am auzit pocnetul cotului rupt. Oficiantul a urlat de durere şi s-a dezechilibrat. Femeia a tras şi mai mult de braţ şi insul s-a prăbuşit la podea.

O armă a alungat semiîntunericul din jurul barului cu detunătura şi

fulgerul ei. Sânge şi bucăţi de creier au împroşcat încăperea. Stropi supraîncălziţi au sărit şi pe faţa mea, arzând-o.

Greşeală.

Femeia îl omorâse pe cel căzut pe podea, dându-le răgaz celorlalţi. Preotul cel mai apropiat s-a repezit la ea cu un box electric şi tipa a căzut, răsucindu-se, peste cadavrul oficiantului. Ceilalţi s-au apropiat, tropăind din cizmele cu vârfuri din oţel, care se vedeau de sub robele de culoarea sângelui uscat. Cineva de la mesele din spate a început să aclame.

Am intervenit, am prins o barbă şi am retezat beregata de sub ea, până la şira spinării. Am împins cadavrul cât colo. Am implântat cuţitul Tebbit într-o robă, sub talie, până am simţit cum lama se adânceşte în carne. L-am răsucit şi l-am tras înapoi. Am simţit scurgându-mi-se pe mână stropi de sânge cald. Am lovit din nou, ca într-un vis. *Apucă-l bine, bagă-i cuţitul, dă-i cu şutul, la altul te-aţine.* Ceilalţi se întorceau spre mine, dar se vedea că nu erau luptători. Am retezat un obraz până la os, am despicat o palmă de la degetul mijlociu la încheietură, i-am îndepărtat pe toţi de femeia ghemuită pe podea, rânjind, rânjind tot timpul ca un demon ivit dintre recifuri.

Sarah.

Un pântec imens, strâns bine cu o robă, mi-a ieşit ispititor în cale. Am făcut un pas spre el şi l-am străpuns de jos în sus, despicându-l. L-am privit în ochi pe cel pe care-l goleam de maţe. O faţă bărboasă, brăzdată de riduri, mi-a întors privirea. I-am simţit respiraţia. Am rămas aşa, nu ştiu cât timp, parcă minute bune, la doar câţiva centimetri unul de celălalt, înainte ca omul să-şi dea seama, brusc, de ceea ce-i făcusem. Am încuviinţat scurt din cap şi am schiţat un zâmbet în colţul gurii. S-a îndepărtat clătinându-se şi urlând, cu măruntaiele rostogolindu-i-se la picioare.

Sara…

— El e!

O altă voce. Cu ochii limpezi acum, l-am văzut pe cel cu mâna rănită, cum se ţine de ea ca de o dovadă enigmatică a credinţei. Palma îi era stacojie, vasele de sânge din apropierea rănii rupându-se deja.

— El e! Agentul special! Răzvrătitul!

Cu un bufnet surd, grenada halucinogenă a explodat în spatele meu.

〈8〉

Majoritatea civilizaţiilor fac urât dacă le măcelăreşti sfinţii. Nu-mi dădeam seama în ce parte ar fi înclinat încăperea plină de culegători

deprinşi cu greutăţile vieţii – Lumea lui Harlan nu excela prin fanatismul religios, dar multe se schimbaseră de când nu mai pusesem piciorul acolo şi cea mai mare parte în rău. Citadela care domina străzile din Tekitomura era una dintre cele câteva cu care avusesem de-a face în ultimii doi ani şi, oriunde m-aş fi dus la nord de Millsport, doar cei săraci şi îndobitociţi de muncă îngroşau rândurile credincioşilor.

Cel mai bine era să acţionez cu prudenţă.

Suflul grenadei răsturnase o masă ca un poltergeist nervos, dar, pe fondul încăierării de la bar, trecuse aproape neobservat. De-abia după vreo şase secunde schija moleculară a pătruns în plămâni, s-a descompus şi a început să-şi facă efectul.

Ţipetele acopereau gemetele preoţilor care agonizau în jurul meu. Urlete descumpănite, punctate de râsete isterice. Să fii victima unei grenade halucinogene este o experienţă inedită. Unii încercau să lovească obiecte invizibile care păreau că li se învârtesc în jurul capului. Alţii îşi priveau mâinile năuci sau se uitau în gol, tremurând. De undeva se auzea un plânset răguşit. Respiraţia mi se oprise în mod reflex după zeci de ani petrecuţi pe câmpul de luptă. M-am întors spre femeie şi am văzut-o cum se sprijină de bar. Avea faţa tumefiată.

Am riscat să respir, strigând peste vacarmul general.

— Poţi să stai în picioare?

Ea a încuviinţat scurt. Am arătat spre uşă.

— Afară. Încearcă să nu respiri.

Ne-am furişat pe lângă ce mai rămăsese din comandoul Noii Revelaţii. Cei cărora sângele încă nu începuse să le ţâşnească pe gură şi pe ochi erau prea ocupaţi cu halucinaţiile ca să reprezinte vreun pericol real. Se împiedicau şi alunecau în propriul sânge, zbierând şi orbecăind. Eram aproape sigur că, într-un fel sau altul, grenada îi afectase pe toţi, dar, ca să nu risc, m-am oprit lângă unul care nu părea să fi fost rănit. Un oficiant. M-am aplecat spre el.

— O lumină, a bolborosit el, aiurând şi ridicând o mână spre mine. O lumină în cer. Îngerul a pogorât peste noi. Care va cere *renaşterea* când ceilalţi nu vor, când ceilalţi aşteaptă.

Probabil că nu ştia cum o cheamă. Ce rost avea?

— Îngerul.

Am pregătit cuţitul Tebbit. Din lipsă de aer, vocea era stinsă.

— Uită-te mai bine, oficiantule.

— În…

Apoi, dincolo de efectul grenadei, a părut că înţelege. Vocea i s-a ascuţit brusc şi s-a dat înapoi, cu ochii mari, aţintiţi asupra lamei de cuţit.

— Nu! Îl *văd* pe cel vechi, renăscutul. *Îl văd pe distrugător.*

— Acum eşti împăcat.

Codul bio al cuţitului Tebbit este trecut pe şanţul lui, la jumătate de centimetru de tăiş. Dacă te tai accidental, probabil că rana nu-i destul de adâncă pentru a-l atinge.

I-am spintecat obrajii şi am plecat.

Suficient de adânc.

〈8〉

Afară, un roi de molii cu cap de mort, iridescente, a apărut din întuneric şi a început să se rotească în jurul meu, privindu-mă cu lăcomie. Le-am alungat şi am tras de câteva ori aer în piept, adânc. „Bagă aer în tine. Şi orientează-te.”

Cheiul din spatele staţiei de curăţare era pustiu în ambele direcţii. Nici urmă de Plex. Nici urmă de altcineva. Pustiul părea de rău augur, anticipând poate un coşmar. Mă aşteptam să văd o pereche uriaşă de gheare reptiliene cum apare de sub clădire, o ridică şi o mută din loc.

„Mai bine nu, Tak. Dacă te aştepţi la aşa ceva, ştii că aşa se şi întâmplă.”

Pavajul…

„Mişcă-te. Respiră. Pleacă de-aici.”

O ploaie măruntă începuse să se cearnă din cerul acoperit de nori, estompând ca o perdea subţire strălucirea lămpilor Angier. Dincolo de acoperişul plat al staţiei de curăţare, punţile superioare ale unei ambarcaţiuni folosite de culegătorii de in gelatinos alunecau spre mine, împodobite cu lumini de navigaţie. Strigăte înfundate între navă şi chei şi şuierul/zăngănitul autograiferelor care se cuplau cu ştuţurile de pe ţărm. Întreaga scenă degaja un calm neaşteptat, un moment de pace neobişnuit, care-mi aducea aminte de copilăria petrecută în Newpest. Teama mea iniţială s-a evaporat. M-am trezit că zâmbesc fără să vreau.

„Vino-ţi în fire, Tak. E doar efectul chimicalelor.”

De dincolo de chei, o lumină rătăcită pe sub o macara-robot nemişcată s-a reflectat în părul femeii când s-a întors spre mine. M-am uitat din nou peste umăr ca să văd dacă suntem urmăriţi, dar uşa barului era închisă. Zgomote înfundate reuşeau să fie percepute de sistemul meu ieftin de ascultare. Puteau fi râsete, plânsete, orice. Grenadele halucinogene sunt

oarecum inofensive pe termen lung, dar, pe moment, victimele tind să-şi piardă interesul faţă de gândirea şi de acţiunea raţională. Mă îndoiam că cineva va fi în stare să-şi dea seama, în următoarea jumătate de oră, unde era uşa, darămite să iasă din bar.

Ambarcaţiunea s-a izbit de chei, ţinută în frâu de cablurile autograiferelor. Mai multe siluete au sărit pe ţărm, binedispuse. M-am apropiat tiptil de umbra macaralei. În întuneric, faţa femeii părea ca a unei stafii. Palidă, de o frumuseţe rapace. Părul care o încadra părea traversat de energii aproape nevăzute.

— Foloseşti cu uşurinţă cuţitul.

Am înălţat din umeri.

— M-am antrenat.

Ea m-a cântărit din ochi.

— Corp sintetic, oţel biocod. Eşti Anihilator?

— Nu. Nici pomeneală.

— Sigur…

Privirea cercetătoare s-a oprit asupra porţiunii din haină care-mi acoperea rana.

— Ei, drăcie, te-au nimerit.

Am clătinat din cap.

— Alţii. Cu ceva timp în urmă.

— Da? N-ar strica să te vadă un medic. Am câţiva prieteni care ar putea să…

— Nu merită. Peste câteva ore scap de corpul ăsta.

A ridicat din sprâncene.

— Te reîntrupezi? Înseamnă că prietenii tăi sunt mai influenţi decât ai mei. Caz în care e cam greu să mă revanşez pentru *giri*[2] de adineauri.

— Nu-ţi bate capul. E din partea casei.

— Din partea *casei?* a repetat ea şi a făcut din ochi ceva ce mi-a plăcut. Ce-nvârţi? Joci în experia? Cu Micky Nozawa? Samuraiul-robot cu inimă de om?

— Pe ăsta nu cred că l-am văzut.

— Nu? E mai vechi, de vreo zece ani.

— L-am ratat. Am fost plecat.

Mişcare de-a lungul cheiului. M-am răsucit pe călcâie şi am văzut uşa barului deschizându-se şi, înăuntru, siluete cu haine groase. Noi clienţi de pe nava abia sosită, care dădeau peste dezastrul provocat de grenadă.

Strigăte şi vaiete amestecate ajungeau până la noi. Lângă mine, femeia era concentrată, tăcută, cu capul înclinat sub un unghi senzual şi în acelaşi timp ameninţător, care îmi făcea pulsul s-o ia razna.

— Cheamă poliţia, a zis ea şi s-a destins la fel de rapid şi de liniştit pe cât se încordase, părând că pluteşte înapoi, la adăpostul umbrelor. Eu am şters-o. Ăăă… mulţumesc. Mulţumesc mult. Scuze dacă ţi-am stricat seara.

— Oricum mă plictiseam.

După câţiva paşi, s-a oprit. Pe fondul tânguielilor ce veneau dinspre bar şi al zgomotului dinspre staţia de curăţare, am auzit cum noaptea se umple de un vuiet tot mai puternic, produs de un vehicul ce se deplasa cu viteză, ca nişte monştri de la bâlci care-şi ocupă locurile în spatele cortinei. Lumina şi umbra dintre stâlpii de susţinere de deasupra transformau faţa femeii într-o mască albă, peticită. Un ochi era argintiu.

— Ai un loc unde să te refugiezi, Micky-san? Spuneai că-i o chestie de câteva ore. Ce vrei să faci până atunci?

Am desfăcut larg mâinile. Am devenit conştient de prezenţa cuţitului şi l-am strecurat la locul lui.

— N-am niciun plan.

— Niciun plan?

Deşi briza încetase să bată, părul femeii a părut că se înfoaie puţin. A înclinat capul.

— Şi niciun loc de refugiu?

Am înălţat din umeri, încercând să alung senzaţia de ireal produsă de grenada halucinogenă, poate şi de altceva.

— Din păcate.

— Cu alte cuvinte, până dimineaţă încerci să scapi de poliţie şi de Bărboşi ca să prinzi răsăritul de soare viu şi nevătămat. Corect?

— Hei, ar trebui să scrii scenarii pentru experia. Sună chiar frumos aşa cum le spui tu.

— Mda, chiar romantic. Ascultă, dacă ai nevoie de un loc în care să te adăposteşti până vin să te ia amicii tăi barosani, eşti invitatul meu. Dar dacă vrei să te joci de-a Micky Nozawa pe străzile din Tekitomura, ei bine… A aplecat din nou capul în felul ei aparte. O să descarc filmul când apare.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— E departe?

Ochii i s-au îndreptat spre stânga.

— Pe-aici.

Dinspre bar, o voce isterică clama crimă şi răzbunare sfântă.
Ne-am îndepărtat, strecurându-ne printre macarale şi umbre.

Capitolul 3

Kompcho era numai lumină, rampele din centon scânteind sub lămpile Angier din jurul hoverloaderelor burduşite, priponite cu otgoane. Ambarcaţiunile aşteptau în capătul autograiferelor, acoperite cu prelate, ca nişte elefanţi traşi la mal. Bocaporţii luceau şi ei, iar motostivuitoarele vopsite cu iluminiu urcau şi coborau rampele cu braţele încărcate de echipamente. Zgomotul produs de maşini şi strigătele acopereau vocile răzleţe, ca şi cum cineva ar fi înhăţat staţia de curăţare minusculă, abia văzută, la patru kilometri spre est, şi ar fi supus-o unei culturi virale de creştere masivă. Kompcho înfuleca noaptea în toate direcţiile cu sunetele şi luminile lui.

Ne-am croit drum prin hăţişul de maşini şi de oameni, pe chei, până în dosul rampelor de încărcare. Firmele de neon ale magazinaşelor cu hardware luceau de-a lungul cheiului, între luminile mult mai viscerale ale barurilor, bordelurilor şi clinicilor de implanturi. Toate uşile erau deschise, de cele mai multe ori largi cât faţada. Grupuri de clienţi intrau şi ieşeau. În faţa mea, o maşină s-a întors în loc şi a dat înapoi cu o încărcătură de bombe terestre inteligente marca Pilsudski, avertizând lumea: *La o parte, La o parte, La o parte.* Un ins a trecut pe lângă mine, rânjind cu o faţă pe jumătate metalică.

Femeia m-a condus printr-o clinică de implanturi. Opt indivizi, bărbaţi şi femei deopotrivă, vânoşi, aşezaţi pe scaune şi scrâşnind din dinţi, urmăreau cum decurge operaţia privind în oglinda lungă din faţa lor şi pe monitoarele de deasupra. Poate că durerea nu era foarte mare, dar nu-i cine ştie ce distracţie să vezi cum te secţionează cineva, cum îţi dă carnea deoparte ca să facă loc unei noi jucării despre care sponsorii ţi-au spus că *toate* echipele de Anihilatori o poartă în sezonul acesta.

Însoţitoarea mea s-a oprit lângă un scaun şi s-a uitat în oglinda prea mică pentru uriaşul acela ras în cap. Asistenţii îi umblau la oasele din umărul drept – o bucată de carne din zona gâtului şi a claviculei atârna pe un prosop îmbibat de sânge, întins pe piept. Tendoane negre, din carbon, flexau ritmic în gaura lăsată.

— Salut, Orr.

— Salut, Sylvie.

Uriaşul nu părea să scrâşnească din dinţi, dimpotrivă, privea apatic,

probabil sub efectul endorfinelor. A ridicat încet mâna de pe partea încă intactă a corpului, a strâns-o şi a bătut pumnul cu femeia în semn de salut.

— Ce mai faci? a întrebat el fără vlagă.

— Am ieşit la plimbare. Eşti sigur că se reface până dimineaţă?

— Dacă nu se vindecă, îi fac acelaşi lucru chelului care m-aranjează. Însă fără anestezice.

Asistentul a schiţat un zâmbet strepezit şi a continuat treaba. Nu era prima oară când auzea aşa ceva. Ochii uriaşului s-au oprit asupra mea în oglindă. Nu a părut tulburat de pata de sânge de pe mine. Mai ales că nici el nu era imaculat.

— Cine-i sinteticul?

— Un amic, a răspuns Sylvie. Îţi spun mai multe sus.

— Vin şi eu în zece minute, a zis uriaşul şi i-a aruncat o privire asistentului. Corect?

— O jumătate de oră, a spus asistentul fără să se oprească. Ţesuturile au nevoie de timp ca să se prindă.

— Băga-mi-aş! a exclamat uriaşul şi a ridicat ochii în tavan, încruntat. De ce dracu' nu folosiţi *urushiflash?* Cu chestia aia se prind în câteva secunde.

Asistentul a introdus un ac tubular, care a început să absoarbă resturile de ţesut.

— Ai vrut o operaţie la tariful standard. Biochimul militar e mai scump, l-a lămurit el.

— Atunci cât dracu' mă costă ca să-l foloseşti?

— Mai mult cu vreo cincizeci la sută.

Sylvie a izbucnit în râs.

— Las-o moartă, Orr. Eşti aproape gata. Nici n-ai timp să te bucuri de endorfine.

— Am înţepenit aici, lua-m-ar dracu'! a strigat uriaşul, apoi a scuipat pe degetul mare şi l-a ridicat. Hai, hopa sus!

Asistentul s-a uitat la Orr, a înălţat uşor din umeri şi a pus instrumentele pe măsuţa de alături.

— Ana! a strigat el. Adu *urushiflashul.*

În timp ce Ana scotea dintr-un dulap noul biochim, asistentul a luat de pe raftul din faţa oglinzii un cititor de ADN şi l-a frecat de degetul ud al lui Orr. Display-ul s-a aprins şi s-a modificat. Asistentul l-a privit din nou pe uriaş.

— Cu tranzacţia asta ne rămâi dator, a spus el calm.

Orr i-a aruncat o privire aspră.

— Şi ce dacă? Mâine ies în larg. Ştii că-s om de cuvânt.

Asistentul a şovăit.

— *Tocmai* pentru că mâine ieşi în larg…

— Uită-te cine-i sponsorul, băga-mi-aş… Fujiwara Havel. Un New Hok sigur pentru un nou ev. Nu suntem o firmă făcută la colţ de stradă. Dacă nu mă-ntorc, plăteşte compania de asigurări. Doar ştii asta prea bine.

— Nu-i vorba de…

Am văzut cum se umflă tendoanele de la gâtul lui Orr.

— Cine te crezi, mă, *contabilul* meu? S-a ridicat în capul oaselor şi l-a privit pe asistent în ochi. Hai, *la treabă!* Şi dă-mi nişte endorfine militare. O să le iau mai târziu.

În cele din urmă, asistentul a cedat şi Sylvie m-a împins uşor spre uşă.

— Ne găseşti sus, a zis tânăra.

— S-a făcut, a spus uriaşul rânjind. Peste zece minute.

La etaj se aflau camere mobilate spartan, în jurul unei combinaţii de salon/bucătărie cu ferestrele spre chei. Izolaţia sonoră era bună. Sylvie şi-a scos haina şi a aşezat-o pe spătarul unui fotoliu, apoi, în timp ce se apropia de bucătărie, mi-a aruncat o privire.

— Fă-te comod. Baia e-n spate, dacă vrei să te cureţi puţin.

Am înţeles aluzia, m-am spălat pe mâini şi pe faţă, într-o firidă prevăzută cu o chiuvetă minusculă şi o oglindă deasupra, scăpând, în mare parte, de petele de sânge, apoi am revenit în salon. Ea scotocea prin dulapurile din bucătărie.

— Chiar lucrezi pentru Fujiwara Havel?

— Nu, mi-a răspuns şi, găsind o sticlă, a deschis-o, apoi cu cealaltă mână a luat dintr-un dulap două pahare. Suntem o firmă de doi bani. Şi ceva în plus. Orr a pătruns pur şi simplu în banca de date FH. Bei?

— Ce-ai acolo?

Sylvie s-a uitat la sticlă.

— Nu ştiu. Whisky.

Am întins mâna după un pahar.

— O chestie ca asta aduce bani, nu glumă.

Sylvie a clătinat din cap.

— Doar bonusuri pentru Anihilatori. Suntem mai pregătiţi să luptăm cu crima organizată decât agenţii speciali. Avem dispozitive electronice chiar

şi-n cur.

Mi-a întins paharul şi le-a umplut pe amândouă. Când a atins buza paharelor, gâtul sticlei a scos un clinchet abia auzit în liniştea din încăpere.

— Orr şi-a petrecut în oraş ultimele treizeci şi şase de ore, curvăsărind şi băgând droguri în el doar pe credit şi promisiuni. Ca de fiecare dată înainte de a ieşi în larg. Pentru el e ca o formă de artă. Hai noroc!

— Noroc.

Era un whisky foarte tare.

— Oho! Faceţi de mult echipă?

Sylvie m-a privit ciudat.

— Aşa s-ar spune. De ce-ntrebi?

— Scuze. Din obişnuinţă. A fost o vreme când luam bani pe informaţii din partea locului, am răspuns eu ridicând din nou paharul. Să vă-ntoarceţi cu bine!

— Asta-i o urare care aduce ghinion, a zis femeia fără să-şi ridice paharul. Se vede c-ai fost plecat.

— O vreme.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Doar dacă stăm jos.

Mobilierul era ieftin, nici măcar nu se mula. M-am lăsat cu grijă într-un fotoliu. Rana din coaste părea că se vindecă, atât cât poate să se vindece carnea sintetică.

— Aşadar… a spus Sylvie aşezându-se în faţa mea şi dându-şi părul din ochi. Câteva dintre şuviţele mai groase i s-au încordat şi au foşnit, poate în semn de protest. Cât timp ai fost plecat?

— Vreo treizeci de ani.

— Înainte de apariţia Bărboşilor… a remarcat ea cu amărăciune în glas.

— Da, înainte de pacostea asta. Dar să ştii că am văzut aşa ceva în multe alte locuri. Pe Sharya, pe Latimer, în unele părţi de pe Adoracion.

— *N-am auzit* de numele astea.

Am ridicat din umeri.

— Acolo am fost.

În spatele Sylviei, o uşă interioară s-a deschis cu zgomot şi o femeie zveltă, plină de sine, a intrat agale în cameră, căscând. Era îmbrăcată într-un costum negru, mulat pe corp, din polialiaj uşor. La vederea mea, şi-a înclinat capul spre un umăr, s-a apropiat de fotoliul Sylviei şi s-a sprijinit de spătar, cântărindu-mă din ochi cu o curiozitate nedisimulată. Prin părul ei

tuns perie se vedeau tatuate pe piele litere în alfabetul kanji.

— Ai musafiri?

— Îmi pare bine că, în sfârşit, ţi-ai făcut upgrade la dispozitivul de vizare.

— *Mai tacă-ţi fleanca!* a zis femeia, apoi, fără grabă, şi-a trecut prin părul Sylviei unghiile vopsite strident, zâmbind când şuviţele au protestat şi s-au ferit de atingere.

— Cine-i amicul? Cam târziu pentru o idilă cu câteva ore înainte de plecare, nu crezi?

— Îl cheamă Micky. Micky, ţi-o prezint pe Jadwiga.

Femeia a tresărit la auzul numelui întreg şi a murmurat o singură silabă:

— *Jad.*

— Să ştii că nu ne-o tragem. Stă aici doar câteva ore.

Jadwiga a încuviinţat din cap şi s-a întors, pierzându-şi brusc interesul. Din spate, pe cap i se putea citi: *Să nu ratezi.*

— Mai avem shiver?

— Cred că tu şi Laz l-aţi terminat noaptea trecută.

— Pe *tot?*

— Ce naiba, Jad! N-a fost petrecerea mea. Vezi în cutia de la geam.

Jadwiga s-a apropiat de fereastră în paşi săltaţi, de dans, şi a deschis cutia. O fiolă minusculă i-a căzut în palmă. A ridicat-o spre lumină şi a agitat-o, făcând să tremure lichidul roşu-deschis.

— Mda, a zis ea gânditoare. De-ajuns pentru câteva picături. În mod obişnuit, aş da la toată lumea, dar…

— Dar aşa o să-l foloseşti doar tu, a anticipat Sylvie. Celebra ospitalitate din Newpest. Ca de fiecare dată.

— Uite cine vorbeşte, secătură, a spus Jadwiga fără patimă. Cât de des, atunci când nu eşti în misiune, ne laşi să ne conectăm la chica asta a ta?

— Dar nu-i acelaşi lu…

— Nu, e *mai mult* de-atât. Pentru un Renegat, să ştii că eşti destul de zgârcită cu ce ai tu acolo. Kiyoka spune…

— Kiyoka nu…

— Doamnelor, *doamnelor,* le-am distras eu atenţia, încercând să reduc starea de iritare, tot mai evidentă, care o făcea pe Jadwiga să se apropie de Sylvie în aceiaşi paşi săltaţi. Calm. În clipa asta n-am chef de niciun fel de drog.

Jad s-a luminat la faţă.

— Vezi? i s-a adresat ea Sylviei.

— Deşi v-aş rămâne recunoscător dacă Orr mi-ar da câteva endorfine când urcă aici.

Sylvie a aprobat din cap fără să privească spre amica ei, care continua să rămână în picioare. Se vedea că e în continuare supărată, fie pentru că Jadwiga încălcase bunele maniere, fie pentru că adusese vorba despre statutul ei de Renegat. Nu-mi era foarte clar.

— Orr a făcut rost de endorfine? a întrebat Jadwiga, brusc interesată.

— Da, i-a răspuns Sylvie. E jos. La operaţie.

— Victima modei. Nu se-nvaţă minte niciodată, s-a strâmbat Jad.

Şi-a strecurat apoi o mână în costumul fără cusături şi a scos o pipetă, pe care degetele antrenate au fixat-o în capătul fiolei. Şi-a lăsat capul pe spate şi, cu aceeaşi îndemânare automată, a tras de o pleoapă şi a picurat deasupra ei. Am văzut cum muşchii i se relaxează, străbătuţi, de la umeri în jos, de fiorul ce purta semnătura drogului.

Shiverul nu e foarte periculos – conţine 60% betatanatină şi câteva extrase de *take* – şi face ca orice obiect dintr-o gospodărie să pară fascinant şi orice conversaţie perfect inocentă să aibă tot hazul de pe lume. Motiv de voie bună pentru cei din casă care l-au luat, supărător pentru cei care au rămas pe dinafară. De cele mai multe ori îţi încetineşte reacţiile, ceea ce-mi imaginez că urmărea şi Jad, la fel ca majoritatea Anihilatorilor.

— Eşti din Newpest? am întrebat-o.

— Îhî.

— Cum mai e pe-acolo?

— A, frumos, a răspuns cu un zâmbet dispreţuitor prost controlat. Cel mai arătos oraş-mlaştină din emisfera sudică. Merită vizitat.

Sylvie s-a aplecat spre mine.

— Tu de-acolo eşti, Micky?

— Mda. E mult de-atunci.

Uşa apartamentului a anunţat sosirea lui Orr, dezbrăcat şi acum până la brâu, cu umărul drept şi gâtul acoperite de ţesutul galben de sudură. Uriaşul a rânjit când a văzut-o pe Jadwiga.

— Te-ai cinstit din nou, după cum se vede, a remarcat el înaintând în cameră şi aruncând o mână de haine pe fotoliul de lângă Sylvie, care a strâmbat din nas.

Jad a încuviinţat din cap şi a agitat fiola deja golită.

— Până la fund. N-a mai rămas un strop.

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai o problemă cu drogurile, Jad?

Femeia subţirică a scos un chicot plin de salivă, la fel de prost disimulat ca zâmbetul superior de mai devreme. Rânjetul lui Orr s-a lăţit pe toată faţa. Uriaşul a mimat tremurul unui toxicoman, tresărind şi adoptând o figură de idiot. Jadwiga a izbucnit într-un râs molipsitor. Am văzut-o pe Sylvie cum zâmbeşte şi am chicotit şi eu.

— Unde-i Kiyoka? a întrebat Orr.

— Doarme, a zis Jad întorcând capul spre camera din care ieşise.

— Lazlo se ţine şi acum după gagica aia cu balcoanele cât casa?

Curioasă, Sylvie a ridicat privirea.

— Ce gagică?

Orr a clipit de câteva ori.

— O ştii şi tu. Tamsin… Tamita… am uitat cum o cheamă. Gagica din barul de pe Muko. A ţuguiat buzele, şi-a apăsat pectoralii cu palmele, apoi a tresărit şi s-a oprit când şi-a dat seama că presează operaţia. Înainte să-ţi sară ţandăra, a continuat. Ce dracu', Sylvie, doar erai *acolo.* Cum să uiţi ce ţâţe avea aia?

— Sylvie nu-i echipată să vadă genul ăla de armament, a rânjit Jadwiga. Nu-i în zona ei de interes, pe când *eu*…

— Aţi auzit ce s-a-ntâmplat în citadelă? am întrebat eu pe un ton firesc.

Orr a scos un mormăit.

— Mda, am prins ştirile jos. Se zice că un ţăcănit le-a făcut de petrecanie la jumate din şefii Bărboşilor din Tekitomura. Mai mult de-atât, le-a luat şi memoriile. Le-a scos din şira spinării de parcă asta ar fi făcut toată viaţa.

Am văzut cum Sylvie lasă privirea în jos, apoi spre buzunarul hainei mele, pentru ca, în cele din urmă, să se uite în ochii mei.

— Barbarie, nu glumă, a spus Jad.

— Aşa-i, dar fără noimă, a fost de acord Orr luând sticla de pe masa din bucătărie. Tipii ăştia oricum nu se reîntrupează. E-mpotriva credinţei lor.

— Fanaticii dracului! a continuat Jadwiga înălţând din umeri şi pierzându-şi interesul. Am auzit de la Sylvie c-ai făcut rost de endorfine.

— Da, a răspuns uriaşul şi şi-a umplut paharul cu o grijă exagerată. Mulţumesc.

— Hai, *Orr.* Măcar *una.*

⟨8⟩

Mai târziu, după ce am stins luminile şi atmosfera din apartament s-a destins până la proporţii comatoase, Sylvie a împins-o pe Jadwiga, care se

tolănise pe fotoliul ei, şi s-a aplecat spre locul în care şedeam, mulţumit că mă lăsase durerea din coaste. Orr dispăruse demult în altă cameră.

— Tu ai făcut aia? a întrebat ea în şoaptă. Chestia din citadelă?

Am încuviinţat din cap.

— Ai avut un motiv serios?

— Mda.

S-a lăsat o scurtă tăcere.

— Prin urmare, n-a fost doar salvarea aia ca-n filme, à la Micky Nozawa. Erai deja pornit.

Am zâmbit, uşor ameţit de endorfină.

— Spune-i mai bine o coincidenţă fericită.

— În regulă. Micky-Coincidenţă-Fericită. Sună bine, a zis Sylvie şi s-a încruntat ca o bufniţă, cu ochii în paharul care, la fel ca sticla, se golise de ceva timp. Trebuie să recunosc un lucru, Micky. Îmi eşti simpatic. Nu ştiu de ce, dar îmi eşti simpatic.

— Simpatia e reciprocă.

Sylvie a ridicat un deget, nesigură în privinţa calităţilor care mă făceau atât de simpatic.

— Nu-i vorba despre… sex. Înţelegi?

— Înţeleg. Ai văzut ce gaură am în coaste? am întrebat clătinând din cap ca să-mi limpezesc privirea. Bineînţeles că da. Ai un cip de viziune spectrochimică, nu?

Ea a încuviinţat din cap cu un aer de automulţumire.

— Chiar te tragi dintr-o familie de Renegaţi?

O grimasă plină de amărăciune.

— *Din* e cuvântul-cheie aici.

— Adică nu-s mândri de tine? am spus arătându-i părul. Credeam că ăsta-i un pas important spre Transfer. Logic vorbind…

— Mda, logic vorbind. Dar e vorba despre religie. Când o invocă, Renegaţii sunt la fel de absurzi ca Bărboşii.

— Deci ei nu-s de acord?

— Opiniile diferă, a răspuns ea cu o delicateţe simulată. Tradiţionaliştilor aspiranţi nu le place nimic din ceea ce leagă sistemele teoretice de materia vie. Aripa pregătitoare a credinţei nu vrea să supere pe nimeni, afirmând că interfaţa virtuală este, ca să te citez, un pas important. Oricum nu se aşteaptă ca Transferul să aibă loc în timpul vieţii lor. Noi suntem doar nişte auxiliari ai procesului.

— Familia ta de care parte ţine?

Sylvie şi-a schimbat poziţia, s-a încruntat şi i-a mai dat un ghiont amicei sale ca să-i facă loc.

— Credinţa în care am crescut era moderat pregătitoare. În ultimele decenii, cu Bărboşii şi întreaga mişcare anti-memorii corticale, mulţi moderaţi au devenit tradiţionalişti aspiranţi. Mama probabil că a trecut de partea lor, ea fiind mereu cea mai pioasă dintre noi. A ridicat din umeri şi a adăugat: Nu-s sigură. N-am mai trecut pe-acasă de foarte mulţi ani.

— Zău?

— Zău. Nu văd de ce-aş face-o. Ai mei ar încerca să mă mărite cu vreun tip cu bani de pe-acolo, a spus ea râzând dispreţuitor. De parcă aş putea s-o fac cât timp port ăsta.

M-am ridicat puţin, ameţit de pe urma endorfinelor.

— Ce anume?

— *Ăsta,* s-a tras de păr. Rahatul ăsta.

Părul i-a trosnit uşor în mână şi a încercat să se smulgă din strânsoare ca o sumedenie de şerpi minusculi. Sub masa negru-argintie, firele mai groase se mişcau ascuns, ca muşchii sub piele.

Dispozitiv de comandă al Anihilatorilor.

Mai văzusem câteva – un prototip pe Latimer, unde noua industrie marţiană de interfeţe cu maşinile era rezultatul unei activităţi frenetice de cercetare şi dezvoltare. Vreo două folosite ca detectoare de mine în sistemul Him Home. Armatei nu-i trebuie mult pentru a-şi însuşi tehnologia de ultimă oră. E logic. De cele mai multe ori, ea subvenţionează activitatea de cercetare şi dezvoltare.

— Nu-i neatrăgător, am remarcat eu precaut.

— Ce să-ţi *spun!* a exclamat Sylvie trecându-şi degetele prin cosiţe până când a separat firul central de celelalte, un şarpe de abanos, prins în mână. E atrăgător, da? *Orice* bărbat cu sânge în instalaţie s-ar da în vânt după o chestie de două ori mai lungă decât scula lui care se mişcă de colo-colo, pe pernă, nu? Anxietatea de concurenţă plus homofobia – un amestec de mai mare dragul.

Am fluturat din mână.

— Păi, femeile…

— Mda. Din păcate, eu sunt hetero.

— Aha.

— Mda, a zis ea, apoi a lăsat firul în pace şi a clătinat din cap, iar coama

argintie a revenit la forma dinainte. Aha.

Cu un secol în urmă, erau mai greu de depistat. Chiar dacă ofiţerii din sistemele militare erau instruiţi temeinic în plasarea interfeţelor în cutia craniană, acestea rămâneau invizibile. În exterior, purtătorii de interfeţe nu se deosebeau prea mult de corpurile umane – aveau poate o anumită paloare după un timp prea îndelungat petrecut pe teren, dar acelaşi lucru era valabil pentru orice informatician suprasolicitat. Te obişnuieşti cu toate, cum se spune.

Descoperirile arheologice din afara sistemului Latimer au schimbat totul. Pentru prima dată în aproape şase sute de ani de săpături prin spaţiul interstelar marţian, Ghilda a dat în sfârşit lovitura. A găsit sute, poate mii de nave ascunse în liniştea netulburată a vechilor orbite de parcare, în jurul unei stele minuscule pe nume Sanction. După toate probabilităţile, aceste nave erau tot ce mai rămăsese după o confruntare masivă, iar cel puţin unele dintre ele aveau capacităţi de propulsie superluminică. Alte indicii, mai ales dispariţia unui întreg habitat al Ghildei Arheologilor cu echipajul său de şapte sute de persoane, dădeau de înţeles că sistemele motrice ale navelor erau autonome şi oricând gata de pornire.

Până atunci, singurele maşini cu adevărat autonome pe care ni le lăsaseră marţienii erau paznicii orbitali ai Lumii lui Harlan, de care nimeni nu se apropia. Existau şi alte chestii automate, dar niciuna cu adevărat inteligentă. Şi iată că specialiştilor din sistemele arheologice li se cerea acum să poarte interfeţe inteligente ce comandau nave spaţiale, vechi de aproximativ o jumătate de milion de ani.

Mai mult ca sigur se utiliza o nouă formă de upgrade.

Un exemplu de upgrade şedea în faţa mea chiar acum, împărtăşindu-se dintr-un pumn de endorfine de uz militar şi privind absent într-un pahar de whisky gol.

— De ce te-ai înrolat? am întrebat eu, mai mult ca să umplu tăcerea.

Sylvie a ridicat din umeri.

— De ce te-nrolezi pentru un rahat ca ăsta? Pentru bani. Crezi că după câteva misiuni acoperi creditul ipotecar pentru un corp nou, pe urmă constaţi că ăştia nu vor decât să-ţi ia banii…

— Şi n-a fost dintotdeauna aşa?

Un zâmbet strâmb.

— Ba da. În plus, se cere şi un nou stil de viaţă. Ca să nu mai vorbim despre costurile de întreţinere, upgrade sau reparaţii. Banii se scurg printre

degete. De-abia îi faci, că-i şi cheltuieşti. E greu să-i pui deoparte ca să ieşi din sistem.

— Iniţiativa nu poate dura la nesfârşit.

— Nu? Uite cât mai trebuie curăţat din continentul ăsta. În unele locuri de-abia am ajuns la câteva sute de kilometri dincolo de Drava. Dar chiar şi acolo trebuie să revenim, să controlăm casă cu casă, ca să împiedicăm miminţile{3} să se întoarcă. Se vorbeşte de cel puţin încă un deceniu înainte de începerea recolonizării. Şi crede-mă, Micky, ăsta-i un optimism de rahat, servit credulilor.

— Totuşi, New Hok nu-i chiar atât de mare.

— Acum a vorbit străinul din tine, a zis ea şi a scos limba, un gest mai degrabă provocator, ca al maorilor, decât pueril. N-o fi el mare după standardele tale – sunt sigură că pe unde-ai colindat tu au continente late de cincizeci de mii de kilometri. Aici e puţin mai altfel.

Am zâmbit.

— Eu sunt de *aici,* Sylvie.

— A, da. Din Newpest. Ai recunoscut. Dar nu-mi spune şi că New Hok i-un continent mic. După Kossuth, e cea mai mare suprafaţă pe care-o avem.

În realitate, Arhipelagul Millsport era mai mare decât Kossuth sau New Hokkaido, dar, ca în majoritatea grupurilor de insule ce alcătuiau grosul Lumii lui Harlan, o mare parte din teren era montan, aproape inutilizabil.

Ai crede că, pe o planetă din care nouă zecimi sunt acoperite de apă şi care face parte dintr-un sistem solar fără alte biosfere locuibile, locuitorii au mare grijă cum folosesc fiecare palmă de teren. Ai crede că-l împart cu mare grijă. Ai crede că nu poartă mici războaie absurde pe mari suprafeţe de teren utilizabil, că nu folosesc arme care pot distruge teatrul de operaţiuni, făcându-l nelocuibil în următoarele secole.

Nu-i aşa că *ai crede?*

— Mă duc la culcare, a zis Sylvie cu limba împleticită. Mâine am o zi plină.

Am aruncat o privire spre ferestre. Zorii încercau să acopere strălucirea lămpilor Angier, estompând-o.

— Sylvie, e deja mâine.

— Mda, a îngânat ea, apoi s-a ridicat şi s-a întins până i-au trosnit oasele.

Pe fotoliu, Jadwiga a mormăit ceva şi s-a întins repede pe spaţiul lăsat liber.

— Hoverloaderul decolează abia la prânz şi avem de încărcat o grămadă de marfă. Dacă vrei să dormi, du-te-n camera lui Laz. Nu cred că se-ntoarce prea curând. În stânga băii.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, Micky, mi-a răspuns ea schiţând un zâmbet. Măcar atât să fac şi eu pentru tine. Noapte bună.

— Noapte bună.

Am urmărit-o cum se îndreaptă alene spre camera ei, mi-am verificat cipul temporal şi m-am hotărât să nu dorm. Mai aveam o oră şi mă întorceam la Plex fără să deranjez vreun dans Noh în care poate se prinseseră amicii lui din yakuza. M-am uitat spre bucătărie şi m-am întrebat dacă e rost de o cafea.

A fost ultimul gând conştient pe care l-am avut.

La naiba cu corpurile astea sintetice!

Capitolul 4

M-am trezit din cauza unor lovituri ca de ciocan. Cineva care consumase prea multe droguri ca să-şi mai aducă aminte cum se deschide o uşă pliabilă recurgea la tactici neandertaliene. *Bang, bang, bang!* Am clipit de câteva ori din ochii lipiţi de somn şi m-am îndreptat de spate. Jadwiga stătea întinsă în fotoliul din faţa mea, după toate aparenţele în aceeaşi stare comatoasă. Dintr-un colţ al gurii i se prelingea un fir subţire de salivă ce umezea husa din belabumbac, roasă, a fotoliului. Razele soarelui pătrundeau în voie prin ferestre, transformând aerul din cameră într-o ceaţă uşoară, luminoasă.

„La naiba!”

Bang, *bang!*

M-am ridicat în picioare şi am simţit o durere ascuţită în coaste. Efectul endorfinelor lui Orr dispăruse cât apucasem să dorm.

Bang, bang, bang!

— Ce *dracu’* mai e şi asta? a urlat cineva din altă cameră.

La auzul vocii, Jadwiga s-a foit în fotoliu. A deschis un ochi, m-a văzut aproape de ea şi s-a ghemuit rapid într-un fel de poziţie de apărare, apoi s-a mai relaxat când şi-a adus aminte de mine.

— Uşa, am zis eu, deşi era mai mult decât evident.

— Da, da, a mormăit fata. Am auzit. Dacă nenorocitul ăla de Lazlo şi-a uitat iar codul, merită un şut între picioare.

Bătăile au încetat, probabil la auzul vocilor dinăuntru. Ca s-o ia de la capăt. Am simţit un junghi în tâmplă.

— Deschide *cineva* uşa?

Era o voce de femeie, pe care o auzeam prima dată. Probabil Kiyoka, în sfârşit trează.

— *Acuşi-acuşi!* a strigat şi Jadwiga, îndreptându-se poticnit spre uşă şi mormăind în barbă: A fost cineva să se intereseze de-mbarcare? Bineînţeles că nu. Uşurel. Vin *imediat.*

A lovit panoul, iar uşa s-a pliat şi a dispărut în toc.

— Ce-ai păţit, ai vreo disfuncţie motorie? a întrebat-o acru pe persoana de dincolo. Te-am auzit după primele nouăzeci şi şapte de… *Hei!*

După o scurtă îmbrânceală şi de-o parte şi de alta, Jadwiga a făcut doi paşi înapoi, gata să cadă. Apoi l-am văzut pe insul care o împinsese; şi-a rotit ochii în jur, a înclinat din cap, aproape imperceptibil, spre mine şi a

clătinat mustrător din deget către Jad. Avea un rânjet urât, plin de dinţi seraţi după ultima modă, ochelari galben-fumurii pentru vedere amplificată, cu lentile înguste, de cel mult un centimetru, şi aripi întinse, tatuate pe ambii pomeţi.

Nu aveam nevoie de multă imaginaţie ca să ghicesc ce urma.

Yukio Hirayasu a păşit în încăpere. Un alt mardeiaş, clona celui care-i făcuse vânt lui Jad, a intrat după el, cu o mină serioasă.

— Kovacs, mi s-a adresat Yukio, cu o figură pe care i se putea citi furia abia stăpânită, ce *dracu'* faci aici?

— Aş zice că mi-ai furat întrebarea.

Am surprins cu vederea periferică o mică tresărire, ce părea o transmisiune internă, pe faţa lui Jad.

— Ţi s-a *spus* să stai deoparte până luăm legătura cu tine. Să fii cuminte. E chiar aşa greu?

— Ăştia sunt amicii tăi influenţi, Micky? a întrebat Sylvie, tărăgănat, apărând de după uşa din stânga mea.

Era îmbrăcată într-un halat de baie şi se zgâia curioasă la cei care dăduseră buzna în apartament. Al şaselea simţ m-a informat că Orr sau altcineva apăruse undeva în spatele meu.

Am văzut mişcarea în lentilele malacilor lui Yukio, cum li se încordează feţele în sticla fumurie.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa s-ar spune.

Yukio s-a încruntat la Sylvie. Poate îl descumpănise numele cu care mi se adresase sau poate faptul că, numeric, se afla în dezavantaj, trei la cinci pentru noi.

— Doar ştii cine sunt, a zis el. Propun să nu complicăm lucrurile mai mult decât…

— Habar n-am cine eşti, a replicat Sylvie pe un ton egal. Dar ştiu că ai intrat aici fără să fii invitat. Aşa că ai face mai bine să pleci.

Yukio s-a înroşit la faţă, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Da, ieşi *dracului* de-aici, a intervenit Jadwiga ridicând mâinile în ceva ce aducea cu o poziţie de apărare, dar şi cu un gest obscen, de trimitere la plimbare.

— Jad… am atenţionat-o eu, dar era prea târziu.

Tânăra se şi repezise, cu bărbia înainte, pornită clar să-şi ia revanşa asupra mardeiaşului pentru brânciul dat la uşă. Tipul a ridicat braţele,

rânjind în continuare. Jad l-a lăsat să se apropie şi, fulgerător, l-a trântit la podea cu o figură de judo. Cineva din spatele meu a ţipat. Calm, Yukio a scos un blaster cu particule, negru, minuscul, şi a împuşcat-o pe Jad.

Fata a căzut ca secerată în lumina palidă de o secundă ce însoţise împuşcătura. Mirosul greu, de carne arsă, s-a împrăştiat prin cameră. Toţi cei din jur au încremenit.

Cred că am făcut un pas înainte, fiindcă al doilea mardeiaş m-a blocat, şocat, ţinând în fiecare mână câte un pistol Szeged. Am rămas pe loc şi am ridicat mâinile goale instinctiv, ca să mă apăr. Celălalt a încercat să se scoale de la podea şi s-a împiedicat de ceea ce mai rămăsese din Jad.

— Mda, a continuat Yukio şi şi-a rotit privirea, clătinând blasterul mai ales în direcţia Sylviei. E suficient. Nu ştiu ce dracu' se-ntâmplă aici, dar tu…

Sylvie a scuipat un singur cuvânt:

— Orr.

În spaţiul acela restrâns s-a auzit o nouă detunătură. De data asta însoţită de o lumină orbitoare. Preţ de o clipă, mi s-a părut că sunt înconjurat de cercuri de foc alb ce trec pe lângă mine, se răzleţesc şi se înfig în Yukio, în tipul din faţa mea, în cel care încă se chinuia să se ridice de jos. Primul şi-a desfăcut braţele, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze rafala ce-l împroşcase de la piept în jos. Gura i s-a deschis larg, lentilele ochelarilor au scânteiat incandescent, reflectându-se orbitor.

Apoi focul s-a stins, imaginile remanente prăbuşindu-se una după alta prin faţa ochilor mei, în nuanţe de violet. Am clipit de mai multe ori, bâjbâind după detalii.

Mardeiaşul era acum din două bucăţi ce fumegau, palmele strângând încă pistoalele. Temperatura incandescentă îi făcuse mâinile una cu armele.

Cel care încercase să se ridice rămăsese cu încercarea. Zăcea din nou lângă Jad, fără jumătatea de sus a corpului.

Yukio era traversat de o gaură prin care dispăruse o mare parte din organele interne. Capetele unor coaste carbonizate atârnau de jumătatea de sus a rănii perfect ovale, prin care se vedea podeaua de gresie, ca un efect special dintr-un film ieftin.

Camera duhnea a măruntaie golite.

— Mda, se pare că a mers, a constatat Orr, trecând pe lângă mine ca să privească îndeaproape ceea ce părea a fi opera lui.

Era şi acum gol până la brâu – am văzut gurile de foc, aşezate vertical pe

o jumătate a spatelui. Arătau ca nişte branhii de peşti, masive, ale căror capete încă se mişcau din pricina căldurii care se disipa. Orr s-a îndreptat spre Jadwiga şi s-a ghemuit lângă ea.

— Rază îngustă, a stabilit el diagnosticul. I-a scos inima şi cea mai mare parte din plămânul drept. Nu prea avem cu ce s-o ajutăm.

— Închideţi uşa, a spus Sylvie.

Consiliul de război fusese convocat în pripă. Echipa de Anihilatori avea experienţa câtorva ani de dialoguri, comunicând prin abrevieri preluate dintr-un limbaj inventat, prin gesturi simbolice comprimate şi în vorbire normală. Intuiţia de agent special, încordată la maximum, mă ajuta să înţeleg însă esenţialul.

— Raportăm ce s-a întâmplat? a vrut să ştie Kiyoka, o femeie zveltă, într-un corp maori făcut pe comandă, privind spre Jadwiga şi muşcându-şi buzele.

— Cui? a întrebat Orr mimând cu degetul mare şi cu cel mic, în timp ce cu mâna cealaltă îşi urmărea tatuajul de pe faţă.

— Aha. Şi el?

Sylvie a făcut un mic gest, care mi-a scăpat, dar am ghicit şi am spus:

— Pentru mine au venit.

— Ca să vezi! a spus Orr cu o privire plină de ostilitate.

Gurile de foc din spate şi din piept se închiseseră, dar, uitându-mă la constituţia lui masivă, numai muşchi, nu m-ar fi mirat să se desfacă din nou pentru altă rafală.

— Ce amici de treabă ai, a adăugat el.

— Nu cred că ar fi devenit violenţi dacă Jad nu s-ar fi repezit la malacul ăla. A fost o neînţelegere.

— Neînţelegere pe *dracu'!* s-a răstit Orr făcând ochii mari. Nu vezi că Jad e *moartă,* găozare?

— Nu-i chiar moartă, am replicat eu, încercând să fiu cât mai convingător. Poţi să-i scoţi memoria corticală şi…

— Să-i scot memoria?

Deşi şoptite, cuvintele lui Orr au sunat mai mult decât ameninţător. Uriaşul s-a apropiat de mine, dominându-mă cu statura.

— Vrei să-mi *ciopârţesc* prietena?

Rememorând poziţia celor cinci guri de foc, m-am gândit că partea lui dreaptă era alcătuită din proteze, lansatorul fiind plasat în jumătatea de jos a

cutiei toracice. Datorită ultimelor progrese înregistrate de nanotehnologie, puteai direcţiona cantităţi mari de energie cam oriunde doreai, dar pe o distanţă limitată. Nanoconii plutesc pur şi simplu pe rafală ca surferii, absorbind energie şi îndreptându-se spre locul stabilit de lansator.

Mi-am propus că dacă va trebui să-l lovesc, să mă concentrez pe partea lui stângă.

— Îmi pare rău. În acest moment nu văd altă soluţie.

— Te fac eu să…

— Orr, l-a întrerupt Sylvie tăind aerul cu palma. Ochi pentru ochi, aici, *acum.*

Apoi a clătinat din cap, a făcut un alt semn, cu degetul mare şi cel arătător depărtate cu ajutorul celeilalte mâini. Mi-am dat seama, după expresia feţei, că transmite date şi prin reţeaua comună.

— Depozit, acelaşi. Trei zile. Marionete. Arzi şi ştergi, *acum.*

Kiyoka a încuviinţat din cap.

— Dreptate, Orr. Laz? Aha.

— Da, putem face asta, a zis Orr furios, vorbind rar, nu foarte stăpân pe felul lor de a comunica. Da, adică în regulă.

— Marfă? a întrebat Kiyoka numărând ceva pe degetele de la o mână, apoi dând din cap. Zbor?

— Nu, e timp, a spus Sylvie şi a tăiat din nou aerul cu palma întinsă. Orr şi Micky. Uşor. N-ai treabă. Asta, asta, poate şi asta. Jos.

— Am priceput, a răspuns Kiyoka, apoi a verificat un ecran retinal ridicând şi întorcând ochii spre stânga, ca să citească datele transmise de Sylvie. Laz?

— Încă nu. Te anunţ eu. *Du-te.*

Femeia în corp de maori a dispărut în camera ei şi a reapărut după o secundă, trăgând pe ea o haină groasă, cenuşie. A ieşit apoi pe uşa principală, nu înainte de a mai arunca o privire spre cadavrul prietenei lor.

— Orr. Cuţit, a spus Sylvie arătând cu degetul mare spre mine. Guevara.

Uriaşul s-a uitat crunt la mine şi s-a apropiat de o ladă pusă într-un colţ al camerei, din care a scos un vibrocuţit cu lama groasă. A revenit şi s-a oprit în faţa mea ţinând arma la vedere, suficient cât să mă pregătesc de atac. Doar absurdul situaţiei – Orr n-avea nevoie de cuţit ca să-mi facă felul – mă oprea să nu sar la el. Reacţia mea fizică trebuie să fi fost evidentă, fiindcă uriaşul a scos un mormăit dispreţuitor, apoi a răsucit cuţitul în mână şi mi l-a întins cu mânerul înainte.

L-am luat.

— Vreţi s-o fac eu? i-am întrebat.

Sylvie s-a apropiat de cadavrul lui Jad şi l-a privit lung.

— Vreau să scoţi memoriile corticale de la cei doi amici ai tăi. Cred că ai o practică îndelungată. De Jadwiga să nu te-atingi.

Am clipit de câteva ori.

— O lăsaţi aici?

Orr a pufnit din nou. Femeia s-a uitat la el şi a desenat în aer o spirală. Uriaşul şi-a înăbuşit un oftat şi s-a dus în camera lui.

— De Jad mă ocup eu, a zis Sylvie, posomorâtă, cu gândul în altă parte, preocupată de lucruri pe care nu le puteam ghici. Tu scoate memoriile ăstora. Şi, dacă tot am ajuns aici, lămureşte-mă cine sunt tipii pe care i-am omorât.

— Cu plăcere, am replicat eu. M-am apropiat de cadavrul lui Yukio şi am întors cu faţa spre mine ce mai rămăsese din el. Ăsta-i Yukio Hirayasu, membru al yakuza din partea locului, fiul unui barosan, după câte se pare.

Cuţitul a prins viaţă în mâna mea, vibraţiile făcând să-mi simt rana din coaste. Mi-am stăpânit tremurul, am scrâşnit din dinţi, i-am fixat capul lui Yukio cu o mână, iar cu cealaltă am început să-i perforez şira spinării. Mirosul greu de carne arsă şi de rahat nu mă stimula însă deloc.

— Iar celălalt?

— Un mardeiaş de duzină. Nu l-am mai întâlnit.

— Merită să-l luăm cu noi?

Am ridicat din umeri.

— Cred că-i mai bine decât să-l lăsăm aici. Poţi să-l arunci undeva, la jumătatea drumului spre New Hok. În locul tău, pe ăsta l-aş păstra pentru răscumpărare.

Sylvie a încuviinţat din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Cuţitul a muscat din ultimii milimetri de coloană vertebrală şi a pătruns rapid în ceafă. Am oprit vibratorul, am schimbat priza şi am început să tai din nou, mai jos, sub două vertebre.

— Sylvie, ăştia sunt membri cu greutate în yakuza, am spus eu, amintirea discuţiei telefonice cu Tanaseda făcându-mă să mă cutremur.

Senpaiul încheiase o înţelegere cu mine punând condiţia ca Yukio să scape viu şi nevătămat. Şi-mi explicase foarte clar ce se va întâmpla dacă nu mă ţin de cuvânt.

— Au relaţii sus-puse în Millsport, probabil şi cu Primele Familii, am continuat eu. Se vor năpusti asupra ta cu toate forţele care le stau la dispoziţie.

Nu desluşeam nimic în privirea fetei.

— Cum se vor năpusti şi asupra ta.

— De asta am eu grijă.

— Câtă generozitate, dar…

Ieşirea din cameră a lui Orr a întrerupt-o pe Sylvie din peroraţie. De data asta, uriaşul era îmbrăcat de sus până jos. După ce ne-a salutat scurt din cap, a ieşit din apartament.

— …cred că ţinem situaţia sub control, a continuat fata. Ki se ocupă de ştergerea urmelor electronice. Orr poate distruge toate camerele de aici în cel mult o jumătate de oră. Aşa că nu văd ce le mai rămâne în afară de…

— Sylvie, aici vorbim despre yakuza!

— În afară de martori oculari, date video periferice, plus că în două ore vom fi în drum spre Drava. Şi nu ne va urmări nimeni, a mai zis ea cu o mândrie la care nu m-aş fi aşteptat. Nici yakuza, nici Primele Familii, nici chiar afurisiţii de agenţi speciali. Nimeni nu vrea să se pună cu miminţii.

Ca în majoritatea cazurilor, bravada nu-şi avea locul. În primul rând, aflasem de la un vechi amic, în urmă cu şase luni, că şefii Corpului de Agenţi Speciali *participaseră* la licitaţie pentru contractul cu New Hokkaido, dar nu lăsaseră din preţ, pe măsura credinţei recent redescoperite a guvernului Mecsek în forţele nelimitate ale pieţei. Un rânjet pe faţa uscată a lui Todor Murakami în timp ce poşteam o pipă pe feribotul care ne ducea de la Akan la New Kanagawa. Vapori aromaţi în aerul rece, de iarnă, al oceanului şi bătaia uşoară a vântului, ca fundal. Murakami renunţase la tunsoarea perie caracteristică agenţilor speciali. Îşi lăsase părul să crească şi briza îi răsfira firele lungi. Nu trebuia să fie aici, să discute cu mine, dar e greu să le dictezi agenţilor speciali ce să facă. Ştiu ei prea bine cât valorează.

— Hei, dă-l în mă-sa pe Leo Mecsek. I-am spus cât ar costa. Nu-şi poate permite, dar a cui e problema? Noi să facem economii, noi, care ne punem în pericol vieţile, astfel încât să le ofere Primelor Familii mai mulţi bani din taxe? Dă-l în mă-sa! Nu suntem proşti ca ăştia de pe-aici.

— Şi tu eşti de pe-aici, Tod, simţisem nevoia să-i reamintesc. Născut şi crescut în Millsport.

— Ştii ce vreau să spun.

Ştiusem ce voise să spună. Guvernele locale nu au nicio autoritate asupra Corpului de Agenţi Speciali. Aceştia intervin acolo unde-i trimite Protectoratul, iar majoritatea guvernelor locale se roagă la toţi zeii pe care îi venerează să nu aibă parte de evenimente neprevăzute. Consecinţele unei intervenţii pot fi neplăcute pentru toţi cei implicaţi.

— Chestia asta cu licitaţia a fost oricum un bluf, continuase Todor trimiţând un rotocol de fum peste balustradă. Nimeni nu-şi permite să ne plătească, nimeni nu are încredere în noi. Şi nu înţeleg de ce. Tu înţelegi?

— Poate din cauza costurilor pe care le presupun perioadele de inactivitate, când tăiaţi frunză la câini.

— Zău? Şi când avem aşa ceva?

— Păi, am auzit că acum e o perioadă destul de liniştită. De la Hun Home încoace, mai precis. Ori au mai avut loc mici intervenţii secrete de care nu ştiu eu?

— Uşurel, amice, mi-a mai zis el întinzându-mi pipa. Ai uitat că nu mai eşti în echipă. Sau n-ai uitat?

Nu uitasem.

Innenin!

Explodează la marginea memoriei ca o bombă inteligentă, detonată de la distanţă, dar nu îndeajuns de departe ca să fiu în siguranţă. Focul laserului, roşu, şi ţipetele oamenilor pe care virusul Rawling îi mănâncă de vii.

Mă cutremurasem puţin şi mai trăsesem din pipă. Cu acuitatea agentului special, Todor sesizase reacţia mea şi schimbase subiectul.

— Ia zi, în ce te-ai mai băgat? Credeam că-ţi pierzi vremea cu Radul Segesvar. Nostalgia oraşului de baştină şi crimă organizată de mâna a şaptea.

— Mda, răspunsesem eu privindu-l trist. De unde ştii?

Ridicase din umeri.

— Lumea vorbeşte. Ştii cum e. De ce o iei din nou spre nord?

Vibrocuţitul pătrunsese din nou în carnea şi în muşchii lui Yukio Hirayasu. L-am oprit şi am tras de bucata secţionată din gât.

Un mic nobil al yakuza, mort şi cu memoria scoasă. Prin amabilitatea lui Takeshi Kovacs, fiindcă, vrând-nevrând, aşa urma să scrie pe etichetă. Tanaseda avea să spumege de furie. Foarte probabil, şi Hirayasu-senior va reacţiona la fel. Chiar dacă era conştient ce fiu nevolnic şi slobod la gură avea, lucru de care mă cam îndoiam. Pe de altă parte, oricât de convins ar fi

fost de asta, codul strict al yakuza de pe Lumea lui Harlan îl obliga să se răzbune. Aşa e crima organizată. Indiferent că este vorba despre mafia haiducilor din Newpest condusă de Radul Segesvar ori de yakuza, în nord sau în sud toţi sunt la fel. Nişte fanatici legaţi prin jurăminte de sânge.

Război cu yakuza.

De ce o iei din nou spre nord? M-am uitat la segmentul spinal pe care tocmai îl extrăsesem şi la sângele de pe mâini. Nu la asta mă gândisem când luasem hoverloaderul spre Tekitomura cu trei zile în urmă.

— Micky?

Preţ de o clipă, numele nu a însemnat nimic pentru mine.

— Hei, Micky, ţi-e rău?

Am ridicat privirea. Sylvie mă privea îngrijorată. M-am silit să clatin din cap.

— Nu, n-am nimic.

— Atunci poţi să te grăbeşti niţel? Orr trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Plecăm de-ndată ce apare.

— Sigur, am zis eu şi m-am întors spre celălalt cadavru, cuţitul începând să vibreze din nou. Sunt curios ce vrei să faci cu Jadwiga.

— O să vezi.

— E surpriză?

N-a spus nimic. S-a apropiat de fereastră doar ca să vadă lumina şi să audă zgomotele începutului de zi. Apoi, în timp ce începeam a doua incizie spinală, a întors capul spre mine.

— De ce nu vii cu noi, Micky?

Am scăpat cuţitul, vârându-l în carne până la mâner.

— Poftim?

— Vino cu noi.

— La *Drava?*

— Să nu-mi spui că ai mai multe şanse să scapi de yakuza aici, în Tekitomura…

Am scos cuţitul şi am terminat incizia.

— Am nevoie de un corp nou, Sylvie. Ăsta nu-i pe măsura mimintilor.

— Dar dacă-ţi fac eu rost de un corp?

— Sylvie, am mormăit eu, reuşind să scot bucata de os, unde naiba crezi că poţi să-mi găseşti un corp aici, pe New Hokkaido? În locul ăsta de-abia poţi să supravieţuieşti. Unde găseşti tu toate dotările necesare?

Tânăra a şovăit, iar eu m-am oprit din secţionat. Intuiţia de agent special

îmi spunea că aici exista ceva.

— Ultima oară când am ieşit cu echipa, am dat peste un buncăr guvernamental de comandă, pe dealurile de la est de Sopron. Încuietorile erau prea complicate ca să le dăm de cap, nu aveam timp de aşa ceva şi, oricum, ajunseserăm departe, în nord, teritoriu mimint, foarte periculos. Am reuşit să fac însă un inventar de bază. Am găsit un laborator medical complet echipat, o unitate de reîntrupare pusă la punct şi bănci de clone sub formă de criocapsule. În jur de douăzeci şi patru de corpuri – după însemne, dotate cu biotehnologie de luptă.

— Ei, aşa mai merge. Acolo vrei s-o duci pe Jadwiga?

Sylvie a încuviinţat din cap.

Am privit gânditor memoria corticală pe care o ţineam în mână şi rana cu marginile zdrenţuite din care o scosesem. Şi mi-am imaginat ce mi-ar face yakuza dacă m-ar prinde în corpul în care eram.

— Cât timp vreţi să staţi acolo?

A strâns din umeri

— Cât va fi nevoie. Ne-am angajat pentru trei luni, dar ultima oară ne-am făcut norma într-o lună şi jumătate. Dacă vrei, ai putea să te întorci mai devreme. Hoverloaderele pleacă din Drava tot timpul.

— Şi eşti sigură că materialele din buncăr sunt în stare bună de funcţionare.

Ea a zâmbit larg şi a clătinat din cap.

— Ce-i?

— E New Hok, Micky. *Totul* e încă în stare bună de funcţionare. Tocmai asta-i problema.

Capitolul 5

Un nume mai potrivit pentru hoverloaderul *Tunuri pentru Guevara* nici că se putea – o navă blindată, greu de detectat, tunurile înşiruite de la un capăt la celălalt semănând cu ghimpii dorsali ai unui rechin. În contrast evident cu hoverloaderele comerciale care făceau curse între Millsport şi Arhipelagul Saffron, nu avea punţi sau coşuri exterioare. Turnul de comandă stătea ca o bulă în partea din faţă a suprastructurii cenuşiu spălăcit şi avea laturile curbate, netede, fără niciun ornament. Cei doi bocaporţi, deschişi de o parte şi de alta a botului, păreau construiţi ca să respingă proiectilele atacatorilor.

— Eşti sigură c-o să meargă? am întrebat-o pe Sylvie în timp ce ne apropiam de pasarelă.

— Relaxează-te, a mormăit Orr din spatele meu. Asta nu-i Linia Saffron.

Avea dreptate. Pentru o operaţiune despre care guvernul susţinea că este condusă după toate regulile de securitate, îmbarcarea Anihilatorilor mi se părea de o neglijenţă crasă. Lângă fiecare bocaport, un steward îmbrăcat într-o uniformă albastră soioasă controla documentele personale *în format fizic* şi permisele de trecere cu un cititor care n-ar fi părut nelalocul lui nici măcar într-un film experia din anii Colonizării. Cozi neregulate, formate din personalul navei, şerpuiau de-a lungul pasarelei încărcate cu bagaje de mână. Sticle şi pipe treceau de la unul la altul în aerul limpede şi rece. O veselie nefirească şi schimburi de replici acide, glume pe seama cititorului antic. Stewarzii zâmbeau şi ei, obosiţi.

— Unde dracu-i Laz? a întrebat Kiyoka.

— Vine el. Întârzie ca-ntotdeauna, i-a răspuns Sylvie.

Ne-am lipit de coada cea mai apropiată. Micul grup de Anihilatori din faţa noastră a privit scurt în jur, s-a uitat mai atent la părul Sylviei, apoi şi-a reluat conversaţia. Sylvie nu era o apariţie singulară printre cei care aşteptau să urce la bord. Câteva grupuri mai jos de noi, un corp înalt şi negru avea o coamă din şuviţe răsucite de proporţii similare; ici-colo alte corpuri, mai puţin impozante.

Jadwiga stătea liniştită lângă mine.

— Întârzierile lui Laz sunt patologice, mi-a şoptit Kiyoka privind oriunde, numai la Jad nu. O dată nu vine şi el la timp.

— Aşa-i programat, a replicat Sylvie, cu gândul în altă parte. Nu poţi fi

puşcaş marin de carieră fără să-ţi asumi riscuri.

— Hei, şi *eu* sunt puşcaş marin, dar nu-ntârzii niciodată.

— Dar nu eşti lider, a intervenit Orr.

— *Bine, bine…* Ascultaţi, noi suntem… dar Kiyoka s-a întrerupt, a aruncat o privire spre Jadwiga, apoi şi-a muşcat buza. Postul de conducător e doar o convenţie. Lars nu-i programat altfel decât mine sau…

Privind-o pe Jad, n-ai fi zis că e moartă. O curăţaserăm bine în apartament – îi cauterizaserăm rănile, de obicei nu curge prea mult sânge –, o îmbrăcaserăm într-un costum de luptă marinăresc, mulat, vestă şi jachetă care-i acopereau rănile, şi-i ascunseserăm ochii deschişi larg, speriaţi, în dosul unor ochelari mari, cu lentile negre. Apoi Sylvie intrase în reţeaua echipei şi pusese în funcţiune sistemele motorii. Efortul ei fusese remarcabil, dar nici pe departe cât avea să fie până îşi conducea echipa, întreagă şi nevătămată, în mijlocul miminţilor de pe New Hok. O făcuse pe Jad să meargă pe lângă umărul ei stâng, iar restul ne strânseserăm ca o falangă în jurul lor. Comenzi simple adresate muşchilor feţei îi ţineau gura închisă. Cu lentilele negre ce ascundeau paloarea şi cu o geantă lungă, gri, din piele de focă, atârnată pe umăr, Jad nu arăta mai rău decât după o porţie zdravănă de shiver dreasă cu o mână de endorfine. La drept vorbind, nu cred că vreunul dintre noi arăta mai bine.

— Documentele la control, vă rog.

Sylvie a întins hârtiile, apoi stewardul le-a trecut prin cititor una câte una. În acelaşi timp, Sylvie a trimis, probabil, un mic impuls muşchilor gâtului lui Jad, fiindcă femeia moartă a lăsat capul în jos, puţin ţeapăn, de parcă ar fi privit peretele blindat al navei. Ingenioasă mişcare, foarte firească.

— Sylvie Oshima. Grup format din cinci persoane, a constatat stewardul numărându-ne. Echipamentul deja încărcat la bord.

— Întocmai.

— Cabine repartizate, a continuat stewardul privind ecranul cititorului. Rezolvat. P19 până la 22, puntea inferioară.

Am văzut o agitaţie în spate, aproape de capătul pasarelei. Am privit toţi, mai puţin Jadwiga. Robe colorate în ocru şi bărboşi care ţipau şi gesticulau furioşi.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Sylvie pe un ton firesc.

— A… Bărboşii, a răspuns stewardul şi i-a înapoiat documentele verificate. Se tot vânzolesc pe chei de când s-a crăpat de ziuă. Se pare că

azi-noapte s-au luat la harţă cu doi Anihilatori, într-un local la est de aici. Ştii cum reacţionează când dau nas în nas cu ăştia.

— Mda. Nişte fanatici, a zis Sylvie, a luat hârtiile şi le-a vârât într-un buzunar al hainei. Ştiu cum arată cei doi sau îi caută la întâmplare?

Stewardul a zâmbit superior.

— N-au nicio probă video. Pe toate camerele rula o hologramă porno. Dar au descrierea unui martor. E vorba despre o femeie şi un bărbat. A, încă ceva. Femeia avea părul mai altfel.

— Aoleu, n-oi fi chiar *eu!* a exclamat Sylvie râzând.

Orr i-a aruncat o privire ciudată. În spatele nostru, zarva creştea.

— Mda, la fel şi cele peste douăzeci de capete-de-comandă care-au trecut până acum pe-aici. Dar aş vrea să ştiu ce caută o gaşcă de preoţi într-un loc în care se difuzează o hologramă porno…

— Fac labă? a sugerat Orr.

— Îi obligă religia, a răspuns Sylvie, scoţând un zgomot de parcă i-ar fi venit să vomite.

Lângă mine, Jadwiga s-a clătinat şi a întors capul mai repede decât o fac oamenii de obicei.

— V-aţi gândit vreodată că… a vrut Sylvie să spună ceva, dar s-a oprit şi a scos un geamăt.

M-am uitat repede la Orr şi la Kiyoka; i-am văzut cum se schimbă la faţă. Stewardul a continuat să ne privească, curios, însă fără să bănuiască ceva.

— …fiecare simbol religios este, de fapt, o amăgire ieftină, că…

Un alt geamăt înăbuşit. Ca şi cum vorbele i-ar fi fost smulse dintr-un bloc de ciment. Jadwiga se clătina tot mai tare. Expresia stewardului s-a schimbat în clipa în care şi-a dat seama că ceva nu-i în regulă. Chiar şi Anihilatorii din spatele nostru şi-au mutat privirile de la vociferările din capătul pasarelei la femeia palidă şi la cuvintele pe care le rostea ca în transă.

— *...întreaga istorie a umanităţii* ar putea fi doar *o jalnică scuză* pentru incapacitatea de a provoca femeilor un *orgasm cât de cât acceptabil?*

Am călcat-o pe picior, tare.

— Desigur, a spus stewardul cu jumătate de gură şi a râs nervos.

Punctele de vedere quelliste, cu excepţia celor timpurii, poetice, încă erau privite cu *circumspecţie* în contextul cultural al Lumii lui Harlan. Exista pericolul prea mare ca entuziasmul faţă de ele să-şi facă loc în teoria

politică a lui Quell şi, desigur, în practica ei. Poţi să-ţi botezi hoverloaderele cu nume de revoluţionari, dar aceştia trebuie să fie aleşi din istoria veche, astfel încât nimeni să nu-şi amintească pentru ce anume au luptat.

— Eu… a intervenit Sylvie confuză.

— Hai să discutăm despre asta mai târziu, a sărit Orr dându-i un ghiont. Să mergem la cabinele noastre. Uită-te la Jad. E *moartă de oboseală* şi nici eu nu sunt mai breaz. Se poate…

Sylvie s-a îndreptat de spate şi a încuviinţat din cap.

— De acord, a spus ea, iar cadavrul lui Jad s-a oprit din legănat, ba chiar şi-a dus dosul mâinii la frunte cu o mişcare firească.

— Mahmureala, am intervenit eu, făcând cu ochiul către steward.

El s-a relaxat şi a zâmbit.

— Cunosc senzaţia.

Proteste din capătul pasarelei. Am auzit cuvântul *mârşăvie,* apoi o descărcare electrică. Probabil de la vreun box.

— Ăştia au turnat în ei butoaie întregi, a remarcat stewardul, privind şi el spre Bărboşi. Ar trebui să fiţi pregătiţi. Sunt în stare să se ia de o armată de Anihilatori. În regulă. Puteţi trece.

Am coborât prin bocaport fără să ne împiedicăm de cineva şi am luat-o pe coridoarele din metal în căutarea cabinelor. În spatele meu, cadavrul lui Jad ţinea pasul, mecanic. Restul echipei mergea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce dracu’ a fost asta?

Am reuşit să pun întrebarea de-abia după vreo jumătate de oră. Ne aflam toţi în cabina Sylviei, unul mai stingher decât altul. Orr stătea cocârjat sub nervurile de ranforsare ale plafonului. Kiyoka se uita prin hubloul minuscul, opac pe dinafară, părând că vede ceva interesant în apă. Jadwiga zăcea cu faţa în jos pe pat. Lazlo încă nu-şi făcuse apariţia.

— A fost o defecţiune, m-a lămurit Sylvie.

— O defecţiune, am repetat eu. Se-ntâmplă des aşa ceva?

— Nu. Nu foarte des.

— Dar s-a mai întâmplat.

Orr s-a apropiat de mine, ameninţător.

— Las-o-n pace, Micky! Nu te-a obligat nimeni să vii cu noi. Dacă nu-ţi plac condiţiile, poţi să te cari de-aici.

— Vreau doar să ştiu ce facem dacă Sylvie iese din program şi începe să-

nşire quellisme în toiul unei confruntări cu miminţii, atâta tot.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji în privinţa miminţilor, a propus Kiyoka, cu o voce inexpresivă.

— Întocmai, Micky, a zis Orr în zeflemea. Aşa ne câştigăm noi existenţa. Tu stai liniştit şi bucură-te de călătorie.

— Dar nu vreau decât să…

— Tacă-ţi gura dacă nu vrei să…

— Uite ce-i, l-a întrerupt Sylvie, foarte încet, dar Orr şi Kiyoka s-au întors repede spre ea. Ce-ar fi să ne lăsaţi singuri, pe mine şi pe Micky, ca să lămurim lucrurile?

— Dar, Sylvie, ăsta…

— Are dreptul să ştie, Orr. Ne lăsaţi un pic singuri?

Sylvie i-a urmărit cu privirea până au ieşit din cabină, a aşteptat ca uşa să se închidă, apoi a trecut pe lângă mine şi s-a aşezat pe un scaun.

— Mulţumesc.

— Fii atent!

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că vorbea la propriu. Şi-a vârât mâna în claia de păr şi a ridicat firul central.

— Ştii cum funcţionează. Capacitatea de procesare a firului ăsta e mai mare decât a majorităţii bazelor de date din oraşe. Ar trebui să fie.

A lăsat firul să cadă şi a scuturat din cap ca să-l acopere cu părul, apoi a schiţat un zâmbet.

— Acolo unde mergem noi putem fi ţinta unei lovituri virale capabile să stoarcă mintea unui om ca pe o lămâie. Sau s-avem de-a face cu coduri miminte interactive ce încearcă să se multiplice, sisteme de intruziune, personalităţi sintetice, transmisiuni reziduale şi aşa mai departe. Eu trebuie să le opresc, să le analizez, să le folosesc şi să nu las să pătrundă nimic în reţeaua noastră. Tot timpul. Şi, indiferent cât de eficient este curăţitorul pe care-l cumperi dup-aia, o parte din rahatul ăsta rămâne. Coduri remanente, urme greu de şters. S-a înfiorat puţin şi a continuat: Fantome. Dincolo de deflectoare se ascund lucruri la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Poate n-ar strica să înlocuieşti nişte piese.

— Mda, a zâmbit ea acru. Doar că pe moment n-am destul mărunţiş. Înţelegi?

Am înţeles.

— Tehnologie de ultimă oră. Scumpă al naibii, nu?

— Ba bine că nu. Tehnologie de ultimă oră, preţuri strigătoare la cer.

Băieţii iau subvenţiile Ghildelor, fondurile de apărare ale Protectoratului şi pun în cârca unora ca mine toate costurile laboratoarelor de cercetare şi dezvoltare de pe Sanction.

Am ridicat din umeri.

— Ăsta-i preţul progresului.

— Mda, am văzut reclama. Nişte găozari. Să ştii că ce s-a întâmplat acolo e doar un mic accident. N-ai de ce să-ţi faci griji. Poate-i ceva legat de încercarea mea de a o manipula pe Jadwiga. O chestie pe care n-o fac de obicei. Este una dintre aplicaţiile sistemului folosite doar în caz de necesitate. Acolo ajung reziduurile sistemelor de administrare a datelor. Probabil că s-a declanşat în clipa în care am activat sistemul nervos central al lui Jad.

— Îţi aminteşti ce spuneai?

— Nu chiar, a răspuns ea frecându-şi un obraz, apăsând pe ochiul închis cu buricele degetelor. Ceva despre religie? Despre Bărboşi?

— Cam aşa ceva. Cu asta ai început. Pe urmă ai parafrazat-o pe Quellerist Falconer, ceva din scrierile ei din tinereţe. Eşti cumva quellistă?

— Nici pe departe.

— Mi-am închipuit eu.

A rămas tăcută o vreme. Sub picioarele noastre, motoarele hoverloaderului *Tunuri pentru Guevara* au pornit să duduie uşor. Plecarea spre Drava era iminentă.

— Aş putea lua ceva de la o dronă de diseminare. În est au rămas o grămadă… Merită să le scoatem din uz numai dacă dau peste cap reţelele de comunicaţie locale.

— E posibil ca vreuna dintre ele să fie quellistă?

— Sigur. Cel puţin patru-cinci facţiuni care au dat peste cap New Hok erau de inspiraţie quellistă. Din câte am auzit, Quellerist Falconer a luptat acolo la începuturile Colonizării.

— Da, aşa se spune.

Uşa a piuit. Sylvie mi-a făcut semn din cap să deschid. Pe coridorul care vibra uşor aştepta un ins scund, asudat, vânos, cu părul negru, lung, strâns în coadă de cal.

— Lazlo, mi-am dat eu cu presupusul.

— Mda. Tu cine dracu’ eşti?

— E o poveste lungă. Vrei să vorbeşti cu Sylvie?

— N-ar fi rău, a răspuns el cu o ironie evidentă.

M-am dat deoparte ca să-l las să intre. Sylvie l-a măsurat din cap până-n picioare, cu o mină obosită.

— Am ajuns prin lansatorul bărcilor de salvare, a zis Lazlo. Vreo două curentări, başca o escaladare de şapte metri printr-un coş de oţel, bine lustruit. O nimica toată.

— N-ai motiv să te făleşti, Laz, a oftat Sylvie. Nu-i deloc o chestie deşteaptă şi parcă văd că într-una dintre zile o să rămâi pe mal. Ce-o să facem atunci, cine o să ne conducă?

— Păi, mi se pare că deja mi-ai găsit un înlocuitor, a replicat Lazlo aruncându-mi o privire chiorâşă.

— Micky, ţi-l prezint pe Lazlo.

Un gest de formă, din ambele părţi.

— Lazlo, el e Micky-Coincidenţă-Fericită. Tovarăş de călătorie temporar.

— L-ai suit la bord cu actele mele?

Sylvie a ridicat din umeri.

— Şi-aşa nu le foloseşti.

Lazlo a văzut-o pe Jadwiga întinsă pe pat şi un rânjet i-a luminat faţa osoasă. S-a apropiat de ea cu paşi mari şi a plesnit-o peste fund. Văzând însă că femeia nu reacţionează, s-a încruntat. Am închis uşa.

— Ce dracu' a luat asta noaptea trecută?

— E moartă, Laz.

— *Moartă?*

— Pe moment, a răspuns Sylvie şi s-a uitat la mine. Ai pierdut mare parte din distracţia de ieri.

Lazlo a făcut ochii mari.

— Şi are de-a face cu sinteticul ăsta înalt şi oacheş, corect?

— Corect, am zis eu. Cum ziceam, e o poveste lungă.

Lazlo s-a apropiat de chiuvetă, a deschis robinetul, şi-a făcut mâinile căuş şi le-a umplut cu apă. S-a stropit pe faţă, a pufnit de câteva ori, şi-a trecut mâinile ude prin păr, s-a îndreptat de spate şi mi-a privit reflexia în oglindă, apoi s-a întors iute spre Sylvie.

— Gata, căpitane. Ascult.

Capitolul 6

Ne-a luat o zi şi o noapte ca să ajungem la Drava.

Ajuns în mijlocul Mării Andrassy, *Tunuri pentru Guevara* a redus viteza, a activat la capacitate maximă reţeaua de senzori şi a pregătit sistemele de apărare. Conform versiunii oficiale a guvernului Mecsek, miminţii fuseseră proiectaţi să poarte numai războaie terestre, prin urmare, nu aveau cum să se desprindă de New Hok. La sol, echipele de Anihilatori raportau prezenţa unor maşini care nu aveau descriptori în arhivele Serviciului de Informaţii Militare, fapt ce sugera că cel puţin o parte din arsenalul care încă circula pe continent evoluase dincolo de parametrii iniţiali. Se zvonea chiar că nanotehnologia experimentală o luase razna. Oficial, sistemele nanotehnologice erau prea rudimentare şi prea puţin înţelese la momentul Decolonizării ca să poată fi folosite ca arme. Zvonul era respins ca o încercare a răuvoitorilor de a panica populaţia, iar poziţia oficialilor era luată în râs oriunde avea loc o conversaţie inteligentă. Dar, fără sateliţi care să monitorizeze situaţia, fără sprijin aerian, nu se putea dovedi nici una, nici alta. Mitul şi dezinformarea erau la ele acasă.

Bun venit pe Lumea lui Harlan!

— Greu de crezut, a mormăit Lazlo în timp ce acopeream ultimii kilometri din estuar şi treceam pe lângă docurile pustii ale Dravei. Patru secole pe nenorocita asta de planetă şi tot nu avem transport aerian.

Reuşise, numai el ştia cum, să pătrundă într-unul dintre turnurile de observaţie de pe spinarea blindată, ţepoasă, a hoverloaderului, după ce nava ajunsese în zona de baleiaj a Dravei. Tot aşa reuşise să ne convingă să urcăm şi noi acolo, iar acum tremuram în frigul umed al zorilor, în timp ce cheiul tăcut al Dravei aluneca de-o parte şi de alta. Deasupra, cerul era cenuşiu în toate direcţiile, nepromiţând nimic bun.

— Laz, dacă afli cum pot Anihilatorii să doboare o navă orbitală, nu uita să ne anunţi şi pe noi, a zis Orr ridicându-şi gulerul hainei.

— Că bine zici, a intervenit şi Kiyoka. Dacă dobori aşa ceva, băieţii sigur o conving pe Mitzi Harlan să ţi-o ia în gură în fiecare dimineaţă, până la sfârşitul vieţii.

Astfel de discuţii deveniseră obişnuite printre echipele de Anihilatori, corespondentul poveştilor trase de păr relatate de căpitanii charterelor prin barurile din Millsport despre capturile lor colosale de botălbeci. Indiferent

de mărimea prăzii cu care te întorceai din New Hok, totul se reducea la scară *umană.* Indiferent cât de ostili erau miminţii, până la urmă noi îi construiserăm şi nu aveau decât trei sute de ani. Nu puteai compara asta cu atracţia pe care o exercitau navele lăsate, probabil, de marţieni pe orbita Lumii lui Harlan cu aproximativ 500.000 de ani în urmă. Din motive numai de ele ştiute, astfel de nave ar fi doborât orice se ridica în aer, ca nişte îngeri care-şi aruncă suliţele de foc.

— Dac-ar fi vrut, le-ar fi doborât până acum, a concluzionat Lazlo suflând în mâini.

— Aoleu, iar începi, s-a lamentat Kiyoka dând ochii peste cap.

— Aşa cum se spune că doboară orice e mai mare şi mai rapid decât un elicopter, deşi, acum patru sute de ani, am reuşit să aducem până aici transportoarele pline de colonişti. Aşa cum…

Orr a pufnit dispreţuitor, iar Sylvie a închis ochii.

— …guvernul ţine hiperavioanele alea mari la pol, pe care nimic nu le poate atinge când zboară. Aşa cum navele orbitale distrug ceva la sol şi nimeni nu scoate o vorbă despre asta. E la *ordinea zilei,* oameni buni. Pun pariu că n-aţi auzit de draga pe care-au găsit-o ieri, făcută bucăţi, aproape de Sanshin Point…

— Ba am auzit, a replicat Sylvie iritată. Ieri-dimineaţă, când aşteptam să apari. Cei de la ştiri au spus că draga a eşuat. Vezi conspiraţie unde-i doar incompetenţă.

— Ce să spună şi *ei,* căpitane? Trebuie să găsească un *pretext.*

— Hai, las-o baltă!

— Laz, băiatule, a zis Orr apăsându-i umerii cu braţul lui greu, dac-ar fi fost suliţa de foc a îngerului, n-ar mai fi rămas nimic. Ştii asta. Cum ştii al naibii de bine că în jurul ecuatorului e o ditamai gaura prin care, dacă faci calculele cum trebuie, poate trece o flotă întreagă de transportoare. Acum ce-ar fi să laşi dracului chestia cu conspiraţia şi să te ocupi de peisajul pentru care ne-ai cărat până aici.

Era o privelişte impresionantă. La timpul său, Drava fusese şi poartă comercială şi port pentru hinterlandul New Hokkaido. La chei trăgeau nave din toate oraşele mari ale planetei, iar clădirile din spatele docurilor acopereau peste zece kilometri, până la poalele dealurilor, adăpostind aproape cinci milioane de persoane. La apogeul forţei sale comerciale, Drava rivaliza cu Millsport la capitolul opulenţă şi sofisticare, iar garnizoana navală era printre cele mai puternice din emisfera nordică.

Acum treceam pe lângă şiruri de depozite din Anii Colonizării, distruse, containere şi macarale căzute la pământ ca nişte jucării şi vase comerciale ancorate unul lângă altul. Apa era plină de pete sângerii şi singurele fiinţe la vedere erau câţiva ripingi amărâţi care fluturau din aripi pe acoperişul înclinat, ruginit, al unui depozit. Unul dintre ei şi-a dat capul pe spate şi a scos un ţipăt răguşit, dar fără prea multă vlagă.

— De ăştia trebuie să te fereşti, a spus Kiyoka încruntată. Nu par cine ştie ce, dar sunt deştepţi. În mai toate locurile de pe coastă le-au făcut felul cormoranilor şi pescăruşilor. Plus că-i atacă şi pe oameni.

Am ridicat din umeri.

— E planeta lor, nu?

În faţă au apărut fortificaţiile-cap de pod ale Anihilatorilor. Sute de metri de cabluri tăioase ce se târau neîncetat prin zona de patrulare, şiruri de senzori în zigzag şi santinele-robot cocoţate pe acoperişurile din jur, gata de orice. În apă, două minisubmarine automate îşi iţeau turnurile de comandă, asigurând paza estuarului. Zmeie de supraveghere se înălţau la intervale regulate, prinse de macarale şi de un catarg de comunicaţii aflat chiar în mijlocul capului de pod.

Tunuri pentru Guevara a oprit motoarele şi s-a lăsat purtat de curenţi între cele două submarine. Pe chei, mai multe siluete s-au oprit din lucru, iar strigătele lor au ajuns până la noi. Maşinile erau cele care rezolvau acum toate problemele, în linişte. Sistemul de securitate al capului de pod a interogat inteligenţa artificială a hoverloaderului şi a avizat acostarea. Sistemul de autograifere a contactat ştuţurile de pe ţărm, a calculat traiectoria şi a trecut la treabă. Cablurile s-au încordat şi au tras ambarcaţiunea. O pasarelă a fost întinsă până la doc. Forţa antigravitaţională a adaptat nivelul de flotabilitate, făcând nava să se zguduie uşor. Uşile s-au deschis.

— Debarcarea, a zis Lazlo şi a dispărut din turn ca şobolanul într-o gaură.

Orr a făcut un gest obscen spre el.

— La ce dracu’ ne-ai adus aici dacă te grăbeşti să cobori?

Un răspuns nedesluşit a ajuns până la el, apoi s-a auzit un tropăit de paşi pe scara tambuchiului.

— Lasă-l să plece, i-a spus Kiyoka. Oricum nu se mişcă nimic până nu vorbim cu Kurumaya. Să vezi ce coadă se face în jurul bulei.

— Ce facem cu Jad? a întrebat-o Orr pe Sylvie.

— O lăsăm aici.

Femeia se uita afară, la colonia de bule, curioasă şi în acelaşi timp fascinată. Era greu de crezut că o fascina panorama – poate că asculta cum comunicau sistemele de maşini, cum sensurile devin clare şi apoi se pierd în transmisiunile continue. A ieşit brusc din transă şi s-a întors spre noi.

— Avem cabinele plătite până la prânz. N-are niciun rost s-o mutăm până nu ştim ce facem.

— Şi aparatura?

Sylvie a ridicat din umeri.

— Rămâne şi ea. Nu mă car cu toată greutatea prin Drava până ne programează Kurumaya.

— Crezi că ne programează peste rând din nou?

— După ce s-a întâmplat ultima oară? Mă cam îndoiesc.

Sub punte, coridoarele înguste erau înţesate de Anihilatorii care încercau să urce, cărând marfa fie pe umeri, fie pe cap. Uşile cabinelor erau deschise şi oamenii îşi aranjau bagajele înainte să iasă în înghesuiala de afară. Strigăte furioase ricoşau pe deasupra capetelor şi a genţilor ţinute strâmb. Lumea înainta spre pasarelă în pas de melc. Ne-am strecurat în mulţime şi ne-am târât odată cu ea, Orr luând-o înainte. Eu am rămas în urmă, încercând să-mi protejez coastele rănite. Din când în când mai simţeam câte un ghiont, dar scrâşneam din dinţi şi păşeam mai departe.

După o eternitate, am ajuns în capătul coridorului, am trecut pe pasarelă şi ne-am oprit în mijlocul bulelor. Roiul de Anihilatori şi-a continuat drumul printre bule, spre catargul central. Mai în faţă ne aştepta Lazlo, aşezat pe o ladă din plastic. Rânjea.

— Acum se vine?

Orr a bombănit ceva, prefăcându-se că-i trage una, iar Sylvie a oftat.

— Măcar spune-mi că ai un cip de ordine.

Lazlo a deschis palma cu solemnitatea unui prestidigitator şi ne-a arătat un fragment mic de cristal negru. Numărul 57 a apărut din lumina înceţoşată din interior. Un şir de înjurături a pornit de pe buzele Sylviei şi ale însoţitorilor ei.

— Da, va trebui s-aşteptăm, a continuat Lazlo înălţând din umeri. Au mai rămas şi de ieri. Vor să-i rezolve pe toţi. Am auzit că azi-noapte s-a-ntâmplat ceva nasol în Zona Salubrizată. Mai bine mâncăm ceva.

Lazlo ne-a condus prin colonie la o rulotă lungă, argintie, parcată lângă un gard. Mese şi scaune ieftine, automulante, umpleau spaţiul din faţa

tejghelei. Clienţi de toate felurile, cu feţele umflate de somn, îşi beau cafeaua în tăcere sau luau micul dejun din tăviţe de plastic acoperite cu folie. La tejghea, trei angajaţi se mişcau înainte şi înapoi ca pe şine. Aburii şi mirosurile de mâncare gătită ajungeau până la noi, îndeajuns de picante ca să-mi excite simţul gustului/mirosului, cât era, al corpului sintetic.

— Miso cu orez la toată lumea? a întrebat Lazlo.

Mormăieli afirmative din partea Anihilatorilor în timp ce se aşezau la două mese. Eu am clătinat din cap. Pentru papilele gustative ale unui corp sintetic, chiar şi o supă bună, de miso, are gust de lături. M-am apropiat de fereastră împreună cu Lazlo ca să văd ce mai era în meniu. Am decis pentru cafea şi două prăjituri bogate în carbohidraţi. Am vrut să scot un cip de credit, dar, la semnul lui Lazlo, m-am oprit.

— Hei, fac eu cinste.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Bun venit la Slipinii Sylviei! Am uitat să-ţi spun ieri. Scuze.

— La câte s-au întâmplat, nici nu prea a fost timp.

— Mda. Mai vrei ceva?

Lângă tejghea era un automat de dermanalgezice. Am scos două blistere şi le-am fluturat spre unul dintre angajaţi. Lazlo a scos un cip de credit şi l-a aruncat pe tejghea.

— Vasăzică te-au nimerit.

— Da. În coaste.

— Mi-am dat seama după cum te mişti. Amicii noştri de ieri?

— Nu. Înainte de ei.

Bărbatul a înălţat o sprânceană.

— Ocupat, nu glumă.

— N-ai crede dacă ţi-aş spune.

Am rupt o doză dintr-un blister, mi-am ridicat o mânecă şi am lipit-o de braţ. Am simţit cum mă învăluie o căldură plăcută. Am pus comanda pe tăvi şi am dus-o la cele două mese.

Anihilatorii mâncau concentraţi, în tăcere, în contrast evident cu ciorovăiala de mai devreme. În jurul nostru începeau să se ocupe locurile şi la celelalte mese. Câţiva inşi au salutat din cap spre echipa Sylviei, cei mai mulţi însă păstrând distanţa, respectând normele Anihilatorilor. Echipele se limitau la ele însele, îşi erau de ajuns. Auzeam frânturi de conversaţie, pline de termeni de specialitate, purtate cu acelaşi calm pe care-l remarcasem la

însoţitorii mei în ultima zi şi jumătate. Angajaţii rulotei anunţau comenzile, cineva găsise un post de radio care transmitea jazz din Anii Colonizării.

Relaxat, eliberat de dureri, am prins melodia şi, brusc, m-am dus cu gândul la tinereţea petrecută în Newpest. Serile de vineri petrecute în crâşma lui Watanabe – bătrânul Watanabe era înnebunit după uriaşii jazzului din Anii Colonizării şi-i asculta la nesfârşit, spre disperarea clienţilor mai tineri, ale căror bombăneli deveniseră un adevărat ritual. Dacă stăteai mai mult timp în preajma lui Watanabe, indiferent de preferinţele tale muzicale, mai curând sau mai târziu ajungeai să-ţi placă ritmurile sincopate.

— Muzică veche, am spus eu, arătând difuzoarele montate pe rulotă.

— Bun venit la New Hok! a mormăit Lazlo.

Clienţii zâmbeau larg şi băteau darabana în ritmul muzicii.

— Văd că-ţi place, a zis Kiyoka cu gura plină de orez.

— Îmi place genul. Dar nu-i recunosc pe…

— Dizzy Csango şi Great Laughing Mushroom, a intervenit Orr, luându-mă prin surprindere. *Down the Ecliptic.* Dar e o preluare de pe un album al lui Blackman Taku. Taku n-ar fi acceptat un solo de vioară.

L-am aruncat o privire nedumerită.

— Nu-l asculta, mi s-a adresat Sylvie, scărpinându-se alene sub păr.

— Dacă asculţi muzica lui Taku şi a lui Ide, o să sesizezi că-i dominată de tonalitatea aia, specific ţigănească. Renunţau la ea numai în improvizaţiile din Millsport.

— Asta nu-i…

— Hei, Sylvie!

Un cap-de-comandă cu părul măciucă şi o alură tinerească s-a oprit lângă masă. În mâna stângă ţinea o tavă cu cafele, iar de umărul drept îi atârna un fir care tresărea tot timpul.

— V-aţi şi întors?

— Salut, Oishii! a zis Sylvie zâmbind. Mi-ai dus dorul?

Oishii a făcut o reverenţă, fără ca tava de pe degetele lui răşchirate să se mişte nici măcar un milimetru.

— Ca-ntotdeauna. Mai mult decât aş putea spune despre Kurumaya-san. Ai în plan să te-ntâlneşti cu el azi?

— Tu nu?

— Nu. Noi nu ieşim în larg. Azi-noapte, Kasha a fost victima unui atac contrainformaţional. Îi trebuie vreo două zile ca să-şi revină. Ne mai

odihnim şi noi. Concediu plătit. Din fondul de risc.

— Ce fond *de risc?* s-a arătat Orr interesat, îndreptându-se de spate. Ia zi, ce s-a-ntâmplat ieri aici?

— Cum, nu ştiţi ce s-a-ntâmplat azi-noapte? s-a mirat Oishii privindu-ne pe fiecare în parte. N-aţi auzit?

— Nu, a răspuns Sylvie calmă. De-asta te şi-ntrebăm.

— Credeam că ştie toată lumea. Avem un grup de roboţi care patrulează toată noaptea în Zona Salubrizată. Azi-noapte au tras cu tunul. Un tun cu autopropulsie, masiv. Cu şasiu Scorpion. Kurumaya a fost nevoit să evacueze pe toată lumea, ca să nu fie bombardată.

— A mai rămas ceva? a întrebat Orr.

— Nu se ştie. Am demontat asamblorii de bază şi tunul, dar multe din chestiile mai mici s-au împrăştiat. Drone, armament auxiliar, rahaturi de-astea. Cineva spune că a văzut karakuri.

— Ei, *rahat!* a pufnit Kiyoka.

Oishii a ridicat din umeri.

— Aşa am auzit.

— Păpuşi mecanice? Ce vorbeşti? a zis Kiyoka, tot mai prinsă de subiectul discuţiei.

— În Zona Salubrizată n-au mai fost karakuri de mai bine de un an.

— Cum n-au fost nici roboţi, a spus Sylvie apăsat. Se mai întâmplă. Oishii, crezi că avem vreo şansă să plecăm azi?

— Voi? s-a mirat Oishii zâmbind din nou. Imposibil, Sylvie. Mai ales după chestia de data trecută.

Sylvie a încuviinţat din cap, abătută.

— Aşa mă gândeam şi eu…

Melodia s-a sfârşit pe o notă înaltă. O voce impetuoasă i-a luat locul, răguşită, feminină, insistentă, cu o pronunţie arhaică a cuvintelor.

— Aici e versiunea lui Dizzy Csango la *Down the Ecliptic,* o reinterpretare a unei teme vechi, la fel cum quellismul scoate în evidenţă inechităţile antice şi de demult ale ordinii economice pe care le-am cărat cu noi pe tot drumul întunecat de la Pământ până aici. Sigur, Dizzy a fost un quellist declarat toată viaţa lui şi, după cum spunea mereu…

Un cor de gemete venit dinspre Anihilatorii de la mesele alăturate i-a întrerupt lui Orr discursul însufleţit.

— Da, şi un mare amator de metamfetamină toată viaţa lui! a strigat cineva.

Femeia DJ a ridicat vocea ca să acopere fluierăturile din jur. La urma urmei, cânta de câteva secole acelaşi cântec clasic. Pe de altă parte, semănând cu protestele din crâşma lui Watanabe, reacţia Anihilatorilor mă reconforta. Cunoştinţele amănunţite ale lui Orr în materie de jazz din Anii Colonizării începeau să aibă sens.

— Trebuie s-o şterg, s-a scuzat Oishii. Poate ne reîntâlnim în Zona Nesalubrizată, ce zici?

— Poate, a răspuns Sylvie petrecându-l cu privirea, apoi s-a aplecat spre Lazlo. Cum stăm cu timpul?

Bărbatul a căutat într-un buzunar şi a scos cipul de ordine. Acum arăta 52. Sylvie a pufnit dezgustată.

— Ce sunt karakurii? am întrebat eu.

— Păpuşi mecanice, m-a lămurit Kiyoka indiferentă. Nu-ţi face griji! Aici n-o să vezi aşa ceva. Le-am distrus anul trecut.

— Sunt unităţi de mediere, mi-a explicat Lazlo zâmbind, în timp ce punea cipul în buzunar. De toate formele şi mărimile. Cele mici sunt cam cât un riping, numai că nu zboară. Braţe şi picioare. Înarmate, uneori, şi foarte rapide. Incomode.

Sylvie s-a schimbat brusc la faţă şi s-a ridicat în picioare.

— Mă duc să discut cu Kurumaya. Cred că-i cazul să ne oferim serviciile pentru operaţiunea de curăţare.

Protest general, mai puternic decât vocea femeii DJ.

— *Glumeşti.*

— Căpitane, doar ştii că nu ne-alegem cu mai nimic.

— Trebuie să mergem din uşă-n uşă…

— Oameni buni, i-a oprit ea ridicând mâinile. Nu asta-i problema. Dacă n-ajungem în faţă, abia mâine plecăm de aici. Ceea ce nu-i bine deloc. În caz c-aţi uitat, foarte curând Jad va începe să miroasă antisocial.

Kiyoka şi-a întors privirea, Lazlo şi Orr au mormăit ceva în restul de supă miso.

— Cine vine cu mine?

Tăcere şi priviri ferite. M-am uitat în jur, apoi m-am îndreptat de spate, savurând absenţa durerii.

— Eu. Sper că Kurumaya ăsta nu muşcă…

〈8〉

De fapt, după cum arăta, părea că ar putea să muşte.

Pe Sharya avusesem de-a face cândva cu un lider nomad, un şeic cu

averea plasată în baze de date de pe întreaga planetă, care prefera să-şi petreacă zilele păstorind în stepa Jahan o turmă de bizoni semidomesticiţi, adaptaţi genetic, şi să locuiască într-un cort cu energie solară. Direct şi indirect, aproape o sută de mii de nomazi înăspriţi de viaţă îi juraseră supunere şi ajutor armat, iar când stăteam de vorbă cu el în cort, simţeam că e făcut să comande.

Shigeo Kurumaya era o copie fadă a acelui şeic. Domina bula de comandă cu aceeaşi autoritate, laconic, cu o privire cruntă, aşezat la un birou plin cu echipament de monitorizare şi înconjurat de o falangă de Anihilatori ce aşteptau să primească o misiune. Era cap-de-comandă, la fel ca Sylvie, cu părul negru, brăzdat de şuviţe gri-argintii, pieptănat pe spate, dând la iveală firul central prins după moda samurailor de acum o mie de ani.

— Forţe speciale. Faceţi loc! a strigat Sylvie croindu-şi drum printre ceilalţi Anihilatori. La o parte. Forţe speciale. Lăsaţi-mă să trec, ce naiba! Forţe *speciale.*

Anihilatorii s-au dat la o parte, bombănind. În cele din urmă, am ajuns în faţă. Kurumaya ne-a aruncat o privire impasibilă în timp ce vorbea cu o echipă de trei Anihilatori în corpuri tinere, zvelte, despre care ştiam de-acum că sunt puşcaşi.

— Din câte ştiu, n-ai nicio treabă cu forţele speciale, Oshima-san, a zis el calm şi în jurul nostru Anihilatorii au reacţionat furioşi.

Kurumaya i-a pironit cu privirea şi zarva a încetat.

— Cum spuneam…

Sylvie a făcut un gest împăciuitor.

— Ştiu, Shigeo, ştiu că *n-am.* Dar îmi *doresc.* Mă ofer, împreună cu Slipinii, să curăţăm zona de karakuri.

Cuvintele ei au provocat o nouă reacţie, mai potolită de data aceasta. Kurumaya s-a încruntat.

— *Vrei* să cureţi zona?

— Vreau un permis. Oamenii mei au datorii mari acasă şi vor să facă bani cât mai repede. Chiar dacă asta înseamnă să meargă din uşă în uşă.

— Stai la coadă, nenorocita dracului! a strigat cineva din spatele nostru.

Sylvie s-a încordat puţin, dar nu s-a întors spre cel care vorbise.

— Eram sigură că aşa o să gândeşti, Anton. Presupun că vrei să te oferi şi tu… Să mergi cu gaşca din casă-n casă. Deşi nu-i văd pe cei de-acolo să-ţi mulţumească.

M-am uitat la Anihilatorii din spate şi l-am descoperit pe Anton, un ins trupeş, şi el cap-de-comandă, cu o coamă de păr vopsită în vreo cinci culori care nu se potriveau deloc. Din cauza lentilelor de contact, pupilele-i arătau ca nişte rulmenţi, iar sub pielea pometţilor slavi i se vedeau circuitele. A tresărit uşor, dar nu a făcut nici măcar un pas spre Sylvie. Ochii lui metalici, terni, s-au îndreptat în schimb spre Kurumaya.

— Hai, Shigeo, i-a zâmbit Sylvie. Să nu-mi spui că toată lumea asta stă la rând ca să cureţe după karakuri. Că o grămadă de veterani vor să se ofere pentru o misiune de rahat ca asta. Îi trimiţi pe nou-veniţi, fiindcă altcineva nu vrea s-o facă aproape pe degeaba. Hai, ia-l ca un dar din partea mea.

Kurumaya a privit-o din cap până-n picioare, apoi le-a făcut semn celor trei puşcaşi să iasă. Aceştia au părăsit încăperea cu ochii în pământ. Harta holografică a pâlpâit, apoi s-a închis. Kurumaya s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a privit-o lung pe Sylvie.

— Oshima-san, ultima oară când te-am programat peste rând ţi-ai neglijat îndatoririle şi ai dispărut undeva în nord. Nu am certitudinea că n-o să faci la fel şi acum.

— Shig, m-ai trimis să mă uit după *resturi*. Altcineva ajunsese acolo înaintea noastră şi n-am mai găsit nimic. Ţi-am spus asta.

— Când, în sfârşit, ţi-ai făcut apariţia.

— Hai, fii rezonabil! Cum să raportez ceva ce fusese deja curăţat? Am plecat de-acolo fiindcă locul era pustiu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce motive aş avea să am încredere în tine de data asta?

Sylvie a scos un oftat teatral.

— Ce naiba, Shig. Ai un cap-de-comandă performant, poţi să calculezi repede. Îţi fac un serviciu, iar tu-mi oferi şansa să câştig bani în doar câteva ore. Altfel va trebui să aştept la coadă până poimâine, iar tu vei folosi doar începători şi toată lumea va avea de pierdut. Spune-mi care-i rostul.

Câteva clipe nu s-a mişcat nimeni. Apoi Kurumaya a privit spre una dintre unităţile de pe birou, deasupra căreia au apărut mai multe date.

— Cine-i sinteticul? a întrebat el pe un ton firesc.

— Aaa, a spus Sylvie întinzând mâna spre mine. Un nou răcan. Micky-Coincidenţă-Fericită. Artileria grea.

Kurumaya a înălţat o sprânceană.

— De când are Orr nevoie de ajutorul cuiva?

— E doar o perioadă de probă. A fost ideea mea, a răspuns Sylvie

zâmbind. Din câte ştiu, acolo nu eşti în siguranţă niciodată.

— S-ar putea, a spus Kurumaya ţintuindu-mă cu privirea. Dar amicul tău e rănit.

— Doar o zgârietură, am intervenit eu.

Şirul de date şi-a schimbat culorile. Kurumaya s-a uitat la ele pieziş şi cifrele s-au unit aproape de vârf. Bărbatul a ridicat din umeri.

— De acord. Dar trebuie să fiţi la poarta principală în mai puţin de o oră, cu tot echipamentul. Veţi primi tariful obişnuit pe zi, plus zece la sută spor de fidelitate. Mai mult de-atât nu pot. Bonusurile pentru karakurii eliminaţi conform prevederilor.

Sylvie i-a oferit din nou un zâmbet larg.

— Perfect. Vom fi prezenţi la datorie. E o plăcere să fac afaceri cu tine, Shigeo. Hai, Micky.

Când am dat să plecăm, am văzut cum faţa-i tresare, semn că primea un mesaj. S-a răsucit pe călcâie, iritată.

— Ce mai e?

Kurumaya zâmbea cu blândeţe.

— Ca să fie totul clar, Oshima-san. Vei fi conectată la o reţea împreună cu ceilalţi. Dacă încerci s-o ştergi din nou, voi afla imediat. Îţi retrag autorizaţia şi pun să fii adusă înapoi, chiar dacă voi fi nevoit să-mi trimit toţi oamenii după tine. Dacă vrei să fii arestată de un grup de răcani şi adusă aici cu forţa, n-ai decât.

Sylvie a mai scos un oftat, a dat din cap cu tristeţe şi a ieşit prin mulţimea de Anihilatori ce stăteau la rând. Anton rânjea la ea.

— Tariful obişnuit, Sylvie, a zis el dispreţuitor. În sfârşit, eşti şi tu plătită după merit.

Apoi a tresărit, şi-a dat ochii peste cap şi s-a albit la faţă când Sylvie s-a întins spre el şi i-a răsucit ceva în cap. Individul s-a clătinat, iar Anihilatorul de lângă el s-a repezit să-l prindă de braţ ca să nu cadă. Anton a icnit ca un boxer care tocmai primise un pumn sănătos şi, plin de furie, a îngăimat:

— Lua-te-ar…

— Uşurel, băieţaş retardat! l-a repezit Sylvie peste umăr, fără ca măcar să-l privească, în timp ce ieşeam din bulă.

Capitolul 7

Poarta era o placă din aliaj cenuşiu, blindată, înaltă de zece metri şi lată de şase. De o parte şi de alta ridicătoare antigravitaţionale erau prinse de suprafeţele interioare a două turnuri înalte de douăzeci de metri în care se aflau santinele-robot cu tot armamentul necesar. Dacă te apropiai de metalul cenuşiu, auzeai cum se agită cablurile din partea cealaltă.

Voluntarii lui Kurumaya aşteptau afară, în grupuri mici, şi discutau în şoaptă, unii ridicând glasul când se făleau cu faptele lor de vitejie. Aşa cum anticipase Sylvie, majoritatea erau tineri şi, după stângăcia cu care îşi purtau echipamentul şi priveau temător în jur, lipsiţi de experienţă. Nici armamentul şi nici vehiculele cu care veniseră până aici nu impresionau prin ceva. Armele, demodate, păreau să provină în mare parte din depozitele armatei, iar vehiculele – nu mai mult de zece, unele nici măcar antigravitaţionale – asigurau transportul doar pentru jumătate dintre cei cincizeci de Anihilatori prezenţi aici. După toate aparenţele, ceilalţi aveau să participe la operaţiune pe jos.

Capetele-de-comandă erau şi ele foarte puţine.

— Halal organizare… a zis Kiyoka în zeflemea, rezemându-se de botul tanchetei gravitaţionale pe care o conduceam şi încrucişându-şi braţele pe piept.

Micul vehicul se legăna uşor pe amortizoare şi am amplificat câmpul, ca să-l echilibrez.

— Vezi, celor mai mulţi dintre răcani le suflă vântul prin buzunare şi vin aici fără s-aibă habar despre ce-i vorba. Încearcă să scoată ceva bani din operaţiunile de curăţare, doar-doar urcă în grad, şi poate o bonificaţie undeva la marginea Zonei Nesalubrizate. Dacă au noroc, fac treabă bună şi-i remarcă cineva. Poate o echipă care a suferit pierderi.

— Şi dacă nu-i ia nimeni?

— Atunci îşi lasă părul să crească, a replicat Lazlo, răscolind prin panerul de pe una dintre celelalte două tanchete. Corect, căpitane?

— Cam aşa ceva, i-a răspuns Sylvie cu acreală în glas, de lângă a treia tanchetă, pe care o conducea Orr.

Încerca din nou s-o facă pe Jadwiga să arate ca o fiinţă umană vie, dar eforturile i se citeau pe faţă. Nici mie nu-mi plăcea asta – o urcasem pe Jad pe o tanchetă, însă pilotarea vehiculului de la distanţă era peste puterile

Sylviei, drept care Jad şedea în spatele meu. Ar fi dat de bănuit să cobor în timp ce aşteptam, iar ea să rămână în tanchetă, aşa că stăteam şi eu acolo. Sylvie o făcuse să-şi treacă un braţ pe după umerii mei, afectuos, iar pe celălalt îl lăsase pe coapsa mea. Din când în când, capul lui Jad se răsucea şi faţa ascunsă de ochelari se strâmba în ceea ce părea a fi un zâmbet. Mă străduiam să-mi păstrez un aer firesc.

— Nu trebuie s-asculţi ce spune Laz, m-a sfătuit Kiyoka. Nici măcar unul din douăzeci de răcani nu poate ajunge comandant. Sigur, li se pot prinde firele de cap, dar nu fac decât să-şi piardă minţile.

— Ca de exemplu căpitanul nostru, a remarcat Laz, închizând panerul şi trecând la celălalt.

— Uite cum merg lucrurile, mi-a spus calm Kiyoka. Cauţi pe cineva care trece toate testele şi, cu el în frunte, formezi un grup. Strângi bani ca să-i faci rost de păr şi să-i conectezi pe ceilalţi la el. Aşa se face o echipă nouă-nouţă. La ce te uiţi?

Întrebarea îi era adresată unui tânăr Anihilator care se apropiase de noi şi se holba cu invidie la tanchetele gravitaţionale şi la armamentul montat pe ele. Tonul vocii l-a făcut să dea înapoi, dar nu i-a şters de pe chip curiozitatea.

— Seria Dracul, da? a întrebat el.

— Corect, a răspuns Kiyoka, bătând cu articulaţiile degetelor în carapacea tanchetei. Seria Dracul 41, ieşită de trei luni de pe liniile de asamblare ale uzinei din Millsport şi *tot* ce-ai auzit despre ea este sută la sută adevărat. Propulsie mascată, puls electromagnetic, baterie pentru raze cu particule, blindaj fluid, sisteme inteligente Nuhanovic integrate. Tot tacâmul.

Jadwiga a întors capul spre tânărul Anihilator, moment în care am bănuit că încearcă din nou să zâmbească. Mâna i-a a lunecat de pe umărul meu. Mi-am schimbat uşor poziţia.

— Cam cât costă? a întrebat noul nostru fan.

În spatele lui se forma un grupuleţ de tineri la fel de interesaţi de tehnologia de ultimă oră.

— Mai mult decât veţi câştiga anul ăsta oricare dintre voi, i-a răspuns Kiyoka veselă. Preţul începe de la o sută douăzeci de miare. Şi *nu* se referă la pachetul de bază.

Tânărul Anihilator a înaintat câţiva paşi.

— Pot să…?

I-am aruncat o privire cruntă.

— Nu. Vezi că stau în ea.

— Vino aici, puştiule, a zis Lazlo bătând cu palma în carapacea tanchetei la care umbla. Lasă-i pe amorezii ăia – sunt prea prinşi ca să mai ţină cont de maniere. V-o arăt pe asta. Ca să aveţi la ce vă gândi în perioada următoare.

Grupuleţul de răcani a început să râdă şi a răspuns invitaţiei. Am schimbat o privire cu Kiyoka, răsuflând amândoi uşuraţi. Jadwiga m-a bătut uşor pe coapsă şi şi-a lăsat capul pe umărul meu. M-am uitat fioros la Sylvie. În spatele nostru, un sistem de sonorizare îşi dregea vocea.

— Doamnelor şi domnilor, poarta se deschide peste cinci minute. Verificaţi-vă plăcuţele de identificare.

〈8〉

Motoare gravitaţionale turate, glisiere prost aliniate scrâşnind de zor. Poarta s-a ridicat cu zgomot şi Anihilatorii au trecut, care pe jos, care în vehicule, prin spaţiul de dedesubt. Cablul electric s-a răsucit şi a şerpuit înapoi din câmpul magnetic pe care-l creaseră plăcuţele noastre, transformându-se în garduri mobile mai înalte de un stat de om. Am înaintat pe un drum îngust, ale cărui laturi se ondulau ca într-un coşmar cauzat de *take.*

Mai departe, grupuri compacte de păianjeni se foiau pe zeci de picioare, detectându-ne câmpurile. La apropierea noastră, şi-au ridicat corpurile poliedrice masive şi s-au tras în lături, decuplându-şi funcţiile de blocare şi de strivire. Am condus tancheta printre ei cu mare precauţie. Într-o noapte, pe Hun Home, stăteam în dosul fortificaţiilor Palatului Kwan şi ascultam ţipetele, în timp ce maşinării asemănătoare acestora anihilau un întreg val de asalt al insurgenţilor tehninja. În duda dimensiunilor şi a lentorii, au reuşit să-i extermine în mai puţin de o jumătate de oră.

După cincisprezece minute în care ne-am deplasat cu ochii-n patru, am lăsat în urmă sistemul defensiv al capului de pod şi ne-am revărsat în dezordine pe străzile Dravei. Docurile lăsau loc unor bulevarde pline de moloz şi, ici-colo, câtorva blocuri de apartamente rămase intacte, aproape fiecare înalt de douăzeci de etaje. Stilul era cel utilitar standard al Anilor Colonizării; întrucât apa era atât de aproape, se construise în grabă, pentru a proteja portul aflat în plină dezvoltare, fără a se ţine prea mult seama de aspectul estetic. Şiruri de ferestre mici, canelate, priveau miop spre mare. Pereţii nevăruiţi, din centon, erau găuriţi de bombe şi roşi de vreme, după

secole în care nimeni nu se mai îngrijise de ei, iar licheni vineţii umpleau locurile unde căptuşeala antibiotică nu mai rezistase.

Deasupra, lumina apoasă a soarelui se prelingea prin plafonul de nori, ajungând pe străzile tăcute din faţa noastră. Dinspre estuar, rafale de vânt păreau că ne împing de la spate. Am aruncat o privire înapoi şi am văzut cum cablul electric şi grupurile de păianjeni îşi reluau locurile.

— Ar trebui să ne grăbim, a zis Sylvie, lângă umărul meu.

Orr îşi conducea tancheta paralel cu a mea, iar capul-de-comandă stătea în spatele lui, întorcându-se când într-o parte, când într-alta, ca după miros.

— Cel puţin nu plouă, a adăugat ea apăsând un buton de pe haina gălbuie pe care o purta.

Vocea puternică a spart tăcerea, ricoşând din faţadele pustii. Anihilatorii şi-au întors privirile spre Sylvie, încordaţi, aşteptând nerăbdători, ca o haită de câini de vânătoare.

— Atenţie, prieteni! Nu vreau să credeţi că-mi asum comanda aici…

Şi-a dres glasul, apoi a coborât tonul:

— Dar cineva trebuie s-o facă. Dacă nu eu, atunci…

A tuşit din nou uşor, pentru a-şi limpezi vocea.

— *Cineva* trebuie să treacă la comandă. Ăsta nu-i un exerciţiu de… de… A clătinat uşor din cap. Glasul i-a redevenit puternic, izbindu-se de pereţii din apropiere. Aici nu-i vorba de vreo fantezie politico-erotică. Tot ce se-ntâmplă e real. Cei de la putere au făcut alianţe, şi-au declarat loialitatea faţă de unii sau de alţii, şi-au exprimat opţiunile. Din păcate, ceea ce ne dorim noi n-are nicio valoare. Eu nu vreau, *nu vreau*…

A lăsat capul în piept şi a început să se sufoce.

Anihilatorii rămăseseră nemişcaţi, aşteptând. Jadwiga se lăsase pe spatele meu, apoi începuse să alunece de pe scaun. Am întins repede un braţ şi am oprit-o. În ciuda senzaţiei de bine provocate de analgezice, durerea care m-a săgetat m-a făcut să tresar.

— *Sylvie!* am şuierat eu. Controlează-te, ce naiba!

Tânăra m-a privit prin claia de păr încâlcit şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că nu mă recunoaşte.

— Controlează-te! am repetat în şoaptă.

A tremurat, şi-a îndreptat spatele, şi-a dres din nou vocea şi, revenindu-şi, a continuat:

— …intrigi politice.

Mulţimea de Anihilatori a izbucnit în râs. Sylvie a aşteptat să se facă

liniște.

— Nu pentru asta suntem *aici,* doamnelor și domnilor. Știu că nu sunt singurul cap-de-comandă prezent acum, dar vă depășesc probabil la capitolul experiență. Iată ce le propun celor care nu sunt foarte siguri ce au de făcut: o căutare radială. Ne despărțim la fiecare intersecție până când fiecare echipaj motorizat are o stradă numai pentru ea. Ceilalți vă puteți alătura oricărei echipe, dar nu mai puțini de cinci pe fiecare direcție. Echipajele motorizate deschid calea pe fiecare stradă, iar cei care merg pe jos verifică toate clădirile. Dacă se întârzie mai mult la o clădire, echipajele motorizate așteaptă, *nu* o iau înainte. Cei aflați înăuntru cheamă ajutoare de afară dacă sesizează prezența miminților. La *orice* mișcare suspectă.

— Cum rămâne cu recompensa? a strigat cineva.

A urmat un val de murmure de aprobare.

— Tot ce scot din funcțiune e al meu. Nu-mpart cu nimeni, a zis altul, la fel de tare.

Sylvie a aprobat din cap.

— O anihilare reușită se desfășoară în trei pași, a continuat ea, vocea amplificată înăbușind protestele. Unu: scoateți din funcțiune mimintul. Doi: anunțați dezafectarea. Trei: vă-ntoarceți la capul de pod și vă ridicați banii. Ultimii doi pași sunt greu de făcut, *mai ales* dacă rămâneți întinși pe stradă cu mațele pe afară și decapitați. Ceea ce-i foarte posibil să se-ntâmple dacă încercați să atacați fără ajutor un cuib de karakuri. Cuvântul *echipă* are mai multe înțelesuri. Cei care doresc să facă parte dintr-o *echipă* trebuie să se gândească bine.

Larma s-a transformat brusc în mormăieli. În spatele meu, cadavrul lui Jad s-a îndreptat de spate și a renunțat să se mai sprijine de brațul meu. Sylvie se uita de jur-împrejur.

— OK. Căutarea radială ne va împrăștia destul de repede, așa că țineți tot timpul hărțile la vedere. Bifați fiecare stradă după ce-ați terminat cu ea, rămâneți în legătură cu ceilalți și fiți oricând gata să săriți în ajutorul cuiva dacă ne răsfirăm prea mult. Analiză spațială. Nu uitați, miminții se pricep la asta de cincizeci de ori mai bine decât noi. Dacă lăsați un spațiu neobservat, îl vor localiza și se vor folosi de el.

— Dacă mai sunt acolo… s-a auzit o altă voce din mulțime.

— Dacă mai sunt acolo… a repetat Sylvie. Se poate și una, și alta. Bun venit la New Hok! S-a urcat pe tanchetă și a rotit din nou privirea. Are cineva ceva *constructiv* de spus?

Linişte. Toţi Anihilatorii şovăiau.

— În regulă, a zâmbit Sylvie. Să trecem la treabă. Căutare radială, după cum ne-am înţeles. *Scanaţi!*

Strigăte de încurajare ici şi colo, pumni bătuţi în caroseriile vehiculelor. Un imbecil a găsit de cuviinţă să tragă cu blasterul în aer. Au urmat chiote, un entuziasm vulcanic.

— …să-i luăm pe miminţi cu fulgi cu tot…

— O să fac o *movilă* cu ei. Mare cât casa.

— Drava, scumpo, *ai tăi suntem!*

Kiyoka m-a ajuns din urmă pe partea cealaltă şi mi-a făcut cu ochiul.

— Au nevoie de chestiile astea, a spus ea. Şi de încă ceva. O să vezi.

〈8〉

Abia după o oră mi-am dat seama ce voia să spună.

Era o muncă migăloasă, frustrantă. Înaintam cincizeci de metri, lent, evitând grămezile de moloz şi scheletele metalice ale maşinilor. Urmăream reacţia scanerelor. Ne opream. Îi aşteptam pe cei care mergeau pe jos. Intrau în clădiri pe ambele părţi şi urcau cele aproximativ douăzeci de etaje, cercetând metru cu metru. Le ascultam mesajele bruiate de zidurile groase. Urmăream scanerele. Bifam verificarea clădirilor. Îi aşteptam pe cei dinăuntru să coboare. Urmăream scanerele. Treceam mai departe, oprindu-ne după alţi cincizeci de metri. Urmăream scanerele. Ne opream.

Nimic.

Soarele ducea o luptă pierdută dinainte cu plafonul de nori. După o vreme, a început să plouă.

Urmăream scanerele. Înaintam pe stradă. Ne opream.

— Reclamele ocolesc chestiile astea, a constatat Kiyoka din dosul ecranelor invizibile ale tanchetei împroşcate de ploaia magică, arătând spre cei care dispăreau în clădirea din faţă.

Erau deja uzi până la piele, iar entuziasmul din urmă cu o oră îi părăsea văzând cu ochii.

— Şanse de înavuţire şi aventuri în New Hok, oraşul părăsit, a continuat ea. Nu uitaţi s-aduceţi şi-o umbrelă.

Aşezat în spatele ei, Lazlo a zâmbit, apoi a căscat.

— Las-o baltă, Ki. De undeva tot trebuie să porneşti.

Kiyoka s-a lăsat pe spătarul scaunului şi l-a privit peste umăr.

— Hei, Sylvie. Cât mai trebuie să…

Sylvie a făcut un semn, unul dintre gesturile scurte, codificate, pe care le

văzusem după încăierarea cu Yukio. Cu acuitatea agentului special, am văzut cum Kiyoka a fluturat o pleoapă în timp ce procesa datele primite de la capul-de-comandă. Lazlo a dat din cap mulţumit, ca pentru sine.

Am bătut uşor în comsetul pe care-l primisem ca să am legătură directă cu capul-de-comandă.

— S-a-ntâmplat ceva, Sylvie?

— Nu, a răspuns Orr, scurt. Te anunţăm dacă-i ceva. Corect, Sylvie?

M-am uitat spre Sylvie şi am întrebat:

— Corect, Sylvie?

A zâmbit puţin obosită.

— N-avem timp de glume, Micky.

Am urmărit scanerele. Am înaintat pe străzile bombardate, înmuiate de ploaie. Ecranele din tanchete formau umbre ovale, lucioase, din stropii de ploaie, Anihilatorii călcau prin bălţi şi înjurau.

Nu găseam nimic.

La miezul zilei ne aflam la câţiva kilometri în interiorul oraşului. Încordarea făcuse loc plictiselii. Cele mai apropiate echipaje erau la vreo şase străzi de o parte şi de alta. Le vedeam pe hărţile afişate pe ecrane, parcate lejer, iar dacă treceam pe canalul general, îi auzeam bombănind pe seama celor dinăuntru, care, cu vocile secate de entuziasmul debordant de la început, continuau să urce şi să coboare scări.

— Priviţi, a uruit Orr pe neaşteptate.

Bulevardul pe care ne aflam cotea la dreapta şi se deschidea într-o piaţă circulară mărginită de clădiri în formă de pagodă, perete în perete; în capătul opus era blocat de un templu pe mai multe niveluri, susţinut de coloane cu spaţii mari între ele. Acolo unde fusese distrus, pavajul pieţei era acoperit de bălţi mari. În afară de ceea ce mai rămăsese dintr-un tun-scorpion masiv, lăsat pe-o rână, nu aveai unde să te ascunzi.

— Pe ăla l-au distrus azi-noapte? am întrebat eu.

Lazlo a clătinat din cap.

— Nu, ăla-i acolo de câţiva ani. În plus, din ce-am înţeles de la Oishii, celui de noaptea trecută de-abia i se pusese şasiul. Ăsta a fost un nenorocit de mimint cu autopropulsie, care mergea şi vorbea.

Orr i-a aruncat o privire încruntată.

— Mai bine le spunem răcanilor să coboare, a propus Kiyoka.

Sylvie a încuviinţat din cap. Folosind canalul local, i-a zorit să părăsească ultimele clădiri şi să se grupeze în spatele tanchetelor

gravitaţionale. Acum se ştergeau pe feţele udate de ploaie şi priveau spre piaţă, supăraţi. Sylvie s-a ridicat în picioare, în partea din spate a tanchetei, şi a apăsat butonul de pe haina gălbuie.

— Atenţie! Nu pare să existe niciun pericol aici, dar nu putem fi siguri, motiv pentru care trebuie să schimbăm modul de acţiune. Tanchetele merg până în capătul celălalt şi verifică, timp de zece minute, jumătatea inferioară a templului. Pe urmă, o tanchetă se retrage la câţiva metri şi rămâne de pază, iar celelalte două se postează de o parte şi de alta a pieţei. Când ajung în dreptul vostru, vă deplasaţi în săgeată şi verificaţi jumătatea superioară a templului. S-a-nţeles?

Un val de încuviinţări posace s-a înălţat din toate piepturile. Acum le era indiferent.

— În regulă. La treabă! Scanaţi!

S-a răsucit apoi pe călcâie şi s-a aşezat din nou în spatele lui Orr. În timp ce se rezema de el, am văzut cum i se mişcă buzele, dar corpul meu sintetic nu a fost în stare să audă ce spunea. Murmurul propulsoarelor s-a înteţit uşor şi Orr şi-a îndreptat tancheta spre templu. Kiyoka a plasat în stânga tancheta pe care mergea împreună cu Lazlo şi a pornit după el. M-am aplecat asupra comenzilor şi am luat-o în direcţia flancului drept.

După presiunea relativă pe care o simţisem pe străzile sufocate de dărâmături, piaţa părea în acelaşi timp mai puţin apăsătoare şi mai vulnerabilă. Aerul era mai respirabil, răpăitul ploii pe parbriz mai domol. La drum deschis, tanchetele au prins viteză. Încercam o senzaţie iluzorie de deplasare fără probleme…

şi de risc

Reflexele condiţionate ale agentului special mă trăgeau de mânecă. Pericol dincolo de orizontul perceptual. Ceva gata să explodeze.

Greu de spus ce semnale ale subconştientului trebuie să se fi declanşat de data asta. Funcţiile intuitive ale agentului special sunt, în cele mai bune momente, un set de aptitudini ce ţin de temperament; pentru mine, întregul oraş era ca o capcană chiar din momentul în care părăsiserăm capul de pod.

Aşa ceva nu treci cu vederea.

Aşa ceva nu treci cu vederea când ţi-a salvat viaţa de vreo cinci sute de ori până acum, pe planete atât de diferite ca Sharya sau Adoracion. Când e înrădăcinat în însăşi esenţa ta, mai adânc decât amintirea propriei copilării.

Ochii mei scanau continuu clădirile în formă de pagodă. Mâna dreaptă s-a lăsat uşor pe consola ce punea în funcţiune armamentul.

Ne apropiam de tunul-scorpion.

Aproape la jumătatea drumului de el.

Acolo!

Am simţit prin sistemul sintetic ceva ce semăna cu un val de adrenalină. Mâna mi-a alunecat spre declanşator…

Nu.

Doar corolele unui şir de flori ce răsăreau prin carapacea găurită a tunului. Stropii de ploaie le făceau să se unduiască.

Am răsuflat uşurat. Am trecut de tunul-scorpion şi de jumătatea pieţei. Senzaţia pericolului iminent nu mă părăsea.

— Ţi-e rău, Micky? am auzit vocea Sylviei.

— Nu, am răspuns eu clătinând din cap. N-am nimic.

În spatele meu, Jadwiga se agăţa şi mai tare de mine.

Am ajuns fără probleme în umbra templului. Zidăria de piatră în unghi ascuţit părea că se îngrămădeşte deasupra noastră, făcându-ne să ridicăm ochii spre statuile uriaşe ale toboşarilor *daiko.* Stâlpi portanţi, aplecaţi ca nişte beţivi, contopindu-se cu podeaua din sticlă topită. Lumina cădea prin orificii laterale, ca ploaia de pe acoperiş, în şuvoaie neîncetate, sacadat, până în bezna din interior. Orr a intrat cu tancheta fără să-i pese de ce s-ar fi putut întâmpla.

— Aici e bine, a spus Sylvie cu o voce îndeajuns de tare ca să-i răspundă ecoul. S-a ridicat în picioare, s-a rezemat de umărul lui Orr şi s-a lăsat să cadă sprintenă pe podea, lângă tanchetă. Haideţi, la treabă. Rapid, ne-a îndemnat ea.

Lazlo a sărit din spatele tanchetei conduse de Kiyoka şi a început să dea târcoale, părând că cercetează coloanele de susţinere. Orr şi Kiyoka au coborât şi ei.

— Ce… am dat eu să spun, dar m-am oprit când mi-am dat seama că legătura radio cu ceilalţi nu mai funcţionează.

Am oprit tancheta, am scos comsetul din ureche şi m-am uitat lung la el, apoi spre Anihilatori şi ce făceau ei în clipa aceea.

— *Hei!* Îmi spuneţi şi mie ce dracu’ se-ntâmplă aici?

Kiyoka mi-a aruncat un zâmbet preocupat. Căra o centură de care erau prinse calupuri de explozibil suficiente să…

— Rămâi pe loc, Micky, a zis ea voioasă. Terminăm numaidecât.

— Aici, a spus Lazlo. Aici. Şi aici. Orr?

Uriaşul a fluturat o mână spre el.

— În ordine. Arată exact cum ai spus tu, Sylvie. Încă două, maximum.

Plasau calupurile.

Am privit lung construcţia boltită, susţinută de coloane.

— Cred că *glumiţi!* am strigat şi am vrut să cobor, dar Jadwiga m-a înfăşurat strâns cu braţele. Sylvie!

Aşezată în genunchi, a ridicat ochii scurt de la ceea ce privea: o unitate acoperită cu o husă neagră. Pe display-urile mascate se perindau grupuri masive de date multicolore, ce se schimbau în ton cu degetele care i se mişcau pe tastatură.

— Ai răbdare câteva minute, Mick. Doar atât avem nevoie.

Am arătat cu degetul spre Jadwiga.

— Ia-o dracului de pe mine, până n-o fac bucăţi!

Sylvie a oftat şi s-a ridicat în picioare. Jadwiga mi-a dat drumul şi s-a lăsat moale. M-am răsucit şi am prins-o înainte să se prăbuşească la podea. Sylvie a ajuns în dreptul meu în acelaşi timp.

— OK. Vrei să ne-ajuţi?

— Vreau să ştiu ce dracu' faceţi aici.

— O să-ţi spun mai târziu. Acum vreau să iei cuţitul pe care ţi l-am dat în Tekitomura şi să scoţi memoria corticală a lui Jad. Se pare că ai un talent înnăscut pentru aşa ceva, iar ceilalţi nu cred că vor să-ncerce.

M-am uitat la moarta din braţele mele. Căzuse cu faţa în jos şi ochelarii îi alunecaseră de pe nas. Un ochi lipsit de viaţă reflecta lumina difuză.

— *Acum* vrei să-i scot memoria?

— Da, acum, a răspuns Sylvie verificând repede un display retinal.

Se acţiona contracronometru.

— În următoarele trei minute, fiindcă numai atât mai avem la dispoziţie.

— Aici am terminat, a anunţat Orr.

Am coborât din tanchetă şi am întins-o pe Jadwiga pe podeaua de sticlă topită. Cuţitul mi-a alunecat în mână de parcă acolo i-ar fi fost locul. Am tăiat gulerul hainei până am dat de pielea palidă de dedesubt. Apoi am declanşat vibratorul.

Zgomotul i-a făcut pe ceilalţi să privească spre mine. Le-am întors privirea până au lăsat ochii în jos.

Vârful şirei spinării s-a desprins după două incizii abile şi o mişcare scurtă, în sus. Mirosul nu era deloc plăcut. Am şters cuţitul de haina lui Jad şi l-am vârât la loc. Am examinat rapid vertebrele acoperite de ţesut, apoi m-am îndreptat de spate. Orr s-a apropiat cu paşi mari şi a întins o mână

spre mine.

— O iau eu.

Am ridicat din umeri.

— Cu plăcere. Poftim.

— Am terminat, a zis Sylvie din faţa unităţii vârâte în husă. A împăturit ceva cu gesturi sigure şi s-a ridicat în picioare. Ki, faci tu onorurile? a întrebat.

Kiyoka a venit lângă mine şi a privit la cadavrul mutilat. Într-o mână ţinea un ou cenuşiu. Am rămas toţi pe loc, în tăcere, câteva clipe care păreau că nu se mai sfârşesc.

— Grăbeşte-te, Ki, a zis Lazlo, calm.

Kiyoka a îngenuncheat încet lângă capul lui Jad şi a aşezat grenada în locul pe care-l scobisem în ceafă. Când s-a ridicat, am văzut cum i se mişcă ceva pe faţă.

— Va fi ca nouă, a consolat-o Orr.

Am privit spre Sylvie.

— Acum îmi spuneţi şi mie care vă sunt planurile?

— Sigur, a răspuns capul-de-comandă arătând spre husă. Clauza de forţă majoră. Unitatea trece la acţiune peste câteva minute şi dă peste cap toate comunicaţiile şi scanerele. Peste alte câteva minute se declanşează explozibilul, Jad se face bucăţele, templul se prăbuşeşte, iar noi dispărem pe uşa din dos. Cu propulsoarele în surdină, evităm pulsul electromagnetic şi, înainte ca răcanii să-şi repună în funcţiune scanerele, suntem departe, invizibili. Bucăţile rămase din Jad îi fac să creadă că am nimerit într-un cuib de karakuri sau am fost victimele unei bombe inteligente şi ne-am vaporizat. Şi uite-aşa ajungem din nou liber-profesionişti. Exact cum ne place nouă.

Am clătinat din cap.

— E cel mai prost plan pe care l-am auzit vreodată. Dacă…

— Hei, mi-a aruncat Orr o privire duşmănoasă. Poţi să rămâi aici dacă nu-ţi convine.

— Căpitane, a intervenit Lazlo, acum cu o voce încordată, în loc să vorbim despre asta, n-ar fi mai bine să trecem la fapte? În următoarele două minute? Ce părere ai?

— Mda, a făcut Kiyoka, s-a mai uitat o dată la cadavru şi a întors ochii în altă parte. Hai s-o-ntindem de-aici.

Sylvie a dat semnalul de plecare. Slipinii s-au urcat în tanchete şi ne-am

îndreptat, în aceeaşi formaţie, spre spatele templului, de unde se auzea o cascadă.

Nimeni n-a privit înapoi.

Capitolul 8

Din punctul nostru de vedere, totul a decurs conform planului.

Eram la cinci sute de metri dincolo de templu când s-au dezlănţuit exploziile. Mai multe, înfundate, urmate de un huruit care s-a prefăcut în vuiet. M-am întors – Jadwiga nu mai stătea pe locul din spate, ci în buzunarul lui Orr, aşa că se vedea ca-n palmă –, iar între laturile străzii înguste pe care porniserăm am văzut cum templul se năruie în mijlocul unui nor de praf. Un minut mai târziu, am coborât într-un pasaj subteran şi totul a rămas o amintire.

Am ajuns din urmă celelalte două tanchete.

— Tu ai pus la cale toată chestia asta? am întrebat-o pe Sylvie. Ai ştiut de la început că asta veţi face?

Sylvie a încuviinţat din cap, serioasă, în clarobscurul tunelului. Spre deosebire de templu, aici efectul era neintenţionat. Panelele din iluminiu de deasupra, erodate de vreme, aruncau o lumină albăstrie care de-abia se mai ţinea în viaţă, mai slabă decât cea proiectată de o lună triplă într-o noapte cu cer senin. În replică, farurile tanchetei s-au aprins. Pasajul subteran cotea la dreapta, iar lumina zilei nu pătrundea până aici. Aerul devenea tot mai rece.

— Am trecut prin piaţă de vreo cincizeci de ori, a spus Orr, tărăgănat. Templul ăla a fost de fiecare dată un refugiu de vis. Doar că nu aveam de cine să fugim.

— Mulţumim pentru evocare.

O mică mostră de umor al Anihilatorilor în lumina mohorâtă.

— Nu te puteam pune la curent fără o comunicare audio în timp real, ceea era greu, m-a lămurit Lazlo. Prin reţeaua echipei, căpitanul ne-a transmis în limbajul nostru specific, în vreo cincisprezece secunde, toate informaţiile. Ţie ar fi trebuit să-ţi spunem prin cuvinte. Iar la câtă aparatură de ultimă oră este masată în zona capului de pod, nici nu ştii cine ascultă.

— N-am avut de ales, a zis Kiyoka.

— N-am avut încotro, a întărit Sylvie. Oameni arşi de vii, ţipete de groază, iar ei îmi spun, eu îmi spun… S-a oprit să-şi dreagă glasul. Scuze, am dat-o-n bară din nou. Când ne-ntoarcem în sud, trebuie să limpezim lucrurile.

Am arătat spre oraş.

— Cât timp le trebuie ălora să-şi repună în funcţiune scanerele?

Anihilatorii s-au privit între ei. Sylvie a ridicat din umeri.

— Zece-cincisprezece minute. Depinde de fiabilitatea programelor lor.

— Ghinion, dacă între timp îşi fac apariţia karakurii…

Kiyoka a pufnit. Lazlo a arcuit o sprânceană.

— Cam aşa ceva, a spus Orr cu voce tunătoare. Mare ghinion. Aşa-i viaţa în New Hok. Trebuie să te obişnuieşti cu ea, altfel…

— Uite ce-i, a zis Kiyoka pe un ton rezonabil. În Drava nu sunt karakuri. N-ar…

Ceva a zăngănit în faţa noastră.

Încă un schimb de priviri, încordat. Consolele care acţionau armamentul s-au aprins, au intrat în stare de alertă, probabil la comanda Sylviei, şi micul convoi s-a oprit brusc.

În faţă, un vehicul masiv, abandonat în semiîntuneric. Nicio mişcare. Zăngănitul rapid venea din spatele lui, de după următorul cot al tunelului.

Lazlo a rânjit în lumina difuză.

— Ce spuneai, Ki?

— Hei, a replicat ea cu voce pierită. Accept şi proba contrarie.

Zăngănitul a încetat o clipă, apoi s-a repetat.

— Ce dracu’ mai e şi asta? a mormăit Orr.

Sylvie avea o faţă imperturbabilă.

— Nu ştiu ce e, dar unitatea ar fi trebuit s-o scoată din funcţiune. Laz, vrei să câştigi bani muncind?

— De ce nu? a răspuns Lazlo şi mi-a făcut cu ochiul, sărind de pe locul din spatele lui Ki. Şi-a împreunat degetele şi le-a întins până au trosnit, apoi a întrebat: Eşti gata, gigantissime?

Orr deja începuse să coboare. A deschis torpedoul tanchetei şi a scos o rangă lungă de o jumătate de metru. Lazlo a rânjit din nou.

— Atunci, doamnelor şi domnilor, puneţi-vă centurile de siguranţă şi nu vă apropiaţi. *Scanaţi!*

Şi a pornit cu paşi mari pe lângă peretele curbat al tunelului, lipindu-se de el, până a ajuns la vehiculul abandonat. Acolo s-a ghemuit, în lumina difuză părând că e una cu umbra lui. Orr l-a urmat, păşind greoi, ca un om-maimuţă, cu ranga în mâna stângă. Am aruncat o privire în spate. Sylvie şedea ghemuită, iar pe chip i se citea un amestec de concentrare şi de indiferenţă, semn că era pregătită să intervină în orice clipă.

Totul părea ca într-un tablou plin de romantism.

Lazlo s-a prins cu o mână de vehicul şi s-a căţărat pe capotă ca o pisică,

ciulind urechile. Orr s-a oprit, de asemenea. Sylvie a mormăit ceva ca pentru sine. Lazlo a sărit de pe maşină, în diagonală, spre ceva ce nu era vizibil din locul în care mă aflam eu. Orr s-a luat după el, cu braţele întinse lateral, ca să-şi ţină echilibrul, a făcut rapid vreo şase paşi, apoi a dispărut din raza mea vizuală.

Secunde s-au scurs. Noi am aşteptat în clarobscurul albăstriu.

Secunde s-au scurs.

Şi…

— …ce dracu' mai e şi…?

Vocea Sylviei, nedumerită. Mai tare, uitând de legătura radio cu noi, lăsându-se în voia simţurilor din lumea reală. A clipit de câteva ori şi a privit pieziş spre Kiyoka.

Tânăra zveltă a înălţat din umeri. De-abia acum îmi dădeam seama că participase şi ea, încordată pe bancheta tanchetei, la baletul al cărui martor fusesem.

— Să fiu a naibii dacă ştiu, Sylvie.

— OK, a spus capul-de-comandă întorcându-se spre mine. Se pare că totul e-n ordine. Hai să ne tragem mai aproape.

Am îndreptat cu precauţie tanchetele spre curbura tunelului şi am coborât să vedem ce găsiseră Lazlo şi Orr.

Silueta îngenuncheată era humanoidă doar în accepţia cea mai vagă a cuvântului. Pe şasiul principal era montat un cap, dar singurul motiv pentru care semăna cu un om era că învelişul se crăpase lăsând să se vadă o structură mai delicată în interior. În punctul cel mai de sus, supravieţuise un inel de susţinere, lat, ca un nimb, deasupra unei carcase scheletice care acoperea restul capului.

Avea şi membre, aproximativ în aceleaşi poziţii ca la o fiinţă umană, dar mai multe, fapt ce sugera mai degrabă o insectă decât un mamifer. Pe o parte a corpului, două dintre cele patru braţe atârnau inerte, unul aproape complet ars. Pe partea cealaltă, un membru fusese smuls, afectând masiv învelişul din jur, iar altele două erau clar inutilizabile. Încercau să se flexeze, dar de fiecare dată circuitele erau acoperite de scântei până când braţele se contractau şi înţepeneau. Lumina intermitentă desena pe pereţi umbre spasmodice.

Nu era clar dacă cele patru membre inferioare mai funcţionau, căci fiinţa n-a încercat să se ridice la apropierea noastră. Cele trei braţe încă utilizabile şi-au dublat efortul de a atinge ceva în măruntaiele dragonului din metal.

Maşinăria avea patru picioare puternice, montate lateral, care se terminau cu gheare, un cap lung, ascuţit, plin de arme ancilare cu ţevi multiple, şi o coadă acoperită de ghimpi care probabil se sprijinea de sol pentru mai multă stabilitate. Avea şi aripi – un cadru membranos, cu lansatoare curbate în sus pentru proiectilele primare.

Era moartă.

Ceva îi spintecase partea stângă, despicături uriaşe, paralele, iar picioarele de sub ea se frânseseră. Lansatoarele erau răsucite, iar capul atârna nefiresc.

— Lansator Komodo, a constatat Lazlo dând ocol maşinăriei, precaut. Şi unitate de mentenanţă karakuri. Ai pierdut, Ki.

— Dar nu are nicio logică. Ce caută aici? Ce *naiba* caută aici?

Karakuri a întors capul spre Kiyoka. Membrele funcţionale au ieşit încet din despicături şi, într-un gest protector ce părea mai mult decât straniu, a încercat să se apere.

— Reparaţii? am presupus eu.

Orr a scos un hohot de râs.

— Pe dracu'. Karakurii au grijă de echipamentul lor până la un punct. Pe urmă folosesc ce-au aruncat alţii. Cu o maşinărie ca asta, atât de rablagită, nu fac decât s-o dezmembreze şi, cu ce recuperează, construiesc una nouă. Nu-ncearcă s-o *repare.*

— Şi mai e ceva, a spus Kiyoka arătând în jur. Păpuşile mecanice nu se aventurează singure atât de departe. Unde-s celelalte? Sylvie, n-ai niciun semnal?

— Nimic, a răspuns capul-de-comandă privind gânditoare prin tunel, într-o parte şi în cealaltă, lumina albăstrie reflectându-se din şuviţele argintii ce-i brăzdau părul. Doar asta e.

Orr a ridicat ranga.

— Ce facem, îi luăm piuitul sau nu?

— Dacă am putea s-o raportăm, am primi o recompensă grasă, a mormăit Kiyoka. Ce-ar fi s-o lăsăm pentru răcani?

— Eu nu merg până la capătul tunelului ştiind că drăcia asta mai dă semne de viaţă, a zis Lazlo. Ia-i piuitul, gigantissime.

Orr s-a uitat întrebător spre Sylvie, care a strâns din umeri şi a încuviinţat.

Bărbatul a legănat ranga în aer şi, inuman de iute, a izbit în ce mai rămăsese din capul maşinăriei. Metalul a scrâşnit şi s-a rupt. Nimbul s-a

desprins, a căzut zăngănind, apoi s-a rostogolit, dispărând printre umbre. Uriaşul a ridicat ranga şi a lovit din nou. Unul dintre braţele maşinăriei s-a desprins, părând că se apără – ranga l-a făcut însă bucăţi. Într-o tăcere stranie, karakuri se chinuia să se scoale pe membrele inferioare, deşi erau contorsionate, irecuperabile. Orr a mormăit ceva, a ridicat piciorul şi l-a strivit cu toată puterea. Maşinăria s-a întors pe-o parte, agitându-şi membrele în aerul umed din tunel.

A mai durat ceva, timp în care Orr a continuat să lovească în karakuri cu brutalitate. Când scânteile au încetat să mai sară, bărbatul s-a îndreptat de spate şi şi-a şters fruntea. Răsufla din greu.

— E de-ajuns? a întrebat-o pe Sylvie.

— Da, a răspuns ea înapoindu-se la tanchetă. Haideţi! Trebuie s-o-ntindem de-aici.

În vreme ce urcam în tanchete, Orr mi-a surprins privirea. S-a încruntat în glumă şi a pufnit.

— Nu-mi place când trebuie s-o fac manual. Mai ales ştiind câţi bani am dat pe upgrade-ul blasterului.

— Mda, e o treabă grea.

— O să fie mai bine când ajungem în Zona Nesalubrizată. E loc berechet în care să-ţi amplasezi armele. Nu-i nevoie să te-ascunzi. Iar dacă mai trebuie să rezolvăm o problemă, acum ştii cum se face, a ţinut el să adauge arătând spre rangă. Pe următoarea ţi-o las ţie.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, a zis şi i-a întins, peste umăr, ranga Sylviei, care a pus-o la loc.

Tancheta a început să duduie şi a pornit încet pe lângă ceea ce mai rămăsese din karakuri. Orr a ridicat din sprâncene şi a rânjit spre mine.

— Bun venit printre Anihilatori, Micky!

PARTEA A II-A

E altcineva

„Pune-ţi pielea nouă ca pe nişte mănuşi de împrumut
Şi arde-ţi degetele iar”

graffitti pe o bancă din faţa
Depozitului Penal Central din Bay City

Capitolul 9

Paraziţi. Canalul general era deschis la maximum.

— Ascultă, zicea tunul-scorpion, calm. N-are niciun rost. De ce nu ne lăsaţi în pace?

Am oftat şi mi-am schimbat uşor poziţia membrelor înţepenite atât cât mă lăsa ieşitura din stâncă. Un vânt polar şuiera printre pietrele erodate, învineţindu-mi faţa şi mâinile. Cerul era cenuşiu, nuanţa obişnuită în New Hok, iar lumina zgârcită a zilei de iarnă din nord era pe ducă. La treizeci de metri sub stânca de care stăteam agăţat, o cărare lungă, plină de grohotiş, ajungea până în fundul văii, în locul unde râul cotea şi se afla un mic grup de bule dreptunghiulare, arhaice, ce reprezenta postul quellist de ascultare, abandonat. Unde fuseserăm cu o oră în urmă. O structură distrusă încă fumega acolo unde tunul autopropulsat îşi trimisese primul proiectil inteligent. Programare eronată a parametrilor.

— Lăsaţi-ne în pace, a repetat tunul-scorpion. Şi vom face şi noi la fel.

— Nu se poate, a murmurat Sylvie, cu o voce blândă şi detaşată, în timp ce anunţa echipa să se pregătească de luptă şi verifica sistemul de tragere, analizând fiecare detaliu din peisajul înconjurător, ca un păianjen care vrea să acopere totul cu pânza lui. Ştii că sunteţi prea periculoşi. Întregul vostru sistem ne este potrivnic.

— Aşa-i, a spus Jadwiga, cu al cărei nou stil de a râde nu era uşor să ne obişnuim. În plus, vrem să ocupăm zona asta.

— Esenţa emancipării este ca pământul să nu fie deţinut numai în parametrii binelui comun, a replicat drona de diseminare din amonte. Constituţia economică a proprietăţii publice…

— *Voi* sunteţi agresorii aici, a întrerupt-o tunul-scorpion, oarecum nerăbdător, cu un vădit accent Millsport care-mi amintea vag de răposatul Yukio Hirayasu. Nu vrem decât să trăim aşa cum am făcut-o în ultimele trei secole, fără să ne deranjeze nimeni.

Kiyoka a pufnit cu dispreţ.

— Mă laşi?

— Nu merge aşa! a tunat Orr.

Într-adevăr, nu mergea. În cele cinci săptămâni de când părăsiserăm pe furiş suburbiile Dravei şi ne refugiaserăm în Zona Nesalubrizată, Slipinii respinseseră patru atacuri şi peste zece miminţi autonomi individuali de

diverse forme şi mărimi, ca să nu mai pomenesc de utilizarea aparaturii complicate din buncărul de comandă, cu ajutorul căreia mă alesesem cu un corp nou. Recompensa la care aveau dreptul Sylvie şi amicii ei era uriaşă. Dacă reuşeau să potolească bănuielile lui Kurumaya, se puteau considera bogaţi, cel puţin pe moment.

La fel ca mine, într-un fel.

— …cei care se îmbogăţesc prin exploatarea acestei relaţii împiedică evoluţia unui regim democratic cu adevărat reprezentativ…

„Dronă de rahat."

Cu ajutorul senzorilor neurochimici, mi-am încordat privirea şi am scanat fundul văii în căutarea unui semn că se pregăteşte atacul. După standardele moderne, îmbunătăţirile noului corp erau cele de bază – nu aveam, de exemplu, un display temporal cu cip vizual care acum intra până şi în dotarea celor mai ieftine corpuri sintetice –, dar funcţionau perfect. Baza quellistă s-a apropiat brusc, dându-mi senzaţia că o pot atinge. Am calculat distanţele dintre bule.

— …într-o luptă care se reînnoieşte în fiecare loc unde rasa umană pune piciorul, fiindcă în astfel de locuri se află rudimentele…

„Mişcare."

Grămezi compacte de membre, ca nişte insecte uriaşe, conştiente de forţa lor. Avangarda karakuri, în pas săltat. Desfăcând uşile şi ferestrele bulelor ca pe nişte conserve, intrând şi ieşind cu viteză. Am numărat şapte. Asta însemna o treime – Sylvie estimase întreg efectivul la aproape douăzeci de păpuşi mecanice, plus trei tancuri-păianjen, două dintre ele încropite din piese de rezervă, şi, desigur, arma de temut, propulsată, tunul-scorpion.

— Atunci n-avem încotro, a zis el. Voi fi nevoit să neutralizez incursiunea voastră imediat.

— Mda, a făcut Lazlo, căscând. Vei fi nevoit să încerci. Atunci să trecem la treabă, amicul meu din metal.

— Sunt gata.

Am simţit cum mă trece un fior la gândul că arma aceea devastatoare, cu ochii ei termosensibili, va începe să se târască prin vale, după noi. În ultimele două zile, îi urmăriserăm pe miminţi prin aceşti munţi. Acum însă se întorsese roata, căci ei erau vânătorii. Costumul de camuflaj pe care-l purtam oprea emanaţia căldurii, iar faţa şi mâinile îmi erau date cu un polimer cameleocrom care avea cam acelaşi efect, numai că, agăţat de ieşitura de deasupra şi cu cei douăzeci de metri până jos, sub ghetele mele

care abia se ţineau să nu alunece, era greu să nu mă simt încolţit.

„E doar un vertij, Kovacs. Rezistă.”

Era una dintre ironiile mai puţin amuzante ale noii mele vieţi în Zona Nesalubrizată. Împreună cu biotehnologia de luptă standard, ultimul meu corp, fabricat de Eishundo Organics – nu auzisem de firma asta –, era prevăzut şi cu geno-microprocesoare în palme şi tălpi. Puteam – dacă aveam chef de aşa ceva – să escaladez o stâncă înaltă de o sută de metri cu uşurinţa celui care urcă pe o scară. Pe o vreme mai bună puteam face asta în picioarele goale, cu o priză de două ori mai sigură, dar chiar şi aşa puteam rămâne atârnat aici aproape la infinit. Milionul de genospinule minuscule din mâinile mele se lipea de stâncă, iar sistemul muscular perfect calibrat, de-abia scos din cuvă, avea nevoie doar de rare schimbări de poziţie ca să mă scape de crampele şi de oboseala unui efort îndelungat. Jadwiga, reîntrupată în cuva de lângă mine şi entuziasmată de schimbare, scosese un chiot asurzitor când descoperise genotehnologia şi, până spre seara, se apucase să se târască pe pereţii şi pe tavanul buncărului ca o şopârlă drogată cu tetramet.

Mie însă nu-mi plac înălţimile.

Într-o lume în care nimeni nu se ridică în aer de teama suliţei de foc a îngerului, e o stare des întâlnită. Pregătirea de agent special blochează teama cu puterea unui concasor hidraulic masiv, care însă nu te fereşte şi de nenumăratele forme pe care le iau precauţia şi dezgustul cu care ne protejăm de fobiile noastre de fiecare zi. Stăteam agăţat de aproape o oră şi eram pregătit să-mi dezvălui poziţia tunului-scorpion dacă schimbul de focuri ce avea să urmeze mă silea s-o părăsesc.

Am privit în altă parte, spre peretele de nord al văii. Jad era undeva pe-acolo, aştepta. Aproape că mi-o imaginam cum stă ascunsă, mai calmă, însă fără legătura internă directă care să-i asigure comunicarea fără probleme cu Sylvie şi cu restul echipei. Se mulţumea, ca mine, cu un microfon de inducţie şi un canal radio, demodulat pentru orice eventualitate, conectat la reţeaua echipajului condus de Sylvie. Miminţii nu prea aveau cum să intre pe frecvenţa lui – erau cu două sute de ani în urma noastră la criptografie şi, în cea mai mare parte din tot acest timp, nu avuseseră de-a face cu codurile comunicării umane.

Tunul-scorpion şi-a făcut apariţia în acelaşi kaki mohorât ca al karakurilor, dar îndeajuns de mare ca să poată fi reperat şi fără vederea amplificată. Se afla la un kilometru de baza quellistă, dar deja traversase

râul şi acum se deplasa pe partea sudică, mai înaltă, cu deschidere spre poziţiile de apărare din aval, ocupate în grabă de ceilalţi. Armele principale dispuse în partea inferioară, care dăduseră numele maşinăriei, erau flexate pe foc orizontal.

Am intrat pe canalul demodulat şi am mormăit în microfonul de inducţie:

— Contact, Sylvie. Ori acţionăm acum, ori ne retragem.

— Calm, Micky, a replicat ea cu voce tărăgănată. Mă apropii. Deocamdată, toţi suntem ascunşi bine. N-are cum să tragă la întâmplare.

— Cum n-a tras nici în instalaţia quellistă. Parametri programaţi. Ai *uitat?*

A urmat o pauză scurtă. În fundal, Jadwiga cotcodăcea. Pe canalul general, drona de diseminare bolborosea înainte.

Apoi am auzit-o pe Sylvie oftând.

— Deci le-am judecat greşit afilierea politică. Ai habar câte facţiuni rivale se luptau aici în timpul Decolonizării? Toate se păruiau între ele, când ar fi trebuit să se lupte cu forţele guvernamentale. Ştii ce greu e să le deosebeşti la nivelul codului retoric? Asta trebuie să fie o unitate blindată guvernamentală, capturată şi recondiţionată de o mişcare paraquellistă disidentă după Alabardos. Frontul de Protocol din 17 noiembrie sau Revizionştii din Drava. Cine să le ştie?

— Cui îi pasă? a intervenit Jadwiga.

— Nouă, am spus eu apăsat. Dacă acum o oră ne-am fi luat micul dejun cu două bule mai la stânga.

Nu era corect – proiectilul inteligent ne ratase numai datorită capului nostru de comandă. Am rememorat scena în cele mai mici amănunte. Sylvie sărise în picioare de la masă, albă la faţă, concentrată să prindă semnalul electronic slab pe care numai ea putea să-l capteze. Şi virusase comunicaţiile cu viteza unei maşini. Câteva secunde mai târziu, auzisem şuierul ascuţit al proiectilului inteligent care cobora asupra noastră din înaltul cerului.

— *Corectaţi!* ne spusese printre dinţi, cu privirea inexpresivă, într-un ţipăt înăbuşit şi redus la o cadenţă inumană.

Era un reflex pur animalic, centrii vorbirii din creier scuipând corespondentul a ceea ce ea comunica la nivelul transmisiilor, ca un om care gesticulează furios în timp ce vorbeşte la telefon.

— *Corectează-ţi dracu' parametrii.*

Proiectilul lovise în plin.

Urmase un zgomot înăbuşit când explodase sistemul primar de detonare, acoperişul crăpase deasupra noastră, după care nimic. Sylvie anihilase puterea proiectilului, îl izolase de detonator cu protocoalele de blocare în caz de urgenţă furate din creierul lui rudimentar. Îl închisese şi virusase cu plug-in-uri.

Ne împrăştiaserăm în vale ca nişte seminţe de belabumbac desprinse din păstaie. O aproximare a configuraţiei ambuscadei noastre, cu puşcaşul în faţă, în timp ce Sylvie şi Orr rămăseseră cu tanchetele gravitaţionale. Ne puseserăm măştile, ne ascunseserăm şi aşteptaserăm. Sylvie revăzuse cu ochii minţii armamentul din dotare şi-l pregătise pentru confruntarea cu inamicul care se apropia.

— …războinicii noştri vor apărea din ascunzişuri ca să dărâme această structură care, de secole…

Acum, pe celălalt mal al râului vedeam primele tancuri-păianjen. Cu turelele rotite când spre dreapta, când spre stânga, gata să tragă din vegetaţia de pe mal. În comparaţie cu tunul-scorpion, greoi, mătăhălos, tancurile păreau fragile, mai mici chiar decât versiunile cu echipaj uman pe care le distrusesem pe planete ca Sharya şi Adoracion; pe de altă parte, reacţionau la cea mai mică mişcare, lucru pe care niciun echipaj uman nu-l putea face. Nu eram deloc nerăbdător să văd ce avea să se întâmple în următoarele zece minute.

Adânc în corpul de luptă, chimia violenţei s-a zvârcolit ca un şarpe, acuzându-mă că mint.

Încă două tancuri au intrat în apele repezi ale râului. Karakurii alergau pe mal.

— A sosit momentul, prieteni, a şoptit Sylvie pentru mine şi Jadwiga.

Ceilalţi probabil că ştiau deja, anunţaţi pe reţeaua internă în mai puţin decât îţi trebuie să conştientizezi un gând.

— Prin deflectoarele primare. La comanda mea.

Tunul autopropulsat depăşise micul grup de bule. Lazlo şi Kiyoka ocupaseră poziţii aproape de râu, la nici doi kilometri de bază, în aval. Avangarda karakurilor se afla probabil la un pas de ei. Tufele şi iarba înaltă, argintie, tresăreau în mai multe locuri. Ceilalţi mergeau pe lângă maşinăriile mai mari.

— *Acum!*

Focul a înflorit, palid şi brusc, printre copacii din aval. Orr secerea primele păpuşi mecanice.

— La atac!

Tancul-păianjen din frunte s-a clătinat uşor în apă. Eu coboram deja, pe stânca pe care o privisem cu luare-aminte de vreo şase ori în timp ce aşteptam. Într-o fracţiune de secundă, corpul Eishundo a preluat controlul şi, cu precizie inginerească, m-a ajutat să mă sprijin bine în mâini şi în picioare. Am sărit ultimii metri şi am aterizat pe povârnişul acoperit de grohotiş. O gleznă a fost cât pe ce să se răsucească pe solul alunecos, însă servomecanismele de urgenţă ale tendoanelor s-au încordat şi au oprit-o la timp. M-am îndreptat de spate şi am sprintat.

Am zărit rotindu-se turela unui tanc-păianjen. În locul din care tocmai fugisem, grohotişul s-a sfărâmat. Aşchii de piatră m-au înţepat în ceafă şi mi-au sfâşiat obrazul.

— Hei!

— Scuze. Încordarea din vocea Sylviei semăna cu lacrimile nevărsate. Pe el!

Proiectilul următor a zburat mult deasupra capului meu, îndreptându-se poate spre imaginea de acum câteva secunde, când coboram în fugă pe stâncă, pe care Sylvie o introdusese în programul de reperare, poate doar un proiectil tras la întâmplare în urma unei reacţii a maşinăriei echivalente cu panica. Am răsuflat uşurat, am scos blasterul cu dispersie Ronin din teaca purtată în spate şi m-am apropiat de miminţi.

Intervenţia Sylviei asupra sistemelor de atac era de o eficienţă vecină cu brutalitatea. Tancurile-păianjen se legănau ca bete, trăgând la întâmplare spre cer şi stâncile din vârful povârnişurilor. În jurul lor, karakurii alergau ca şobolanii pe o corabie care se scufundă. Tunul-scorpion stătea în mijloc, aparent imobilizat, pe o rână.

Am ajuns la el în mai puţin de un minut, forţând biotehnologia corpului până la limitele anaerobe. La cincisprezece metri de mine, un karakuri pe jumătate funcţional mi-a ieşit în cale, poticnindu-se, fluturând derutat din membrele superioare. Folosindu-mă de mâna stângă, l-am împuşcat cu Roninul, am auzit tusea uşoară a blasterului şi am văzut cum furtuna de fragmente monomoleculare îl face bucăţele. Asupra miminţilor, mici de statură, arma are un efect devastator, însă tunul-scorpion era blindat bine, iar sistemele lui interne nu puteau fi distruse uşor cu focul direct.

M-am apropiat mai mult, am lipit mina cu ultravibraţii de un flanc metalic şi am încercat să fug înainte să explodeze.

Dar s-a întâmplat ceva neaşteptat.

Tunul-scorpion s-a ferit. Sistemele de tragere de pe spinarea lui s-au trezit la viaţă şi s-au rotit spre mine. Intenţionat sau nu, unul dintre picioare m-a lovit în umăr şi m-a azvârlit în iarba înaltă. Am scăpat blasterul din degetele amorţite.

— Rahat!

Tunul s-a mişcat din nou. M-am ridicat în genunchi şi, cu coada ochiului, am văzut mişcare. Sus, pe carapace, o a doua turelă îşi întorcea mitralierele spre mine. Am zărit blasterul în iarbă şi m-am aruncat după el. Reactivele de luptă au pompat în muşchi, alungând amorţeala din braţ. Deasupra mea, de pe tunul autopropulsat, turela împănată cu mitraliere a început să tragă. Am înşfăcat blasterul şi m-am rostogolit înapoi, spre tunul-scorpion, încercând să ies din unghiul de tragere şi să mă feresc de bulgării de pământ cu care eram împroşcat. Mi-am ferit ochii cu un braţ, am ridicat Roninul cu mâna dreaptă şi am tras la nimereală. Pregătirea mea de luptă trebuie să fi îndreptat salva spre ţinta dorită – rafalele au încetat.

Apoi a explodat mina cu ultravibraţii.

Ca un roi de licurici de toamnă, înnebuniţi de foame, filmat din mai multe unghiuri pentru un documentar experia. O explozie stridentă, prelungă, bomba distrugând legăturile moleculare şi prefăcând în pilitură de metal o sferă cu diametrul de un metru din maşinăria blindată. Din spărtură a ţâşnit un val de praf metalic. M-am întors în fugă de-a lungul tunului-scorpion, desprinzând din bandulieră altă mină. Nu sunt mult mai mari decât holurile de ramen cu care seamănă, dar dacă nimereşti în raza lor de acţiune, gelatină te faci.

Zgomotul produs de prima mină a încetat brusc în clipa în care câmpul i-a colapsat şi s-a transformat în praf. Din gaura masivă au început să iasă vălătuci de fum. Am amorsat mina nouă şi am aruncat-o în gaură. Picioarele tunului au lovit spasmodic solul, neplăcut de aproape de locul unde stăteam ghemuit. Mimintul părea că pierduse simţul direcţiei din care venea atacul.

— Hei, Micky! a strigat Jadwiga pe canalul ascuns, uşor descumpănită. Ai nevoie de ajutor?

— Nu cred. Tu?

— Nu. Vezi că…

Am pierdut restul cuvintelor în zgomotul produs de mină. Prin breşa făcută au ieşit un nor de praf şi o descărcare electrică violetă. În timp ce mina îi sfârteca măruntaiele, tunul-scorpion a scos pe canalul general un vaiet electronic strident. Am simţit cum mi se face părul măciucă.

În depărtare am auzit un strigăt. Orr, după toate aparenţele.

Ceva a explodat în măruntaiele tunului-scorpion, amplificând probabil efectul minei, fiindcă ţipătul sacadat, de insectă rănită de moarte, a încetat aproape instantaneu. Vaietul s-a stins ca sângele care se scurge în pământul pârjolit de soare.

— Poftim?

— Am *spus* că Sylvie a căzut. Repet, Sylvie *a căzut.* Plecaţi naibii de-acolo.

Am simţit cum se învârteşte totul cu mine…

— Uşor de spus, Orr, a replicat Jad cu o voce tristă, tensionată. Nu prea avem pe unde.

— Confirm, a zis Lazlo scrâşnind din dinţi. Folosea canalul audio – odată cu Sylvie căzuse probabil şi reţeaua echipei. Adu artileria grea aici, gigantissime. Am putea s-o folosim…

— Jad, aşteaptă… a intervenit Kiyoka.

Am surprins o mişcare scurtă cu vederea periferică. M-am răsucit pe călcâie la timp. Un karakuri se repezea spre mine cu toate cele opt braţe pregătite să mă înşface. Am ferit capul, evitând o lovitură ca de seceră, şi am apăsat trăgaciul blasterului cu dispersie. Rafala l-a aruncat înapoi pe bucăţi, cu partea inferioară făcută franjuri. Am tras şi în partea superioară, ca să mă asigur că l-am distrus, apoi m-am întors şi, ţinând Roninul cu ambele mâini, am dat ocol tunului-scorpion care zăcea nemişcat.

— Jad, unde eşti?

— În nenorocitul ăsta de râu, a răspuns ea cu vocea acoperită de explozii scurte, ca nişte ronţăieli. Atenţie la tancul scos din funcţiune şi la milionul de karakuri care-l vor înapoi!

Am luat-o la goană.

〈8〉

Până am ajuns la râu am mai omorât patru karakuri, toţi mult prea rapizi ca să se lase corupţi. Doborâtă, Sylvie nu mai avusese timp să le bruieze sistemele.

Pe canalul audio, Lazlo a scos un strigăt de durere şi o înjurătură. Părea ceva grav. Jadwiga i-a potopit pe miminţi cu un şir de obscenităţi, acompaniat de salvele scurte ale blasterului ei cu dispersie.

Am trecut în goană pe lângă rămăşiţele ultimei păpuşi mecanice, direct spre malul râului. Am sărit în apa rece ca gheaţa care-mi ajungea până la vintre. Ud până la piele şi ameţit de vârtejul din jurul meu, călcând peste

pietre acoperite de muşchi şi cu o senzaţie de sudoare fierbinte în labele picioarelor, unde spinulele genotehnologice încercau instinctiv să mi se contracte în ghete. Am încercat să mă agăţ de ceva ca să nu cad. Clătinându-mă ca un copac bătut de furtună, mi-am ţinut cu greu echilibrul, cu apa până mai sus de genunchi. M-am uitat după tanc.

L-am găsit aproape de malul celălalt, căzut într-un metru de apă ce curgea cu mare viteză. Vederea amplificată m-a ajutat să-i văd pe Jadwiga şi pe Lazlo, ghemuiţi în spatele lui, în timp ce karakurii se târau pe mal, nu foarte tentaţi să intre în râul ce curgea atât de repede acolo. Doi săriseră pe tanc, dar părea că nu au de ce să se agaţe. Jadwiga trăgea spre ei cu o singură mână, aproape la întâmplare. Cu celălalt braţ îl susţinea pe Lazlo. Amândoi erau mânjiţi de sânge.

Distanţa era de o sută de metri – prea mare pentru a folosi eficient blasterul cu dispersie. Am continuat să înaintez până când apa mi-a ajuns la piept, dar tot nu eram destul de aproape. Curentul încerca să mă doboare.

— Ce mama dracului…

Am dat din picioare şi am înotat cum puteam, ţinând Roninul la piept doar cu un braţ. Brusc, curentul a început să mă tragă la vale.

— Băga-mi-aş…

Apa era rece ca gheaţa, îmi bloca plămânii, nu mai puteam să respir, iar faţa şi mâinile îmi înţepeneau. Curentul era ca o fiinţă care mă smucea de picioare şi umeri în timp ce mă chinuiam să rămân la suprafaţă. Greutatea blasterului şi banduliera cu mine cu ultra vibraţii mă trăgeau la fundul apei.

Panicat, am dat din mâini şi din picioare. Am scos capul din apă şi am inspirat aer, doar jumătate din cât trebuia, apoi m-am scufundat din nou.

„Calm, Kovacs!

Gândeşte.

CONTROLEAZĂ-TE.”

Mi-am făcut vânt, am ieşit la suprafaţă şi mi-am umplut plămânii cu aer. Am privit tancul-păianjen de care mă îndepărtam cu viteză, m-am lăsat târât în jos, am atins fundul râului şi m-am concentrat.

Spinulele au intrat în acţiune. M-am sprijinit bine pe picioare, pregătit să înfrunt curentul, şi am început să mă târăsc pe albie.

Mi-a luat mai mult decât anticipasem.

În unele locuri, pietrele pe care mă sprijineam erau prea mici sau se mişcau, făcându-mă să alunec. În altele, albia era prea netedă. Înaintam cu greutate, fiind silit ca din când în când să mai iau o gură de aer. La un

moment dat, a fost cât pe ce să pierd blasterul. În ciuda amplificării anaerobe, mă vedeam nevoit să ies la suprafaţă la fiecare trei-patru minute.

În cele din urmă, am reuşit.

După ceea ce a părut o eternitate petrecută în apa unui râu a cărui răceală îmi pătrunsese până-n măduva oaselor, m-am ridicat în picioare, cu apa până la brâu, am ajuns la mal abia ţinându-mă să nu cad şi am ieşit gâfâind şi tremurând. M-am prăbuşit în genunchi şi, preţ de câteva secunde, am tuşit.

Am auzit un huruit tot mai puternic.

M-am ridicat anevoie în picioare, încercând să ţin blasterul cât mai bine în mâinile pe care nu le puteam opri din tremurat.

— Micky.

Orr, călare pe una dintre tanchete, cu un Ronin cu ţeava lungă într-o singură mână. Gol până la brâu, orificiile de tragere încă deschise în partea din dreapta a pieptului, căldura vălurind aerul din jur. Cu faţa pătată de resturile de polimer de camuflaj şi ceea ce părea a fi praf carbonizat. Sângera puţin din rănile provocate de karakuri pe piept şi pe braţul stâng.

A oprit tancheta şi m-a privit, nevenindu-i să creadă.

— Ce dracu’ ai păţit? Te-am căutat peste tot.

— Păi… păi… păi… kara… kara… kara…

— I-am rezolvat. Jad şi Ki curăţă ce-a rămas după ei. Tunurile-păianjen sunt terminate şi ele, amândouă.

— Dar… S… S… S… Sylvie?

Orr şi-a întors privirea în altă parte.

Capitolul 10

— Cum se simte?

Kiyoka a ridicat din umeri. I-a pus Sylviei sub bărbie placa izolatoare şi i-a şters sudoarea de pe faţă cu un bioşerveţel.

— Greu de spus. Are febră mare, ceva obişnuit totuşi după balamucul de adineauri. Mă îngrijorează mai mult asta.

Mi-a făcut semn spre monitoarele medicale de lângă pat. Un display holografic unduia deasupra unei unităţi, plin de culori intense. Într-un colţ am recunoscut o hartă aproximativă a activităţii electrice din creierul uman.

— Programul de comandă?

— Mda, a făcut Kiyoka atingând display-ul.

În jurul degetului s-au amestecat trei culori: roşu-aprins, portocaliu şi gri-deschis.

— Cuplarea primară a creierului cu capacitatea de comandă a reţelei. Şi locul în care se află sistemul de decuplare de urgenţă.

M-am uitat la ghemul acela multicolor.

— Activitate intensă.

— Mda, prea intensă, a spus Kiyoka. Posttraumatic, cea mai mare parte din suprafaţă ar trebui să fie neagră sau albastră. Sistemul pompează analgezice ca să reducă inflamarea sinapselor, iar cuplarea se întrerupe un timp. În mod obişnuit, şi-ar reveni după un somn bun. Dar asta e… N-am mai văzut aşa ceva.

M-am aşezat pe marginea patului şi am privit lung faţa Sylviei. Deşi era cald în bulă, oasele încă nu mi se dezmorţiseră după baia prelungită în râu.

— Ce n-a mers, Ki?

— Nu ştiu. Aş zice că am dat de un antivirus care cunoştea sistemele noastre de intruziune.

— Într-un program vechi de trei sute de ani? Să fim serioşi.

— Mda.

— Se spune că programul evoluează, a zis Lazlo din prag, palid la faţă, cu braţul bandajat acolo unde karakurii îi sfâşiaseră carnea până la os. În spatele lui, ziua din New Hok se îngâna cu noaptea. Şi că scapă de sub control, a continuat el. E şi motivul pentru care suntem aici. Ca să-l anihilăm. Guvernul are un proiect ultrasecret de dezvoltare a inteligenţei artificiale…

Kiyoka a şuierat printre dinţi.

— Acum ţi-ai găsit să aduci vorba despre asta? Ce dracu'! Nu crezi că avem alte griji pe cap?

— …care a scăpat de sub control. *De-asta* trebuie să ne facem griji, Ki. Chiar şi acum, a completat Lazlo intrând în bulă şi arătând datele afişate pe display. Ăla-i program clinic negru, care-i va distruge mintea Sylviei dacă nu descoperim modul în care funcţionează. O veste cât se poate de proastă, fiindcă autorii s-au întors în *afurisitul de Millsport.*

— *Mănânci rahat!* a strigat Kiyoka.

— *Hei!* am intervenit eu şi, spre surprinderea mea, au tăcut amândoi şi s-au întors spre mine. Uite ce-i, Laz. Nu văd cum un program, chiar şi avansat, ne poate afecta sistemele. Pe ce te bazezi când spui asta?

— Pe faptul că-i vorba de *aceiaşi oameni,* Mick. Gândeşte-te. Cine concepe programul pentru Anihilatori? Cine a proiectat tot programul? Şi cine-i implicat până la boaşe în dezvoltarea nanotehnologiei negre, secrete? Administraţia Mecsek, băga-o-aş în mă-sa, a zis Lazlo aruncându-mi o privire sătulă de lume. Ştii câte rapoarte există, câţi oameni cunosc eu, cu care am vorbit, care au văzut miminţi pentru care nu există descriptori în arhive? Tot continentul ăsta-i un experiment, prietene, iar noi suntem o părticică din el. Iar căpitanul nostru tocmai a fost aruncat în labirintul şobolanilor.

Din nou mişcare la uşă – Orr şi Jadwiga, veniţi să vadă ce era cu strigătele astea.

— Laz, n-ar fi rău să cumperi ferma aia de broaşte ţestoase din Newpest despre care tot pomeneşti. Baricadează-te acolo şi vorbeşte cu ouăle.

— Du-te-n mă-ta, Orr!

— Ba du-te tu, Laz. Treaba asta-i mai serioasă decât crezi.

— Şi-a mai revenit? a întrebat Jadwiga apropiindu-se de monitor şi punând o mână pe umărul lui Ki.

La fel ca în cazul meu, noul ei corp era cel standard pe Lumea lui Harlan. Moştenirea amestecată, slavă şi japoneză, explica pometii de o frumuseţe sălbatică, pliul epicantal, ochii de culoarea jadului şi gura largă, ca o spintecătură. Biotehnologia de luptă presupunea membre lungi, musculoase, dar fondul genetic iniţial le însoţea cu o osatură curios de delicată. Pielea era maronie, palidă după timpul îndelungat petrecut în tanc şi cinci săptămâni de vreme mizerabilă în New Hok.

Privind-o cum traversează încăperea, am avut senzaţia că mă privesc în

oglindă. Parcă am fi fost fraţi. Fizic vorbind, chiar eram – banca de clone din buncăr avea cinci module diferite, fiecare cu câte cinci corpuri din aceeaşi tulpină genetică. Pentru Sylvie fusese cel mai uşor să pună la treabă un singur modul.

Printr-o mişcare conştientă, aproape şovăitoare, Kiyoka i-a atins mâna cu degete lungi. Problemă obişnuită cu cei reîntrupaţi. Amestecul de feromoni nu e niciodată acelaşi şi prea multe dintre relaţiile bazate pe sex pornesc de la el.

— E terminată, Jad. N-am cum s-o ajut. Nu ştiu de unde să-ncep, a zis Kiyoka arătând din nou spre datele de pe display-ul holografic. Pur şi simplu nu ştiu ce se-ntâmplă acolo.

Tăcere. Ne uitam toţi la furtuna de culori de pe ecran.

— Ki, am spus eu, şovăind, cântărind ideea.

După o lună în care luasem parte la operaţiunile Anihilatorilor, într-un fel eram şi eu un membru al echipei, deşi cel puţin Orr mă considera în continuare un outsider. În privinţa celorlalţi, totul depindea de starea de spirit. Lazlo, de obicei extrem de prietenos, avea accese de paranoia în care trecutul meu neexplicat făcea din mine un personaj misterios, chiar sinistru. Cu Jadwiga aveam unele afinităţi care se datorau probabil în mare măsură înrudirii genetice dintre corpurile noastre. Dimineaţa mai ales, Kiyoka putea fi o adevărată scorpie. De aceea nu ştiam cum vor reacţiona la cuvintele mele.

— Se poate porni decuplorul?

— *Poftim?* l-am auzit pe Orr, previzibil.

Kiyoka privea trist.

— Am substanţe chimice care l-ar putea porni, dar…

— *Sper că nu vrei să-i iei părul.*

M-am ridicat de pe pat şi l-am înfruntat pe Orr.

— Dar dacă tocmai ce-i în părul ăla o ucide? Preferi să moară, dar să-şi păstreze părul lung?

— Taci dracului din…

— Are dreptate, Orr, a spus Jadwiga şi s-a interpus elegant între noi. Dacă Sylvie s-a molipsit de ceva, iar antiviralele ei nu fac faţă, care mai e rostul decuplorului?

Lazlo a încuviinţat din cap de mai multe ori.

— Ar putea fi singura ei speranţă, prietene.

— A mai fost în situaţia asta, a replicat Orr, încăpăţânat. De exemplu, la

Iyamon Canyon, anul trecut. A rămas fără cunoştinţă ore întregi, cu febră mare, dar până la urmă s-a trezit şi nu mai avea *nimic*.

Am văzut schimbul de priviri dintre ei. „Nu. Nu-şi revenise complet."

— Dacă pornesc decuplorul, nu ştiu ce efect va avea asupra ei, a zis Kiyoka. Nu ştiu ce se petrece acolo, dar sunt convinsă că-i legată de programul de comandă. Asta-i sursa febrei… Sylvie ar trebui să-ntrerupă legătura, dar nu poate.

— Mda. Dintr-un motiv foarte serios, s-a încruntat Orr la noi. Sylvie e o mare luptătoare. Asta face şi acum: se luptă. Dacă voia să-ntrerupă legătura, o făcea singură.

— Dar poate că tocmai acel ceva cu care se luptă n-o lasă, am replicat eu întorcându-mă la pat. Ki, e asigurată, nu? Memoria corticală n-are nimic de-a face cu programul de comandă…

— Da, e asigurată.

— Şi, chiar dacă-i în starea asta, memoria corticală reactualizată e la loc sigur, da?

— Da, dar…

— Atunci, chiar dacă decuplarea o afectează într-un fel sau altul, rămâne la fel în memorie. Care-i ciclul reactualizării la voi?

Alt schimb de priviri. Kiyoka s-a încruntat.

— Nu ştiu, ar trebui să fie apropiat de cel standard. Presupun că la câteva minute.

— Atunci…

— Mda, ţi-ar conveni, domnule Coincidenţă-Mult-Prea-Fericită, a zis Orr arătând cu degetul spre mine. Omoară corpul, scoate-i viaţa cu cuţitaşul tău. Ia spune, câte memorii corticale porţi prin buzunare? În ce scop? Ce vrei să faci cu ele?

— Nu despre asta-i vorba aici, am spus eu împăciuitor. Dacă Sylvie iese afectată din decuplare, putem salva memoria înainte să se reactualizeze, ne-ntoarcem în buncăr şi…

Orr s-a repezit la mine.

— *Adică vrei s-o omorâm.*

Jadwiga l-a împins înapoi.

— Omul ăsta vrea s-o salvăm, Orr.

— Şi cum rămâne cu copia care trăieşte şi respiră aici, acum? Vrei să-i scobeşti în ceafă *doar fiindcă nu-i mai funcţionează creierul şi putem să scoatem o copie mai bună?* Cum ai făcut cu toţi ceilalţi despre care nu vrei

să vorbeşti?

L-am văzut pe Lazlo cum clipeşte şi mă priveşte bănuitor. Am ridicat mâinile resemnat.

— OK, s-o lăsăm baltă. Faceţi ce vreţi, eu sunt doar în trecere pe-aici.

— N-o putem face, Mick, a spus Kiyoka ştergând din nou fruntea Sylviei. Dacă leziunea e ascunsă, ne-ar trebui mai mult de câteva minute ca s-o detectăm şi ar fi prea târziu – leziunea ar fi inclusă în memorie.

„Aţi putea omorî corpul ăsta. Aţi câştiga timp, scobiţi-i ceafa, scoateţi-i memoria…”, am spus în gând.

M-am uitat la Sylvie şi mi-am înăbuşit gândul. La fel ca Jadwiga, era un fel de oglindă, propria mea imagine care m-a descumpănit o clipă.

Poate că Orr avea dreptate.

— Un lucru e sigur, a zis Jadwiga pe un ton sumbru. Nu putem rămâne aici. Cu Sylvie în starea asta, n-avem mai multe şanse de supravieţuire în Zona Nesalubrizată decât o adunătură de răcani. Trebuie să ne-ntoarcem la Drava.

Din nou tăcere, în timp ce echipa se întreba dacă propunerea e bună.

— Poate fi mutată? am întrebat eu.

Kiyoka a făcut o grimasă.

— Trebuie mutată. Jad are dreptate, nu putem risca să rămânem aici. Trebuie s-o-ntindem, cel târziu mâine-dimineaţă.

— Mda. Şi n-ar fi rău să ne folosim de niscaiva amici, a mormăit Lazlo. Avem de mers mai bine de şase sute de kilometri şi nu ştim cu ce ne vom confrunta. Jad, crezi că ne putem baza pe cineva? Ştiu că-i riscant.

— Cred că da.

— Avem treabă în noaptea asta, a spus Lazlo. Ai metamfetamină?

— Mitzi Harlan e hetero?

Jadwiga a atins-o iarăşi pe umăr pe Kiyoka, o mângâiere şovăitoare care s-a transformat într-o bătaie încurajatoare pe spate, apoi a ieşit. Lazlo a urmat-o, aruncându-mi o privire gânditoare. Orr a rămas lângă Sylvie, cu braţele încrucişate.

— Nu cumva s-o atingi, m-a avertizat el.

〈8〉

La adăpostul relativ sigur al postului de ascultare quellist, Jadwiga şi Lazlo au petrecut noaptea scanând canalele, căutând amici prin Zona Nesalubrizată. Au întins pe întreg continentul tentacule electronice, s-au dopat cu metamfetamină şi au stat în faţa ecranelor portabile, strălucitoare,

căutând urme. De unde-i priveam eu, scena aducea cu vânătorile submarine din vechile filme experia ale lui Alain Marriott, ca *Prada polară* şi *Urmărirea din adâncuri.* De obicei, echipele de Anihilatori nu apelau la comunicaţiile cu rază mare de acţiune din cauza riscului de a fi interceptate de sistemele de artilerie miminte sau de haitele de karakuri care prădau tot ce le ieşea în cale. Transmisiunile electronice pe distanţe lungi erau reduse la un minimum absolut de mesaje prin needlecast, de cele mai multe ori pentru a raporta un caz de dezafectare. În restul timpului, echipele păstrau, în mare parte, tăcerea.

În mare parte.

Însă, cu pricepere, puteai detecta traficul local abia perceptibil dintre membrii unei echipe, urmele vagi de activitate electronică ce-i însoţeau pe Anihilatori ca mirosul de ţigară impregnat în hainele unui fumător. Cu şi mai multă pricepere, le puteai distinge de schimburile dintre miminţi şi, cu ajutorul codurilor de decriptare, să comunici cu ei. De-abia cu puţin înainte de ivirea zorilor Jad şi Lazlo au reuşit să intre în legătură cu alte trei echipe de Anihilatori care acţionau în Zona Nesalubrizată, între poziţia noastră şi capul de pod din Drava. Prin mesaje codificate, transmise prin needlecast, şi-au făcut cunoscute identitatea şi locul în care se aflau, pentru ca într-un târziu, cu un zâmbet larg, Jadwiga să se lase pe spătarul scaunului.

— Ce bine-i când ai prieteni, a spus ea.

După ce Jad şi Lazlo le-au făcut cunoscute intenţiile noastre, toate cele trei echipe s-au declarat de acord, chiar dacă nu cu acelaşi entuziasm, să ne ofere sprijin în retragerea noastră prin raza lor de operaţiuni. Era o regulă nescrisă a Anihilatorilor din Zona Nesalubrizată să sară în ajutor – nu ştiai când puteai fi tu în situaţia asta –, dar rivalitatea dintre echipe le făcea să fie reticente. Poziţiile primelor două echipe ne-au obligat să ne retragem pe un drum lung şi întortocheat, niciuna dintre ele nefiind dispusă să ne întâlnească sau să ne însoţească spre sud. Cu a treia am avut noroc. Oishii Eminescu îşi ridicase tabăra la 250 de kilometri nord-vest de Drava şi avea în subordine nouă persoane bine înarmate şi echipate. S-a oferit imediat să ne preia din perimetrul celorlalte echipe şi să ne ducă la capul de pod.

〈8〉

— Adevărul e că pauza asta vine la fix, mi-a zis el în timp ce stăteam în mijlocul taberei şi priveam cum lumina zilei se scurgea dintr-o altă după-amiază de iarnă scurtă. Kasha a fost rănită în intervenţia pe care am avut-o în Drava, cu o noapte înainte de a sosi voi. Spune că se simte bine, dar,

după cum vorbeşte, sunt sigur că ceva nu-i în regulă. În plus, şi ceilalţi sunt destul de obosiţi. Numai în ultima lună am distrus trei grupuri şi peste douăzeci de unităţi autonome. Pentru moment, e de-ajuns. N-are rost să întindem coarda până se rupe.

— O decizie mai mult decât înţeleaptă.

Oishii a izbucnit în râs.

— Nu trebuie să ne judeci pe toţi după standardele impuse de Sylvie. Nu toată lumea e la fel de motivată.

— Credeam că motivarea ţine de meserie. Anihilatori până-n măduva oaselor.

— Mda, aşa-i cântecul, a zis Oishii făcând o grimasă. Lozinca servită răcanilor… Mai e şi programul, care te-mpinge la excese. De unde şi numărul mare de victime. Dar, până la urmă, programul contează. Conexiunea. Dacă laşi programul să-ţi spună ce trebuie să faci, ce fel de fiinţă umană mai eşti?

Am privit spre orizontul care se întuneca.

— Nu ştiu.

— Trebuie să te duci mai departe cu gândul, amice. Neapărat. Altfel mori cu zile.

De cealaltă parte a uneia dintre bule, cineva a trecut prin negura tot mai deasă şi a strigat ceva în stripjap. Oishii a rânjit şi a răspuns pe acelaşi ton. Hohote de râs şi de-o parte şi de alta. Am simţit miros de fum în spatele nostru. Cineva aprindea un foc de lemne. Era o tabără standard – bule umflate şi întărite care se dizolvau la fel de rapid de îndată ce Anihilatorii îşi continuau drumul. Cu excepţia unor opriri ocazionale în clădiri abandonate, ca postul de ascultare quellist, locuisem în condiţii similare alături de echipa Sylviei în cea mai mare parte din ultimele cinci săptămâni. Spre deosebire de majoritatea Anihilatorilor întâlniţi până acum, Oishii Eminescu părea relaxat şi sociabil, lipsindu-i crisparea specifică rivalilor.

— De când faci asta? l-am întrebat.

— De multişor. Mai mult decât mi-aş dori, dar…

S-a întrerupt şi a ridicat din umeri. Am încuviinţat din cap.

— Dar e o meserie bănoasă, corect?

A zâmbit strâmb.

— Corect. Am un frate mai mic care studiază tehnologia artefactelor marţiene în Millsport, părinţii mei au nevoie de corpuri noi, pe care nu şi le permit. După cum merge economia acum, nimic altceva nu m-ar ajuta să

acopăr cheltuielile. Şi, după felul în care Guvernul Mecsek a măcelărit sistemul de învăţământ şi pe cel de pensii, în ziua de azi, dacă nu plăteşti, nu primeşti.

— Mda, lucrurile stau mult mai rău acum decât ultima oară când am trecut pe-aici.

— Ai fost plecat?

Nu a insistat, cum făcuse Plex. Buna-creştere tradiţională de pe Lumea lui Harlan – dacă-i spuneam că fusesem pus la păstrare, îşi dădea seama că scăpasem într-un fel sau altul. Dacă nu-i spuneam, oricum nu era treaba lui.

— Da, treizeci-patruzeci de ani. Între timp au avut loc multe schimbări.

— Schimbările au început de mai multă vreme. Tot ce-au stors quelliştii din regimul iniţial al lui Harlan, tipii ăştia încearcă să distrugă. Guvernul Mecsek reprezintă faza terminală.

— *Duşmanul pe care nu-l poţi ucide,* am murmurat eu.

Oishii a încuviinţat din cap şi a încheiat citatul în locul meu:

— *Poţi doar să-l alungi, rănit, în adâncurile din care a ieşit şi să-ţi înveţi copiii să fie cu ochii-n patru, căci orice val mai mare îi anunţă întoarcerea.*

— Înseamnă că cineva n-a fost cu ochii-n patru.

— Nu-i chiar aşa, Micky, a replicat el încrucişându-şi braţele şi privind amurgul, spre vest. Vremurile s-au schimbat de când Quell trăia aici. Ce rost are să răstorni regimul Primelor Familii, aici sau în altă parte, dacă Protectoratul îţi trimite pe cap agenţi speciali?

— Aici ai dreptate.

A zâmbit din nou, de data asta cu mai multă inimă.

— Amice, aici e *buba.* Este singura mare diferenţă dintre atunci şi acum. Dacă organizaţia agenţilor speciali ar fi existat în timpul Decolonizării, quellismul ar fi durat în jur de şase luni. Cu afurisiţii ăia nu te pui.

— Dar au pierdut la Innenin.

— Adevărat, dar de câte ori au mai pierdut de-atunci? Innenin a fost o defecţiune minoră, un mic pas greşit, atât.

Am simţit cum amintirile dau buzna peste mine. *Jimmy de Soto urlând şi trecându-şi degetele peste ce i-a mai rămas din faţă, după ce deja şi-a scos un ochi şi urmează să şi-l scoată pe celălalt, dacă eu nu…*

Le-am alungat.

O defecţiune minoră. Un mic pas greşit.

— Poate că ai dreptate, am zis.

— Poate că am, a spus el calm.

Am rămas o vreme în tăcere, privind cum se lasă întunericul. Cerul se descoperise îndeajuns încât să arate un Daikoku tot mai jos, înfipt în munţii din nord, şi o Marikanon plină, dar îndepărtată, ca o monedă din aramă aruncată deasupra capetelor noastre. Hotei se afla în continuare sub linia orizontului, spre vest. În spatele nostru, focul se înteţea. Umbrele noastre păreau solide în lumina lui roşie.

Când s-a făcut prea cald, Oishii s-a scuzat ceremonios şi a plecat agale. Eu am mai rezistat un minut, după care m-am întors şi am privit, clipind des, în flăcări. Doi dintre membrii echipei lui Oishii se ghemuiseră lângă foc, de partea cealaltă, încălzindu-şi mâinile. Siluete nedesluşite, agitate, în aerul fierbinte şi în întuneric. Conversaţie în şoaptă. Niciunul nu a privit spre mine. Greu de spus dacă era vorba de buna-creştere tradiţională, ca la Oishii, sau doar de reticenţa obişnuită a Anihilatorilor.

„Ce naiba cauţi aici, Kovacs?”

Mereu întrebările uşoare.

Am plecat de lângă foc şi am mers printre bulele lui Oishii spre locul în care ridicaserăm cele trei bule ale noastre, separate diplomatic. Departe de foc, am simţit cum mi se răcoresc faţa şi mâinile. Sub razele lunii, bulele arătau ca nişte damigene într-o mare de iarbă. Când am ajuns la cea în care zăcea Sylvie, prin clapa de la intrare am observat o rază de lumină. Celelalte erau în întuneric. Alături, două tanchete stăteau înclinate pe suporturile de parcare, cu mecanismul de conducere şi armamentul îndreptate spre cer. A treia tanchetă lipsea.

Am atins soneria, am dat deoparte clapa şi am intrat. Într-o parte a bulei, Jadwiga şi Kiyoka au sărit din patul pe care-l împărţeau. În partea cealaltă, în lumina difuză a unei veioze, zăcea Sylvie, ca un cadavru, înfăşurată în sacul de dormit, cu părul pieptănat pe spate. Un radiator portabil strălucea la picioarele ei. În afară de ele nu mai era nimeni.

— Unde-i Orr?

— E plecat, a răspuns Jad aranjându-şi hainele, supărată. Puteai să suni, Micky.

— Am sunat.

— OK. Puteai să suni şi să *aştepţi.*

— Scuze. Nu m-aşteptam să vă găsesc aşa. Unde-i Orr?

Kiyoka a fluturat din mână.

— S-a suit în tanchetă şi a plecat cu Lazlo. S-au oferit să păzească

perimetrul. Ca un gest de bunăvoinţă, ne-am gândit noi. Oamenii ăştia ne duc acasă mâine, nu-i aşa?

— De ce nu folosiţi altă bulă?

Jadwiga s-a uitat la Sylvie.

— Fiindcă cineva trebuie să stea cu ochii pe ea, a zis încet.

— Stau eu.

S-au uitat la mine cu reţinere, apoi şi-au aruncat între ele o scurtă privire. Kiyoka a clătinat din cap.

— Nu se poate. Ne omoară Orr.

— Orr e plecat.

Un alt schimb de priviri. Jad a înălţat din umeri.

— La naiba, de ce nu? a spus ea şi s-a ridicat în picioare. Hai, Ki. Băieţii mai au de patrulat patru ore. Orr n-are cum să afle.

Kiyoka şovăia. S-a aplecat asupra Sylviei şi i-a pus o mână pe frunte.

— De acord, dar dacă se-ntâmplă…

— Nicio grijă, vă strig. Hai, plecaţi.

— Hai, Ki… să *mergem,* a zis Jadwiga împingând-o pe cealaltă femeie spre clapa de la intrare. Când să iasă, s-a oprit şi s-a întors zâmbindu-mi larg. Micky, să ştii c-am văzut cum te uiţi la ea. Să n-o pipăi, da? Stai departe de fructul oprit. Nu te-atinge de plăcinta care nu-i pentru tine.

I-am întors zâmbetul.

— Ia-o-n gură, Jad.

— Ai vrea tu. Poate-n visurile tale, băiete.

Kiyoka a mimat un cuvânt de mulţumire mai convenţional şi au ieşit amândouă. M-am aşezat lângă Sylvie şi am privit-o în tăcere. După câteva clipe, am întins mâna şi i-am mângâiat fruntea, ca un ecou la gestul făcut de Kiyoka. Nu s-a mişcat. Pielea îi era fierbinte şi uscată ca hârtia.

— Hai, Sylvie. Încearcă să-ţi revii.

Nicio reacţie.

Mi-am retras mâna şi am privit-o din nou pe Sylvie.

„Ce naiba cauţi aici, Kovacs?”

„Doar nu-i Sarah. Sarah e moartă. Ce naiba…”

„Tacă-ţi gura!”

„Ce altă soluţie am?”

Amintirea ultimelor momente din *Cioara din Tokyo* au alungat-o pe aceasta. Senzaţia de siguranţă pe care o încercasem, la masa aceea, cu Plex, anonimatul convenabil şi promisiunea plecării de a doua zi, mi-am amintit

cum m-am ridicat şi am lăsat totul în urmă, ca răspuns la un cântec de sirenă. Spre sângele şi furia unei confruntări.

Privind retrospectiv, era un moment atât de important, atât de încărcat de implicaţii ale sorţii schimbătoare, încât ar fi trebuit să mă prevină în timp ce mă pregăteam să-l trăiesc.

Dar, privind retrospectiv, toate sunt aşa.

Mick, trebuie să recunosc, îmi eşti simpatic. Vocea ei, neclară din cauza drogurilor şi a orei matinale. Dimineaţa se insinua asupra noastră undeva, dincolo de ferestrele apartamentului. *Nu… înţeleg… de ce… dar… îmi eşti… simpatic.*

Mă bucur.

Dar nu-i de-ajuns.

Palmele şi degetele mă mâncau uşor, programate genetic să simtă nevoia de o suprafaţă aspră de care să se apuce, pe care să urce. Sesizasem această reacţie a corpului cu ceva timp în urmă. Nu dura mult, dar se manifesta, de cele mai multe ori, în momente de stres şi de inactivitate. O iritare minoră, datorată în parte descărcării. Chiar şi un corp nou, clonat, are istoria lui. Mi-am încleştat pumnii de câteva ori, am vârât o mână în buzunar şi am găsit memoriile corticale, care au scos un clinchet uşor şi s-au adunat în palmă ca părţile componente de mare valoare ale unei maşini, a căror greutate e cea mai puţin importantă. La colecţia mea se adăugaseră Yukio Hirayasu şi acolitul lui.

Pe drumul pe care ni-l croiserăm prin Zona Nesalubrizată în ultima lună, mânaţi de deviza „Caută şi distruge”, îmi făcusem timp să-mi curăţ trofeele cu substanţe chimice şi o placă de circuit. Desfăcând pumnul la lumina veiozei, le-am văzut cum lucesc, fără urmă de os sau de ţesut spinal. Cinci cilindri metalici strălucitori, parcă decupaţi de un instrument de scris subţire, cu laser. Perfecţiunea lor era subminată doar de filamentele microfişelor, ca nişte spini, de la un capăt. Memoria lui Yukio ieşea imediat în evidenţă – o dungă galbenă, precisă, în jurul ei, chiar în mijloc, pe care era trecut codul fabricantului. Marfă făcută la comandă. Cum era de aşteptat.

Celelalte, inclusiv cea a acolitului yakuza, erau standard, instalate de guvern. Fără marcaj vizibil, motiv pentru care învelisem memoria acolitului cu o bandă izolatoare neagră, ca s-o diferenţiez de cele luate în citadelă. Trebuia să ştiu care e. Sigur, nu avea aceeaşi valoare financiară ca a memoriei lui Yukio, dar n-aveam niciun motiv să duc un gangster de mâna a

şaptea în locul în care-i duceam pe preoţi. Pe de altă parte, nici nu ştiam ce să fac cu el, dar, în ultima clipă, ceva mă împiedicase să-l arunc în Marea Andrassy, cum îi spusesem Sylviei.

L-am băgat înapoi în buzunar împreună cu Yukio, m-am uitat la cele rămase în palmă şi m-am întrebat.

„E de-ajuns?”

Cândva, pe o altă planetă ce se rotea în jurul unei stele care nu se vedea de pe Lumea lui Harlan, cunoscusem un ins care trăia din comercializarea memoriilor corticale. Le cumpăra şi le vindea la kilogram, cântărind vieţile din interior ca pe nişte grămezi de condimente sau pietre semipreţioase, obiecte care, dată fiind situaţia politică locală, deveniseră foarte profitabile. Ca să sperie concurenţa, se dădea drept personificarea Morţii şi, oricât de caraghios mi se păruse, îmi aminteam şi acum de el.

M-am întrebat ce-ar spune dacă m-ar vedea acum.

E vorba de…

Brusc, o mână mi s-a aşezat pe braţ.

Am simţit că-mi stă inima-n loc. Am strâns memoriile în pumn. M-am uitat la femeia din faţa mea, sprijinită într-un cot de sacul de dormit, crispată de disperare. Nu părea că mă recunoaşte. Mă strângea de braţ ca într-o menghină.

— Hei, a zis ea în japoneză şi a tuşit. Ajută-mă. *Ajută-mă!* Nu era vocea ei.

Capitolul 11

Ningea când am ajuns pe dealurile ce dădeau spre Drava. Rafale de zăpadă din când în când şi, între ele, frigul muşcător. Străzile şi acoperişurile clădirilor din oraş erau acoperite cu o pulbere ce semăna cu otrava de insecte, iar dinspre est se adunau nori groşi. Pe unul dintre canalele generale, o dronă proguvernamentală de diseminare emitea avertismente privind un viscol iminent şi dădea vina pe quellişti pentru vremea rea. Coborând în oraş şi pe străzile distruse de explozii, am simţit gerul atotstăpânitor. Bălţile de apă îngheţaseră bocnă. O linişte stranie părea că se aşterne pe pământ odată cu fulgii de zăpadă.

— Crăciun fericit pe dracu', a mormăit cineva din echipa lui Oishii.

Râsete anemice. Liniştea era copleşitoare, oasele înnegrite ale Dravei, acoperite de zăpada ca un linţoliu, erau prea sinistre.

Am trecut pe lângă sisteme de pază instalate recent. Reacţia lui Kurumaya la incursiunea din urmă cu şase săptămâni, arme robotizate simple, cu mult sub pragul maşinilor inteligente permise de statutul Anihilatorilor. Sylvie tot tresărea când tancheta condusă de Orr trecea pe lângă fiecare siluetă ghemuită şi, când una dintre ele se ridica puţin, verificându-ne plăcuţele pentru a doua oară, bolborosind ceva, îşi întorcea ochii adânciţi în orbite şi îşi lipea faţa de umărul uriaşului.

Se trezise, dar era încă în stare febrilă. Ce-i drept, temperatura îi scăzuse încet, ca refluxul, sleind-o de puteri şi acoperind-o de sudoare. Iar la malul îndepărtat unde se dădea bătută, puteai vedea cum se izbesc valurile de ea, minuscule şi aproape fără zgomot. Şi bănuiai ravagiile pe care le făceau în venele tâmplelor ei.

Nu trecuse. Nici pe departe.

Înainte, prin străzile întortocheate, abandonate, ale oraşului. Pe măsură ce ne apropiam de capul de pod, simţurile ascuţite ale noului meu corp percepeau mirosul vag al mării cuprinse de ger. Amestec de săruri şi de urme organice, tânguirea constantă a belabumbacului şi duhoarea pătrunzătoare a substanţelor chimice deversate în estuar. Mi-am dat seama pentru prima oară cât de rudimentar fusese sistemul olfactiv al corpului sintetic – nimic din toate astea nu ajunsese până la mine pe drumul dinspre Tekitomura.

La apropierea noastră, sistemul de apărare al capului de pod s-a trezit la

viaţă. Grupurile compacte de păianjeni s-au dat într-o parte, cablurile electrice s-au retras şi ele. Sylvie a lăsat capul jos şi a început să tremure. Până şi părul părea că i se lipeşte de craniu.

Supraexpunere, îşi dăduse cu părerea medicul echipei lui Oishii, privind pe ecran în timp ce Sylvie stătea încordată sub scaner. *Încă n-ai scăpat. Ţi-aş recomanda câteva luni de odihnă totală într-un loc mai cald şi mai civilizat. Poate în Millsport. La o clinică de recuperare, unde să faci un control complet.*

Sylvie fierbea de nerăbdare. *Câteva* luni? În *nenorocitul* de Millsport?

Medicul ridicase din umeri, detaşat, ca orice Anihilator. *Altfel te pierzi din nou. În cel mai rău caz, trebuie să te întorci la Tekitomura şi să faci un control pentru depistarea viruşilor. În starea în care te afli, n-ai cum să te întorci la treabă.*

Ceilalţi Slipini se declaraseră de acord. Chiar dacă Sylvie îşi recăpătase cunoştinţa, trebuia să ne întoarcem.

Mai cheltuim ceva din bani, zisese Jadwiga zâmbind larg. *O ţinem tot într-o petrecere. Ce-i mai frumos decât viaţa de noapte în Tek'to?*

Poarta capului de pod se ridica zăngănind, permiţându-ne să intrăm. În comparaţie cu data trecută, locul părea aproape pustiu. Câteva siluete se foiau printre bule, cărând echipament. Prea frig pentru altceva. Câteva zmeie de supraveghere fluturau prinse de catarg, bătute de vânt şi de zăpadă. Celelalte fuseseră scoase probabil înainte de a începe viscolul. Dincolo de bule se vedea suprastructura unui hoverloader masiv, acoperit de zăpadă, dar macaralele de lângă el stăteau nemişcate. Aşezarea arăta mai dezolantă ca oricând.

— Cel mai bine e să vorbiţi imediat cu Kurumaya, a zis Oishii, coborând de pe tancheta veche, cu un singur loc, în timp ce poarta cobora din nou. S-a uitat la propriul echipaj, apoi la noi şi a adăugat: Poate găsiţi nişte paturi libere. E cam dificil cu spaţiul pe o vreme ca asta. Cei care-au sosit azi cred că vor fi trimişi în misiune după ce trece viscolul. Sylvie?

Sylvie dârdâia, palidă la faţă. Nu voia să dea ochii cu Kurumaya.

— Mă duc eu, căpitane, s-a oferit Lazlo.

Cu braţul teafăr, s-a sprijinit anevoie de umărul meu şi a sărit de pe tancheta pe care veniserăm împreună. Zăpada îngheţată îi scârţâia sub tălpi.

— Ceilalţi beţi o cafea sau mâncaţi ceva, a mai zis el.

— De acord, a spus Jadwiga. Nu-l lăsa pe bătrânul Shig să urle la tine. Dacă nu-i place povestea noastră, spune-i să şi-o bage undeva.

— Îi spun, nicio grijă, a replicat Lazlo dându-şi ochii peste cap. Hei, Micky, nu vii să mă susţii moral?

Am clipit de câteva ori.

— Da, de ce nu? Ki, Jad? Care ia în primire tancheta?

Kiyoka s-a lăsat să alunece de pe locul ei şi s-a apropiat agale. Lazlo i s-a alăturat lui Oishii şi a întors capul spre mine, arătând spre mijlocul taberei.

— Hai. Să terminăm şi cu asta.

〈8〉

Aşa cum poate era de aşteptat, Kurumaya nu s-a arătat deloc fericit să vadă membri ai echipei conduse de Sylvie. Ne-a lăsat să aşteptăm într-o cameră prost încălzită din bula de comandă, în timp ce asculta raportul lui Oishii şi-i spunea unde să-şi cazeze oamenii. Scaune ieftine, din plastic, se înşiruiau de-a lungul pereţilor despărţitori, iar un ecran montat într-un colţ prezenta, cu volumul sonor redus, ştiri de pretutindeni. Pe o măsuţă, un display mic stătea la îndemâna celor care voiau să afle mai multe alături de o scrumieră pentru idioţi. Răsuflarea noastră înceţoşa uşor aerul din jur.

— Ce voiai să-mi spui? l-am întrebat pe Lazlo, suflând în palme.

— Poftim?

— Ai nevoie de susţinere morală cum au nevoie Jad şi Ki de o sulă. Care-i treaba?

Pe faţă i-a apărut un rânjet.

— Ştii, întotdeauna m-am întrebat ce-i cu astea două. Întrebări care nu lasă bărbaţii să doarmă noaptea.

— Laz…

— OK, OK, a zis el, apoi s-a rezemat cu cotul teafăr de scaun şi a întins picioarele pe măsuţă. Erai cu ea când s-a trezit, corect?

— Corect.

— Ce ţi-a spus? Sincer.

M-am întors ca să-l privesc în faţă.

— Exact ce ţi-am spus aseară. Nimic important. Mi-a cerut ajutorul. Şi a strigat după oameni care nu erau acolo. Bolboroseli. A delirat mai tot timpul.

— Mda, a făcut Laz, a deschis palma şi a privit-o atent, ca pe o hartă. Vezi tu, Micky, eu sunt puşcaş. Puşcaş principal. Supravieţuiesc observând chestii cu vederea mea periferică. Şi ce observ eu cu vederea periferică e că nu te mai uiţi la Sylvie ca altădată.

— Zău?

Am păstrat acelaşi ton blând.

— Zău. De câte ori o priveai, păreai flămând, ca şi când îţi şi imaginai ce gustoasă e. Asta până noaptea trecută. Acum… mda… se pare că ţi-a pierit pofta, a zis Lazlo privindu-mă în ochi insistent.

— Nu se simte deloc bine. Să ştii că nu simt nicio atracţie fată de boală.

— Nu ţine. E bolnavă cam de multişor, de la lupta cu karakurii, dar tot cu râvnă ai privit-o. Poate mai puţin, dar tot poftă se cheamă. Acum te uiţi la ea de parcă aştepţi să se-ntâmple ceva. De parcă Sylvie ar fi un fel de bombă cu ceas.

— Mă-ngrijorează starea ei. Ca pe toţi ceilalţi.

Dincolo de cuvinte, gândul mi-a trecut prin minte ca o termoclină. „Vasăzică, treaba asta cu vederea periferică te ţine-n viaţă, Laz! Mda, pentru cultura ta generală, să ştii că, dacă mai insişti, s-ar putea să-ţi pierzi viaţa. În alte împrejurări, te-aş fi ajutat demult în privinţa asta."

Am rămas unul lângă celălalt, în linişte. Laz a încuviinţat din cap ca pentru el.

— Nu vrei să-mi spui…

— N-am ce să-ţi spun.

Tăcere iarăşi. Pe ecran se derulau ultimele ştiri. Moartea accidentală (cu recuperarea memoriei) a unui moştenitor neînsemnat al familiei Harlan în cartierul portuar din Millsport, un uragan pornit din Golful Kossuth, decizia lui Mecsek de a reduce, până la sfârşitul anului, cheltuielile cu sănătatea publică. Priveam indiferent.

— Ascultă, Micky… a continuat Lazlo, şovăitor. Nu-ţi spun că am încredere în tine, fiindcă n-am. Dar nu sunt ca Orr. Nu sunt gelos. Pentru mine, Sylvie e doar căpitanul, nimic mai mult. Dar am încredere că poţi avea grijă de ea.

— Mulţumesc, am răspuns sec. Şi cărui fapt îi datorez această onoare?

— Sylvie mi-a povestit câte ceva despre cum v-aţi cunoscut. Despre Bărboşi… Îndeajuns ca să-mi dau seama că…

Uşa s-a pliat brusc şi l-am văzut pe Oishii intrând. Zâmbea larg şi arăta cu degetul în spate.

— E-al vostru acum. Ne vedem la bar.

Am intrat. N-am mai aflat ce înţelesese Laz sau cât de departe era de adevăr.

Shigeo stătea la birou. S-a uitat la noi fără să se ridice, cu o figură

inexpresivă şi nemişcat, atitudine care-i exprima furia la fel de bine ca un răcnet. În stilul vechi. În spatele lui, o hologramă crea iluzia unei firide în peretele bulei unde umbrele şi lumina lunii se târau încet în jurul unui display abia vizibil. Pe birou, datele se înşiruiau alene lângă cotul lui, desenând curcubeie pe suprafaţa imaculată.

— Oshima e bolnavă? a întrebat el scurt.

— Da, s-a molipsit de ceva de la un grup de miminţi, în munţi, a răspuns Lazlo, scărpinându-se în ureche şi privind în jur, la încăperea goală. Nu prea se mişcă lumea pe-aici… S-a baricadat din cauza viscolului?

— În munţi, a insistat Kurumaya, nevrând să schimbe subiectul. La aproape şapte sute de kilometri nord de locul în care aţi fost de acord să acţionaţi. Pe care v-aţi *angajat* să-l salubrizaţi.

Lazlo a ridicat din umeri.

— Aşa a hotărât căpitanul. Ar trebui să…

— Eraţi sub contract. Şi mai important, eraţi obligaţi să-l respectaţi. Datoraţi *giri* şi capului de pod, şi mie.

— S-a tras asupra noastră, Kurumaya-san, am minţit eu cu uşurinţa unui agent special, simţind imediat plăcerea de a-mi domina interlocutorul, după cum fusesem instruit. N-o mai făcusem de mult. După ambuscada din templu, programul de comandă a fost compromis. Mai mult, am fost răniţi grav, eu şi un alt membru al echipei. N-am avut cum să ne orientăm.

După cuvintele mele s-a aşternut liniştea. Lângă mine, Lazlo ardea de nerăbdare să spună ceva. L-am potolit cu o privire. Căutătura comandantului s-a mutat de la unul la altul, pentru ca, într-un târziu, să se oprească asupra mea.

— Tu eşti Coincidenţă-Fericită?

— Da.

— Noul recrut. O faci pe purtătorul de cuvânt?

„Exploatează punctul sensibil.”

— În condiţiile astea, şi eu datorez *giri,* Kurumaya-san. Fără sprijinul coechipierilor, aş fi murit, dezmembrat de karakuri, în Drava. M-au scos de-acolo şi mi-au găsit un corp nou.

— Mda, văd, a zis Kurumaya, a lăsat ochii jos şi apoi i-a îndreptat din nou spre mine. Foarte bine. Până acum mi-ai spus cam tot ce scrie în raportul transmis de echipa ta din Zona Nesalubrizată, adică strictul necesar. Îmi poţi explica de ce, neavând niciun mijloc de orientare, nu v-aţi întors aici?

O întrebare mai uşoară. O întorseserăm pe toate feţele în jurul focurilor de tabără în Zona Nesalubrizată, mai bine de o lună, cizelând minciuna.

— Deşi sistemele noastre erau date peste cap, parţial încă funcţionau. Indicau prezenţa miminţilor în spatele nostru, motiv pentru care nu ne-am putut retrage.

— Care miminţi îi ameninţau, probabil, pe răcanii pe care v-aţi angajat să-i protejaţi. Voi însă nu i-aţi ajutat cu nimic.

— Ce naiba, Shig, mergeam ca *orbeţii.*

Comandantul capului de pod şi-a aţintit privirea asupra lui Lazlo.

— Nu ţi-am cerut să interpretezi faptele. Ţine-ţi gura!

— Dar…

— Ne-am retras spre nord-est, am spus eu uitându-mă din nou prevenitor spre Laz. O zonă sigură din câte ne-am dat noi seama. Am continuat să mergem până când programul de comandă s-a redresat, moment în care aproape am ieşit din oraş, iar eu sângeram de moarte. Din Jadwiga aveam doar memoria corticală. Din motive evidente, am hotărât să pătrundem în Zona Nesalubrizată şi să localizăm un buncăr despre care ştiam că are o bancă de clone şi instalaţii de reîntrupare. După cum ai aflat şi din raport.

— „Am hotărât”? Ai participat şi tu la luarea deciziei?

— Sângeram de moarte, am repetat.

Kurumaya a privit din nou în jos.

— Dacă vrei să ştii, după ambuscada despre care-ai pomenit, în zona aia nu s-a mai detectat nicio urmă de activitate a mimintilor.

— Fiindcă am dărâmat templul peste ei! s-a răstit Lazlo. Scormoneşte printre dărâmături şi-o să găseşti resturi de miminţi. Mai puţin doi, pe care a trebuit să-i luăm la mână într-un tunel.

Kurumaya i-a aruncat din nou o privire rece.

— N-am avut nici timp, nici oameni cu care să excavăm terenul. Senzorii indicau urme de maşini sub ruine, dar explozia pe care aţi declanşat-o a distrus aproape tot nivelul inferior. Convenabil, nu? Dacă…

— *Dacă* ce?

— …au fost miminţi acolo, după cum susţineţi, sigur s-au vaporizat. Pe cei doi din tunel i-am găsit şi par să vă susţină varianta pe care ne-aţi transmis-o când aţi ajuns fără probleme în Zona Nesalubrizată. Între timp, poate vreţi să ştiţi că răcanii pe care i-aţi lăsat de izbelişte au *dat* peste cuiburi de karakuri, câteva ore mai târziu, la doi kilometri spre vest. Confruntarea s-a soldat cu douăzeci şi şapte de morţi. Nouă dintre ei pentru

totdeauna, căci n-am putut să le recuperăm memoriile.

— E, într-adevăr, o tragedie, am spus eu calm. Pe care n-am fi putut s-o prevenim. Dacă ne-am fi întors cu răniţii noştri şi cu sistemele de comandă stricate, am fi fost o povară pentru ei. În împrejurările date, am încercat să găsim o cale de a ne recăpăta forţa operaţională completă cât mai rapid posibil.

— Da, conform raportului.

Kurumaya a cugetat câteva clipe. I-am aruncat din nou o privire lui Lazlo, în caz că voia să mai spună ceva. Comandantul a ridicat ochii spre mine.

— Mda. Deocamdată veţi sta cu echipa lui Eminescu. O să trimit un medic s-o examineze pe Oshima, consult pentru care vi se va opri din bani. Dacă se stabilizează, voi declanşa o anchetă a incidentului de la templu, de îndată ce vremea se îmbunătăţeşte.

— Poftim? a întrebat Lazlo făcând un pas spre Kurumaya. Chiar crezi c-o să rămânem aici până dezgropaţi voi morţii? Nici să nu te gândeşti. O-ntindem, frate. Înapoi la Tek'to, cu hoverloaderul ăla baban de-afară.

— Laz…

— Nici nu *m-aşteptam* să rămâneţi în Drava. De aceea vă ordon să rămâneţi. Vă place sau nu, aici avem o structură de comandă. Dacă-ncercaţi să urcaţi la bordul lui *Daikoku Dawn,* veţi fi opriţi, s-a încruntat Kurumaya. Aş prefera să nu fiu atât de direct, dar, dacă mă siliţi, dau ordin să fiţi închişi.

— Închişi?

Câteva secunde, Lazlo a părut că auzea cuvântul pentru prima oară şi-l aştepta pe comandant să i-l explice.

— *Închişi?* În ultima lună am distrus cinci grupuri şi mai mult de zece miminţi autonomi, am recuperat un buncăr întreg, plin de instalaţii complicate, şi cu *asta* ne alegem drept mulţumire?

Apoi Lazlo a scos un ţipăt şi a făcut un pas înapoi, acoperindu-şi un ochi cu palma, ca şi cum Kurumaya tocmai l-ar fi împuns cu ceva. Comandantul s-a ridicat în picioare şi a dat frâu liber furiei:

— Nu. Asta se-ntâmplă când nu mai am încredere în echipele de care răspund. Mi-a aruncat o privire şi a continuat: Coincidenţă-Fericită, scoate-l de-aici şi transmite instrucţiunile mele coechipierilor tăi. Sper că nu vom repeta o astfel de discuţie. Afară, amândoi!

Laz se ţinea de ochi în continuare. I-am pus o mână pe umăr ca să-l

conduc afară, însă el s-a smucit la fel de furios. Mormăind şi tremurând, a îndreptat un deget spre Kurumaya, dar în secunda următoare s-a răzgândit şi s-a răsucit pe călcâie, îndreptându-se cu paşi mari către uşă.

L-am urmat. Când să ies, am privit înapoi. Îmi venea greu să descifrez faţa aceea încordată, deşi mi s-a părut că simt ceva – furie pricinuită de nesupunere şi, chiar mai mult, părere de rău că nu reuşise să se controleze şi nu controlase nici situaţia. Dezgust faţă de felul în care degeneraseră lucrurile, în bula de comandă, aici, acum, şi poate în piaţa liberă pentru toţi a Iniţiativei Mecsek. Dezgust, din câte mi-am dat seama, faţă de felul în care totul se ducea de râpă pe planeta asta blestemată.

Stil vechi.

〈8〉

I-am făcut cinste lui Laz cu un pahar şi l-am ascultat cum îl înjură pe Kurumaya, constipatul dracului, pe urmă am pornit în căutarea celorlalţi. L-am lăsat într-o companie pe măsură – locul era înţesat de Anihilatori furioşi, care tocmai coborâseră de pe *Daikoku Dawn* şi acum se plângeau în gura mare de vreme şi de amânarea plecării în misiune. Fundalul sonor, la fel de strident, era asigurat de ritmuri rapide de jazz tradiţional, din fericire fără contribuţia unui DJ cu care ajunsesem să-l asociez în ultima lună. Fumul şi zgomotul umpleau bula până în vârf.

Le-am găsit pe Jadwiga şi pe Kiyoka într-un colţ, privindu-se adânc în ochi şi purtând o conversaţie ce părea puţin cam încordată ca să particip şi eu la ea. Jad mi-a spus, impacientată, că Orr rămăsese cu Sylvie în bula care le fusese repartizată, iar Oishii era undeva, pe-acolo, poate la bar, vorbea cu cineva ultima oară când îl văzuse, cam în direcţia în care părea că i se ondulează braţul. Am înţeles apropourile şi le-am lăsat să vorbească în legea lor.

Pe Oishii nu l-am găsit chiar în direcţia indicată de Jadwiga – era la bar şi discuta cu doi Anihilatori; numai pe unul l-am recunoscut ca făcând parte din echipajul lui. M-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi înălţând paharul. Apoi a ridicat vocea ca să acopere zgomotul.

— Te-ai ales cu o papară, după cum se vede…

— Cam aşa ceva, am răspuns ridicând mâna ca să atrag atenţia barmanului. Înţeleg că Slipinii Sylviei întind coarda cam de mult. Mai bei unul?

Oishii a privit cu un ochi de expert nivelul băuturii din pahar.

— Nu, mulţumesc. Mda… întind coarda… Cu siguranţă nu sunt cea mai

altruistă echipă de pe-aici. Dar de multe ori se dovedeşte cea mai bună. În condiţiile astea poţi să suporţi şi un tip precum Kurumaya.

— E bine când te bucuri de-o anumită reputaţie.

— Întocmai. A, era să uit. Te caută cineva.

— Pe mine?

Mă privea direct în ochi. Mi-am stăpânit reacţia şi am înălţat o sprânceană, gest potrivit cu interesul voit firesc din voce. Am comandat un scotch şi m-am întors spre Oishii.

— Cum îl cheamă?

— Nu eu am vorbit cu el, a răspuns Oishii şi mi-a făcut semn spre tovarăşul de pahar care nu făcea parte din echipajul lui. El e Simi, puşcaş principal pentru ruptori. Simi, tipul care întreba despre Sylvie şi noul ei recrut ţi-a spus cum îl cheamă?

Simi a mijit ochii şi s-a încruntat. Apoi s-a luminat la faţă şi a pocnit din degete.

— Da, mi-am amintit. Kovacs. Spunea că-l cheamă Kovacs.

Capitolul 12

Am simţit că totul se opreşte în jurul meu.

Ca şi cum zgomotul din bar s-ar fi prefăcut într-un sloi de gheaţă, arctic, care-mi astupa urechile. Fumul a înţepenit în aer, presiunea celor din spatele meu a părut că cedează. Era un şoc pe care nu-l avusesem în corpul Eishundo, chiar şi atunci când luptam cu miminţii. În liniştea aceea nefirească, de o clipă, am văzut cum mă priveşte Oishii, atent, şi am dus paharul la gură pe pilot automat. Scotch-ul a luat-o la vale, arzându-mi gâtul, şi, când fierbinţeala a ajuns în stomac, lumea s-a mişcat din nou, la fel de neaşteptat cum se oprise. Muzica, zgomotul, oamenii care se vânzoleau pe lângă mine.

— Kovacs? Chiar aşa?

— Îl cunoşti? a întrebat Simi.

— Am auzit de el.

N-avea rost să mint prea mult. Mai ales că Oishii mă privea insistent. Am sorbit din nou din pahar.

— A zis ce vrea?

— Nu, a răspuns Simi cu indiferenţă. A întrebat doar unde eşti, dacă ai plecat cu Slipinii. Cu vreo două zile în urmă, i-am zis că eraţi în Zona Nesalubrizată. Părea…

— Avea… am spus eu şi m-am oprit. Scuze, ce voiai să spui?

— Părea că vrea neapărat să stea de vorbă cu tine. A convins pe cineva, cred că pe Anton şi pe banda lui de ţestoşi, să-l ducă în Zona Nesalubrizată ca să te caute… Vasăzică ştii de el. Îţi face probleme?

— N-aş crede, a spus Oishii calm. Poate nu-i acelaşi Kovacs pe care-l cunoşti tu. E un nume destul de comun.

— S-ar putea, am zis eu.

— Dar nu crezi…

Am încercat să ridic din umeri cât mai convingător.

— E puţin probabil. Tipul mă caută, am auzit de el… Se prea poate ca drumurile noastre să se fi întretăiat cândva.

Coechipierul lui Oishii şi Simi au încuviinţat la unison, stimulaţi şi de băutură. Oishii însă părea mai intrigat.

— Ce-ai auzit despre Kovacs ăsta?

De data asta am ridicat din umeri mai uşor.

— Nimic bun.

— Da, a zis Simi categoric. Aşa-i. Mie mi s-a părut că-i sărit de pe fix.

— Era singur? am întrebat.

— Nu. Era însoţit de patru-cinci gealaţi. Toţi vorbeau cu accent Millsport.

„Asta-i bine.” Deci nu mai era o chestie locală. Tanaseda se ţinea de cuvânt. „Un ordin la nivel global privind prinderea ta. Şi de undeva găsiseră…

Încă nu ştii asta. Încă nu.

Ei, aş! Asta trebuie să fie. Altfel de ce-ar folosi numele? Cine poate avea un astfel de simţ al umorului?

Doar dacă…”

— Ascultă, Simi. Cum m-a numit, când a întrebat de mine?

Simi a clipit de câteva ori.

— Nu-mi amintesc… cum te cheamă?

— N-are importanţă.

— Tipul se interesa de Sylvie, a precizat Oishii. Numele ei îl ştia. Şi se pare că ştia şi de Slipini. Dar cel mai mult îl interesa un nou-venit în echipa Sylviei. Al cărui nume nu-l cunoştea.

— Aşa-i, Simi?

— Cam aşa, a răspuns Simi privind în paharul gol.

Am făcut semn barmanului să umple toate paharele.

— Tipii ăştia din Millsport… crezi că mai e vreunul pe-aici?

Simi şi-a ţuguiat buzele.

— S-ar putea. Nu ştiu sigur. N-am văzut când a plecat Gaşca Ţestoşilor şi nici dacă era vreun străin cu ea.

— Dar e logic, a zis Oishii aproape în şoaptă. Dacă Kovacs ăsta şi-a făcut temele, ştie cât de greu e să dai de urma cuiva în Zona Nesalubrizată. Ar fi logic să lase câţiva tipi aici, în caz că te întorci. S-a oprit şi m-a privit atent. Şi să transmită vestea prin needlecast, a adăugat.

— Mda, am făcut eu, am golit paharul, m-am înfiorat uşor şi m-am ridicat de pe scaun. Trebuie să vorbesc cu coechipierii mei. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

Mi-am croit drum prin mulţimea de clienţi până am ajuns din nou în colţul în care stăteau Jadwiga şi Kiyoka. Se îmbrăţişau strâns, sărutându-se pătimaş, ignorând totul din jur. M-am lăsat să cad pe scaunul de lângă ele, m-am aplecat spre Jadwiga şi am bătut-o uşor pe umăr.

— Faceţi o pauză, fetelor. Avem probleme.

〈8〉

— Ştii ceva? a tunat Orr. Cred că mănânci rahat, asta cred.

— Zău?

M-am chinuit să-mi păstrez cumpătul, regretând că nu apelasem la puterea de persuasiune a agentului special şi că mă bazasem pe discernământul coechipierilor mei.

— Aici vorbim despre yakuza! am adăugat eu.

— Nu ştii sigur.

— Gândeşte-te! Cu şase săptămâni în urmă am provocat, împreună, moartea fiului unui yakuza de rang înalt şi a celor doi mardeiaşi care-l însoţeau. Şi acum ne caută cineva.

— Nu. Pe *tine* te caută cineva. Rămâne de văzut dacă ne caută şi pe noi.

— Ascultaţi-mă! am strigat eu cuprinzând cu privirea bula fără ferestre în care stătea Sylvie.

Un interior spartan, dulapuri integrate în pereţi, un scaun într-un colţ. Cu capul-de-comandă ghemuit în pat şi cu echipa strânsă în jurul ei, spaţiul părea şi mai apăsător, şi mai aglomerat.

— Tipii ştiu de Sylvie şi au făcut legătura cu mine. Aşa mi-a zis amicul lui Oishii.

— Dar, omule, am curăţat apartamentul ăla mai bine decât…

— Ştiu, Jad, dar n-a fost de-ajuns. Au martori care ne-au văzut pe amândoi, poate pe holocamerele ascunse, poate pe altceva. Important e că eu îl cunosc pe Kovacs ăsta şi, credeţi-mă, dacă-l aşteptăm să ne prindă din urmă, veţi afla că nu contează pe cine caută el – pe mine, pe Sylvie sau pe amândoi. Omul a fost agent special. Ne omoară pe toţi cei care suntem aici, doar ca să nu complice lucrurile.

Vechea spaimă faţă de agenţii speciali – Sylvie dormea, de epuizare şi îndopată cu medicamente de recuperare, Orr era prea furios pe mine, ceilalţi însă tresăriseră. Sub autocontrolul specific Anihilatorilor, crescuseră cu poveştile de groază din Adoracion şi Sharya, ca toţi ceilalţi. Agenţii speciali apăreau ca din senin şi-ţi distrugeau lumea. Sigur, nu era chiar atât de simplu; adevărul era mult mai complex şi, în ultimă instanţă, mult mai înfricoşător. Dar cine are nevoie de adevăr în universul ăsta?

— Ce-ar fi să le-o luăm înainte? a întrebat Jadwiga. Să-i găsim pe amicii lui Kovacs care au rămas aici şi să-i reducem la tăcere înainte să poată transmite mesajul.

— Cred că-i prea târziu, Jad, a replicat Lazlo clătinând din cap. Am sosit aici de câteva ore bune, de ajuns ca să se afle.

Aşteptam momentul. Am rămas tăcut, ascultând cum discuţia se îndreaptă în direcţia dorită de mine.

— Dar n-avem cum să-i găsim pe găozarii ăia, a intervenit Kiyoka încruntându-se. Accent Millsport şi feţe fioroase întâlneşti la tot pasul aici. Cel mult am putea să blocăm sistemul de transmisiuni din capul de pod, dar – a arătat spre Sylvie, care era ghemuită – … n-avem cum.

— Chiar dacă Sylvie ar fi teafără, n-am avea niciun spor, a zis Lazlo posomorât. După felul în care ne tratează Kurumaya acum, ar sări la noi şi dacă ne-am spăla pe dinţi la alt voltaj decât cel normal. Presupun că sistemul de transmisiuni este impenetrabil.

Ne-a făcut apoi semn spre dispozitivul de distorsionare a semnalelor lăsat pe scaun. Kiyoka a înclinat din cap, însă nu cu prea multă hotărâre.

— Ultramodern, Laz. L-am găsit în *Direct de pe stradă,* magazinul lui Reiko, înainte să ieşim în larg. Îmi pare rău, Micky, dar aici suntem practic legaţi de mâini şi de picioare. Dacă, aşa cum spui, Kovacs ăsta vrea să ne mătrăşească, ce propui să facem?

Era întrebarea pe care o aşteptasem.

— Propun să plec în seara asta de-aici, cu *Daikoku Dawn,* împreună cu Sylvie.

Liniştea a părut că zguduie încăperea. I-am văzut cum se uită unii la alţii, le-am simţit emoţia, am estimat ce vor face.

Orr şi-a rotit gâtul dintr-o parte într-alta, ca un boxer care se încălzeşte înainte de a păşi în ring.

— Te-anunţ că te bag în mă-ta, a zis el rar.

— Orr… a intervenit Kiyoka.

— Nu, sub niciun motiv, Ki. Sub niciun motiv n-o ia de-aici pe Sylvie. Cel puţin nu cât o păzesc eu.

Jadwiga mă privea cu ochii mijiţi.

— Cum rămâne cu noi, ceilalţi, Micky? Ce facem când apare Kovacs dornic să ne ia capul?

— Vă ascundeţi. Trageţi sfori, vă faceţi nevăzuţi aici, în capul de pod, sau în Zona Nesalubrizată, cu echipa altuia, dacă-l convingeţi. Iar dacă aveţi încredere că vă ţine undeva, sub cheie, aţi putea chiar să-l înfuriaţi pe Kurumaya suficient de mult încât să v-aresteze.

— Băi, găozare, putem face asta şi fără să ţi-o dăm pe Sylvie…

— Nu, zău! am replicat eu înfruntând privirea uriaşului. *Nu, zău!* Poţi să te întorci în Zona Nesalubrizată cu Sylvie în starea în care se află acum? Cine o cară până acolo? Care echipă? Care echipă îşi permite o astfel de povară?

— Are dreptate, Orr, a intervenit Lazlo. Nici măcar Oishii n-ar fi dispus să se întoarcă acolo cu o piatră de moară.

Orr privea în jur, simţind că pierde teren.

— O putem ascunde aici, în…

— Orr, încearcă s-asculţi ce-ţi spun. Ca s-ajungă la noi, Kovacs e-n stare să distrugă totul în cale. *Ştiu ce-i poate pielea.*

— Kurumaya…

— Nu poate face nimic. Dacă trebuie, trece peste el ca tancul. Un singur lucru îl poate opri: dacă ştie că eu şi Sylvie am plecat. Fiindcă nu va mai avea timp să vă caute şi pe voi. Când ajungem în Tek'to, ne asigurăm că vestea ajunge la Kurumaya şi, înainte de apariţia lui Kovacs aici, toată lumea va şti c-am întins-o. Suficient ca să plece şi el cu următorul hoverloader.

Din nou linişte, de data asta ca o numărătoare inversă. I-am privit cum înghiţeau varianta mea, unul după altul.

— E logic, Orr, a spus Kiyoka şi l-a plesnit pe uriaş peste umăr. Nu ne convine, dar altă soluţie nu există.

— Cel puţin, căpitanul nu mai e o victimă sigură.

Orr a devenit brusc agitat.

— Nu-mi vine să cred. Nu vedeţi că ăsta încearcă să vă sperie?

— Ce să-ţi spun! Ia uite ce speriat sunt! s-a răstit Lazlo. Sylvie e grav bolnavă. Dacă yakuza angajează asasini din rândul agenţilor speciali, n-avem cum să le facem faţă.

— Trebuie s-o punem la adăpost, Orr, a spus Jadwiga privind lung podeaua, ca şi cum săparea unui tunel ar fi fost una dintre soluţii.

— Atunci merg şi eu cu ei.

— Mă tem că n-ai cum, am zis calm. Lazlo ne poate urca la bord prin lansatorul bărcilor de salvare, cum a făcut şi el în Tek'to. Cu sistemul pe care-l ai implantat în tine, cu sursa de energie, cu capacitatea ta de a penetra carena, vei declanşa toate alarmele de pe *Daikoku Dawn.*

A fost o presupunere inspirată, un salt în gol de pe intuiţia rapidă a agentului special, dar cu efectul scontat. Slipinii s-au uitat unul la altul, apoi, într-un final, Lazlo a încuviinţat din cap.

— Are dreptate, Orr. E imposibil să te sui în tăcere prin lansatorul ăla.

Uriaşul mă privea insistent. În cele din urmă, şi-a îndreptat atenţia spre femeia din pat.

— Dacă-i faci vreun rău…

Am oftat.

— Cel mai mare rău pe care i-l pot face este s-o las aici. Ceea ce nu vreau. Aşa că păstrează-ţi curajul pentru Kovacs.

— Mda, a zis Jadwiga pe un ton sumbru. Promit că, de îndată ce Sylvie îşi revine, punem laba pe găozarul ăla şi…

— Excelent, am aprobat eu. Dar cam prematur. Plănuiţi-vă răzbunarea mai târziu. Acum haideţi să ne concentrăm pe supravieţuire.

⟨8⟩

Bineînţeles, nu era atât de uşor.

Luat la întrebări, Lazlo admisese că măsurile de securitate din jurul rampelor de încărcare de la Kompcho nu erau foarte stricte. La capul de pod Drava, unde atacurile miminţilor erau un pericol constant, docurile erau înţesate de senzori sensibili la orice încercare de intruziune.

— Cu alte cuvinte, chestia cu lansatorul n-ai încercat-o niciodată în Drava, am spus eu cât puteam de calm.

— Ba da, o dată, a răspuns Lazlo scărpinându-şi o ureche. Dar cu bruiaj din partea lui Suki Bajuk.

Jadwiga a pufnit cu dispreţ.

— Curviştina aia…

— Hei, geloaso! E un foarte bun cap-de-comandă. A spart codurile de acces, şi-a frecat părul cu…

— Şi-a frecat nu numai părul în weekendul ăla, din câte-am auzit…

— Haide, doar fiindcă nu-i…

— E *aici?* am întrebat eu cu voce mai puternică. Acum, în Drava?

Lazlo şi-a reluat scărpinatul.

— Nu ştiu. Dar putem să-ntrebăm…

— Ar dura prea mult, s-a împotrivit Kiyoka. Şi, dacă aude despre ce-i vorba, s-ar putea să nu vrea să spargă din nou codurile. Una e să-ţi satisfacă fanteziile, Laz, şi alta-i să dea peste cap sistemele de securitate ale lui Kurumaya. Pricepi ce vreau să spun?

— Dar nu trebuie să ştie, a zis Jadwiga.

— Nu fi proastă, Jad. Nu vreau să-şi pună pielea în joc fără…

Mi-am dres vocea.

— Dar Oishii?

S-au întors toţi spre mine. Fruntea lui Orr era brăzdată de cute adânci.

— Poate. Se cunoaşte cu Sylvie de multă vreme. S-au angajat ca Anihilatori în acelaşi timp.

Jadwiga a zâmbit larg.

— Atunci sigur o ajută. Dacă vorbeşte Micky cu el.

— Poftim?

Acum părea că toţi zâmbesc. Relaxare bine-venită după tensiunea acumulată. Kiyoka şi-a dus o mână la nas şi a chicotit. Lazlo privea preocupat în tavan. Hohote de râs înăbuşite. Numai Orr era prea furios ca să participe la distracţie.

— N-ai observat *nimic* în ultimele zile, Micky? a întrebat Jadwiga, mărind cât mai mult suspansul. Oishii te place. Te place *foarte mult.*

M-am uitat în jur prin bula prea mică pentru atâtea persoane şi am încercat să rămân la fel de serios ca Orr. În primul rând, eram supărat pe mine. *Nu observasem* sau cel puţin nu-mi dădusem seama că asta simţea Oishii pentru mine – după cum insinuase Jadwiga – şi nu altceva. Pentru un agent special, a nu percepe o situaţie de care se puteau folosi alţii este o eroare gravă.

„Un fost agent special."

„A, da, mulţumesc."

— Cu atât mai bine, am zis eu calm. Atunci ar trebui să discut cu el.

— Da, a reuşit să îngaime Jadwiga, chinuindu-se să pară serioasă. Vezi dacă vrea să-ţi dea o mână de ajutor.

În spaţiul acela strâmt, râsul a ţâşnit din ei ca o explozie. Un zâmbet nedorit şi-a făcut loc pe faţa mea.

— Bulangiilor.

Degeaba. Râsetele s-au înteţit. Sylvie s-a mişcat şi a deschis ochii. S-a rezemat într-un cot şi a tuşit mai să-şi verse plămânii. Hohotele de râs s-au stins la fel de repede pe cât izbucniseră.

— Micky? am auzit vocea ei slabă, răguşită.

M-am apropiat de pat. Am surprins cu coada ochiului privirea veninoasă a lui Orr. M-am aplecat deasupra fetei.

— Spune, Sylvie. Sunt aici.

— De ce râdeţi?

Am clătinat din cap.

— Bună întrebare.

M-a strâns de braţ la fel de tare ca în noaptea aceea, în tabăra lui Oishii. M-am pregătit pentru indiferent ce ar fi vrut să zică. Ea însă tremura şi-şi privea degetele, înfipte în mâneca hainei mele.

— Ştii… a mormăit ea. *Mă ştia.* Ca un vechi prieten. Ca un…

— Las-o-n pace, Micky.

Orr a încercat să mă împingă, dar Sylvie nu-mi dădea drumul la braţ. S-a uitat la el, nedumerită.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat.

I-am aruncat uriaşului o privire piezişă.

— Vrei să-i spui?

Capitolul 13

Noaptea se lăsa peste Drava în fâşii de întuneric ciobite de zăpadă, ca o pătură uzată strânsă în jurul bulelor îngrămădite pe capul de pod şi în jurul ruinelor ascuţite, mai înalte, ale oraşului. Viscolul adusese zăpada în rafale groase, învolburate, care se lipeau de faţă, pătrundeau prin haine, se învârtejeau mai departe, subţiindu-se până nu mai rămânea nimic din ele, apoi se întorceau să danseze în lumina orbitoare a lămpilor Angier din tabără. Vizibilitatea era redusă la cincizeci de metri, apoi creştea ca să scadă din nou. Era o vreme de stat în casă.

Ghemuit în umbra unui container dezafectat dintr-un capăt al cheiului, m-am întrebat cum se descurca celălalt Kovacs, acolo, în Zona Nesalubrizată. Ca oricărui tip născut în Newpest, probabil că nu-i plăcea frigul, probabil că…

„Nu ştii asta, nu ştii că el e cel care…”

„Da, bine.”

„De unde dracu’ a făcut rost yakuza de o copie a unui fost agent special? Şi de ce îşi asumă riscuri? Cu toată poleiala de urmaşi ai unor colonişti veniţi de pe Pământ, sunt doar nişte criminali. Nu au cum să..

„Da, bine.”

Este dorinţa care ne încearcă pe toţi, preţul epocii moderne. *Dar dacă?* Dar dacă, la un moment oarecare din viaţa ta, eşti copiat? Dacă eşti stocat în uterul unei maşinării şi duci o existenţă virtuală paralelă, sau pur şi simplu dormi, aşteptând să fii trimis în lumea reală?

Ori poate ai fost deja eliberat şi trăieşti undeva.

Vezi astfel de situaţii în filmele experia, auzi miturile urbane despre cei care, prin eroarea bizară a unei maşini, ajung să-şi vadă copiile în realitatea virtuală sau, mai rar, în cea reală. Sau poveştile de groază ce aduc în atenţie tot felul de conspiraţii privind reîntrupări multiple aprobate de armată. Asculţi şi savurezi fiorul existenţial pe care-l simţi pe şira spinării. După un timp, chiar ajungi să crezi.

Cândva, întâlnisem şi fusesem nevoit să ucid un om care trăia în paralel cu copia lui.

Cândva, mă întâlnisem pe mine însumi şi nu se sfârşise deloc bine.

Nu mă grăbeam să repet experienţa.

Şi aveam alte griji pe cap, mai importante.

La cincizeci de metri în faţa mea, *Daikoku Dawn* se legăna greoi, abia vizibil din cauza viscolului. Era mai mare decât *Tunuri pentru Guevara.* Arăta ca un hoverloader comercial vechi, scos de la naftalină şi reutilat pentru transportul echipelor de Anihilatori. Avea un aer de măreţie vetustă. Lumina strălucea odihnitor dinspre hublouri şi alcătuia constelaţii alb-roşii, mai reci, de-a lungul suprastructurii. Mai devreme, grupuri mici de Anihilatori urcaseră la bord, pe pasarelele luminate din plin. Acum însă trapele se închideau, iar hoverloaderul aştepta, singuratic, în frigul nopţii din New Hok.

Siluete prin volbura de alb şi negru, tumultuoasă, în dreapta mea. Am atins mânerul cuţitului Tebbit şi mi-am amplificat vederea.

Era Lazlo. Înainta cu paşi mari şi cu un rânjet fioros pe figura îngheţată. Îl urmau Oishii şi Sylvie. Dacă femeii i se citeau pe faţă efectele medicaţiei, celălalt cap-de-comandă se controla mult mai bine. Au traversat spaţiul deschis, paralel cu cheiul, şi s-au furişat la adăpostul unui container. Lazlo şi-a şters faţa cu ambele mâini şi a scuturat zăpada topită de pe degetele răsfirate. Îşi suspendase braţul care se însănătoşea cu o servoatelă de luptă şi nu părea să simtă vreo durere. I-am simţit izul de alcool din răsuflare.

— OK?

A încuviinţat din cap.

— Toţi cei interesaţi, dar şi puţinii care nu sunt interesaţi, ştiu deja că am fost închişi la ordinul lui Kurumaya. Jad e tot acolo şi se lamentează celor care vor s-o asculte.

— Oishii, eşti pregătit?

Capul-de-comandă m-a privit cu intransigenţă.

— Dacă eşti şi tu. Cum spuneam, ai cel mult cinci minute. Atât pot, fără să las urme.

— Cinci minute sunt de-ajuns, a zis Lazlo nerăbdător.

Ne-am uitat toţi trei la Sylvie. Tânăra a reuşit să schiţeze un zâmbet pierit.

— De-ajuns, a repetat ea. Scanaţi! S-o facem.

Oishii s-a concentrat asupra datelor furnizate de reţea. A încuviinţat concentrat ca pentru el.

— Sistemele de navigaţie sunt în standby. Testarea propulsoarelor şi a celorlalte sisteme – peste două sute douăzeci de secunde. Trebuie să fiţi deja în apă când porneşte.

Cu ochii adânciţi în orbite, Sylvie se chinuia să-şi arate interesul

profesional, înăbuşindu-şi un acces de tuse.

— Securitatea carenei?

— În funcţiune. Dar costumele de camuflaj ar trebui să blocheze în mare parte scanarea. Când ajungeţi la nivelul apei, vă dau drept doi ripingi care-şi aşteaptă prada în siajul navei. De îndată ce începe testarea sistemelor, urcaţi în lansator. Vă fac să dispăreţi de pe scanerele interne, iar cei de la bord vor crede că ripingii s-au pierdut în siaj. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Lazlo. Trebuie să rămâi în apă până când ajunge cât mai departe în estuar.

— Minunat.

— Ne-ai făcut rost de o cabină? am întrebat eu.

Am văzut cum îi tresare colţul gurii.

— Bineînţeles, a răspuns Oishii. Trebuie să le asigurăm fugarilor noştri tot luxul, nu-i aşa? Majoritatea cabinelor de la tribord, la nivelul inferior, sunt aproape goale. S37 e numai a voastră. Daţi-i drumul!

— Haideţi! a şuierat Lazlo. Pe rând.

S-a desprins în fugă din umbra containerului cu aceiaşi paşi siguri pe care-i văzusem în Zona Nesalubrizată. Preţ de o clipă, a rămas la vedere, apoi a sărit sprinten de pe chei şi a dispărut. Am întors privirea spre Sylvie şi am dat din cap.

A ţâşnit şi ea, însă nu la fel de sigură ca Lazlo. De data aceasta mi s-a părut că aud un pleoscăit. După cinci secunde am pornit şi eu, aplecat până la prima treaptă a scării de inspectare, coborând apoi, din aproape în aproape, spre estuarul care duhnea. Când apa mi-a ajuns până la brâu, am început să înot.

În ciuda costumului de camuflaj şi a hainelor purtate pe deasupra, contactul cu apa a fost ca un şoc. Frigul m-a săgetat, m-a înşfăcat de vintre şi de piept şi mi-a scos tot aerul din plămâni printre dinţii încleştaţi. Filamentele microprocesoarelor din palme s-au contractat. Am inspirat adânc şi m-am uitat după ceilalţi.

— Aici, a şuierat Lazlo dintr-o porţiune a cheiului unde se agăţase, împreună cu Sylvie, de un generator de amortizare ruginit.

M-am îndreptat spre ei şi am lăsat microprocesoarele să se prindă direct de centon. Răsuflând din greu, Lazlo mi-a spus printre dinţii care-i clănţăneau:

— Du-ttte la pppupa şi cccalcă apppa între dddocuri şi cccarenă. O să vvvezi lllansatttoarele. Să nu bbbei din apppă.

Am schimbat între noi un zâmbet îngheţat şi mi-am făcut vânt.

A fost greu să mă împotrivesc unui reflex care mă silea să mă ghemuiesc cât mai mult pentru a mă feri de frig şi a nu mai tremura. Înainte să ajungem la mijlocul drumului, am văzut că Sylvie rămâne în urmă şi a trebuit să ne întoarcem după ea. Respira tot mai greu, scrâşnea din dinţi şi dădea ochii peste cap.

— Nnnu mmmai pppot, a mormăit ea în timp ce mă răsuceam cu faţa în sus pentru ca Lazlo s-o urce pe pieptul meu. Sssă nnnu-mi ssspuneţi cccă reuşşşim. Reuşşşim pppe dddracu'!

— O să reuşim, am strecurat o încurajare printre dinţii încleştaţi. Agaţă-te de mine. Laz, ia-o-nainte.

Lazlo a încuviinţat spasmodic din cap şi s-a îndepărtat. Am pornit după el, îngreunat de povara de pe piept.

— *Altă soluţie nu e?* a întrebat aproape în şoaptă Sylvie.

Cu chiu, cu vai, am reuşit să ajungem la pupa, unde ne aştepta Lazlo. Ne-am strecurat în spaţiul dintre carenă şi chei şi am lipit o mână de zidul de centon ca să mă echilibrez.

— Mmmai pppuţin ddde un mmminut, ne-a anunţat Lazlo verificând probabil display-ul retinal. Sssă ssspерăm că Oishii sss-a ccconectat cccum tttrebuie.

Hoverloaderul se trezea la viaţă. Mai întâi un duduit profund când sistemul antigravitaţional a trecut de la flotabilitate la propulsie, apoi şuierul ascuţit al prizelor de aer şi zgomotul sacadat al pistoanelor. Am simţit cum mă trage apa care se învolbura în jurul ambarcaţiunii. O salvă de stropi dinspre pupa s-a abătut asupra mea. Lazlo rânjea cu gura până la urechi şi-mi arăta ceva.

— Acolo, sus! a strigat el ca să acopere vuietul motoarelor.

M-am uitat în direcţia arătată şi am zărit o baterie de trei duze circulare, trape care se deschideau ca petalele în spirală ale unei flori. Lansatoarele erau luminate în interior, iar o scară de control urca până la primul.

Huruitul motoarelor s-a înteţit, apoi s-a stabilizat.

Lazlo a urcat primul pe scară, apoi pe bordura îngustă, curbată în jos, a mantalei. Am împins-o pe Sylvie spre scară, i-am urlat în ureche să urce şi am văzut, uşurat, că era în stare s-o facă. Lazlo a prins-o de mână de îndată ce a ajuns în vârf şi, după ce s-au chinuit puţin, cei doi au dispărut în lansator. Am urcat scara cât de repede mi-au permis mâinile amorţite şi m-am strecurat în lansator, scăpând de zgomotul asurzitor.

Câţiva metri deasupra mea, i-am văzut pe Sylvie şi pe Lazlo agăţaţi de

protuberanţele interioare ale tubului. Mi-am amintit cum se lăudase puşcaşul când îl întâlnisem prima oară – chipurile *se târâse printr-un coş de oţel, bine lustruit, lung de şapte metri.* O nimica toată. Am răsuflat uşurat când mi-am dat seama că exagerase, cum făcea, de altfel, mai tot timpul. Cilindrul era departe de a fi neted. Dimpotrivă, avea multe puncte de sprijin. M-am agăţat, prudent, de o scobitură de deasupra mea şi am descoperit că pot să mă ridic fără prea mult efort. În peretele metalic erau mai multe denivelări rotunjite de care picioarele mi se puteau sprijini ca să mai preia din greutatea corpului. M-am odihnit puţin, lipit de tubul care vibra uşor, dar mi-am amintit de limita de cinci minute dată de Oishii şi am luat-o din loc.

În vârful lansatorului i-am găsit pe Sylvie, sleită de puteri, şi pe Lazlo cocoţaţi pe o bordură îngustă cât un deget sub o trapă deschisă plină de pânză sintetică portocalie. Puşcaşul mi-a aruncat o privire obosită.

— Asta e, a zis el bătând în tavanul moale de deasupra lui. Asta e barca de la ultimul nivel. Prima care cade. Apeşi aici, te urci pe barcă şi găseşti o trapă de control care duce la spaţiul îngust dintre niveluri. Te târăşti prin el până la prima cale de acces, formezi codul şi ajungi pe un coridor. Sylvie, pleacă tu prima.

Am îndepărtat barca portocalie de un capăt al trapei, moment în care aerul cald, stătut, a pătruns în jgheab. Am izbucnit în râs, fără să vreau, bucurându-mă de el. Lazlo a încuviinţat cu o privire acră.

— Da, bucură-te. Alţii trebuie să intre iarăşi în apă.

Sylvie a urcat prima şi, când s-o urmez, puşcaşul m-a tras de braţ. M-am întors, dar bărbatul şovăia.

— Hai, Laz, vorbeşte. Nu mai avem timp.

— Am încredere-n tine, Micky, a spus el ridicând un deget prevenitor. Ai grijă de ea. Fereşte-o de pericole până reuşim să ajungem la voi, până se repune pe picioare.

— Aşa voi face.

— Am încredere-n tine.

Apoi s-a întors şi s-a lăsat să alunece prin jgheabul curbat. Peste câteva fracţiuni de secundă am auzit un mic icnet.

M-am uitat după Laz poate prea mult, apoi m-am întors şi mi-am croit drum, îngrijorat, prin bariera de pânză sintetică portocalie dintre mine şi noile mele responsabilităţi.

Aduceri-aminte m-au copleşit brusc.

〈8〉

În bulă…

— Hei. Ajută-mă. Ajută-mă!

Mă pironeşte cu privirea. Cu muşchii feţei încordaţi de disperare, cu gura întredeschisă. E o imagine care, fără să vreau, îmi trezeşte simţurile, mă excită. A aruncat cât colo sacul de dormit şi s-a aplecat să mă apuce de mână şi, în lumina difuză care vine dinspre veioza cu iluminiu, sub braţul ei întins, îi văd sânii. Nu e prima dată când o văd aşa – Slipinii nu sunt pudici şi, după o lună de convieţuire în Zona Nesalubrizată, probabil că aş putea să-i desenez goi din memorie –, dar ceva din expresia şi poziţia Sylviei îmi spune că e vorba de dorinţă sexuală.

— Atinge-mă.

Vocea care nu-i aparţine îmi zbârleşte firişoarele de păr de pe ceafă.

— Spune-mi că eşti real.

— Sylvie, nu…

Mâna ei îmi lasă braţul şi-mi atinge faţa.

— Cred că te cunosc, zice tânăra mirându-se. Brigada Neagră, printre puţinii aleşi, da. Batalionul Tetsu. Odisej? Ogawa?

Japoneza în care vorbeşte este arhaică, ieşită din uz acum câteva secole. Îmi reprim un fior şi îi spun în amanglică:

— Sylvie, ascultă-mă…

— Te cheamă Silivi? întreabă ea nedumerită. Schimbă şi ea limba, ca să-mi facă pe plac. Nu-mi amintesc… eu… e… nu pot…

— Sylvie.

— Da, Silivi.

— Nu, spun eu printre buzele amorţite. Pe tine te cheamă Sylvie.

— Nu, răspunde ea, brusc panicată. Numele meu e… Numele meu e… Mi se spune… mi se spune… mi…

Vocea i se întrerupe şi ochii îi tresar, privind în altă parte. Încearcă să se ridice din pat. Cotul îi alunecă pe căptuşeala lucioasă a sacului de dormit şi alunecă şi ea spre mine. Întind braţele, cuprinzându-i brusc torsul cald, musculos. Pumnul pe care l-am încleştat în clipa în care a început să vorbească se deschide involuntar, iar memoriile corticale strânse în el cad pe podea. Palmele mele se lipesc de trupul tare. Părul ei se mişcă şi-mi atinge gâtul, îi simt mirosul, căldura şi sudoarea de femeie se înalţă din sacul de dormit. Simt un gol în stomac, poate că simte şi ea, fiindcă geme

uşor când îşi lipeşte buzele de gâtul meu. Nerăbdătoare, îşi mişcă picioarele în sacul de dormit şi le desface ca să-mi lase mâna să-i alunece pe un şold şi între coapse. Îi mângâi vaginul înainte să-mi dau seama ce fac, iar atingerea mea îl umezeşte.

— Da, şopteşte ea. Da, aşa. Acolo.

De data asta, când îşi mişcă picioarele, corpul întreg se îndoaie de la şolduri în sus, iar coapsele i se desfac atât cât o lasă sacul de dormit. Degetele mele alunecă în ea, făcând-o să geamă, se îndepărtează de gâtul meu şi mă priveşte încruntată, de parcă tocmai aş fi înjunghiat-o. Degetele ei mi se înfig în umăr şi antebraţ. Desenez ovale lungi, lente, în ea şi simt cum şoldurile îi zvâcnesc în semn de protest faţă de ritmul prea calm. Începe să gâfâie.

— Eşti real, mormăie ea. Atât de real!

Acum mâinile ei mă frământă, degetele ei se încurcă în nasturii hainei, se freacă de vintrele mele tot mai umflate, mă înşfacă de bărbie. Pare că nu ştie cum să se descurce cu acest corp pe care-l atinge şi, treptat, îmi dau seama că, pe măsură ce alunecă ireversibil în crevasa orgasmului, verifică afirmaţia care i se desprinde de pe buze tot mai rapid: eşti real, eşti real, eşti al naibii de real, nu-i aşa?, eşti real, ah, eşti real, da, răule, da, da, eşti real, eşti al naibii de real…

Vocea i se opreşte în gât odată cu răsuflarea, iar orgasmul îi face pântecele să tresalte. Se încolăceşte în jurul meu ca panglicile lungi, letale, de belabumbac dincolo de Reciful lui Hirata, cu coapsele încleştate pe mâna mea, cu corpul plisat pe pieptul şi pe umărul meu. Dintr-un loc pe care-l ştiu, se uită peste umărul meu la umbrele din partea cealaltă a bulei.

— Mă cheamă Nadia Makita, spune ea calm.

Şi din nou parcă mă traversează un curent electric. Ca atunci când m-a înşfăcat de braţ, şocul numelui. Litania mi se porneşte în gând. „Nu e posibil, nu e…”

O desprind de umărul meu, o trag spre mine şi mişcarea îmi dislocă un val nou de feromoni. Feţele noastre sunt la doar doi centimetri una de alta.

— Micky, murmur eu. Coincidenţă-Fericită.

Capul îi ţâşneşte ca o pasăre şi gura i se încleştează de a mea, stăvilindu-mi cuvintele. Limba îi este fierbinte şi fără astâmpăr, iar mâinile ei îmi frământă din nou hainele, de data aceasta mai hotărât. Îmi scot cu greu jacheta, îmi desfac pantalonii din pânză groasă şi mâna ei

scormoneşte în ei. După săptămânile petrecute în Zona Nesalubrizată în care abia am reuşit să mă masturbez, cu un corp pus la păstrare sute de ani, de-abia mă ţin să nu-mi dau drumul în timp ce mâna ei îmi apucă penisul. Îl apasă şi zâmbeşte, dezlipindu-şi buzele de gura mea, îşi atinge dinţii de ai mei şi scoate un chicot din fundul gâtului. Îngenunchează pe sacul de dormit, cu spatele drept, sprijinindu-se cu un braţ pe umărul meu, iar cu celălalt, între picioarele mele, într-o mişcare sacadată. Degetele ei sunt lungi şi subţiri, fierbinţi şi lipicioase din cauza sudorii, strângându-se cu pricepere şi culisând uşor, în sus şi-n jos. Îmi trag pantalonii în jos, dincolo de şolduri, şi mă las pe spate ca să aibă mai mult loc. Buricul degetului mare îmi freacă glandul ca un metronom. Gem până mi se golesc plămânii de aer şi, brusc, încetineşte ritmul, aproape să se oprească. Îmi lipeşte mâna liberă, întinsă, de piept, mă împinge spre podea şi mă strânge cât poate de mădularul umflat, mai să-l rupă. Muşchii încordaţi mă împiedică să ajung pe podea, se opun presiunii ei şi-mi mai ostoiesc nevoia de a-mi da drumul.

— Vrei să intri în mine? întreabă ea pe un ton serios.

Clatin din cap.

— Cum vrei tu, Sylvie. Cum…

Trage tare de penis.

— Nu mă cheamă Sylvie.

— Atunci Nadia.

O apuc de o fesă, de una dintre coapsele lungi, tari, şi o trag peste mine. Îşi ia mâna de pe pieptul meu, o întinde în jos, îşi desface picioarele şi se lasă încet în penisul meu. Icnetele noastre se împletesc în momentul contactului. Caut în mine ceva din controlul agentului special, îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi o ajut să urce şi să coboare. Dar nu pentru mult timp. Îmi trage capul spre unul dintre sânii ei umflaţi, îmi lipeşte faţa de el şi mă împinge spre sfârc. Îl sug şi-i prind celălalt sân, iar ea se ridică pe genunchi şi iuţeşte ritmul până la orgasmul simultan care-mi întunecă vederea şi explodează în noi.

Ne prăbuşim unul peste altul în bula luminată difuz, uzi de sudoare şi tremurând. Radiatorul ne acoperă membrele amestecate şi trupurile lipite strâns cu o lumină roşcată şi în clarobscurul din jur aud un sunet firav, poate e femeia aceasta care plânge sau doar vântul de afară, care încearcă să-şi găsească drum înăuntru.

Nu vreau s-o privesc în faţă ca să aflu care dintre variante este.

〈8〉

În măruntaiele hoverloaderului *Daikoku Dawn,* pornit în cursă, am ieşit din pasajul îngust prin care ne târâserăm şi ne-am îndreptat, uzi până la piele, spre cabina S37. După cum ni se promisese, uşa s-a deschis la o simplă atingere, înăuntru, luminile s-au aprins brusc, dând la iveală un spaţiu neaşteptat de luxos. În subconştientul meu mă pregătisem pentru ceva în ton cu cabina spartană, cu două paturi, de pe *Tunuri pentru Guevara,* însă Oishii făcuse o treabă pe cinste. Cabina era bine mobilată. Patul cu saltea din spumă cu memorie putea fi programat să se transforme în două paturi single sau într-unul dublu. Mobilierul părea vechi, dar un miros uşor de spray antibacterian te asigura că totul era în ordine.

— Fffoarte frumos, am zis eu clănţănind din dinţi şi am încuiat uşa. Bravo, Oishii. Îmi place.

Baia era aproape cât o cabină pentru o singură persoană, dotată cu foehn la duş. Ne-am scos hainele îmbibate de apă şi, pe rând, am scăpat de frigul din oase mai întâi sub un şuvoi de apă fierbinte, apoi în rafalele de aer cald. Intrând sub duş, Sylvie nu-mi dăduse în niciun fel de înţeles că mi-ar accepta compania, drept care rămăsesem afară, frecându-mi de zor pielea bocnă de frig. La un moment dat, când se întorsese spre mine, cu apa scurgându-i-se pe sâni şi pe pântece, prelingându-i-se între picioare, trăgând de un mic smoc de păr pubian, am simţit cum mă excit. Mi-am cules repede haina de pe jos şi m-am aşezat pe pat, acoperindu-mi erecţia.

Femeia din duş îmi surprinsese mişcarea şi mă privise curioasă, dar nu spusese nimic. Nici nu avusese motiv. Ultima oară când o văzusem, Nadia Makita aţipea după o partidă de sex într-o bulă de pe câmpiile din New Hok. Un zâmbet abia schiţat, sigur de sine, un braţ peste şoldul meu. Când, în sfârşit, mă desprinsesem de ea, nu făcuse decât să se întoarcă în sacul ei de dormit şi să mormăie.

De atunci Nadia Makita nu mai revenise.

„Iar tu te-ai îmbrăcat şi ai făcut ordine în jur până să se întoarcă ceilalţi, ca un infractor care încearcă să-şi ascundă urmele.

I-ai întors privirea bănuitoare lui Orr, cu dezinvoltura agentului special.

Te-ai retras cu Lazlo în bula voastră şi ai rămas treaz până în zori, nevenindu-ţi să crezi ce-ai văzut, ce-ai auzit şi ce-ai făcut.”

În cele din urmă, Sylvie a ieşit de la duş aproape uscată. M-am silit să nu mai privesc peisajul brusc sexualizat oferit de trupul său şi i-am luat locul în

cabină. Fata nu a zis nimic, doar m-a atins pe un umăr cu degetele aproape strânse şi s-a încruntat, dispărând apoi în încăpere.

Am rămas sub duş aproape o oră, întorcându-mă pe toate părţile sub apa aproape clocotită, masturbându-mă uşor şi încercând să nu mă gândesc prea mult la ce aveam să fac odată ajunşi în Tekitomura. *Daikoku Dawn* duduia în jurul meu în timp ce-şi croia drum spre sud. Când am terminat, am adus hainele ude în baie şi le-am pus sub foehn să se usuce, apoi m-am întors în cabină. Sylvie dormea ca un prunc sub pătura patului pe care-l programase să fie dublu.

Am privit-o mult timp dormind. Respira cu gura întredeschisă. Firul central negru ca abanosul i se răsucise pe un obraz, semănând cu un falus. Imagine de care nu aveam deloc nevoie. I l-am aranjat la loc, odată cu părul dezordonat ce-i acoperea chipul. Sylvie a mormăit în somn şi a dus la gură degetele aproape strânse cu care mă atinsese în baie. Am mai privit-o o vreme.

„Nu este ea."

„Ştiu că nu este. Nu se poate…"

„La fel cum nu se poate să existe un alt Takeshi Kovacs care e pe urmele tale? Ce-i cu tine, Tak? Nu mai crezi în minuni?"

Am rămas aşa, privind-o.

Într-un târziu, am ridicat din umeri iritat, apoi m-am urcat în pat lângă ea şi am încercat să dorm.

A durat însă ceva timp.

Capitolul 14

Călătoria de întoarcere la Tekitomura a fost mult mai rapidă decât cea la bordul hoverloaderului *Tunuri pentru Guevara.* Brăzdând fără preget marea aproape îngheţată, tot mai departe de New Hok, *Daikoku Dawn* nu avea nimic din prudenţa navei-surori, drept care mergea cu toată viteza mai tot drumul. După cum a spus Sylvie, Tekitomura apăruse la orizont nu mult după răsăritul soarelui, care o trezise prin hublourile pe care uitaserăm să le opacizăm. După mai puţin de o oră ne înghesuiam pe pasarela din Kompcho.

M-am trezit în cabina scăldată de soare, fără să mai aud motoarele şi cu Sylvie, îmbrăcată şi privindu-mă cu braţele încrucişate pe spătarul unui scaun pe care se aşezase invers, lângă pat. Am clipit de câteva ori spre ea.

— Ce-i?

— Ce dracu' făceai azi-noapte?

M-am ridicat în capul oaselor sub pătură şi am căscat.

— Vrei să fii mai explicită? La ce te referi?

— Mă refer la faptul că m-am trezit când mă împungeai cu scula în spinare, de parcă era ţeava unui blaster cu particule, s-a răstit Sylvie.

— Aha, am spus eu frecându-mă la un ochi. Îmi pare rău.

— Ţi-o fi părând. De când dormim împreună?

Am înălţat din umeri.

— Cred că de când ai programat ca patul să fie dublu. Ce era să fac, să dorm pe podea ca o focă?

— Aaa, a făcut ea şi a privit în altă parte. Nu-mi aduc aminte să fi întins patul.

— Dar ai făcut-o.

Am dat să cobor din pat, dar, observând că scula care deranjase atât de mult încă ieşea în evidenţă, am rămas pe loc şi am arătat spre hainele ei.

— Văd că s-au uscat.

— Da. Mulţumesc… pentru deranj, a zis Sylvie şi s-a grăbit să adauge, ghicind probabil starea în care mă găseam: Ţi le-aduc pe-ale tale.

Am părăsit cabina şi am urcat până la cel mai apropiat tambuchi fără să întâlnim pe cineva. Afară, în soarele puternic, de iarnă, câţiva ofiţeri responsabili cu siguranţa navei stăteau în capul pasarelei şi discutau aprins despre pescuit şi boomul construcţiilor de-a lungul cheiului. Nu ne-au

acordat prea mare atenţie. Am coborât şi ne-am alăturat grupurilor de localnici ieşiţi în oraş dis-de-dimineaţă. După două cvartale de locuinţe şi trei străzi dincolo de chei, am găsit un hotel ieftin, prea sordid ca să fie pus sub observaţie, şi am închiriat o cameră ce dădea spre curtea interioară.

— N-ar fi rău să te acoperi puţin, i-am zis Sylviei, apoi am scos cuţitul Tebbit şi am tăiat o bucată din draperia uzată. N-avem de unde şti câţi fanatici religioşi cutreieră străzile cu fotografia ta aproape de inimă. Poftim, încearcă asta.

A luat vălul improvizat şi l-a privit cu dezgust.

— Credeam că trebuie să lăsăm urme.

— Da, dar nu pentru Bărboşii din citadelă. Hai să nu ne complicăm existenţa inutil.

— Am înţeles.

În cameră era montat unul dintre cele mai amărâte terminale video pe care le văzusem vreodată, fixat pe o masă de lângă pat. L-am pus în funcţiune, am renunţat la opţiunea video din partea mea, apoi am apelat căpitănia Portului Kompcho. Cum era de aşteptat, mi-a răspuns un construct: o blondă într-un corp de-abia trecut de douăzeci de ani, parcă prea pusă la punct ca să fie reală. A zâmbit larg, ca şi cum chiar mă vedea.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am o informaţie vitală pentru căpitănia portului.

Cu siguranţă îmi înregistrau vocea, dar ce şanse aveau să găsească urma unui corp nefolosit de trei secole? Compania care-l fabricase nici nu mai exista. Iar fără să-mi vadă faţa era greu să dea de mine după vreo înregistrare video aflată în arhive. Măcar o vreme era totuşi mai prudent să nu las nicio urmă.

— Am motive să cred că pe *Daikoku Dawn,* hoverloaderul sosit recent, au urcat doi pasageri clandestini înainte de plecarea din Drava.

Constructul a zâmbit din nou.

— Dar aşa ceva e imposibil, domnule.

— Zău? Atunci verificaţi cabina S37.

Am întrerupt convorbirea, am închis terminalul şi am dat din cap spre Sylvie, care se chinuia să-şi ascundă sub văl ultimele şuviţe rebele de păr.

— Îţi stă foarte bine. Vei apărea ca o fecioară plină de modestie, cu frică de Dumnezeu.

— ’Te-n mă-ta!

Arcul natural din coama capului-de-comandă făcea ca fâşia tăiată din

draperie să stea ca un ţugui. Sylvie a împins vălul pe spate, ca să nu-i ascundă vederea periferică.

— Crezi că vor veni aici? a întrebat ea.

— Mai devreme sau mai târziu. Dar va trebui să verifice cabina, deşi, după un apel ca ăsta, care poate fi luat drept farsă, nu se vor grăbi s-o facă. Apoi vor verifica în Drava şi, în cele din urmă, vor da de urma apelului. Asta îi va ţine ocupaţi toată ziua, poate chiar mai mult.

— Cu alte cuvinte, putem să plecăm de-aici teferi şi nevătămaţi?

Am aruncat o privire prin camera sărăcăcioasă.

— Poliţia nu se va alege cu prea mult. Tot ce-am atins noi a fost atins şi de ultimii zece locatari. Dar poate că are ceva care să confirme urmele lăsate de noi în cabină. Pe moment, însă, n-avem motive de îngrijorare… Eu am rămas fără grenade incendiare. Tu?

— Pe cheiul din Kompcho faci rost de ele cu două sutare lada.

— E tentant. Numai că i-am deranja pe ceilalţi locatari.

Sylvie a ridicat din umeri. Eu doar am zâmbit.

— Vălul ăsta te enervează rău. Hai să găsim un loc în care să ne pierdem urma. S-o-ntindem de-aici.

〈8〉

Am coborât pe treptele înclinate din plastic, am găsit o ieşire laterală şi ne-am strecurat în stradă fără să ne anunţăm plecarea la recepţie. Din nou în traficul intens, Anihilatori ieşiţi la plimbare sau pentru a vinde câte ceva. Grupuri de răcani care se prosteau pe la colţuri ca să atragă atenţia, echipe care mergeau agale, în maniera pe care-o remarcasem în Drava. Bărbaţi, femei şi maşini care transportau echipamente. Capete-de-comandă. Traficanţi de droguri tari şi dispozitive mici, de ultimă oră, expuse pe folii de plastic ce luceau la soare. Din când în când, câte-un fanatic religios care-şi declama textul în fluierăturile trecătorilor. Comici ambulanţi care imitau năravurile localnicilor sau foloseau holograme ieftine şi marionete şi mai ieftine ca să spună o poveste, întinzându-şi tăviţele pentru colectă pentru puţinele cipuri de credit rămase în circulaţie, cu speranţa că nu foarte mulţi spectatori le vor arunca pe cele retrase din circulaţie. Ne-am pierdut în gloată, eu supraveghind, din obişnuinţă, să nu fim urmăriţi, dar şi atent la animatori.

— …povestea înfiorătoare a Ludmilei şi a lui Peticilă…

— …înregistrări direct din clinicile Anihilatorilor! Ultimele noutăţi în materie de chirurgie şi testare a *limitelor* corpului uman, doamnelor şi

domnilor, a *limitelor*…

— …ocuparea Dravei de către eroicele echipe de Anihilatori, integral în culori…

— …Dumnezeu…

— …reproduceri piratate. *Sută la sută* autentice! Josefina Hikari, Mitzi Harlan, Ito Marriott şi mulţi alţii. Excitaţi-vă cu cele mai frumoase trupuri ale Primelor Familii în decoruri care…

— …suveniruri de la Anihilatori. Fragmente de karakuri…

Într-un colţ, o firmă din iluminiu, legănată de vânt, anunţa, cu litere amanglice kanjifiate, că acolo se vând *arme.* Am dat la o parte perdeaua din mii de scoici minuscule şi am intrat în magazinul încălzit de aerul condiţionat. Pe pereţi erau expuse aruncătoare masive de grenade şi blastere electrice, lângă diagrame holografice şi clipuri cu lupte împotriva miminţilor în zonele pustii din New Hok. Din difuzoare ascunse răzbătea muzică ambientală.

În spatele unei tejghele înalte, aproape de intrare, o femeie trasă la faţă, cu părul cap-de-comandă, ne-a salutat scurt cu o mişcare a capului şi a continuat să demonteze o carabină veche cu plasmă pentru un răcan ce părea dispus s-o cumpere.

— Uite, tragi de asta până la refuz şi încărcătorul de rezervă intră în locaş. Ai înţeles? Ai la dispoziţie cinci salve. După ce le termini, reîncarci. E o armă foarte indicată într-un schimb de focuri. Într-o confruntare cu roiurile alea de karakuri din New Hok, n-o să regreţi că ţi-ai cumpărat aşa ceva.

Răcanul a mormăit ceva nedesluşit. Am căutat cu privirea arme care să poată fi ascunse uşor, în timp ce Sylvie stătea pe loc şi se scărpina de zor sub văl. În cele din urmă, răcanul a plătit şi a părăsit magazinul ţinând carabina sub braţ. Femeia s-a întors spre noi.

— Aţi văzut ceva care să vă placă?

— Nu chiar, am răspuns eu şi m-am apropiat de tejghea. Eu nu sunt pe picior de plecare. Caut ceva care să producă răni organice. O armă pe care s-o port la petreceri.

— A, doar carnea, nu şi osul, a spus femeia făcând cu ochiul. Chestiile astea nu sunt chiar atât de neobişnuite pe aici, cum ai crede. Să vedem.

A rotit un terminal de pe peretele din dosul tejghelei şi a început să tasteze. Privind-o mai de aproape, am observat că-i lipseau firul central şi câteva dintre şuviţele mai groase din păr. Restul podoabei capilare îi atârna

lins şi nemişcat pe pielea palidă, nereuşind să ascundă o cicatrice lungă, curbată, peste un colţ al frunţii. Ţesutul cicatrizat lucea în lumina display-ului. Mişcările femeii erau rigide. Nu avea nimic din graţia specifică Anihilatorilor, pe care o remarcasem la Sylvie şi la ceilalţi.

A simţit că o priveam şi a chicotit fără să se întoarcă.

— N-ai văzut prea mulţi ca mine, nu? Cum sună cântecul: *Vezi ce uşor calcă Anihilatorii?* Adevărul e că celor ca mine nu le place să stea prin Tek'to şi să le amintească lumea ce-nsemna să fii întreg. Dacă ai familie, te-ntorci la ea, dacă ai un oraş de baştină, te-ntorci la el. Dacă mi-aş aduce aminte că am ori una, ori alta, oriunde ar fi ele, sigur m-aş întoarce.

A râs din nou, încet, ca apa care bolboroseşte printr-o ţeavă. Degetele îi săreau pe tastatură.

— Doar carnea, nu şi osul… Am găsit. Ce-ai zice de un blaster cu dispersie? Ronin MM86. Cu ţeavă scurtă, te face terci de la douăzeci de metri.

— Am spus că vreau o armă pe care s-o port discret.

— A, da. A, da. Ei bine, Ronin nu fabrică arme monomoleculare mai mici de 86. Poate un pistol de calibru mare?

— Nu, prefer un blaster, dar mai mic decât ăsta. Ce altceva ai?

Femeia şi-a supt buza de sus. Acum semăna cu o hoaşcă.

— Mda, avem câteva mărci vechi: H&K, Kalaşnikov, Sisteme Generale. Majoritatea la mâna a doua. Schimbate de răcani pe arme mai eficiente împotriva miminţilor. Un GS Rapsodia, de exemplu. Rezistent la scanare şi foarte plat, încape sub haine, iar patul e automulant. Reacţionează la căldura corpului, are priză variabilă, după dimensiunile mâinii. Ce zici?

— Ce bătaie are?

— Depinde de dispersie. Dacă-l ţii strâns şi nu-ţi tremură mâinile, poţi doborî o ţintă aflată la patruzeci-cincizeci de metri. Mai departe de-atât nu nimereşti, dar faci curăţenie în jur.

— Cât costă?

— A, putem negocia, a răspuns femeia făcând stângaci din ochi. Şi prietena ta vrea ceva?

Sylvie se retrăsese în partea cealaltă a magazinului, la vreo şase metri de noi. A auzit întrebarea şi a privit spre display.

— Mda, o să iau pistolul Szeged pe care-l văd acolo. Asta-i toată muniţia pe care o ai pentru el?

— A… da, a zis femeia clipind spre ea, apoi a privit din nou display-ul.

Dar merge şi cu încărcător Ronin SP9. E compatibil. Îţi pot da două-trei încărcătoare pe deasupra dacă…

— Te rog, a spus Sylvie şi m-a privit în ochi cu o expresie pe care n-o puteam descifra. Aştept afară.

— O idee bună.

Am rămas tăcuţi, eu şi femeia, până când Sylvie a ieşit pe după perdeaua din scoici. M-am uitat după ea câteva clipe.

— Se pricepe, nu glumă, a ciripit vânzătoarea într-un târziu.

I-am privit faţa brăzdată de cute şi m-am întrebat dacă vorbele ei ascundeau ceva. Ca o dovadă evidentă a capacităţii ieşite din comun a unui cap-de-comandă, pe care încercasem s-o maschez cu ajutorul vălului improvizat, faptul că Sylvie citise de la distanţă informaţiile de pe display nu putea decât să atragă imediat atenţia. Pe de altă parte, nu-mi era clar cât de bine echipată era cealaltă femeie sau dacă o interesa mai mult decât să-şi vândă marfa. Sau dacă peste câteva ore îşi va mai aminti de noi.

— E un truc de-al ei, am replicat eu pe un ton neconvingător. Stabilim un preţ?

〈8〉

Am găsit-o pe Sylvie în stradă, lângă un grup adunat în faţa unui povestitor care prezenta o hologramă. Deşi era în vârstă, mâinile îi săreau sprintene pe display, iar un sistem sintetic lipit de gât îi modula vocea după fiecare personaj al poveştii. Holograma era un cerc aproape alb, plin de forme nedesluşite, la picioarele lui. În timp ce-o trăgeam de braţ pe Sylvie, am auzit pronunţându-se numele lui Quell.

— Ce naiba te-a apucat să vorbeşti *acolo?*

— Ssst! Taci şi ascultă.

— Apoi Quell a ieşit din casa negustorului de plante bela şi a văzut pe chei o mulţime de oameni care *striga* şi *dădea din mâini, furioasă.* N-a înţeles ce se întâmpla. Nu uitaţi, prieteni, asta se petrecea pe *Sharya,* unde soarele *străluceşte violent, actinic* şi…

— Unde nu există nici urmă de bela, i-am şoptit Sylviei la ureche.

— Şşşt!

— …aşa că şi-a mijit ochii, dar…

Povestitorul a pus deoparte display-ul şi a suflat în palme. Quell a înţepenit în hologramă şi totul în jurul ei s-a înceţoşat.

— Cred că azi o să mă opresc aici. E tare frig, iar eu nu mai sunt tânăr. Oasele mele…

Un cor de proteste dinspre gloată, care, pentru a-l face să continue, a început să arunce cipuri de credit în tăviţa de la picioarele povestitorului. Omul a zâmbit şi a luat display-ul. Holograma s-a luminat din nou.

— Sunteţi foarte darnici. Ei bine, Quell a înaintat printre cei care strigau şi în mijlocul lor ce să vezi! O curvă tânără, cu hainele sfâşiate, cu sânii pe dinafară, *umflaţi, perfecţi, mândri, cu sfârcurile ca nişte cireşe,* şi cu părul negru, moale, dintre *coapsele ei netede, lungi,* ca un animăluţ înspăimântat în calea unui *riping pornit să-l sfâşie.*

Holograma înfăţişa acum un prim-plan al femeii. În jurul nostru, oamenii s-au ridicat pe vârfuri. Eu am oftat.

— Şi, aplecaţi asupra ei, *aplecaţi asupra ei* stăteau doi dintre acei poliţişti *infami,* în uniformă neagră, *preoţi bărboşi,* înarmaţi cu *cuţite lungi.* Ochii le *străluceau* însetaţi de sânge, iar dinţii le *sclipeau* printre firele de barbă. Rânjeau îmbătaţi de *puterea* pe care o aveau asupra *cărnii tinere* a acestei femei *neajutorate…* Quell s-a vârât între vârfurile cuţitelor şi *carnea dezvelită* a târfei tinere şi a întrebat cu o voce răsunătoare: *Ce faceţi aici*? Auzindu-i glasul, mulţimea a tăcut. Quell a întrebat din nou: *Ce faceţi aici, de ce o prigoniţi pe femeia asta?* Nimeni nu spunea nimic. Într-un târziu, unul dintre preoţii îmbrăcaţi în negru a spus că femeia fusese prinsă *preacurvind* şi că, după legile din Sharya, trebuie *omorâtă,* trebuie să *sângereze* în deşert, iar corpul să-i fie aruncat în mare.

Preţ de o clipă, am simţit cum mă încearcă durerea şi furia. Le-am alungat şi am tras aer în piept. Cei din jurul nostru se îngrămădeau, chinuindu-se să vadă cât mai bine display-ul. Cineva se împingea în mine, drept care i-am aplicat un cot în coaste. Un ţipăt şi o înjurătură, apostrofate de altcineva.

— Quell s-a întors spre cei prezenţi acolo şi a întrebat: *Cine dintre voi nu a păcătuit vreodată cu o curvă?* Toţi au lăsat privirile în jos. Dar unul dintre preoţi a certat-o, furios, că se opune unei legi sfinte, iar ea l-a întrebat direct dacă *a fost vreodată la curve* şi mulţi dintre cei aflaţi în adunare, care-l ştiau, au râs, aşa că preotul n-a avut încotro şi a recunoscut. Dar asta e *altceva,* a zis el, *fiindcă eu sunt bărbat. Atunci,* a spus Quell, *eşti un ipocrit* şi din haina ei lungă, cenuşie, a scos un revolver de calibru mare şi l-a împuşcat pe preot în *ambii genunchi.* Iar preotul s-a prăbuşit la pământ ţipând de durere.

Două pocnituri mici şi ţipete ascuţite dinspre display. Povestitorul şi-a

dres glasul.

— *Luaţi-l de-aici!* a poruncit Quell. Doi inşi s-au repezit să-l ridice pe preot, care se văita încontinuu, şi l-au dus de-acolo. Aş zice că lumea se bucura că pleacă, fiindcă acum oamenii tăceau, speriaţi de arma din mâna lui Quell. Când ţipetele preotului s-au pierdut în depărtare, tăcerea a fost întreruptă doar de geamătul vântului ce bătea dinspre mare şi de *scâncetele curvei atrăgătoare* de la picioarele lui Quell, care s-a întors spre al doilea preot şi a îndreptat revolverul spre el. *Acum tu,* a zis ea. *Îmi spui dacă ai fost vreodată la curve?* Preotul s-a ridicat în picioare, a privit-o în ochi şi a spus: *Eu sunt preot. Nu m-am culcat niciodată cu o femeie, fiindcă nu vreau să-mi pângăresc sacralitatea trupului.*

Povestitorul a luat o poziţie teatrală şi a aşteptat.

— Omul ăsta se joacă cu focul, i-am murmurat Sylviei. Citadela e la doi paşi.

Cu ochii pironiţi la hologramă, tânăra parcă intrase în transă. La un moment dat, am văzut cum se clatină.

„Ei, drăcie!”

Am apucat-o de braţ, dar s-a smucit nervoasă.

— Quell s-a uitat lung la bărbatul îmbrăcat în negru, în ochii lui sfidători, şi a înţeles că spunea adevărul, că era om de cuvânt. Apoi şi-a îndreptat privirea spre revolverul din mână şi din nou la omul din faţa ei. Şi i-a spus că e un *fanatic ce nu poate învăţa nimic de la viaţă* şi l-a împuşcat în cap.

O altă pocnitură şi holograma s-a înroşit. Prim-plan cu faţa împuşcată a preotului. Aplauze şi aclamaţii. Povestitorul aştepta zâmbind umil. Lângă mine, Sylvie părea că se trezeşte. Povestitorul zâmbea larg.

— Ei bine, prieteni, după cum probabil vă imaginaţi, tânăra curvă i-a fost mai mult decât recunoscătoare salvatoarei. Iar după ce cadavrul celui de-al doilea preot a fost dus de acolo, a invitat-o pe Quell acasă la ea, unde…

Povestitorul a lăsat display-ul deoparte şi şi-a înfăşurat braţele în jurul corpului, dând de înţeles că-i este frig.

— Îmi pare rău, dar s-a făcut prea frig ca să vă povestesc mai departe. Nu pot să…

În mijlocul unui nou cor de proteste, am luat-o de braţ pe Sylvie şi am scos-o din mulţime. De-abia după câţiva paşi s-a uitat în urmă, la povestitor, apoi la mine.

— N-am fost niciodată pe Sharya, a zis ea descumpănită.

— Pun pariu că nici el n-a fost, am replicat privind-o atent în ochi. La fel şi Quell, care n-a ajuns acolo niciodată. Dar e o poveste bună.

Capitolul 15

Am cumpărat câteva telefoane de unică folosinţă de la un vânzător ambulant de pe chei şi am folosit unul ca să-l sun pe Lazlo. Vocea îi tremura din cauza bruiajului şi a contrabruiajului de tip vechi ce pluteau peste New Hok ca smogul dintr-un oraş de pe Pământ la începutul mileniului. Zgomotele din jur îngreunau şi mai mult recepţia. Am lipit telefonul de ureche.

— Vorbeşte mai tare, i-am cerut.

— ...*întrebat* dacă încă nu se simte-n stare să folosească reţeaua?

— Zice că nu. Dar rezistă destul de bine. Ascultă, am lăsat urmele aşa cum ne-am înţeles. Kurumaya sigur e foc şi pară pe noi, sigur îţi va bate la uşă peste câteva ore. N-ar fi rău să-ţi pregăteşti alibiurile.

— Cine, eu?

Am rânjit fără să vreau.

— Kovacs a apărut?

Nu am auzit răspunsul lui Laz din cauza unui val de paraziţi şi a variaţiilor de ton.

— Repetă.

— …azi-dimineaţă a spus că a văzut Gaşca Ţestoşilor. Erau acolo nişte feţe pe care nu le ştia, păreau… sud în mare viteză. Probabil că vor ajunge acolo diseară.

— OK. Aveţi mare grijă când apare Kovacs. Tipul e mai mult decât periculos. Fiţi cu ochii-n patru.

— Aşa vom fi. A urmat o pauză lungă, plină de paraziţi. Hei, Micky, sper că ai grijă de ea…

Am pufnit cu dispreţ.

— Nu, vreau s-o scalpez şi să-i vând capacitatea utilă unei agenţii de brokeraj. Ce-ntrebare mai e şi asta?

— Ştiu că poţi… Alt val de distorsiuni i-a acoperit vocea… Dacă nu, las-o în seama cuiva care poate s-o ajute.

— Mda, ne-am gândit şi la aşa ceva.

— …Millsport?

Am ghicit ce vrea să spună.

— Nu ştiu. Încă nu.

— Dacă altfel nu se poate… Vocea i s-a pierdut din nou, din cauza

distanţei şi a bruiajului. *Orice* e posibil.

— Laz, nu te mai aud. Trebuie să-nchid.

— …noroc, Micky.

— Şi ţie. Te mai sun.

Am întrerupt legătura, am luat telefonul de la ureche şi l-am cântărit în mână. M-am uitat spre mare mult timp. Apoi am scos alt telefon şi am format un număr din memoria veche de zeci de ani.

〈8〉

Ca multe oraşe de pe Lumea lui Harlan, Tekitomura se agăţa de poalele unui lanţ muntos ca să nu se prăvălească în ocean. Spaţiile de construit erau rare. La vremea când Pământul se îndrepta spre pleistocen, Lumea lui Harlan părea să sufere o schimbare rapidă de climă în direcţia opusă. Polii s-au topit aproape de tot, iar nivelul oceanelor a crescut, lăsând doar două continente pe planeta micuţă. Au urmat extincţii în masă, printre care şi a unei rase inteligente ce trăia în preajma ţărmurilor. Existau dovezi că foloseau focul şi unelte rudimentare, din piatră, şi inventaseră o religie bazată pe dansul gravitaţional al celor trei luni ale Lumii lui Harlan.

Nu îndeajuns ca să-i salveze, totuşi.

La sosirea lor, marţienii colonizatori nu au avut probleme cu spaţiul limitat. Au construit fortăreţe înalte, complexe, direct în stânca celor mai abrupte povârnişuri ale munţilor, ignorând în mare parte porţiunile de teren, izolate, de la nivelul mării. După o jumătate de milion de ani, marţienii au plecat, dar ruinele fortăreţelor au rămas – motiv de uimire pentru noul val de colonişti umani, care de cele mai multe ori le-au abandonat. Hărţile de navigaţie astrală, descoperite în oraşe părăsite de pe Marte, au fost cele care ne-au adus aici, dar, odată sosiţi, a trebuit să ne descurcăm singuri. Cu aripile retezate, navele orbitale interzicându-ne utilizarea tehnologiei de zbor, umanitatea s-a mulţumit cu oraşele convenţionale de pe cele două continente, o metropolă întinsă, cu multe insule, în mijlocul Arhipelagului Millsport, cu porturi mici, situate strategic, care să asigure legătura dintre ele. Tekitomura era o fâşie lungă de zece kilometri de docuri înţesate de construcţii, mărginită de munţii înalţi care n-o lăsau să se extindă. Ridicată pe o stâncă din coasta unui munte, citadela privea încruntată peste linia orizontului, aspirând poate la statutul pe jumătate mistic al unor ruine marţiene. În spatele ei, cărările înguste croite de echipele de arheologi se înălţau spre ruinele adevărate.

Pe siturile din Tekitomura nu mai lucra acum niciun arheolog.

Subvenţiile ce nu prevedeau anihilarea potenţialului militar al navelor orbitale fuseseră reduse la minimum, iar maeştrii Ghildei care nu semnaseră contracte cu armata plecaseră demult prin hipercast spre sistemul Latimer. Grupuri mici de nonconformişti talentaţi, încăpăţânaţi, care se autofinanţau în proporţie de aproape sută la sută, rezistau în câteva situri cu potenţial de lângă Millsport şi în alte locuri din sud, dar pe coasta muntelui ce domina Tekitomura taberele de arheologi rămăseseră pustii, uitate de lume, ca de altfel şi vestigiile turnurilor marţiene de lângă ele.

— E prea frumos să fie adevărat, am zis eu în timp ce cumpăram provizii de la un magazin de pe chei. Eşti sigură că nu vom împărţi locul cu nişte adolescenţi în călduri sau maniaci ai gadgeturilor?

Drept răspuns, Sylvie mi-a aruncat o privire plină de înţelesuri şi a tras de singurul smoc de păr care-i scăpase de sub văl. Am ridicat din umeri.

— În fine, am adăugat înşfăcând de pe un raft un bax de cutii de cola cu amfetamină. Cu aromă de vişine e bine?

— Nu. Are gust de rahat. Ia fără arome.

Am cumpărat două rucsacuri în care să cărăm proviziile şi am pornit în sus, mai mult sau mai puţin la întâmplare, pe o stradă ce ducea dincolo de cartierul docurilor. În mai puţin de o oră am început să lăsăm în urmă zgomotul şi clădirile. Drumul devenind tot mai abrupt, am încetinit şi m-am uitat la Sylvie ca să văd cum se descurcă. Din fericire, nu dădea semne de oboseală. Aerul rece, proaspăt, şi lumina soarelui păreau că-i priesc. Îi dispăruse încruntătura pe care o afişase toată dimineaţa, iar acum se încumeta să zâmbească. Pe măsură ce urcam, soarele se reflecta din urmele de minerale rămase pe stâncile din jur, o privelişte pentru care merita să te opreşti. Ne-am odihnit de câteva ori, am băut apă şi am privit peste Tekitomura, întins de-a lungul ţărmului, şi spre marea de dincolo.

— Probabil că era grozav să fii marţian, a remarcat Sylvie la un moment dat.

— Tot ce se poate.

Prima fortăreaţă a apărut dincolo de un afloriment vast, care aducea cu un contrafort. Înaltă de aproape un kilometru şi atât de curbată, era greu de privit. Platforme de aterizare întinse ca nişte limbi din care fuseseră tăiate felii, turnuri largi, acoperişuri cu fante de ventilaţie şi alte proeminenţe mai puţin identificabile. Intrări căscate, un amestec anarhic de deschizături mai mult sau mai puţin ovale, lungi, înguste, cu aspect de vagin sau de inimă. Cabluri atârnate peste tot. Aveai impresia, fugară, dar repetată, că întreaga

structură va începe să cânte la primele rafale de vânt, ba poate chiar să se rotească în jurul axei sale ca o rozã gargantuescă a vânturilor.

De-a lungul cărării, structurile umane se îngrămădeau mici şi solide, ca nişte căţeluşi urâţi la picioarele unei prinţese din basme. Cinci barăci construite într-un stil nu mai recent decât relicvele de pe New Hok, toate cu aceeaşi lumină albăstrie în interior de la sistemele automate, abandonate. Ne-am oprit la prima şi am lăsat jos rucsacurile. Am privit în jur, încercând să-mi dau seama cam de unde s-ar putea trage asupra noastră, căutând locuri mai ferite de potenţialii atacatori şi gândindu-mă la cum am putea scăpa de-acolo. Un proces mai mult sau mai puţin reflex, felul în care un agent special îşi omoară timpul, la fel cum unii fluieră printre dinţi.

Sylvie şi-a smuls baticul şi, în sfârşit, şi-a lăsat părul în voie.

— Vin imediat, a zis ea.

Mi-am revăzut în gând evaluarea semiinstinctivă a posibilităţilor de apărare în acest sit arheologic. Pe orice planetă în care zborul este permis, am fi fost o ţintă sigură, dar pe Lumea lui Harlan nu sunt valabile regulile obişnuite. Greutatea maximă admisă a unui aparat de zbor este cea a unui elicopter cu şase locuri, cu rotor clasic, *fără* sisteme inteligente şi *fără* arme cu laser. Orice altceva este prefăcut în scrum la câteva secunde după decolare. La fel şi piloţii individuali, în costume antigravitaţionale sau nanocoptere. Se pare că restricţiile impuse ţin în aceeaşi măsură de nivelul tehnologic şi de greutate. La care se adaugă o altitudine maximă de aproximativ patru sute de metri, pe care o depăşiserăm deja, motiv pentru care puteam fi aproape siguri că singura cale de a fi abordaţi era cărarea pe care veniserăm. Sau peretele neted al stâncii de alături, pe care chiar îi invitam pe cei dispuşi să-l escaladeze.

În spatele meu, Sylvie mormăia satisfăcută. M-am întors şi am văzut deschizându-se uşa barăcii. Cu ironie în glas, femeia a rostit:

— După dumneata, profesore.

Lumina albăstrie a pâlpâit uşor şi s-a albit în timp ce duceam rucsacurile înăuntru. De undeva am auzit pornind instalaţia de aer condiţionat. Un display holografic s-a deschis pe masa dintr-un colţ. Aerul duhnea a substanţe antibacteriene, dar se împrospăta pe măsură ce sistemele deveneau conştiente că aveau oaspeţi. Am pus rucsacul într-un loc în care să nu mă împiedice, mi-am scos haina şi m-am aşezat pe un scaun.

— Bucătăria e în una dintre celelalte barăci, a zis Sylvie mergând de colo-colo şi deschizând uşile. Dar cam tot ce-am cumpărat se încălzeşte

singur. Şi avem tot ce ne trebuie. Baia i-acolo. Paturile acolo, acolo şi acolo. Nu sunt automulante, scuze. Datele pe care le-am accesat în timp ce umblam la încuietori spun că aici încap şase persoane. Sistemele de date sunt legate direct la reţeaua globală prin memoria Universităţii din Millsport.

Am înclinat din cap şi mi-am trecut mâna agale prin display. În faţa mea a apărut brusc o tânără îmbrăcată sobru, care a făcut o reverenţă impecabilă.

— Bine aţi venit, profesore Coincidenţă-Fericită!

I-am aruncat o privire Sylviei.

— Dar ştiu că ai haz.

— Sunt Dig 301. Cu ce vă pot ajuta? Am căscat şi m-am uitat în jur.

— Locul ăsta are vreun sistem de apărare, Dig?

— Dacă vă referiţi la arme, mă tem că nu, a răspuns respectuos constructul. Detonarea unor proiectile sau eliberarea necontrolată a unei cantităţi de energie în apropierea unui sit ce are o importanţă xenologică atât de mare ar fi de neiertat. Pe de altă parte, toate unităţile sitului funcţionează pe baza unui sistem de codare foarte greu de spart.

I-am mai aruncat o privire Sylviei, care-mi zâmbea larg. Mi-am dres glasul.

— Am înţeles. Ce-mi poţi spune despre sistemul de supraveghere? Până unde ajung senzorii?

— Aria mea de acţiune cuprinde numai situl şi clădirile auxiliare. Dar prin reţeaua globală pot accesa…

— Bine, mulţumesc. Asta-i tot.

Constructul a dispărut din existenţă, lăsând încăperea nemişcată şi posomorâtă pentru moment. Sylvie s-a apropiat de uşa de la intrare şi a închis-o.

— Crezi că suntem în siguranţă aici?

Am înălţat din umeri şi mi-am amintit de ameninţarea lui Tanaseda. *Un ordin la nivel global privind prinderea ta.*

— La fel ca-n orice altă parte. Dac-ar fi după mine, aş pleca spre Millsport chiar în seara asta, dar tocmai…

M-am oprit. Sylvie mă privea curioasă.

— Tocmai…?

„Tocmai de aceea facem ce-ai propus tu, nu eu. Fiindcă tot ce-aş propune eu e foarte posibil să fie şi propunerea lui.”

— Tocmai la asta se aşteaptă şi ei, am întors-o eu. Dacă avem noroc, vor

trece pe lângă noi cu cel mai rapid mijloc de transport de care dispun.

Sylvie a tras scaunul din faţa mea şi l-a încălecat.

— Mda. Şi între timp ce facem?

— Nu ştiu. Ai vreun gând mai îmbietor? am întrebat fără să-mi dau seama de gafă.

Sylvie a făcut ochii mari.

— Nemer…

— Scuze. Mii de scuze. A fost o glumă.

Ca minciună, m-ar fi exclus din rândurile agenţilor speciali în hohotele de râs ale tuturor. Parcă o şi vedeam pe Virginia Vidaura cum clatină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu l-ar fi convins nici măcar pe un călugăr din Loyko, legat prin jurământ să accepte orice i se spune. Şi mai mult ca sigur n-a convins-o pe Sylvie Oshima.

— Uite ce-i, Micky. Ştiu că ţi-am rămas datoare după noaptea aia cu Bărboşii. În plus, îmi place de tine. Mult. Dar…

— Hei, pe bune, a fost doar o glumă. O glumă proastă.

— Nu spun că nu m-am gândit la asta. Cred că am şi visat acum două nopţi, a zis ea zâmbind şi am simţit ceva în stomac. Mă crezi?

Am reuşit să ridic iar din umeri.

— Dacă spui tu…

— Doar că… Nu te cunosc, Micky. Deşi au trecut şase săptămâni de când ne-am întâlnit, nu pot să spun că te cunosc şi asta mă cam sperie.

— Mda, înţeleg, mi-am schimbat corpul. Poate…

— Nu. Nu asta-i cauza. Eşti un tip închis în tine, Micky. Mai închis decât toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată şi crede-mă că am avut de-a face cu destui ciudaţi în meseria asta. Ai intrat în barul ăla, *Cioara din Tokyo,* doar cu un cuţit şi i-ai omorât pe toţi ca şi cum asta ai face de obicei. Şi ai avut tot timpul un zâmbet în colţul gurii. Şi-a atins părul, cu un gest care mi s-a părut stângaci. Cu chestia asta, dacă vreau, îmi aduc aminte aproape tot. Ţi-am văzut faţa, o văd şi acum. Zâmbeai, Micky.

Nu am zis nimic.

— Nu cred că vreau să mă culc cu unul ca tine, a continuat ea zâmbind uşor, ca pentru sine. Ba mint. O parte din mine vrea, o parte din mine vrea *foarte* tare. Dar este partea în care am învăţat că nu trebuie să am încredere.

— Probabil că-i o decizie foarte înţeleaptă.

— Mda. Probabil.

Şi-a dat într-o parte părul ce-i acoperea faţa şi, săgetându-mă cu privirea,

a zâmbit mai sigură pe ea.

— Vasăzică te-ai dus în citadelă şi le-ai luat memoriile corticale. Pentru ce, Micky?

Am zâmbit şi eu. M-am ridicat de pe scaun.

— Ştii, Sylvie, o parte din mine chiar vrea să-ţi spună. Dar…

— Bine, bine…

— …e o parte din mine în care am învăţat că nu trebuie să am încredere.

— Foarte inteligent.

— Încerc. Ascultă, ies ca să verific mai multe chestii înainte să se întunece. Nu-ntârzii mult. Dacă tot zici că-mi eşti datoare pentru chestia cu Bărboşii, fă-mi o favoare cât sunt plecat. Încearcă să uiţi că am fost atât de bădăran. M-aş bucura mult.

Sylvie a întors privirea spre display-ul holografic şi a spus pe un ton foarte liniştit:

— Sigur. Nicio problemă.

„Ba e o problemă.” Mi-am înghiţit cuvintele în timp ce mă îndreptam spre uşă. „Şi încă una foarte mare. Şi habar n-am cum s-o rezolv.”

〈8〉

La al doilea apel, răspunde aproape imediat. O voce masculină, răstită, de om deranjat de ceva.

— Da.

— Yaroslav?

— Da, repetă el impacientat. Cine e?

— Un cărăbuş albastru.

Tăcerea se deschide ca o rană de cuţit în dosul cuvintelor. Nici măcar paraziţii n-o pot acoperi. În comparaţie cu conexiunea pe care am avut-o cu Lazlo, linia e limpede ca apa de izvor. Aud şocul de la capătul celălalt.

— Cine e?

Vocea s-a schimbat total. Aspră precum centonul pulverizat.

— Treci pe video, vreau să-ţi văd faţa.

— Nu te-ar ajuta prea mult. Nu port nimic din ce-ai putea să recunoşti.

— Te cunosc?

— Să spunem că n-ai avut prea multă încredere în mine când am fost pe Latimer şi că ţi-am justificat neîncrederea cu vârf şi îndesat.

— Tu! Te-ai întors pe Lumea lui Harlan?

— Nu, te sun de pe orbită. Bineînţeles că m-am întors!

O pauză lungă. Îi aud răsuflarea. Mă uit de-a lungul cheiului din Kompcho, precaut, un gest reflex.

— Ce vrei?

— Ştii ce vreau.

Şovăie din nou.

— Nu-i aici.

— Hai, dă-mi-o la telefon.

— Vorbesc serios. A plecat. Are un nod în gât când spune asta – destul ca să-l cred. Când te-ai întors?

— De ceva vreme. Unde-a plecat?

— Nu ştiu. Dacă mi-aş da cu presupusul…

Vocea i se stinge în răsuflarea printre buzele moi. Mă uit repede la ceasul pe care l-am găsit în buncărul din Zona Nesalubrizată. De trei sute de ani arată ora exactă, indiferent la absenţa oamenilor. După ani de purtat display-uri care mă anunţă cât e ora, mi se pare puţin ciudat, puţin arhaic.

— Trebuie să-ţi dai cu presupusul. E important.

— Nu mi-ai spus că te-ntorci. Credeam că…

— Mda, nu prea mă dau în vânt după petreceri de bun venit. Hai, dă-ţi cu presupusul. Unde-a plecat?

Aud cum i se contractă buzele.

— Încearcă la Vehira.

— Plaja Vehira? Zău?

— Mă crezi sau nu, asta e.

— După atâta vreme? Credeam că…

— Da, aşa am crezut şi eu. Dar, după ce-a plecat, am încercat să… Se opreşte. Înghite un nod, apoi continuă: Mai aveam conturi comune. A achitat o călătorie spre Kossuth, la clasa a III-a, cu un cargobot de mare viteză, iar când a ajuns acolo şi-a cumpărat un corp nou. Cu tot dichisul. Şi-a golit contul ca să-şi acopere cheltuielile. Până la ultimul ban. E… sunt sigur că-i acolo cu găozarul de…

Se îneacă. Tăcere grea. O rămăşiţă din vechea sensibilitate mă face să tresar. Şi-mi îmblânzeşte vocea.

— Crezi că e şi Brasil pe-acolo?

— Se schimbă ceva pe Vehira? întreabă el cu amărăciune.

— Bine, Yaros. Asta-i tot ce voiam de la tine. Mulţumesc, spun eu arcuind o sprânceană. Ai grijă de tine.

Scoate un mormăit. Când dau să închid, îşi drege glasul şi începe să spună:

— Ascultă, dac-o vezi… Spune-i că…

Aştept.

— Ei, la dracu'.

Şi închide.

⟨8⟩

Se însera.

În vale, luminile începeau să se aprindă de-a lungul oraşului, pe măsură ce noaptea se lăsa încet dinspre mare. Hotei se întindea ostentativ pe linia orizontului, spre vest, ca o cărare pătată de portocaliu prin apă, spre ţărm. Marikanon atârna arămie şi cu un capăt rupt. În largul mării, luminile mobile ale pescarilor tulburau deja întunericul tot mai dens. Zgomotele portului pluteau, vag, până la mine. Anihilatorii nu ştiau ce e odihna.

Am privit înapoi, spre baraca arheologilor, văzând, cu coada ochiului, şi fortăreaţa marţiană. Se înălţa, masivă, scheletică, spre cerul întunecat, în dreapta mea, ca rămăşiţele unei vietăţi moarte demult. Lunile îşi trimiteau prin ambrazuri razele arămiu-portocalii, creând efecte surprinzătoare. Odată cu noaptea venea şi o briză rece în care cablurile se legănau alene.

Le evităm fiindcă nu prea avem ce face cu ele pe o planetă ca asta, dar mă întreb dacă nu mai există şi un alt motiv. Un arheolog mi-a spus cândva că oamenii îşi construiesc aşezările departe de relicvele civilizaţiei marţiene pe fiecare planetă a Protectoratului. *Din instinct. Dintr-o teamă atavică. Chiar şi orăşelele apărute în jurul şantierelor arheologice încep să moară odată cu încetarea săpăturilor. Nimeni nu rămâne de plăcere în preajma lor.*

Am privit îndelung labirintul alcătuit de razele frânte ale lunilor şi de umbrele lăsate de fortăreaţă, simţind cum o părticică din teama aceea atavică mă cuprinde şi pe mine. Era prea uşor să-mi imaginez, în lumina difuză, foşnetul lent al aripilor late şi o spirală a siluetelor agresive urcând spre cerul serii, mai mari şi mai ascuţite decât orice altceva zburase vreodată pe Pământ şi de care să-şi amintească oamenii.

Am ridicat din umeri, iritat, ca să scap de gând.

„Hai să ne concentrăm pe problemele reale, Micky! Sunt destule, nu crezi?"

Uşa barăcii s-a deschis, lăsând lumina să se reverse şi făcându-mă să-mi dau seama cât de mult se răcise aerul.

— Vii să mănânci ceva? a întrebat Sylvie.

Capitolul 16

Timpul petrecut pe munte n-a ajutat prea mult.

În prima dimineaţă am dormit până târziu, dar m-am trezit cu o durere de cap şi ameţeală. Se pare că Eishundo Organics nu-şi proiectează corpurile pentru excese. Sylvie nu era prin preajmă, dar umpluse masa de bunătăţi, majoritatea pe terminate. Am scormonit printre ele până am găsit o cafea neatinsă şi am băut-o stând la fereastră. Crâmpeie de vise mi-au revenit în minte, cele mai multe recurente, despre înec. Moştenire a numărului prea mare de ani petrecuţi de corp în cuvă – avusesem aceeaşi experienţă în primele zile din Zona Nesalubrizată. Confruntările cu miminţii şi compania plină de neprevăzut a Slipinilor Sylviei o înlocuiseră cu scenarii mai convenţionale, cu lupte şi retrageri, aiureli răsărite din conştiinţa mea prea încărcată.

— V-aţi trezit, l-am auzit pe Dig 301 spunând, licărind în vederea mea periferică.

I-am aruncat o privire şi am ridicat recipientul spre construct.

— Sunt pe-aproape.

— Colega dumneavoastră v-a lăsat un mesaj. Vreţi să-l auziţi?

— Mda.

— *Micky, ies la o plimbare prin oraş.*

Vocea Sylviei ieşise din gura constructului fără ca imaginea să se schimbe şi în starea mea de somnolenţă m-a şocat mai mult decât s-ar fi cuvenit. Un memento absurd, supărător, deloc bine-venit, al problemei mele principale.

— *Vreau să văd în ce stare sunt instalaţiile şi dacă pot să pun în funcţiune reţeaua. Poate reuşesc să iau legătura cu Orr şi cu ceilalţi ca să aflu ce se mai întâmplă acolo. Sper să mă întorc cu ceva interesant. Am încheiat mesajul.*

Am clipit de câteva ori când am auzit din nou vocea constructului, apoi m-am întors la masă. Am curăţat-o şi am privit, gânditor, spre display. Dig 301 plutea în spatele meu.

— Ziceai că pot să intru în reţeaua Universităţii din Millsport? Să umblu prin memoria ei?

— Dacă vreţi, mă ocup eu de asta, mult mai repede, a zis cu modestie constructul.

— De acord, am spus eu oftând. Caută… Quellerist F…

— Am început.

Constructul se şi pusese pe treabă, poate de plictiseala atâtor ani în care nu făcuse nimic sau poate dintr-o neînţelegere a intonaţiei mele. Display-ul holografic s-a luminat şi s-a mărit. O copie în miniatură a capului şi umerilor lui Dig 301 a apărut în partea superioară a ecranului şi a început să deruleze datele. Imagini ilustrative se succedau cu mare repeziciune. Le-am urmărit căscând, fără să intervin.

— Am găsit. Unu: Quellerist, dar şi Qualgrist, iarbă amfibie specifică Lumii lui Harlan. Quellerist este o specie de iarbă de mare din preajma ţărmului, maro-gălbuie, care creşte mai mult în zonele temperate. Deşi conţine câteva substanţe nutritive, nu se compară nici pe departe cu specia hibridă provenită de pe Pământ sau cultivată în acest scop şi, prin urmare, nu rentează din punct de vedere economic.

Am înclinat din cap. Nu era ceea ce doream, însă…

— Unele substanţe medicinale pot fi extrase din iarba ajunsă la maturitate, dar, în afară de câteva mici comunităţi din sudul Arhipelagului Millsport, această practică este rară. Quellerist este, de fapt, interesantă datorită ciclului de viaţă neobişnuit. Dacă rămâne mult timp fără apă, tecile plantei se usucă şi se transformă într-o pulbere neagră care poate fi dusă de vânt pe distanţe de sute de kilometri. Restul plantei moare şi se descompune, dar pulberea de Quellerist, când vine din nou în contact cu apa, formează mlădiţe din care creşte o nouă plantă în doar câteva săptămâni.

Doi: Quellerist Falconer, pseudonimul Nadiei Makita, lider insurgent şi filosof politic din Anii Colonizării, născută la Millsport, pe 18 aprilie 47 (după calendarul colonial), decedată pe 33 octombrie 105. Singurul copil al jurnalistului Stefan Makita din Millsport şi al inginerului de marină Fusako Kimura. Makita a studiat demodinamica la Universitatea din Millsport şi a publicat o teză de doctorat controversată, *Diminuarea rolului jucat de sexe şi noua mitologie,* şi trei culegeri de poezii în stripjap, care au dobândit imediat statutul de capodopere printre literaţi. Mai târziu…

— Detaliază aici, Dig.

— În iarna anului 67, Makita a părăsit mediul universitar, refuzând, şi astfel iscând o mare vâlvă, atât oferta generoasă a unui post de cercetător în cadrul facultăţii de ştiinţe sociale, cât şi patronajul literar din partea unui membru de frunte al Primelor Familii. Între octombrie 67 şi mai 71, a

călătorit pe toată Lumea lui Harlan, în parte cu sprijinul financiar al părinţilor, în parte acceptând mai multe joburi umile, ca tăietor de bela şi culegător de fructe la mare înălţime. Se crede că experienţele trăite alături de muncitori i-au întărit convingerile politice. Salariile şi condiţiile de lucru erau proaste, în plus, bolile profesionale şi accidentele de muncă erau frecvente… La începutul anului 69, Makita publicase deja articole în jurnalele radicale *Noua stea* şi *Schimbarea majoră,* în care se poate observa o distanţare evidentă de tendinţa liberal-reformistă pe care o demonstrase în vremea studenţiei (la care aderaseră şi părinţii). În locul acesteia, Makita propunea o nouă etică revoluţionară, care se inspira din curentele existente ale doctrinei extremiste, dar se remarca prin vehemenţa cu care înfiera curentele respective, ca şi politicile clasei conducătoare. Această abordare nu a apropiat-o deloc de intelectualitatea radicală a epocii, motiv pentru care, deşi era recunoscută drept un teoretician strălucit, s-a trezit tot mai izolată de majoritatea revoluţionară. În absenţa unei denumiri a noii ei teorii politice, a numit-o quellism prin intermediul articolului *Revoluţia ocazională,* unde susţinea că revoluţionarii moderni, atunci când sunt înfometaţi de forţele opresive, *trebuie să colinde planeta ca pulberea de Quellerist, peste tot, dar fără să li se dea de urmă, purtând cu ei forţa regenerării revoluţionare acolo unde şi când îşi pot astâmpăra foamea.* Se crede că, la scurt timp după apariţia articolului, Makita a adoptat numele Quellerist, din aceeaşi sursă. Originea numelui Falconer{4} rămâne obiect de dispută… După izbucnirea revoltelor culegătorilor de bela din Kossuth, în mai 71, şi înăbuşirea lor, Makita şi-a făcut prima apariţie ca partizan în…

— Stop.

Cafeaua băută nu fusese destul de tare, iar fluxul informaţiilor oferite de Dig 301 devenise aproape hipnotic. Am căscat din nou şi m-am ridicat să arunc recipientul gol.

— OK, poate că-i prea detaliat. Să sărim la altceva.

— O revoluţie pe care noii adepţi ai quellismului nu sperau s-o câştige pe fondul opoziţiei interne din partea…

— Mai departe. Să trecem la al doilea front.

— După douăzeci şi cinci de ani, aparenta figură retorică a ajuns o axiomă de lucru. Folosind comparaţia Makitei, pulberea de quellerist pe care furtuna provocată de Konrad Harlan prin măsurile lui punitive a împrăştiat-o peste tot, după înfrângerea quelliştilor, a reînviat mişcarea de rezistenţă în mai multe locuri. Al doilea front al Makitei a început exact aşa

cum anticipase ea, dar de data aceasta dinamica insurgenţei se transformase radical, de nerecunoscut. În contextul…

Căutând după cafea prin rucsacuri, m-am lăsat furat de poveste. Ştiam şi partea asta. La momentul celui de-al doilea front, quellismul nu mai era o noutate. O generaţie redusă la tăcere de reprimarea condusă de Harlan o transformase în singura forţă radicală rămasă pe planetă. Alte tendinţe îşi fluturau armele sau îşi vindeau sufletul, sfârşind prin a fi înăbuşite, reduse la câţiva membri, înverşunaţi şi deziluzionaţi, de către trupele guvernamentale sprijinite de Protectorat. Între timp, quelliştii se făceau nevăzuţi, dispăreau, abandonau lupta şi-şi duceau viaţa mai departe aşa cum susţinea mereu Nadia Makita că trebuie să facă. *Tehnologia ne oferă o longevitate la care strămoşii noştri doar visau. Dacă vrem să ni se împlinească visurile, trebuie să fim pregătiţi s-o folosim, să o exploatăm.* Astfel că, douăzeci şi cinci de ani mai târziu, au revenit, fiecare cu cariera lui. Cu familia lui, cu copiii lui, au reintrat în luptă, nu atât bătrâni, cât experimentaţi, mai înţelepţi, mai duri, mai puternici şi stimulaţi de şoapta care înflăcăra fiecare revoltă individuală: revenise însăşi Quellcrist Falconer.

Dacă natura pe jumătate mitică a celor douăzeci şi cinci de ani în care dispăruse era greu de digerat pentru forţele de securitate, revenirea Nadiei Makita a avut un efect şi mai devastator. Avea 53 de ani, dar un corp nou, imposibil de identificat chiar şi de apropiaţii ei. Mergea demnă prin ruinele ultimei revoluţii, ca un duh al răzbunării, primele ei victime fiind calomniatorii şi trădătorii din rândurile vechii alianţe. De data aceasta, conflictele dintre facţiuni nu-şi mai aveau locul, nu mai puteau submina scopul final, paralizând conducerea quellistă şi dând-o pe mâna harlaniţilor. Neomaoiştii, comunitariştii, Noua Cale a Soarelui, gradualiştii parlamentari şi social-libertarienii. I-a căutat şi i-a găsit pe toţi, atinşi de decrepitudine, mormăind despre neîndemânarea de a prelua puterea, şi i-a măcelărit pe toţi.

Când s-a îndreptat asupra Primelor Familii şi a parlamentului-marionetă, nu mai era vorba despre revoluţie.

Era începutul Decolonizării.

Era război.

Trei ani şi atacul final asupra Millsportului.

Am scos capacul celei de-a doua cafele şi am băut-o în timp ce Dig 301 ajungea la final. Copil fiind, auzisem povestea de nenumărate ori, sperând

de fiecare dată într-o răsturnare de situaţie, altceva decât inevitabila tragedie.

— După ce Millsport a căzut în mâinile trupelor guvernamentale, după ce ofensiva quellistă a fost respinsă, iar în parlament s-a ajuns la un compromis moderat, Makita a crezut poate că duşmanii ei vor avea alte lucruri, mai presante, de rezolvat, înainte să înceapă s-o vâneze. Le cunoştea destul de bine oportunismul, dar, din păcate, o interpretare eronată a situaţiei a făcut-o să minimalizeze rolul vital pe care prinderea sau eliminarea ei trebuia să-l joace în acordul de pace. Când şi-a dat seama de greşeală, era prea târziu, fuga era aproape imposibilă…

Taie „aproape imposibilă”. Harlan a trimis în jurul Craterului Alabardos mai multe nave decât în orice confruntare navală din timpul războiului. Cei mai buni piloţi de elicopter şi-au înălţat aparatele până aproape de limita celor patru sute de metri, cu un curaj sinucigaş. Elicopterele erau înţesate de lunetişti cu arme grele, şi ele la limita parametrilor orbitali. Ordinul prevedea doborârea oricărui aparat de zbor prin toate mijloacele, inclusiv coliziunea în aer.

— Într-o ultimă încercare, disperată, de a o salva, adepţii Makitei au riscat un zbor la mare înălţime într-un jetcopter modificat, crezând că platformele orbitale ar putea să-l ignore. Dar…

— Mda… OK, Dig. Ajunge.

Am golit recipientul cu cafea.

Dar au dat greş. Planul fusese greşit (sau poate existase un trădător). O suliţă de foc s-a pogorât din cer asupra Craterului Alabardos şi a transformat jetcopterul într-o explozie de lumină. Nadia Makita a plutit încet, spre ocean, molecule organice amestecate cu scrum metalic. Nu voiam să aud din nou.

— Ce scrie acolo despre legendele evadării ei?

— Ca în cazul tuturor personajelor eroice, legendele despre scăparea lui Quellerist Falconer de moartea reală sunt numeroase.

Vocea lui Dig 301 suna a reproş, dar poate mi se părea mie.

— Unele susţin că nu s-a urcat în jetcopter şi că, ulterior, s-a furişat din Alabardos deghizată în soldat din trupele de ocupaţie. Teorii mai credibile pornesc de la ideea că, la un moment dat, înainte să moară, conştiinţa lui Falconer a fost copiată şi că Falconer a fost reînviată după ce-a trecut isteria postbelică.

— Şi unde se crede că a fost stocată?

— Opiniile diferă, a răspuns constructul şi a ridicat elegant o mână, numărând pe degetele subţiri. Unii cred că a fost expediată prin needlecast fie pe altă planetă, fie într-o bază de date îndepărtată…

— A, da, se prea poate.

— …sau pe altă planetă colonizată unde are prieteni. Adoracion şi Lumea lui Nkrumah sunt cel mai des citate. Altă teorie sugerează că a fost înmagazinată după ce a fost rănită într-o confruntare din New Hokkaido de pe urma căreia putea să moară. Şi că, după ce şi-a revenit, adepţii ei au abandonat-o ori au uitat copia…

— Mda. Cum să uiţi tocmai conştiinţa unui conducător-erou?

Dig 301 s-a încruntat, deranjată de întreruperea mea.

— Teoria presupune o luptă haotică, de durată, cu mai multe victime şi întreruperea tuturor comunicaţiilor. Astfel de episoade sunt obişnuite într-o fază sau alta a campaniilor duse în New Hokkaido.

— Hm…

— Millsport este un alt loc posibil. Istoricii perioadei respective susţin că familia Makita era suficient de bine văzută în cadrul clasei de mijloc pentru a avea acces la instalaţii de stocare discrete. Multe firme de brokeraj al datelor sunt implicate în acţiuni ce proclamă anonimitatea unor astfel de depozite. Capacitatea de stocare discretă în zona metropolitană a Millsportului este estimată la peste…

— Care teorie ţi se pare mai credibilă?

Constructul s-a oprit brusc, cu gura căscată. Imaginea îi tremura uşor. Specificaţii minuscule, codificate, au apărut pe şoldul drept, pe sânul stâng şi pe ochi. În clipa următoare a vorbit de parcă ar fi recitat ceva:

— Sunt un construct ce oferă servicii, fabricat de Harkany Datasystems, capabil doar de interacţiune la nivel de bază. Nu pot răspunde la această întrebare.

— Deci n-ai opinii…

— Doar percep datele şi gradienţii lor de probabilitate.

— Atunci calculează care-i cea mai mare probabilitate aici.

— După datele pe care le am la dispoziţie, cel mai probabil Nadia Makita s-a aflat la bordul jetcopterului quellist în Alabardos şi a fost vaporizată de focul orbital, deci nu mai există.

Am încuviinţat din cap, oftând.

— Am înţeles.

Sylvie s-a întors după două ore, cu fructe proaspete şi o cutie fierbinte plină cu creveţi condimentaţi. Am mâncat fără să vorbim prea mult.

— Ai reuşit să intri? am întrebat eu la un moment dat.

— Nu, a răspuns ea, clătinând din cap şi mestecând în continuare. Ceva nu-i în regulă. Simt asta. Ştiu că sunt acolo, dar n-am destule date ca să stabilesc legătura.

A lăsat ochii în jos şi s-a încruntat, părând că o doare ceva.

— Ceva nu-i în regulă, a repetat încet.

— Sper că nu ţi-ai scos vălul…

M-a privit lung.

— Bineînţeles că nu l-am scos. Vălul nu afectează funcţionalitatea, Micky. Doar mă scoate din sărite.

Am înălţat din umeri.

— E valabil şi pentru mine.

Privirea i s-a oprit asupra buzunarului în care ţineam de obicei memoriile corticale, dar nu a spus nimic.

Ne-am evitat tot restul zilei. Sylvie a stat mai tot timpul în faţa display-ului, schimbând periodic datele, fără să-l atingă sau să vorbească. Într-un târziu, s-a retras în dormitor şi s-a întins în pat cam o oră, privind în tavan. În drum spre baie m-am uitat la ea şi am văzut cum mişcă din buze, în tăcere. Am făcut duş, am rămas lângă fereastră, am mâncat câteva fructe şi am băut din cafeaua care nu-mi plăcea deloc. Apoi am ieşit şi m-am plimbat în jurul fortăreţei, schimbând câte o vorbă cu Dig 301, care, dintr-un motiv numai de ea ştiut, hotărâse să mă însoţească. Poate ca să fie sigură că nu mă ating de nimic.

În aerul rece, de munte, îşi făcuse loc o tensiune nedefinită. Ca atunci când nu duci până la capăt un act sexual, ca atunci când se strică vremea.

„Nu putem rămâne aşa la nesfârşit. Ceva trebuie să se-ntâmple.”

Dar nu s-a întâmplat nimic şi, după încă o masă monosilabică, ne-am culcat devreme, fiecare în patul lui. Am rămas în liniştea mormântală din baraca antifonată, imaginându-mi sunetele nopţii ce aparţineau în mare măsură unui climat mult mai sudic. Brusc, mi-am dat seama că ar fi trebuit să fiu acolo cu aproape două luni în urmă. Pregătirea de agent special – *concentrează-te pe mediul înconjurător şi fă-i faţă* – mă împiedicase să mă gândesc prea mult la asta în ultimele săptămâni, dar, ori de câte ori aveam o clipă de răgaz, gândul mă ducea la Newpest şi la Plantaţie. Nu simţeam că cineva mi-ar fi dus dorul, dar stabilisem mai multe întâlniri pe care nu le

onorasem, iar Radul Segesvar se întreba probabil dacă nu cumva dispariţia mea misterioasă însemna că fusesem prins, cu toată durerea pe care i-o pricinuia acest lucru. Chiar dacă Segesvar îmi rămăsese dator, nu era vorba de o datorie foarte importantă şi, ţinând cont de mafiile din sud, nu merita să insist prea mult. Haiducii nu au disciplina etică a yakuza. Totuşi, termenul fiind depăşit cu câteva luni, începeam să-mi pierd răbdarea.

Mâinile mă furnicau din nou. Dorinţa geno-microprocesoarelor de a urca pe ditamai stânca şi a dispărea dracului de-aici.

„Recunoaşte, Micky. A sosit momentul să te desprinzi de toate astea. Zilele tale în compania Anihilatorilor s-au sfârşit. Te-ai distrat destul, te-ai ales cu o faţă nouă şi cu mâinile astea speciale, dar e cazul să pui punct. Să treci la treabă. Să-ţi îndeplineşti misiunea."

M-am întors pe o parte şi am fixat peretele cu privirea. Dincolo de el probabil că Sylvie avea parte de aceeaşi linişte, de aceeaşi izolare în patul automulant. Şi poate de acelaşi somn agitat.

„Ce să fac? S-o părăsesc?"

„Ai făcut lucruri şi mai rele."

Am văzut privirea acuzatoare a lui Orr. *Să nu cumva să te atingi de ea.*

Am auzit vocea lui Lazlo. *Am încredere în tine, Micky.*

„Mda", mi-am auzit vocea spunând în bătaie de joc. „Are încredere în Micky. Pe Takeshi Kovacs încă nu l-a întâlnit."

„Dar dacă e cine spune că e?"

„Să fim serioşi! Quellerist Falconer? Ai auzit ce-a spus constructul. Quellerist Falconer s-a prefăcut în scrum la şapte sute de metri deasupra Craterului Alabardos."

„Atunci cine este? Fantoma din depozit. Poate că nu-i Nadia Makita, dar mai mult ca sigur crede că este. Şi mai mult ca sigur nu-i Sylvie Oshima. Atunci cine este?"

„Habar n-am. Asta-i o problemă?"

„Nu ştiu, este?"

„Problema ta e că yakuza a închiriat o copie de-a ta din cine ştie ce arhivă ca să-ţi facă de hac. Foarte poetic şi, dacă mă-ntrebi pe mine, copia se va achita de sarcină cu brio. Are şi cu ce – nu uita ordinul global. Şi pun pariu că recompensa are şi reversul ei. Ştii care sunt regulile privind reîntruparea dublă."

„În momentul de faţă, singurul lucru care leagă toate astea de corpul pe care-l porţi este femeia de alături şi amicii ei mercenari, de mâna a şaptea.

Prin urmare, cu cât te rupi mai repede de ei şi o porneşti spre sud ca să-ţi îndeplineşti misiunea, cu atât mai bine va fi pentru toată lumea.”

„Misiunea. Da, aşa îţi vei rezolva toate problemele, Micky.”

„Nu-mi mai spune aşa.”

Am aruncat pătura cât colo şi m-am dat jos din pat. Am întredeschis uşa şi am văzut o cameră pustie. Masa şi display-ul în funcţiune, o pată de lumină în întunericul din jur, cele două rucsacuri alături, într-un colţ. Lumina dinspre Hotei zugrăvea contururile ferestrelor pe podea într-o nuanţă deschisă de portocaliu. Am trecut gol puşcă prin razele lunii, m-am ghemuit lângă rucsacuri şi am început să scotocesc după o cutie de cola cu amfetamină.

„Dă-l naibii de somn.”

Am auzit-o în spate şi m-am întors, acoperindu-mi, neliniştit, ce puteam acoperi cu braţele. Neştiind cu cine am de-a face.

— Şi tu?

Era vocea Sylviei Oshima, privirea de lupoaică, uşor întrebătoare a Sylviei Oshima, aşa cum stătea, cu braţele încrucişate. Şi ea era goală puşcă, cu sânii strânşi şi presaţi în V-ul braţelor, ca un cadou pe care se pregătea să mi-l ofere. Cu şoldurile aplecate într-o jumătate de pas, cu o coapsă curbată puţin în urma celeilalte. Cu părul încâlcit în jurul feţei adormite. În lumina ce pătrundea de afară, pielea ei palidă căpăta nuanţe calde, de arămiu şi roşu. Sylvie zâmbea nesigură pe ea.

— Mă tot trezesc. Cred că sunt surescitată, a adăugat ea arătând spre cutia de cola din mâna mea. Asta n-are cum să te-ajute.

— N-am chef de somn, am zis cu o voce uşor răguşită.

— Hm, a făcut ea schiţând un zâmbet, pentru ca în clipa următoare să redevină serioasă. Nici eu. Am chef să fac ce-ai vrut tu să fac mai demult.

Şi-a desfăcut braţele, eliberându-şi sânii. Puţin stingherită, a ridicat braţele, şi-a dat părul pe spate, apăsându-şi ceafa cu mâinile. A schimbat poziţia picioarelor, pentru ca, astfel, coapsele să i se atingă. M-a privit cu atenţie printre unghiurile coatelor ridicate.

— Îţi place de mine aşa?

— Îmi…

S-a lăsat uşor pe spate, lăsând şi mai mult sânii la vedere. Simţeam cum mi se umple mădularul de sânge. Mi-am dres glasul.

— Îmi place de tine aşa foarte mult.

— În regulă.

A rămas aşa, nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra mea. Am lăsat cutia de cola pe rucsacul din care o scosesem şi am făcut un pas spre ea; şi-a desfăcut braţele şi mi le-a trecut pe după umeri, strângându-le. Mi-am umplut o mână cu greutatea moale a sânului ei, pe cealaltă am lăsat-o în jos, spre locul de întâlnire a coapselor şi spre umezeala cunoscută care…

— Nu, aşteaptă, a zis ea îndepărtându-mi mâna. Nu acolo… nu încă.

Am rămas descumpănit, neaşteptându-mă la aşa ceva după cele petrecute cu două zile în urmă. Am ridicat din umeri, i-am pus şi a doua mână pe sân, am tras de sfârc şi l-am luat în gură. Sylvie a lăsat o mână jos şi a început să-mi mângâie uşor penisul. M-am încruntat la amintirea unei apăsări mai ferme şi am pus mâna peste mâna ei, îndemnând-o să mărească ritmul. Femeia a chicotit.

— Scuze.

Poticnit, am împins-o spre marginea mesei, m-am desprins de trupul ei şi am îngenuncheat. A gemut uşor şi a desfăcut puţin picioarele, aplecându-se pe spate şi sprijinindu-se de masă cu ambele mâini.

— Vreau să-ţi simt gura, a spus ea răguşit.

Mi-am lipit mâinile de coapsele ei şi am apăsat cu degetele mari de o parte şi de alta a vaginului. Am simţit cum se înfiorează, am văzut cum deschide gura. M-am aplecat şi am strecurat încet limba. Icnetul Sylviei m-a făcut să zâmbesc. Nu ştiu cum, a simţit zâmbetul şi m-a plesnit peste umăr.

— Ticălosule. Nu cumva să te-opreşti.

I-am desfăcut picioarele mai mult şi am trecut la treabă. Sylvie a început să-mi frământe umărul şi gâtul în timp ce se foia pe marginea mesei, aplecându-şi şoldurile la unison cu limba mea. Mâna i s-a oprit în părul meu. Apăsarea m-a făcut să mai schiţez un zâmbet, dar acum ea era prea departe ca să mai spună ceva coerent. A murmurat ceva, nu ştiu dacă pentru sine sau pentru mine. Mai întâi doar silabele repetate ale aprobării, dar, pe măsură ce se încorda în aşteptarea orgasmului, auzeam altceva. Concentrat pe ceea ce făceam, mi-a trebuit ceva timp să recunosc ce era. În preajma orgasmului, Sylvie Oshima recita monoton un cod complicat. La sfârşit s-a cutremurat, vârându-mi capul între coapse. I-am dat uşor mâna la o parte şi m-am ridicat în picioare, zâmbind larg.

Şi am descoperit că mă aflam în faţa altei femei.

Mi-era imposibil să spun ce se schimbase, dar simţurile agentului special au înţeles, iar realitatea brută s-a prăvălit asupra mea ca un lift de la mare înălţime.

Nadia Makita era din nou cu mine.

Acolo, în ochii mijiţi şi colţul lăsat al gurii care nu aparţinea niciuneia dintre expresiile Sylviei Oshima. Într-un fel de foame care-i lingea faţa ca flăcările, în răsuflarea scurtă, aspră, de parcă orgasmul, deşi consumat, revenea într-un replay în oglindă.

— Salut, Micky-Coincidenţă-Fericită, a zis ea cu voce aspră.

A început să respire uşor, apoi un zâmbet i-a luat locul celui care tocmai îmi dispăruse de pe faţă. S-a lăsat să alunece de pe masă, a întins o mână şi m-a atins între picioare. Era un gest de care-mi aminteam, dar şocul m-a făcut să pierd o mare parte din erecţie.

— S-a întâmplat ceva? a murmurat femeia.

— Nu…

Se folosea acum de ambele mâini, precum cineva care trage uşor de o funie. Am simţit cum mi se umflă penisul din nou. Mă privea cu atenţie.

— S-a întâmplat *ceva?*

— Nimic, am răspuns eu repede.

— Foarte bine.

S-a lăsat graţios într-un genunchi, cu ochii ţintă la mine, şi mi-a luat penisul în gură. A rămas cu o mână pe el, mângâindu-l, iar cu cealaltă m-a apucat de coapsa dreaptă, strângând-o cu toată puterea.

„Dar e o nebunie”, m-a atenţionat un crâmpei, cât mai rămăsese din luciditatea de agent special. „Trebuie să opreşti asta imediat.”

Cu ochii aţintiţi asupra mea, cu limba, cu dinţii şi cu mâna, m-a făcut să explodez.

Capitolul 17

Mai târziu am zăcut în patul meu, asudaţi, încolăciţi, mână în mână după ultima îmbrăţişare. Cu pielea lipicioasă, mânjită de fluidele amestecate, cu muşchii obosiţi şi relaxaţi după orgasmele repetate. Imagini cu ceea ne făcuserăm unul altuia şi cu ceea ce făcuserăm împreună mi se repetau în minte. Am văzut-o ghemuită pe mine, cu mâinile încrucişate pe pieptul meu, apăsându-mă tot mai tare. M-am văzut împingându-mă în ea din spate. I-am văzut vaginul lipit de faţa mea. Am văzut-o cum se zvârcoleşte sub mine, sugând în neştire firul central din părul ei în timp ce o pompam între picioarele cu care-mi prinsese şoldurile ca într-o menghină. M-am văzut cum iau în gură firul ud de saliva ei în timp ce-mi râdea în faţă şi îşi încorda muşchii, trăgându-mă în ea.

Iar când a început să-mi vorbească în amanglică, pronunţia ei schimbată mi-a trimis un fior pe şira spinării.

— Poftim?

Trebuie să-mi fi simţit reacţia.

— Nimic.

Şi-a întors capul spre mine. I-am simţit privirea lipită de faţa mea ca o plită încinsă.

— Te-am întrebat ceva. Ce s-a-ntâmplat?

Am închis ochii, o secundă.

— Nadia, da?

— Da.

— Nadia Makita.

— Da.

Am privit-o pieziş.

— Cum naiba ai ajuns aici, Nadia?

— Ce-i asta, o întrebare metafizică?

— Nu. Tehnologică.

M-am rezemat într-un cot şi i-am indicat corpul. Nu ştiu dacă era vorba de pregătirea mea de agent special, cert e că mă uimea pur şi simplu detaşarea de care dădeam dovadă.

— Nu poţi să nu ştii ce se petrece aici. Trăieşti în programul de comandă şi din când în când îl părăseşti. Din câte am observat, când eşti stăpânită de o emoţie puternică, ieşi prin canalele instinctului primar. Excitare, frică sau

furie. Trăiri atât de intense blochează o mare parte din funcţiile conştientului şi asta îţi dă spaţiu de manevră. Dar…

— Eşti expert în treburile astea?

— Am fost, am răspuns eu urmărindu-i reacţia. Am fost agent special.

— Ce anume?

— Nu contează. Dacă tot eşti aici, vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu Sylvie Oshima.

— Cu cine?

— Îi porţi corpul, Nadia! Nu te preface că nu pricepi.

S-a întors cu faţa în sus şi a privit în tavan.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mda, poate. Dar să ştii că nici eu nu vreau. Din păcate, mai curând sau mai târziu, va trebui să vorbim. Ştii asta prea bine.

Tăcere prelungă. Şi-a desfăcut picioarele şi a început să-şi frece, absentă, o coapsă. S-a întins şi mi-a strâns penisul chircit. I-am luat mâna şi i-am îndepărtat-o uşor.

— Las-o baltă, Nadia. Sunt terminat. Nici chiar Mitzi Harlan n-ar izbuti să mi-o scoale în noaptea asta. E momentul să discutăm. Spune-mi, unde-i Sylvie Oshima?

S-a îndepărtat de mine.

— Crezi că sunt gardianul ei? a întrebat cu amărăciune în glas. Crezi că pot controla situaţia asta?

— Poate că nu. Dar trebuie să ştii ceva.

Din nou linişte, de data asta plină de tensiune. Am aşteptat. În cele din urmă, s-a întors cu faţa la mine, cu o privire disperată.

— O *visez* pe Oshima asta! a şuierat. E doar un *vis,* cum să ştiu unde se duce când mă trezesc?

— Se pare că şi ea te visează.

— Asta nu mă-ncălzeşte cu nimic.

Am oftat.

— Spune-mi ce visezi.

— De ce?

— Fiindcă încerc să te ajut.

M-a fulgerat cu privirea.

— Cum vrei! s-a răstit. Visez c-o bagi în sperieţi. Ce părere ai? Visez că se-ntreabă unde dracu’ vrei s-ajungi cu sufletele atâtor preoţi morţi. Că se-ntreabă cine dracu-i Micky-Coincidenţă-Fericită şi cât de periculos poate fi.

Dacă-i va face felul cu prima ocazie. Sau doar o va lăsa la greu. Dacă vrei să-ţi baţi joc de femeia asta, Micky, sau cine dracu' eşti în realitate, eu zic să te mai gândeşti. Cu mine ai fi mai în siguranţă.

Am cugetat la vorbele ei. Femeia mi-a aruncat un zâmbet.

— Asta voiai s-auzi de la mine?

Am înălţat din umeri.

— Pentru început. Tu ai împins-o să facă sex? Ca să poţi ieşi?

— Secret.

— Pot afla şi de la ea.

— Dacă se va-ntoarce… a zâmbit ea larg. În locul tău, n-aş încerca.

Am ţinut-o tot aşa. Ne-am contrazis unul pe celălalt, dar, dincolo de reacţiile post-coitum, n-am ajuns la niciun rezultat. În cele din urmă, m-am lăsat păgubaş, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am aşezat pe marginea patului, privind spre camera principală şi podeaua luminată de Hotei. Câteva minute mai târziu, i-am simţit mâna pe umăr.

— Îmi cer scuze, a zis în şoaptă.

— Da? Pentru ce?

— Pentru c-am căutat-o cu lumânarea. Te-am întrebat ce crezi despre asta. Dacă nu voiam să ştiu, nu te-ntrebam, corect?

— Cam aşa ceva.

— Ştii… Ascultă, Micky, mi se face somn… Te-am minţit. Habar n-am dacă şi când se-ntoarce Sylvie Oshima. Nu ştiu dacă mă mai trezesc mâine-dimineaţă. E destul ca să fiu crispată, nu crezi?

Am privit podeaua cu pete portocalii din cealaltă cameră. Preţ de o clipă am simţit că totul se învârteşte cu mine. Mi-am dres glasul.

— Poţi încerca o cola cu amfetamină, am spus.

— Nu. Mai curând sau mai târziu va trebui să dorm. De ce nu acum? Sunt obosită, mai rău de-atât, sunt fericită şi relaxată. Simt că trebuie să plec, mi-a fost de-ajuns. Ştiu că-i doar o chestie ce ţine de chimie, dar nu mă pot împotrivi la nesfârşit. Şi cred că mă voi întoarce. Simt asta. Pe moment însă nu ştiu nici când şi nici unde mă duc. Şi asta mă sperie. Altă pauză. Am auzit-o cum înghite un nod. Aş vrea să mă ţii în braţe până plec.

Lumina lunii, portocalie, pe o podea uzată, întunecată.

Am prins-o de mână.

〈8〉

Ca mai toate corpurile de luptă pe care le purtasem, cel fabricat de Eishundo Organics era dotat cu un deşteptător interior. La ora la care îl

programasem, visele pe care le aveam s-au pierdut în soarele tropical ce se înălţa deasupra apelor liniştite. Aromă de fructe şi de cafea dintr-un loc nevăzut şi murmur de voci vesele. Nisipul răcoros, dis-de-dimineaţă, sub picioarele mele goale şi o briză care-mi învăluia faţa. Valuri care se spărgeau la mal.

„Plaja Vchira? Deja?”

Ţineam mâinile în buzunarele şortului decolorat, fire de nisip în căptuşeala buzunarelor care…

Senzaţiile au dispărut în clipa în care am deschis ochii. Nici urmă de plajă sau de cafea pe care s-o beau în linişte. Nici urmă de nisip sub picioare sau sub degetele relaxate. Soarele era prezent, dar mai discret decât adineauri, pierzându-şi culoarea prin ferestrele din cealaltă cameră şi într-o linişte cenuşie, apăsătoare.

M-am întors cu băgare de seamă şi am privit faţa tinerei care dormea lângă mine. Ea n-a schiţat nicio mişcare. Mi-am amintit teama din ochii Nadiei Makita în timpul nopţii, când se lăsase, treptat, pradă somnului. Am văzut cum mai întâi îi tresar mâinile, ca la atingerea unei frânghii întinse, apoi cum i se încordează întreg corpul, pentru ca, în cele din urmă, să clipească des şi să se trezească din nou. Apoi momentul, neaşteptat, când se abandona complet şi nu se mai întorcea. Acum îi priveam faţa împăcată în timp ce-şi continua somnul, fără s-o pot ajuta.

M-am ridicat încet din pat şi m-am îmbrăcat în cealaltă cameră. Nu voiam să fiu de faţă când se trezeşte.

Şi nu voiam s-o trezesc eu.

Dig 301 a apărut la un metru de mine şi a vrut să-mi spună ceva. Sistemul neurochimic de luptă i-a luat-o înainte. I-am făcut semn să tacă şi am arătat spre dormitor. Mi-am luat haina de pe spătarul scaunului, am pus-o pe mine şi am arătat spre uşă.

— Afară, am murmurat eu.

Ziua se anunţa mai bună decât primele mele impresii. Soarele era iernatic, dar te puteai încălzi dacă stăteai direct în razele lui, iar norii începeau să se împrăştie. Daikoku se înălţa spre sud-vest ca un iatagan, iar un stol de puncte negre se rotea încet deasupra oceanului, cel mai probabil ripingi. Departe, în vale, se zăreau două ambarcaţiuni la limita razei mele vizuale neamplificate. În liniştea din jur, singurele zgomote înfundate veneau dinspre Tekitomura. Am căscat, m-am uitat la cola cu amfetamină pe care o luasem cu mine şi am vârât-o în buzunarul hainei. Eram cât se

poate de treaz.

— Ce doreşti? am întrebat constructul de lângă mine.

— Poate doriţi să ştiţi că avem musafiri.

Senzorii neurochimici mi s-au pus în mişcare. Timpul a încetinit în jurul meu în clipa în care corpul Eishundo s-a pregătit de luptă. Priveam uluit spre Dig 301 când prima rafală a trecut razant pe lână mine. Am văzut cum flacăra trece prin holograma constructului şi m-am lăsat la pământ cu haina atinsă de foc.

— Futu…

N-aveam la mine nici arma, nici cuţitul. Le lăsasem înăuntru. Nu mai puteam ajunge la uşă, intenţie pe care instinctul de agent special o refuza oricum. Mai târziu am înţeles ceea ce intuiţia ştia deja – întoarcerea era sinucidere curată. Cu haina în flăcări, m-am rostogolit până în zidul barăcii.

Am auzit blasterul din nou, dar nu aproape de mine. Atacatorii trăgeau în Dig 301, luând-o drept ţintă umană. „Ăştia n-au nicio treabă cu ninja”, mi-am zis. „Trebuie să fie ajutoare din partea locului.”

„Da, însă ei sunt înarmaţi, iar eu nu.”

Era momentul să schimb peisajul.

Materialul ignifug din care era făcută haina redusese flăcările la fum şi căldură în jurul coastelor. Din fibrele arse începuse să se scurgă un polimer rece. Am tras adânc aer în piept şi am rupt-o la fugă.

Am auzit urlete în spatele meu, trecând de la surpriză la furie. Poate credeau că mă doborâseră din prima, poate nu-i ducea mai mult capul. Au avut nevoie de câteva secunde bune ca să reia tirul. Între timp, reuşisem să ajung la baraca următoare. Bubuiturile blasterelor îmi răsunau în urechi. Am simţit fierbinţeala pe şold şi m-am chircit. Am sărit într-o parte, am lăsat în urmă baraca şi am cercetat repede terenul din faţă. Încă trei barăci erau aşezate în semicerc pe pământul excavat de primii arheologi. Dincolo de ele se ridica spre cer fortăreaţa, sprijinită pe contrafişe masive, ca o rachetă gata de lansare. Încă nu intrasem în ea, urcuşul era prea lung şi prea abrupt, de la fortăreaţă şi până în vale fiind cinci sute de metri în linie dreaptă. Dar ştiam din experienţă ce influenţă putea avea strania arhitectură marţiană asupra percepţiilor umane; mai ştiam şi că pregătirea de agent special era tot ce-mi trebuia.

„Ajutoare din partea locului. Gândeşte-te la asta.”

Aveau să intre după mine, în cel mai bun caz şovăitori, derutaţi de înălţimea ameţitoare a plafoanelor, poate chiar speriaţi de vreo superstiţie.

Aveau să fie nesiguri, înspăimântaţi.

Ceea ce avea să facă din fortăreaţă un teren de vânătoare perfect.

Am traversat în goană spaţiul rămas descoperit, m-am strecurat printre două barăci şi m-am îndreptat spre cel mai apropiat afloriment din aliaj marţian, care se înălţa din stâncă precum un copac gros de cinci metri. Arheologii lăsaseră lângă el mai multe trepte din metal înfipte în pământ. Am urcat câte trei odată până am ajuns pe afloriment, abia ţinându-mi echilibrul. M-am lipit de un tehnoglif în basorelief ce acoperea una dintre contrafişele înalte de cel puţin zece metri. La doi metri în stânga mea am văzut o scară fixată cu răşină epoxi de suprafaţa în basorelief. M-am prins de ea şi am început să sui.

Alte strigăte din spate, dinspre barăci. Nu mai trăgea nimeni acum. Părea că scotocesc prin toate colţurile, dar n-am avut timp să pun în funcţiune senzorii neurochimici ca să fiu sigur. Sudoarea mi se prelingea pe mâini în timp ce scara trosnea şi se mişca sub mine. Răşina nu se lipise bine de aliajul marţian. Am iuţit pasul, am ajuns în vârf şi m-am oprit, oftând uşurat. M-am întins pe contrafişă, gâfâind şi ascultând. Cu ajutorul senzorilor neurochimici am auzit zgomotele făcute de un grup prost organizat, care nu ştia unde să caute. Cineva trăgea cu blasterul în încuietoarea unei barăci. M-am uitat spre cer şi m-am gândit puţin.

— Dig? Eşti prin preajmă? am murmurat.

— Da, sunt în raza de comunicare. Constructul părea că-mi vorbeşte la ureche. Nu trebuie să ridicaţi vocea. Deduc din contextul situaţional că nu doriţi să devin vizibilă în apropierea dumneavoastră.

— Deduci bine. Vreau ca la comanda mea să devii vizibilă în una dintre barăcile încuiate. Ar fi bine dacă ai apărea în mai multe locuri, prin proiecţii multiple.

— Sunt capabilă de interacţiune unu-la-unu cu fiecare membru al echipei Dig 301 iniţiale, oricând, plus şapte vizitatori.

Deşi constructul vorbea foarte încet, mi s-a părut că-i desluşesc o notă de amuzament în voce.

— Ceea ce înseamnă o capacitate totală de şaizeci şi două de reprezentări separate.

— Mda, trei-patru ar fi suficiente pe moment, am zis întorcându-mă cu mare grijă pe burtă. Poţi să mă proiectezi şi pe mine?

— Nu. Pot alege dintr-un set de proiecţii standard, dar n-am cum să le modific.

— Sunt şi bărbaţi?

— Da, dar mai puţini decât…

— Nu-i nimic. Alege câţiva care seamănă cu mine. Bărbaţi cu fizicul meu.

— Când doriţi să încep?

— Acum.

— Încep.

În doar câteva secunde, în barăci s-a dezlănţuit haosul. Rafalele blasterelor se încrucişau, punctate de strigăte de avertisment şi de zgomotul paşilor. La cincisprezece metri deasupra spectacolului, m-am sprijinit în mâini, m-am ridicat în capul oaselor şi am luat-o la fugă.

Traversa susţinută de contrafişe se întindea pe aproape cincizeci de metri în teren deschis şi apoi se făcea una cu grosul fortăreţei, locul fiind marcat de mai multe intrări largi, ovale. Echipa de arheologi încercase să adauge o balustradă de siguranţă de-a lungul traversei, dar, la fel ca în cazul scării, răşina mai cedase de-a lungul timpului. Acolo unde nu dispăruse pur şi simplu, cablul se desprinsese şi atârna de-o parte şi de alta. Am făcut o grimasă şi m-am îndreptat spre flanşa din capăt, unde traversa se lega de structura principală. Tot în fugă.

Senzorii neurochimici au surprins o voce care le acoperea pe celelalte:

— Prostovanilor, nu mai trageţi! Nu mai trageţi! *Nu mai trageţi,* bolovanilor! *E acolo, sus!*

Linişte prevestitoare de rele. Am mărit viteza, auzind cum aerul e sfârtecat de razele blasterelor. Am alunecat, cât pe ce să mă prăbuşesc în gol. M-am aplecat şi am fugit mai departe.

Dig 301, la ureche, vocea amplificată de sistemul neurochimic ca un tunet.

— Porţiuni din acest sit sunt considerate nesigure…

Am răspuns printr-un mârâit.

Am simţit în spate fierbinţeala blasterului şi mirosul greu, de aer ionizat.

Din nou vocea de jos, adusă aproape de senzorii neurochimici:

— Dă-mi arma aia să-ţi arăt cum se…

M-am aruncat peste flanşă, în lateral. Rafala pe care am simţit-o că vine mi-a atins spatele şi umărul. Bun ochitor de la distanţa aia şi cu o armă rudimentară. M-am chircit de durere, m-am rostogolit ca la instrucţie, m-am ridicat şi m-am aruncat în cea mai apropiată deschizătură ovală.

Însă raza blasterului m-a urmărit înăuntru.

8

Le-a luat aproape o jumătate de oră ca să ajungă sus.

Ascuns în fortăreaţa copleşitoare a marţienilor, am încercat cu senzorii neurochimici să prind ce spun urmăritorii mei. N-am găsit un loc atât de jos din care să văd ce se întâmplă afară – *daţi naibii constructorii marţieni* –, dar efectul de pâlnie caracteristic structurii interne mă ajuta să aud frânturi din ceea ce se vorbea. Esenţa nu era greu de ghicit. Grupul voia să lase totul baltă şi să se întoarcă acasă, însă conducătorul lui insista să-mi ia capul cu orice preţ.

Nu-i găseam vină. În locul lui, aş fi avut aceeaşi atitudine.

Nu te întorci la yakuza numai cu o jumătate de contract onorată. Şi, mai mult ca sigur, nu întorci spatele unui agent special. Liderul grupului era conştient de asta.

Şi părea neaşteptat de tânăr.

— …cred că vă e frică de locul ăsta. Ce dracu', doar aţi crescut la poalele lui. Sunt doar nişte ruine.

Am privit în jur la succesiunea de curbe şi scobituri, am simţit felul în care îţi captau atenţia, subtil, dar insistent, spre tavan, până când începeau să te doară ochii. Lumina intensă a dimineţii cădea prin orificii nevăzute, însă, treptat, se înmuia, se schimba. Suprafeţele din aliaj albăstriu, mat, părea că o absorb, iar reflecţiile ei îşi pierdeau din intensitate. Sub nivelul mezaninului, unde urcasem, pete de întuneric alternau cu crestături şi găuri în podea unde nu le-ar fi pus niciun arhitect uman în toate minţile. Mult mai jos, pe coasta muntelui, urme de vegetaţie încercau să-şi facă loc printre stâncile cenuşii.

Doar ruine. Mda…

Chiar *era* neaşteptat de tânăr.

Ce vârstă ar fi putut să aibă? La un minimum absolut, sigur avea mai puţină experienţă decât mine în privinţa artefactelor marţiene.

— Nici măcar nu-i *înarmat.*

Am strigat cât m-a ţinut gura, ca să mă audă cei de-afară.

— Hei, băiete! Kovacs! Dacă eşti atât de sigur, ce-ar fi să vii aici?

Tăcere bruscă. Mormăituri. Mi s-a părut că aud un hohot de râs înăbuşit din partea unuia dintre indivizi. Apoi vocea lui, ridicată, pe măsura vocii mele.

— E fain echipamentul ăla de tras cu urechea pe care ţi l-au instalat!

— Că bine zici.

— Te pui cu noi sau doar asculţi şi ne-ntărâţi?

Am rânjit.

— Încerc să v-ajut. Dar, dacă vreţi, mă pun cu voi – numai să intraţi. Toţi, ca să ne distrăm mai bine.

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi ca până ieşi de-acolo să-i lăsăm pe băieţii mei să umple toate găuricile tovarăşei tale de drum? Dacă-ţi face plăcere, îţi poţi folosi senzorii neurochimici ca s-asculţi. Deşi, ca să fiu sincer, ţipetele vor ajunge la tine şi fără ajutor. Să ştii că băieţii mei sunt plini de entuziasm.

M-a năpădit furia, prea repede ca să mai gândesc raţional. Muşchii feţei s-au crispat, iar corpul Eishundo s-a încordat şi, timp de două bătăi de inimă care parcă nu se mai sfârşeau, a fost solicitat la maximum. Apoi sistemele agentului special au alungat emoţia, înlocuind-o cu judecata rece.

„Nu va face asta. Dacă Tanaseda ţi-a dat de urmă prin Oshima şi Slipinii ei, ştia că Sylvie este implicată în moartea lui Yukio Hirayasu. Iar dacă ştia asta, va dori să-i fie adusă intactă. Tanaseda e de modă veche şi a promis o execuţie pe măsură. Nu vrea marfă deteriorată.

În plus, despre tine e vorba aici. Tu ştii prea bine de ce eşti în stare şi asta nu-ţi stă în fire."

„Pe atunci eram mai tânăr. Acum… sunt…" Am întors ideea pe toate părţile. „Acolo. Acolo sunt mai tânăr. N-am cum să ştiu…"

„Ba da. Asta-i o cacealma specifică agenţilor speciali, ştii prea bine, te-ai folosit şi tu de aşa ceva."

— N-ai nimic de spus?

— Ştim amândoi că n-ai s-o faci, Kovacs. Ştim amândoi pentru cine lucrezi.

De data asta, pauza care a urmat a fost aproape insesizabilă. Bună stăpânire de sine, impresionant.

— Pari extrem de informat pentru un om hăituit.

— Mă străduiesc.

— Te adaptezi repede, după cum se vede…

Cuvintele Virginiei Vidaura în prima oră de curs a agenţilor speciali, cu un secol în urmă. M-am întrebat când i le spusese lui.

— Cam aşa ceva.

— Spune-mi un lucru, frate, chiar sunt curios. Cu toată pregătirea pe care-o ai, cum se face c-ai ajuns să-ţi câştigi existenţa ca un asasin de mâna a şaptea? Mă miră o asemenea opţiune pentru o carieră ca a ta.

Cuvintele lui au reuşit să mă tulbure. Am făcut o grimasă şi mi-am schimbat uşor poziţia. Dar n-am zis nimic.

— Coincidenţă-Fericită, da? Parcă aşa te cheamă.

— Am alt nume! am strigat şi eu. Dar mi l-a furat un găozar. Până-l recapăt, e bun şi Coincidenţă-Fericită.

— S-ar putea să nu-l recapeţi.

— Nu-i rău că-ţi faci griji, dar îl cunosc pe găozarul ăsta. În curând nu va mai fi o problemă.

O tresărire abia perceptibilă, ca atunci când îţi stă inimă-n loc. Numai simţul agentului special a perceput furia, înăbuşită la fel de repede pe cât izbucnise.

— Nu zău…

— Exact cum ţi-am spus. Un găozar, atâta tot. Mai are puţin şi gata.

— Ai mare-ncredere în tine, a replicat el cu vocea puţin schimbată. Reuşisem să-l ating într-un punct sensibil. Poate că nu-l cunoşti chiar atât de bine pe cât crezi, a adăugat.

Am scos un hohot de râs.

— Glumeşti? Eu l-am învăţat tot ce ştie. Fără mine…

Acolo. Omul despre care ştiam că va veni. Cel pe care nu-l puteam asculta cu senzorii neurochimici în timp ce schimbam insulte voalate cu vocea de afară. O siluetă ghemuită, îmbrăcată în negru, care se furişa prin deschizătură, la cinci metri sub mine, cu un fel de mască-senzor pentru operaţiuni speciale care-l făcea să arate ca o insectă, inuman. Imagini termografice, locator sonic, senzor de mişcare, la un minimum probabil…

Eram deja în cădere. Sărisem de pe pervaz, cu călcâiele aliniate ca să-l lovesc în gât pe tipul mascat şi să i-l rup.

Ceva din cască însă l-a avertizat. A sărit în lateral, privind în sus şi îndreptând blasterul spre mine. A deschis gura să strige ceva. Rafala a tăiat aerul în locul din care tocmai sărisem. Am aterizat pe podea, ghemuit, la o palmă de cotul lui drept. Am blocat ţeava blasterului. Surprins, a scos un urlet tremurat. L-am lovit în gât cu podul palmei, făcându-l să se înăbuşe. S-a clătinat pe picioare. Eu m-am ridicat, m-am repezit la el şi l-am lovit din nou.

Mai erau doi.

În pragul deschizăturii, umăr la umăr. Singurul lucru care m-a salvat a fost incompetenţa lor. În timp ce primul venit cădea la podea, simţind că se sufocă, oricare dintre cei doi m-ar fi putut lichida – însă mă atacaseră

simultan, încurcându-se reciproc. M-am năpustit asupra lor.

Am fost pe planete pe care poţi doborî cu un cuţit un om aflat la zece metri de tine şi să susţii că erai în legitimă apărare. Argumentul juridic este că nu-ţi trebuie mult timp să acoperi distanţa aceea.

Ceea ce este adevărat.

Dacă ştii meserie, nici măcar n-ai nevoie de cuţit.

În cazul ăsta, distanţa era mai mică de cinci metri. Am început să lovesc în stânga şi-n dreapta, în tibii şi în articulaţiile gleznelor, le-am blocat armele cum am putut. Pe unul l-am pocnit cu cotul în faţă şi a scăpat blasterul din mână. L-am luat de jos şi am tras în plin, fără întrerupere.

Ţipete înăbuşite şi o explozie scurtă de sânge şi de carne care lua foc şi se cauteriza. În fumul iscat, cei doi s-au prăvălit la podea. Am avut timp să-mi trag sufletul şi să arunc o privire la arma din mâinile mele – *un rahat de Szeged Incandess.* În clipa următoare, o rafală a ricoşat din peretele de aliaj, aproape de capul meu. Acum veneau şi ceilalţi.

Cu toată pregătirea pe care-o ai, cum se face c-ai ajuns să-ţi câştigi existenţa ca un asasin de mâna a şaptea?

„Cred că sunt incompetent.”

M-am retras. Cineva a vârât capul prin deschizătura ovală şi l-am alungat cu o rafală trasă aproape la întâmplare.

„Şi prea îndrăgostit de propria-mi persoană ca să-mi fie bine.”

M-am prins cu o mână de o proeminenţă şi mi-am făcut vânt pe rampa lată, în spirală, care ducea spre ascunzătoarea mea iniţială de la mezanin. Priza corpului Eishundo s-a dovedit neputincioasă în contact cu aliajul. Am alunecat, am încercat să mă agăţ şi am căzut. Alţi doi atacatori au năvălit printr-o deschizătură din stânga celei la care eram atent. Am tras la întâmplare, încercând să mă retrag. Rafala a retezat piciorul celui din dreapta, care a scos un ţipăt şi s-a poticnit ţinându-se de rană, după care a căzut la podea ca un sac şi apoi printr-o bortă. Al doilea ţipăt s-a auzit înfundat.

M-am ridicat şi m-am aruncat asupra celuilalt. O luptă stângace, amândoi fiind împiedicaţi de armele pe care le ţineam în mâini. Am vrut să-l lovesc cu patul blasterului, m-a blocat şi a încercat să-şi îndrepte arma spre mine. L-am blocat şi eu şi l-am lovit în genunchi. Mi-a întors lovitura în tibie. I-am vârât patul blasterului sub bărbie şi l-am împins scurt în sus. Şi-a scăpat arma şi m-a izbit tare, în acelaşi timp, în gât şi în vintre. M-am retras, cât pe ce să-mi pierd echilibrul şi blasterul. Brusc, între noi se crease

distanţa de care aveam nevoie. Simţul proximităţii mi-a urlat un avertisment prin durerea ascuţită. Insul a scos un pistol şi l-a îndreptat spre mine. M-am ferit, ignorând durerea şi avertismentul din cap, cu blasterul ridicat spre el.

Pistolul s-a dovedit mai rapid. Am simţit electroşocul până-n măduva oaselor.

Palma mi s-a deschis brusc, lăsând să cadă blasterul, care a alunecat pe lângă atacator.

Până să fac doi paşi înapoi, podeaua a dispărut de sub picioare.

…ai naibii constructori marţieni…

Am căzut din fortăreaţă ca o bombă, fără aripi, în timp ce conştiinţa mi se contracta tot mai rapid.

Capitolul 18

— Nu deschideţi ochii, nu deschideţi mâna stângă, nu vă mişcaţi deloc.

Era ca o mantra, ca o incantaţie pe care cineva părea că mi-o intonează de ore întregi. Nici nu cred că m-aş fi putut împotrivi – braţul stâng era amorţit, umărul părea scrântit, poate chiar dislocat, iar ochii parcă erau lipiţi cu adeziv. În rest, corpul trăgea ponoasele dozei de electroşocuri. Eram cu totul înfrigurat.

— Nu deschideţi ochii, nu deschideţi mâna stângă, nu…

— Te-am auzit de prima oară, Dig.

Parcă aveam răşină în gură. Am tuşit şi imediat m-a cuprins ameţeala.

— Unde sunt?

O mică ezitare.

— Profesore Coincidenţă-Fericită, poate ar fi mai bine să vă dau această informaţie mai târziu. Nu mişcaţi mâna stângă.

— Mda, am reţinut. Nu mişc mâna stângă. E paradită rău?

— Nu, a răspuns constructul, fără tragere de inimă. Se pare că nu. Dar e singura parte din corp care vă ţine în viaţă.

Şocul ca un ţăruş înfipt în piept. Apoi valul impetuos de calm fals impus de pregătirea mea de agent special. Cei ca mine trebuie să se descurce în astfel de situaţii – trezirea în locuri neaşteptate face parte din riscurile meseriei. Nu intri în panică, strângi date şi cauţi o soluţie. Am înghiţit în sec.

— Înţeleg.

— Puteţi deschide ochii.

Am încercat să alung durerea pricinuită de electroşocuri şi mi-am dezlipit pleoapele. Am clipit de câteva ori ca să-mi limpezesc privirea, pentru ca, foarte repede, să regret. Capul îmi atârna pe umărul drept şi singurul lucru pe care-l vedeam sub el era o prăpastie adâncă de cinci sute de metri şi poalele muntelui. De unde frigul şi senzaţia de ameţeală. Atârnam ca un spânzurat doar de mâna stângă.

Şoc, din nou. L-am respins anevoie şi m-am silit să întorc capul în sus. Ţineam strâns bucla unui cablu verzui ce dispărea şi-n stânga şi-n dreapta într-un plafon din aliaj fumuriu. Contraforturi în unghiuri ciudate şi volute din acelaşi aliaj mă împresurau din toate părţile. Ameţit în continuare, mi-au trebuit câteva secunde bune ca să-mi dau seama că mă aflam dedesubtul

fortăreţei. Deci nu căzusem prea departe.

— Ce se-ntâmplă, Dig? am mormăit.

— În cădere v-aţi prins de un cablu marţian care, în conformitate cu ceea ce înţelegem din funcţia lui, s-a retras şi v-a ridicat în zona de recuperare.

— Zona de recuperare?

M-am uitat în jur după un loc în care să pot sta pe picioarele mele.

— Cum funcţionează?

— Nu suntem siguri. Se pare că, după poziţia pe care o ocupaţi acum, un marţian, unul adult probabil, se putea folosi fără probleme de structura din jur ca să ajungă la deschizăturile de pe faţa inferioară a fortăreţei. Sunt câteva în…

— Am înţeles, am replicat privindu-mi lung mâna prinsă de cablu. Cât timp mi-am pierdut cunoştinţa?

— Patruzeci şi şapte de minute. Se pare că sunteţi foarte rezistent la armele ce acţionează asupra neuronilor. Corpul dumneavoastră poate supravieţui la mari înălţimi şi în medii de mare risc.

„I-auzi!”

Cum se face că Eishundo Organics dăduse faliment? După cele întâmplate azi, i-aş fi dat oricând votul meu de încredere.

Mai trecusem prin programe de supravieţuire în stare de inconştienţă, cu alte corpuri, acesta însă era o capodoperă biotehnologică. În mintea înceţoşată de şocul electric şi-au făcut loc amintirea vertijului devastator şi groaza căderii în gol. Cum mă agăţasem de ceva aproape nevăzut în timp ce efectele electroşocului mă învăluiau ca o mantie neagră, de gheaţă. O durere ascuţită înainte să-mi pierd cunoştinţa. Salvat de inventivitatea unor genii ale biotehnologiei şi de entuziasmul lor din urmă cu trei secole.

Am schiţat un zâmbet amar în timp ce încercam să evaluez consecinţele pe care le putea avea ora petrecută acolo, agăţat într-o mână, asupra muşchilor şi articulaţiilor braţului. Mă întrebam dacă vor fi afectate pentru totdeauna. Dacă mă voi mai putea folosi de ele.

— Unde sunt ceilalţi?

— Au plecat. Sunt dincolo de raza de acţiune a senzorilor mei.

— Deci sunt convinşi că m-am făcut praf.

— Aşa se pare. Cel pe care l-aţi numit Kovacs şi-a trimis câţiva subordonaţi să caute la baza muntelui. Înţeleg că vor încerca să vă recupereze cadavrul împreună cu cel al agresorului pe care l-aţi mutilat în schimbul de focuri.

— Dar Sylvie? Colega mea?

— Au luat-o cu ei. Am înregistrat…

— Nu acum, am zis eu şi mi-am dres glasul, observând pentru prima dată cât de uscat îmi era gâtul. Ascultă, spuneai că sunt nişte deschizături. Departe de-aici. Unde-i cea mai apropiată?

— În spatele turlei din stânga dumneavoastră este un orificiu cu diametrul de nouăzeci şi trei de centimetri.

Am întors capul şi am zărit deschizătura la care bănuiam că se referă Dig 301. Turla semăna cu pălăria întoarsă cu fundul în sus a unei vrăjitoare, înaltă de doi metri, pe care pumni imenşi părea că o deformaseră în trei locuri diferite. Era acoperită de plăci albăstrui, neuniforme, care captau lumina ce ajungea sub fortăreaţă şi o reflectau astfel încât părea umedă. Cu puţin noroc, mă puteam agăţa de proeminenţa aproape orizontală de la baza ei. Se afla la nici doi metri de locul în care atârnam.

O nimica toată.

„Asta dacă poţi sări cu un braţ paralizat.

Dacă cealaltă mână face priză cu aliajul marţian mai bine decât acum o oră.

Dacă…”

Am întins braţul drept şi m-am apucat de bucla din cablu ce atârna aproape de cealaltă mână. Am preluat cu multă grijă din tensiune şi am început să mă las pe braţul odihnit. Am simţit un junghi în cel stâng, mai puţin solicitat acum, şi un val de căldură a început să alunge amorţeala. Umărul a trosnit, căldura a trecut prin ligamentele chinuite şi s-a transformat în ceva ce aducea a durere. Am încercat să flexez mâna stângă, dar nu m-am ales decât cu furnicături în degete. Durerea din umăr a crescut şi a coborât prin muşchii braţului. Mai mult ca sigur avea să devină greu de suportat.

Am încercat din nou, cu degetele mâinii stângi. De data asta, furnicăturile au făcut loc unei dureri până la os, ale cărei zvâcnete mi-au umplut ochii de lacrimi. Degetele nu răspundeau. Eram blocat.

— Vreţi să alertez serviciile de urgenţă?

Serviciile de urgenţă: poliţia din Tekitomura, urmată îndeaproape de securitatea Anihilatorilor înarmată cu veşti despre nemulţumirea lui Kurumaya, yakuza locală, informată neoficial şi condusă de noul Kovacs, şi – cine ştie? – poate chiar Cavalerii Noii Revelaţii dacă-şi permiteau să-i mituiască pe poliţişti ca să fie ţinuţi la curent cu ultimele evenimente.

— Mulţumesc, am îngăimat eu. Cred că mă voi descurca.

M-am uitat la mâna stângă, încleştată pe cablu, şi-am ridicat puţin picioarele. Ţesuturile nervoase abia dezmorţite ale muşchilor abdominali au protestat vehement. Am încercat să-mi trec piciorul drept peste cablu, n-am reuşit, l-am lăsat jos şi am încercat din nou. De data asta am izbutit. Braţul stâng a mai scăpat de greutate. Durerea m-a săgetat din nou, ca nişte explozii printre încheieturi şi muşchi.

Am tras aer în piept, m-am uitat din nou în…

„Nu, nu privi în jos!”

Am tras din nou aer în piept, scrâşnind din dinţi.

Apoi am început, cu degetul mare şi cu arătătorul, să-mi desfac de pe cablu, unul câte unul, degetele paralizate.

〈8〉

O jumătate de oră mai târziu, am părăsit întunericul albăstrui, apăsător, din interiorul fortăreţei, abia abţinându-mă să chicotesc nervos. Surescitarea provocată de excesul de adrenalină nu m-a părăsit tot drumul înapoi – pe traversă, pe scara şubredă a arheologilor –, greu de coborât cu un braţ aproape imobil. Am sărit pe pământ cu acelaşi zâmbet prostesc şi m-am strecurat printre bariere cu precauţia obişnuită şi mici hohote de râs. Chiar şi atunci când am ajuns la baraca în care stătuserăm, chiar şi după ce-am intrat şi m-am uitat la patul gol, în care o lăsasem pe Sylvie, am simţit cum rânjetul îmi flutură pe buze.

Scăpasem ca prin urechile acului.

Sigur, făcusem eforturi mari pentru a-mi desprinde degetele de pe cablu, dar, în comparaţie cu restul escapadei, fusese floare la ureche. În sfârşit eliberat, braţul stâng îmi atârna moale de umărul care mă durea ca un dinte cariat. Îmi era la fel de folositor ca o piatră de moară legată de gât. După ce m-am răcorit înjurând, am reuşit să cobor piciorul drept şi, atârnat de mâna dreaptă, să fac un salt dizgraţios pe turlă. M-am forţat să nu cad, m-am prins mai bine şi am descoperit că marţienii folosiseră un material de construcţie rugos. Într-un târziu, gâfâind, m-am aşezat pe şaua de la baza turlei. Am stat acolo vreo zece minute, cu faţa lipită de aliajul rece.

M-am aplecat şi am privit cu grijă în jur până am văzut deschizătura din podea despre care pomenise Dig 301; era aproape, dacă mă ridicam în picioare pe buza turlei. Am flexat braţul stâng, am simţit ceva încurajator deasupra cotului şi m-am gândit că mă poate ajuta ca punct de sprijin. Din poziţia aceea, probabil că mă puteam strecura înăuntru cu picioarele înainte.

După zece minute în care asudasem vârtos, m-am pregătit de încercarea finală. După un minut şi jumătate stăteam întins pe podeaua fortăreţei, chicotind încet şi ascultând cum picură ecourile în construcţia aceasta stranie care-mi salvase viaţa.

O nimica toată.

În cele din urmă m-am ridicat şi am ieşit.

În baracă distruseseră toate uşile în spatele cărora s-ar fi putut ascunde o ameninţare, iar în dormitorul pe care-l împărţisem cu Sylvie se vedeau urme de luptă. M-am uitat de jur-împrejur, masându-mi umărul. Noptiera era răsturnată, cearşafurile răsucite atârnau pe podea. În rest nu atinseseră nimic.

Nicio urmă de sânge. Niciun miros de armă descărcată.

Pe podeaua din dormitor mi-am găsit cuţitul şi GS Rapsodia. Căzuseră odată cu noptiera şi zburaseră în colţuri diferite ale camerei. Nu se obosiseră să ia armele.

Graba cu care acţionaseră fusese prea mare.

„De ce s-au grăbit aşa tare? Ca să coboare la poalele muntelui şi să ia cadavrul lui Takeshi Kovacs?”

În timp ce ridicam armele de pe jos, mi s-a părut ciudat faptul că nu distruseseră totul. Potrivit lui Dig 301, doar câţiva membri ai echipei fuseseră trimişi să-mi recupereze cadavrul. Ar fi fost de aşteptat ca restul să facă măcar o percheziţie sumară.

Îmi imaginam căutarea febrilă la poalele muntelui, cât timp va dura şi cum vor reacţiona când nu-mi vor găsi rămăşiţele.

M-am întrebat ce va face *el.*

Odată întors în camera principală a barăcii, m-am aşezat la masă. Am aruncat o privire spre display-ul holografic şi mi s-a părut că durerea din cotul stâng se mai atenuase puţin.

— Dig?

Un fâsâit de partea cealaltă a mesei şi iat-o, imperturbabilă ca întotdeauna, neatinsă de evenimentele din ultimele două ore.

— Profesore Coincidenţă-Fericită…

— Spuneai c-ai înregistrat tot ce s-a întâmplat aici. Imaginile acoperă întreaga zonă?

— Întocmai. Input şi output în acelaşi sistem. La fiecare opt metri cubi din zonă există câte o holocameră digitală. În interiorul fortăreţei, înregistrarea e uneori slabă…

— Lasă explicaţiile. Vreau să mi-l arăţi pe Kovacs. Tot ce-a făcut şi a spus aici. Rulează înregistrarea pe display.

— Iniţiez.

Am pus încet pe masă, lângă mâna mea dreaptă, Rapsodia şi cuţitul Tebbit.

— Încă ceva. Anunţă-mă imediat dacă mai apare cineva.

〈8〉

Am căutat cele mai bune imagini şi am găsit una în care intruşii se îndreptau spre baracă urcând pe potecă. Am oprit imaginea pe *el* şi l-am privit pe îndelete. Era destul de solid, o caracteristică a corpurilor de luptă, dar şi sprinten, un fel de a păşi şi de a sta care trimitea mai mult spre o postură teatrală decât spre una de luptă. Faţa constituia un amestec armonios de mai multe rase decât vezi de obicei pe Lumea lui Harlan. Aşadar, venea de pe altă planetă. Codurile genetice, procurate şi ele din alte părţi. Pielea bronzată în chihlimbariu fad, ochii – albastru pătrunzător. Pomeţii laţi, proeminenţi, gura mare, cu buzele pline, părul negru, lung şi creţ, legat la spate cu o bentiţă statică. Arătos, nu glumă.

Şi foarte scump, chiar şi pentru yakuza.

Mi-am înăbuşit un fior de îngrijorare şi i-am cerut lui Dig 301 să mi-i arate pe intruşi. O altă figură mi-a atras atenţia, înaltă şi puternică, cu o coamă-curcubeu. Camerele digitale prezentau un prim-plan cu o privire oţelită şi un circuit subcutanat pe un chip aspru.

Anton.

Anton şi cel puţin doi puşcaşi zvelţi care mergeau înaintea lui în stilul degajat, sincronizat, al Anihilatorilor porniţi în misiune. Unul dintre ei era femeia căreia îi distrusesem piciorul în fortăreaţă. Alţi doi, nu, trei, veneau în urma capului-de-comandă, deosebindu-se de restul grupului printr-o deplasare aparent dezordonată, totuşi mereu sub control.

Undeva în mine, senzaţia dezamăgitoare că am pierdut ceva se pregătea să recunoască ceea ce vedeam.

Anton şi Gaşca lui de Ţestoşi.

Kovacs îşi adusese din New Hok haita de câini de vânătoare.

M-am gândit la focurile trase la întâmplare printre barăci şi în fortăreaţă şi am înţeles. Un grup de yakuza şi o echipă de Anihilatori, amestecate şi călcându-se pe picioare. Slabă logistică pentru un agent special. E imposibil ca eu să fi făcut o asemenea greşeală chiar şi la vârsta lui.

„Ce tot vorbeşti? Tocmai ai făcut greşeala asta la vârsta lui. Tu eşti ăla de

acolo.”

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Dig, mută din nou pe dormitor. Acolo unde o scot pe Sylvie.

Imaginea s-a modificat rapid, vibrând. De sub cearşafurile răsucite, femeia cu părul încâlcit în fire metalice a clipit de câteva ori, trezită de schimbul de focuri ce se auzea afară. A făcut ochii mari, încercând să înţeleagă ce se petrece. Apoi uşa s-a deschis brusc şi încăperea s-a umplut de matahale care urlau şi-şi fluturau armele. Când şi-au dat seama pe cine au găsit acolo, urletele s-au transformat în chicote. Cineva s-a aplecat deasupra ei, dar a primit un pumn în faţă. După o luptă scurtă, în care s-a folosit din plin de viteza reflexelor, Sylvie a cedat în faţa atâtor agresori, care au rupt cearşafurile şi i-au administrat lovituri dure în coapse şi în plexul solar. În timp ce se chinuia să-şi recapete suflul, trântită la podea, un alt malac, rânjind pofticios, a apucat-o de un sân, i-a vârât o mână între picioare şi a început să dea ritmic din fund. Câţiva dintre tovarăşii lui au izbucnit în râs.

Deşi vedeam scena pentru a doua oară, furia muşca din mine ca flăcările unui incendiu. Spinulele din palme s-au trezit la viaţă, pline de sudoare.

În pragul uşii a apărut căpitanul yakuza, care, văzând ce se întâmplă, a urlat ceva în japoneză. Gorila s-a îndepărtat de femeia căzută pe podea, a făcut repede o temenea şi a bolborosit o scuză. Nou-venitul a intrat în cameră şi l-a plesnit cu toată puterea, cu dosul palmei, de trei ori. Individul s-a făcut mic şi s-a retras lângă perete. Căpitanul a urlat din nou. Între două insulte pline de culoare, pe care rareori le-am auzit în japoneză, a dat ordin cuiva să aducă haine pentru captivă.

Până când Kovacs s-a întors de la căutarea mea, subordonaţii lui au îmbrăcat-o pe Sylvie şi au aşezat-o pe un scaun în mijlocul camerei principale. Tânăra stătea cu mâinile în poală, legate bine, una peste alta, cu un colier din plastic abia vizibil. Yakuza stăteau aproape de ea, cu armele pregătite. Amatorul de sex şedea posomorât într-un colţ, fără armă, cu o falcă umflată şi cu buza de sus plesnită. Kovacs a aruncat o privire spre Sylvie şi i s-a adresat căpitanului. A urmat un schimb de replici mormăite pe care holocamerele nu l-au amplificat. Kovacs a înclinat din cap şi a privit-o din nou pe Sylvie. Am desluşit în atitudinea lui o ezitare neaşteptată.

Apoi s-a întors spre uşa de la intrare.

— Anton, vrei să vii-ncoace?

Capul-de-comandă al Găştii Ţestoşilor a păşit înăuntru. La vederea lui,

femeia s-a strâmbat.

— Trădătorul dracului!

Anton a făcut o grimasă, dar n-a spus nimic.

— Deci vă cunoaşteţi, a zis Kovacs, nu foarte sigur, în continuare cu ochii pe femeie.

Sylvie îl privea şi ea.

— Da, îl cunosc pe găozarul ăsta. E-n cârdăşie cu tine, aşa-i, cap-de-sulă?

Kovacs a privit-o lung, moment care m-a făcut să mă încordez. Partea aceasta n-o mai văzusem, nu ştiam cum va reacţiona. La vârsta aceea, eu cum aş fi procedat? Nu, rectific. La vârsta aceea, cum aveam să procedez? Am căutat repede prin memoria zecilor de ani de violenţă şi de furie, încercând să anticipez.

El însă n-a făcut decât să zâmbească.

— Nu, doamnă Oshima. Nu mai e-n cârdăşie cu mine. Tu eşti un colet pe care trebuie să-l expediez în cele mai bune condiţii, asta-i tot.

Cineva a mormăit, altcineva a hohotit. La capacitate maximă, senzorii neurochimici au surprins şi o glumă deocheată despre colete. Pe ecran, eul meu mai tânăr rămăsese gânditor. Apoi ochii i s-au îndreptat spre cel cu buza ruptă.

— Hei, tu. Apropie-te.

Haidamacul se codea. Din atitudinea lui se vedea că refuză să se supună, dar făcea parte din yakuza şi, până la urmă, trebuia să-şi respecte blazonul. S-a ridicat, l-a privit pe Kovacs în ochi şi a înaintat cu un zâmbet dispreţuitor. Kovacs i-a întors o privire inexpresivă şi a făcut semn din cap.

— Arată-mi mâna dreaptă.

Yakuza şi-a înclinat capul într-o parte, continuând să-l fixeze pe Kovacs cu privirea. Un gest de o insolenţă crasă. A ridicat brusc mâna, cu degetele întinse, ca o lamă îndoită uşor, apoi şi-a înclinat capul în cealaltă parte, nedezlipindu-şi privirea din ochii lui *tani* ăsta.

Kovacs se mişca precum un cablu de trauler care tocmai a plesnit.

I-a prins mâna de încheietură şi i-a răsucit-o în jos, blocându-i eventualele reacţii ale corpului. L-a tras de braţ şi cu cealaltă mână a îndreptat blasterul spre el. A tras scurt şi am auzit imediat cum sfârâie carnea arsă.

La vederea mâinii cuprinse de flăcări, namila a scos un urlet dureros. Blasterul fusese probabil trecut pe putere minimă – majoritatea armelor cu

raze retează o mână sau un picior, vaporizând porţiunea lovită –, fiindcă raza doar arsese pielea şi carnea până la os şi tendon. Kovacs l-a mai ţinut un pic, apoi i-a dat drumul cu o lovitură de cot în tâmplă. Malacul s-a prăbuşit la podea cu mâna arsă sub braţ şi pantalonii pătaţi de urină. Plângând în hohote.

Kovacs şi-a controlat respiraţia şi a privit în jur. Doar feţe împietrite. Sylvie se uita în altă parte. Aproape că simţeam duhoarea de carne arsă.

— O atingeţi sau îi vorbiţi numai dacă-ncearcă să fugă. E valabil pentru toţi. Clar? În toată povestea asta nu contaţi nici cât negrul de sub unghiile mele. Până ne-ntoarcem în Millsport, femeia asta este *Dumnezeu* pentru voi. *Clar?*

Tăcere. Căpitanul yakuza a urlat ceva în japoneză. Muştruluiala a fost urmată de mormăieli de aprobare. Kovacs a încuviinţat tacit şi s-a întors spre Sylvie.

— Doamnă Oshima, te rog să mă urmezi.

Sylvie l-a privit câteva clipe, apoi s-a ridicat în picioare şi a ieşit după el. Yakuza au urmat-o, lăsându-i în încăpere pe căpitan şi pe cel căzut la podea. Căpitanul şi-a privit subordonatul rănit, l-a lovit de câteva ori cu piciorul în coaste, l-a scuipat şi a părăsit baraca furios.

Afară, cei trei inşi pe care-i omorâsem în fortăreaţă au fost urcaţi pe o targă multiplă gravitaţională. Căpitanul i-a ordonat unui bărbat să treacă la volan, apoi s-a postat în vârful unei falange protectoare în jurul lui Kovacs şi al Sylviei. Lângă şi în spatele târgii, Anton şi cei patru membri ai Găştii Ţestoşilor care mai rămăseseră alcătuiau un fel de ariergardă. Holocamerele digitale din exterior ale lui Dig au urmărit mica procesiune până când a dispărut pe drumul spre Tekitomura.

La vreo cincizeci de metri de ea, ţinându-şi mâna arsă şi încă netratată, mergea împleticit gigantul căzut în dizgraţie, care îndrăznise să se atingă de Sylvie Oshima.

L-am urmărit cum se îndepărtează, încercând să înţeleg ce se petrece.

Încercând să pun lucrurile cap la cap.

Încă încercam în clipa în care Dig 301 m-a întrebat dacă am terminat, dacă vreau să văd şi altceva. I-am spus că nu, cu gândul în altă parte. În mintea mea, intuiţia de agent special făcea deja ce trebuia să facă.

Dădea foc prejudecăţilor, le ardea până nu mai rămânea nimic din ele.

Capitolul 19

Când am ajuns în Belabumbac Kohei 9.26, toate luminile erau stinse, mai puţin într-o unitate la vreo şase rampe de încărcare pe dreapta, unde ferestrele de la etaj luceau cu intermitenţe, de parcă înăuntru ar fi izbucnit un incendiu. Un ritm înfocat de reefdive/neojunk spărgea liniştea nopţii, chiar şi prin obloanele trase ale rampelor, iar afară, trei inşi îndesaţi stăteau de pază, în haine negre, scoţând aburi pe gură şi plesnindu-şi braţele ca să se mai încălzească. Chiar dacă avea destul spaţiu ca să organizeze petreceri dansante, Plex Kohei nu părea că-şi poate permite roboţi care să-i asigure paza. Ceea ce-mi uşura accesul.

Presupunând că Plex era acolo.

— *Cred că glumeşti,* îmi replicase Isa, dispreţuitor, cu accentul ei Millsport pe care-l folosea de cincisprezece ani, când îi telefonasem spre seară. *Bineînţeles că-i acolo. În ce zi suntem?*

— *Hm,* făcusem eu numărând. *Vineri?*

— *Exact, vineri. Ce crezi că fac tolomacii de-acolo într-o zi de vineri?*

— *De unde naiba să ştiu, Isa? Nu fi chiar atât de snoabă.*

— *Vineri? O comunitate de pescari? O noapte Ebisu?*

— *Aha, dă o petrecere.*

— *Scoate şi el un ban cu localul lui şi relaţiile de* take, spusese ea tărăgănat. *Cu toate depozitele alea. Cu toţi prietenii de familie din yakuza…*

— *Ştii cumva care-i depozitul?*

Ce întrebare tâmpită! Îmi luase ceva timp să mă orientez pe străzile dispuse fractal din cartierul depozitelor, dar, din clipa în care ajunsesem în Belabumbac Kohei, localul fusese uşor de găsit – muzica se auzea cale de şase alei, în toate direcţiile.

— *Nu prea,* răspunsese Isa căscând în telefon.

Intuisem că de-abia se dăduse jos din pat.

— *Ascultă, Kovacs. Ai călcat pe cineva pe bombeu cât ai fost acolo?*

— *Nu. De ce?*

— *Păi, nu te-aş întreba dacă n-aş şti ceva. Ţinând cont că ne cunoaştem de ceva timp.*

Îmi reprimasem un zâmbet. O cunoşteam pe Isa de exact un an şi jumătate. Dar când ai doar cincisprezece ani, asta înseamnă mult.

— *Zău?*

— Zău, au fost pe-aici mulţi poliţişti care-au întrebat de tine. Informaţii contra cost, bani buni. Aşa că, dacă n-ai început încă, ar fi cazul să te uiţi peste umărul corpului pe care-l ai acum, cu vocea asta groasă.

Mă încruntasem şi cugetasem puţin.

— Ce fel de poliţişti?

— Dac-aş şti, ar trebui să-mi dai bani ca să-ţi spun. Dar din păcate nu ştiu. Chestia asta am aflat-o de la nişte poliţişti corupţi din Millsport, pe care-i poţi cumpăra cu cât dai pe o felaţie undeva, pe chei. Nu ştiu cine i-a trimis.

— Presupun că nu le-ai spus nimic despre mine.

— Presupui bine. Mă mai ţii mult la telefon, Kovacs? Eu nu-s ca tine. Am o viaţă activă.

— Nu, te las. Mulţumesc pentru ultimele noutăţi, Isa.

Un mormăit.

— A fost plăcerea mea, ca un gâdilat de clitoris. Ai grijă de tine, poate mai colaborăm şi-mi iese şi mie ceva bănet.

Mi-am închis până la gât haina cumpărată de curând, mi-am flexat degetele în mănuşile negre din polialiaj – simţind un junghi ascuţit în mâna stângă – şi am început să merg ca un gangster veritabil în timp ce dădeam colţul aleii. Ca tânărul Yukio Hirayasu, în cea mai arogantă ipostază a lui. Ignorând faptul că haina nu era făcută pe comandă, ci una de-a gata, cumpărată din primul magazin întâlnit în cale, tot ce găsisem în grabă, un obiect de vestimentaţie în care adevăratul Hirayasu n-ar fi vrut să apară nici mort. Însă nuanţa de negru mat dădea bine şi se asorta cu mănuşile mulate – plus că, în lumina asta, nu se observa diferenţa. Disimularea învăţată în Corpul Agenţilor Speciali se ocupa de rest.

Iniţial, mă gândisem să-i stric petrecerea lui Plex cu mult tam-tam. Să dărâm uşa sau să mă urc pe acoperiş prin spatele depozitului şi să cobor printr-o lucarnă. Dar braţul stâng mă durea în continuare din vârful degetelor până la gât şi nu-mi dădeam seama cât pot face cu el din tot ce-mi propusesem, mai ales într-o situaţie critică.

Cei trei de la intrare m-au văzut şi s-au tras aproape unul de altul. Senzorii neurochimici mă ajutau să-i observ de la distanţă – nişte mardeiaşi amărâţi de pe chei, poate, după cum se mişcau, cu niţică pregătire de luptă. Unul avea un tatuaj pe obraz, specific puşcaşilor marini din unităţile tactice, dar putea fi doar o imitaţie făcută într-unul dintre saloanele de

înfrumuseţare ce foloseau programe de-ale armatei, date la casare. Sau, ca mulţi dintre cei din unităţile tactice ale marinei, poate fusese demobilizat înainte de vreme. Reduceri de personal. Cuvântul de ordine universal şi catehismul de pe Lumea lui Harlan în aceste zile. Nimic nu era mai sfânt decât reducerea costurilor – nici în armată nu mai erai sigur de postul tău.

— Stai pe loc, amice, mi-a spus tatuatul.

I-am aruncat o privire cruntă. Şi m-am făcut că mă opresc.

— Am întâlnire cu Plex Kohei. Şi nu-mi place s-aştept.

— Întâlnire? a întrebat el, în timp ce ochii i se ridicau şi alunecau în stânga, verificând o listă retinală de invitaţi. În seara asta nu se poate. E ocupat.

Am făcut ochii mari şi m-am înfuriat, vulcanic, aşa cum văzusem la căpitanul yakuza pe înregistrările lui Dig 301.

— Ştii cine sunt? m-am răstit, cu toată convingerea. Paznicul tatuat a ridicat din umeri.

— Ştiu doar că nu-ţi găsesc faţa pe listă. Şi asta-nseamnă că nu intri.

Ceilalţi mă măsurau din cap până-n picioare, cu interes profesional. Ca să vadă ce pot rupe mai uşor. Mi-am înăbuşit pornirea de a lua poziţie de luptă şi i-am privit cu dispreţ aristocratic. Şi am blufat.

— Foarte bine. Te rog să-ţi informezi patronul că l-ai întors de la uşă pe Yukio Hirayasu şi că, datorită *excesului* tău de zel, va trebui să-mi vorbească în prezenţa *senpaiului* Tanaseda mâine-dimineaţă, neanunţat şi nepregătit.

Cei trei au schimbat mai multe priviri între ei. Numele nu erau de glumă, erau chiar din conducerea yakuza. Tipul cu tatuajul a şovăit. M-am întors. Când să fac primul pas, a cedat.

— În regulă, Hirayasu-san. Un moment, te rog.

Atuul crimei organizate este nivelul ridicat de teamă pe care o insuflă membrilor ei şi celor asociaţi cu aceştia. Ierarhia răufăcătorilor. Acelaşi lucru se poate vedea în multe alte locuri: triadele din Hun Home, *familias vigilantes* din Adoracion, Echipele Provo de pe Lumea lui Nkrumah. Cu diferenţe regionale, dar toate impunând acelaşi respect prin spaima de pedeapsă. Şi toate se aleg cu aceeaşi lipsă de iniţiativă în rândurile lor. Nimeni nu vrea să hotărască de unul singur când o acţiune independentă poate fi răstălmăcită ca lipsă de respect. O astfel de atitudine îţi poate cauza moartea reală. Mult mai sigur este să respecţi ierarhia.

Paznicul a scos telefonul şi l-a sunat pe şef.

— Alo, Plex, avem…

A ascultat câteva clipe, cu o figură inexpresivă. Dinspre telefon venea un bâzâit de insectă furioasă. N-aveam nevoie de senzorii neurochimici ca să înţeleg ce i se spunea.

— Da, ştiu ordinul, dar a venit Yukio Hirayasu. Vrea să stea de vorbă cu tine şi…

În pauza care a urmat, paznicul s-a luminat la faţă. A înclinat din cap de două ori, m-a descris şi a repetat ce-i spusesem. Am simţit ezitarea lui Plex. Am mai aşteptat un pic şi am pocnit din degete, impacientat, cerând telefonul. Paznicul s-a supus. M-am străduit să-mi amintesc felul în care vorbea Hirayasu, cu două luni în urmă, colorat cu idiomul gangsteresc din Millsport pe care doar îl bănuiam.

— Plex, am început eu, pe un ton sumbru.

— Yukio? Tu eşti?

Am ridicat tonul, ca Hirayasu.

— Nu, sunt un *amărât* care vinde droguri la colţ de stradă. Ai înnebunit? Trebuie să discutăm ceva foarte serios, o afacere importantă. Ai idee cât de aproape sunt să-ţi retrag autorizaţia chiar când se crapă de ziuă? Iar tu mă ţii ca prostul la uşă.

— OK, Yukio, OK. Calm. Credeam că ţi-a făcut cineva *felul.*

— Mda, un zvon. Chestia e că m-am întors. Cred că Tanaseda nu ţi-a spus…

— Tana… a zis Plex înghiţind în sec, cu zgomot. E cu tine?

— Lasă-l în pace pe Tanaseda. Mă tem că peste patru-cinci ore poliţia va descinde aici.

— Aici?

— *Aici?* am repetat eu, ridicând din nou tonul. Unde în altă parte?

I-am auzit răsuflarea. O voce de femeie în fundal, înăbuşită. Am simţit cum mi se pune sângele în mişcare, doar o clipă. Nu era Sylvie, nici Nadia. Plex s-a răstit la ea, apoi a reluat discuţia.

— Credeam că…

— *Mă laşi să intru sau nu?*

Cacealmaua a funcţionat. Plex l-a cerut la telefon pe paznic şi, după trei cuvinte monosilabice, acesta a deschis o uşă îngustă prin oblonul de metal. A intrat şi mi-a făcut semn să-l urmez.

Înăuntru, clubul lui Plex arăta aproape cum mă aşteptasem. O copie ieftină a cluburilor *take* din Millsport – paravane din aliaj translucid în loc

de pereţi, holograme halucinogene proiectate deasupra unei mulţimi de dansatori, mulţi acoperiţi doar de tatuaje şi de umbre. Muzica fusion acoperea întreg spaţiul, te asurzea şi făcea să tremure paravanele. O simţeam cum vibrează prin toate cavităţile mele, ca suflul prelungit al unei bombe. Deasupra mulţimii, două aspirante la Corpul Perfect îşi flexau muşchii tonifiaţi, mimând un orgasm complicat după felul în care îşi plimbau degetele peste trupuri. Dar, privind mai atent, îţi dădeai seama că sunt susţinute de cabluri, nu de forţa antigravitaţională. Iar hologramele erau, evident, nişte înregistrări, nu efectul direct asupra memoriei corticale pe care-l vedeai în cluburile *take* din Millsport. Cred că Isa n-ar fi fost impresionată de aşa ceva.

Doi inşi şedeau ţepeni şi fără chef pe nişte scaune vechi, din plastic, lângă un paravan. Clubul fiind plin până la refuz, crezuseră probabil că nu mai aveau treabă în noaptea asta. M-au privit ursuz şi au pregătit detectoarele. În spatele lor, prin paravan, câţiva dansatori i-au văzut şi le-au imitat gesturile zâmbind, ameţiţi de droguri, cu gurile până la urechi. Paznicul care mă însoţea le-a făcut semn să rămână pe loc. Am trecut pe lângă paravan şi am pătruns pe ringul de dans. Temperatura a crescut brusc, la cea a sângelui. Muzica se auzea şi mai tare.

Ne-am croit drum, fără nicio problemă, prin ringul ticsit de dansatori. De vreo două ori a trebuit să mă folosesc de ghionturi, dar nu m-am ales decât cu zâmbete, de scuză sau fără noimă. Scena *take* este destul de relaxată peste tot pe Lumea lui Harlan – cultivarea atentă a halucinogenelor plasează soiurile cele mai populare în partea euforică a spectrului psihotropic, motiv pentru care singurul rău pe care ţi-l pot face cei care le consumă este să te îmbrăţişeze şi să te agaseze cu jurăminte incoerente de dragoste până la moarte. Există şi varietăţi mai agresive, dar, în general, numai armata le foloseşte.

După mai multe mângâieri şi o sută de zâmbete mult prea largi, am ajuns la o rampă din metal pe care am suit spre două containere vechi, aduse din docuri, urcate pe o schelă şi placate cu lemn şi oglinzi. Lumina hologramelor se reflecta aleatoriu din suprafaţa lor neregulată. Paznicul m-a condus la containerul din stânga şi, apăsând pe un buton, a deschis o uşă placată cu o oglindă, până atunci invizibilă. Ca şi cea care dădea în stradă. Aparent nu existau portaluri flexibile. M-a lăsat să trec primul.

Am intrat şi am privit în jur. În prim-plan, un Plex îmbujorat, doar în pantaloni şi chinuindu-se să-şi pună o bluză de mătase violent psihedelică.

În spatele lui, două femei şi un bărbat tolăniţi pe un pat masiv, automulant. Toţi fizic foarte tineri şi frumoşi, zâmbind tâmp şi cu priviri pierdute, cu corpurile prost pictate, goale puşcă. Nu era greu de ghicit de unde-i avea Plex. Peretele din spate al containerului era plin de monitoare pentru minicamerele care acopereau tot clubul. Imaginea ringului de dans se muta mereu, de la un monitor la altul. Ritmul fusion răzbătea prin pereţi, înăbuşit, dar îndeajuns de clar ca să poţi dansa. Sau să faci altceva.

— Salutare, Yukio. Lasă-mă să te privesc mai bine, a spus Plex apropiindu-se, cu braţele ridicate şi cu un zâmbet nesigur. Dar ce corp ţi-ai tras! De unde-l ai? E personalizat?

Am făcut semn spre tovarăşii lui de joacă.

— Fă-le vânt.

— Imediat, a zis el întorcându-se şi bătând din palme. Haideţi, copii. Distracţia s-a terminat. Am afaceri de discutat cu amicul meu.

Cei trei s-au ridicat, fără chef, ca nişte copii care nu vor să se culce devreme. În trecere, una dintre femei a încercat să-mi atingă faţa. M-am ferit, încruntat, gest care a făcut-o să se bosumfle. Paznicul i-a urmărit cu privirea până la ieşire, apoi s-a uitat întrebător spre Plex, care mă privea la fel de întrebător.

— Da, şi el.

Paznicul s-a conformat şi a închis uşa, acoperind o parte din muzica asurzitoare. M-am uitat din nou la Plex, care se apropia de un modul luminat din interior, lipit de perete, ca să-şi demonstreze ospitalitatea. Mişcările lui erau un amestec curios de lentoare şi de agitaţie, *take* şi teama luptându-i-se în sânge. A căutat neîndemânatic printre sticlele de cristal ornamentate şi pliculeţele de hârtie care umpleau raftul de sus.

— Vrei să pipezi ceva?

— Plex, l-am înfruntat eu cu privirea, decis să joc până la capăt cartea blufului. Ce *dracu'* se petrece aici?

Bărbatul a tresărit.

— Păi, credeam că Tanaseda ţi-a… a îngăimat el.

— Lasă asta. Spune-mi tu.

— Să ştii că nu-i vina mea, a zis Plex uşor ofensat. Nu v-am spus încă de la început că are ceva la cap? Cu tot rahatul ăla *kaikyo* pe care-l scotea pe gură… N-aţi auzit-o? Mă pricep la biotehnologie, ştiu când ceva nu-i în regulă. Ascultă-mă bine, femeia aia cu capul plin de fire era *dusă de tot.*

M-am întors brusc cu gândul în urmă cu două luni, la prima noapte, în

faţa depozitului, în corpul sintetic, cu mâinile pătate de sângele preoţilor şi cu coastele atinse de blaster, când trăgeam cu urechea la ce vorbeau Plex şi Yukio. *Kaikyo* – o strâmtoare, un mijlocitor de obiecte furate, un consultant financiar, un canal de scurgere. Şi un sfânt posedat de spirite. Sau poate o femeie, posedată de fantoma unei revoluţii de acum trei secole. Sylvie, purtând-o pe Nadia în ea. Pe Quell.

— Unde au dus-o? am întrebat calm.

Nu mai era vocea lui Yukio, oricum nu mai voiam să întind pelteaua. Nu ştiam destule ca să-l mint la infinit pe Plex, care-l cunoştea pe Yukio de o viaţă.

— Cred că-n Millsport, a răspuns el umplându-şi o pipă, poate ca să-şi limpezească mintea după ceaţa de *take.* Spune-mi, Yukio, Tanaseda chiar nu…

— Unde anume în Millsport?

În clipa aceea s-a prins. Am văzut cum se dumireşte şi cum, brusc, caută ceva sub raftul de sus al modulului. Poate avea un senzor neurochimic montat undeva, în corpul acela deschis la culoare, de aristocrat, deşi pentru el ar fi fost doar un accesoriu. În plus, drogurile îi încetineau mişcările atât de tare, încât îl făceau caraghios.

L-am lăsat să atingă arma, s-o ia de pe raftul pe care era ascunsă. Apoi l-am lovit cu piciorul peste mână, l-am trântit pe pat cu un dos de palmă şi am izbit raftul cu călcâiul. Sticlele ornamentate s-au spart, pliculeţele de hârtie s-au împrăştiat, iar raftul a crăpat pe toată lungimea lui. Arma a căzut pe podea. Arăta ca un blaster cu dispersie, fratele mai mare al GS Rapsodiei de sub haina mea. L-am cules de jos şi m-am întors la timp ca să-l împiedic să atingă un buton de alarmă din perete.

— Opreşte-te!

A înţepenit, privind arma hipnotizat.

— Stai jos. Acolo.

S-a lăsat să cadă pe pat, ţinându-se de braţul lovit. Avea noroc, am gândit cu o brutalitate care aproape imediat mi s-a părut un efort prea mare, că nu i-l rupsesem.

Sau că nu pusesem blasterul pe el.

— Cine…? a întrebat el fără vlagă. Cine eşti? Nu eşti Hirayasu.

Mi-am acoperit faţa cu o mână şi m-am făcut că scot o mască Noh, cât mai teatral cu putinţă. Şi m-am înclinat uşor.

— Bravo. Nu sunt Yukio. Deşi îl am în buzunar.

S-a încruntat.

— Ce tot spui acolo?

Am vârât mâna în buzunarul hainei şi am scos la întâmplare o memorie corticală. De fapt, nu era memoria cu dungi galbene, de firmă, a lui Hirayasu, dar, după expresia feţei lui Plex, mi-am dat seama că-l convinsesem.

— Ei, drăcie! Kovacs?

— Ai ghicit, i-am spus şi am vârât memoria la loc. Originalul. Nu accept imitaţii… Dacă nu vrei să te bucuri de compania amicului tău din copilărie aici, în buzunarul meu, propun să-mi răspunzi mai departe la întrebări, cum ai făcut-o şi când credeai că sunt Yukio.

— Dar.. S-a întrerupt el clătinând din cap. N-ai cum să scapi de-aici, Kovacs. Te-au pus… Te-au trimis pe tine să te caute!

— Ştiu. Probabil că-s disperaţi, nu?

— Nu-i de râs. Tipul e psihopat cu acte în regulă. Cei din Drava încă numără cadavrele pe care le-a lăsat în urmă. Morţi de-a binelea. Fără memorii.

Am simţit un junghi scurt. Înrudit cu frisonul pe care-l avusesem la vederea înregistrării lui Dig 301, cu Anton şi Gaşca de Ţestoşi. Kovacs se dusese la New Hok şi-şi făcuse treaba cu toată meticulozitatea unui agent special. Se întorsese cu persoana de care avusese nevoie. Logic. Ce nu-i folosea lăsase în urmă, ruine fumegânde.

— Pe cine a ucis, Plex?

— Nu… Nu ştiu, a răspuns el umezindu-şi buzele. Multă lume. Toată echipa ei, pe toţi cei cu care…

S-a oprit. Am încuviinţat din cap, fără să spun nimic. Regrete faţă de Jad, Kiyoka şi ceilalţi, detaşate, ascunse undeva, ca să nu-mi stea în cale.

— Mda. Următoarea întrebare.

— Ascultă, omule, nu te pot ajuta. N-ar trebui nici să…

M-am îndreptat spre el, nerăbdător. Începând să cedez pe margini, ca hârtia aprinsă. A tresărit din nou, mai tare decât atunci când crezuse că sunt Yukio.

— Gata, gata. Îţi spun. Numai să nu dai. Ce vrei să ştii?

„Hai, la treabă. Controlează-te.”

— Mai întâi vreau să-mi spui ce ştii *tu* sau ce crezi că ştii despre Sylvie Oshima.

A oftat.

— Omule, ţi-am spus să nu te implici în barul ăla. Te-am avertizat.

— Da, m-ai avertizat, cum se pare că l-ai avertizat şi pe Yukio. Un gest foarte altruist din partea ta să avertizezi pe toată lumea. De ce te-a speriat atât de mult, Plex?

— Nu ştii?

— Să spunem că nu, am răspuns ridicând o mână în încercarea de a-mi stăpâni furia care ameninţa să dea pe dinafară. Şi să mai spunem că, dacă-ncerci să mă minţi, te scurtez de cap cu blasterul ăsta.

Plex a înghiţit un nod.

— E… spune că e Quellerist Falconer.

— Mda. Şi chiar e?

— Ce dracu', omule, de unde să ştiu?

— Dar, în opinia ta de expert, ar putea fi?

— Nu ştiu, a răspuns el aproape tânguit. Ce vrei de la mine? Doar ai fost cu ea în New Hok, ştii cum i-acolo. Poate, mda, *poate* că e. Poate c-a găsit o bază de date secretă cu copii de rezervă ale unor personalităţi. Şi s-a contaminat…

— Dar nu crezi?

— E puţin probabil. În primul rând, nu văd de ce s-ar dori ca o bază de date pentru personalităţi să aibă „scurgeri" virale. Nu are logică, nici chiar pentru un grup de quellişti fanatici. La ce bun? O copie a idolului revoluţionar care le bântuie visele erotice?

— Vasăzică, nu te prea dai în vânt după quellişti, am zis eu pe un ton neutru.

Pentru prima oară de când îl cunoşteam, Plex a părut că renunţă la masca timidităţii împăciuitoare. A pufnit dispreţuitor – altcineva, cu mai puţină educaţie, ar fi scuipat, probabil.

— Priveşte-n jur, Kovacs. Crezi c-aş mai trăi aşa, dacă Decolonizarea n-ar fi lovit atât de crunt comerţul cu plante bela din New Hok? Cui crezi că trebuie să-i fiu recunoscător?

— Asta-i o întrebare istorică foarte complexă…

— Pe dracu'!

— …la care nu ştiu să răspund. Dar înţeleg de ce eşti supărat. Îţi vine greu să-şi târăşti amicii prin cluburi de mâna a doua ca ăsta. Să nu-ţi permiţi vestimentaţia obligatorie din circuitul de petreceri al Primelor Familii. Îmi pare rău pentru tine.

— Ha, ha, ha.

Am simţit cum mă schimb la faţă. Evident că schimbarea nu i-a scăpat nici lui, motiv pentru care furia l-a părăsit la fel de repede cum îl apucase. Am vorbit ca să nu-l lovesc, să nu-l rănesc.

— Am crescut într-o mahala din Newpest. Părinţii mei munceau în fabricile de belabumbac, ca toţi cei de acolo. Contract pe termen limitat, plata cu ziua, fără beneficii. Erau zile în care aveam mare noroc dacă mâncam de două ori. Şi asta nu din cauza vreunei crize economice, fiindcă afacerile mergeau ca de obicei, ci pentru ca nişte nemernici ca tine şi ca familia ta să se-mbogăţească. Am tras adânc aer în piept şi m-am silit să revin la tonul ironic. Aşa că va trebui să-mi ierţi faptul că nu-ţi deplâng aspiraţiile aristocratice neîmplinite, fiindcă, pe moment, sunt presat de timp. OK?

Plex şi-a umezit buzele şi a încuviinţat.

— OK. OK, omule, e-n regulă.

— Mda… Spuneai că n-ar exista niciun motiv pentru reactivarea unei copii a lui Quell.

— Da, aşa spuneam, a încuviinţat străduindu-se să revină pe un teren mai sigur. În plus, Oshima e plină până la refuz de tot felul de supresoare care împiedică virusarea legăturii. Echipamentul ăla de Anihilator e de ultimă oră.

— Mda, cu asta ne-ntoarcem de unde am pornit. Dacă nu-i Quell, de ce te temi de ea atât de mult?

A clipit de câteva ori.

— De ce mă…? Păi, indiferent dacă este sau nu Quell, ea *crede* că este. Asta-i o psihoză majoră. Tu ai lăsa un echipament ca ăsta în seama unui psihopat?

Am înălţat din umeri.

— Din câte am văzut în New Hok, jumătate dintre Anihilatori sunt la fel. Departe de a fi un grup echilibrat.

— Poate, dar mă-ndoiesc că mulţi dintre ei se cred reîncarnarea unui lider revoluţionar mort de trei secole. M-ar mira să poată cita…

S-a oprit şi m-a privit lung.

— Ce să citeze?

— Chestii de-ale ei, a răspuns Plex şi a privit în altă parte, tresărind. Chestii vechi, din război, din perioada Decolonizării. Poate ai auzit-o cum vorbeşte câteodată, ca într-un film japonez de pe vremuri.

— Da, am auzit-o. Dar nu asta voiai să spui.

A încercat să se ridice de pe patul automulant. M-am apropiat de el. A înlemnit. L-am privit cu aceeaşi expresie ca atunci când pomenisem de familia mea. Nici măcar n-am ridicat blasterul.

— Ce să citeze?

— Omule, Tanaseda ar…

— Tanaseda nu-i aici. Eu sunt. Ce… să… citeze?

A cedat gesticulând neconvingător.

— Nici nu ştiu dacă ai înţelege, omule.

— Fă o încercare.

— E complicat.

— Nu, e simplu. Te ajut să-ncepi. În noaptea în care am venit să-mi iau corpul vorbeai despre ea cu Yukio. Dac-ar fi să fac o presupunere, aş spune c-ai făcut ceva afaceri cu ea; dac-ar fi să fac o a doua presupunere, aş spune c-ai întâlnit-o în localul ăla din docuri unde m-ai dus ca să luăm micul dejun, corect?

A încuviinţat din cap fără tragere de inimă.

— OK. Singurul lucru pe care nu-l pricep este de ce te-ai arătat atât de surprins s-o vezi acolo.

— Nu credeam că va reveni, a mormăit el.

Mi-am amintit cum o văzusem prima oară, în noaptea aceea. După felul în care se privea în oglinda de deasupra barului, părea în transă. Memoria agentului special a dat la iveală şi un fragment din conversaţia avută în apartamentul din Kompcho, mai târziu. Orr, referindu-se la escapadele Ini Lazlo:

…se ţine şi acum după gagica aia cu balcoanele cât casa?

Sylvie: *Ce gagică?*

O ştii şi tu. Tamsin… Tamita… am uitat cum o cheamă. Gagica din barul de pe Muko. Înainte să-ţi sară ţandăra. Ce dracu', Sylvie, doar erai acolo. *Cum să uiţi ce ţâţe avea aia?*

Jad: *Sylvie nu-i echipată să vadă genul ăla de armament.*

M-am înfiorat. Nu, nu era echipată. Nu era echipată să-şi amintească prea multe, rătăcind noaptea prin Tekitomura, prinsă între Sylvie Oshima şi Nadia Makita, cunoscută şi sub numele Quellerist Falconer. Era echipată doar ca să navigheze după crâmpeie disparate de amintiri şi de vise şi să apară într-un bar pe care parcă-l ştia, pentru ca, tocmai când încerca să-şi revină, nişte lepădături pe cât de bărboase, pe atât de fioroase, cu voie de la Dumnezeu ca să ucidă, să sară la ea cu superioritatea sexului tare.

Mi-am amintit de Yukio, când năvălise în apartamentul din Kompcho, a doua zi dimineaţă. Furia de pe faţa lui.

Kovacs, ce dracu' faci aici?

Şi cuvintele lui când a văzut-o pe Sylvie:

Doar ştii cine sunt.

Nu se referea la statutul lui evident de membru al yakuza. Yukio credea că Sylvie îl cunoaşte.

Şi răspunsul calm al Sylviei: *Habar n-am cine eşti.* Fiindcă în clipa aceea chiar nu ştia. Memoria agentului special se oprise asupra neîncrederii afişate de Yukio. Nici vorbă de vanitate ofensată. Omul chiar era şocat.

În cele câteva secunde ale confruntării, în vărsarea de sânge care urmase, nici nu mă gândisem să mă întreb de ce era atât de furios. Furia era o constantă. Un însoţitor credincios în ultimii doi ani, chiar şi mai mult, furia din mine şi a celor din jur. O luam de bună, era o stare ca oricare alta. Yukio era furios fiindcă avea motive să fie. Fiindcă era un găozar care se credea mare şi tare, exact ca tăticul lui, exact ca toţi ceilalţi, iar eu îl umilisem în faţa lui Plex şi a lui Tanaseda. Fiindcă, de fapt, era un găozar exact ca toţi ceilalţi, iar furia făcea parte din el.

Sau: „Fiindcă tocmai ai nimerit într-o afacere complicată cu o femeie periculos de instabilă, cu capul plin de programe de luptă ultramoderne şi o legătură directă cu…"

„Cu ce?"

— Ce vindea, Plex?

Bărbatul a răsuflat adânc, părând că-şi dă sufletul.

— Nu ştiu, Tak. Pe bune. Un fel de armă, ceva din timpul Decolonizării. Îi spunea Protocolul Qualgrist. Ceva biologic. Mi l-au luat imediat ce le-am făcut legătura cu ea. Imediat ce le-am dat informaţii preliminare. A privit din nou în altă parte, de data aceasta calm, apoi a şoptit cu amărăciune în glas: Mi-au spus că-i prea important pentru mine. Nu aveau încredere că pot să-mi ţin gura. Au adus specialişti din Millsport. Yukio a venit cu ei. Ei m-au dat deoparte.

— Dar ai fost acolo. Ai văzut-o în noaptea aia.

— Da, le vindea ceva pe tipuri neînregistrate, de-ale companiei ei. Bucată cu bucată, fiindcă n-avea încredere în noi. A scos un hohot de râs scurt. Cum n-aveam nici noi în ea. Eu trebuia să fiu de faţă de fiecare dată, ca să verific codurile preliminare. Să mă asigur că sunt autentice. După ce le verificam, Yukio le lua şi le dădea mai departe echipei lui din EmPee. Eu

n-am văzut niciun fel de marfă. Şi doar ştii cine-a găsit-o! Eu. La mine a venit prima dată. Şi nu m-am ales decât cu nişte mărunţiş.

— Cum te-a găsit?

A ridicat din umeri, abătut.

— Pe canalele obişnuite. Se pare că se interesa prin Tekitomura de mai multe săptămâni. Căuta pe cineva care să-i mute marfa.

— Dar nu ţi-a spus despre ce era vorba?

A cules posomorât o bucăţică de vopsea de corp de pe pat.

— Nu.

— Să fim serioşi, Plex. Te-a încântat cu marfa ei de te-a făcut să-ţi chemi amicii din yakuza, dar nu ţi-a arătat nimic din ea!

— Ea a vrut să discute cu yakuza, nu eu.

M-am încruntat.

— *Ea* a vrut?

— Da. Spunea că yakuza ar fi interesaţi, că i-ar putea fi de folos.

— *Rahat,* Plex. De ce ar fi interesată yakuza de o armă biotehnică veche de trei secole? Doar nu poartă un război.

— Poate că se gândea că yakuza ar putea s-o vândă armatei şi să încaseze un procent din asta.

— Dar n-a spus aşa ceva, ci că ar putea fi *de folos* pentru yakuza.

M-a privit lung.

— Mda, poate. Nu ştiu. N-am memoria totală a unui agent special, cum eşti tu. Nu-mi aduc aminte exact cum mi-a spus. Şi nici nu-mi pasă. Cum mi-au zis şi cei din yakuza: nu mai am nicio treabă cu asta.

M-am îndepărtat de el. M-am rezemat de container şi am privit blasterul cu gândul în altă parte. Vederea periferică îmi spunea că nu se mişcă de pe pat. Am oftat şi am simţit cum mi se ia o greutate de pe piept, pentru ca, în clipa următoare, să coboare la loc.

— OK, Plex. Mai am câteva întrebări, uşoare, şi te las în pace. Ediţia asta nouă, a mea, era pe urmele lui Oshima, nu pe ale mele, corect?

A plescăit din limbă, de-abia audibil în ritmul fusion ce răzbătea de afară.

— Şi pe ale ei, şi pe ale tale. Tanaseda îţi vrea capul pentru ce i-ai făcut lui Yukio, dar nu eşti tu atracţia principală.

Mă simţeam deprimat. Preţ de o clipă, crezusem că Sylvie se dăduse de gol în Tekitomura, cu o zi înainte. Poate vorbise cu cine nu trebuia, fusese surprinsă de o cameră de supraveghere, făcuse o mişcare greşită care-i

adusese pe urmăritori peste noi cu viteza unei suliţe de foc. Dar nu asta era cauza. Cauza era mai simplă şi mai gravă – aflaseră că umblasem prin arhivele despre Quellerist Falconer, o gafă impardonabilă. Probabil că ţineau sub observaţie toate accesările de date de când începuse tărăşenia asta.

„Iar tu ai intrat chiar în gura lupului. Bravo!”

Am făcut o grimasă.

— Tanaseda conduce operaţiunile?

Plex şovăia.

— Nu? Atunci cine-l manevrează?

— Nu…

— Hai, Plex, nu-i cazul să dai înapoi.

— Nu ştiu. Pur şi simplu. Dar e plasat sus de tot. Asta ştiu. Am auzit ceva despre Primele Familii, despre şefa spionilor din Millsport.

Am răsuflat uşurat. Deci nu era yakuza. Era bine, totuşi, că valoarea mea de piaţă nu scăzuse chiar *atât* de mult.

— Spioana asta are un nume?

— Da, a răspuns el ridicându-se brusc. S-a apropiat de modul şi a privit interiorul spart. O cheamă Aiura. O tipă dură din toate punctele de vedere.

— Ai întâlnit-o vreodată?

A scormonit prin resturi şi a găsit o pipă întreagă.

— Nu. În ultima vreme nici pe Tanaseda nu l-am mai văzut. N-am cum să pătrund în cercul Primelor Familii. Dar se bârfeşte mult pe seama ei. I s-a dus vestea.

Am pufnit dispreţuitor.

— Ca la toţi ceilalţi.

— Vorbesc serios, Tak, a spus Plex aprinzându-şi pipa şi privindu-mă cu reproş prin fumul scos pe nări. Să ştii că vreau să te-ajut. Mai ţii minte scandalul ăla de-acum şaizeci de ani, când Mitzi Harlan a apărut într-un film horror-porno din Kossuth?

— Vag.

Eram ocupat pe vremea aia, furam programe bio şi informaţii de pe alte planete în compania Virginiei Vidaura şi a Gândăceilor Albaştri. Infracţionalitate la nivel înalt, mascată de aşa-zisa implicare politică. Urmăream ştirile în primul rând ca să vedem cât de aproape e poliţia de noi. N-aveam timp de nenumăratele scandaluri şi de păţaniile larvelor aristocrate de pe Lumea lui Harlan.

— Da. Se spune că Aiura asta a avut grijă ca imaginea familiei Harlan să n-aibă de suferit prea mult. A-nchis studioul, pretinzând daune uriaşe, i-a aranjat pe toţi cei implicaţi. Din câte-am auzit, aproape toţi s-au pricopsit cu o plimbare în eter. I-a urcat pe Colţii Rilei, noaptea, i-a legat de un propulsor gravitaţional şi a apăsat pe buton.

— Foarte elegant.

Plex şi-a umplut plămânii cu fum şi a continuat cu o voce piţigăiată:

— Aşa şi pare să fie. De modă veche.

— Ai idee de unde a făcut rost de copia mea?

A clătinat din cap.

— Nu, dar cred că din depozitul militar al Protectoratului. E tânăr, mult mai tânăr decât tine. Acum.

— L-ai întâlnit?

— Da. M-au dus să vorbesc cu el chiar după ce-a ajuns aici, luna trecută, din Millsport. Poţi spune multe despre cineva după felul cum vorbeşte. Se consideră în continuare agent special.

Am făcut o nouă grimasă.

— Debordează de energie, de-abia aşteaptă să treacă la acţiune, să facă totul dintr-odată. E plin de-ncredere, nu se teme de nimic, pentru el nu există probleme. Râde de orice…

— Mda, aşa-i când eşti tânăr. A pomenit de mine?

— Nu chiar, mai mult a pus întrebări şi a ascultat. Doar că… Plex s-a oprit să tragă din pipă. Mi-a făcut impresia că-i dezamăgit de ceva. De ce te-ai apucat să faci în ultima vreme.

Am mijit ochii.

— A spus el asta?

— Nu, nu, a răspuns Plex fluturându-şi pipa şi scoţând fumul pe nări şi pe gură. Aşa am avut eu impresia.

— OK, ultima întrebare. Spuneai c-au dus-o în Millsport. Unde anume?

Altă pauză. I-am aruncat o privire curioasă.

— Hai, ce mai ai de pierdut? Unde o duc?

— Tak, lasă-te păgubaş. Faci exact ce-ai făcut şi-n barul ăla. Te bagi într-o treabă care…

— M-am băgat deja, Plex. A avut grijă Tanaseda de asta.

— Nu, ascultă. Tanaseda va negocia. Doar ai memoria lui Yukio. I-o poţi da la schimb. Sigur va accepta, îl cunosc *bine.* Cu Hirayasu-senior se cunoaşte de mai mult de un secol. E *senpaiul* lui Yukio, e practic unchiul lui

adoptiv. Sigur va negocia.

— Şi crezi că Aiura îl va lăsa?

— De ce nu? a zis Plex gesticulând cu pipa. Are ce şi-a dorit. Atât timp cât stai deoparte…

— Plex, gândeşte-te. Am dublă reîntrupare. E o încălcare gravă a legilor Naţiunilor Unite, cu pedepse uriaşe pentru toţi cei implicaţi. Ca să nu mai pomenesc că n-au dreptul să păstreze o copie a unui agent special în funcţiune. Dacă Protectoratul află despre asta, spioana Aiura va avea parte de o înmagazinare de lungă durată, în ciuda relaţiilor pe care le are cu Primele Familii. Până o vor lăsa să vadă din nou lumina zilei, soarele va fi o pitică roşie.

Plex a pufnit dispreţuitor.

— Chiar crezi asta? Chiar crezi că Naţiunile Unite vor veni aici ca să dea peste cap ierarhia locală doar de dragul unei duble întrupări?

— Dacă problema devine publică, da, vor interveni. Altă soluţie nu există. Crede-mă, Plex, ştiu sigur, cândva din asta îmi câştigam existenţa. Protectoratul rezistă atât timp cât nimeni nu-ndrăzneşte să iasă din front. De-ndată ce se-ntâmplă aşa ceva şi nu se aplică nicio pedeapsă, indiferent cât de mică e infracţiunea, e ca o primă fisură într-un baraj. Dacă ce se-ntâmplă aici ajunge la cunoştinţa oamenilor de rând, Protectoratul va cere memoria corticală a Aiurei. Iar dacă Primele Familii nu se conformează, Naţiunile Unite vor trimite agenţi speciali, fiindcă un refuz al oligarhiei locale de a se conforma poate fi interpretat într-un singur fel – insurecţie. Iar insurecţiile sunt înăbuşite, indiferent de loc, de costuri, fără excepţie.

L-am urmărit atent, am văzut cum îmi digeră cuvintele la fel cum făcusem şi eu la aflarea veştilor din Drava. Cum înţelesesem cele întâmplate, măsurile care fuseseră luate şi consecinţele inevitabile pe care trebuia să le suportăm. Faptul că din situaţia asta nu exista nicio ieşire care să nu presupună moartea pentru totdeauna a unui ins pe nume Takeshi Kovacs.

— Din câte înţeleg, am zis eu calm, Aiura s-a retras într-un con de umbră. Aş da oricât să ştiu motivul, aş da oricât să ştiu ce-a fost atât de important ca să facă un pas înapoi. Dar, în ultimă analiză, ce mai contează? Unul dintre noi trebuie să dispară, eu sau el, şi, ca să se-ntâmple asta, cel mai uşor pentru ea e să-l trimită după mine până când ori el mă omoară pe mine, ori eu pe el.

Plex mi-a întors privirea, cu pupilele dilatate de la amestecul de vapori şi

de ciuperci, cu pipa uitată în mâna făcută căuş, din care vaporii se înălţau încet. De parcă ar fi fost nevoit să înţeleagă prea mult. De parcă aş fi făcut parte din halucinaţiile provocate de *take* ce refuzau să se transforme în ceva mai plăcut sau doar să dispară.

Am clătinat din cap, încercând să scap de imaginea Slipinilor Sylviei.

— Cum îţi spuneam, Plex, trebuie să aflu. Trebuie neapărat să aflu unde-i găsesc pe Oshima, Aiura şi Kovacs.

— Nu faci deloc bine, Tak. Dar îţi spun. Dacă vrei neapărat să ştii, îţi spun. Dar n-o să te ajute cu nimic. Nu poţi face nimic. N-ai cum să…

— Hai, spune-mi odată, Plex. Scapă de povară. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

În cele din urmă, mi-a spus. Iar eu m-am îngrijorat brusc.

Am ieşit frământându-mă cum să scap, ca lupul la ananghie, prins în capcană. M-am strecurat printre dansatorii ameţiţi de droguri, luminaţi de stroboscop, pe lângă halucinaţiile înregistrate şi zâmbetele chimice. Pe lângă panourile translucide pulsatorii din spatele cărora o femeie goală până la brâu mi-a întâlnit privirea şi s-a lipit de sticlă ca s-o văd mai bine. Pe lângă amărâţii de paznici şi detectoarele lor, pe lângă ultimele valuri de căldură şi ritmurile reefdive, afară, în frigul nopţii ce învăluia cartierul depozitelor unde începuse să ningă.

PARTEA A III-A

Asta s-a întâmplat cândva

„Quell asta sigur pune ceva la cale, ceva la care ar trebui să ne gândim serios. Chestia e că unele lucruri rezistă, altele nu, dar câteodată ceva ce nu rezistă şi dispare aşteaptă să apară din nou, poate aşteaptă o schimbare. Muzica e aşa, ca viaţa, ca viaţa.”

Dizzy Csango într-un interviu pentru revista *New Sky Blue*

Capitolul 20

Pe tot drumul spre sud am auzit avertizări de furtună.

Pe unele planete pe care am fost, cei de acolo reuşesc să controleze uraganele. Sateliţii le urmăresc şi le calculează direcţia de deplasare, iar dacă e nevoie sunt folosite arme cu laser, de mare precizie, pentru a le anihila înainte să provoace daune. Din păcate, această opţiune lipseşte pe Lumea lui Harlan – fie că marţienii au considerat că nu merită să-şi programeze navele orbitale pentru aşa ceva, fie că ele au încetat să-şi mai facă probleme în privinţa stihiilor naturii. Poate că suferă în tăcere că au fost lăsate de izbelişte. Oricum, asta ne trimite în plin Ev Mediu, cu monitorizare la suprafaţa planetei şi cu câteva elicoptere care zboară la joasă înălţime pe post de cercetaşi. Inteligenţele artificiale meteorologice doar prognozează, iar prezenţa celor trei luni şi forţa gravitaţională de 0,8 *g* creează sisteme meteo imprevizibile, furtunile având efecte dintre cele mai ciudate. Când pe Lumea lui Harlan se dezlănţuie un uragan, tot ce poţi face e să te fereşti din calea lui şi să aştepţi până trece.

Uraganul acesta se înteţea de ceva vreme – mi-am amintit de ştirile despre el în noaptea în care o tuliserăm din Drava –, motiv pentru care cei ce se puteau refugia o făceau fără să stea pe gânduri. În tot Golful Kossuth, bacurile şi fabricile plutitoare se deplasau spre vest cu toată viteza de care erau în stare. Traulere şi pescadoare surprinse mult prea la est încercau să ancoreze în porturile relativ protejate din Irezumi Shallows. Hoverloaderele dinspre Arhipelagul Saffron erau nevoite să intre în golf dinspre vest, ceea ce însemna încă o zi de călătorie.

Căpitanul navei *Fiica Haiducilor* privea situaţia filosofic.

— Am văzut şi mai rele, a uruit el uitându-se pe display-urile acoperite de prelate de pe punte. În anii nouăzeci, furtunile au fost atât de aprige, încât am rămas blocaţi în Newpest mai bine de o lună. Spre nord, circulaţia nu era deloc sigură.

Am scos un mormăit care nici nu aproba, nici nu dezaproba. Căpitanul şi-a dezlipit ochii de pe display şi m-a privit pieziş.

— Tu erai plecat, nu?

— Da, pe alte planete.

A râs scrâşnit.

— Da, aşa-i. Toate călătoriile alea exotice… Deci când îţi văd mutra

simpatică pe KossuthNet? Ţi-ai aranjat o ciocneală cu Maggie Sugita când ajungem la destinaţie?

— Mai lasă-mi timp, omule.

— Timp? N-ai avut destul?

Aşa ne tachinam de când ridicaserăm ancora în Tekitomura. Ca mulţi dintre căpitanii de cargoboturi pe care-i întâlnisem la viaţa mea, Ari Japaridze era un ins şiret, dar neînzestrat cu prea multă imaginaţie. Nu ştia mai nimic despre mine, aşa cum nu-i plăcea să ştie mai nimic despre toţi pasagerii lui, dar nici naiv nu era. Nu trebuia să fie arheolog ca să-şi dea seama că dacă cineva urcă la bordul navei tale hârbuite cu o oră înainte de plecare şi dă pe un pat din cabina echipajului cât pe o cabină într-un vas de pe Linia Saffron, probabil să nu-i deloc în relaţii amicale cu legea. Pentru Japaridze, lacunele pe care le descoperise în cunoştinţele mele despre cele întâmplate în ultimele două decenii pe Lumea lui Harlan aveau o explicaţie foarte simplă. Fusesem plecat, în sensul infracţional eufemistic al cuvântului. La bănuiala lui răspundeam cu adevărul simplu al absenţei mele şi asta îl făcea să scoată hohotul de râs scrâşnit de fiecare dată.

Reacţie care-mi convenea. Oamenii cred ce vor să creadă – vezi nenorociţii ăia de Bărboşi iar eu chiar aveam impresia că Japaridze stătuse o vreme la păstrare. Nu ştiu ce vedea când se uita la mine, dar, în a doua seară a călătoriei, m-a invitat pe puntea de comandă şi, până să părăsim Erkezes, situat în extremitatea sudică a Arhipelagului Saffron, vorbeam deja despre localurile noastre preferate din Newpest şi despre cum se frige cel mai bine carnea pe grătar.

Încercam să nu mă las pradă nerăbdării.

Încercam să nu mă gândesc la Arhipelagul Millsport şi la ocolul prin vest pe care-l făceam şi care părea că nu se mai sfârşeşte.

Şi nici somn nu aveam.

Timpul petrecut noaptea pe puntea navei *Fiica Haiducilor* era o alternativă viabilă. Şedeam alături de Japaridze şi beam whisky ieftin de Millsport, privind cum cargobotul îşi croia drum spre sud, prin marea mai caldă şi aerul plin de mireasma plantelor bela. Descriam, mecanic, ca maşinăriile care menţineau vasul pe direcţie, întâmplări deocheate sau din călătoriile mele, evocam Newpestul şi locurile mai puţin ştiute din Kossuth. Îmi masam muşchii braţului stâng, în locurile unde încă mă mai dureau. Îmi flexam mâna stângă în clipa când simţeam câte un junghi. Dar, în subconştient, mă gândeam cum s-o ucid pe Aiura şi cum să mă ucid pe

mine.

Ziua colindam punţile având grijă să am de-a face cât mai puţin cu ceilalţi pasageri. Un grup anost, trei Anihilatori ursuzi, sfârşiţi de oboseală, care mergeau în sud, poate acasă, poate doar să se bucure de soare, un antreprenor de in gelatinos, cu o privire fioroasă, şi bodyguardul lui, care mergeau în Newpest cu mai multe containere de ulei, un preot tânăr din Noua Revelaţie şi soţia lui, îmbrăcată gros, care urcaseră la Erkezes. Plus şase bărbaţi şi femei mai puţin însemnaţi, care se ţineau deoparte chiar mai mult decât mine şi-şi întorceau capetele când li se adresa cineva.

O oarecare doză de interacţiune socială era inevitabilă. *Fiica Haiducilor* era un vas mic, practic un remorcher legat de patru şlepuri duplex şi acţionat de un propulsor puternic, de hoverloader. Rampe de acces, pe două niveluri, legau remorcherul de şlepuri şi şlepurile între ele, sfârşind într-un post de observaţie îngust, la pupa. Puţinul spaţiu liber părea tot timpul aglomerat, motiv pentru care se şi iscaseră câteva conflicte la începutul călătoriei, inclusiv unul pornit de la acuzaţii de furt de hrană, pe care Japaridze se văzuse nevoit să le aplaneze ameninţându-i pe cei implicaţi că-i va debarca la Erkezes, dar, după ce lăsaserăm în urmă Arhipelagul Saffron, spiritele se mai calmaseră. Am schimbat câteva cuvinte cu Anihilatorii la masă, încercând să mă arăt interesat de întâmplările nefericite prin care trecuseră şi de faptele lor de vitejie în Zona Nesalubrizată. De la comerciantul de ulei de in m-am ales cu lecţii plictisitoare despre avantajele economice ale programului de austeritate impus de regimul Mecsek. Cu preotul n-am vorbit deloc, fiindcă nu voiam să fiu nevoit să-i ascund cadavrul mai târziu.

Am mers bine de la Erkezes până în Golf, fără niciun semn de furtună. Curând am descoperit că nu mai putem fi singur în locurile pe care mi le alesesem să-mi pun gândurile în ordine, ceilalţi pasageri ieşind să se bucure de vremea caldă şi de soarele îndeajuns de puternic pentru un bronz atrăgător. Nu le găseam vină – cerul era albastru imaculat în toate direcţiile, iar Daikoku şi Hotei se vedeau clar. O briză constantă dinspre nord-est alunga căldura şi ne stropea cu apa mării uşor învolburată. Spre vest, valurile se spărgeau, înspumate, de recifele mari, curbate, semn că malul Golfului Kossuth se înălţa mai departe, spre sud.

— Frumos, nu? am auzit lângă mine o voce.

Am întors privirea şi am văzut-o pe soţia preotului, cu vălul pe cap şi îmbrăcată la fel de gros, în ciuda căldurii. Era singură. Faţa ei, cât lăsa să se

vadă, era înclinată spre mine din cercul închis al vălului ce-i acoperea gura şi fruntea. Deşi plină de broboane de sudoare, nu părea descurajată. Îşi ascunsese tot părul, nici măcar un fir nu-i scăpa de sub acoperământ. Era foarte tânără, abia ieşită din adolescenţă, dar şi gravidă în câteva luni, din câte mi-am dat seama.

M-am întors spre mare, strângând din buze, şi m-am concentrat pe priveliştea de dincolo de balustradă.

— N-am mai fost atât de departe, în sud, a continuat femeia când a văzut că nu răspund la încercarea ei de a face conversaţie. Dumneata ai fost?

— Mda.

— Întotdeauna este aşa cald?

Am privit-o încruntat.

— Nu-i chiar aşa cald. Dumneata eşti îmbrăcată prea gros.

— Aha, a făcut ea punându-şi mâinile înmănuşate pe balustradă, părând că le examinează cu toată atenţia. Nu eşti de acord cu aşa ceva?

Am ridicat din umeri.

— Nu văd legătura. Trăim într-o lume liberă, nu? Cel puţin aşa declară Leo Mecsek.

— Mecsek, a spus tânăra părând că scuipă numele. Este la fel de corupt ca toţi ceilalţi. Ca toţi materialiştii.

— Da, dar trebuie să-i acordăm ce i se cuvine. Dacă fiica lui e violată, n-o omoară în bătaie fiindcă l-a dezonorat.

Soţia preotului a tresărit.

— Te referi la un incident izolat, nu este vorba despre…

— Patru, am spus eu ridicând degetele în faţa ei. E vorba de *patru* incidente. Şi numai anul ăsta.

Am văzut cum se înroşeşte la faţă. Părea că-si priveşte abdomenul uşor bombat.

— Noua Revelaţie nu este slujită întotdeauna cu maximă onestitate de cei mai activi susţinători ai cauzei, a murmurat ea. Mulţi dintre noi…

— Mulţi dintre noi se conformează, umili, în speranţa că se vor alege cu ceva de pe urma directivelor mai puţin psihopate ale sistemului vostru genocidal, fiindcă noi nu avem nici inteligenţa, nici curajul de a construi ceva cu totul nou. Ştiu asta prea bine.

Acum eram sigur că se înroşea până la rădăcina părului ei ascuns cu atâta grijă.

— Mă judeci greşit, a zis ea atingându-şi baticul. Eu am ales asta. De

bunăvoie. Cred în Revelaţie cu toată convingerea.

— Atunci eşti mai proastă decât pari.

Tăcere ultragiată. Am folosit-o ca să-mi ţin sub control furia care dădea în clocot.

— Deci sunt proastă… Sunt proastă fiindcă aleg modestia. Fiindcă nu mă dezgolesc şi nu mă înjosesc cu fiecare prilej, ca târfa de Mitzi Harlan şi cele de-o teapă cu ea, fiindcă…

— Uite ce-i, am spus pe un ton glacial. Ce-ar fi să-ţi demonstrezi modestia, tăcând din gură? Nu mă interesează ce gândeşti.

— Vezi? a zis ea cu o voce uşor stridentă. Râvneşti la ea ca toţi ceilalţi. Te laşi înşelat de trucurile ei senzuale şi…

— Ah, *te rog*… Din punctul meu de vedere, Mitzi Harlan e o curvă proastă, superficială, dar măcar îşi trăieşte viaţa cum vrea. Nu se ploconeşte la picioarele unui nenorocit de babuin care-şi lasă barbă şi se făleşte că i s-a dezvoltat organul genital extern.

— Vrei să spui că soţul meu e un…

— Nu, am spus şi m-am răsucit spre femeie, nefiind în stare să-mi domolesc furia. Am întins mâinile şi am apucat-o de umeri. Nu. Despre tine e vorba. Ţi-ai trădat, din laşitate, propriul sex. Pe soţul tău îl înţeleg, e bărbat, are numai de câştigat din gargara asta. Dar *tu* ai dat cu piciorul la secole de luptă politică şi progres ştiinţific pentru a sta în întuneric şi a mormăi superstiţii despre cât de nevolnică eşti. Laşi ca viaţa, lucrul cel mai de preţ pe care-l deţii, să-ţi fie furată, oră de oră, zi de zi, mulţumită de existenţa amară pe care bărbaţii îţi îngăduie s-o duci. Iar când va fi să mori, şi sper *din toată inima* că se va întâmpla cât mai curând, surioară, cu ultima suflare îţi vei nega potenţialul, puterea pe care noi, ca fiinţe, am câştigat-o de a reveni şi de a încerca din nou. Vei face toate astea din cauza unei credinţe nenorocite, iar dacă pruncul din pântecele tău va fi fetiţă, va fi condamnată să aibă *aceeaşi soartă mizerabilă.*

Am simţit o mână pe braţ.

— Hei, amice.

Era unul dintre Anihilatori, însoţit de bodyguardul antreprenorului. Părea speriat, dar şi hotărât.

— De-ajuns. Las-o-n pace.

M-am uitat la degetele lui, care mă strângeau de cot. M-am gândit să i le rup, să-i răsucesc braţul în spate şi…

Brusc, mi-am amintit de ceva. Tatăl meu, care o zgâlţâia de umeri pe

mama, ca pe o plasă plină cu plante bela care nu se desprinde de geamandură, înjurând-o şi împroşcând-o cu salivă amestecată cu whisky. Aveam şapte ani. Am încercat să-l trag de braţ. Mi-a tras o palmă aproape absent, trimiţându-mă de-a dura într-un colţ al camerei. Şi a luat-o de la capăt.

I-am dat drumul femeii şi mi-am smucit braţul din mâna Anihilatorului.

— Las-o în pace, amice.

— Sigur, am răspuns eu calm. Cum spuneam, surioară, trăim într-o lume liberă. N-are nimic de-a face cu mine.

〈8〉

Furtuna ne-a pus la încercare câteva ore mai târziu. Un şir lung de nori a întunecat cerul, iar vântul a izbit cu toată puterea în traversul navei. Stăteam întins în pat şi priveam absent tavanul din metal cenuşiu, reproşându-mi ieşirea faţă de tânăra soţie. Am auzit cum se opinteşte motorul; Japaridze obliga probabil sistemul gravitaţional să păstreze flotabilitatea. În două minute, cabina îngustă a părut că o ia la vale şi pe masa de lângă pat un pahar s-a deplasat câţiva centimetri înainte ca suprafaţa rugoasă să-l oprească în ultima clipă. Apa din pahar s-a clătinat ameninţător şi a dat pe dinafară. Am oftat şi m-am ridicat din pat, căznindu-mă să-mi ţin echilibrul în timp ce traversam cabina ca să arunc o privire prin hublou. Ploaia începută pe neaşteptate bătea cu înverşunare în geam.

Undeva pe cargobot s-a declanşat o alarmă.

M-am încruntat. Mi se părea o reacţie extremă la ceva ce părea a fi doar o mare agitată. M-am îmbrăcat într-o haină subţire pe care o cumpărasem de la unul dintre membrii echipajului, am vârât în buzunar cuţitul Tebbit şi Rapsodia şi am ieşit tiptil pe coridor.

„Iar te implici!”

„N-aş zice. Vreau să ştiu din timp dacă hârbul ăsta se duce la fund.”

M-am luat după sunetul sirenei până am ajuns pe puntea principală. Un membru al echipajului, o femeie, a trecut pe lângă mine, de-abia ţinând în mână un blaster cu ţeava lungă.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o.

— Habar n-am, a răspuns ea cu o privire aspră şi arătând spre pupa. Cineva umblă la marfă. Poate că-i un riping care-ncearcă să se adăpostească de furtună. Poate că-i altceva.

— Vrei să te-ajut?

A stat pe gânduri, bănuiala strecurându-i-se pe faţă, apoi s-a decis. Poate

Japaridze îi spusese ceva despre mine, poate doar îi plăcea faţa mea nouă. Sau probabil era doar speriată şi avea nevoie de însoţitor.

— Sigur. Mulţumesc.

Am luat-o înapoi spre şlepuri, pe una dintre traverse, ţinându-ne bine ori de câte ori tangajul era prea mare. Ploaia ne biciuia mereu din alte unghiuri, după direcţia vântului. Sirena suna la fel de strident, reuşind să răzbată prin furtună. În faţă, prin întunericul care se lăsase brusc, un şir de lumini roşii pulsau de-a lungul unei porţiuni din şlepul din stânga.

Sub semnalele intermitente, printr-un bocaport crăpat, se vedea o lumină slabă. Femeia a şuierat şi a arătat într-acolo cu ţeava blasterului.

— Am găsit, a zis ea şi a luat-o înainte. E cineva acolo.

I-am aruncat o privire.

— Sau ceva. Ripingi, poate?

— Poate, dar e nevoie de un riping foarte deştept ca să se descurce cu butoanele alea. De obicei scurtcircuitează sistemul cu ciocul în speranţa că aşa poate să intre. În plus, nu-mi miroase deloc a ars.

— Nici mie.

Am calculat lungimea traversei şi înălţimea şlepurilor. Am scos blasterul şi l-am pus pe dispersie maximă.

— OK, să procedăm cu cap. Intru eu primul.

— Păi, eu trebuie să…

— Sunt sigur. Dar eu aşa mi-am câştigat o parte din existenţă. Aşa că lasă-mă să fac asta cum ştiu eu. Tu rămâi aici şi tragi în tot ce iese prin bocaportul ăla – asta dacă nu m-auzi strigând mai întâi.

M-am apropiat de bocaport cât mai prudent cu putinţă, în condiţiile în care era greu să-mi ţin echilibrul, şi am examinat mecanismul de închidere. Părea funcţional. Bocaportul era înclinat în afară cu câţiva centimetri, poate din cauza tangajului.

„Sau poate după ce l-a deschis un pirat ninja.”

„Mulţumesc pentru pont.”

Am făcut abstracţie de furtună şi de sirenă. Mi-am încordat auzul, încercând să prind orice mişcare dincolo de perete. Senzorii neurochimici m-au ajutat să detectez o răsuflare grea.

Nimic. Nimeni.

„Sau un luptător echipat cu un costum invizibil.”

„Mai taci din gură.”

Am lovit uşor cu piciorul marginea bocaportului. Balamalele de-abia se

ţineau – trapa s-a deschis spre exterior, scârţâind. Fără să mai stau pe gânduri, m-am strecurat prin ea, cu blasterul pregătit să tragă.

Nimic.

Şiruri lucioase de butoaie din oţel, înalte până la brâu, ocupau toată cala. Spaţiile dintre ele erau atât de mici, încât nici măcar un copil nu încăpea, darămite un ninja. M-am apropiat de cel mai apropiat şi am citit ce scria pe etichetă. *Cel mai bun extract xenomeduzal luminescent din mările Arhipelagului Saffron, presat şi filtrat la rece.* Ulei de in gelatinos, marcă înregistrată, cu valoare adăugată. Prin grija expertului nostru antreprenorial în austeritate.

Am izbucnit în râs şi am încercat să mă relaxez.

Nimic, doar…

Am amuşinat.

Am simţit un miros ciudat în aerul metalic din cală.

Care a dispărut imediat.

Simţurile corpului din New Hok erau îndeajuns de acute ca să-mi dau seama de miros, dar, conştientizându-l, dispăruse. Ca din senin, mi-am adus aminte de ceva din copilărie, o imagine rară, fericită, cu multă căldură şi veselie, pe care n-o puteam localiza. Nu ştiam ce miros era, dar eram convins că-l mai simţisem cândva.

Am vârât Rapsodia la loc şi am revenit la bocaport.

— Nu-i nimic aici. Ies pe punte.

Am ieşit în rafalele de ploaie, calde, şi am tras trapa la loc. Am auzit clicul sec al sistemului de închidere, astupând mirosul cunoscut din copilărie. Luminile roşiatice intermitente de deasupra capului s-au stins, iar sirena, care îşi redusese sunetul la o constantă minimă, a încetat brusc.

— Ce-ai căutat acolo? a întrebat antreprenorul, cu o figură aproape furioasă.

Era urmat de bodyguard şi de câţiva membri ai echipajului. Am oftat.

— Ţi-am verificat investiţia. Totul e-n ordine, fii fără grijă. Se pare că încuietoarea unui bocaport s-a defectat, am răspuns eu privind spre femeia înarmată cu blasterul. Sau poate că un riping foarte deştept a vrut să intre pe acolo şi noi l-am alungat. Ascultă, ştii cumva dacă nava asta are la bord vreun robot cu senzori olfactivi?

— *Robot cu senzori olfactivi?* Cum are poliţia? a întrebat femeia şi a ridicat din umeri. Nu cred. Întreabă-l pe căpitan.

— Mda, cum spuneam…

— Ţi-am pus o întrebare.

Între timp, încordarea de pe figura antreprenorului se transformase în furie. Lângă el, bodyguardul îl susţinea, privindu-mă la fel de încruntat.

— Da, şi ţi-am răspuns… Te rog să mă scuzi, dar am…

— Nu pleci nicăieri. Tomas!

I-am aruncat o privire fioroasă bodyguardului înainte ca acesta să îndeplinească ordinul. Bărbatul s-a oprit, lăsându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. M-am uitat la antreprenor, reprimându-mi pornirea de a împinge confruntarea până la refuz. De la incidentul cu soţia preotului de-abia aşteptam o ocazie să mă dezlănţui.

— Dacă sulache ăsta se-atinge de mine, următorul lui popas e-n sala de operaţii. Iar dacă nu te dai din drum, acolo vei nimeri şi tu. Ţi-am spus deja, marfa ta e-n siguranţă. Acum dă-te la o parte ca să ne scuteşti pe amândoi de o scenă penibilă.

A întors capul spre Tomas şi din privirea lui a înţeles ce trebuie să facă. Bodyguardul s-a dat la o parte.

— Mulţumesc, am spus şi mi-am făcut loc printre membrii echipajului adunaţi în spatele femeii. L-a văzut cineva pe Japaridze?

— Probabil e pe puntea de comandă, a răspuns cineva. Dar Itsuko are dreptate, n-avem roboţi din ăştia la bord. Doar nu suntem *poliţia maritimă.*

Râsete. Cineva a început să cânte laitmotivul emisiunii experia cu acelaşi nume şi ceilalţi i s-au alăturat pentru câteva măsuri. Am schiţat un zâmbet şi am trecut mai departe. L-am auzit pe antreprenor cum cere, imperios, ca bocaportul să fie deschis imediat.

„Du-te naibii!”

Am pornit în căutarea lui Japaridze. Măcar mă alegeam cu un pahar de whisky de la el.

〈8〉

Furtuna s-a domolit.

Am rămas pe puntea de comandă, privind cum dispare pe scanerele meteo şi regretând că nodul din stomacul meu nu făcea la fel. Cerul se lumina, iar valurile au încetat să poarte nava de colo-colo. Japaridze a comutat motoarele gravitaţionale pe mers normal şi cargobotul a revenit la stabilitatea iniţială.

— Hai, fii sincer, amice, a zis el şi mi-a umplut din nou paharul cu whisky de Millsport, apoi s-a aşezat în faţa pupitrului de navigaţie.

Eram numai noi doi.

— Eşti cu ochii pe transportul de ulei de in, corect?

Am ridicat o sprânceană.

— Dacă sunt, o întrebare ca asta e periculoasă.

— Mda, ai dreptate.

A făcut cu ochiul şi a dat pe gât tot paharul. Dat fiind că vremea avea să ne lase-n pace, îşi permitea să se cherchelească puţin.

— Din partea mea, poţi să faci ce vrei cu marfa unui labagiu ca ăla. Numai să nu-ncerci nimic cât e la bordul navei mele.

— Am înţeles, am zis ridicând paharul spre el.

— Cine-i?

— Poftim?

— Cine-i şeful? Pentru cine lucrezi? Pentru yakuza? Pentru bandele de pe Plantaţia de Belaiarbă? Chestia e că…

— Ari, nu glumesc.

A clipit de câteva ori.

— Poftim?

— Gândeşte. Dacă eu sunt omul yakuza, iar tu-i dai înainte cu întrebări din astea, sigur te alegi cu o moarte definitivă.

— Rahat. Nu m-omori tu. S-a ridicat, s-a sprijinit de pupitru şi m-a privit în faţă. N-ai ochi de ucigaş. Mă pricep la oameni.

— Nu, zău!

— Da, a spus el aşezându-se la loc şi gesticulând cu paharul. În plus, dacă mor, cine pilotează hârbul ăsta până la Newpest? Nu-i ca navele de pe Linia Saffron, conduse de inteligenţe artificiale. Din când în când, mai are nevoie şi de intervenţia omului.

Am înălţat din umeri.

— Cred că aş putea înfricoşa un membru al echipajului ca să se ocupe de asta. Arătându-i, drept stimulent, cadavrul tău fumegând.

— Îţi merge mintea! a spus amicul meu, rânjind şi întinzându-se după sticlă. La asta nu m-am gândit. Dar, repet, n-ai ochi de ucigaş.

— Presupun c-ai întâlnit mulţi ca mine la viaţa ta…

A umplut ambele pahare.

— Am *fost* ca tine. Am crescut în Newpest, ca tine, am fost pirat, tot ca tine. Atacam nave mai mici, cu banda *Îngerii Şapte la Sută.* Marfă de rahat, adusă de pe Plantaţie. S-a oprit şi m-a privit în ochi. M-au prins.

— Nasol.

— Da, a fost nasol. Mi-au luat corpul şi m-au pus la păstrare timp de

aproape trei decenii. Când am ieşit, n-au găsit pentru mine decât corpul unuia îmbibat de metamfetamină. Copiii îmi crescuseră, sau plecaseră în lume, sau muriseră… Aveam o fiică de şapte ani când m-au închis, iar când am ieşit, avea cu zece ani mai mult decât corpul pe care-l purtam. Îşi făcuse familia ei. Chiar dacă aş fi ştiut cum să reiau legătura cu ea, n-a vrut să mă vadă. Pentru ea eram doar o absenţă de treizeci de ani. La fel şi pentru maică-sa, care-şi găsise pe altul, făcuse copii cu el… ştii cum se-ntâmplă.

A dat paharul pe gât, s-a înfiorat şi m-a privit cu ochii brusc scăldaţi de lacrimi. Şi-a umplut din nou paharul.

— Fratele meu a murit într-un accident rutier la câţiva ani după ce-am fost închis. N-avea asigurare, deci nu putea fi reîntrupat. Soră-mea era şi ea la păstrare, intrase la zece ani după mine şi mai avea de stat douăzeci. Mai aveam un frate, născut la doi ani după plecarea mea. Nici nu ştiam ce să-i spun. Părinţii noştri erau despărţiţi – tata a murit primul şi a folosit asigurarea ca să se reîntrupeze şi să se ducă-n altă parte, tânăr, liber şi din nou celibatar. N-a vrut s-o aştepte pe mama. M-am dus s-o văd, dar ea n-a făcut decât să privească pe geam, cu un zâmbet ciudat, repetând *curând, curând, va veni şi rândul meu, curând.* M-a speriat rău.

— Şi te-ai întors la *Îngeri.*

— Ai ghicit.

Hm… Nu ghicisem, asta li se întâmplase multor cunoştinţe de-ale mele din tinereţea petrecută în Newpest.

— Mda, la *Îngeri.* M-au reprimit, între timp mai avansaseră şi ei. Cu doi lucrasem şi-n trecut. Se-mbarcau pe hoverloaderele ce făceau curse din şi spre Millsport şi le uşurau de marfă. Pe bani buni, de care aveam nevoie, stimulat şi de doze regulate de metamfetamină. Am lucrat cu ei doi-trei ani. Şi iar m-au prins.

— Zău? am făcut eu, căznindu-mă să par uşor surprins. Cât timp ai stat de data asta?

A zâmbit larg, ca unul aflat în faţa plutonului de execuţie.

— Optzeci şi cinci de ani.

Am rămas tăcuţi o vreme. În cele din urmă, Japaridze şi-a umplut iar paharul şi a sorbit din el de parcă ar fi fost nevoit s-o facă.

— De data asta i-am pierdut pe toţi, pentru totdeauna. Am ratat a doua viaţă a mamei… N-a mai vrut a treia oară. La cererea ei, a fost înmagazinată cu instrucţiuni de reîntrupare pentru alţi membri ai familiei, fiindcă făcuse o listă cu noi. Eliberarea fiului ei Ari din înmagazinare forţată

nu se afla pe listă, aşa c-am înţeles. Fratele era mort în continuare, sora ieşise cât încă eram înăuntru. A plecat spre nord, cu decenii înainte de eliberarea mea, şi nu ştiu unde s-a dus. Poate şi-a căutat tatăl.

— Şi familia fiicei tale?

A râs şi a ridicat din umeri.

— Fiica, nepoţii. La ieşire eram încă două generaţii în decalaj faţă de ei. Nici măcar n-am încercat să-i ajung din urmă. M-am mulţumit cu ce-am primit şi am mers înainte.

— Cu ce? Cu corpul ăsta?

— Da, cu ăsta. Într-un fel, am avut noroc. I-a aparţinut unui căpitan de pescador care fusese dat afară fiindcă pescuise pe domeniul maritim al unei Prime Familii. Un corp rezistent, bine întreţinut. Echipat cu un program de navigaţie şi de predicţie a vremii foarte util. Asta mi-a asigurat cariera. Cu un împrumut de la bancă, mi-am luat o navă mai mică, am făcut ceva bani, mi-am luat o navă mai mare, am mai făcut ceva bani. Am cumpărat nava asta. Mi-am găsit o femeie în Newpest. Am doi copii de care mă-ngrijesc să crească mari…

Am ridicat paharul fără ironie.

— Felicitări!

— Mda, cum spuneam, am avut noroc.

— Şi de ce-mi spui toate astea?

S-a aplecat peste pupitru şi m-a ţintuit cu privirea.

— Ştii de ce.

Mi-am reprimat un zâmbet. Nu era vina lui, nu ştia. Îşi dădea tot interesul.

— OK, Ari. Ştii ceva? Renunţ la marfă. Îmi pun cenuşă în cap, mă las de piraterie şi mă-nsor. Mulţumesc pentru sfaturi.

A clătinat din cap.

— Amice, nu-ţi spun nimic din ce nu ştii deja. Nu fac decât să-ţi amintesc. Viaţa e ca marea. Dacă te laşi în voia refluxului celor trei luni de pe cer, o să te trezeşti departe de tot ce ţi-a fost drag pe lumea asta.

〈8〉

Avea dreptate, desigur.

Însă, ca mesager, întârziase deja. Seara a ajuns din urmă nava două ore mai târziu, în ocolul pe care-l făcea prin vest. Soarele se despicase ca un ou spart de o parte şi de alta a lui Hotei, care se înălţa încet, iar lumina roşiatică umplea orizontul în ambele direcţii. Malul Golfului Kossuth, uşor în urcare,

arăta ca o pată neagră. Tabloul era completat de norii subţiri care luceau ca o lopată plină de monede înroşite în foc.

Am evitat punţile din faţă, unde ceilalţi pasageri se adunaseră să admire apusul de soare – mă îndoiam că aş fi fost bine-venit printre ei, date fiind ipostazele în care mă văzuseră de-a lungul zilei. Am preferat să merg în spate, pe una dintre rampele ce duceau spre şlepuri, unde am găsit o scară şi m-am urcat pe un container. M-am aşezat turceşte în spaţiul îngust de acolo.

Nu puteam spune că-mi bătusem joc de tinereţea mea la fel ca Japaridze, dar rezultatul nu se deosebea prea mult. Reuşisem să evit capcanele unor infracţiuni prosteşti şi înmagazinarea forţată, dar asta în ultima clipă. Spre sfârşitul adolescenţei, fusesem îndeajuns de isteţ să renunţ la bandele din Newpest, preferând să mă înrolez ca puşcaş în unităţile tactice ale marinei de pe Lumea lui Harlan – dacă vrei să faci parte dintr-o bandă, alege-o pe cea mai mare din cartier şi fereşte-te de cei din unităţile tactice. O vreme mi s-a părut o mutare deşteaptă.

După şapte ani în uniformă, ofiţerii recrutori ai Corpului de Agenţi Speciali mi-au făcut o vizită. După verificările de rutină, m-am trezit în fruntea unei liste scurte, drept care mi s-a propus să devin agent special. O propunere care nu putea fi refuzată. Câteva luni mai târziu, eram pe altă planetă, moment în care viaţa a început să mi se fragmenteze. Fie eram plecat, trimis prin needlecast pe planetele colonizate, fie eram pus la păstrare, în depozitul de agenţi, iar între cele două îmi pierdeam vremea prin medii virtuale.

Timpul îşi iuţea cursul sau şi-l încetinea, în funcţie de distanţele interstelare, care-i reduceau din importanţă. Pe de altă parte, simţeam cum pierd legătura cu viaţa de până atunci. Permisiile petrecute acasă erau rare şi-mi provocau de fiecare dată o senzaţie de neliniște, descurajându-mă să revin în Newpest cât de des aş fi vrut. Ca agent special, aveam la dispoziţie întreg Protectoratul, atunci de ce să nu văd o parte din el?

Apoi Innenin.

Când părăseşti Corpul de Agenţi Speciali, nu ai prea multe opţiuni ca să-ţi câştigi existenţa. Nimeni nu are încredere în tine să-ţi împrumute vreun capital şi, potrivit legii Naţiunilor Unite, nu ai voie să deţii posturi guvernamentale sau corporatiste. Rămâi, în afară de sărăcia lucie, cu mercenariatul sau cu crima organizată.

Crima organizată e mai sigură şi mai uşoară. Împreună cu câţiva colegi care demisionaseră şi ei din Corpul de Agenţi Speciali după dezastrul de la

Innenin, am sfârşit prin a mă alătura din nou bandelor de pe Lumea lui Harlan, aflate în cârdăşie cu poliţia locală şi cu micii infractori. Ne-am construit o reputaţie, am făcut jocurile, iar pe cei care ni se opuneau i-am trecut prin foc şi pară.

O încercare de reunire a familiei a eşuat lamentabil în ţipete şi în lacrimi.

Din vina mea, dar şi a celorlalţi. Mama şi surorile erau pentru mine aproape ca nişte străini, amintirea legăturii dintre noi estompându-se, pe fondul memoriei de agent special antrenate să reţină alte lucruri, mult mai importante. Le pierdusem urma, nu mai ştiam unde se află. Noutatea frapantă era căsătoria mamei cu un director de resurse umane din cadrul Protectoratului. L-am întâlnit o singură dată, ocazie cu care am vrut să-l omor. Impulsul era probabil reciproc. În ochii familiei întrecusem măsura. Mai rău era că aveau dreptate – însă fără să ne punem de acord asupra momentului în care întrecusem măsura. Pentru ei fusese trecerea de la serviciul militar din cadrul Protectoratului la criminalitatea în propriul interes. Pentru mine fusese undeva în perioada petrecută în Corpul de Agenţi Speciali.

Dar încearcă să explici asta unuia care n-a trecut prin aşa ceva.

Şi chiar am încercat să îndrept lucrurile. Durerea imediată, evidentă, pricinuită mamei a fost îndeajuns să mă opresc. N-avea nevoie de aşa ceva.

Soarele părea că se topeşte pe linia orizontului. Am privit spre sud-est, unde se întindea deja întunericul, aproximativ spre Newpest.

N-aveam de gând să mă întâlnesc cu nimeni în trecerea mea pe-acolo.

Am simţit cum îmi flutură ceva pe lângă umăr. Am ridicat ochii şi am văzut un riping virând pe deasupra şlepului, negru cu irizaţii de verde în ultimele raze ale soarelui. Mi-a dat ocol de câteva ori, apoi a aterizat, obraznic, pe container, la vreo şase metri de mine. M-am tras mai aproape ca să-l văd mai bine. În Golful Kossuth sunt mai puţini şi mai mari decât cei pe care-i văzusem în Drava, iar acest specimen avea un metru de la labele membranate până la cioc. Îndeajuns de mare ca să mă bucur că eram înarmat. Şi-a înfoiat aripile cu zgomot, a ridicat un umăr spre mine şi m-a privit cu un singur ochi, fără să clipească. Parcă aştepta ceva.

— La ce dracu’ te uiţi?

Ripingul a stat liniştit un moment prelung. Apoi şi-a arcuit gâtul, a întins aripile şi a ţipat la mine de câteva ori. Când a văzut că nu mă mişc, s-a potolit şi a lăsat capul într-o parte, nedumerit.

— Nu vreau să-i văd, am spus eu după un timp. Aşa că nu-ncerca să mă

convingi. A trecut prea multă vreme.

Şi totuşi, în amurgul care se aduna în jurul meu, simţeam acelaşi dor ca atunci când eram departe. Ca un fel de căldură venită din trecut.

Ca atunci când nu eram singur.

Am rămas şi eu şi ripingul, aduşi de umeri, cu şase metri între noi, privindu-ne în tăcere, cuprinşi de întuneric.

Capitolul 21

Am intrat în Portul Newpest a doua zi, puţin după prânz, şi ne-am apropiat cu foarte mare grijă de o dană. Portul gemea de hoverloadere şi de alte vase care se refugiaseră de vremea rea din golful estic, iar software-ul căpităniei portului le aranjase conform unei scheme matematice contra-intuitive pentru care *Fiica Haiducilor* nu avea interfaţă. Japaridze a preluat controlul manual, înjurând maşinile în general şi inteligenţa artificială a portului în special, în timp ce şerpuiam printre grupurile de nave staţionate aparent la întâmplare.

— Îmbunătăţeşte versiunea de produs… Treci la o versiune nouă… Dacă eram foarte interesat de tehnologie, mă angajam la Anihilatori.

La fel ca mine, avea o mahmureală uşoară, dar persistentă.

Ne-am luat rămas-bun pe puntea de comandă şi am coborât pe puntea din faţă. Mi-am aruncat rucsacul pe ţărm în timp ce autograiferele încă ne apropiau încetişor şi am sărit din mers, atrăgând atenţia mai multor persoane care aşteptau pe chei, dar nu şi a celor în uniformă. Cu o furtună la orizont şi cu un port arhiplin, securitatea portuară avea alte motive de îngrijorare decât cei care făceau pe grozavii. Mi-am luat rucsacul, l-am pus pe umăr şi m-am alăturat celor ce se perindau de-a lungul cheiului, copleşit de căldura umedă. Câteva minute mai târziu, plin de sudoare, am părăsit portul şi am făcut semn unui taxi.

— Portul interior, i-am comandat. Terminalul charterelor, cu toată viteza.

Vehiculul a făcut un viraj în U şi s-a înscris pe unul dintre bulevardele principale care traversau aşezarea. Newpest se desfăşura în faţa mea.

S-a schimbat mult în ultimele două secole de când tot revin aici. Oraşul în care am crescut se afla la nivelul mării, întins în aşa fel încât să fie ferit de furtuni, pe istmul dintre mare şi lacul colmatat care, ulterior, avea să devină Plantaţia de Belaiarbă. Pe atunci, în Newpest se amestecau aroma de belaiarbă şi duhoarea proceselor industriale la care era supusă, precum amestecul de parfum şi de sudoare emanat de corpul unei prostituate ordinare. Ca să scapi de amândouă trebuia să pleci din oraş.

Amintiri din tinereţe…

Pe măsură ce Decolonizarea a devenit istorie, revenirea la o prosperitate relativă a dus la extinderea oraşului de-a lungul Plantaţiei de belaiarbă şi al ţărmului, dar şi în înălţime, spre cerul tropical. Centrul s-a înălţat văzând cu

ochii, pe baza unei încrederi tot mai mari în tehnologia controlului furtunilor şi apariţiei unei clase de mijloc avute ce voia să locuiască aproape de investiţiile ei, dar nu şi să le miroasă. La vremea în care intram în Corpul de Agenţi Speciali, legislaţia de mediu începuse să fie mai laxă în privinţa calităţii aerului la sol, iar în centru se construiau zgârie-nori pe măsura celor din Millsport.

Ulterior, vizitele mele s-au rărit şi n-am mai fost atent când anume s-a inversat tendinţa şi din ce motiv. Ştiam doar că acum în partea de sud a oraşului existau cartiere unde mirosul greu se făcea simţit din nou, iar noile construcţii îndrăzneţe ridicate de-a lungul ţărmului şi Plantaţia cădeau în paragină, kilometru cu kilometru, arătând ca nişte ghetouri. Pe străzile din centru mişunau cerşetori, iar majoritatea clădirilor mari erau păzite cu arma în mână. Privind pe geamul taxiului, am simţit că oamenii trăiau într-o stare de iritare şi de tensiune pe care n-o sesizasem în urmă cu patruzeci de ani.

Am traversat oraşul pe o bandă de prioritate mai înălţată decât restul, motiv pentru care cifrele de pe aparatul de taxare au luat-o razna. Din fericire, nu pentru mult timp – în afară de vreo două limuzine lucioase şi de câteva taxiuri, banda era aproape liberă, iar când am ajuns pe autostrada principală ce se întindea de-a lungul Plantaţiei, aparatul de taxare a revenit la o rată rezonabilă. Ne-am îndepărtat de zona zgârie-norilor şi am intrat în cea a ghetourilor. Case joase, aproape de drum. Povestea o ştiam deja de la Segesvar. Spaţiul de o parte şi de alta a drumului în rambleu fusese vândut între timp, trecându-se peste restricţiile privind siguranţa şi sănătatea. Am zărit o fetiţă de doi ani, în pielea goală, care se prinsese de gardul de sârmă din jurul unui acoperiş plat, fascinată de maşinile care circulau cu viteză la doar doi metri în faţa ei. Pe un alt acoperiş, doi puşti nu cu mult mai mari decât fetiţa aruncau în maşini cu rachete improvizate, dar fără să le nimerească.

Ieşirea din oraş a apărut brusc în faţă. Vehiculul a virat fără să încetinească, a alunecat peste două benzi şi a redus viteza, continuându-şi drumul şerpuitor prin ghetouri, spre marginea Plantaţiei de belaiarbă. Nu ştiu de ce traseul pe care-l avea în program includea şi Plantaţia – poate ca să am ce admira; terminalul în sine oferea o privelişte inedită – schelet din oţel înalt şi arcuit, placat cu iluminiu albastru şi sticlă. Drumul trecea prin el ca un fir prin pluta unei undiţe.

Am oprit lin în interior şi taxiul mi-a prezentat costul cursei în cifre mov, strălucitoare. Am introdus în aparat un cip şi am aşteptat să se deschidă

portierele, apoi am ieşit în aerul răcoros, condiţionat. Câţiva oameni umblau de colo-colo sau stăteau pe bănci, fie cerşind, fie aşteptând ceva. Birourile companiei aeriene se înşiruiau de-a lungul unei laturi a clădirii, având în spate şi deasupra holograme viu colorate care, în majoritatea cazurilor, includeau şi un construct virtual pentru deservirea clienţilor. Am ales un birou cu o persoană reală, un băiat aflat la sfârşitul adolescenţei, care stătea aplecat peste masă şi umbla la mufele pentru implanturi din gât.

— Eşti liber?

Fără să ridice capul, şi-a întors spre mine ochii lipsiţi de strălucire.

— Mama.

Am vrut să-l plesnesc, dar am înţeles imediat că nu era vorba de o insultă. Tânărul se conectase la un difuzor intern şi pur şi simplu nu putea fi deranjat să subvocalizeze. A privit scurt în gol în timp ce asculta răspunsul, apoi spre mine, de data asta un pic mai concentrat.

— Unde vrei să mergi?

— La Plaja Vchira. Doar dus. Mă poţi lăsa acolo.

A zâmbit afectat.

— Mda… Plaja Vchira e lungă de şapte sute de kilometri, amice. Unde *anume* pe Vchira?

— În Sud. Pe Fâşie.

— Sourcetown, a zis băiatul şi m-a privit nesigur. Eşti surfer?

— Arăt a surfer?

Evident că nu-mi putea da un răspuns sigur. A ridicat din umeri bosumflat şi a întors privirea, apelând din nou la difuzor. Câteva clipe mai târziu, o blondă cu aspect dur, în pantaloni scurţi din belabumbac şi tricou decolorat, a apărut din spatele terminalului. Era trecută de cincizeci de ani, viaţa o ridase în jurul ochilor şi al gurii, dar picioarele îi erau zvelte, de înotătoare, şi mergea drept. Pe tricou scria *Pune-mă să fac treaba lui Mitzi Harlan – Aş putea s-o fac stând pe spate.* Avea fruntea acoperită de broboane mici de sudoare, iar degetele îi erau pătate de grăsime. Mi-a întins scurt o mână plină de bătături.

— Suzi Petkovski. El e fiul meu, Mihail. Deci vrei să te duc până la Fâşie?

— Eu sunt Micky. Da. Cât de repede putem pleca de-aici?

Femeia a ridicat din umeri.

— Tocmai schimbam o turbină, dar nu durează mult. Dacă nu-ţi faci griji în privinţa controalelor de securitate, să zicem că peste o oră sau chiar o

jumătate de oră.

— O oră e bine. Oricum trebuie să mă-ntâlnesc cu cineva înainte de plecare. Cât mă costă?

Blonda a fluierat printre dinţi. A privit în stânga şi-n dreapta şirului de birouri ale concurenţei şi la lipsa lor de clienţi.

— Până la Sourcetown e drum lung. Dincolo de capătul Plantaţiei. Ai bagaje?

— Numai ce se vede.

— Atunci te costă două sute şaptezeci şi cinci. Ştiu că e numai dus, dar eu trebuie să mă şi-ntorc. Îmi ia o zi întreagă.

Se arunca la preţ, dar, dacă mă târguiam puţin, coboram sub două sute cincizeci. Pe de altă parte, două sute nu depăşea cu mult suma pe care-o plătisem pentru traversarea oraşului cu taxiul.

— De acord. Mi se pare un preţ rezonabil. Eşti bună să-mi arăţi vehiculul?

Skimmerul lui Suzy Petkovski era în mare măsură cel standard – lung de douăzeci de metri, cu două turbine şi cu botul teşit, merita mai mult statutul de hoverloader decât oricare dintre vasele uriaşe care străbăteau căile maritime de pe Lumea lui Harlan. Nu avea sistem antigravitaţional care să controleze flotabilitatea, doar motoarele şi mantaua blindată, o variantă a modelului de bază care se fabrica pe Pământ în zilele dinaintea migraţiei. În faţă avea o cabină cu şaisprezece locuri, la pupa o magazie, traverse cu balustradă de o parte şi de alta a suprastructurii, de la cockpit la etravă. Deasupra, în spatele cupolei pilotului, un tun cu ultravibraţii, fioros, fixat într-o turelă automată ieftină.

— O foloseşti des? am întrebat, arătând botul despicat al armei.

Femeia a sărit cu graţie pe turbina deschisă şi m-a privit serioasă.

— Să ştii că Plantaţia e încă bântuită de piraţi. De cele mai multe ori puştani, îmbibaţi de metamfetamină sau… – a aruncat o privire involuntară spre clădirea terminalului – înnebuniţi după gadgeturi. Odată cu suspendarea proiectelor de reabilitare din cauza tăierii subvenţiilor, avem o mare problemă cu criminalitatea minorilor. Dar cu cei care o fac pe piraţii ne descurcăm destul de bine. Câteva salve de avertizare reuşesc să-i alunge. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lor. Vrei să-ţi pui rucsacul în cabină?

— Nu, nu-i greu.

Am lăsat-o să-şi vadă de lucru şi m-am retras într-o zonă umbrită din

capătul cheiului, lângă mai multe lăzi şi bidoane goale, claie peste grămadă. M-am aşezat pe o ladă mai curată şi am deschis rucsacul. Am căutat prin telefoane până am găsit unul nefolosit. Am format un număr din partea locului.

— Compania Southside, s-a auzit o voce sintetică androgină. Din cauza…

Am format codul din paisprezece cifre. Vocea s-a transformat într-un fâsâit monoton şi apoi a dispărut. A urmat o pauză lungă, după aceea o altă voce, umană. De bărbat, inconfundabilă. Silabele retezate şi vocalele strivite ale amanglicii cu accent Newpest, la fel de aspre ca atunci când îl întâlnisem pentru prima oară pe străzile oraşului, cu o viaţă în urmă.

— Kovacs, pe unde *dracu'* umbli?

Am zâmbit fără să vreau.

— Salut, Rad. Şi eu mă bucur să te-aud.

— Au trecut aproape trei luni, omule. Eu nu-s societate de binefacere. Unde-s banii mei?

— Au trecut doar două luni, Radul.

— Mai bine de două luni.

— Au trecut nouă săptămâni… e ultima mea ofertă!

A izbucnit în râs, un sunet care-mi amintea de vinciul unui trauler care scârţâie la viteză.

— OK, Tak. Cum a fost călătoria? Ai pescuit ceva?

— Da, am răspuns atingând buzunarul în care ascunsesem memoriile corticale. Am şi pentru tine, cum ţi-am promis. La conservă, ca să-l poţi transporta mai bine.

— E bun şi aşa. Nici nu mă aşteptam să mi-l aduci proaspăt. Imaginează-ţi mirosul. Mai ales după trei luni.

— Două luni.

Din nou vinciul de trauler.

— Nouă săptămâni, parcă aşa am stabilit. Vasăzică ai ajuns în oraş…

— Aproape.

— Vii în vizită la rude?

— Tocmai asta-i problema. A intervenit ceva şi nu mai pot veni. Asta nu-nseamnă că nu vreau să-ţi dau peştele.

— Sper. Ultimul transport nu s-a păstrat foarte bine. Mai să nu-l dau la consum. Băieţii mă cred nebun că-l servesc în continuare, dar eu îi asigur că Takeshi Kovacs face parte din şcoala veche. Îşi achită datoriile. Noi facem

ce ne cere şi, când apare *până la urmă,* el face ce trebuie.

Am şovăit. Am cântărit.

— Pe moment n-am cum să-ţi dau banii, Rad. N-am curaj să-nchei o tranzacţie majoră. N-ar fi benefic nici pentru tine, nici pentru mine. Am nevoie de timp ca să găsesc o soluţie. Dar pot să-ţi dau peştele, dacă trimiţi pe cineva să-l ia în mai puţin de-o oră.

Tăcere. Ştiam amândoi că eu întindeam prea mult coarda datoriei.

— Ascultă, am patru. Cu unul mai mult decât ne-am înţeles. Îi poţi avea pe toţi, acum. Îi poţi servi fără mine, îi poţi folosi cum vrei sau deloc, dacă nu mai am credit.

Nu a spus nimic. Prezenţa lui la telefon era apăsătoare, la fel şi căldura umedă ce venea dintre Plantaţia de belaiarbă.

Intuiţia agentului special îmi spunea că acum era momentul, iar intuiţia unui agent special se înşală rareori.

— Banii vin, Rad. Poţi să adaugi un procent pentru întârziere. De îndată ce termin, reluăm afacerea. Treaba asta de acum e temporară.

Tot nimic. Tăcerea începea să cânte, cântecelul letal al unui cablu întins la maximum. Am privit dincolo de Plantaţie, de parcă aş fi putut să-l văd.

— Ar fi ajuns la tine, i-am zis direct. O ştii bine.

Tăcerea a mai durat o clipă, apoi a încetat. Vocea lui Segesvar s-a prefăcut mirată:

— La ce te referi, Tak?

— Ştii la ce mă refer. La amicul nostru, traficant de metamfetamină, de pe vremuri. Ai fugit alături de ceilalţi, Rad, dar cu piciorul tău beteag, n-ai fi avut nicio şansă. Dac-ar fi ştiut de la mine, te-ar fi prins din urmă. Ştii asta. Ceilalţi au fugit, eu am rămas.

L-am auzit cum respiră adânc, ca un şarpe care se descolăceşte.

— Mda, a zis el. Un procent, zici. Treizeci la sută e bine?

— E rezonabil, am minţit eu pentru amândoi.

— OK. Dar cred că peştele pe care mi l-ai trimis ultima dată trebuie scos din meniu. Ce-ar fi să vii aici ca să iei parte la ceremonie şi să discutăm noii termeni de refinanţare?

— Nu pot, Rad. Ţi-am spus, sunt doar în trecere. Peste o oră plec din nou. Mă întorc peste o săptămână sau chiar mai mult.

— Asta înseamnă că o să ratezi ceremonia, a spus şi aproape l-am văzut cum ridică din umeri. Nu credeam că vrei asta.

— Nu vreau.

Asta suna a pedeapsă, încă un procent pe lângă cel de treizeci la sută pe care mă oferisem să-l achit. Segesvar ştia totul despre mine, culegerea de informaţii e o îndeletnicire de bază în crima organizată, la care el e mare maestru. Chiar dacă haiducii din Kossuth nu au anvergura şi sofisticarea yakuza din nord, jocul e în esenţă acelaşi. Dacă vrei să-ţi câştigi existenţa din şantaj, trebuie să afli punctele slabe ale victimelor tale. Iar punctele slabe ale lui Takeshi Kovacs erau vizibile în trecutul meu recent, ca nişte pete de sânge. Segesvar nu fusese nevoit să sape prea mult.

— Atunci vino, a continuat el cu o voce caldă. Ne îmbătăm, poate mergem la Watanabe, ne mai aducem aminte de tinereţe. Ce zici? Poate tragem şi o pipă. Vreau să te văd la faţă, prietene. Să ştiu că nu te-ai schimbat.

Ca din senin, faţa lui Lazlo.

Am încredere în tine, Micky. Ai grijă de ea.

Am privit spre Suzi Petkovski, care termina de asamblat turbina.

— Îmi pare rău, Rad. Chestia asta-i prea importantă. N-o pot ignora. Dacă vrei peştele, trimite pe cineva în portul interior. Terminalul chartetelor, rampa şapte. Mai rămân aici o oră.

— Deci fără ceremonie?

Am făcut o grimasă.

— Fără ceremonie. N-am timp.

Segesvar a tăcut o vreme.

— Mi-ar plăcea să te văd chiar acum, Takeshi Kovacs, a zis el într-un târziu. Parcă aş veni chiar eu.

— Foarte bine. M-aş bucura să te văd. Dar vino în mai puţin de-o oră.

A închis. Am scrâşnit din dinţi şi am dat cu pumnul în lada de lângă mine.

La dracu'. *La dracu'!*

Ai grijă de ea. Fereşte-o de pericole.

Bine, bine.

Am încredere în tine, Micky.

OK, am înţeles.

Telefonul a sunat din nou.

Fără să vreau, l-am dus la ureche pe cel la care tocmai vorbisem, însă mi-am dat seama imediat că sunetul venea din rucsacul deschis lângă mine. M-am aplecat şi am dat deoparte trei-patru telefoane până l-am găsit pe cel cu display-ul luminat. Era un telefon pe care-l mai folosisem, căci avea

sigiliul rupt.

— Alo.

Nimic. Linia era deschisă, dar nu auzeam nimic. Nici măcar paraziţi. Tăcerea devenea apăsătoare.

— Alo!

Ceva mi-a şoptit apoi din întuneric, doar cu puţin mai tare decât tensiunea pe care o simţisem în convorbirea cu Segesvar.

Grăbeşte-te

Brusc, s-a făcut iar linişte.

Am lăsat telefonul jos şi l-am privit lung.

Vorbisem de trei ori în Tekitomura, de fiecare dată la alt telefon din cele pe care le ţineam în rucsac. Îi sunasem pe Lazlo, pe Yaroslav, pe Isa. Apelul pe care tocmai îl primisem putea fi de la oricare dintre ei. Ca să fiu sigur, trebuia să verific cine mai sunase la telefonul ăsta.

Dar nu era nevoie.

O şoaptă din tăcerea întunecată. O voce de la o depărtare pe care n-o puteam măsura.

Grăbeşte-te

Ştiam ce telefon era.

Ştiam şi cine mă sunase.

Capitolul 22

Segesvar nu glumise. La patruzeci de minute după ce închisese telefonul, un skimmer sport decapotabil, roş-negru ţipător, a apărut vuind dinspre Plantaţie şi a intrat în port cu mare viteză. Toţi cei de pe chei au întors capul ca să-l privească. Reprezenta genul de ambarcaţiune care, în celălalt port al oraşului, ar fi atras intervenţia imediată a autorităţilor şi blocarea imediată. Nu ştiu dacă portul interior era prost echipat, dacă jucăria costisitoare a lui Segesvar dispunea de un program de bruiere sau dacă bandele de pe Plantaţie controlau sistemul de comunicaţii. Oricum, vehiculul nu a rămas blocat, dimpotrivă, a virat, stropind totul în jur, şi s-a grăbit să ocupe spaţiul dintre rampele şase şi şapte. Cu câţiva metri înainte de a se strecura între cele două rampe, a oprit motoarele şi a înaintat în virtutea inerţiei. Segesvar m-a zărit din spatele timonei. Am înclinat din cap şi am ridicat o mână în semn de salut. Radul a făcut la fel.

Am oftat.

Chestia asta ne urmăreşte de zeci de ani, nu se pierde ca stropii stârniţi de intrarea în port a lui Radul Segesvar. Rămâne undeva, suspendată, ca praful după trecerea unui cruiser prin deşertul sharyan, şi, dacă te întorci şi te îndrepţi spre propriul trecut, vezi că te îneci cu ea.

— Salutare, *Kovacs.*

Un fel de a da bineţe vesel, dar şi maliţios. Segesvar era în cockpit, la timonă. Purta ochelari de soare largi, cu rame ca nişte aripi de pescăruş, contrar modei din Millsport, care prefera lentilele înguste de un deget, ultra-sofisticate. Avea o haină din piele de panteră, cu irizaţii gălbui şi subţire ca hârtia. A fluturat iar din mână şi a zâmbit larg. Din prova vasului a ţâşnit, zăngănind, un cablu metalic. Avea vârf de harpon, nepotrivit cu ştuţurile înşiruite de-a lungul rampei, drept care a făcut o gaură în centonul cheiului, la jumătate de metru sub locul în care aşteptam. Skimmerul s-a oprit, iar Segesvar a sărit din cockpit şi s-a uitat în sus, spre mine.

— Propun să-mi mai urli numele de câteva ori, i-am spus calm. În caz că cei din jur nu l-au auzit de prima dată.

— Pardon! a zis Radul lăsând capul pe o parte şi desfăcând braţele a scuză, dar deloc convingător, semn că nu-i trecuse furia. De vină e firea mea deschisă. Apropo, care ţi-e ultimul nume?

— Las-o baltă. Ai de gând să rămâi acolo toată ziua?

— Ştiu şi eu… M-ajuţi să urc?

M-am întins spre el. Segesvar m-a prins de mână şi am simţit cum mă săgetează braţul, apoi o durere surdă. Sechelele de după căzătura mea la fortăreaţă. Haiducul şi-a aranjat haina perfect croită şi şi-a trecut, simandicos, mâna prin părul negru, lung până la umeri. Radul Segesvar se îmbogăţise îndeajuns de rapid încât să-şi finanţeze clonele corpului în care se născuse, drept care faţa ascunsă de ochelari era chiar a lui – palidă, în ciuda climei, îngustă şi osoasă, fără urme vizibile ale descendenţei japoneze. Judecând după cât de zvelt arăta, nu cred că avea mai mult de treizeci de ani. În general, Segesvar îşi abandona corpul clonat în primii ani ai maturităţii, adică atunci când, ca să-l citez, nu mai putea regula sau lupta cum ar fi vrut. Nu ştiam de câte ori se reîntrupase, fiindcă în anii ce trecuseră de la tinereţea pe care ne-o petrecuserăm împreună în Newpest le pierdusem şirul. Ca majoritatea haiducilor – la fel ca mine, de altfel – stătuse şi el destul la păstrare.

— Mişto corp, a spus el măsurându-mă din priviri de sus până jos în timp ce se rotea în jurul meu. Foarte mişto. Ce s-a întâmplat cu ultimul?

— E o poveste lungă.

— Pe care n-o să mi-o spui. S-a oprit, şi-a scos ochelarii şi s-a uitat fix în ochii mei. Corect?

— Corect.

A oftat teatral.

— Mă dezamăgeşti, Tak. Ţi-ai pus lacăt la gură, la fel ca toţi tipii ăia din nord, cu ochii oblici, cu care te-ai înhăitat.

Am înălţat din umeri.

— Şi eu sunt pe jumătate din nord, cu ochii oblici, Rad.

— A, da, uitasem.

Nu uitase. Doar întindea coarda. În unele privinţe, nu se schimbase nimic din zilele în care ne pierdeam timpul în crâşma lui Watanabe. Intram în belele numai din cauza lui. Chiar şi ideea de a face trafic cu metamfetamină îi aparţinuse.

— Înăuntru e un automat de cafea. Bem câte una?

— Dacă trebuie… Dacă veneai la fermă, te serveam cu o cafea de la mama ei şi fumam o ţigară din cânepă de mare, răsucită pe coapsele celor mai arătoase actriţe din hologramele porno.

— Cu altă ocazie.

— OK… După cum văd, eşti mereu pornit pe cineva. Dacă nu-i vorba

despre agenţi speciali sau despre neoquellişti, e un plan de răzbunare. Ştiu că nu-i treaba mea, Tak, dar cineva trebuie să-ţi spună asta şi se pare că eu sunt persoana cea mai indicată. Trebuie să te mai şi opreşti, omule, să te bucuri de viaţă. Să simţi că trăieşti. Şi-a pus ochelarii pe nas şi a arătat spre terminal. Să mergem. Cafea la automat? De ce nu? Ceva nou pentru mine.

Ne-am aşezat la o masă de lângă panourile de sticlă ce dădeau spre port. În aceeaşi sală se aflau vreo şase alţi oameni cu bagaje cu tot, aşteptând să plece. Un ins prăpădit, numai zdrenţe, trecea de la unul la altul, întinzând o tavă pentru cipuri de credit şi povestindu-şi nefericirea celor care voiau să-l asculte. Cei mai mulţi nici nu-l băgau în seamă. Aerul mirosea, vag, a antibacterian ieftin. Probabil că roboţii se ocupaseră de curăţenie.

Cafeaua era apă chioară.

— Vezi, a spus Segesvar punând paharul deoparte, mult prea încruntat. Ar trebui să-ţi rup picioarele numai fiindcă mă obligi să beau aşa ceva.

— Încearcă.

Preţ de o clipă, privirile noastre s-au înfruntat, apoi Radul a ridicat din umeri.

— Am glumit, Tak. Ai început să-ţi pierzi simţul umorului.

— Cred şi eu, cu o penalizare de treizeci la sută… am replicat sorbind din cafea, inexpresiv. Cândva, prietenii nu-mi cereau nimic, dar acum trăim alte vremuri, nu?

A aşteptat puţin, şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit din nou în ochi.

— Adică nu sunt corect cu tine?

— Cred că uiţi înţelesul adevărat al cuvintelor *mi-ai salvat viaţa acolo, omule.*

Segesvar a înclinat din cap, de parcă tocmai la asta s-ar fi aşteptat. Şi-a coborât privirea pe masa dintre noi.

— Asta-i o datorie veche, a zis el aproape în şoaptă. Una discutabilă.

— La momentul ăla nu ţi s-a părut discutabilă.

Se întâmplase cu prea mult timp în urmă ca să-mi amintesc toate amănuntele. Înainte de a deveni agent special, iar incidentul se estompase odată cu trecerea anilor. Îmi aminteam mai ales mirosul greu de pe alee. Precipitate alcaline de la uzina procesoare de belaiarbă şi ulei deversat de sistemele hidraulice ale vanelor de compresie. Înjurăturile traficantului de metamfetamină şi sunetul căngii rotite cu pricepere în aerul umed. Ceilalţi plecaseră, entuziasmul lor de golănei porniţi pe jafuri evaporându-se la vederea cuţitului din oţel, încovoiat, ascuţit bine, care despicase carnea de

pe piciorul lui Radul Segesvar de la rotulă până la coapsă. Fugiseră ţipând şi se pierduseră în noapte ca nişte spiriduşi exorcizaţi, lăsându-l pe Radul să se târască după ei, metru cu metru, obligându-mă – aveam doar şaisprezece ani – să înfrunt cu mâinile goale un om înarmat cu o prăjină lungă de lemn, cu cârlig de fier în vârf.

Hai, dă-te aproape, puţoiule. Traficantul rânjea la mine în întuneric, aproape cântând în timp ce se apropia, blocându-mi drumul. *Hai, să-i simţi şi tu gustul. Te scobesc şi pe tine şi-ţi bag maţele pe gât, băiete.*

Pentru prima dată în viaţă mi-am dat seama, cu un fior pe şira spinării, că mă uitam la un om care, dacă nu-l opream, avea să mă omoare.

Nu să mă snopească în bătaie, ca tatăl meu, nu să mă cresteze cu cuţitul, ca unul dintre derbedeii cu care ne luam la harţă în fiecare zi pe străzile din Newpest. Să mă omoare. Să mă omoare şi pe urmă probabil să-mi scoată memoria corticală şi s-o arunce în apa zoioasă a portului, ca să rămână acolo în vecii vecilor. Imaginea aceea şi groaza de a fi aruncat în apa otrăvită m-au făcut să atac, să anticipez mişcarea adversarului şi să lovesc în clipa în care şi-ar fi pierdut echilibrul.

Pe urmă ne-am prăbuşit în noroi şi în gunoiul de la uzina de belaiarbă ce puţea a amoniac şi am încercat să-i smulg arma din mână.

Am reuşit.

L-am lovit şi, mai mult din noroc decât din calcul, i-am spintecat abdomenul.

Rezistenţa s-a scurs din el ca apa din chiuvetă. A scos un gâlgâit puternic, a făcut ochii mari şi m-a privit lung. I-am întors privirea, cu tâmplele zvâcnind de furie şi de teamă, cu toate procesele chimice din corp lucrând la intensitate maximă. Aproape că nu eram conştient de ceea ce făcusem. S-a ridicat şi s-a îndepărtat uşor de mine, apoi s-a lăsat să cadă în noroi. A rămas acolo de parcă ar fi stat pe un fotoliu. M-am chinuit să mă ridic în genunchi, cu faţa şi cu părul mânjite de mâzga alcalină, ţintuindu-l cu privirea, strângând în continuare mânerul cângii. Dădea din buze şi scotea din gât sunete disperate, slabe. Am privit în jos şi i-am văzut măruntaiele prinse în cârligele metalice.

M-am cutremurat. Mâna mi s-a deschis fără să vreau, lăsând prăjina să cadă. M-am îndepărtat, clătinându-mă, vomitând. Sunetele rugătoare, tot mai slabe, pe care le scotea se pierdeau în icnetul din gâtul meu în timp ce stomacul mi se golea. Mirosul greu de vomă se alătura duhorii ce stăpânea aleea. M-am îndoit de spate, vomitând din nou, şi am căzut în mizeria din

jur.

Cred că mai trăia când m-am ridicat în picioare şi m-am dus să-l ajut pe Segesvar. Sunetele pe care le scotea m-au urmărit până în capătul aleii, iar din ştirile de a doua zi am aflat că sângerase până murise, aproape de zorii zilei. Aceleaşi sunete m-au urmărit săptămâni la rând, prin locurile îndeajuns de liniştite în care mă puteam auzi gândind. În cea mai mare parte a anului următor, de cele mai multe ori, m-am trezit cu ele în urechi.

Am întors privirea. De cealaltă parte a mesei, Segesvar mă urmărea cu atenţie. Poate că-şi amintea şi el. A făcut o grimasă.

— Deci nu crezi că am dreptul să fiu furios din cauza asta… Dispari nouă săptămâni fără niciun cuvânt şi mă laşi cu ochii în soare, ca să mă fac de rahat în faţa celorlalţi haiduci. Şi acum vrei să reprogramezi achitarea datoriei… Ştii ce le-aş face celor care ar încerca treaba asta cu mine?

Am încuviinţat din cap. Mi-am adus aminte cu tristeţe cât de furios fusesem pe Plex cu două luni în urmă, în timp ce-mi scuipam maţele sintetice în Tekitomura.

— *Trebuie… să reprogramăm achitarea datoriei, Tak.*

L-aş fi omorât numai pentru vorbele astea.

— Crezi că treizeci la sută nu-i un procent corect?

Am oftat.

— Rad, tu eşti gangster, iar eu… nu sunt mai breaz. Nu cred că ne e foarte clar ce e corect şi ce nu. Tu faci ce vrei. O să-ţi aduc banii.

— OK, a zis el privindu-mă la fel de intens. Douăzeci la sută. E mai aproape de ceea ce crezi că-i corect?

Am clătinat din cap fără să spun nimic. Am vârât mâna în buzunar după memoriile corticale şi i le-am întins, strânse în pumn.

— Poftim. Pentru asta ai venit. Patru peşti. Fă ce vrei cu ei.

Mi-a dat mâna într-o parte şi, furios, a întins arătătorul spre mine.

— Nu, prietene. Fac ce vrei *tu* cu ei. Nu uita că ăsta-i un serviciu pe care ţi-l fac eu. Am zis douăzeci la sută. Este corect?

Decizia s-a cristalizat brusc, într-o clipă, ca o palmă peste ceafă. Analizând-o mai târziu, nu mi-am dat seama ce anume a declanşat-o, ci doar că avusesem aceeaşi senzaţie că ascult vocea şoptită din tenebre care mă îndemna să mă grăbesc. Ca şi cum palmele mi-ar fi asudat pe neaşteptate, de teamă că voi întârzia la o întâlnire de care depindeau multe.

— N-am glumit, Rad. Tu hotărăşti. Dacă asta te pune într-o lumină proastă faţă de haiduci, renunţă. Arunc memoriile astea undeva pe Plantaţie

şi reprogramăm datoria. Îmi arăţi nota de plată şi găsesc o cale s-o achit.

A ridicat mâinile într-un gest pe care-l copiase în tinereţe, din filmele experia cu haiduci, ca *Prietenii lui Ireni Cozma* şi *Voci proscrise.* M-am abţinut să zâmbesc. Sau poate că era doar pornirea pe care o simţeam, de nestăvilit, ca efectul imediat al unui drog, după luarea unei decizii şi înţelegerea implicaţiilor ei. În momentul acela atât de important, vocea lui Segesvar suna ca un simplu bâzâit. Acum juca exact cum îi cântam eu.

— Bine, *fie! Cincisprezece la sută.* Hai, Tak. E mai mult decât corect. Dacă-ţi cer mai puţin, oamenii mei îmi pun pielea pe băţ. Cincisprezece la sută, da?

Am ridicat din umeri şi am întins din nou mâna făcută pumn.

— De acord, cincisprezece la sută. Mai vrei astea?

Mi-a golit pumnul cu iuţeala de mână învăţată pe stradă şi a vârât memoriile în buzunar.

— Ştii să te tocmeşti, nu glumă, a mormăit. Ţi-a mai spus cineva?

— Sper că-i un compliment.

A mormăit din nou, de data asta fără cuvinte. S-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat hainele de parcă ar fi stat pe un balot de belaiarbă. În timp ce mă ridicam şi eu, insul zdrenţăros se apropia de noi cu tava întinsă.

— Anihilator veteran, a molfăit el cuvintele. M-au scos din funcţiune în New Hok, îl pregăteam pentru intrarea în noul secol, am distrus sute de miminţi. Aveţi…

— Nu, n-am niciun ban, a răspuns Segesvar impacientat. Dar, dacă vrei, poţi să bei cafeaua asta. Încă nu s-a răcit.

M-a surprins privindu-l.

— Ce te uiţi aşa? Sunt un nenorocit de gangster! La ce te poţi aştepta?

〈8〉

Afară, pe Plantaţie, o linişte desăvârşită pusese stăpânire peste tot. Până şi zgomotul produs de turbinele skimmerului părea neînsemnat, înghiţit de peisajul plat, pustiu, şi de norii umezi de deasupra. Stăteam lângă balustradă, cu părul lipit de ţeastă din cauza vitezei, şi inspiram aroma inconfundabilă a belaierbii crude. Apa Plantaţiei e plină de iarbă, iar trecerea oricărei ambarcaţiuni o învârtejeşte. Lăsam în urmă o dâră lată de vegetaţie sfârtecată pe apa tulbure, cenuşie, căreia sigur îi trebuia aproape o oră ca să se limpezească.

În stânga mea, Suzi Petkovski şedea în cockpit şi pilota cu o ţigară în mână, cu ochii mijiţi din cauza fumului şi a luminii reflectate de cerul

înnorat. Mihail se afla pe cealaltă traversă, sprijinit de balustradă ca un sac lung, plin cu balast. Stătea îmbufnat încă de la începutul călătoriei, cel mai probabil deranjat că trebuia s-o facă. Din când în când, îşi scărpina mufele de pe gât.

O staţie de balotare abandonată a apărut la tribord, doar două magazii şi un debarcader din trestie înnegrită de vreme. Mai văzusem câteva staţii, unele încă în funcţiune, luminate în interior, unde marfa era încărcată pe şlepuri mari, automate. Dar asta când încă mergeam paralel cu oraşul. Aici, atât de departe, insuliţa pe care orice activitate industrială încetase nu făcea decât să amplifice senzaţia de izolare.

— Comerţul cu iarbă merge rău! am strigat eu ca să acopăr zgomotul produs de turbine.

Suzi Petkovski şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Poftim?

— Comerţul cu iarbă! am strigat din nou, mai tare, arătând spre staţia pe care o lăsam în urmă. Merge rău în ultima vreme, nu?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu-i niciodată sigur. Piaţa se schimbă mereu. Majoritatea independenţilor s-au lăsat demult păgubaşi. Aici, KosUnity controlează toate instalaţiile mobile, procesează marfa şi o balotează la bord. E greu să-i faci concurenţă.

Nu era o atitudine neobişnuită. Cu patruzeci de ani în urmă, înainte de plecarea mea, primeai aceleaşi răspunsuri flegmatice la criza economică din partea celor care gândeau ca Suzi Petkovski. Aceeaşi resemnare, acelaşi laconism, acelaşi obicei de a fuma ţigară de la ţigară, aceeaşi nepăsare, ca şi cum politica ar fi fost un fel de sistem meteo capricios pe care nu-l puteai schimba.

Mi-am întors privirea spre cer.

După un timp, am auzit cum sună telefonul din buzunarul stâng. Am şovăit un pic, apoi am ridicat din umeri, iritat, l-am scos din buzunar şi l-am lipit de ureche.

— Alo!

Un murmur s-a desprins din tăcerea electronică, apăsătoare, un freamăt ca de aripi întunecate în liniştea de deasupra. Ceva ce aducea a voce, cuvinte şoptite în urechea mea:

n-a mai rămas mult timp

— Da, ai mai spus asta. Merg cât de repede pot. *Nu-i pot reţine prea*

mult…

— Da, încerc să găsesc o soluţie.

Acum…

Suna a întrebare.

— Da, am spus…

Sunt aripi acolo… o mie de aripi care bat şi o lume întreagă s-a năruit…

Se pierdea acum, ca undele unui post de radio reglat necorespunzător, ezita, se zbătea în tăcere:

crăpat dintr-o margine în cealaltă… e frumos, Micky…

Apoi a dispărut.

Am aşteptat, am lăsat jos telefonul şi l-am cântărit în palmă. Am făcut o grimasă şi l-am vârât înapoi în buzunar.

Suzi Petkovski se uita la mine.

— Veşti proaste?

— Cam aşa ceva. Nu se poate mai repede?

Femeia şi-a îndreptat privirea înainte, aprinzându-şi cu o singură mână o ţigară.

— E periculos.

Am încuviinţat din cap şi m-am gândit la vestea pe care tocmai o primisem.

— Cât mă costă ca să înfruntăm pericolul?

— Cam dublu.

— OK. Bagă viteză.

A schiţat un zâmbet amar, a ridicat din umeri, a stins ţigara şi a strecurat-o după ureche. S-a aplecat peste display-urile din cabină şi a atins câteva. Imaginile radarului s-au maximizat. Femeia i-a strigat ceva lui Mihail într-un argou maghiar care evoluase prea mult cât lipsisem eu ca să înţeleg tot. *Coboară şi nu te atinge de…* ceva… Băiatul i-a aruncat o privire ofensată, s-a dezlipit de balustradă şi a coborât la adăpost.

Suzi Petkovski s-a întors spre mine, aproape fără să se mai uite la consola de comandă.

— Coboară şi tu. Dacă accelerez, vasul îşi va pierde stabilitatea.

— Pot să mă ţin.

— Ştiu, dar prefer să stai acolo cu Mihail. Ca să ai cu cine schimba o vorbă. Eu voi fi foarte ocupată.

M-am gândit la echipamentul pe care-l văzusem jos. Plug-in-uri de navigaţie, o platformă de divertisment, modificatori de curent. Cabluri şi

mufe. M-am gândit şi la figura puştiului, la cum îşi scărpina mufele de pe gât, la indiferența lui față de restul lumii. Şi de-abia acum am înţeles.

— De acord. Întotdeauna e bine să ai un partener de discuţie, nu?

Femeia n-a răspuns. Poate era deja absorbită de imaginile întunecate de ploaie, furnizate de radar, ale drumului nostru prin Plantaţie, poate era preocupată de altceva. Am lăsat-o în pace şi am coborât.

Deasupra mea, turbinele scoteau un zgomot infernal.

Capitolul 23

În cele din urmă, timpul rămâne nemişcat pe Plantaţia de belaiarbă.

Începi prin a observa amănuntele – rădăcinile arcuite ale unei tufe de tepes, pătrunzând în apă ca oasele pe jumătate descompuse ale unui humanoid uriaş înecat, ochiuri ciudate, de apă limpede, unde belaiarba nu binevoieşte să crească, prin care vezi fundul acoperit de nisipul cu nuanţe de smarald, un banc de nămol, înşelător, poate un caiac abandonat, folosit la cules în urmă cu două secole, încă neacoperit de muşchiul lui Sakate. Dar aceste privelişti sunt foarte rare şi, treptat, ochii îţi sunt atraşi de linia uriaşă a orizontului, după care, ori de câte ori încerci să te concentrezi pe amănunte, simţi pornirea irezistibilă de a te uita din nou acolo.

Stai şi asculţi cadenţa motoarelor fiindcă nu ai altceva de făcut. Priveşti linia orizontului şi te afunzi în propriile gânduri fiindcă nu există altă soluţie.

…grăbeşte-te…

Am încredere în tine, Micky. Ai grijă de ea, ea, ea, ea…

Ea. Sylvie, cu coama ei de păr argintiu. Figura ei…

Figura *ei,* schimbată subtil de femeia care se furişase şi i-o furase. Vocea *ei,* modulată subtil…

N-am cum să ştiu dacă şi când se întoarce Sylvie Oshima.

Nadia, încerc să te-ajut.

Se întreabă cine dracu' e Micky-Coincidenţă-Fericită şi cât de periculos e. Şi dacă-i va face felul cu prima ocazie.

*Se întreabă unde dracu' vrei s-ajungi cu sufletele atâtor preoţi morţi***.**

Todor Murakami, uscăţiv, numai ochi, pe feribot. Vaporii de pipă, risipiţi de vânt.

Ia zi, în ce te-ai mai băgat? Credeam că-ţi pierzi vremea cu Radul Segesvar. Nostalgia oraşului de baştină şi crimă organizată de mâna a şaptea. De ce o iei din nou spre nord?

E cazul să pui punct. Să treci la treabă. Să-ţi îndeplineşti misiunea.

Misiunea. Mda, aşa îţi vei rezolva toate problemele, Micky.

Nu-mi mai spune-aşa.

Şi ţipete. Şi găuri în şira spinării, la gât. Şi greutatea memoriilor corticale în palma mea, încă murdare de sânge. Şi golul care nu se va umple

niciodată.

Sarah.

Misiunea.

Încerc să ajut.

...grăbeşte-te…

Am încredere în tine…

Încerc să…

...grăbeşte-te…

ÎNCERC…

— Se vede malul, am auzit vocea lui Suzi Petkovski filtrată prin difuzorul din cabină, laconică şi fermă, aproape materială. În cincisprezece minute suntem în Sourcetown.

M-am scuturat de amintiri şi am privit în stânga, acolo unde Golful Kossuth părea că se îndreaptă spre noi. Se înălţa ca o linie întunecată, denivelată, la orizontul altfel uniform, apoi părea că face un salt şi se preface într-un şir de dealuri joase, despărţite ici-colo de mici dune albe. Spatele Vchirei, resturile aproape înecate ale unui lanţ muntos străvechi, erodat de erele geologice, continuate de un dig lung de şapte sute de kilometri ce mărginea o mlaştină, pe o parte, şi aceeaşi distanţă acoperită de nisip alb, cristalin, pe cealaltă parte.

Odată şi-odată, îmi spusese, cu aproape o jumătate de secol în urmă, unul dintre bătrânii oraşului, *marea tot va pătrunde până aici.* Va pătrunde până aici şi va năvăli peste Plantaţie ca o armată invadatoare care străpunge o graniţă îndelung disputată. Va dărâma ultimele bastioane şi va distruge plaja. *Odată şi-odată, omule,* repetase bătrânul, rar, apăsat, zâmbindu-mi cu ceea ce deja recunoşteam a fi detaşarea tipică unui surfer, *odată şi-odată, dar nu încă. Iar până atunci trebuie să priveşti marea, omule. Doar marea, nu privi în spate, nu te gândi la tot ce ţine asta-n loc.*

Odată si-odată, dar nu încă. Priveşte doar marea.

Suna a filosofie. Pe Plaja Vchira puteai s-o iei şi-aşa. Mărginită, poate, dar la viaţa mea văzusem şi alte feluri, mai primitive, de a te raporta la univers.

Când am ajuns la marginea de sud a Plantaţiei, cerul se înseninase deja. În lumina soarelui vedeam câte o construcţie răzleaţă, semn că zona era locuită. Sourcetown nu este o aşezare propriu-zisă, ci o aproximare, un termen general pentru o fâşie lungă de 170 de kilometri de-a lungul coastei,

cu servicii pentru surferi şi infrastructura corespunzătoare. În cea mai mare parte, e alcătuită dintr-un şir de corturi şi de bule răspândite pe plajă, locuri pentru focuri de tabără şi petreceri în aer liber, căsuţe şi baruri improvizate, din belaiarbă împletită. Numărul locuitorilor permanenţi creşte în locurile în care condiţiile de practicare a surfingului nu sunt doar prielnice, ci fenomenale. Acolo, în zonele aglomerate, populaţia se apropie de cea a unui oraş. Pe dealurile din dosul dunelor se văd străzi în toată regula, iluminate, platforme din centon şi debarcadere ce pornesc de pe uscat şi se opresc în interiorul Plantaţiei. Ultima oară când fusesem aici, erau cinci astfel de ansambluri, fiecare cu grupul său de entuziaşti care jurau că cel mai bun surfing de pe continent *se practică aici, omule.* Din punctul meu de vedere, oricare dintre ele avea dreptate. Şi poate că, între timp, apăruseră încă cinci.

Asemenea valurilor înalte, locuitorii se aflau într-o mişcare continuă, chiar dacă lentă, supunându-se unor cicluri, de-a lungul întregii Fâşii – fie celor cinci anotimpuri de pe Lumea lui Harlan, fie ritmului complicat al fluxului trilunar, fie pulsului slab, mai rar, al corpului funcţional al unui surfer. Oamenii veneau, plecau şi se întorceau. Uneori, preferinţa pentru o anumită parte a plajei se schimba de la un ciclu la altul, de la o viaţă la alta, alteori mai des. Pentru ca alteori să nu existe nicio preferinţă.

Nu era deloc uşor să găseşti pe cineva. În foarte multe cazuri, acesta era şi motivul pentru care unii veneau aici.

— Ne apropiem de Kem Point, am auzit din nou vocea obosită a lui Petkovski, pe fondul turbinelor care reduceau din turaţie. Îţi convine aici?

— De ce nu? Mulţumesc.

Am privit platformele din centon, tot mai aproape, şi construcţiile joase, amestecate, pe care le susţineau deasupra apei, casele răsfirându-se până pe dealul din depărtare. Câteva siluete stăteau la vedere, în balcoane sau pe debarcader, dar, în cea mai mare parte, mica aşezare părea lipsită de viaţă. Habar nu aveam dacă acesta era capătul oraşului în care trebuia să ajung, dar trebuia să încep de undeva. M-am sprijinit de un mâner şi m-am ridicat în picioare în timp ce skimmerul vira la stânga. I-am aruncat o privire tovarăşului meu tăcut.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Mihail.

M-a ignorat, cu ochii aţintiţi asupra ferestrei. Nu spusese nimic cât împărţiserăm cabina, doar privise absent peisajul. De câteva ori mă surprinsese privindu-l cum îşi scarpină mufele de pe gât şi se oprise brusc, înnegurându-se la faţă. Dar n-a zis nimic nici atunci.

Am înălţat din umeri, am dat să sar pe punte şi m-am răzgândit. M-am apropiat de Mihail Petkovski şi m-am aşezat în faţa ferestrei, blocându-i vederea. Băiatul a clipit de câteva ori la mine, surprins că-l scot dintr-ale lui.

— Ştii ceva? am zis eu vesel. Ai mare noroc cu maică-ta, însă afară toţi bărbaţii sunt ca mine. Şi nu ne pasă nici cât negru sub unghie dacă tu trăieşti sau mori. Dacă mai stai mult în cur şi tai frunze la câini, nu se va alege nimic de capul tău.

A pufnit dispreţuitor.

— Ce dracu' are asta de-a face cu…

Unul mai obişnuit cu lumea m-ar fi ghicit din priviri, dar ăsta era prea prins de rahatul pe care-l asculta şi de grija maică-sii. L-am prins de gât şi l-am ridicat de pe scaun.

— Înţelegi ce vreau să spun? Cine mă opreşte acum să-ţi frâng laringele?

— Ma… a îngăimat el.

— Nu te-aude. E ocupată, munceşte pentru amândoi, i-am zis eu zgâlţâindu-l. Mihail, să ştii că eşti mult mai puţin important decât ţi-a spus maică-ta.

A încercat să-mi desfacă mâna. I-am ignorat eforturile penibile şi l-am strâns şi mai tare. Acum chiar că arăta înspăimântat.

— Aşa cum eşti acum, vei sfârşi pe o tavă cu piese de rezervă, undeva, într-un loc slab luminat, am continuat eu pe un ton amical. Numai aşa poţi fi de folos unor bărbaţi ca mine şi nimeni nu ne poate sta în cale când venim după tine, fiindcă nimănui nu-i pasă de tine. Asta vrei să fii? Piese de rezervă, unul după care tragi apa?

S-a smucit şi a dat din mâini, roşu la faţă. A clătinat din cap, de mai multe ori. L-am mai ţinut aşa două secunde, apoi am slăbit strânsoarea şi i-am făcut vânt pe scaun. S-a înecat şi a tuşit, privindu-mă cu ochii mari, plini de lacrimi. Cu o mână îşi masa gâtul.

— Tot ce vezi în jurul tău, Mihail, tot ce se petrece înseamnă viaţă, am zis şi m-am aplecat spre el, făcându-l să tresară. Trezeşte-te. Cât mai poţi.

Skimmerul s-a lovit uşor de ceva. M-am îndreptat de spate şi am urcat pe punte, în căldura şi în lumina copleşitoare. Pluteam pe lângă jetelele din lemn-oglindă mâncat de vreme, legate, la intervale strategice, de stâlpi de amarare grei, din centon. Motoarele skimmerului duduiau încet şi apăsau uşor pontonul cel mai apropiat. Soarele după-amiezii târzii se reflecta puternic din lemnul-oglindă. Suzi Petkovski stătea în cabina pilotului şi-şi

mijea ochii în lumina reflectată.

— Te costă dublu, mi-a amintit ea.

I-am dat un cip şi am aşteptat în timp ce-şi lua banii de pe el. Mihail preferase să rămână jos. Poate îl pusesem pe gânduri. Mama lui mi-a înapoiat cipul, şi-a făcut mâna streaşină la ochi şi a arătat spre mal.

— Mergi trei străzi şi-o să găseşti un loc de unde poţi închiria ieftin o maşină. Lângă turnul ăla de transmisiuni. Cel cu steagurile cu dragon.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Sper să găseşti ce ţi-ai propus.

〈8〉

Am trecut pe lângă centrul de închirieri, cel puţin pe moment, şi am pornit în sus prin mica aşezare, încercând să recunosc împrejurimile. Până în vârful dealului semăna cu orice suburbie din Newpest, aşezată lângă Plantaţie. Predomina aceeaşi arhitectură utilitară, acelaşi amestec de magazine cu echipamente pentru surfing şi programe IT, alături de bufete şi baruri. Aceleaşi străzi murdare, acoperite de sticlă topită şi aceleaşi mirosuri de bază. Dar ajuns în vârf şi privind dincolo, asemănarea înceta ca atunci când te trezeşti dintr-un vis.

La picioarele mele, cealaltă jumătate a aşezării părea că se rostogoleşte, structuri una mai altfel decât alta, construite din toate materialele posibile şi imposibile. Bulele se învecinau cu case cu schelet din lemn şi cabane din resturi aduse de valuri şi, în vale, corturi din pânză groasă. Străzile din sticlă topită lăsau locul plăcilor de centon, puse alandala, apoi nisipului şi, în final, plajei întinse, aproape albe. Aici, străzile erau mai animate decât cele din marginea Plantaţiei, cei mai mulţi oameni fiind pe jumătate îmbrăcaţi, îndreptându-se agale spre ţărm, înainte de căderea serii. Fiecare a treia siluetă ducea o placă sub braţ. Marea însăşi căpătase o culoare aurie în lumina difuză, pătată de surferii călări sau în picioare pe plăcile lor, care tăiau cu dezinvoltură valurile. Soarele şi depărtarea îi transformau pe toţi în figurine din staniol, anonime.

— Fainâ priveliştea, nu crezi?

Era o voce subţire, de copil, nepotrivită cu remarca. Am privit în jur şi am văzut în cadrul unei uşi un băiat de vreo zece ani. I se vedeau coastele de slab ce era, bronzat, în şort de surfer, cu ochii albaştri decoloraţi de soare. Cu părul încâlcit de apa mării. Stătea rezemat de tocul uşii, nonşalant, cu braţele încrucişate pe pieptul gol. În spatele lui, în magazin, am văzut rafturi pline cu plăci de surfing. Şi display-uri cu reclame pentru programele

sistemelor tehnologice acvatice.

— Da, nu-i rea.

— Eşti prima oară aici, pe Vchira?

— Nu.

— Deci nu vrei lecţii? a întrebat el, dezamăgit.

— Nu, am răspuns eu şi m-am oprit, gândindu-mă dacă e bine să apelez la el. Eşti de mult pe Fâşie?

Puştiul a zâmbit larg.

— Am trăit aici toate vieţile. De ce?

— Caut nişte prieteni. Poate-i cunoşti.

— Da? Eşti poliţai? Om al legii?

— Am fost, mai demult.

Găsisem răspunsul corect fiindcă am văzut cum îi revine zâmbetul.

— Prietenii ăştia au nume?

— Când am fost aici ultima oară, aveau. Brasil. Ado, Tres… Vidaura, poate.

A strâmbat din buze, apoi le-a ţuguiat. Gesturi învăţate într-un alt corp, mult mai bătrân.

— Jack Soul Brasil? a întrebat copilul, precaut.

Am încuviinţat din cap.

— Faci parte din banda Gândăceilor?

— Acum nu.

— Din banda Multiflores?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu.

— Din banda BaKroom?

— Cum te cheamă?

— Milan. Pe aici mi se spune Gungetter[{5}].

— Ascultă, Milan, i-am zis eu calm. Începi să mă calci pe nervi. M-ajuţi sau nu? Ştii unde-i Brasil, sau îmi vorbeşti din amintiri, din reputaţia pe care şi-a făcut-o aici acum treizeci de ani?

— Cătinel!

Ochii albaştri, decoloraţi, s-au îngustat. Braţele s-au lăsat pe lângă corp, cu pumnii strânşi ca nişte ciocane mici.

— Eu *sunt din partea locului,* amice. Sunt *surfer.* Tai valurile alea dinainte ca *tu* să ştii c-o să vii pe lumea asta.

— Mă-ndoiesc, dar să nu ne certăm pe tema asta. Îl caut pe Jack Soul

Brasil. Pot să-l găsesc cu sau fără ajutorul tău, dar cu ajutorul tău mai câştig timp. Întrebarea mea e, amice: vrei să m-ajuţi?

M-a privit lung, la fel de furios, la fel de agresiv. Dar în corpul acela de copil nu mă speria deloc.

— Întrebarea mea, amice, este eu cu ce mă *aleg* din asta?

— Aha.

Plătit, Milan mi-a servit fără tragere de inimă chestii disparate, menite să mascheze şi să înflorească puţinele cunoştinţe pe care le avea despre Brasil. I-am făcut cinste cu rom şi cafea într-un local vizavi de magazinul lui – *nu pot să-l închid, amice, mi-aş pierde vadul–* şi am aşteptat să-mi povestească pe îndelete. O mare parte ţinea, evident, de legendele arhicunoscute care circulau pe plajă, dar din câteva detalii mi-am dat seama că-l întâlnise pe Brasil de mai multe ori, poate chiar şi făcuse surfing cu el. Ultima întâlnire părea să fi avut loc în urmă cu un deceniu. Într-o confruntare plină de eroism, cu mâinile goale, de aceeaşi parte a baricadei, cu o bandă de surferi loiali lui Harlan, care apăruseră nepoftiţi la câţiva kilometri de Kem Point. Scuturat bine, Milan măturase totul în cale, îmi povestea el cu modestie, se alesese cu câteva răni – *să fi văzut cicatricele de pe corpul ăla, omule, uneori îi duc dorul –,* dar cele mai multe laude le merita Brasil. *Ca o panteră din mlaştini, omule. Nici nu s-a sinchisit că-i sfâşiaseră pieptul. I-a pus pe toţi la pământ. Unul nu mai mişca de frică. l-a trimis pe toţi înapoi în nord. Abia se târau.* Victoria fusese urmată de o petrecere orgiastică – foc de tabără şi femei ţipând în plin orgasm, cu surful pe fundal.

Un tablou clasic, pe care alţi entuziaşti de pe Vchira mi-l zugrăviseră de mai multe ori. Trecând peste înfloriturile evidente, am reţinut un mic detaliu util. Brasil avea bani – „după toţi anii petrecuţi alături de banda Little Blues, normal, nu? Deci n-o duce de azi pe mâine dând lecţii de surfing, vânzând plăci şi antrenând clona vreunui aristocrat din Millsport cu cinci ani înainte de a fi folosită" –, deşi nu era de acord cu reîncarnarea donată. Avea corp de surfer, totuşi Milan nu-i ştia faţa. *Uită-te după cicatricele de pe piept, amice.* Da, purta şi acum părul lung. Se zvonea că s-a retras într-un cătun liniştit de pe plajă, undeva în sud. Se părea că învăţa să cânte la saxofon. Un jazzman care cânta cu Csango Junior îi spusese lui Milan…

Am achitat consumaţia şi am dat să plec. Soarele dispăruse, iar marea de un auriu murdar rămăsese doar cu murdarul. Pe plajă, mai jos de noi, luminile se trezeau la viaţă ca nişte licurici. M-am întrebat dacă mai prindeam deschis centrul de închirieri.

— Aristocratul ăsta… am zis eu ca din întâmplare. Îi înveţi corpul să practice surfingul timp de cinci ani, îi şlefuieşti reflexele. Tu cu ce te-alegi?

Milan a ridicat din umeri şi a sorbit ce mai rămăsese din paharul cu rom. Se mai înmuiase cu alcoolul şi cu banii.

— Cu trupul lui. Mi-l dă, iar eu îl schimb cu ăsta pe care-l port acum. Are şaisprezece ani. Deci primesc un corp de aristocrat, trecut de treizeci de ani, cu operaţii estetice, în prezenţa unor martori, ca să nu încerc să mă dau drept el, altfel am încurcat-o. Clonă de prima mână, prevăzută cu toate componentele periferice standard. Merită, nu?

Am încuviinţat absent.

— Da, dacă are grijă de corpul pe care-l poartă. Stilul de viaţă al unui aristocrat te solicită, nu glumă.

— Nu, tipul ăsta-i în mare formă. Vine aici ca să verifice stadiul investiţiei, înoată, face surfing. Ar fi venit şi săptămâna asta, dar s-a-ntâmplat chestia aia cu limuzina lui Harlan. E puţin supraponderal, nu poate să facă surfing cum trebuie. Dar se poate rezolva uşor după ce…

— Limuzina lui Harlan? am întrebat eu, turând simţurile de agent special.

— Da. Skimmerul lui Seichi Harlan. Tipul ăsta-i apropiat de familia lui Seichi Harlan şi-a trebuit să…

— Ce s-a-ntâmplat cu skimmerul lui?

— N-ai auzit? a întrebat Milan, clipind de câteva ori şi zâmbind larg. De unde-ai picat, amice? De ieri, tot netul e plin de asta. Seichi Harlan şi-a scos fiii şi nora până la Rila, şi skimmerul a dispărut în Bordee.

— Cum a dispărut?

— Încă nu se ştie. A explodat pur şi simplu. Din înregistrare se pare că explozia a pornit din interior. În câteva secunde s-a scufundat ce-a mai rămas din el. Poliţia caută resturile.

Trebuiau să fie norocoşi ca să mai găsească ceva. Maelstromul îşi făcea deja simţită prezenţa, iar curenţii din Bordee erau de o imprevizibilitate letală. Bucăţi din navă puteau fi purtate mulţi kilometri de la locul exploziei înainte să se oprească undeva. Rămăşiţele lui Seichi Harlan şi ale familiei lui puteau ajunge în oricare dintre cele peste zece golfuri ale insuliţelor şi recifelor ce alcătuiau Arhipelagul Millsport. Recuperarea memoriilor corticale avea să fie un adevărat coşmar.

Gândurile mi-au zburat brusc la Belabumbac Kohei şi la bolboroselile lui Plex, după ce se îmbibase de *take. Nu ştiu, Tak. Pe bune. Un fel de armă,*

ceva din timpul Decolonizării. Spusese că putea fi biologică, dar şi că nu ştia mai multe. Fusese îndepărtat de conducătorii yakuza şi de Aiura, omul de încredere al familiei Harlan. Aiura, care avea grijă ca reputaţia familiei Harlan să nu aibă de suferit prea mult şi să cureţe după ea.

Un alt detaliu mic şi-a găsit locul în mintea mea. Drava acoperit de zăpadă. Aşteptam în anticamera lui Kurumaya şi urmăream fără prea mare interes cum se derulau ştirile la nivel global. Accidentul mortal al unui membru nu foarte însemnat al familiei Harlan în cartierul portuar din Millsport.

Nu făceam neapărat legătura între ceva şi altceva. Intuiţia unui agent special nu funcţionează aşa, ci adună cât mai multe date până le desluşeşte logica. Până i se dezvăluie conexiunile. Pe moment, nu le vedeam, însă detaliile disparate sunau precum clopoţeii de vânt pe furtună.

Şi îndemnul sacadat, aproape inaudibil, însă insistent: *grăbeşte-te, grăbeşte-te, nu mai e timp.*

Am dat mâna cu Milan, în stilul Vchira uitat demult, şi am pornit cu pas grăbit spre coama dealului.

〈8〉

La centrul de închirieri era încă lumină. Rămas singur, un angajat plictisit, cu alură de surfer, s-a trezit din amorţeală îndeajuns încât să-şi dea seama că n-am chef să călăresc valurile şi că nici nu vreau să învăţ cum se face, drept care şi-a intrat în atribuţii. Slujba de zi cu zi care-i ascundea adevăratul motiv, de-abia intuit, ce-l ţinea pe Vchira, entuziasmul ţinut cu grijă sub control până găsea cu cine să-l împartă, cu cine reuşea să-l înţeleagă. Dar mi-a ales cu pricepere un monoloc şi mi-a arătat harta cu punctele de-a lungul Fâşiei în care îl puteam returna. La cererea mea, mi-a închiriat un costum şi o cască din polialiaj, automulante, astfel că i-am lăsat o impresie şi mai proastă decât la început. Se părea că pe Vchira erau destui care nu deosebeau riscul de prostie.

„Mda, la care te adaugi şi tu, Tak. Ai făcut ceva în ultima vreme fără să-ţi rişti viaţa?”

Zece minute mai târziu, echipat complet, am părăsit Kem Point, cu toată viteza, în spatele unui con de lumină ce strălucea în întunericul serii.

Undeva, spre sud, în căutarea sunetelor scoase de saxofonul unui începător.

Nu aveam cele mai grozave indicii, totuşi unul era greu de contestat. Îl cunoşteam bine pe Brasil, ştiam că, dacă auzea că-l caută cineva, nu se va

ascunde. Dimpotrivă, va ieşi la joc, la fel cum, pe placă fiind, iei pieptiş un talaz. La fel cum înfrunţi o mulţime de loialişti ai lui Harlan.

Dacă făceam destul zgomot, nu mai trebuia să-l caut.

Mă găsea el.

⟨8⟩

Trei ore mai târziu, am ieşit de pe şosea şi am oprit în lumina albăstrie şi rece a lămpilor Angier, asaltate de gâze, din jurul unui bufet deschis toată noaptea şi al unui atelier. Privind înapoi, un pic obosit, m-am gândit că făcusem destul zgomot. Cipurile de credit, cu valori mici, erau pe sfârşite, mă simţeam uşor ameţit de prea multele pahare băute şi de ţigările fumate de-a lungul Fâşiei, iar încheieturile mâinii drepte încă mă dureau după un pumn dat prea tare într-o tavernă de pe plajă unde necunoscuţii care întrebau de legendele locale nu erau bine văzuţi.

Sub lămpile Angier, noaptea era plăcută, răcoroasă. În parcare, grupuri de surferi se lăudau în gura mare, cu mâinile ocupate de sticle şi de pipe. Hohote de râs care păreau să ricoşeze din bezna din jurul lămpilor, o voce subţire, grăbită, care spunea ceva despre o placă ruptă. Alte grupuri, mai serioase, se strânseseră lângă câteva vehicule aflate în reparaţii. Freze cu laser se aprindeau şi se stingeau, scoţând scântei verzi sau roşii din aliajele exotice.

Am luat de la un bufet o cafea surprinzător de bună şi am ieşit să mă uit la surferi. Nu formau un grup pe care să-l fi frecventat în tinereţea petrecută în Newpest – protocoalele bandelor nu permiteau practicarea regulată a scufundărilor la mare adâncime şi a surfingului; pe de altă parte, mie îmi plăceau scufundările la mică adâncime. Şi nu-mi schimbam preferinţele. Mă atrăgea lumea aceea tăcută de dedesubt, liniştea tulburată doar de respiraţia mea lentă, un refugiu din calea nebuniei străzilor şi a vieţii mele de familie şi mai nebune.

Te puteai înmormânta acolo.

Am băut cafeaua şi m-am întors la bufet. Mirosul supei ramen umplea aerul şi-mi făcea o poftă de mâncare teribilă. Brusc, mi-am amintit că nu mai mâncasem de la micul dejun luat pe puntea de comandă a navei *Fiica Haiducilor* împreună cu Japaridze. M-am aşezat pe un scaun şi i-am făcut semn puştiului cu ochi de drogat de la care luasem cafeaua.

— Miroase frumos. Ce-aveţi în meniu?

Băiatul a luat o telecomandă veche şi a îndreptat-o în direcţia bucătarului automat. Deasupra tigăilor au apărut mai multe display-uri holografice. Le-

am privit şi am ales o chestie care nu putea ieşi decât bine.

— Dă-mi calcanul cu chili. Calcanul e congelat, nu?

Chelnerul şi-a dat ochii peste cap.

— Doar nu vrei proaspăt, într-un loc ca ăsta şi la preţul ăsta!

— Am fost plecat.

Nicio reacţie pe faţa lui îmbibată de metamfetamină. Puştiul a pus în funcţiune bucătarul şi s-a apropiat agale de fereastră ca să se uite la surferi, de parcă ar fi fost o formă rară şi frumoasă de viaţă marină păstrată într-un acvariu.

Golisem pe jumătate bolul cu ramen când uşa s-a deschis în spatele meu. Nimeni n-a spus nimic, dar ştiam deja. Am lăsat bolul jos şi m-am întors încet.

Venise singur.

Nu avea nici pe departe faţa pe care mi-o aminteam. Era mai deschisă la culoare şi mai lată decât ultima oară, cu o coamă de păr încâlcit, blond cu şuviţe gri-argintii, şi pometi ce se datorau cel puţin în aceeaşi măsură genelor slave, cât şi preferinţei lui pentru tipul Adoracion. Corpul însă nu era foarte diferit – în salopeta largă pe care o purta avea cam aceeaşi înălţime, cu pieptul şi umerii laţi, cu talia zveltă şi picioarele lungi, cu mâinile mari. Iar mişcările dădeau impresia aceleiaşi dezinvolturi.

Eram sigur că aveam de-a face cu Brasil, de parcă şi-ar fi rupt salopeta ca să-mi arate cicatricele de pe piept.

— Am auzit că mă cauţi, a zis el cu o voce blândă. Te cunosc?

Am zâmbit larg.

— Salut, Jack. Ce mai face Virginia?

Capitolul 24

— Tot nu-mi vine să cred că tu eşti, puştiule.

Ea şedea pe coasta dunei, lângă mine, şi desena triunghiuri, cu gâtul unei sticle, pe nisipul de la picioarele ei. Încă nu se uscase, picăturile de apă împodobindu-i pielea înnegrită de soare pe tot corpul de surfer, cu părul negru tuns scurt, umed acum şi neuniform în creştetul capului. Cu faţa de elf trebuia să mă obişnuiesc. Era cu cel puţin zece ani mai tânără decât ultima oară când o văzusem. Probabil că şi ea avea aceeaşi problemă cu mine. Vorbea privind în jos, cu o expresie greu de descifrat. Vorbea şovăitor, la fel cum făcuse şi în zori, când mă trezise, în camera de oaspeţi, şi mă întrebase dacă vreau s-o însoţesc pe plajă. Avusese la dispoziţie toată noaptea ca să-şi revină din surpriză, dar tot mă privea pe ascuns, de parcă i-ar fi fost interzis s-o facă.

Am înălţat din umeri.

— Eu sunt cel credibil, Virginia. Nu eu m-am întors din morţi. Şi nu-mi mai spune „puşti”.

A schiţat un zâmbet.

— Într-un fel sau altul, toţi ne-am întors din morţi, Tak. Riscurile meseriei, nu?

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Mda, a zis ea şi a privit o vreme plaja, pe care soarele încă se întindea ca o pată de sânge decolorată prin ceaţa începutului de dimineaţă. Deci *tu* o crezi?

— Că e Quell?

Am oftat şi am luat o mână de nisip. M-am uitat cum se strecoară printre degete şi pe lângă palmă.

— Cred că asta crede *ea,* am adăugat.

Virginia Vidaura a făcut un gest impacientat.

— Am întâlnit destui inşi cu implanturi care se cred Konrad Harlan. Nu asta te-am întrebat.

— Ştiu ce m-ai întrebat, Virginia.

— Atunci răspunde-mi la întrebare, ce mama dracului, a replicat ea enervată. N-ai rămas cu nimic din ce te-am învăţat?

— Dacă e Quell?

Dârele de apă lăsaseră în urmă fire de nisip lipite de piele. Mi-am frecat

repede palmele.

— Cum să fie? Quell e moartă. S-a vaporizat. Indiferent de ce-şi doresc, în visele lor politico-erotice, amicii tăi din casă.

S-a uitat peste umăr de parcă ar fi crezut că ceilalţi ar putea să ne audă. Să se fi trezit şi să coboare după noi, întinzându-se şi căscând, odihniţi şi gata să se înfurie din cauza lipsei mele de respect.

— Era o vreme când şi tu doreai asta, Tak. O vreme când ai fi vrut să se-ntoarcă. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Sanction IV s-a întâmplat cu mine.

— A, da. Sanction IV. Revoluţia cerea mai multă implicare decât te-ai fi aşteptat…

— N-ai fost acolo.

Cuvintele au făcut loc unei pauze scurte. Virginia privea acum în altă parte. Micul grup al lui Brasil era alcătuit din quellişti declaraţi – sau cel puţin neoquellişti –, însă Virginia era singura cu pregătire de agent special. Predispoziţia pentru autoamăgire îi fusese anihilată, motiv pentru care nu putea să dezvolte foarte uşor un ataşament emoţional faţă de legende sau dogme. Avea, probabil, o opinie pe care merita s-o asculţi. Avea, pesemne, o perspectivă de ansamblu.

Am aşteptat. Valurile se spărgeau încet de ţărm.

— Îmi pare rău, a zis ea într-un târziu.

— Asta e. Toţi avem visuri pe care alţii ni le calcă în picioare, nu? Şi dacă nu ne-ar durea, ce fel de visuri de mâna a doua ar mai fi?

Virginia a strâmbat din gură.

— Văd c-o citezi în continuare.

— O parafrazez. Ascultă, din câte ştiu, nu s-a consemnat nicăieri că s-ar fi făcut vreo copie a Nadiei Makita. Corect?

— Cum nu s-a fost consemnat nicăieri că s-ar fi făcut o copie a lui Takeshi Kovacs. Deşi se pare că există una.

— Mda, nu-mi mai aminti. Dar aici e vorba de familia Harlan şi înţelegi motivul pentru care a făcut-o. Înţelegi cât de important este.

M-a privit pieziş.

— Mă bucur că timpul petrecut pe Sanction IV nu ţi-a afectat eul.

— Să fim serioşi, Virginia. Am fost agent special, iar acum sunt ucigaş de meserie. Deci pot îndeplini *diverse* scopuri. E greu să crezi că familia Harlan a făcut o copie a femeii care aproape că a distrus întreaga oligarhie. Pe de altă parte, cum dracu' să nimerească în scăfârlia unui Anihilator cu

creierul plin de sârme copia unui om atât de important din punct de vedere istoric?

— Nu chiar, a spus ea şi a răscolit din nou nisipul.

Asupra conversaţiei noastre s-a aşternut o tăcere prelungă.

— Takeshi, ştii că eu şi Yaros…

— Da, am vorbit cu el. De la el am aflat că eşti aici. Îţi transmite salutări. Speră c-o duci bine.

— Zău?

— De fapt, mi-a spus, *rahat,* dar dă-mi voie să citesc printre cuvinte. Deci n-a mers?

Virginia a oftat.

— Nu, n-a mers.

— Vrei să discutăm despre asta?

— N-are rost, e chestie veche, a răspuns izbind sticla de nisip. Nu-mi vine să cred că-mi mai poartă pică pentru asta.

Am ridicat din umeri.

— *Trebuie să fim pregătiţi să trăim viaţa pe mai multe paliere ale timpului, la care strămoşii noştri doar îndrăzneau să viseze, dacă vrem să ne împlinim visurile.*

De data asta, privirea pe care mi-a aruncat-o Virginia era plină de ură, schimonosindu-i noile trăsături atât de fine.

— Faci mişto de mine?

— Nu. Doar observ că gândirea quellistă are o gamă largă de…

— Taci!

Corpul Agenţilor Speciali nu punea prea mare preţ pe modelele de autoritate tradiţionale, cel puţin nu în măsura în care acestea erau recunoscute de majoritatea oamenilor. Dar obiceiul, regula conform căreia instructorii mei merită ascultaţi era greu de încălcat. Iar când erai şi implicat emoţional…

În fine.

Am tăcut. Am ascultat valurile.

Puţin mai târziu, dinspre casă au început să plutească până la noi sunete de saxofon, obosite. Virginia Vidaura s-a ridicat şi a privit într-acolo, mai calmă parcă, cu mâna făcută streaşină. Spre deosebire de multe dintre căsuţele surferilor pe care le văzusem noaptea trecută în această parte a Fâşiei, cea în care stătea Brasil fusese construită din temelii, nu era o bulă simplă. Pereţii din lemn-oglindă prindeau razele soarelui tot mai puternice

şi le reflectau ca pe nişte arme uriaşe, devastatoare. Suprafeţele roase de vânt erau în nuanţe odihnitoare de galben şi gri decolorat şi, de la toate cele patru etaje cu camere ce dădeau spre mare, ferestrele ne făceau cu ochiul, prietenoase.

Un sunet greşit a făcut de nerecunoscut melodia poticnită.

— Aoleu! am exclamat eu, poate exagerând.

Blândeţea de pe faţa femeii m-a prins pe picior greşit.

— Măcar îşi dă silinţa, a şoptit Virginia.

— Mda. Oricum cred că toată lumea e trează…

S-a uitat din nou pieziş la mine, cu aceeaşi privire furişată. A strâmbat din buze fără să vrea.

— Eşti un mare ticălos, Tak. Ştiai?

— Mi s-a mai spus de vreo două ori. Cum e micul dejun pe-aici?

Surferii ăştia…

Îi găseşti cam peste tot pe Lumea lui Harlan, fiindcă aproape peste tot în această lume există un ocean pentru ale cărui valuri merită să mori. *Să mori* are mai multe sensuri aici. Doar 0,8 *g,* nu uitaţi, şi trei luni – în unele părţi de pe Vchira poţi călări un talaz pe o distanţă de cel puţin şase kilometri, fără întrerupere, iar înălţimea la care ajung băieţii ăştia este incredibilă dacă n-o vezi cu ochii tăi. Forţa gravitaţională joasă şi cea de atracţie a lunilor au şi un revers – oceanele de pe Lumea lui Harlan au sisteme de curenţi cum nu există pe Pământ. Substanţele chimice pe care le conţin, temperatura şi debitul diferă în mod alarmant, motiv pentru care apa reacţionează neaşteptat, făcând tot felul de chestii neiertătoare. Teoreticienii turbulenţelor încă încearcă să le dea de rost în simulările din laborator. Pe Vchira, cercetările au un caracter mai practic. Nu o singură dată am văzut cum efectul Young este reconstituit la perfecţie pe o suprafaţă de nouă metri, stabilă, ca un mit prometeic într-o redare cadru cu cadru – valul se învârtejeşte şi se poticneşte, ca beat, sub surfer, apoi se împrăştie de parcă ar fi ţinta unui tir de artilerie cu fragmentaţie. Oceanul cască gura, înghite placa, îl înghite pe surfer. I-am ajutat pe câţiva să supravieţuiască. Le-am văzut zâmbetele tâmpe, feţele luminate în timp ce spuneau *Nu mai speram să scap cu viaţă* sau *Omule, ai văzut cum s-a prăbuşit peste mine?* ori, cel mai des, repede, *Mi-ai salvat şi placa, prietene.* Şi i-am privit cum se întorc în apă, pe cei care scăpaseră fără braţe sau picioare dislocate sau rupte, fără capete sparte, din tăvălugul acela şi cum rodea dorinţa în ochii celor care

trebuie să aştepte să se vindece.

Cunosc sentimentul destul de bine. Doar că sunt tentat să-l asociez cu încercarea de a-i ucide pe alţii, nu de a mă ucide pe mine.

〈8〉

— De ce noi? a întrebat Mari Ado direct, cu o lipsă de maniere despre care credea, probabil, că e în ton cu numele ei de pe alte planete.

Am zâmbit şi am ridicat din umeri.

— N-am găsit alţii mai proşti.

A reacţionat ca o felină ofensată, a ridicat şi ea din umeri şi mi-a întors spatele, îndreptându-se spre automatul de cafea de lângă fereastră. După toate aparenţele, optase pentru o clonă a ultimului corp, dar acum avea o nerăbdare patologică pe care nu-mi aminteam s-o fi văzut-o în urmă cu patruzeci de ani. Arăta şi mai slabă, cu ochii puţin afundaţi în orbite, şi-şi prinsese părul într-o coadă de cal retezată care părea că-i trage faţa după ea, o faţă de comandă, tipică pentru Adoracion, cu o structură a oaselor pe potrivă, care-i făcea nasul acvilin şi mai vulturesc, ochii negri, lichizi, şi mai negri, bărbia şi mai hotărâtă. Una peste alta, nu-i stătea bine cu ea.

— Să ştii că ai tupeu, nu glumă, Kovacs, să te-ntorci aici după tot ce s-a întâmplat pe Sanction IV.

În faţa mea, la masă, Virginia a tresărit. Am clătinat din cap aproape imperceptibil.

Ado îşi îndreptase privirea în lateral.

— Am dreptate, Sierra?

Ca de obicei, Sierra Tres nu a spus nimic. Şi faţa ei era o versiune mai tânără a celei pe care mi-o aminteam, trăsături şlefuite între modelul japonez Millsport şi ideea de frumuseţe incaşă din saloanele genetice. Expresia ei nu trăda nimic. Se rezemase de peretele vopsit în albastru de lângă automatul de cafea, cu braţele încrucişate peste un top minuscul din polialiaj. Precum cei mai mulţi dintre locatarii casei de-abia treziţi, nu purta decât costum de baie din spray şi câteva bijuterii ieftine, plus unul-două accesorii. O ceşcuţă goală de cafea cu lapte îi atârna de un deget ca un inel de argint, de parcă ar fi uitat-o acolo. Dar privirea pe care o plimba între mine şi Mari era elocventă.

În jurul mesei, ceilalţi şi-au manifestat înţelegerea prin diverse gesturi. Greu de spus faţă de cine. Le-am înregistrat reacţiile cu lipsa de emoţie specifică unui agent special, hotărând să le evaluez mai târziu. Certificarea avusese loc cu o seară în urmă; chestionarea stilizată, sub forma unor

amintiri împărtăşite, care îmi confirmau identitatea în noul corp. Nu asta era problema aici.

Mi-am dres glasul.

— Ştii ceva, Mari? Puteai veni şi tu. Dar Sanction IV e o planetă total diferită, fără maree, iar oceanul e plat ca pieptul tău, aşa că nu văd la ce mi-ai fi putut fi de folos.

Ca insultă, era la fel de nedreaptă pe cât era de complexă. Mari Ado, fost membru al bandei Gândăceii Albaştri, îşi dovedise competenţa într-ale fărădelegilor în mai multe insurecţii ce nu aveau nicio legătură cu surfingul şi nu era mai puţin înzestrată fizic decât multe dintre celelalte corpuri feminine din cameră, inclusiv Virginia Vidaura. Dar ştiam că e sensibilă când venea vorba despre corpul ei şi, spre deosebire de mine sau de Vidaura, nu părăsise niciodată planeta. De aceea o făcusem înapoiată, cu gândul numai la surfing, o sursă ieftină de servicii sexuale *şi* fără sex-appeal, toate laolaltă. Dacă Isa ar fi fost de faţă, mai mult ca sigur ar fi chiuit de plăcere.

Sunt încă sensibil când vine vorba despre Sanction IV.

Ado s-a uitat peste masă, către fotoliul mare, din lemn de stejar, din capăt.

— Jack, scoate-l în şuturi pe găozarul ăsta.

— Nuuuuu, a răspuns Jack tărăgănat, aproape somnoros. Nu în momentul ăsta.

Era răşchirat aproape la orizontală în fotoliul din lemn negru, cu bărbia în piept, cu palmele deschise una peste alta în poală, de parcă ar fi încercat să citească în ele.

— Dar m-a jignit, Jack.

— Cum l-ai jignit şi tu, a intervenit Brasil îndreptându-se de spate şi aplecându-se spre mine.

Cu ochii în ochii mei. Fruntea îi era acoperită de broboane mici de sudoare. Am recunoscut cauza. Chiar şi într-un corp nou, Brasil nu se schimbase prea mult. Nu renunţase la năravuri.

— Dar, pe undeva, Mari are dreptate, Kovacs. De ce noi? De ce am face noi asta pentru tine?

— Doar ştii că n-aţi face-o pentru mine, am minţit eu. Dacă nici pe Vchira nu-i valabilă etica quellistă, spune-mi unde ar trebui s-o caut. Fiindcă suntem presaţi de timp.

Cineva de la masă a pufnit dispreţuitor. Un tânăr surfer pe care nu-l

cunoşteam.

— Omule, tu nici măcar nu ştii dacă tipa-i cu adevărat Quell. Nici tu nu crezi asta. Şi vrei să ne punem cu familia Harlan doar fiindcă o Anihilatoare psihopată a luat-o razna? Las-o *baltă,* amice.

Câteva murmure, pe care le-am luat drept aprobare. Dar cei mai mulţi au rămas tăcuţi, cu privirile fixate asupra mea.

Am înfruntat expresia feţei tânărului surfer.

— Cum te numeşti?

— De ce te interesează?

— Îl cheamă Daniel, s-a amestecat Brasil calm. Nu-i de mult aici. Asta-i vârsta lui reală. Se vede şi după cum vorbeşte.

Daniel s-a înroşit la faţă, dezamăgit.

— Aici e vorba de Colţii Rilei, Jack. Nimeni n-a ajuns acolo fără invitaţie.

Un zâmbet fulgerător a trecut de la Brasil la Virginia Vidaura şi apoi la Sierra Tres. Până şi Mari Aldo, atentă la ceaşca ei de cafea, a chicotit fără chef.

— Ce-i? Ce-am spus aşa hazliu?

M-am uitat la Daniel având grijă să nu împărtăşesc zâmbetul celorlalţi. Tânărul ne putea fi de ajutor.

— Dan, din păcate, ce-ai spus până acum îţi trădează vârsta. Un pic.

— Natsume, a zis Ado, de parcă i-ar fi explicat ceva unui copil. Îţi spune ceva numele ăsta?

Privirea pe care a primit-o a fost îndeajuns de grăitoare.

— Nikolai Natsume, a adăugat Brasil, zâmbind din nou, de data asta pentru Daniel. Nu te impacienta. Eşti cu vreo două sute de ani mai tânăr decât el şi n-ai cum să ţi-l aminteşti.

— Chiar i-adevărat? a murmurat cineva. Credeam că e un mit al propagandei.

M-am simţit cuprins de o tristeţe ciudată. Un alt surfer pe care nu-l cunoşteam se întorsese spre Jack Soul Brasil, protestând.

— Dar nici Natsume n-a intrat acolo!

— Ba da, a spus Ado. Nu trebuie să crezi în rahatul care se predă la şcoală. Natsume…

— Putem vorbi mai târziu despre reuşitele lui Natsume, a zis Brasil pe un ton blând. Pe moment e suficient că trebuie să intrăm în Rila, fiindcă precedentul deja există.

A urmat o pauză scurtă. Surferul care nu crezuse în existenţa reală a lui Natsume şoptea ceva la urechea lui Daniel.

— OK, am înţeles, a spus altcineva într-un târziu. Dar, dacă familia Harlan a pus mâna pe femeia asta, indiferent cine-i ea, mai are rost să intrăm acolo? Cu specialiştii în interogatorii pe care-i au la Rila, până acum e sigur că ea a spus tot ce ştie.

— Nu neapărat, a replicat Virginia Vidaura aplecându-se în faţă, peste farfuria goală.

Sânii mici i se mişcau lasciv sub sutien. Arăta ciudat în costum de surfer.

— Anihilatorii au echipamente de ultimă generaţie, cu un randament mai mare decât majoritatea inteligenţelor artificiale, a continuat ea. Cele mai bune realizări de bioinginerie. Sunt capabile să dovedească sistemele de informaţii ale navelor marţiene. Cred că nici chiar un program de interogare bine pus la punct nu are succes în faţa lor.

— Totuşi, ar putea s-o tortureze, a spus Ado, revenind la locul ei. Doar ştim de ce-i în stare familia Harlan…

Am clătinat din cap.

— Dacă încearcă asta, femeia se poate retrage în sistemele de comandă. În plus, pentru cei de acolo ea trebuie să-şi păstreze coerenţa la niveluri complicate. Provocarea unei dureri de scurtă durată strică tot.

Sierra Tres a ridicat privirea.

— Deci vorbeşte cu tine…

— Da, cred că da, am răspuns ignorând câteva exclamaţii de neîncredere din jurul mesei. Presupun că a reuşit să se conecteze la un telefon la care vorbeam cu unul dintre membrii echipei sale. Probabil că-i un reziduu rămas în reţeaua echipei, descoperit la întâmplare. Dar omul a murit între timp şi conexiunea nu-i deloc bună.

Câţiva surferi au izbucnit într-un râs sănătos, unul fiind Daniel. Le-am memorat feţele.

Poate că Brasil observase. Oricum, le-a făcut semn să înceteze.

— Toţi membrii echipei sunt morţi?

— Întocmai. Aşa mi s-a spus.

— Patru Anihilatori într-o tabără plină de Anihilatori, a remarcat Mari Ado făcând o grimasă. Măcelăriţi aşa, pur şi simplu? Cam greu de crezut, nu?

— Nu…

Nu m-a lăsat să continuu.

— Că n-au opus nicio rezistenţă, vreau să zic. Tipul ăsta, Kurumaya parcă-l cheamă, nu? Şeful Anihilatorilor e de modă veche, îi lasă pe harlaniţi să dea năvală şi să facă ce vor chiar sub nasul lui? Dar ceilalţi? Nu văd unde le este *esprit de corps*…

— Nici n-ai ce vedea, am răspuns eu calm. Organizaţia asta funcţionează pe principiul concurenţei: recompensele sunt direct proporţionale cu numărul victimelor. Membrii unei echipe sunt foarte uniţi între ei. În afara echipei, din câte mi-am dat seama, nu există prea multă loialitate. Kurumaya trebuie să fi cedat presiunilor venite de sus, cel mai probabil post-factum. Oricum Slipinii Sylviei nu prea erau în graţiile lui Kurumaya, nu îndeajuns încât să-l convingă să nesocotească ordinele venite pe cale ierarhică.

Ado a strâmbat din buze.

— Ce frumos sună!

— Aşa sunt timpurile, a remarcat Brasil pe neaşteptate şi a privit spre mine. *Când nu mai suntem loiali, ne alegem inevitabil cu frica şi cu lăcomia.* Corect?

După acest citat, nimeni n-a mai spus nimic. Am cercetat chipurile celor din încăpere, încercând să văd care erau în favoarea mea şi care mai şovăiau. Sierra Tres a înălţat expresiv o sprânceană şi a rămas tăcută. Sanction IV, *afurisita* de Sanction IV, spectrul ei plana mereu deasupra mea. Mulţi puteau argumenta că acţiunile mele fuseseră dictate de frică şi de lăcomie. Unii dintre cei din jur mă judecaseră deja.

Dar, pe de altă parte, nimeni nu fusese acolo.

Niciunul dintre ei nu fusese acolo.

Brasil s-a ridicat în picioare. A privit atent feţele celor din jur, căutând poate aceleaşi lucruri ca mine.

— Gândiţi-vă bine. Într-un fel sau altul, chestia asta ne va afecta pe toţi. Fiecare dintre voi se află aici fiindcă am încredere că vă veţi ţine gura, dar şi fiindcă am încredere că mă veţi ajuta să fac ceea ce trebuie. Ne revedem la apusul soarelui şi alegem. Cum vă spuneam, gândiţi-vă bine.

Apoi şi-a luat saxofonul lăsat pe un scăunel de lângă fereastră şi a ieşit agale din cameră, de parcă în clipa aceea n-ar fi existat altceva mai important.

După câteva secunde, Virginia Vidaura s-a ridicat şi ea şi l-a urmat.

Fără să se uite măcar o dată la mine.

Capitolul 25

Mai târziu, m-am întâlnit cu Brasil pe plajă.

A ieşit din valurile mari cu placa sub un braţ, doar în şort, cu pieptul brăzdat de cicatrice, scuturându-şi părul de apă cu mâna liberă. I-am făcut semn şi a iuţit pasul spre locul în care şedeam, lucru deloc uşor după orele pe care le petrecuse în apă. De-abia sufla când a ajuns în dreptul meu.

L-am privit cu ochii mijiţi din cauza soarelui.

— Te-ai distrat, nu glumă.

— Vrei să-ncerci? a întrebat el întinzându-mi placa.

Surferii nu fac aşa ceva, mai ales cu o placă pe care o folosesc de mai multă vreme. Asta părea mai veche decât corpul care o ducea.

Jack Soul Brasil. Nici chiar aici, pe Vchira, nu avea egal.

— Mulţumesc, altă dată.

A ridicat din umeri, a înfipt placa în nisip şi s-a întins lângă mine, stropindu-mă cu apă.

— Cum vrei. Azi valurile sunt tocmai bune. N-ai de ce să te temi.

— Cam monoton pentru tine…

Un zâmbet larg.

— Şi o capcană…

— Cum aşa?

— Păi, dacă intri în apă, trebuie să faci faţă fiecărui val, a zis el arătând spre ocean. Dacă ratezi unul, eşti terminat, mai bine te-ntorci la Newpest. Şi nu mai calci pe Vchira niciodată.

Am înclinat din cap.

— Sunt mulţi în situaţia asta?

— Care ratează? Destui. Şi e bine că pleacă. Mai rău e de cei care rămân. Arată ca dracu'.

M-am uitat la cicatricele de pe pieptul lui.

— Eşti un tip foarte sensibil, Jack.

A zâmbit şi a întors privirea spre apă.

— Mă străduiesc să fiu.

— De asta nu vrei să apelezi la clone? Ca să porţi corpurile până se epuizează?

— Ca să *învăţ* să le port până se epuizează, m-a corectat el cu blândeţe. Da. În plus, nici nu ştii cât a ajuns să coste în ziua de azi înmagazinarea

unei clone, chiar şi în Newpest.

— Asta nu pare să-i deranjeze pe Ado şi pe Tres.

S-a uitat la mine şi a rânjit.

— Mari a primit o moştenire grasă, are de unde. Ştii care-i numele ei adevărat, nu?

— Da, îmi amintesc. Dar Tres?

— Sierra cunoaşte o mulţime de oameni care lucrează în branşă. Când toţi ceilalţi am terminat-o cu Gândăceii, ea s-a alăturat o vreme haiducilor. Sunt destui care i-au rămas datori în Newpest.

S-a înfiorat uşor, apoi a tremurat de-a binelea şi a strănutat.

— Văd că nu te-ai lăsat. De asta-i Ado aşa slabă?

M-a privit ciudat.

— Ado e slabă fiindcă asta şi-a impus. E treaba ei cum reuşeşte să rămână aşa, nu crezi?

Am înălţat din umeri.

— Ba da. Sunt doar curios. Mă gândeam că v-aţi plictisit să vă mai infectaţi singuri.

— Mda, ţie nu ţi-a plăcut niciodată… Îmi aduc aminte ultima oară când ai fost aici, când Mari a încercat să te convingă s-accepţi lotul ăla de HHF. Întotdeauna ai fost puritan în privinţa asta.

— N-am înţeles de ce trebuie să mă-mbolnăvesc singur ca să am parte de senzaţii tari. Credeam că, dacă tot eşti medic cu acte în regulă, trebuie să fii destul de deştept ca să nu te apuci de asta.

— O să-ţi aduc aminte ce-mi spui acum după o porţie bună de tetramet şi o mahmureală pe măsură. Sau când ne va plesni capul de durere după câteva sticle de whisky.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ai dreptate, a spus el dând din cap cu înţelepciune. Rahatul ăla chimic e din Epoca de Piatră. Mi-am provocat o gripă Hun Home pe fondul unui sistem imunitar inhibat de zece ani şi m-am ales doar cu o ameţeală. Ce-i drept, halucinaţiile au fost cool. Ca nişte talazuri uriaşe tocmai bune pentru surfing. Fără dureri de cap, fără organe interne afectate… nici măcar nasul nu mi-a curs când şi-au dat mâna inhibitorii cu virusul. Spune-mi un drog care să aibă aceleaşi efecte.

— Cu asta te serveşti în ultima vreme? Cu HHF?

A clătinat din cap.

— Nu iau de mult. Virginia ni l-a adus din Adoracion. Complex spinal

infecţios indus. Să vezi ce vise am acum, omule. Uneori mă trezesc urlând.

— Mă bucur pentru tine.

O vreme am rămas tăcuţi, urmărind surferii din apă. De câteva ori, Brasil a mormăit ceva, arătând un surfer care avea un fel anume de a se mişca. Pentru mine însă, toţi se mişcau la fel. Chiar a aplaudat când un surfer a fost acoperit de un val, dar, când l-am privit, n-am văzut pe chipul lui nici urmă de zeflemea.

Puţin mai târziu, m-a întrebat din nou, arătând placa înfiptă în nisip.

— Chiar nu vrei să-ncerci? Ia placa mea. Corpul ăsta scos de la naftalină pe care-l porţi pare croit pentru aşa ceva. Nu şi pentru operaţiuni militare dacă stau bine să mă gândesc. E cam uşor, a zis el şi m-a împuns în umăr cu două degete. De fapt, aş spune că ai un corp aproape perfect pentru practicarea sporturilor. Ce firmă e?

— Una defunctă, nu cred c-ai auzit de ea. Eishundo.

— *Eishundo?*

I-am aruncat o privire, surprins.

— Da, Eishundo Organics. O ştii?

— Mda, a spus el şi s-a aşezat din nou pe nisip, uitându-se lung la mine. Tak, ăsta-i un model clasic. Au scos numai o serie. La momentul ăla era cu cel puţin un secol înaintea altora. Din material pe care nimeni nu-l mai folosise până atunci. Priză din genoprocesoare, structură musculară recablată, sisteme de supravieţuire autonome incredibile.

— Ce vorbeşti!

Nu asculta.

— Flexibilitate şi rezistenţă maximă, reflexe cum nu s-au mai văzut decât în momentul în care Harkany s-a apucat din nou să le producă la începutul anilor trei sute. Omule, aşa ceva pur şi simplu nu se mai fabrică!

— Mai mult ca sigur. Fiindcă firma a dat faliment, nu?

— Chestie politică, ce să-i faci? Eishundo era o cooperativă din Drava, înfiinţată în anii optzeci, condusă de quellişti nedeclaraţi care însă nu cred că făceau mare secret din asta. Firma ar fi fost închisă destul de repede, dacă lumea n-ar fi ştiut că produce cele mai bune corpuri sportive de pe planetă… Aproape jumătate din odraslele răsfăţate ale Primelor Familii de acolo se aprovizionau.

— Le era la îndemână, nu?

— Sigur. Cum spuneam, nimeni n-o putea egala, a continuat Brasil, entuziasmul dispărându-i brusc de pe faţă. Apoi, odată cu Decolonizarea,

cei de la firmă s-au declarat de partea quelliştilor. Familia Harlan nu i-a iertat niciodată. La sfârşit, toţi cei care lucraseră pentru Eishundo au fost trecuţi pe lista neagră, iar câţiva dintre cei mai buni specialişti în biotehnologie au fost executaţi, fiind acuzaţi de trădare şi de terorism. Şi că ar fi furnizat arme duşmanului, chestia aia fumată. Dar, după cum au evoluat lucrurile în Drava, oricum erau terminaţi… Omule, nici nu-mi vine să cred că porţi aşa ceva. Face parte din istorie, Tak.

— Mda, e bine de ştiut.

— Sigur nu vrei să…

— Să ţi-l vând? Nu, mulţumesc, o să…

— Să faci *surfing,* omule. Chiar nu vrei? Să iei placa şi să te uzi puţin? Să vezi ce poţi face în corpul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Prefer să nu ştiu.

M-a privit curios, apoi s-a uitat iarăşi spre mare. Se vedea cum, doar privind apa, se întâmpla ceva cu el. Încerca să-şi stăpânească dorinţa tot mai aprigă de a fi din nou acolo. Am încercat, puţin dezamăgit, să nu fiu invidios.

— Poate altă dată, a zis el încet. Când mai scapi de griji.

— Da. Poate.

Nu-mi imaginam o altă dată, doar dacă se referea la trecut, la care însă nu vedeam vreo cale de întoarcere.

Părea că simte nevoia să vorbească.

— N-ai încercat niciodată? Nici măcar în Newpest?

Am înălţat din umeri.

— Dacă la asta te referi, ştiu cum să cad de pe o placă. Am colindat plajele locale câteva veri, când eram copil. Pe urmă m-am lipit de o bandă care nu făcea scufundări la mare adâncime. Ştii cum se-ntâmplă…

A încuviinţat din cap, poate amintindu-şi propria tinereţe petrecută în Newpest. Poate că-şi amintea ultima oară când purtaserăm discuţia asta, dar nu eram sigur. Ultima oară când discutaserăm despre asta fusese cu peste cincizeci de ani în urmă şi, dacă n-ai memoria unui agent special, asta înseamnă mult timp şi multe discuţii.

— Mare prostie, a mormăit el. De cine te-ai lipit?

— De Războinicii Recifelor, grupul lui Hirata, în cea mai mare parte. *Te scufunzi liber, mori liber. Gunoaiele rămân la suprafaţă.* Cum îi vedeam pe cei ca tine, cum îi hăcuiam. Dar tu?

— Eu? Eu mă credeam un spirit liber. Cu Furtunaticii, Călăreţii Valurilor, Corul Zorilor de pe Vchira. Şi cu alte găşti de care nu-mi amintesc, a răspuns el gânditor. Mare prostie…

Am urmărit valurile.

— De cât timp eşti aci?

S-a întins şi a lăsat capul pe spate, spre soare, cu ochii închişi. Am auzit cum din piept îi iese ceva ca un tors de pisică, care s-a transformat într-un chicot.

— Aici, pe Vchira? Nu ştiu, nu ţin socoteala anilor. Cred că de aproape un secol. Cu pauze.

— Virginia spune că banda Gândăceilor s-a desfiinţat în urmă cu două decenii.

— Cam aşa ceva. Cum spuneam, Sierra mai are câte un contract din când în când, dar de zece-doisprezece ani cei mai mulţi dintre noi nu s-au băgat decât în câte o încăierare pe plajă.

— Atunci să sperăm că n-aţi ruginit de tot.

A rânjit din nou la mine.

— Crezi cam tot ce auzi.

— Nu, doar ciulesc urechile. *Într-un fel sau altul, chestia asta ne va afecta pe toţi?* Tu ai înţeles bine. Tu o să te bagi în asta, indiferent de ce vor face ceilalţi. *Tu* crezi că-i adevărat.

— Zău? a făcut Brasil şi s-a lungit la loc pe nisip, închizând ochii. Atunci să-ţi spun ceva ca să ai la ce te gândi. O chestie pe care probabil n-o ştii. Pe vremea în care quelliştii se luptau cu Primele Familii pentru dominaţia continentală a New Hokkaido, se vorbea mult despre echipe guvernamentale ale morţii care urmăreau eliminarea lui Quell şi a membrilor Comitetului de Urgenţă. Un fel de ripostă la Brigăzile Negre. Ştii ce-au făcut?

— Da, ştiu.

A deschis un ochi.

— Chiar ştii?

— Nu. Dar nu-mi plac întrebările retorice. Dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi direct.

A închis din nou ochii, părând, pentru o clipă, că se înnegurează la faţă.

— Cum vrei. Ştii ce este şrapnelul informatic?

— Bineînţeles. Era un termen vechi, aproape demodat. Un virus ieftin. Flux informaţional din Epoca de Piatră. Fragmente din coduri standard

reciclate într-o matrice de transmisie. Le strecori în sistemele duşmanului şi încearcă să-şi îndeplinească funcţiile pentru care au fost configurate. Drept rezultat, blochează codul de operare cu comenzi contradictorii. Asta în teorie, fiindcă am auzit că nu sunt chiar atât de eficiente.

De fapt, cunoşteam limitele acestei arme destul de bine şi nemijlocit. Rezistenţa finală de pe Adoracion, în urmă cu 150 de ani, folosise şrapnelul informaţional ca să încetinească ofensiva agenţilor speciali în Bazinul Manzana, fiind singurul lucru care le mai rămăsese celor de acolo. Însă fără prea mare folos. Luptele disperate, corp la corp, care au urmat pe străzile din Neruda ne afectaseră mult mai mult. Dar Jack Soul Brasil, cu numele adoptat şi pasiunea pentru cultura unei planete pe care n-o văzuse niciodată, nu trebuia să ştie asta, cel puţin pe moment.

Şi-a schimbat poziţia.

— Mda, Comitetul de Urgenţă de pe New Hokkaido nu ţi-a împărtăşit scepticismul. Sau poate era doar disperat. A inventat ceva similar, bazat pe expedierea unui corp uman sub formă digitizată. Au construit câte o personalitate miniaturizată pentru fiecare membru, doar un ansamblu din memoria de bază şi din identitate…

— *Glumeşti!*

— …şi le-au încărcat într-un câmp de mine cu distribuţie largă spre a fi amplasate şi detonate în sectoarele quelliste în eventualitatea unei invazii. Nu glumesc deloc.

Am închis şi eu ochii.

„La naiba!”

Brasil a continuat cu aceeaşi voce metronomică.

— Planul era ca, în cazul unei înfrângeri, să detoneze minele şi să omoare câteva zeci de apărători, poate şi unităţile de avangardă ale forţelor invadatoare, fiecare membru fiind pe deplin convins că *el* este Quellerist Falconer. Ceva în genul ăsta.

Zgomotul valurilor şi strigătele celor din apă au ajuns până la noi.

Aş vrea să mă ţii în braţe până plec.

I-am văzut faţa. Am auzit vocea schimbată care nu era a Sylviei Oshima.

Atinge-mă. Spune-mi că eşti real.

Brasil îi dădea înainte, dar acum îşi mai pierdea din elan.

— Dacă stai bine să te gândeşti, este o armă foarte inteligentă. Confuzie generală, în cine dracu’ să te încrezi, pe cine să arestezi? Haos, ce mai! Astfel adevărata Quell poate să câştige timp şi să fugă de acolo. Poate.

Ideea e că provoacă haos. Lovitura finală. Cine ştie?

Când am deschis ochii, şedea în capul oaselor şi privea din nou spre mare. Liniştea şi buna dispoziţie de pe faţa lui dispăruseră, şterse ca machiajul, ca stropii de apă uscaţi de soare. Brusc, în fizicul lui de surfer, numai muşchi, părea furios şi plin de amărăciune.

— Cine ţi-a spus asta?

S-a uitat la mine cu o urmă de zâmbet.

— O persoană pe care trebuie s-o întâlneşti, a răspuns aproape în şoaptă.

〈8〉

Am luat motocicleta lui, cu două locuri, modestă, nu cu mult mai mare decât cea pe care o închiriasem, însă de departe mai rapidă. Brasil a tras pe el un costum vechi de motociclist, gen piele de panteră, încă un lucru ce-l deosebea de toţi ceilalţi, nişte demenţi care zburau pe autostradă în costume de baie, la viteze care, în caz de accident, le-ar fi sfârtecat carnea până la os.

— Ei bine, a replicat când i-am pomenit despre asta, unele riscuri trebuie asumate. Restul înseamnă să cochetezi cu moartea.

Mi-am pus casca din polialiaj. Vocea mi-a răzbătut piţigăiat prin microfon:

— Trebuie să mergi cu grijă, nu?

— Tot timpul.

A pornit motorul, şi-a pus casca şi a intrat pe autostradă, îndreptându-se spre nord cu două sute de kilometri la oră. Înapoi pe acelaşi drum pe care-l căutasem pe Brasil. Pe lângă bufetul deschis toată noaptea, pe lângă celelalte magazine şi grupuri de oameni pe care-i întrebasem despre el, împrăştiindu-i numele precum sângele în jurul unui pescador, prin Kem Point şi mai departe. La lumina zilei, Fâşia îşi pierdea mult din romantism. Cătunele minuscule, cu ferestrele luminate pe care le văzusem cu o seară în urmă, erau, de fapt, case şi bule mici strict funcţionale, bătute fără milă de soare. Firmele de neon sau cele holografice erau stinse sau aproape invizibile. Micile aşezări dintre dune nu mai aveau farmecul străzii principale din miez de noapte, devenind simple structuri ce mărgineau autostrada plină de gunoaie. Numai zgomotul mării şi aromele din aer erau aceleaşi, însă noi mergeam prea repede ca să le băgăm în seamă.

La douăzeci de kilometri nord de Kem Point, un drum lăturalnic mic şi prost pavat şerpuia printre dune. Brasil a încetinit, dar nu atât cât mi-aş fi dorit, şi a părăsit autostrada. Nisipul a ţâşnit de sub motocicletă, stârnit din crăpăturile neregulate ale centonului şi de pe pavaj. În cazul vehiculelor

care se bazează pe efectul gravitaţional, pavajul are un dublu rol: să-ţi indice drumul şi să-ţi ofere o suprafaţă prielnică deplasării. Chiar dincolo de primul şir de dune, cei care pietruiseră drumul renunţaseră în favoarea unor indicatoare din iluminiu şi fibre de carbon înfipte în sol din zece în zece metri. Brasil a redus mult viteza şi a lăsat motocicleta să şerpuiască printre indicatoarele ce ajungeau până aproape de mare. Mai încolo am dat de câteva bule dărăpănate, înclinate nefiresc pe pantele din jur. Nu se vedea dacă sunt locuite. Sub o prelată, între două dune apropiate, am văzut un skimmer echipat de luptă. Sistemele de supraveghere ca nişte păianjeni sau, mai degrabă, ca nişte karakuri miniaturali s-au trezit la viaţă pe suprafeţele superioare, sensibile poate la zgomotul motocicletei sau la căldura degajată de ea. Şi-au îndreptat membrele în direcţia noastră, apoi s-au liniştit.

Dincolo de ultimele dune, Brasil a oprit vehiculul pieziş faţă de mare. Şi-a scos casca, s-a aplecat peste comenzi şi a arătat spre pantă.

— Priveşte. Îţi spune ceva?

Cu mult timp în urmă, cineva urcase cu un hoverloader blindat pe plajă până îl înfipsese cu botul în şirul de dune, apoi se pare că-l abandonase acolo. Acum stătea pe rână ca o panteră de mlaştină ce se ghemuise la apropierea prăzii, dar fusese omorâtă înainte să se înfrupte din ea. Paletele turbinei din spate se rupseseră şi rămăseseră blocate. Nisipul se strecurase în crăpăturile neregulate ale blindajului, acoperind mantaua, astfel încât flancurile hoverloaderului semănau cu suprafeţele superioare ale unei structuri mult mai mari, îngropate. Prin saborduri ieşeau ţevile tunurilor îndreptate spre cer, semn că regulatoarele hidraulice erau compromise. Hublourile din spate rămăseseră deschise, ca pentru o evacuare forţată.

Pe fuzelajul central, sus, aproape de puntea de comandă, am zărit urme colorate în negru şi roşu, amestecate într-un desen familiar care m-a înfiorat; urmele mâncate de vreme ale emblemei stilizate a lui Quellerist.

— Nu se poate!

— Ba da, a zis Brasil schimbându-şi poziţia în şa. Se poate.

— E aici de când…

— Întocmai.

Am coborât cu motocicleta până aproape de capătul vasului. Brasil a oprit motorul şi vehiculul s-a lăsat pe nisip ca o focă ascultătoare. Hoverloaderul se înălţa ameninţător deasupra noastră, blindajul de metal absorbind căldura soarelui, astfel încât, aproape de el, părea să fie răcoare. În trei locuri de-a lungul său, scări de acces coborau dinspre balustradă şi se

afundau în nisip. Cea din spate, unde vasul se întorsese pe o rână, era îndoită bine, aproape orizontală. Brasil a ignorat-o, s-a prins de balustradă şi a urcat pe punte cu o graţie din care efortul lipsea cu desăvârşire. Am dat ochii peste cap şi l-am urmat.

Vocea m-a surprins tocmai când mă îndreptam de spate.

— Deci ăsta e…

Am clipit de câteva ori cu ochii în soare şi am desluşit o siluetă fragilă în faţa noastră, pe puntea uşor înclinată. Era cu un cap mai scund decât Brasil şi purta o salopetă gri, simplă, ale cărei mâneci fuseseră retezate de la umeri. Judecând după trăsăturile de sub părul alb, rar, avea cel puţin şaizeci de ani, dar braţele goale erau numai muşchi şi se terminau cu mâini mari, osoase. Iar în vocea blândă se ghicea o forţă greu de neglijat. În cuvintele lui era o încordare aproape ostilă.

M-am alăturat lui Brasil, observând că bătrânul stătea cu mâinile pe lângă corp, ca nişte arme de care putea avea nevoie oricând. Şi i-am înfruntat privirea cu indiferenţă.

— Da, eu sunt.

A părut că lasă brusc ochii în jos, dar nu a făcut-o. Mă măsura cu privirea. A urmat o clipă de tăcere.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, am răspuns eu, mai domolit.

Îi interpretasem greşit încordarea. Nu era vorba de ostilitate.

— Am vorbit cu ea.

〈8〉

În hoverloader era surprinzător de mult spaţiu şi multă lumină naturală. De obicei, în vasele de luptă de tipul ăsta n-ai unde să arunci un ac, dar Soseki Koi avusese timp să schimbe tot. Scosese pereţii de compartimentare şi, în unele locuri, scurtase puntea superioară pentru a crea luminatoare de câte cinci metri. Soarele pătrundea în voie prin cele câteva saborduri şi hublouri deschise din spate, dar şi prin crăpăturile blindajului produse de proiectile sau, intenţionat, de Soseki Koi. O abundenţă de plante adunate în aceste zone deschise atârnau din coşuri suspendate sau se împleteau pe grinzile din scheletul fuzelajului. Panourile de iluminiu fuseseră înlocuite cu grijă în unele locuri, în altele fuseseră lăsate de izbelişte. Undeva am auzit cum clipoceşte un fir de apă, într-un contrapunct îngăduitor cu valurile ce se izbeau de corpul navei.

Koi ne-a invitat să stăm pe o saltea în jurul unei mese joase, frumos

aranjate, în dreptul unuia dintre luminatoare. Ne-a servit ceremonios, în spiritul şcolii vechi, din bucătăria automatizată aflată în spatele lui şi care părea să funcţioneze destul de bine. La carnea friptă cu tăiţei a adăugat o cană cu ceai de belaiarbă şi fructe din plantele suspendate – prune şi bace de Kossuth, groase şi lungi de treizeci de centimetri. Brasil s-a servit din fiecare fel cu entuziasmul celui care şi-a petrecut toată ziua în apă. Am gustat şi eu câte puţin, ca să nu par nepoliticos, însă din bace m-am înfruptat, fiindcă nu mai avusesem de mult parte de aşa ceva. Cât am mâncat, Koi s-a ferit să pună întrebări.

Într-un târziu, Brasil a lăsat în farfurie pieliţele rămase de la ultima bacă, s-a şters pe degete cu un şerveţel şi a făcut semn spre mine.

— Spune-i. Eu i-am povestit ce era mai important, dar tu ştii cel mai bine.

— Mda… am făcut eu privind peste masa cu puţinele resturi de mâncare şi am văzut foamea din ochii lui Koi. A trecut ceva timp de-atunci. Câteva luni. Eram în Tekitomura… cu treburi. Intrasem într-un bar de pe chei, *Cioara din Tokyo.* Ea…

Mă încerca o senzaţie ciudată. Ciudată şi, dacă e să fiu cinstit, de detaşare. Ascultându-mi vocea acum, nu-mi venea să cred câte mi se întâmplaseră din noaptea aceea sângeroasă, plină de ţipete şi de halucinaţii, prin zonele pustii, bântuite de maşini, din New Hok, şi din nou în sud, fugind din calea unei dubluri. Cavalerism donquijotesc în baruri de pe chei, sex disperat, schizofrenic, călătorii pe apă în compania unei femei misterioase, anormale, cu părul din oţel viu, schimburi de focuri în munţi cu o copie de-a mea printre ruinele moştenirii marţiene. Sylvie avusese dreptate să mă boteze Micky în umbrele macaralei. Era experia pură.

Nu-i de mirare că Radul Segesvar nu putea accepta ceea ce făcusem. Dacă i-ar fi spus povestea asta despre loialitate trădată şi reorientare celui care venise la el cu doi ani în urmă ca să-i ceară sprijinul, sigur l-ar fi făcut să râdă în hohote, neîncrezător.

„Nu, n-ai fi râs.

L-ai fi privit lung, detaşat, aproape fără să-l asculţi, cu gândul în altă parte. La următorul masacru al Noii Revelaţii, la sângele de pe lama cuţitului Tebbit, la groapa cu pereţii abrupţi din Plantaţia de belaiarbă şi la ţipătul ascuţit care nu se mai termină…

Ai fi ridicat din umeri, fără să-ţi pese dacă povestea era sau nu adevărată, mulţumit cu ce aveai.”

Koi a sorbit însă povestea fără să scoată un cuvânt. Când m-am oprit ca să-l privesc, nu a pus nicio întrebare. Aştepta răbdător şi o singură dată, când i s-a părut că mă încurc, mi-a făcut semn, blând, să continuu. Când, în sfârşit, am terminat, a rămas nemişcat o vreme, apoi a dat din cap, doar pentru el.

— Spui că te-a numit în mai multe feluri când şi-a revenit prima dată.

— Da, am răspuns eu, memoria de agent special scoţându-le de prin cotloanele minţii. Odisej. Ogawa. Credea că sunt unul dintre soldaţii ei, din batalionul Tetsu. Parte din Brigăzile Negre.

— Aha, a făcut el şi a privit în altă parte, cu faţa inexpresivă, cu vocea în şoaptă. Mulţumesc, Kovacs-san.

Tăcere. Am schimbat o privire cu Brasil. Surferul şi-a dres glasul.

— E rău?

Koi a tras aer în piept de parcă l-ar fi durut.

— Nu mi-e de ajutor, a răspuns el întorcându-şi privirea spre noi, cu un zâmbet trist. Am luptat în Brigăzile Negre. Batalionul Tetsu nu făcea parte din ele, ci aparţinea de un alt front.

— Poate nu gândea limpede, a zis Brasil ridicând din umeri.

— Da, poate.

Tristeţea din ochii lui Koi era copleşitoare.

— Dar numele? am întrebat eu. Le recunoşti?

— Ogawa e un nume comun în nord, dar nu cred că ştiam pe cineva pe care să-l cheme astfel. E greu să-mi aduc aminte după atâta timp, dar nu-mi spune nimic. Cât despre Odisej… o ştiu pe instructoarea de kendo, însă nu cred că avea un trecut quellist.

Am rămas tăcuţi. În cele din urmă, Brasil a oftat.

— Ei, drăcie!

Mica lui izbucnire a părut să-l anime pe Koi, care a zâmbit din nou, cu o licărire în ochi pe care nu i-o mai văzusem.

— Pari descurajat, prietene.

— Păi, chiar credeam că, în sfârşit, s-a ivit ocazia. Chiar credeam că trecem la treabă.

Koi a strâns farfuriile şi a început să le cureţe peste balustrada din spatele lui. Mişcările lui erau ferme, calculate, fără să-l împiedice să vorbească.

— Ştiţi ce zi e săptămâna viitoare? a întrebat el pe un ton firesc.

L-am privit amândoi nedumeriţi.

— Nu? Păcat. Cât de uşor ne lăsăm acaparaţi de propriile noastre griji…

Cât de uşor ne detaşăm de viaţă în general, aşa cum e trăită de marea majoritate.

S-a aplecat apoi să ia farfuriile din capul mesei în care stăteam eu. Le-am împins spre el.

— Mulţumesc. La sfârşitul săptămânii viitoare este ziua de naştere a lui Konrad Harlan. În Millsport, celebrarea ei va fi obligatorie. Focuri de artificii şi festivităţi la greu. Va fi haos.

Brasil a înţeles înaintea mea şi s-a luminat la faţă.

— Vrei să spui că…

Koi a zâmbit uşor.

— Prietene, din câte îmi dau seama, aceasta ar putea fi ocazia, cum îi spui tu destul de criptic. Dar, indiferent dacă este sau nu, te asigur că trecem la treabă. Fiindcă altă soluţie nu avem.

Era exact ce voiam să aud, dar tot nu-mi venea să cred că o spusese. În drumul spre sud îmi imaginasem că i-aş putea convinge pe Brasil şi pe Vidaura, cât şi pe alţi câţiva neoquellişti loiali, să mă ajute, chiar dacă nu credeau că aşa ceva ar fi posibil. Dar povestea lui Brasil despre şrapnelul informaţional, felul în care se potrivea cu cele petrecute în New Hok, faptul că venea de la cineva care ştia, care fusese acolo, întâlnirea cu acest omuleţ retras şi preocuparea lui faţă de grădinărit şi de gastronomie mă împingeau vertiginos spre ideea că-mi pierdusem vremea de pomană.

Acum însă, înţelegând că nu fusese pierdere de timp, eram aproape la fel de derutat.

— Să ne gândim puţin, a continuat Koi, cu o voce ce părea schimbată. Poate că această fantomă a Nadiei Makita e doar o fantomă. Dar nu e de-ajuns o fantomă trezită la viaţă şi pornită să se răzbune? N-a fost deja suficient ca oligarhii să intre în panică şi să desconsidere legămintele făcute maeştrilor păpuşari de pe Pământ? De ce să n-o facem? De ce să nu le smulgem din gheare acest obiect al terorii şi furiei lor?

Am schimbat din nou o privire cu Brasil. Şi am ridicat o sprânceană.

— Nu va fi uşor să-i convingem pe ceilalţi, a spus surferul încruntat. Majoritatea celor din Gândăceii Albaştri vor lupta dacă vor crede c-o vom recupera pe Quell şi-i vor convinge şi pe ceilalţi. Dar nu cred că o vor face pentru o fantomă trezită la viaţă, oricât de răzbunătoare ar fi ea.

Koi a terminat de curăţat farfuriile, s-a şters cu un şervet şi şi-a examinat mâinile. A observat o pată de zeamă de bacă pe o încheietură, a şters-o cu meticulozitate şi a spus, atent la ceea ce făcea:

— Dacă doreşti, vorbesc eu cu ei. Dar, până la urmă, dacă nu sunt convinşi, nici Quell nu le-ar cere să lupte, cum nu le voi cere nici eu.

Brasil a încuviinţat din cap.

— Corect.

— Koi, am zis eu, nerăbdător să ştiu, crezi că alergăm după o himeră?

A scos un sunet slab, ceva între chicot şi oftat.

— Asta şi facem de fapt, Kovacs-san. Alergăm după himere. Dacă tot trăim atât de mult, cum să nu alergăm?

Sarah.

Am încercat s-o alung din minte, întrebându-mă dacă-mi văzuse tresărirea din ochi. Întrebându-mă, brusc paranoic, dacă ştia deja, într-un fel.

— Nu asta te-am întrebat, am spus cu o voce scrâşnită.

A clipit de câteva ori şi a zâmbit din nou.

— Aşa e. Am evitat răspunsul. Iertare. Pe Vchira, metafizica fără valoare şi politica de doi bani merg mână-n mână şi ambele sunt la mare căutare. Cu un pic de efort, se poate trăi şi fără ele, dar e greu să scapi de un aşa obicei… A oftat. Oare cred că avem de-a face cu întoarcerea lui Quellerist Falconer? O doresc cu toată fiinţa mea, dar, ca orice quellist, sunt obligat să iau în calcul faptele. Iar faptele nu susţin ceea ce vreau să cred.

— Nu este ea.

— Aşa se pare. Totuşi, într-unul dintre momentele ei mai puţin pătimaşe, Quell însăşi a propus o cale de ieşire din astfel de situaţii. Dacă faptele sunt împotriva ta, a spus ea, dar nu suporţi să nu mai crezi, suspendă raţiunea. Aşteaptă să vezi ce se-ntâmplă.

— Credeam că asta pledează împotriva acţiunii.

— În cea mai mare parte, da. Totuşi, în cazul de faţă, ceea ce vreau să fie adevărat nu are nicio legătură cu decizia noastră de a acţiona sau nu. Măcar atâta lucru cred şi eu: chiar dacă această fantomă nu are decât o valoare simbolică, momentul ei este acesta, locul ei este lângă noi. Şi într-un fel, şi-ntr-altul, se întrevede o schimbare. Harlaniţii recunosc asta la fel de bine ca noi şi deja au făcut o mişcare. Acum este rândul nostru. Dacă până la urmă trebuie să lupt şi să mor pentru fantoma şi memoria lui Quellerist Falconer şi nu pentru femeia în sine, va fi mai bine decât să nu lupt deloc.

Cuvintele mi-au rămas în minte ca un ecou mult timp după ce l-am lăsat pe Soseki Koi să se pregătească şi ne-am întors de-a lungul Fâşiei. Cuvintele acelea şi întrebarea lui simplă. Simpla convingere pe care o

exprima.

Nu e de-ajuns o fantomă trezită la viaţă şi pornită să se răzbune?

Dar nu însemna acelaşi lucru şi pentru mine. Fiindcă pe această fantomă o ţinusem în braţe şi o privisem la lumina lunii care brăzda podeaua cabanei din munţi în timp ce se îndepărta de mine, în somn, fără să ştie dacă se va trezi din nou.

Dacă putea fi trezită iarăşi, nu voiam să fiu eu cel care-i spune cine este. Nu eram curios să-i văd reacţia.

Capitolul 26

După aceea, totul a mers repede.

Există gândire şi există acţiune, spunea cândva o Quell mai tinerică, furând la greu, după cum am descoperit mai târziu, din moştenirea vechilor samurai de pe Lumea lui Harlan. *Nu le amestecaţi. Când vine momentul acţiunii, trebuie să fi gândit deja totul. Când începe acţiunea, nu mai e loc de gândire.*

Brasil s-a întors la ceilalţi şi i-a anunţat decizia lui Koi ca fiind a lui. Câţiva surferi, care încă nu mă iertaseră pentru Sanction IV, au protestat, dar nu pentru mult timp. Până şi Mari Ado a renunţat la ostilitate, ca la o păpuşă stricată, în clipa în care a devenit clar că rolul meu era minor. Unul câte unul, în camera de zi, în jocul de umbre şi lumini al soarelui aflat la asfinţit, bărbaţii şi femeile de pe Vchira s-au declarat de acord.

Părea că o fantomă trezită la viaţă era de ajuns.

⟨8⟩

Planul incursiunii se impusese aproape de la sine, cu o viteză şi o uşurinţă care, pentru cei mai slabi cu duhul, ar fi însemnat că zeii sau cei ce ne hotărau destinul se aflau de partea noastră. Pentru Koi însă, era rezultatul forţelor istorice, indubitabile ca legile forţei gravitaţionale sau ale termodinamicii. Era o confirmare a faptului că acum sosise momentul, că oala politică dădea în clocot. Sigur avea să dea pe dinafară, *sigur* conţinutul avea să cadă în aceeaşi direcţie, pe podea. Unde în altă parte?

I-am spus că, după părerea mea, aveam noroc şi s-a mulţumit să zâmbească.

Planul se impusese fără probleme.

⟨8⟩

Echipa

Gândăceii Albaştri. Banda mai exista doar cu numele, dar rămăseseră destui membri vechi capabili să alcătuiască un nucleu care să corespundă, chiar şi aproximativ, legendei. Nou-veniţii, fascinaţi de-a lungul anilor de faima găştii, puteau participa şi ei în număr mare, declarându-şi mândri apartenenţa la ea. Şi tot de-a lungul anilor, chiar mai mulţi, Brasil se convinsese că poate avea încredere în unii dintre ei. Îi văzuse făcând surfing, îi văzuse luptând. Dar, şi mai important, îi văzuse pe toţi cum îşi dovedeau capacitatea de a-şi însuşi maxima lui Quell şi de a-şi trăi viaţa din

plin atunci când nu se impunea lupta armată. Împreună, cei vechi şi cei noi se apropiau cel mai mult de ideea unei unităţi de şoc quelliste fără să se apeleze la o maşină a timpului.

Armele

Skimmerul militar parcat la vedere în curtea din spate a lui Koi devenise emblematic pentru o tendinţă ce domina Fâşia de la un capăt la celălalt. Gândăceii nu erau singurii tâlhari care se refugiaseră pe Plaja Vchira. Dacă Brasil şi ceilalţi surferi se lăsau inspiraţi de valuri, Plaja Vchira era agreată cu acelaşi entuziasm de cel puţin alte şase bande. În Sourcetown îşi găsiseră adăpost foşti gangsteri şi revoluţionari care nu păreau să-şi fi abandonat jucăriile pentru totdeauna. Dacă cineva ar fi scuturat bine Fâşia, ar fi văzut cum cad din ea arme de toate felurile, precum fiolele şi jucăriile sexuale din aşternutul lui Mitzi Harlan.

Planul

Supraestimat, după părerea celor mai mulţi din echipa lui Brasil. Fortăreaţa Colţii Rilei era aproape la fel de cunoscută ca sediul poliţiei secrete de pe Bulevardul Shimatsu, cel pe care Iphigenia Deme, membră a Brigăzilor Negre, îl redusese la o grămadă de moloz fumegândă când cei de acolo încercaseră s-o interogheze în subsolul clădirii, iar ea îşi detonase enzimele explozive implantate. Dorinţa de a face acelaşi lucru în Rila se transformase într-un măr al discordiei în casa lui Brasil, căruia i-a luat ceva timp să-i convingă pe cei mai înfocaţi dintre noii Gândăcei că un asalt asupra fortăreţei însemna sinucidere curată, departe de a fi la fel de productiv ca sinuciderea lui Deme.

⟨8⟩

— Nu le găsesc nicio vină, a spus Koi şi anii petrecuţi în Brigăzile Negre i-au răzbătut în voce. Au aşteptat destul ocazia de a face pe cineva să plătească pentru toate relele.

— Daniel n-a aşteptat destul, am zis eu apăsat. N-are nici douăzeci de ani.

— Furia în faţa nedreptăţii e ca un incendiu de pădure – sare peste toate obstacolele, chiar şi peste cele dintre generaţii.

M-am oprit şi am întors privirea spre el. Se înfierbânta repede. Eram amândoi nişte uriaşi ai oceanului, ieşiţi din legendă, cu apa până la genunchi într-un ocean virtual printre insulele şi recifele Arhipelagului

Millsport, la scara 1:2.000. Sierra Tres apelase la câţiva haiduci ca să petrecem un timp într-un construct de cartografiere de înaltă rezoluţie ce aparţinea unei firme de arhitecţi maritimi ale căror tehnici de management comercial nu suportau un control legal prea amănunţit. Împrumutul nu-i entuziasmase peste măsură, dar asta-i reacţia când te-ncurci cu haiducii.

— Chiar ai văzut un incendiu de pădure, Koi?

„Aşa ceva nu-i deloc obişnuit pe o planetă care e 95% ocean."

— Nu, a răspuns el fluturând din mână. A fost o comparaţie. Dar am văzut ce se-ntâmplă când nedreptatea duce la răzbunare. E un proces de durată.

— Da, ştiu.

Am privit apele Bordeei de Sud. Constructul reprodusese maelstromul în miniatură, acum bolborosea, se freca de picioarele mele şi trăgea de ele. Dacă adâncimea apei ar fi fost la aceeaşi scară cu restul constructului, probabil că m-ar fi răsturnat.

— Dar tu? Ai văzut vreodată un incendiu de pădure? Pe alte planete, poate?

— Am văzut câteva. Pe Loyko am şi pornit unul, am răspuns eu cu ochii la vâltoare. În timpul Revoltei Piloţilor. Multe dintre navele lor avariate s-au refugiat în Tractul Ekaterina, de unde au dus un război de gherilă luni întregi. A trebuit să incendiem pădurea ca să-i scoatem de-acolo. Eram agent special la vremea aia.

— Aha, a făcut el, inexpresiv. Şi a mers?

— Mda, un timp. Sigur, a trebuit să-i omorâm pe mulţi dintre ei. Dar, cum spuneai, genul ăsta de rezistenţă ţine generaţii întregi.

— Da. Şi incendiul?

M-am uitat din nou la el şi am zâmbit sumbru.

— Le-a luat ceva vreme ca să-l stingă. Uită-te la trecătoarea asta! Brasil s-a înşelat în privinţa ei. De-ndată ce dăm ocol promontoriului de aici, intrăm în raza de observaţie a trupelor de securitate din New Kanagawa. Priveşte. Iar în partea cealaltă sunt recife. Nu putem intra pe-acolo. Vom fi tăiaţi în bucăţi.

Ne-am apropiat şi am privit.

— Asta dacă ne aşteaptă.

— Sigur aşteaptă ceva. Mă cunosc, ştiu că voi veni după ea. La naiba, mă ştiu pe dinafară. Nu trebuie decât să mă *întrebe,* să *îl* întrebe, iar el le va spune la ce să se aştepte, nemernicul!

Senzaţia de trădare era insuportabilă, ca şi cum mi-ar fi fost smuls ceva din piept. Ca şi cum mi-ar fi smuls-o din inimă pe Sarah.

— Deci el nu ştie să vină aici? a întrebat Koi în şoaptă. Pe Vchira?

— Nu cred.

Am apelat la raţionamentul pe care-l făcusem la îmbarcarea pe *Fiica Haiducilor,* sperând că va fi la fel de convingător şi rostit cu voce tare.

— E prea tânăr ca să ştie ceva despre timpul petrecut de mine alături de Gândăcei şi nu există nicio arhivă oficială pe care s-o consulte. Pe Vidaura o cunoaşte, dar, pentru el, e doar un instructor din Corpul Agenţilor Speciali. N-are cum să ştie ce face ea acum şi nici că am luat legătura cu ea. Scârba asta de Aiura îi dă tot ce se ştie despre mine, poate şi despre Vidaura, dar băieţii nu au multe informaţii, iar ceea ce ştiu este derutant. Şi eu şi ea suntem agenţi speciali, ne-am acoperit toate urmele şi am falsificat fluxul de date după fiecare operaţiune.

— Sunteţi meticuloşi, nu glumă.

I-am privit atent faţa ridată, în căutarea ironiei, dar n-am găsit-o. Am înălţat din umeri.

— Aşa suntem noi condiţionaţi. Am fost antrenaţi să dispărem fără urmă pe planete aproape necunoscute. Iar când vine vorba despre locul în care am crescut, e o joacă de copil. Găozarii ăştia dispun doar de zvonurile care circulă prin lumea interlopă şi de o serie de pedepse ispăşite prin înmagazinare. E prea puţin pentru o planetă întreagă, unde nu se poate circula prin aer. Singurul lucru pe care *cred* ei că-l ştiu despre mine e că mă voi feri de Newpest ca de ciumă.

Am înăbuşit valul de nostalgie ce mă copleşise pe *Fiica Haiducilor* şi am răsuflat scurt.

— Deci unde te va căuta?

Am arătat spre macheta Millsportului din faţa noastră, cântărind multitudinea de insule şi de platforme.

— Cred că mă caută exact aici. E locul în care veneam mereu când nu eram plecat în afara lumii ăsteia. E cea mai mare aglomeraţie urbană de pe planetă, aici poţi să dispari cel mai uşor dacă eşti de-al casei, şi e chiar vizavi de Rila, dincolo de golf. Dacă aş fi agent special, acolo m-aş duce. Ascuns şi la o distanţă destul de mică pentru a riposta la un atac.

Preţ de o clipă, vederea de sus, neobişnuită pentru mine, m-a ameţit cu cheiurile şi străzile nenumărate, memoria slăbită de-atâtea secole amestecând vechiul cu noul într-o senzaţie de familiaritate difuză.

„Iar el e undeva, acolo.”

„Să fim serioşi, n-ai cum să fii sigur de…”

„E undeva, acolo, ca un anticorp, copie fidelă a intrusului pe care-l caută, punând întrebări cu glas mieros în fluxul vieţii urbane, mituind, ameninţând, torturând, rupând oase, tot ceea ce am fost învăţaţi să facem atât de bine. Răsuflă adânc în timp ce-o face, savurând durerea altora, ca pe o versiune întoarsă pe dos a filosofiei de viaţă profesate de Jack Soul Brasil.”

Cuvintele lui Plex îmi reveneau în minte, unul câte unul.

Debordează de energie, de-abia aşteaptă să treacă la acţiune, să facă totul dintr-odată. E plin de încredere, nu se teme de nimic, pentru el nu există probleme. Râde de orice…

M-am dus cu gândul la oamenii pe care i-aş fi putut pune în pericol în ultimul an.

Todor Murakami, dacă încă mai era pe-acolo fără misiune. Oare eul meu mai tânăr îl cunoştea? Murakami devenise agent special cam odată cu mine, dar la început nu ne văzuserăm prea des. De-abia pe Lumea lui Nkrumah şi la Innenin luptaserăm împreună. Oare Kovacs-junior putea face legătura? Îl putea juca pe degete pe Murakami? Pe de altă parte, Aiura i-ar da voie noii ei creaţii să atace un agent special redutabil? Ar îndrăzni ea asta?

Probabil că nu. Iar Murakami, cu întreg Corpul de Agenţi Speciali în spatele lui, ştia cum să se apere.

Isa.

„La naiba!”

Isa, în vârstă de 15 ani, care se purta ca o femeie de lume, dură ca titanul, ca o haină din piele de panteră peste o educaţie aleasă, privilegiată, în ce mai rămăsese din clasa de mijloc din Millsport. Extrem de inteligentă şi la fel de fragilă. Ca o ediţie apocrifă a micului Mito, înainte să intru în Corpul de Agenţi Speciali. Dacă o găsea pe Isa…

„Linişteşte-te, eşti în siguranţă. Singurul loc în care ştie că ai fi este Tekitomura. Nu află nimic dacă pun mâna pe Isa.”

„Dar…”

Avusesem nevoie de o singură bătaie de inimă ca să mă îngrijorez. Simţeam cum creşte în mine o repulsie rece la gândul pericolului ce o păştea.

„Dar o va rupe în două dacă-i stă în drum. O va face una cu pământul.”

„Oare? Dacă Isa îţi aduce aminte de Mito, n-o să-i aducă aminte şi lui? E

aceeaşi soră şi pentru tine, şi pentru el. Oare asta nu-l va opri?”

„Oare?”

M-am întors cu gândul la zilele nebuloase în care luptam alături de ceilalţi agenţi speciali, fără să ştiu răspunsul.

— Kovacs!

O voce ca din senin. Am clipit de câteva ori şi am ridicat ochii de pe străzile în miniatură din Millsport. Deasupra noastră, Brasil atârna în aerul realităţii virtuale îmbrăcat într-un şort portocaliu ţipător, de surfer, şi un tricou vechi, plumburiu. Cu fizicul şi părul lui blond, lung, fluturând în rafalele de vânt stratosferic, arăta ca un zeu minor cu reputaţie proastă. Am ridicat o mână în semn de salut.

— Jack, dă-te mai aproape ca să vezi drumul ăsta prin nord. Nu are cum să…

— N-am timp, Tak. Trebuie să ieşiţi. Imediat.

Am simţit cum mă trece un fior.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem musafiri, a răspuns el criptic şi a dispărut într-o explozie de lumină albă.

〈8〉

Birourile firmei Dzurinda Tudjman Sklep, arhitecţi maritimi şi specialişti în dinamica fluidelor, se aflau în partea de nord a Sourcetownului, de unde Fâşia începea să se transforme în complexe de staţiuni şi plaje cu valuri nu foarte mari. În mod normal, nu era un cartier pe care vreun membru al echipei lui Brasil să-l agreeze cât de cât, însă acum se străduiau să se identifice cu hoardele de turişti. Numai cel cu ochiul format pentru surferii care nu dădeau doi bani pe viaţa lor îi putea ghici sub echipamentul viu colorat şi neasortat pe care-l purtau ca să treacă neobservaţi. În sala de conferinţe, austeră, cu zero vibraţii, la zece niveluri deasupra bulevardului, arătau ca o erupţie fungică, exotică, anticorporatistă.

— Un preot, un *nenorocit* de preot?

— Mă tem că da, mi-a spus Sierra Tres. În aparenţă singur, ceea ce înţeleg că-i ceva neobişnuit pentru Noua Revelaţie.

— Doar dacă nu recurg la şiretlicuri împrumutate de la brigăzile de martiri de pe Sharya, a zis Virginia Vidaura posomorâtă. Asasini singuratici sanctificaţi, împotriva unor necredincioşi. Tu ce-ai mai făcut, Tak?

— E ceva personal, am mormăit eu.

— Ca-ntotdeauna, a replicat Vidaura, apoi a făcut o grimasă şi a privit la

cei din jur.

Brasil înălţa din umeri, iar Tres, ca de obicei, rămăsese impasibilă. Doar Ado şi Koi păreau furioşi.

— Tak, cred că avem tot dreptul să ştim ce se petrece. Orice lucru, cât de mic, ne-ar putea compromite operaţiunea.

— Nu are *nicio legătură* cu ce punem noi la cale, Virginia. Este irelevant. Bărboşii ăştia sunt prea proşti ca să ne facă probleme. Sunt exact la baza lanţului trofic.

— Proşti sau nu, unul dintre ei a reuşit să te urmărească până aici, a intervenit Koi. Şi acum întreabă de tine în Kem Point.

— În *regulă.* Mă duc să-l omor.

Mari Ado a clătinat din cap.

— Nu singur.

— Hei, asta-i problema *mea,* Mari.

— Tak, calmează-te.

— *Dar sunt calm!*

Strigătul meu s-a înfundat în izolaţia fonică precum durerea amorţită de endorfina administrată intravenos. O vreme, toţi au tăcut. Mari Ado privea ostentativ pe fereastră. Sierra Tres ridicase o sprânceană. Brasil examina podeaua cu o grijă exagerată. Am făcut o grimasă şi am încercat din nou. Calm.

— Oameni buni, este problema mea şi aş vrea s-o rezolv singur.

— Nu, a zis Koi. N-avem timp pentru aşa ceva. Am pierdut deja două zile cu pregătirile. Nu mai putem amâna. Vendetele tale personale pot aştepta.

— Dar nu-mi ia decât…

— Am spus *nu.* Oricum, până mâine-dimineaţă amicul tău bărbos te va căuta prin alte locuri.

Fostul membru al Brigăzilor Negre mi-a întors apoi spatele, ignorându-mă la fel cum făcea Virginia Vidaura când dădeam chix în orele de pregătire a agenţilor speciali.

— Sierra, trebuie să mărim durata de timp real în construct, a continuat Koi. Deşi nu ştiu dacă se poate mai mult de-atât…

Tres a ridicat din umeri.

— Ştii cum sunt datele tehnice. Dar nu timpul este esenţial aici. Dintr-un sistem ca ăsta, solicitat la maximum, putem obţine un timp real de patruzeci-cincizeci de ori mai mare.

— Asta-i bine, s-a bucurat Koi, luându-şi un avânt aproape vizibil.

Îmi imaginam anii Decolonizării, întrunirile clandestine în cămăruţe ascunse. Cu lumină puţină pe planurile întocmite la repezeală.

— E suficient, a mai zis el. Dar trebuie să funcţioneze la două niveluri separate – constructul de cartografiere şi un apartament într-un hotel virtual cu o cameră mare, în care să ne putem aduna. Trebuie să trecem uşor de la un nivel la altul, ori de câte ori vrem. În baza unui gest comun, cum ar fi clipitul din ochi, de două ori. Nu vreau să ne întoarcem în lumea reală în timp ce punem planul la punct.

Tres a încuviinţat din cap, punându-se deja în mişcare.

— Îi spun lui Tudjman să-i dea drumul.

Uşa s-a închis uşor în urma ei, iar Koi s-a întors spre noi.

— Propun să facem o pauză în care să ne limpezim mintea, fiindcă, din clipa în care pornim, vom sta în realitatea virtuală până terminăm. Cu puţin noroc, putem termina până diseară, în timp real, ca să pornim la drum… Kovacs, asta-i doar părerea mea, dar cred că ne eşti dator cu o explicaţie, măcar unora dintre cei de-aici.

I-am înfruntat privirea cu o reacţie bruscă de antipatie faţă de politica lui de rahat despre marşul istoriei ce nu poate fi oprit.

— Câtă dreptate ai, Soseki. E doar părerea ta. Ce-ar fi s-o păstrezi atunci doar pentru tine?

Virginia Vidaura şi-a dres glasul.

— Tak, propun să coborâm ca să bem ceva, poate o cafea.

— Mda, n-ar fi rău.

I-am aruncat din nou lui Koi aceeaşi privire de gheaţă şi m-am îndreptat spre uşă. Vidaura şi Brasil se uitau unul la altul şi femeia s-a luat după mine. Am rămas tăcuţi amândoi în liftul transparent ce cobora spre parter printr-un spaţiu central plin de lumină. La jumătatea drumului, într-un birou mare, cu pereţii din sticlă, l-am zărit pe Tudjman, care ţipa, fără să aud ce spune, la Sierra Tres, care stătea la fel de impasibilă. Evident, cererea pentru un mediu virtual cu timpul real înzecit nu era bine primită.

Liftul ne-a lăsat într-un atrium deschis, plin de zgomotele străzii. Am traversat holul şi m-am alăturat mulţimii de turişti de pe bulevard, apoi am făcut semn unui aerotaxi. Virgina Vidaura m-a prins de celălalt braţ când aparatul a asolizat alături de noi.

— Unde te duci?

— Ştii prea bine.

— Nu, a zis ea strângându-mă de braţ. Nu. Koi are dreptate. N-avem timp pentru asta.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Nu durează mult.

Am încercat să urc în vehicul, dar, ca să reuşesc, ar fi trebuit să mă lupt, ceea ce, cu Vidaura ca adversar, era o opţiune mult prea riscantă. M-am întors spre ea, exasperat.

— Lasă-mă-n *legea* mea, Virginia.

— Ce se va-ntâmpla dacă dai greş? Ce se va-ntâmpla dacă preotul ăsta…

— N-am *cum* să dau greş. Omor la nenorociţii ăştia de mai bine de un an şi…

M-am oprit. Corpul de surfer al Virginiei era aproape la fel de înalt ca al meu, iar un lat de palmă ne despărţea privirile. Îi simţeam respiraţia şi încordarea. Degetele ei mi se înfigeau în braţ.

— Aşa. Calm. Vorbeşte, Tak. Calmează-te şi vorbeşte-mi despre asta.

〈8〉

— Despre ce să vorbesc?

Îmi zâmbeşte peste masa din lemn-oglindă. Faţa ei nu seamănă prea mult cu cea pe care mi-o amintesc – în primul rând, e cu câţiva ani mai tânără –, dar în noul ei corp aud ecourile unei salve pornite dintr-un Kalaşnikov, sub ochii mei, cu o viaţă în urmă. Aceleaşi braţe, aceleaşi picioare, părul negru ca pana corbului pieptănat pe aceeaşi parte. Felul în care îşi lasă capul pe o parte pentru ca părul să-i descopere ochiul drept. Felul în care fumează. Felul în care încă fumează.

Sarah Sachilowska. Ieşită de la păstrare, trăindu-şi viaţa.

— Nu despre ceva anume. Spune-mi dacă eşti fericită.

— Sunt fericită, spune ea trimiţând fumul departe de masă, puţin iritată.

E doar o mică scânteie din femeia pe care o cunoşteam.

— Tu n-ai fi? Sentinţă comutată pentru echivalentul în bani. Şi banii curg, nu glumă. Băieţii au de biocodat cel puţin un deceniu. Până se linişteşte din nou oceanul, trebuie să controlăm noile niveluri ale debitului, şi asta doar la nivel local. Cineva trebuie să calculeze impactul pe care-l are curentul Mikuni asupra apei calde care curge dinspre Kossuth şi apoi să acţioneze. Vom face o ofertă de îndată ce aflăm posibilităţile de finanţare ale guvernului. Josef spune că, în ritmul ăsta, pot achita restul de bani în următorii zece ani.

— Josef?

— A, da, nu ţi-am spus.

Acelaşi zâmbet, mai larg acum. Mai deschis.

— E un tip extraordinar, Tak. N-ar fi rău să-l cunoşti. El conduce proiectul, datorită lui am ieşit în primul val. El s-a ocupat de audieri, el m-a cooptat în proiect când am ieşit şi pe urmă… ne-am… ştii tu.

Priveşte în poală, zâmbind în continuare.

— Ai roşit, Sarah.

— Ba nu.

— Ba da.

Ştiu că ar trebui să mă bucur pentru ea, dar nu pot. Prea multe amintiri cu corpul ei lung şi slab, lipit de al meu în paturi de hotel şi apartamente sordide, în care ne ascundeam.

— Tipul ăsta, Josef, e serios?

Ridică ochii repede, mă pironeşte cu privirea.

— Amândoi suntem serioşi, Tak. Lângă el sunt fericită. Mai fericită decât am fost vreodată…

Atunci de ce mă mai cauţi, proasta dracului?

— E minunat, spun eu.

— Dar tu? întreabă ea, chiar interesată. Eşti fericit?

Ridic o sprânceană ca să trag de timp. Mă uit chiorâş la ea, gest care o făcea să râdă. De data asta mă aleg doar cu un zâmbet matern.

— Fericit? spun eu şi mă strâmb altfel. La chestia asta n-am excelat niciodată… Într-un fel, da, am ieşit înainte de vreme, ca tine. Amnistie totală din partea Naţiunilor Unite.

— Mda, am auzit despre asta. Erai pe Pământ, nu?

— O vreme.

— Şi acum?

Fac un gest vag.

— Acum lucrez. Nimic deosebit, cum faceţi voi pe braţul de Nord, dar m-ajută să achit corpul.

— E ceva legal?

— Glumeşti?

Îi cade faţa.

— Dacă aşa stau lucrurile, Tak, n-am voie să discut cu tine. E prevăzut în contractul reîntrupării. Sunt în perioada de eliberare condiţionată, n-am voie să mă întâlnesc cu…

Clatină din cap.

— Infractorii?

— Nu râde de mine, Tak.

Oftez.

— Nu râd, Sarah. Mă bucur mult că lucrurile s-au aranjat pentru tine. Dar nu-mi vine să cred că te-ai apucat de scris biocoduri. În loc să le furi.

Zâmbeşte din nou, gestul ei de bază pentru toată conversaţia noastră, dar de data asta e puţin crispat.

— Oamenii se mai schimbă, zice ea. Ar trebui să-ncerci şi tu.

O pauză stânjenitoare.

— Poate.

Altă pauză.

— Ascultă, trebuie să mă-ntorc. Probabil că Josef n-a…

— Fii serioasă! spun eu şi arăt paharele goale, singure, de pe masa din lemn-oglindă.

Era o vreme în care nu ne dezlipeam dintr-un bar ca ăsta fără să umplem masa cu pahare mari, golite, şi pipe de unică folosinţă.

— Ţi-ai pierdut respectul de sine, femeie? Mai rezistă un rând.

Rezistă, dar asta nu alungă stânjeneala dintre noi. Şi, după ce goleşte paharul, se ridică şi mă sărută pe ambii obraji şi mă lasă singur.

Şi n-o mai văd niciodată.

⟨8⟩

— Sachilowska? a întrebat Virginia Vidaura încruntându-se, încercând să-şi amintească. O tipă înaltă, nu? Cu o coafură aiurea, peste un ochi? Mda. Parcă ai adus-o odată la o petrecere, când mai locuiam cu Yaros în casa aia de pe strada Ukai.

— Exact.

— Vasăzică a plecat spre braţul de Nord, iar tu ai intrat din nou în banda Gândăceii Albaştri. De ce? Ca să-i faci în ciudă?

La fel ca lumina soarelui şi armătura din metal ieftin a terasei pe care ne aflam, întrebarea strălucea prea tare. Mi-am întors privirea spre ocean. Fără acelaşi efect pe care apa îl avea asupra lui Brasil.

— Nu chiar, Virginia. Eram deja la voi când am văzut-o din nou. Nici nu ştiam că ieşise. Când m-am întors de pe Pământ, auzisem că trebuia să-şi ispăşească toată pedeapsa. Doar omorâse un poliţist, nu?

— Şi tu la fel.

— Mda, numai că aici a fost vorba despre bani de pe Pământ şi influenţa Naţiunilor Unite.

— OK, a consimţit Vidaura, a învârtit linguriţa în ceaşca de cafea şi s-a încruntat din nou, semn al unei amintiri neplăcute. Aşadar, aţi ieşit în momente diferite şi v-aţi pierdut unul de altul. E trist, dar aşa ceva se-ntâmplă tot timpul.

Dincolo de zgomotul valurilor l-am auzit din nou pe Japaridze.

Dacă te laşi în voia refluxului celor trei luni de pe cer, o să te trezeşti departe de tot ce ţi-a fost drag pe lumea asta.

— La naiba, aşa-i. Se-ntâmplă tot timpul, am zis eu şi m-am întors cu faţa spre ea, peste masa umbrită şi răcorită de paravan. Dar nu-i vorba c-am pierdut-o, Virginia. Am lăsat-o să plece. Am lăsat-o să plece cu găozarul ăla, Josef, şi i-am întors spatele.

A părut că se dumireşte.

— Aha! *Aşa* se explică interesul brusc faţă de Latimer şi de Sanction IV. Ştii, mereu m-am întrebat de ce te-ai răzgândit atât de brusc.

— N-a fost numai asta, am minţit eu.

— OK.

Expresia ei mă îndemna să nu mă obosesc, fiindcă oricum nu mă credea.

— Atunci ce i s-a întâmplat lui Sachilowska cât ai fost plecat, ce te-a făcut să dai iama prin preoţii ăştia?

— Braţul de Nord al Arhipelagului Millsport. Nu ghiceşti?

— S-au convertit?

— *El* s-a convertit. Şi a tras-o şi pe ea.

— Zău? Asta înseamnă victimă la tine?

— Virginia, a fost *obligată prin contract!* am strigat eu.

Paravanele din jurul mesei reduceau din căldură şi din zgomot, dar nu erau complet impermeabile. Cei de la mesele apropiate au întors capul spre mine. M-am chinuit să-mi înăbuş furia apelând, disperat, la detaşarea agentului special.

— Guvernele se schimbă la fel ca oamenii, am spus cu o voce plată. La doi ani după ce-a ajuns acolo, guvernul a sistat finanţarea proiectelor de pe braţul nordic, promulgând o etică nouă, anti-inginerie, ca să-şi justifice măsura. Nu stricaţi echilibrul firesc al biosistemelor planetare. Lăsaţi curentul Mikuni să se potolească singur, e o soluţie mai bună, mai înţeleaptă. Şi mai ieftină, desigur. Sarah mai avea de plătit şapte ani, şi asta la tarifele de consultanţă în biocoduri pe care le practica înainte. Majoritatea

satelor puteau scăpa de sărăcie doar cu proiectul Mikuni. Dracu' ştie ce-au simţit când s-au văzut nevoite să trăiască iar doar din pescuit.

— Putea să plece de-acolo.

— *Făcuseră un copil, cum să plece?*

„Ia o pauză, respiră adânc. Priveşte spre ocean. Calmează-te."

— Făcuseră un copil, o fetiţă. S-au trezit că rămăseseră fără un ban. Şi amândoi erau de pe braţul de Nord, unul dintre motivele pentru care numele ei a apărut din computer pentru eliberare condiţionată. Nu ştiu, poate au crezut că se pot descurca într-un fel sau altul. Din câte-am auzit, proiectul Mikuni a mai primit câte un simulacru de finanţare până a căzut cu totul. Poate au sperat într-o schimbare.

— Care a venit. Noua Revelaţie.

— Mda. Clasica dinamică a sărăciei, oamenii se agaţă de orice. Iar dacă opţiunea e religia sau revoluţia, guvernul e cât se poate de mulţumit să facă un pas înapoi şi să-i lase pe preoţi să aibă grijă de populaţie. Toate satele alea aveau deja credinţa lor. Stil de viaţă auster, ordine socială rigidă, societate dominată de bărbaţi. Ca pe Sharya. A fost nevoie doar ca militanţii Noii Revelaţii şi criza economică să intervină în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat? A deranjat vreun mascul venerabil?

— Nu. Nu ea, fiica lor. A fost implicată într-un accident la pescuit. Nu ştiu amănunte. A fost omorâtă. Cu recuperarea memoriei corticale. Furia mă încerca din nou, ca nişte ace de gheaţă care mi se înfigeau în cap. Doar că aşa ceva *nu-i* permis.

Ironia finală. Marţienii, cândva ameninţarea vechilor credinţe pământene pe măsură ce cunoaşterea civilizaţiei lor interstelare, preumane, veche de un milion de ani, desfiinţa înţelegerea de către specia umană a locului său în univers. Acum prezentaţi de Noua Revelaţie ca îngeri; primele creaţii înaripate ale lui Dumnezeu, *fără ca în vreunul dintre puţinele cadavre mumificate pe care ni le lăsaseră să se găsească măcar o urmă de memorie corticală.* Pentru o minte înecată în psihoza credinţei, corolarul era inevitabil. Reîntruparea era un rău născut în inima neagră a ştiinţei umane, o deraiere de la calea spre viaţa de apoi şi divinitate. Ceva abominabil.

Am privit lung spre ocean. Cuvintele au început să-mi cadă precum firele de cenuşă:

— A încercat să fugă. Singură. Josef era deja îndoctrinat, n-a vrut s-o ajute. Aşa că Sarah a luat cadavrul fiicei, de una singură, şi a furat un skimmer. S-a îndreptat spre est, de-a lungul coastei, căutând un canal pe

care să-l traverseze ca să ajungă în sud, la Millsport. Preoţii au găsit-o şi au adus-o înapoi. Ajutaţi de Josef. Au aşezat-o pe un scaun de tortură, în mijlocul satului, şi au silit-o să vadă cum îi scot memoria fetei şi o iau cu ei. Apoi i-au făcut acelaşi lucru. În timp ce era conştientă. Ca să-şi poată înţelege pe deplin izbăvirea.

Am înghiţit în sec. M-a durut. În jurul nostru, mulţimea de turişti se foia de colo-colo ca o maree multicoloră, fără noimă.

— Pe urmă, tot satul a sărbătorit eliberarea sufletelor lor. Doctrina Noii Revelaţii spune că memoria corticală trebuie topită bine, ca să iasă demonul din ea. În plus, pe braţul de Nord, oamenii au propriile superstiţii. Pun memoriile într-o ambarcaţiune de două persoane, acoperită cu plastic ce reflectă sunetul. Înaintează cincizeci de kilometri în ocean şi, undeva, preotul care oficiază slujba aruncă memoriile peste bord. Nu cunoaşte cursul ambarcaţiunii, iar cârmaciul nu trebuie să ştie unde au fost aruncate memoriile.

— Sună a sistem uşor de corupt.

— Poate. Dar nu în cazul ăsta. I-am torturat pe amândoi până au murit şi nu mi-au spus nimic. Mai degrabă găseam memoria lui Sarah dacă Reciful lui Hirata se răsturna peste ea!

I-am simţit privirea aţintită asupra mea şi m-am întors.

— Deci ai fost acolo, a murmurat ea.

— Acum doi ani. M-am dus s-o caut după ce m-am întors de pe Latimer. Dar l-am găsit pe Josef, care se smiorcăia lângă mormântul ei. El mi-a povestit tot – amintirea acelui moment m-a făcut să tresar – în cele din urmă. De la el am aflat numele cârmaciului şi al preotului. I-am găsit şi pe ei… Dar, cum îţi spuneam, n-am aflat nimic folositor.

— Apoi?

— Apoi m-am întors în sat şi i-am omorât pe ceilalţi.

— Care ceilalţi?

— Ceilalţi săteni. Pe fiecare găozar adult din ziua când a murit Sarah. Am pus un hacker din Millsport să caute prin dosarele sătenilor, nume şi feţe. Toţi cei care ar fi putut ridica un deget în apărarea ei şi n-au făcut-o. Am luat lista, m-am întors în sat şi i-am măcelărit. Mi-am privit mâinile. Şi pe alţi câţiva care mi-au stat în cale.

Mă privea ca pe un străin. Am fluturat din mână, iritat.

— Haide, Virginia. Şi tu şi eu am făcut lucruri mult mai rele, nici nu-mi mai amintesc pe câte planete.

— Văd că ţi-ai păstrat memoria de agent special, a remarcat ea, parcă amorţită.

Am repetat gestul.

— E un fel de-a spune. Pe şaptesprezece planete şi cinci luni. Şi în habitatul ăla din Nevsky Scatter. Şi…

— Le-ai luat memoriile?

— Da, pe a lui Josef şi pe ale preoţilor.

— Le-ai distrus?

— De ce să le distrug? Asta-i tocmai ce şi-ar dori ei. Uitarea de după moarte. Să nu se mai întoarcă…

Am şovăit, deşi acum nu mai avea rost să mă opresc. Şi dacă nici în Vidaura nu mai aveam încredere, în cine puteam să am? Mi-am dres glasul şi am arătat spre nord.

— Acolo, pe Plantaţia de belaiarbă, am un amic în banda haiducilor. Printre alte afaceri se ocupă şi de creşterea panterelor de mlaştină pentru luptele din arene. Uneori, când ies învingătoare, le implantează memorii corticale. Aşa poate să descarce învingători răniţi în corpuri noi şi să încline balanţa în favoarea lui.

— Cred că ştiu ce vrei să spui.

— În schimbul unei sume de bani, ia memoriile de la mine şi le implantează panterelor mai bătrâne. Le dăm timp să se obişnuiască, apoi le dăm drumul în arenă ca să vedem ce se-ntâmplă. Amicul scoate bani buni din organizarea unor meciuri în care se ştie că panterele au implantate memoriile unor oameni; amatorii de lupte se pare că au făcut o pasiune bolnavă pentru aşa ceva. Am aplecat ceaşca şi m-am uitat la zaţ. Probabil că sunt nebuni de-a binelea acum. Să fii prizonierul unei minţi atât de diferite şi să te lupţi pe viaţă şi pe moarte într-o mocirlă… Nu-s sigur că le-a mai rămas ceva din conştiinţa unui om.

Vidaura privea din nou în poală.

— Aşa vrei să te convingi tu?

— Nu, e doar o teorie, am replicat ridicând din umeri. Poate greşesc. Poate le-a mai rămas un crâmpei de conştiinţă. Chiar mai mult. Presupun că în momentele lor mai lucide consideră că au ajuns în iad. Mie-mi convine oricum ar fi.

— Cu ce bani faci asta? a şoptit ea.

Am găsit undeva un zâmbet larg şi l-am afişat.

— Păi, contrar credinţei populare, o parte din ceea ce s-a întâmplat pe

Sanction IV mi-a fost de folos. Nu duc lipsă de fonduri.

A ridicat ochii, strângând din buze, aproape furioasă.

— Ai făcut bani din cele petrecute pe Sanction IV?

— Doar cu sudoarea frunţii, am răspuns calm.

Trăsăturile i s-au destins, semn că încerca să-şi stăvilească furia. Dar vocea îi era la fel de încordată:

— Şi banii ăştia îţi sunt de ajuns?

— De ajuns pentru ce?

— Păi.. A făcut ea şi s-a încruntat. Ca să termini vendeta asta. Îi hăituieşti pe preoţii din sat, dar…

— Nu, asta am făcut anul trecut. N-a durat prea mult, n-au fost chiar atât de mulţi. Acum îi hăituiesc pe membrii activi ai Autorităţii Ecleziastice în momentul în care Sarah a fost ucisă. Pe cei ce-au scris regulile care-au ucis-o. Asta o să-mi ia mai mult timp, fiindcă şi ei sunt mulţi, şi mai în vârstă. Adică apăraţi mai bine.

— Dar n-ai de gând să te-opreşti după ce-i omori pe toţi…

Am clătinat din cap.

— N-am de gând să mă opresc deloc, Virginia. Dacă ei nu mi-o pot da înapoi, de ce m-aş opri?

Capitolul 27

Nu ştiu cât le-a spus Virginia celorlalţi când am revenit în realitatea virtuală amplificată. Am rămas în constructul de cartografiere în timp ce restul s-a retras în apartamentul de hotel, pe care, din obişnuinţă, consideram că-i situat la etaj. Nu ştiu ce le-a spus şi nici nu-mi păsa prea mult. Simţeam că mi se luase o piatră de pe suflet fiindcă reuşisem să-i spun cuiva întreaga poveste.

Să nu mai fiu singurul care o ştie.

Unii, ca Isa sau Plex, ştiau câte ceva, desigur, iar Radul Segesvar chiar mai mult. Ceilalţi habar nu aveau, pentru că Noua Revelaţie trecea sub tăcere, încă de la început, ce le făceam preoţilor. Nu aveau nevoie de publicitate negativă sau de amestecul puterilor lipsite de credinţă, în primul rând al Primelor Familii. Morţile erau trecute ca accidente, spargeri ale unor mănăstiri, jafuri la drumul mare care degeneraseră în crime. Între timp, Isa îmi transmisese că Autoritatea Ecleziastică dăduse ordin să fiu curăţat cu orice preţ. Preoţimea avea şi o aripă militantă, dar era evident că Autoritatea nu avea prea mare încredere în ea şi, ca să fie mai sigură, apelase la câţiva asasini plătiţi din Millsport. Pe înnoptat, într-un orăşel din Arhipelagul Saffron, îl lăsasem pe unul dintre ei să se apropie suficient încât să-şi dovedească priceperea. Nu mă impresionase deloc.

Nu ştiu cât le-a spus Virginia Vidaura colegilor ei surferi, dar numai prezenţa preotului în Kem Point arăta clar că nu ne puteam întoarce pe Fâşie după incursiunea în fortăreaţa Colţii Rilei. Dacă Noua Revelaţie îmi luase urma până aici, o puteau face şi alţii, mult mai competenţi.

Plaja Vchira nu mai conta ca adăpost.

Mari Ado exprima ceea ce probabil era opinia generală:

— Tu, cu problemele tale personale, ne-ai băgat în rahatul ăsta, *tu* trebuie să găseşti o soluţie.

Şi am găsit-o.

Pregătirea de agent special, ca la carte, îmi spunea să mă folosesc de ceea ce aveam la îndemână. Am căutat în jur, mi-am pus mintea la contribuţie şi nu peste mult timp am depistat modalitatea de rezolvare. Dacă problemele personale ne băgaseră în rahat, tot ele ar fi trebuit să ne şi scoată, ocazie cu care puteam clarifica şi altele, ca efect secundar. Ironia situaţiei mă făcuse să zâmbesc.

Dar nu toţi păreau amuzaţi. Ado câtuşi de puţin.

— Să ne încredem în nenorociţii ăia de haiduci? a întrebat ea retoric, cu dispreţul celei crescute în Millsport. Nici să nu vă gândiţi!

Sierra Tres a ridicat o sprânceană.

— Dar ne-am mai folosit de ei, Mari.

— Nu, *voi* v-aţi folosit de ei. Eu mă feresc de astfel de scursori. Iar pe ăsta nici nu-l cunoaşteţi.

— Am auzit de el. Am avut de-a face cu oameni care-au lucrat cu el şi, din câte-am auzit, e un tip de cuvânt. Dar pot să-l verific. Ziceai că-ţi este dator, Kovacs?

— Până peste cap.

— Atunci ar trebui să fie suficient.

— Ce dracu', Sierra! Nu poţi să…

— Segesvar e de-ncredere, am intervenit eu. Ia datoriile în serios în ambele direcţii. Doar de bani e nevoie. Dacă aveţi.

Koi i-a aruncat o privire lui Brasil, care a încuviinţat.

— Da, a zis el. Putem face rost destul de uşor.

— Bravo, Kovacs! Eşti mare!

Virginia a fulgerat-o pe Ado cu privirea.

— Mai tacă-ţi gura, Mari! Doar nu sunt banii tăi. Care sunt în siguranţă într-o bancă comercială din Millsport, nu?

— Ce treabă are asta cu…

— *Destul!* a intervenit Koi şi toată lumea a tăcut.

Sierra Tres a ieşit ca să dea câteva telefoane dintr-una din camerele de pe coridor, iar ceilalţi ne-am întors în construct, în realitatea virtuală amplificată, Tres nu a mai revenit toată ziua – în timp real, a lipsit aproximativ zece minute. Într-un construct poţi folosi diferenţa de timp ca să dai trei-patru telefoane simultan, trecând de la unul la altul în pauzele lungi de câteva minute pe care ţi le oferă pauzele de două secunde ale interlocutorului. Când s-a întors, Tres vorbise suficient cu Segesvar încât să-şi întărească impresia iniţială. Era un haiduc de stil vechi, cel puţin aşa se considera el. Am urcat în apartament şi am format codul discret pe speaker, fără imagine video.

Legătura era proastă. Vocea lui Segesvar a răzbătut printr-un zgomot puternic de fond, rezultat în parte al alternanţei real/virtual şi, în parte, al ţipetelor cuiva.

— M-ai prins într-un moment în care sunt foarte ocupat, Tak. Ce-ar fi să

mă suni mai târziu?

— Ce-ar fi să-mi achit datoria, Rad? Acum, prin transfer direct, cât mai discret cu putinţă? Plus aceeaşi sumă, ca bonus?

În realitatea virtuală, tăcerea s-a prelungit în minute. Poate trei secunde de ezitare la capătul celălalt.

— Interesant! Arată-mi banii şi stăm de vorbă.

M-am uitat la Brasil, care-şi răsfira degetele de la o mână şi ieşea din cameră fără o vorbă. Am făcut un calcul rapid.

— Verifică-ţi contul, i-am spus lui Segesvar. Vei primi banii în zece secunde.

— Suni dintr-un construct?

— Verifică-ţi contul, Rad. Aştept.

Restul a fost uşor.

〈8〉

Într-o realitate virtuală de scurtă durată, nu ai nevoie de somn, iar majoritatea programelor nu includ activităţi care să-l provoace. Însă pe termen lung îţi afectează sănătatea. Dacă rămâi prea mult în constructul de scurtă durată, simţi cum boala îţi dă târcoale. După câteva zile, efectele sunt doar… ciudate. Ca şi cum ai face exces în acelaşi timp şi de tetramet, şi de un drog concentrat ca summit sau synagrip. Din când în când, concentrarea ţi se blochează, ca un motor, nu că n-ar exista un remediu. Faci, mental, o plimbare prin cartier, îţi lubrifiezi mintea cu altceva şi îţi revii. La fel ca în cazul summitului sau al synagripului, începe să-ţi placă să faci ca toţi dracii.

Am lucrat treizeci şi opt de ore fără întrerupere, pregătind tanchetele de asalt, întorcând scenariile pe toate părţile posibile şi imposibile, ciorovăindu-ne. Din când în când, unul dintre noi scotea câte un geamăt exasperat, se lăsa să cadă pe spate în apa din construct, înaltă până la genunchi, şi înota departe de arhipelag, spre linia orizontului. Cu condiţia să-ţi calculezi direcţia cu grijă, să nu te loveşti de o insuliţă trecută cu vederea sau să-ţi zgârii spatele de un recif, era modul ideal de a scăpa de presiune, de a te relaxa. Plutind tot mai departe de vocile celorlalţi, simţeai cum te relaxezi.

Alteori puteai obţine un efect similar clipind des şi revenind în apartamentul de hotel. Acolo găseai mâncare şi băutură la discreţie şi, chiar dacă nimic nu-ţi ajungea în stomac, senzaţia de saţietate, chiar şi de beţie, făcea parte din program. Nu era nevoie să mănânci în construct, cum nici să dormi nu era nevoie, dar mâncarea şi băutura aveau un efect plăcut,

calmant. Aşa că, după treizeci de ore de muncă, şedeam singur când Virginia Vidaura m-a găsit golind un platou cu sashimi şi dând pe gât o ceaşcă de sake din Saffron.

— Aici erai… a zis ea pe un ton neaşteptat de vesel.

— Aici eram.

Şi-a dres glasul.

— Cum stai cu capul?

— Se limpezeşte, am răspuns eu şi am ridicat ceaşca. Vrei şi tu? Cel mai bun *nigori* din Arhipelagul Saffron. Probabil.

— Nu trebuie să crezi ce scrie pe etichete, Tak.

Dar a luat sticla, a materializat în mâna cealaltă o ceaşcă şi a umplut-o.

— *Kampai,* a spus Virginia.

— *Por nosotros.*

Am băut amândoi, după care Virginia s-a aşezat pe scaunul automulant din faţa mea.

— Încerci să mă faci să-mi fie dor de casă? m-a întrebat.

— Nu ştiu. Încerci să te integrezi printre localnici?

— N-am mai fost pe Adoracion de mai bine de o sută cincizeci de ani, Tak. Asta-i casa mea acum. Aici e locul meu.

— Mda, sigur te-ai integrat destul de bine în peisajul politic local.

— Şi în lumea surferilor.

S-a lăsat puţin pe spate şi a ridicat în lateral un picior. Era musculos, lucios şi bronzat după anii petrecuţi pe Vchira, iar costumul de baie îl descoperea de tot. Am simţit cum mi se înteţeşte pulsul.

— Foarte frumos, am recunoscut eu. Yaros spunea că ai dat toţi banii pe corpul ăsta.

Şi-a dat seama de natura excesiv de sexuală a poziţiei şi a lăsat piciorul jos, apoi a luat ceaşca în mâini şi s-a aplecat spre mine.

— Ce ţi-a mai spus?

— Păi, n-am stat prea mult de vorbă. Am încercat să aflu unde eşti.

— Deci mă căutai.

— Întocmai. Ceva m-a făcut să nu spun mai multe. Te căutam.

— Şi acum, că m-ai găsit, ce se-ntâmplă?

Pulsul mi-o luase razna. Stresul prea multelor ore petrecute în construct îşi făcea din nou simţită prezenţa. Imaginile au început să mi se învălmăşească în minte. Virginia Vidaura, instructorul de agenţi speciali, inaccesibilă, neînduplecată, cu privirea cruntă, apărută în faţa noastră la

încorporare, o întruchipare a competenţei feminine, de neatins. Cu o voce din care uneori răzbătea voioşia şi cu nişte ochi ce, într-un alt context, mai puţin marcat de constrângeri, te-ar fi dus cu gândul la senzualitate. O încercare stângace, de tot râsul, din partea lui Jimmy de Soto de a flirta cu ea la barul popotei, respinsă brutal, cu o lipsă totală de interes. Autoritate exercitată fără cea mai mică urmă de tensiune sexuală. Propriile mele fantezii nebuneşti, frustrate, dispărând treptat sub povara respectului imens, neştirbit de la încorporare încoace.

Apoi lupta, risipirea finală a oricăror iluzii romantice care poate că dăinuiseră de-a lungul anilor de instrucţie. Chipul Virginiei pe şase corpuri diferite, pe o duzină de planete diferite, aspritã fie de durere sau de furie, fie de concentrarea asupra misiunii. Mirosul greu al corpului ei nespălat de prea mult timp, într-o navetă minusculă, pe partea întunecată a satelitului planetei Loyko, mâinile mele pătate de sângele ei într-o noapte de pomină, în Zihicce, când era cât pe-aci să moară. Expresia de pe faţa ei la auzul ordinului de a zdrobi orice rezistenţă în Neruda.

Crezusem că momentele acelea ne duseseră dincolo de orice dorinţă sexuală. Ne afectaseră atât de mult, încât, prin comparaţie, contactul sexual părea ceva derizoriu. Ultima oară când fusesem pe Vchira şi văzusem felul în care Brasil se apleca spre ea – numai descendenţa ei din Adoracion era de-ajuns ca să-i trezească dorinţa –, mă simţisem oarecum superior. Chiar şi în cazul lui Yaroslav, al relaţiei lor pe termen lung, dar cu întreruperi, eram sigur că el nu reuşea s-o înţeleagă pe femeia alături de care luptasem în mai multe zone ale Protectoratului decât se puteau vizita vreodată.

Mi-am ascuns gândul în dosul unei priviri curioase.

— Crezi că-i o idee bună?

— Nu, a răspuns ea răguşit. Tu crezi?

— Hm… Ca să fiu cinstit, a început să nu-mi mai pese. Dar nu sunt eu cel ataşat de Jack Soul Brasil.

A izbucnit în râs.

— Chestia asta n-are cum să-l deranjeze pe Jack. Nici măcar nu-i reală, Tak. Şi, oricum, n-are cum să afle.

Am privit în jur.

— Ar putea să apară în orice clipă. El sau oricare altul. Nu sunt mare amator de sex în public.

— Nici eu, a zis şi mi-a întins mâna. Vino cu mine.

M-a condus pe coridor. În ambele direcţii, uşi identice se reflectau

reciproc peste mocheta obişnuită, cenuşiu, şi, după câteva zeci de metri, se pierdeau într-o ceaţă alburie. Am mers, mână în mână, până în locul din care începea ceaţa, simţindu-i răceala. Vidaura a deschis ultima uşă de pe stânga. Ne-am strecurat înăuntru, pipăindu-ne deja.

Nu mi-a trebuit mult să-i scot hainele. La cinci secunde după ce închisese uşa, Virginia îmi trăsese şortul de surfer până la glezne şi-mi freca repede între palme penisul tot mai tare. M-am retras cu greu, i-am desfăcut bretelele costumului de baie şi am lăsat-o goală până la brâu, apoi mi-am vârât podul palmei între coapsele ei. Respiraţia i s-a înteţit, muşchii abdominali i s-au încordat. Am îngenuncheat şi am tras de costum tot mai jos, peste şolduri şi coapse, până a făcut un pas lateral ca să scape de el. Pe urmă i-am îndepărtat cu degetele buzele vulvei, mi-am trecut, uşor, limba peste ea şi m-am ridicat în picioare s-o sărut pe gură. S-a înfiorat din nou. Mi-a supt limba şi a muşcat-o blând, m-a prins de cap cu ambele mâini şi m-a împins în jos. Mi-am trecut buricele degetelor peste pliurile vulvei, umede şi fierbinţi, şi i-am apăsat clitorisul. Virginia s-a cutremurat şi a zâmbit.

— Şi acum, că m-ai găsit, ce se-ntâmplă? a repetat ea, cu ochii aproape închişi.

— Acum vreau să aflu dacă muşchii coapselor sunt chiar atât de tari pe cât par.

Ochii i s-au aprins şi a zâmbit din nou.

— Te umplu de vânătăi. Îţi rup spinarea.

— Adică o să-ncerci.

A scos un sunet lacom, stins, şi m-a muşcat de buza inferioară. I-am vârât un braţ sub un genunchi şi am ridicat-o. Virginia m-a prins de umeri, a trecut un picior în jurul taliei mele, apoi s-a aplecat spre penis şi l-a apăsat tare în ea. În clipele în care vorbiserăm, vaginul i se înmuiase şi i se umezise, aşteptând. Cu mâna liberă, i-am desfăcut picioarele şi mai mult. S-a lăsat în mine, icnind în momentul penetrării şi legănându-se înainte şi înapoi de la brâu în sus. Coapsele mi-au prins talia ca într-un cleşte, cu forţa promisă. M-am dat câţiva paşi în spate, până m-am proptit într-un perete, ca să-mi pot controla mişcările.

Nu a durat mult. Vidaura şi-a înfipt mâinile mai adânc în umerii mei şi a început să culiseze în penisul meu, gâfâind de efort, tot mai tare şi mai repede, pe măsură ce se apropia de orgasm. Ţinând pasul cu ea, simţeam cum penisul se umple de căldură, cum îl freacă pereţii vaginului. Mi-am

pierdut bruma de control pe care o aveam, i-am apucat fesele cu ambele mâini şi am tras-o şi mai tare spre mine. Deasupra mea, ochii ei închişi s-au deschis o clipă, zâmbitori. Virginia a scos limba şi a frecat-o de dinţii de sus. Am zâmbit şi eu, încordat, gata să explodez. A urmat o luptă, Vidaura arcuindu-şi pântecele în faţă şi şoldurile în spate, împingând capul penisului înapoi în vagin, între pereţii lui tari, eu izbind-o de mine şi încercând să mă afund în ea până la plăsele.

Lupta s-a încheiat într-o avalanşă senzorială.

Sudoarea ne acoperea pielea, alunecoasă sub mâinile noastre avide…

Rânjete şi săruturi aproape ca nişte muşcături…

Respiraţie frenetică, scăpată de sub control…

Faţa mea, ascunsă în sânii ei uşor umflaţi şi în spaţiul plin de sudoare dintre ei…

Faţa ei frecându-se de capul meu…

Un moment agonizant, când s-a lipit de mine cu toată forţa…

Un ţipăt, poate al ei, poate al meu…

…apoi lichidul ţâşnit al eliberării, prăbuşirea, tremurând şi alunecând pe podea, într-un vălmăşag de braţe, de picioare şi de corpuri cuprinse de spasme.

Istoviţi.

După o vreme, m-am rezemat într-un cot. Penisul flasc a ieşit, ea a mişcat un picior şi a gemut încet. Am încercat să trecem la o poziţie mai decentă. Virginia a deschis un ochi şi a zâmbit.

— Ia spune-mi, soldat. Nu-i aşa că voiai de mult să faci asta?

Am zâmbit şi eu, abia schiţat.

— Dintotdeauna. Tu?

— Mi-a dat prin gând de vreo două ori.

S-a împins cu tălpile în perete şi s-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se în coate. Şi-a plimbat ochii peste propriul corp, apoi peste al meu.

— Dar nu mi-o trag cu recruţii. Dumnezeule, în ce hal suntem!

Mi-am trecut o mână peste abdomenul ei asudat şi i-am vârât un deget în despicătura cu care începe vaginul. A tresărit şi a zâmbit.

— Facem un duş?

— Mda, a răspuns ea strâmbând din buze. N-ar fi rău.

Sub duş am început să ne-o tragem din nou, dar nici ea, nici eu cu aceeaşi frenezie de prima dată, şi n-am rămas acolo. Am dus-o în dormitor şi am întins-o, udă, pe pat. Am îngenuncheat aproape de capul ei, i l-am

întors uşor şi i-am împins gura spre penis. A început să-l sugă, mai întâi cu mişcări domoale, apoi tot mai repede. M-am întins de-a-ndoaselea lângă corpul ei zvelt, musculos, am întors capul şi i-am desfăcut coapsele. I-am strecurat un braţ pe după şolduri, i-am apropiat vaginul de faţa mea şi mi-am pus limba la treabă. Foamea a revenit cu furie, dezlănţuită. Îmi simţeam stomacul de parcă s-ar fi umplut de sârme ce se atingeau mereu, scoţând scântei. Virginia icnea înfundat. La un moment dat, s-a răsucit şi s-a ghemuit pe mine, sprijinită în coate şi în genunchii desfăcuţi. Mă strivea cu şoldurile şi coapsele, îmi freca penisul cu gura şi cu mâna.

Timpul se scurgea lent, delirant. Fără vreun stimulent chimic, nu ne ştiam îndeajuns de bine ca să avem un orgasm cu adevărat sincronizat, dar pregătirea de agent special sau poate altceva a reuşit să suplinească lipsa. Când, în sfârşit, mi-am dat drumul în gura ei, forţa ejaculării m-a îndoit de mijloc, dând-o jos de pe mine şi, din reflex, făcându-mă să-i cuprind şoldurile cu braţele. Am tras-o la loc peste mine şi, înnebunit, i-am căutat cu limba vaginul, pentru ca, în clipa următoare, s-o respingă, cutremurându-se, ejaculând, ţipând, tremurând, apoi prăbuşindu-se peste mine.

Curând după aceea, s-a răsucit şi a încrucişat picioarele, privindu-mă cât se poate de serios, ca şi cum s-ar fi confruntat cu o problemă pe care nu putea s-o rezolve.

— Cred că-i de-ajuns, a zis Virginia. Propun să ne întoarcem.

〈8〉

Mai târziu am privit de pe plajă, alături de Sierra Tres şi de Jack Soul Brasil, cum ultimele raze ale soarelui la asfinţit se reflectau, arămii, de marginea lui Marikanon, care devenea tot mai mare, întrebându-mă dacă nu cumva făcusem o greşeală. Nu gândeam destul de limpede ca să-mi dau seama. Intrasem în realitatea virtuală cu reacţiile fizice sub control şi, în pofida partidei de sex nebun pe care o avusesem cu Virginia Vidaura, corpul meu real duduia de hormoni. La un anumit nivel cel puţin, poate că aşa ceva nici nu avusese loc.

M-am uitat pe furiş la Brasil, întrebându-mă şi despre el. Brasil, care nu avusese nicio reacţie vizibilă în clipa în care eu şi Vidaura reintraserăm în construct la interval de două minute, chiar dacă din direcţii diferite ale arhipelagului. Brasil, care lucrase cu aceeaşi sârguinţă, eleganţă şi bună dispoziţie până puseserăm la punct toate datele incursiunii şi ale revenirii. Care aşezase, firesc, o mână pe ceafa Virginiei şi schiţase un zâmbet spre mine cu doar o clipă înainte să dispară din realitatea virtuală cu o

coordonare care vorbea de la sine.

— O să-ţi primeşti banii înapoi, fii fără grijă, i-am spus eu.

Brasil a tresărit impacientat.

— Ştiu, Tak. Nu de bani îmi fac griji. În cazul în care ne-ai fi cerut, ţi-am fi achitat datoria faţă de Segesvar şi fără obligaţii. Încă putem s-o facem… ca o recompensă, dacă vrei, pentru ce ne-ai adus.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns sec. Pentru mine e un împrumut. Ţi-l returnez de-ndată ce se liniştesc lucrurile.

Sierra Tress a pufnit încet, dispreţuitor. M-am întors spre ea.

— Am spus ceva amuzant?

— Da. Că lucrurile se vor linişti cât de curând.

Am privit cum se furişează noaptea dinspre ocean. La capătul întunecat al orizontului, Daikoku se înălţa ca să se alăture lui Marikanon pe cer, spre apus. Mai departe, pe plajă, restul echipei lui Brasil făcea un foc de tabără. În jurul grămezii tot mai mari de lemne culese de pe ţărm, siluete vagi se maimuţăreau şi râdeau, uitând de griji. În ciuda presimţirilor sumbre ale lui Tres sau ale mele, era o seară mai liniştită ca niciodată, blândă şi răcoroasă ca nisipul de sub picioare. După orele intense petrecute în realitatea virtuală, parcă nu mai rămânea nimic de făcut sau de spus până a doua zi. Iar în acest moment, a doua zi se pregătea să vină din partea cealaltă a planetei, ca un val mare, tot mai năvalnic. Dacă aş fi fost Koi, probabil că aş fi simţit cum marşul istoriei îşi ţinea răsuflarea.

— Presupun că-n seara asta nu merge nimeni la culcare mai devreme, am remarcat eu, arătând spre pregătirile pentru focul de tabără.

— Peste câteva zile am putea fi morţi de-adevăratelea, a replicat Tres. Avem timp din belşug să dormim atunci.

Brusc, şi-a scos tricoul, făcându-şi sânii să se ridice şi să se legene ademenitor. Asta-mi mai trebuia acum… Şi-a aruncat tricoul pe nisip şi s-a îndreptat spre apă.

— Vreau să fac o baie, ne-a strigat. Mai vine careva?

I-am aruncat o privire lui Brasil, care a ridicat din umeri şi a urmat-o.

I-am văzut cum plonjează în apă şi apoi cum încep să înoate în larg. După vreo zece metri, Brasil s-a vârât la fund, a ieşit aproape imediat la suprafaţă şi i-a strigat ceva lui Tres. Tânăra se zbenguia în apă, însă a ascultat ce îi spunea Brasil şi s-a scufundat şi ea. Bărbatul a făcut la fel. Au rămas sub apă cam un minut, apoi au ieşit la suprafaţă, stropindu-se reciproc şi vorbind însufleţit, aproape la o sută de metri de ţărm. Era ca şi

cum aş fi privit delfinii de pe Reciful lui Hirata.

M-am întors la dreapta şi am pornit spre focul de tabără. Cei de acolo au înclinat din cap, în semn de salut, unii chiar mi-au zâmbit. Spre surprinderea mea, Daniel a ridicat ochii din locul în care stătea alături de câţiva necunoscuţi şi mi-a întins o sticlă cu ceva. Mi s-a părut nepoliticos să refuz. Am tras o duşcă şi am tuşit – votca te ardea pe gât, semn sigur că era de casă.

— E tare, nu glumă, am îngăimat şi am înapoiat sticla.

— Da. Nu se compară cu nimic în partea asta a Fâşiei, a spus el, uşor ameţit. Ia loc şi mai trage o duşcă. Ea e Andreea, cea mai bună prietenă a mea. Hiro. Ai grijă, e mult mai în vârstă decât pare! E pe Vchira dinainte să mă nasc eu. Asta-i Magda. Cam drăcoasă, dar, după ce-o cunoşti, o să vezi că vă puteţi înţelege.

Magda l-a plesnit veselă peste frunte şi i-a luat sticla din mână. Neavând altceva mai bun de făcut, m-am aşezat lângă ei. Andreea s-a întins ca să dea mâna cu mine.

— Voiam să-ţi spun mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru noi, a murmurat ea într-o amanglică de Millsport. Fără tine poate n-am fi aflat că-i în viaţă.

Daniel a încuviinţat din cap, votca dând gestului o solemnitate exagerată.

— Aşa-i, Kovacs-san. Am cam sărit calul când ai sosit. Ca să fiu sincer, credeam că mănânci căcat. Că vrei să ne tragi în piept. Dar acum, alături de Koi, în sfârşit trecem la acţiune. Vom întoarce planeta asta cu susu-n jos.

Ceilalţi şi-au murmurat acordul, cu prea mult entuziasm pentru gustul meu.

— Prin comparaţie, Decolonizarea va fi ca o simplă încăierare pe chei, a zis Hiro.

Am luat sticla şi am băut din nou. A doua oară, votca parcă nu mai era la fel de rea. Poate că-mi amorţiseră papilele gustative.

— Cum arată? a întrebat Andreea.

— Hm, am făcut eu, brusc revenindu-mi în minte imaginea unei femei care se credea Nadia Makita.

Cu faţa desfigurată de convulsiile orgasmului. Cocteilul de hormoni din sistemul meu a tresărit hulpav.

— E… altfel. Mi-e greu să explic.

Andreea zâmbea fericită.

— Ce noroc ai… c-ai întâlnit-o… c-ai vorbit cu ea.

— Lasă, o s-o vezi şi tu, a spus Daniel, puţin împleticit. De-ndată ce-o

scoatem din mâinile găozarilor…

Chiote pe mai multe voci. Cineva aprindea focul.

— A sosit momentul să ne răzbunăm pe harlaniţi. Şi pe gunoaiele alea din Primele Familii. Moartea Adevărată, asta-i răsplata! a rostit Hiro încruntat.

— Ce bine va fi să avem din nou pe cineva care ştie ce trebuie făcut, s-a bucurat Andreea în timp ce priveam toţi cum se înteţesc flăcările.

PARTEA A IV-A

Asta-i tot ce contează

„Un lucru trebuie să înţelegem: revoluţia cere sacrificii.”

Sandor Spaventa *Sarcini pentru avangarda quellistă*

Capitolul 28

La nord-est, după curbura planetei dinspre Kossuth, se află Arhipelagul Millsport, în Oceanul Nurimono, ca o farfurie plată, făcută bucăţele. Cândva, cu eoni în urmă, era un sistem vulcanic masiv, care se întindea pe sute de kilometri, originea fiind evidentă şi acum în marginile ciudat curbate ale insulelor de pe exterior. Focurile care au alimentat erupţiile s-au stins demult, dar au lăsat în urmă un lanţ muntos înalt, contorsionat, ale cărui vârfuri au rezistat asaltului apei. Faţă de alte arhipelaguri de pe Lumea lui Harlan, lava scursă a îmbogăţit solul, motiv pentru care cea mai mare parte din suprafaţă este acoperită de o vegetaţie luxuriantă. Mai târziu au venit marţienii, care au adăugat propriile plante coloniale. Şi mai târziu au venit oamenii, care au procedat la fel.

În inima arhipelagului, Millsport se întinde într-o splendoare de centon şi sticlă topită. E o nebunie de inginerie urbană, fiecare stâncă, fiecare povârniş este plin de volute ce ajung până în apă şi dincolo de ea sub forma unor platforme late şi poduri lungi de kilometri. Deşi oraşele din Kossuth şi din New Hokkaido au crescut şi s-au dezvoltat în unele perioade din ultimii patru sute de ani, niciunul de pe Lumea lui Harlan nu se compară cu această metropolă. Cu peste douăzeci de milioane de locuitori, portal pentru singurele nave spaţiale comerciale pe care le permite reţeaua orbitală, capitală, putere corporatistă şi culturală, simţi cum Millsport te trage spre el ca un maelstrom oriunde te-ai afla pe Lumea lui Harlan.

— Nu pot să sufăr locul ăsta, a spus Mari Ado în timp ce colindam străzile bine întreţinute din Tadaimako în căutarea unei cafenele pe nume Makita.

La fel ca Brasil, apelase la complexul spinal infecţios pe întreaga durată a incursiunii şi drogul îi producea o stare de irascibilitate.

— Tiranie metropolitană la scară globală. Niciun oraş n-ar trebui să exercite atâta influenţă.

Era o diatribă standard – direct din manualul quellist. În esenţă, quelliştii spun, de secole întregi, acelaşi lucru despre Millsport. Şi, desigur, au dreptate, dar e uimitor cum repetarea constantă poate face ca până şi cele mai evidente adevăruri să sune enervant şi, în consecinţă, să fie combătute.

— Ai crescut aici, nu?

— Şi ce dacă? a replicat ea aruncându-mi o privire furioasă. Trebuie să-

mi şi placă?

— Nu neapărat.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Tadaimako fremăta în jurul nostru, mai aglomerat şi mai stilat decât atunci când îl văzusem ultima dată, în urmă cu peste treizeci de ani. În vechiul cartier portuar, cândva un loc sordid, de dezmăţ pentru aristocraţi şi tineri corporatişti, apăruseră outleturi şi cafenele luxoase. Multe dintre barurile şi localurile pentru narcomani dispăruseră de asemenea, fiind înlocuite cu altele, mai tentante prin publicitatea lor agresivă. Fiecare faţadă, proaspăt vopsită şi protejată de bacterii, strălucea în lumina soarelui, iar pavajul de sub picioarele noastre era imaculat. Până şi mirosul oceanului, câteva străzi mai încolo, părea antiseptic – niciun iz de iarbă putrezită sau de substanţe chimice deversate, deşi portul era plin de iahturi.

În ton cu estetica preponderentă, cafeneaua Makita era un local curat, în culori ţipătoare, care încerca din răsputeri să pară rău famat. Ferestre pătate artistic aproape că nu lăsau să intre lumina soarelui, iar înăuntru, pereţii erau împodobiţi cu reproduceri după imagini din vremea Decolonizării şi cu aforisme aparţinând lui Quell, înrămate cu pricepere. Într-un colţ pâlpâia inevitabila hologramă iconică a lui Quell, cea cu cicatricea lăsată de şrapnel pe bărbie. Din difuzoare se auzea vocea lui Dizzy Csango. Improvizaţii din Millsport, *Reverie pe Plantaţie.*

Isa şedea într-un separeu din spate, având în faţă un pahar mare, aproape gol. Părul îi era vopsit roşu intens şi mai lung decât înainte. Îşi pulverizase pe obraji un spray gri, ca să arate ca un arlechin, iar ochii aveau un luciu puternic, semn al lipsei de hemoglobină, micile lor striaţii părând că vor exploda dintr-o clipă într-alta. Mufele îi tronau şi acum pe gât, una fiind conectată la consola pe care o adusese cu ea. O imagine proiectată în aer, deasupra consolei, o prezenta drept studentă care se pregăteşte pentru un examen. Poate şi ca urmare a ultimei noastre întâlniri, consola asigura un câmp de interferenţă ce împiedica ascultarea conversaţiei din separeu.

— Cam târziu, ne-a întâmpinat ea.

Am zâmbit şi m-am aşezat.

— Sfertul academic, Isa. Ea e Mari. Mari, Isa… Care-i treaba?

Isa a măsurat-o pe Mari cu o privire obraznică, apoi a întors capul şi s-a deconectat cu un gest elegant, îndelung exersat, dezvelindu-şi ceafa.

— Totul e-n regulă. Mergem pe tăcute. Nimic nou dinspre poliţia din Millsport, nimic nou dinspre unităţile de pază folosite de Primele Familii.

Nimeni n-a aflat că sunteţi aici.

Primisem o veste bună, care mă bucura foarte mult şi care avea logica ei. Traversaserăm oraşul la începutul săptămânii, ne împărţiserăm în şase grupuri, fiecare sosind în altă zi. Cu acte false, după standardele de impenetrabilitate ale Gândăceilor Albaştri şi cu mai multe mijloace de transport, de la cargoboturi de mare viteză, la un vas de croazieră al Companiei Saffron. Cu atâţia oameni care se strângeau în Millsport de pe întreaga planetă pentru a sărbători Ziua lui Harlan, ar fi fost fie ghinion, fie o proastă organizare ca unul sau mai mulţi dintre noi să fie prinşi.

Vestea nu putea decât să ne bucure.

— Cum e paza la Rila?

— Am observat mai puţină zarvă decât ar produce apariţia soţiei unui preot. Dacă v-ar şti planurile, cei de-acolo ar fi schimbat cu siguranţă protocolul, dar n-au făcut-o.

— Poate că n-ai observat tu, a intervenit Mari.

Isa a fixat-o cu altă privire rece.

— Draga mea, te pricepi *cât de cât* la informatică?

— Cunosc nivelurile de codare cu care lucrăm.

— Şi eu. Spune-mi, cum crezi că-mi plătesc taxele şcolare?

Mari Ado a lăsat privirea în jos.

— Cu mici infracţiuni, aş spune eu.

— Minunat, a replicat Isa şi a întors capul spre mine. *Unde-ai* găsit-o pe asta, Tak? La Madam Mi?

— Potoleşte-te, Isa.

A scos un oftat prelung, de suferinţă adolescentină.

— OK, Tak. De dragul tău… de dragul tău n-o să-i smulg părul din cap căcăcioasei ăsteia rele de gură… Mari, pentru cultura ta generală, eu lucrez nopţile, pe bani buni, sub pseudonim, concep programe de securitate ca liber-profesionist pentru mai multe corporaţii decât sulele pe care le-ai supt tu pe străzile lăturalnice ale oraşului.

A aşteptat apoi încordată. Ado a fulgerat-o cu privirea, apoi a zâmbit şi s-a aplecat spre ea, aproape imperceptibil, şi i-a răspuns caustic:

— Ascultă, fecioara lui peşte, te-nşeli amarnic dacă-ţi închipui c-o să sar la bătaie. Şi ai mare noroc. În eventualitatea, puţin probabilă, că reuşeşti să mă scoţi din sărite, o să zici c-am intrat cu skimmeru-n tine. Hai mai bine să vorbim de-ale noastre, pe urmă poţi să te joci de-a hoţii de date cu colegii tăi şi să te dai mare că ştii cum merg lucrurile în lumea asta.

— Curva dra…

— Isa! m-am răstit la ea şi am întins o mână ca s-o opresc să se ridice. Destul! Mari are dreptate. Te poate ucide cu mâinile goale, fără nici cel mai mic efort. Potoleşte-te, altfel nu vezi un ban de la mine!

Isei mi-a aruncat o privire de dezamăgire trădată. Din cauza machiajului de arlechin nu-ţi puteai da seama, dar mi-am închipuit că e roşie de furie. Poate aluzia la virginitate atinsese o coardă sensibilă. Mari Ado a avut eleganţa să nu se arate încântată.

— Nu m-a obligat nimeni să v-ajut, mi-a şoptit Isa. Puteam să vă vând acum o săptămână, Tak. Probabil că m-aş fi ales cu mai mulţi bani decât îmi daţi voi pentru rahatul ăsta. Să nu uiţi!

— Nu uităm, am asigurat-o eu, aruncându-i lui Ado o privire prevenitoare. Bun – şi-n afară de faptul că nimeni nu ştie că suntem aici, ce altceva mai ai?

⟨8⟩

Pe cipuri banale, de un negru mat, Isa avea elementele de bază ale incursiunii. Schemele sistemelor de securitate de la Colţii Rilei, inclusiv procedurile modificate pentru festivităţile de Ziua lui Harlan. Hărţile meteo, dinamice, la zi, ale curenţilor din Bordee pentru următoarea săptămână. Dispunerea forţelor de poliţie şi protocoalele traficului maritim pe toată durata serbărilor. Cel mai important era însă faptul că reuşise să se apropie, cu pseudoidentitatea ei bizară, de elita hackerilor din Millsport. Ea acceptase să ne ajute, iar acum era atât de copleşită de rolul pe care-l juca în operaţiunea asta, încât, bănuiam eu, îşi pierduse stăpânirea de sine, sărindu-i ţandăra din orice. Participarea la o incursiune pe proprietatea familiei Harlan o stresa mult mai mult decât spargerea unui cont. Dacă n-aş fi provocat-o să ni se alăture, mă îndoiesc că ar fi acceptat să se încurce cu noi.

Dar ce tânăr de cincisprezece ani poate refuza o provocare?

Eu, la vârsta ei, sigur nu puteam.

Dac-aş fi putut, n-aş fi nimerit pe străduţa aia, cu traficantul de metamfetamină şi cangea lui. Poate…

„Bine, bine. Cine se mai gândeşte la chestiile astea? Mai devreme sau mai târziu, toţi ne afundăm până la gât. Pe urmă, important e să ridici capul cât mai sus, ca să nu te acopere mlaştina şi să încerci să ieşi, pas cu pas.”

Isa se descurcase de minune, meritând toate aplauzele noastre. În ciuda reţinerilor pe care le avusese, când a terminat prezentarea, penele zburlite i

s-au netezit şi şi-a reluat felul tărăgănat şi laconic de a vorbi.

— L-ai găsit pe Natsume? am întrebat-o eu.

— Da, dar nu sunt convinsă că-i bine să vorbeşti cu el.

— De ce?

— Din cauza religiei, Kovacs, mi-a răspuns Isa rânjind. Acum trăieşte într-o mănăstire, pe Whaleback şi Ninth.

— Pe Whaleback? La Renegaţi?

— Exact, a răspuns ea şi a luat o poziţie pioasă, împreunându-şi mâinile a rugăciune, postură ce nu se potrivea deloc cu părul şi cu expresia feţei. Frăţia celor care s-au trezit şi conştientizează. Reneagă-ţi trupul, reneagă-ţi lumea.

Am simţit cum îmi tremură buzele. Lângă mine, Mari Ado şedea posacă, precum un riping.

— N-am nicio problemă cu tipii ăia, Isa. Sunt inofensivi. Din câte-mi dau seama, sunt îndeajuns de proşti ca să evite compania femeilor – nici nu ştiu ce pierd! Dar sunt surprins că unul ca Natsume se poate lăsa înşelat de aşa ceva.

— A, se cunoaşte c-ai fost plecat. Acum acceptă şi femei.

— Zău?

— Da. Au început cu aproape un deceniu în urmă. Din câte-am auzit, au găsit printre ei două femei deghizate în bărbaţi. Care erau acolo de ani buni. Normal, nu? Oricine e reîntrupat poate minţi în privinţa sexului său, a spus Isa ridicând vocea dacă tot ajunsese la subiectul ei preferat. Nimeni din afara guvernului n-are bani destui ca să verifice aşa ceva. În cazul în care-ai trăit mai mult timp într-un corp de bărbat, nu poţi stabili cu exactitate diferenţa nici printr-o intervenţie psihochirurgicală. Dar, revenind la Frăţie, cei de-acolo au avut de ales între Noua Revelaţie, adică un singur corp şi moarte sigură, sau modernizare totală, adică şi dezagregare… Să vezi şi să nu crezi, vocea de sus a pomenit de schimbare!

— Presupun că n-au schimbat şi numele…

— Tot Frăţie se numeşte. Fratele îşi îmbrăţişează sora, a zis Isa ridicând ştrengăreşte din umeri. Nu-s sigură cum se simt surorile cu atâtea îmbrăţişări, dar e o şansă în plus pentru voi.

— Apropo, a intervenit Mari Ado. Se poate intra acolo?

— Da, vizitele sunt permise. S-ar putea să-l aşteptaţi pe Natsume, dar nu foarte mult. Ăsta-i avantajul repudierii trupului, nu crezi? a continuat Isa şi a zâmbit din nou larg. Nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa unor chestii

minore ca Timpul şi Spaţiul.

— Bravo, Issy, te-ai descurcat de minune!

Isa mi-a trimis o bezea.

Dar, în timp ce ne pregăteam să plecăm, s-a încruntat uşor şi a părut că ia o decizie. A ridicat o mână şi ne-a făcut semn să ne apropiem de ea.

— Ascultaţi cu atenţie. Nu ştiu exact ce vreţi să faceţi la Rila şi, ca să fiu sinceră, nici nu vreau să ştiu. Dar vă spun un lucru care nu vă costă nimic. De data asta, bătrânul Harlan n-o să fie prezent.

— Nu?

De ziua lui, era ceva neobişnuit.

— Întocmai. E un zvon pe care l-am auzit ieri, ceva semioficial. Familia a mai pierdut un moştenitor, la Amami Sands. Găurit cu o furcă, după câte se pare. Nu s-a anunţat, dar poliţia e cam neglijentă cu codificarea mesajelor. Când am dat peste ştirea asta, căutam informaţii legate de Harlan. Oricum, după moartea urmaşului şi a bătrânului Seichi în skimmerul lui, săptămâna trecută, familia nu vrea să rişte nimic. A anulat jumătate dintre apariţiile publice şi se pare că însăşi Mitzi Harlan va fi păzită nu de unul, ca până acum, ci de două detaşamente ale Serviciului Secret. Iar bătrânul Harlan rămâne neîntrupat. Asta-i sigur. Va urmări festivităţile printr-un link virtual.

Am înclinat din cap de câteva ori.

— Mulţumesc. E bine de ştiut.

— Mda, îmi pare rău că vă strică o-ncercare spectaculoasă de asasinat. Fiindcă n-ai întrebat, n-am vrut să spun nimic, dar n-aş vrea să bateţi atâta drum până acolo şi să n-aveţi pe cine omorî.

Ado a schiţat un zâmbet.

— Nu pentru asta suntem aici, am zis eu repede. Dar mulţumesc, oricum. Isa, nu cumva acum două săptămâni un alt membru al familiei Harlan, mai puţin important, şi-a găsit moartea în cartierul portuar?

— Ba da. Marek Harlan-Tsuchiya. Îşi ieşise din minţi din cauza metamfetaminei. A căzut de pe docul Karlovy, s-a lovit la cap şi s-a înecat. Grea pierdere…

Ado a făcut un gest de nerăbdare. Am ridicat o mână ca s-o opresc.

— Ce zici, oare tipul ăsta, Marek, a fost ajutat să cadă în apă?

Isa a făcut o grimasă.

— S-ar putea. După lăsarea întunericului, Karlovy nu-i chiar locul cel mai sigur. Între timp, cred că l-au reîntrupat. N-am auzit c-ar fi vorba de

crimă. Pe de altă parte…

— Nu văd de ce-ar face publică ştirea… am zis eu simţind că intuiţia de agent special vrea să-mi spună ceva, dar nu foarte clar. OK, Isa. Mulţumesc şi pentru informaţia asta, nu c-ar schimba situaţia din punctul nostru de vedere. Oricum, rămâi pe recepţie, da?

— Ca-ntotdeauna, prietene.

Am achitat nota de plată şi-am lăsat-o acolo, cu ochii brăzdaţi de striaţii roşii, cu masca de arlechin şi cu spirala de lumină ce se ţesea la cotul ei, ca un demon domesticit, familiar de-acum. A fluturat din mână când am întors capul spre ea, gest care a făcut-o simpatică cel puţin până când am ajuns în stradă.

— Târfă mică şi proastă! a exclamat Mari Ado în timp ce coboram spre chei. Ce ifose de proletară îşi dă!

— Mda, revolta se manifestă sub mai multe forme… am răspuns ridicând din umeri.

— Numai că la ea nu-i vorba de revoltă.

Am traversat Bordeea cu un feribot cu fundul plat spre suburbia-platformă numită Akanul de Est, construită în speranţa ca aceia ce nu-şi permiteau pantele din cartierul Akan să se stabilească acolo. M-am sprijinit de balustradă şi am urmărit traficul maritim şi peisajul, în timp ce Ado căuta un automat de ceai. Millsport are un farmec pe care-l uiţi uşor când eşti plecat, dar, odată ce ajungi pe Bordee, oraşul pare că se deschide în faţa ta. Vântul şi aromele puternice de iarbă se combină, alungând mohoreala urbană, pentru ca, în locul ei, să descoperi un optimism molipsitor, al călătorului pe ape, care, uneori, te însoţeşte ore întregi după ce-ai păşit din nou pe uscat.

În încercarea de a nu-l lăsa să mi se urce la cap, am scrutat orizontul, spre sud. Acolo, învăluită în ceaţa străvezie provocată de maelstrom, fortăreaţa Colţii Rilei părea că meditează în izolarea stâncilor îngrămădite una într-alta. Nu era chiar cel mai sudic punct al arhipelagului, dar îndeajuns de aproape, douăzeci de kilometri de apă deschisă, spre nord, până la cealaltă bucată de uscat locuită – capătul lui New Kanagawa –, şi la cel puţin zece kilometri de cea mai apropiată stâncă pe care se putea sta în picioare. Majoritatea Primelor Familii revendicaseră încă de la început zona înaltă din Millsport, însă Harlan le luase pe toate. Rila, o frumuseţe tăiată în piatră vulcanică neagră, numai cu numele nu era fortăreaţă. O atenţionare elegantă, impunătoare, pentru întregul oraş, despre cine era stăpânul aici. O

fortăreaţă menită să rivalizeze cu cele construite de predecesorii noştri marţieni.

Feribotul a acostat în Akanul de Est cu o smucitură uşoară, ca o trezire lină din somn. Am găsit-o pe Mari Ado lângă pasarelă şi am grăbit pasul pe străzile rectilinii cât să verificăm dacă nu cumva suntem urmăriţi. Zece minute mai târziu, Virginia Vidaura ne-a deschis uşa apartamentului de la mansardă, încă nemobilat, pe care Brasil îl alesese ca bază de operaţiuni, apoi şi-a trecut privirea peste noi ca o dezinfecţie sanitară.

— Ceva complicaţii?

— Nu. Mari nu şi-a făcut niciun prieten, dar la ce să te aştepţi de la ea?

Ado a mormăit şi şi-a făcut loc pe lângă mine, dispărând în locuinţă. Vidaura a închis uşa şi a încuiat-o în timp ce-i spuneam despre Natsume.

— Jack va fi dezamăgit, a spus ea.

— Mda, nici eu nu m-aşteptam la aşa ceva. Până la urmă, astea sunt legendele, nu? Vrei să mergi cu mine pe Whaleback? am întrebat eu, ridicând din sprâncene cu o strâmbătură caraghioasă. În mediul virtual.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

Am oftat.

— Probabil că nu.

Capitolul 29

Mănăstirea de pe Whaleback şi Ninth era o clădire mohorâtă, inexpresivă. Insuliţa Whaleback, împreună cu alte zece bucăţi de uscat şi de recif similare, servea drept casă pentru cei care făceau zilnic naveta la locurile de muncă în docurile şi industriile maritime din New Kanagawa. Pasarele şi poduri suspendate asigurau accesul peste mica întindere de apă ce o despărţea de Kanagawa, dar spaţiul limitat de pe aceste insuliţe-satelit însemna locuinţe înghesuite, tip baracă, pentru muncitori. Renegaţii achiziţionaseră o sută de metri de-a lungul apei şi bătuseră în cuie toate obloanele de la ferestre.

— Pentru siguranţă, s-a grăbit să ne explice călugărul care ne-a deschis. Suntem foarte puţini şi avem mult echipament de valoare. Trebuie să lăsaţi armele la intrare.

Sub rasa gri, simplă, a ordinului avea un corp sintetic, ieftin, marca Fabrikon, dotat probabil cu un sistem de scanare. Vocea era ca o legătură telefonică proastă, iar chipul din silicon avea o expresie detaşată, ce nu părea să-i reflecte opinia despre prezenţa noastră acolo; micile grupuri de muşchi nu reuşesc să facă asta la modelele mai ieftine. Pe de altă parte, chiar şi corpurile sintetice ieftine sunt rezistente şi înzestrate cu reflexe superioare – dacă-l găureai pe ăsta cu blasterul, n-ai fi făcut decât cel mult să-l enervezi.

— E o măsură înţeleaptă, am replicat eu.

Am scos blasterul GS Rapsodia şi i l-am întins, cu patul în faţă. Lângă mine, Sierra Tres făcea acelaşi lucru cu un blaster bont. Brasil desfăcuse braţele zâmbitor şi sinteticul a înclinat din cap.

— În regulă. Vi le înapoiez la plecare.

Ne-a condus printr-un hol întunecat, din centon, unde statuia obligatorie a lui Konrad Harlan fusese acoperită, fără respectul cuvenit, cu o prelată din plastic, apoi într-un apartament de la parter. Două şiruri de scaune incomode, la fel de austere precum corpul călugărului, se întindeau în faţa unei mese şi a unei uşi masive, din oţel. O călugăriţă ne aştepta în spatele mesei. Asemenea colegului ei, avea corp sintetic şi rasă gri, dar trăsăturile faciale păreau un pic mai animate. Poate se străduia mai mult să obţină acceptarea deplină în urma noului edict unisex.

— Câţi dintre voi doresc o audienţă? a întrebat ea pe un ton îndeajuns de

plăcut, date fiind limitele vocii Fabrikon.

Eu şi Jack Soul Brasil am ridicat mâna, iar Sierra Tres s-a dat într-o parte. Călugăriţa ne-a făcut semn s-o urmăm şi a format un cod pe uşa din oţel. Uşa s-a deschis scrâşnind. Am păşit într-o sală cu pereţi cenuşii, mobilată cu şase canapele cu arcurile lăsate şi cu un sistem de transfer virtual ce părea că funcţionează pe bază de siliciu.

— Vă rog să vă faceţi comozi pe una dintre canapele şi să vă conectaţi la electrozi şi la hipnofoane conform instrucţiunilor din hologramа pe care o veţi vedea în dreapta voastră.

Vă rog să vă faceţi comozi era o invitaţie eufemistică – canapelele nu erau automulante şi nu păreau să fi fost fabricate în ideea confortului. Încă încercam să găsesc o poziţie care să nu mă deranjeze prea mult când călugăriţa s-a apropiat de sistemul de transfer şi l-a activat. Prin hipnofoane a început să murmure un sonocod:

— Întoarceţi capul spre dreapta şi urmăriţi holoforma până vă pierdeţi cunoştinţa.

În mod surprinzător, tranziţia a fost mult mai lină decât m-aş fi aşteptat, ţinând cont de ambianţă. În mijlocul holosferei, o siluetă octaedrică, oscilatorie, a început să parcurgă ciclic spectrul de culori. Sonocodul bâzâia în contrapunct. După câteva secunde, spectacolul de lumină mi-a acaparat privirea, iar zgomotul din urechi m-a dus cu gândul la o cascadă. Am simţit cum mă aplec spre silueta oscilatorie şi cum cad prin ea. Fâşii de lumină multicoloră îmi jucau pe faţă, apoi se contopeau în alb şi în şuvoiul pe care-l auzeam în urechi. Totul se înclina sub mine, de parcă lumea se răsucea cu 180 de grade; brusc, m-am trezit pe o platformă din piatră tocită de vreme, în dosul unei cascade tumultuoase. Rămăşiţele spectrului oscilatoriu au apărut, preţ de o clipă, ca margine a luminii refractate în ceaţa străvezie, apoi s-au pierdut ca un sunet stins. Stăteam cu picioarele în bălţi de apă şi aerul devenise rece şi umed.

Când m-am întors ca să plec de acolo, aerul s-a îngroşat, devenind un contur de lumină ce s-a transformat în Jack Soul Brasil. Cascada a părut că se poticneşte în timp ce Brasil se solidifica, apoi şi-a reluat curgerea normală. Spectrul oscilatoriu a străbătut aerul din nou, apoi s-a îndepărtat. Bălţile au licărit şi au reapărut. Brasil a clipit de câteva ori şi a privit în jur.

— Cred că pe-acolo trebuie s-o luăm, am zis eu arătând un şir de trepte de lângă cascadă.

Am urcat, dând ocol unei stânci, până deasupra cascadei, în lumina

strălucitoare a soarelui. Treptele se opreau în locul unde începea o potecă pavată, pe un versant acoperit de muşchi, în vârful căruia am zărit mănăstirea.

Se înălţa printre dealuri domoale, pe fundalul unor munţi colţuroşi ce aminteau vag de Arhipelagul Saffron, şapte niveluri şi cinci turnuri din lemn şi granit ornamentat în stilul unei pagode clasice. Poteca ce pornea de la cascadă urca până la o poartă uriaşă, din lemn-oglindă, care lucea în soare. Alte poteci asemănătoare porneau dinspre mănăstire fără o logică anume, întinzându-se peste dealuri. Una sau două siluete se vedeau mergând pe jos.

— Acum înţelegi de ce au apelat la realitatea virtuală, am spus eu, mai mult pentru mine. E mai tare decât Whaleback, şi Ninth.

Brasil a bombănit ceva. Fusese la fel de tăcut tot drumul dinspre Akan. Părea că nu-şi revenise din şocul produs de renunţarea la cele lumeşti a lui Nikolai Natsume.

Am urcat până în vârful dealului şi am găsit poarta întredeschisă, cât să putem intra. Înăuntru, un hol cu podeaua de lemn lustruită bine şi cu tavanul susţinut de grinzi ducea la o grădină centrală cu pomi ce păreau a fi cireşi în floare. Pereţii de-o parte şi de alta erau acoperiţi de tapiserii multicolore, cu desene complicate. În timp ce înaintam, dintr-una s-a desprins o masă de fire ce a rămas suspendată în aer, apoi s-a lăsat uşor în jos şi s-a transformat într-un bărbat îmbrăcat în acelaşi gen de rasă văzut la Renegaţii din lumea reală, numai că trupul de sub ea nu era sintetic.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat el cu o voce blândă.

— Îl căutăm pe Nik Natsume. Sunt un vechi prieten de-al lui.

— Natsume, a spus călugărul şi a lăsat capul în jos o clipă. Munceşte în grădină. L-am anunţat de prezenţa voastră aici. Va sosi dintr-o clipă într-alta.

De-abia a rostit ultimul cuvânt când din celălalt capăt al holului a apărut un bărbat între două vârste, zvelt, cu părul cărunt strâns în coadă de cal. Din câte mi-am dat seama, era o apariţie reală, dar, dacă celelalte grădini nu erau ascunse chiar după colţ, părea că aveam de-a face cu o formă subtilă de magie. Plus că pe rasă nu avea nicio pată de apă sau de pământ.

— Nik? a zis Brasil apropiindu-se de el. Tu eşti?

— Aş zice că eu sunt, da, a răspuns Natsume plutind pe podeaua de lemn.

De aproape avea ceva ce-mi amintea, dureros, de Lazlo. Coada de cal şi ţinuta dreaptă, numai vână, o urmă din acelaşi farmec nebun pe faţă. *Vreo*

două curentări, başca o escaladare de şapte metri printr-un coş de oţel, bine lustruit. Dar, în timp ce ochii lui Lazlo exprimaseră mereu un control abia ţinut în lesă, Natsume părea să-şi fi înfrânt pornirile, făcând pace cu el însuşi. Privea atent şi serios, însă nu cerea nimic de la lume.

— Deşi în ultima vreme prefer să mi se spună Norikae.

A schimbat câteva gesturi onorifice cu celălalt călugăr, care s-a înălţat imediat de la podea, s-a risipit într-o masă de fire colorate şi s-a reintegrat în tapiserie. Natsume l-a urmărit cum dispare, apoi s-a întors şi ne-a examinat cu privirea pe fiecare în parte.

— Mă tem că în corpurile astea nu vă ştiu pe niciunul.

— Pe mine nu mă ştii deloc, l-am asigurat eu.

— Nik, sunt eu, Jack. De pe Vchira.

Natsume şi-a îndreptat o clipă ochii în jos, apoi s-a uitat la Brasil.

— Jack Soul Brasil?

— Da. Ce *cauţi* aici, omule?

Un zâmbet scurt.

— Învăţ.

— Aici? Ai un ocean aici? Poţi să faci surfing ca pe Reciful Patru Degete? Ai stânci ca la Pascani? Fii serios, omule!

— De fapt, pe moment învăţ să cresc maci în filigran. Însă este extrem de greu. Poate vreţi să vedeţi unde-am ajuns…

Brasil şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, stingher.

— Ascultă, Nik, nu ştiu dacă avem timp pentru…

— Timpul e… flexibil aici, a replicat Natsume cu acelaşi zâmbet. Vă fac eu rost de timp. Pe aici, vă rog.

Am părăsit holul şi am luat-o la stânga, pe lângă grădina în formă de pătrat plină de cireşi în floare, apoi pe sub o arcadă şi printr-o curte acoperită de prundiş. Într-un colţ, doi călugări meditau în genunchi. Nu aveam cum să ştiu dacă erau locuitori umani ai mănăstirii sau doar funcţii ale constructului, ca paznicul de la uşă. Natsume a părut să-i ignore. Am schimbat o privire cu Brasil, care părea îngrijorat. Îi citeam gândurile de parcă i-ar fi apărut tipărite în faţă. Acesta nu era omul pe care-l cunoscuse şi nu ştia dacă mai putea avea încredere în el.

În cele din urmă, Natsume ne-a condus, printr-un tunel boltit, spre altă curte pătrată din care, pe un şir scurt de trepte, am coborât într-o groapă puţin adâncă, plină de iarbă de mlaştină şi buruieni, mărginită de o potecă din piatră circulară. Acolo, sprijiniţi în rădăcinile lor cenuşii, încâlcite, o

duzină de maci în filigran îşi ofereau cerului virtual petalele zdrenţuite, irizate, verzi-purpurii. Cel mai înalt nu avea mai mult de cincizeci de centimetri. Poate că pentru un horticultor era o mare realizare, nu-mi dădeam seama. Dar cu siguranţă nu părea mare lucru pentru un bărbat ce se bătuse cândva fără arme, doar cu pumnii şi cu picioarele şi o doză mică de droguri. Pentru un bărbat care escaladase cândva Colţii Rilei fără dispozitiv antigravitaţional sau fără coardă.

— Foarte frumos, a spus Brasil.

— Da. Cred că eşti foarte mulţumit, am adăugat eu.

— Doar moderat, a răspuns Natsume privindu-şi cu ochi critic florile cu petale zdrenţuite. Într-un final am acceptat eşecul, cum se pare că fac toţi începătorii.

Ne privea, parcă aşteptând ceva.

M-am uitat la Brasil, dar n-am primit niciun ajutor.

— Sunt prea scurţi? am întrebat eu.

Natsume a clătinat din cap şi a chicotit.

— Nu. De fapt, au înălţimea tocmai bună pentru câtă umezeală există la bază. Dar… îmi cer scuze… văd că am comis o altă eroare caracteristică unui grădinar de rând. Am presupus că toată lumea e fascinată de ceva ce pentru mine e doar o obsesie.

A ridicat din umeri şi ni s-a alăturat pe trepte, aşezându-se pe una dintre ele şi arătând spre plante.

— Sunt prea lucioase. Macul în filigran ideal trebuie să fie mat. Nu trebuie să lucească aşa – e vulgar. Cel puţin aşa-mi spune abatele.

— Nik…

— Da.

— Nik, avem nevoie de tine. Vrem să-ţi vorbim despre… o chestie.

Am aşteptat. Mergeam pe mâna lui Brasil. Dacă avea îndoieli, nu voiam să-mi asum niciun risc.

— O chestie? a întrebat Natsume. Ce fel de chestie?

— Noi…

Nu-l văzusem niciodată pe Brasil să-şi caute cuvintele cu atâta greutate.

— Am nevoie de ajutorul tău, Nik.

— Asta înţeleg. Dar la ce?

— La…

Natsume a izbucnit în râs, luându-ne prin surprindere. Un sunet plăcut, departe de batjocură.

— Jack, sunt tot eu! Nu poţi să mai ai încredere în mine, doar fiindcă m-am apucat să cresc flori? Crezi că Renegarea înseamnă să trădezi tot ce-i uman în tine?

— Te-ai schimbat, Nik, a zis Brasil privind spre grădiniţa de maci.

— Bineînţeles că m-am schimbat. A trecut mai bine de un secol, la ce te aşteptai?

Pentru prima oară, o undă de iritare a tulburat seninătatea monahală a lui Natsume, care s-a ridicat în picioare ca să-l privească mai bine pe Brasil.

— Că-mi voi petrece toată viaţa pe aceeaşi plajă, făcând surfing? Că-mi voi risca viaţa escaladând culmi de sute de metri de dragul senzaţiilor tari? Că voi fura arme bio ca să le vând la bursa neagră în numele neoquellismului? Revoluţia lui peşte!

— Nu asta…

— *Bineînţeles* că m-am schimbat, Jack. Altfel aş fi infirm din punct de vedere emoţional.

Brasil a coborât o treaptă spre el.

— Şi crezi că ceea ce faci *acum* e mai bine? a întrebat el arătând macii în filigran ale căror rădăcini încâlcite păreau să tremure de violenţa gestului. Te refugiezi în lumea asta a visurilor, creşti flori în loc să trăieşti şi mă acuzi pe *mine* că sunt un infirm emoţional. Las-o moartă, Nik! Tu eşti infirmul, nu eu.

— Tu ce mare lucru faci, Jack? Faci ceva care să valoreze mai mult decât fac eu aici?

— *Acum patru zile am călărit un talaz de zece metri,* a spus Brasil chinuindu-se să rămână calm. Asta valorează de două ori mai mult decât rahatul ăsta virtual.

— Zău? În caz că mori sub unul dintre valurile alea de pe Vchira, laşi scris undeva că nu vrei să te mai întorci?

— Nu despre asta-i vorba, Nik. O să mă întorc, dar de murit tot am murit. Mă costă un corp nou, dar am ieşit pe poartă. Acolo, în lumea reală pe care o urăşti atât de mult…

— N-o urăsc…

— *Acolo* faptele au consecinţele lor. Dacă sparg ceva, ştiu, fiindcă mă doare.

— Da, te doare până când endorfinele din corpul tău încep să-şi facă efectul sau până iei ceva împotriva durerii. Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Nu-nţelegi? a zis Brasil arătând din nou spre maci, disperat. *Nimic din*

toate astea nu-i real, Nik.

Am prins o mişcare cu coada ochiului. M-am întors şi am zărit doi călugări, atraşi de vocile ridicate, postaţi acum la intrarea boltită din curtea pătrată în care ne aflam. Unul dintre ei plana cu picioarele la treizeci de centimetri deasupra pavajului denivelat.

— Norikae-san? a întrebat celălalt.

Mi-am schimbat poziţia aproape imperceptibil, întrebându-mă dacă erau locuitori reali ai mănăstirii şi, în caz contrar, ce parametri operaţionali aveau în astfel de situaţii. Dacă Renegaţii deţineau sisteme de securitate interne, şansele noastre într-o confruntare erau egale cu zero. Nu pătrunzi în realitatea virtuală a cuiva şi ieşi victorios dintr-o încăierare decât cu aprobarea proprietarului.

— Nu-i nicio problemă, Katana-san, a răspuns Natsume făcând un gest grăbit, complicat, cu ambele mâini. E doar o discuţie în contradictoriu între prieteni.

— Scuze pentru întrerupere, a spus Katana înclinându-se peste pumnii încleştaţi şi cei doi s-au retras în tunelul boltit.

N-am văzut dacă s-au îndepărtat în timp real sau nu.

— Probabil… a început Natsume calm, dar s-a oprit.

— Îmi pare rău, Nik.

— Nu, ai dreptate, bineînţeles. Nimic din toate astea nu-i adevărat aşa cum înţelegeam noi cândva. Dar aici mă simt mai real decât am fost vreodată. Îmi dau seama cum trăiesc şi, crede-mă, nu cred că există o provocare mai mare.

Brasil a mormăit ceva ca pentru sine. Natsume şi-a reluat locul pe treptele din lemn. S-a uitat din nou la Brasil şi, o clipă mai târziu, surferul s-a aşezat şi el două trepte mai sus. Natsume privea lung spre grădină.

— La est e o plajă, a spus el, absent. La sud sunt munţi. Dacă vreau, pot să unesc plaja cu munţii. Pot să mă urc pe munţi când vreau, pot să înot când vreau. Pot să fac şi surfing, deşi până acum n-am încercat. Pot alege oricare dintre aceste lucruri. Orice alegere are consecinţele ei. Vreau botălbeci în ocean sau nu? Mă zgârii de un recif şi sângerez sau nu? Am sânge ca să sângerez? Toate astea necesită o meditaţie apriorică. Gravitaţie totală în munţi? Dacă vreau să cad, mă las să mor? Şi ce vreau să însemne asta? Şi-a privit mâinile de parcă şi ele ar fi fost rezultatul unei alegeri. Dacă sparg sau rup ceva, vreau să mă doară? Şi dacă da, cât timp? Cât aştept să mă vindec? Accept să-mi amintesc durerea aşa cum a fost ea?

Apoi, din aceste întrebări, alte lucruri, mai puţin importante – unii ar spune cele mai importante –, scot capul din mlaştină. De ce fac asta? *Vreau* să mă doară? De ce? Vreau să cad? *De ce?* Ce contează – să ajung în vârf, sau să sufăr până ajung acolo? Pentru cine fac toate astea? Pentru cine le-am făcut? Pentru mine? Pentru tatăl meu? Poate pentru Lara?

A zâmbit cu privirea îndreptată spre macii în filigran.

— Tu ce crezi, Jack? Pentru Lara?

— N-a fost vina ta, Nik.

Zâmbetul i-a dispărut brusc.

— Aici studiez singurul lucru care mă mai sperie. Eu însumi. Şi asta fără să fac rău cuiva.

— Şi fără să ajuţi pe cineva, am remarcat eu.

— Da. E o chestie axiomatică, a zis el întorcând privirea spre mine. Deci şi tu eşti revoluţionar… Unul dintre adepţii neoquellismului?

— Nu chiar.

— Dar nu priveşti cu ochi buni Renegarea…

— E inofensivă. Cum spui şi tu. Nimeni nu-i obligat s-o practice dacă nu vrea. Dar mi se pare că tu şi ai tăi aşteptaţi ca noi, ceilalţi, să vă asigurăm infrastructura care să vă-nlesnească modul de viaţă. Ceea ce, pentru mine, este o deficienţă de bază a Renegării.

Cuvintele mele l-au făcut să zâmbească din nou.

— Da, acesta e un fel de test de credinţă pentru mulţi dintre noi. Desigur în ultimă instanţă credem că întreaga omenire ne va urma în realitatea virtuală. Nu facem decât să pregătim drumul. Să învăţăm care e drumul, altfel spus.

— Mda, a făcut Brasil. Între timp, lumea din afară se năruieşte peste noi ceilalţi.

— Întotdeauna s-a năruit, Jack. Chiar crezi că ceea ce făceam acolo, furtişagurile şi micile manifestări de revoltă, au contat cât de cât?

— Noi vrem să pătrundem în Rila cu o echipă, a replicat Brasil hotărât. Asta va conta, Nik. Ce vom face acolo.

Mi-am dres glasul.

— Cu ajutorul tău.

— Aha.

— Da, vrem să ne spui cum ajungem acolo sus, Nik, a continuat Brasil, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a retras într-un colţ al curţii, ridicând vocea ca şi cum, după ce dezvăluise secretul, ar fi vrut ca până şi intensitatea

conversaţiei să-i reflecte hotărârea. Crezi că ne poţi ajuta? De dragul vremurilor trecute?

Natsume s-a ridicat şi el, privindu-mă întrebător.

— Te-ai căţărat vreodată pe o stâncă marină?

— Nu chiar. Dar corpul pe care-l port ştie cum s-o facă.

Preţ de o clipă, bărbatul mi-a susţinut privirea ca şi cum ar fi încercat în zadar să accepte ceea ce spusesem. Apoi, pe neaşteptate, a scos un hohot de râs ce mi s-a părut deplasat pentru el.

— Corpul tău ştie cum s-o facă? a repetat şi râsetul i s-a prefăcut într-un chicot mai controlat, apoi într-o privire aspră. Pentru treaba asta ai nevoie de mai mult. Ai cunoştinţă de faptul că pe al treilea colţ al Rilei există colonii de ripingi? Probabil mai multe acum decât atunci când urcam eu acolo. Ştii că parapetele din partea inferioară sunt înconjurate de un brâu gros? Numai Buddha ştie câtă tehnică împotriva intruziunii au instalat acolo… *Ai habar* că la baza Rilei se formează curenţi foarte puternici, care-ţi vor duce corpul rănit până în mijlocul Bordeei înainte să te arunce indiferent unde?

— Mda, am făcut eu ridicând din umeri. Dacă pic de acolo, măcar ştiu că nu voi fi supus unui interogatoriu.

Natsume a întors capul spre Brasil.

— Câţi ani are?

— Lasă-l în pace, Nik. Poartă un corp marca Eishundo pe care l-a *găsit,* aşa mi-a spus, în timp ce-şi câştiga existenţa omorând miminţii din jurul New Hokkaidoului. Sper că ştii ce e un mimint…

— Da, a răspuns Natsume uitându-se iar la mine. Am auzit ştirea despre Mecsek.

— S-a mai învechit de-atunci, i-a zis Brasil, cu o voioşie evidentă.

— Chiar porţi un corp Eishundo?

Am încuviinţat din cap.

— Ştii cât valorează?

— Şi-a demonstrat de câteva ori valoarea.

Brasil se foia nerăbdător pe treptele curţii.

— Ascultă, Nik, ne spui drumul sau nu? Ori ţi-e frică să nu-ţi batem recordul?

— Veţi fi ucişi, fără recuperarea memoriilor corticale, amândoi. La ce bun să vă ajut?

— Nik, nu uita că ai renunţat la lume şi la trup. De ce te-ar deranja felul

în care vom sfârşi noi în lumea reală?

— Mă deranjează că sunteţi nebuni de legat, Jack, băga-v-aş în…

Brasil a rânjit, poate ca reacţie la înjurătura pe care în sfârşit reuşise s-o scoată de la fostul lui erou.

— Da, dar cel puţin suntem în continuare în cărţi. Cu sau fără ajutorul tău, noi tot încercăm s-ajungem acolo, ştii asta prea bine. Aşa că…

— OK, a căzut de acord Natsume şi a ridicat mâinile. Vă spun pe unde s-o luaţi. Acum. Şi chiar o să vă ghidez pas cu pas. Cât rezistaţi. Hai, porniţi. Duceţi-vă să muriţi pe Colţii Rilei. Sper ca asta să fie îndeajuns de *real* pentru voi.

Brasil a rânjit din nou.

— Ce-i cu tine, Nik? Nu cumva te roade invidia?

〈8〉

Natsume ne-a condus prin mănăstire spre un şir de încăperi sărac mobilate, cu podeaua de lemn, de la nivelul al treilea, unde a desenat în aer drumul spre Rila, în parte direct din memorie, cum exista în codificarea realităţii virtuale, în parte cu ajutorul funcţiilor mănăstirii care-i permiteau să confrunte locaţia cu constructul Rilei în timp real, obiectiv. Previziunile i s-au dovedit exacte – coloniile de ripingi se răspândiseră, iar brâul din jurul parapetelor fusese modificat, deşi baza de date a mănăstirii nu oferea decât confirmarea vizuală. Nimic nu ne putea spune ce anume ne aştepta acolo sus.

— Veştile proaste sunt cu dus şi-ntors, a spus el cu o însufleţire pe care nu i-o simţisem când se apucase să schiţeze drumul. Brâul îi împiedică şi pe ei. În primul rând, îi împiedică să vadă clar ce se întâmplă la poalele fortăreţei. În al doilea rând, senzorii sunt derutaţi de zborul ripingilor.

I-am aruncat o privire lui Brasil. Nu trebuia să-i spunem lui Natsume ce nu avea nevoie să ştie – că reţeaua de senzori a Rilei era cea mai mică dintre grijile noastre.

— În New Kanagawa am auzit că cei din Rila montează pe ripingi holocamere digitale, am spus eu. Şi că-i antrenează. I-adevărat?

Natsume a pufnit cu dispreţ.

— La fel se zvonea şi acum o sută cincizeci de ani. O tâmpenie şi atunci, şi acum. Care-i rostul unei holocamere pe un riping? Păsările astea oricum nu se apropie de habitatele umane. Din studiile făcute până acum, ştiu că nu se lasă domesticite sau antrenate foarte uşor. Plus că, foarte probabil, navele orbitale ar detecta holocamerele şi ar doborî ripingii imediat. A făcut o

grimasă spre mine, deloc în acord cu seninătatea unui călugăr din ordinul Renegării. Crede-mă, mai multe griji trebuie să-ţi faci în privinţa traversării unei colonii de ripingi *sălbatici* decât de o specie de cyborgi domesticiţi.

— OK. Mulţumesc. Alte sfaturi?

— Da. Să nu cădeţi.

Însă privirea îi contrazicea detaşarea laconică pe care o afişa şi, mai târziu, în timp ce încărca informaţiile pentru noi, dincolo de tăcere i-am simţit încordarea, departe de calmul monahal anterior. La întoarcere nu ne-a adresat niciun cuvânt. Vizita lui Brasil îl tulburase ca briza de primăvară ce tulbură lacurile pline de crapi din Danchi. Sub suprafaţa uşor vălurită, se zbăteau acum tot felul de gânduri. Odată ajunşi în holul de la intrare, s-a întors spre Brasil şi a început să vorbească, încurcat:

— Ascultă, dacă…

Am auzit un scrâşnet.

Constructul Renegatului îl redase bine – am simţit cum mă furnică palmele în timp ce geno-microprocesoarele Eishundo se pregăteau să se prindă de stâncă şi să înceapă escaladarea. Cu vederea periferică brusc amplificată, l-am văzut pe Brasil cum se încordează, iar în spatele lui cum se cutremură peretele.

— *Fereşte-te!* am urlat.

La început am crezut că e ceva ce ţine de tapiseriile de la intrare, o umflătură a uneia dintre ele. Apoi mi-am dat seama că peretele se dilata sub presiunea unor forţe imposibile în lumea reală. Scrâşnetul era poate al unui construct ce reacţiona la greutatea enormă la care era supus sau doar al vocii entităţii ce încerca să intre. N-aveam însă timp să apreciez. În câteva fracţiuni de secundă, peretele s-a prăbuşit înspre interior ca un pepene uriaş care crapă pe neaşteptate, tapiseria s-a rupt în mijloc şi prin ea a coborât o siluetă înaltă de zece metri, imposibilă.

Ca şi cum într-un călugăr renegat s-ar fi pompat atât de mult lubrifiant de cea mai bună calitate, încât, până la urmă, sărmanul ar fi plesnit din toate încheieturile şi uleiul ar fi ţâşnit de jur-împrejur. O formă umană, îmbrăcată într-o rasă gri, îşi făcuse apariţia, vag recognoscibil, printr-un lichid negru, iridescent, ce fierbea şi atârna în cârcei vâscoşi. Chipul siluetei dispăruse, ochii, nasul şi gura fiind distruse de erupţia de ulei. Fiinţa care făcuse atâtea stricăciuni pulsa din fiecare orificiu şi membru de parcă inima nu i-ar fi încetat să bată. Scrâşnetul pornea din întreaga stihie odată cu fiecare pulsaţie, fără să se stingă înainte de următoarea.

Mă ghemuisem ca pentru luptă, dar ştiam prea bine că nu aveam ce face. Singura soluţie era s-o iau la fugă.

— Norikae-san, Norikae-san. Te rugăm să părăseşti zona imediat!

Un cor de strigăte, perfect cadenţate, în timp ce din peretele opus o falangă de paznici se desprindea din tapiserii şi se arcuia graţios pe deasupra noastră spre intrus, mânuind bâte ghintuite şi lănci. Corpurile lor abia alcătuite aveau de asemenea câte o umflătură ce lucea, o lumină slabă, aurie, haşurată.

— Te rugăm să-i evacuezi imediat pe musafirii tăi. Ne ocupăm noi de asta.

Firele aurii întreţesute au atins silueta rănită, care s-a dat înapoi. Scrâşnetul a scăzut în intensitate, apoi a crescut şi s-a subţiat, aproape să-mi perforeze timpanele. Natsume s-a întors spre noi, strigând ca să acopere zgomotul:

— I-aţi auzit! N-aveţi ce face! Plecaţi!

— Plecăm, dar cum? am strigat şi eu.

— Întoarceţi-vă la…

Cuvintele i s-au pierdut de parcă cineva i-ar fi închis microfonul. Deasupra lui, în tavanul din hol, s-a ivit o gaură imensă. Prin ea au început să cadă blocuri de piatră; paznicii s-au răspândit care-ncotro, îndreptând lumina aurie spre dărâmături, dezintegrându-le înainte să ne atingă. Doi dintre ei au plătit cu viaţa – folosindu-se de neatenţia lor, intrusul negru îi prinsese în tentaculele lui groase şi-i făcuse bucăţi. Am văzut cum se scurge lumina palidă din ei şi cum mor. Prin tavan…

— Ei, drăcie!

O altă siluetă plină de ulei care plesnise, de două ori mai mare decât precedenta, îşi întindea braţele umane terminate cu gheare lichide, uriaşe, ieşite din încheieturile degetelor şi din unghiile mâinilor. Un cap turtit s-a strecurat prin spărtură şi a rânjit la noi fără chef. Globule dintr-un lichid negru se revărsau ca saliva din gura sa răsucită, împroşcând podeaua şi perforând-o, transformând-o într-un strat fin, argintiu, filigranat. O picătură mi-a căzut pe obraz, arzându-mi pielea. Scrâşnetul poticnit a crescut în intensitate.

— Prin cascadă! mi-a urlat Natsume în ureche. Aruncă-te în ea. Hai!

Al doilea intrus a atins podeaua şi întreg tavanul holului a luat-o la vale. L-am înşfăcat de braţ pe Brasil, ce privea uimit în sus, şi l-am tras spre uşa întredeschisă. În jurul nostru, paznicii se mobilizau şi se năpusteau spre

gaura din tavan ca să înfrunte noua ameninţare. Am văzut un val nou ieşind din tapiseriile rămase, dar intrusul i-a făcut fărâme înainte să se poată grupa cum se cuvine. Lumina cădea ca ploaia pe podeaua din piatră. Holul a răsunat de acorduri muzicale care, în clipa următoare, şi-au pierdut armonia. Intruşii negri, hăcuiţi şi ei, îşi fluturau tentaculele.

Am ajuns la uşă cu câteva arsuri minore şi l-am împins pe Brasil ca să iasă înaintea mea. M-am întors pentru o fracţiune de secundă, regretând numaidecât. Natsume fusese atins de un cârcel negru, diform, şi, în ciuda zgomotului infernal, mi-a ajuns la urechi un urlet gâtuit, de parcă o mână nerăbdătoare ar fi apăsat greşit pe un buton de pe pupitrul de control al sonorizării, şi bărbatul a părut că se leapădă de starea solidă, zbătându-se ca un peşte prins între pereţi de sticlă tot mai apropiaţi, topindu-se şi ţipând într-o armonie stranie cu cei doi intruşi.

Odată ieşit, m-am alăturat lui Brasil şi am luat-o la fugă spre cascadă. Am aruncat o ultimă privire în urmă. Mănăstirea se făcea bucăţi, iar cele două siluete negre, tentaculare, creşteau tot mai mult, măturându-i din calea lor pe paznici. Cerul se întunecase ca înaintea unei furtuni, iar aerul se răcise brusc. Un şuier nedefinit străbătea iarba de o parte şi alta a potecii, ca o ploaie torenţială, ca o scurgere de gaz de înaltă presiune. În timp ce aproape că alunecam pe poteca întortocheată de lângă cascadă, am văzut cum perdeaua de apă e sfâşiată de forme fără noimă, pentru ca, la un moment dat, când am ajuns pe platforma din spatele cascadei, şuvoiul să se clatine, împreună cu stânca goală şi aerul din jur, să bolborosească ceva şi s-o ia de la capăt.

Am surprins privirea lui Brasil. Nu părea mai încântat decât mine.

— Sari tu primul, i-am spus.

— Nu, sari tu…

Un ţipăt ascuţit, un urlet asurzitor se auzea dinspre potecă. I-am dat brânci însoţitorului meu şi, în timp ce dispărea prin vălul de apă, am plonjat după el. Am simţit cum mă apasă apa pe braţe şi pe umeri, cum mă aplec şi…

…M-am ridicat în capul oaselor de pe canapeaua uzată.

Fusese o tranziţie de urgenţă. Câteva secunde am avut senzaţia de umezeală, aş fi jurat că hainele îmi sunt leoarcă, iar părul mi se lipea de faţă. Am tras în piept aerul umed şi am revenit în lumea reală. Deja mă uscasem. Mă simţeam în siguranţă. Mi-am scos hipnofoanele şi electrozii, privind în jur mai să-mi sară inima din piept, în timp ce corpul meu fizic

reacţiona la semnalele unei conştiinţe ce îşi reintra în drepturi.

În partea cealaltă a sălii de transfer, Brasil se afla deja în picioare şi vorbea precipitat cu Sierra Tres, care, la fel de îndârjită, recuperase cele două blastere. Încăperea se umpluse de vuietele răguşite ale sirenelor de alarmă ce nu mai fuseseră folosite de zeci de ani. Luminile pâlpâiau. Am văzut-o pe călugăriţă în mijlocul sălii, unde tocmai abandonase un panou pe care culorile păreau s-o fi luat-o razna. Chiar şi pe chipul cu muşchii aşezaţi anapoda al corpului Fabrikon, furia şi surpriza se reflectau convingător.

— Voi l-aţi adus? a strigat femeia. Voi ne-aţi contaminat?

— Nici pe departe. Verifică-ţi instrumentele. Arătările alea sunt încă acolo.

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Brasil.

— Aş zice că un virus în stare de conservare, am răspuns cu un aer absent, am luat Rapsodia de la Tres şi am verificat dacă e încărcată. I-ai văzut forma – o parte din arătări fuseseră călugări, o înfăţişare umană digitizată care camufla sistemele ofensive în stare latentă. În aşteptarea stimulului potrivit. Personalitatea aparentă poate că a devenit conştientă de ceea ce avea dedesubt de-abia când a explodat.

— *Dar de ce?*

— Natsume, am răspuns ridicând din umeri. Probabil că l-au urmărit din clipa în care…

Călugăriţa se holba de parcă am fi comunicat în cod binar. Colegul ei şi-a făcut apariţia în cadrul uşii sălii de transfer şi, împingând-o uşor pe femeie, a înaintat spre noi. În mâna stângă avea un cip bej, pielea din silicon fiind întinsă la maximum pe degetele care-l ţineau strâns. Ne-a fluturat cipul pe sub nas şi s-a aplecat destul încât să se facă auzit.

— Trebuie să plecaţi imediat! ni s-a adresat el cu ton autoritar. Norikae-san mi-a cerut să vă dau ăsta, dar trebuie să ieşiţi neîntârziat. Nu mai sunteţi nici bine-veniţi, nici în siguranţă.

— Nu zău, am spus eu şi am luat cipul. În locul tău n-aş mai sta o clipă aici. Închide ermetic toate sursele de contact cu mănăstirea înainte de plecare şi cheamă o echipă de devirusare. Din câte-am observat acolo, paznicii voştri sunt surclasaţi.

Sirenele urlau în jurul nostru ca nişte petrecăreţi plini de metamfetamină. Călugărul a scuturat din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de zgomot.

— Nu. Dacă e vorba despre un test, îl vom înfrunta în condiţiile Transferului. Nu ne abandonăm fraţii.

— Sau surorile. Mda, cum doreşti… E un gest nobil. Dar eu cred că pe oricine ai trimite acolo va ieşi cu subconştientul jupuit până la os. Aveţi mare nevoie de sprijin din lumea reală.

Bărbatul m-a privit lung.

— Nu înţelegi! Ăsta e domeniul nostru, nu carnea noastră. Ăsta e destinul speciei umane, să Transfere. Aici suntem cei mai buni, aici vom triumfa.

Am renunţat. I-am strigat şi eu:

— Cum doreşti! Dar anunţă-mă cum merge treaba. Jack, Sierra. Haideţi să-i lăsăm pe idioţii ăştia să se sinucidă şi să ieşim naibii de-aici.

I-am lăsat pe cei doi în sala de transfer. Ultima dată când i-am văzut, călugărul se întindea pe una dintre canapele, privind direct în sus la femeia care-i ataşa electrozii. Faţa îi lucea de sudoare, dar era şi transfigurată, pradă unui paroxism al voinţei şi al emoţiei.

〈8〉

Pe Whaleback şi Ninth, lumina blândă a după-amiezii picta pereţii inexpresivi ai mănăstirii în portocaliu cald, iar zgomotele traficului de pe Bordee ajungeau până la noi odată cu mirosul oceanului. O briză uşoară dinspre vest stârnea praful şi sporii uscaţi, lăsaţi de ploaia măruntă în rigole. În faţa noastră, câţiva copii alergau pe stradă, urmărind şi făcându-se că împuşcă un robot-jucărie ce semăna cu un karakuri. Nu mai era nimeni, nimic nu amintea de bătălia ce se ducea pe viaţă şi pe moarte în inima-maşină a constructului Renegărilor. Îţi putea fi iertat gândul că totul era doar un vis.

Dar jos, în limitele inferioare ale auzului amplificat de senzorii neurochimici, în timp ce ne îndepărtam, desluşeam ţipătul sirenelor străvechi, ca un avertisment, plăpând, pierit, al forţelor ce se trezeau şi al haosului ce avea să vină.

Capitolul 30

Ziua lui Harlan.

Mai precis, Ajunul Zilei lui Harlan – practic, festivităţile începeau la miezul nopţii, ceea ce însemna peste patru ore. Dar chiar şi acum, înainte de lăsarea serii, cu ultimele raze ale soarelui încă deasupra orizontului, pregătirile erau în plină desfăşurare, deşi începuseră de mai mult timp. În New Kanagawa şi Danchi, zonele centrale deveniseră deja scena unei parade viu colorate a display-urilor holografice şi a dansurilor mascate, iar barurile vindeau băutură la preţuri speciale, subvenţionate de stat. Una dintre reţetele de succes ale unei tiranii este ca să ştie când şi cum să le dea supuşilor iluzia de libertate, iar la aşa ceva, Primele Familii se pricepeau de minune. Chiar şi cei care le urau de moarte se vedeau nevoiţi să admită că, atunci când venea vorba să organizeze o petrecere populară, Harlan şi ai lui o făceau impecabil.

Deşi mai temperată, starea de spirit în Tadaimako, la malul apei, le dădea totuşi oamenilor ocazia să mai uite de griji. Pe la prânz, lucrul încetase în portul comercial, grupuleţe de docheri şedeau pe punţile cargoboturilor, îşi treceau pipe şi sticle unul altuia şi priveau spre cer pline de speranţă. În portul de agrement, pe majoritatea iahturilor, petrecerile erau în toi, câteva ajungând până pe chei. Un talmeş-balmeş muzical răsuna peste tot şi, pe măsură ce se întuneca, se puteau vedea locurile unde punţile şi catargele fuseseră pulverizate cu iluminiu verde-roz. Excesul de pulbere se reflecta în apa înspumată dintre nave.

La două iahturi de trimaranul pe care-l furam, o blondă ameţită, îmbrăcată mai mult decât sumar, mi-a făcut semn cu mâna. Am ridicat trabucul Erkezes, furat şi el, într-un salut prudent, nădăjduind că nu-l va lua ca o invitaţie să sară în apă şi să vină la mine. Sub punte, Isa pusese tare o muzică despre care jurase că-i la modă, dar numai ca să inducă în eroare. Singurul lucru potrivit cu ritmul acela sacadat era intruziunea noastră în măruntaiele sistemelor de securitate ale trimaranului *Boubin Islander.* Musafiri nepoftiţi care ar fi încercat să strice această petrecere ar fi avut de-a face cu Sierra Tres sau cu Jack Soul Brasil şi cu un Kalaşnikov în capătul tambuchiului.

Am scuturat scrumul şi m-am îndreptat agale spre pupa ambarcaţiunii, străduindu-mă să arăt că sunt de-al casei. Simţeam, vag, că ceva nu-i în

regulă, o senzaţie mai acută decât aveam de obicei înainte de a mă apuca de o treabă. Nu aveam nevoie de multă imaginaţie ca să înţeleg motivul. O durere despre care ştiam că e psihosomatică mă încerca de-a lungul braţului stâng.

Nu-mi venea deloc să urc până în vârful Rilei.

„La ce altceva să mă aştept? Tot oraşul chefuieşte, iar eu sunt pe cale să-mi petrec noaptea agăţat de o stâncă abruptă, înaltă de două sute de metri."

— Salutare.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe blondă gata să urce la bord şi zâmbind cu toată gura. Se clătina uşor, pe tocuri exagerat de subţiri.

— Salutare, i-am răspuns precaut.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, a spus ea direct, ca orice beţiv. Mi-aş fi amintit o navă atât de frumoasă. Aşa-i că de-obicei n-ancorezi aici?

— Aşa-i, am răspuns eu bătând cu palma în balustradă. E prima oară când ajung cu ea în Millsport. Am sosit acum câteva ore.

Pentru *Boubin Islander* şi proprietarii ei, era adevărat. Două cupluri doldora de bani din Insulele Ohrid, îmbogăţite din vânzarea angro către stat a unor sisteme de navigaţie, reveniseră în Millsport după mai multe decenii. O alegere ideală, subtilizată de Isa din baza de date a căpităniei portului împreună cu toate celelalte date necesare urcării la bordul trimaranului lung de treizeci de metri. Ambele cupluri zăceau inconştiente într-un hotel din Tadaimako, câţiva dintre mai tinerii revoluţionari entuziaşti ai lui Brasil îngrijindu-se să rămână aşa în următoarele două zile. În nebunia festivităţilor prilejuite de Ziua lui Harlan, era puţin probabil să le simtă cineva lipsa.

— Pot să urc la bord ca s-arunc o privire?

— Cu plăcere, dar mai e puţin şi ridicăm ancora. Peste câteva minute ieşim pe Bordee ca să vedem focurile de artificii.

— Fantastic! Aş face orice să le văd şi eu, a spus femeia unduindu-şi trupul. Sunt pur şi simplu înnebunită după focurile de artificii. Mă fac să… cum să-ţi zic…

— Ce faci, scumpete?

Un braţ s-a încolăcit în jurul taliei mele şi o coamă de păr roşu-aprins m-a gâdilat sub barbă. Isa se lipise de mine, doar în costumul de baie şi împodobită cu bijuterii ce-ţi luau ochii, şi se uita ameninţător la blonda de lângă pasarelă.

— Cine-i noua ta gagică?

— A, nici nu ne-am… am răspuns şi i-am făcut semn să se prezinte.

Femeia a strâns din buze. Poate pentru că se considera mai puţin frumoasă decât Isa, poate din cauza privirii ei ucigătoare. Probabil doar din dezgust la vederea unei adolescente de cincisprezece ani agăţate de un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea. Reîntruparea poate duce, şi chiar o face, la opţiuni stranii, dar cel care are destui bani ca să cumpere o navă ca *Boubin Islander* n-are nevoie de ele. Dacă aş fi regulat pe cineva care arăta de cincisprezece ani, Isa fie chiar ar fi *avut* cincisprezece ani, fie aş fi vrut eu să arate de vârsta asta, ceea ce, până la urmă, e cam acelaşi lucru.

— Eu am plecat, a zis blonda şi s-a întors, nesigură pe picioare.

Poticnindu-se din doi în doi paşi, s-a retras cu toată demnitatea pe care i-o permiteau tocurile atât de înalte.

— Petrecere frumoasă! i-a strigat Isa. Sper să ne mai vedem.

— Isa? am murmurat eu.

A ridicat ochii la mine, zâmbind.

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi drumul şi pune naibii nişte haine pe tine.

〈8〉

Douăzeci de minute mai târziu am ridicat ancora şi am ieşit din port ghidându-ne după fasciculul de dirijare general. Ideea cu focurile de artificii urmărite de pe Bordee nu era nemaipomenit de originală şi nici măcar nu ne aflam aproape de singurul iaht din Portul Tadaimako ce se îndrepta într-acolo. Pe moment, Isa urmărea totul de sub punte şi ne lăsa în voia interfeţei traficului maritim. Puteam să ne desprindem mai târziu, după ce începea spectacolul.

În cabina principală de la prova am început, alături de Brasil, să pregătesc echipamentul. Costumele de scafandru autonom, de camuflaj, cu motoare Anderson, obţinute prin Sierra Tres şi amicii ei haiduci, arme din cele o sută de arsenale personale de pe Plaja Vchira. Isa introdusese programul incursiunii în procesoarele pentru scopuri generale ale costumelor, însoţit de comsetul prevăzut cu dispozitiv de bruiere pe care-l furase de la fabrică în după-amiaza aceea. Asemenea proprietarilor iahtului *Boubin Islander* aflaţi în stare de inconştienţă, câteva zile nimeni nu avea să-i sesizeze lipsa.

Ne-am uitat lung la materialul adunat pe podeaua din lemn-oglindă, costumele negre, lucioase, neactivate, armele uzate. De-abia era loc pentru tot.

— Ca pe vremuri, nu?

— Nimic nu se compară cu valurile din trecut, Tak, mi-a spus Brasil. De fiecare dată sunt altfel. Cea mai mare greşeală pe care o poţi face e să priveşti înapoi.

Sarah.

— Scuteşte-mă de filosofia asta ieftină, de pe plajă, Jack.

L-am lăsat în cabină şi m-am dus la pupa ca să văd cum se descurcă Isa şi Sierra Tres la cârmă. Am simţit cum Brasil mă urmăreşte cu privirea şi senzaţia de iritare m-a însoţit pe coridor şi pe cele trei trepte care urcau în cabina timonierului.

— Bună, scumpete, a zis Isa văzându-mă.

— Termină!

— Cum doreşti, a replicat ea şi a zâmbit fără ruşine spre Sierra Tres, care stătea rezemată de consola de comandă. Mai devreme nu mi s-a părut că te deranjează atât de mult.

— Mai devreme a fost o… am început eu şi m-am lăsat păgubaş. Costumele sunt gata. Vreo veste de la ceilalţi?

Sierra Tres a clătinat încet din cap, iar Isa a arătat displayul comsetului.

— Sunt toţi online, priveşte. Lumină verde peste tot. Pe moment, numai de asta avem nevoie. Altceva ar însemna că situaţia se complică. Acum, lipsa oricărei veşti este o veste bună, crede-mă.

M-am întors cu stângăcie în spaţiul strâmt.

— Ce zici, pot să urc pe punte?

— Bineînţeles. Asta-i o navă modernă, generatoarele o ecranează în caz de vreme rea, le-am trecut pe opacitate parţială pentru orice vine din afară. Dacă cineva e-ndeajuns de curios ca să se uite mai atent, cum ar fi blondina de adineauri, faţa ta e doar o pată pe lentila telescopului.

— Perfect.

Am ieşit din cabină cu grijă să nu mă lovesc, m-am dus la pupa, am urcat în zona de agrement, apoi pe puntea propriu-zisă. Aici, în nord, Bordeea era calmă, motiv pentru care trimaranul înainta aproape fără probleme. Am mers mai departe, până la cabina de vreme bună, m-am aşezat pe unul dintre scaunele piloţilor şi am scos un alt trabuc Erkezes. Jos era o cutie întreagă, dezumidificatoare, deci proprietarii se puteau lipsi de câteva. Politica revoluţionară – toţi trebuie să facem sacrificii. În jurul meu, iahtul a scârţâit un pic. Cerul se întunecase, însă Daikoku stătea chiar deasupra Tadaimakoului şi dădea apei un luciu albăstrui. Alte vase îşi aprinseseră

luminile, separate geometric unele de altele de programul de control al traficului. Dinspre luminile ce licăreau în depărtare, dinspre New Kanagawa şi Danchi răzbătea o muzică sacadată. Petrecere, nu glumă.

Spre sud, Rila ieşea din apă ca o suliţă, la o distanţă îndeajuns de mare încât să semene cu o armă – o lamă încovoiată, neagră, dezvăluită doar de mănunchiul de lumini al citadelei din vârf.

Am privit-o şi, o vreme, am fumat în linişte.

„El i-acolo sus."

„Sau undeva, prin oraş, te caută."

„Nu, i-acolo. Fii realist."

„OK, i-acolo. Dar şi ea e tot acolo. Ca Aiura şi vreo două sute de servitori ai familiei Harlan. Fă-ţi griji de asta doar când ajungi în vârf."

Un barcaz a alunecat pe lângă noi în lumina lunii, în drum spre o poziţie de lansare a focurilor de artificii pe Bordee. În spate, puntea era plină de pachete, chingi şi cilindri cu heliu. Pe suprastructura îngustă de la prova se înghesuiau mai multe siluete care fluturau şi lansau rachete în noapte, de lângă balustrade. Ambarcaţiunea ne-a salutat cu un sunet de sirenă ascuţit, în dezacord cu imnul dedicat lui Harlan de ziua lui, care răsuna de pe punte.

„La mulţi ani, găozare!"

— Kovacs?

Era Sierra Tres. Ajunsese aici fără să bag de seamă, dovadă fie a talentului ei de a se furişa, fie a lipsei mele de concentrare. Speram să fie prima alternativă.

— Nu te simţi bine?

M-am gândit câteva clipe.

— Nu arăt bine?

A făcut un gest scurt, tipic, şi s-a aşezat pe celălalt scaun. A rămas aşa multă vreme, uitându-se la mine.

— Care-i treaba cu puştoaica? a întrebat ea în cele din urmă. Încerci să-ţi recapeţi tinereţea demult pierdută?

— Nu, am răspuns eu arătând spre sud. Tinereţea mea demult pierdută este undeva pe acolo şi-încearcă să mă ucidă. N-am nimic cu Isa. Nu sunt pedofil.

Din nou tăcere, lungă. Barcazul se pierduse în noapte. Aşa se întâmpla ori de câte ori vorbeam cu Tres. În condiţii normale m-aş fi enervat, acum însă, molipsit de calmul premergător miezului nopţii, discuţia mi se părea chiar odihnitoare.

— De cât timp crezi că era infectat Natsume cu virusul ăla?

Am înălţat din umeri.

— Greu de spus. Adică era infectat mai demult sau de curând, ca o capcană pentru noi?

— Se poate spune şi aşa.

Am scuturat scrumul şi am privit cum arde trabucul.

— Natsume e o legendă. I-adevărat, căzută în uitare, însă eu mi-l amintesc bine. Şi copia mea, pe care au închiriat-o Harlanii. Care probabil a aflat deja că am vorbit cu inşi din Tekitomura, ba mai mult că ştiu că ei o ţin pe Sylvie prizonieră în Rila. Ştie şi ce-aş face. Punând intuiţia agentului special la treabă, ghiceşte şi restul. Dacă e pe fază, mda, se prea poate să fi pus paznici virali la Natsume ca s-aştepte să-mi fac apariţia. Cu susţinerea financiară pe care o are acum, n-ar fi greu să scrie câteva pseudo-personalităţi şi să le conecteze, cu acte false, la una dintre celelalte mănăstiri ale Renegaţilor.

Am tras din trabuc, am simţit muşcătura fumului şi l-am lăsat să iasă.

— Poate că familia Harlan îl urmărea de mult pe Natsume. Se ştie că Harlanii nu iartă nimic, iar faptul că Natsume a urcat până în vârful Rilei i-a pus într-o poziţie stânjenitoare, chiar dacă a fost doar o demonstraţie de curaj nebunesc din partea unui puşti quellist.

Sierra a rămas tăcută, privind înainte, prin parbrizul cabinei.

— Până la urmă, înseamnă acelaşi lucru, a spus ea într-un târziu.

— Exact. Harlanii au aflat de venirea noastră, am replicat, zâmbind fără să vreau. Nu ştiu însă exact nici când, nici cum.

Am urmărit ambarcaţiunile din jur. Am fumat trabucul până la chiştoc. Sierra stătea nemişcată.

— Presupun că Sanction IV a fost o experienţă greu de uitat.

— Aşa este.

Măcar o dată câştigam şi eu jocul de-a taciturnii. Am aruncat chiştocul şi am scos alte două trabucuri. I-am oferit unul, dar m-a refuzat.

— Ado dă vina pe tine, a continuat Sierra. La fel şi unii dintre ceilalţi. Brasil nu cred că-i de aceeaşi părere. Pare să te simpatizeze. Ca întotdeauna, aş zice.

— Mda, sunt un tip simpatic.

— Nu-i numai părerea ta, a zis ea zâmbind.

— Cum adică?

Privea în depărtare, peste punţile din faţă ale trimaranului. Zâmbetul

dispăruse, retras în calmul ei obişnuit, felin.

— Eu te-am văzut, Kovacs.

— M-ai văzut? Unde?

— Te-am văzut cu Vidaura.

Cuvintele ei rămaseră între noi o vreme. Am tras adânc din trabuc şi am expirat fum cât să mă ascundă.

— Ţi-a plăcut ceva din ce-ai văzut?

— Nu am fost în cameră. Dar v-am văzut intrând. Nu părea că planificaserăţi un prânz de lucru.

— Nu, am răspuns eu şi amintirea trupului virtual al Virginiei, strivit de al meu, m-a făcut să tresar. Nu asta aveam de gând.

Din nou tăcere. Ritmuri sacadate, înfundate, dinspre şirurile de lumini din partea de sud a Kanagawei. Marikanon se furişa pe cer, la nord-est, tot mai aproape de Daikoku. În timp ce ne îndreptam alene spre sud, am auzit manifestarea aproape subsonică a maelstromului care-şi făcea treaba la fel de entuziast.

— Brasil ştie? am întrebat eu.

— Habar n-am. I-ai spus?

— Nu.

— Dar ea?

Tăcere. Mi-am amintit râsul gutural al Virginiei şi cuvintele tăioase pe care le folosise ca să-mi alunge grijile şi să înlăture barierele.

Asta n-are cum să-l deranjeze pe Jack. Nu-i real, Tak. Şi oricum nu are de unde să afle.

Mă obişnuisem să mă încred în judecata ei printre explozii şi schimburile de focuri pe şaptesprezece planete diferite, însă aici ceva nu părea în regulă. Virginia Vidaura era la fel de familiarizată cu realitatea virtuală ca oricare dintre noi. A respinge ceea ce se petrecuse acolo ca nefiind real suna a eschivare.

„Părea destul de real în timp ce ne-o trăgeam."

„Da, dar la sfârşit ai fost la fel de refulat şi de plin de spermă ca la început. „N-a fost mai real decât fanteziile pe care le aveai despre ea când erai un simplu recrut."

„Da, dar a fost şi ea acolo."

După o vreme, Sierra s-a ridicat în picioare şi s-a întins.

— Vidaura e o femeie remarcabilă, a zis ea criptic şi s-a îndreptat încet spre pupa.

8

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Isa a întrerupt legătura cu controlul traficului de pe Bordee, iar Brasil a trecut la cârmă, în cabina de vreme bună. Focurile de artificii împânzeau cerul de deasupra oraşului Millsport ca nişte display-uri de sonare verzi, aurii şi roz. Aproape toate insuliţele şi platformele aveau propriile arsenale pe care le foloseau din plin, iar întinderile de uscat mai mari, ca New Kanagawa, Danchi şi Tadaimako, contribuiau la spectacolul de sunet şi de lumini. Chiar şi unele ambarcaţiuni de pe Bordee fuseseră pregătite pentru aşa ceva – cele mai apropiate de noi lansau proiectile ce se prefăceau în mii de scântei sau doar rachete de semnalizare. La un post de radio, pe un fond muzical punctat de chiuituri, un reporter fără haz se chinuia să descrie absolut tot ce vedea.

Brasil a mărit viteza, iar *Boubin Islander* a scos un zgomot uşor şi a început să taie hotărât valurile spre sud. Aici, în mijlocul Bordeei, vântul purta cu el o pânză fină de stropi aruncaţi de maelstrom. Am simţit-o pe faţă, ca o pânză de păianjen, apoi rece şi umedă, stropii scurgându-se ca nişte lacrimi.

Imediat după aceea au început adevăratele focuri de artificii, cele oficiale.

— Priviţi! a strigat Isa şi chipul i s-a luminat de o emoţie copilărească care, preţ de o clipă, înlocuise nepăsarea afişată până acum.

La fel ca noi, urcase pe punte să nu rateze începutul spectacolului. A arătat unul dintre radarele acoperite de o prelată şi a adăugat:

— Sunt lansate primele!

Pe display am văzut mai multe pete la nord de poziţia noastră de pe Bordee, fiecare marcată de o luminiţă roşie ce indica o traiectorie. Ca orice jucărie a unui bogătaş, *Boubin Islander* avea un surplus de instrumente ce arătau până şi altitudinea la care se aflau rachetele. Am citit numărul de lângă fiecare pată şi, fără să vreau, am rămas uimit de ceea ce vedeam. Moştenirea Lumii lui Harlan – nu poţi să n-o percepi cum trebuie dacă te-ai născut şi ai crescut aici.

— Au tăiat frânghiile, ne-a informat vesel reporterul. Baloanele se înalţă… Văd…

— Chiar trebuie s-ascultăm asta? am întrebat.

— Găseşte tu un post care să nu transmită rahatul ăsta. Eu n-am găsit.

În clipa următoare, cerul a crăpat.

Încărcate cu balast explozibil, primele baloane cu heliu atinseseră limita

de 400 de metri. Cu o precizie inumană, cu iuţeala unui mecanism impecabil, cea mai apropiată navă orbitală le-a observat şi a abătut asupra lor o suliţă de foc, lungă, tremurătoare, care a sfâşiat întunericul, a spintecat vălătucii de nori dinspre vest, a luminat munţii zimţaţi din jurul nostru cu un albastru orbitor şi, într-o fracţiune de secundă, a atins fiecare balon.

Balastul a explodat. Un curcubeu de foc s-a întins peste Millsport.

Tunetul din calea suliţei de foc s-a rostogolit maiestuos peste arhipelag ca o pânză neagră, ruptă în bucăţi.

Până şi reporterul a tăcut.

De undeva, din sud, un al doilea grup de baloane a atins înălţimea-limită. Nava orbitală a lovit iarăşi, prefăcând noaptea din nou într-o zi albăstruie. Din cer au căzut iar culori. Aerul mirosea a ars.

Din puncte strategice alese din tot oraşul şi de pe şlepurile trimise pe Bordee, a început lansarea rachetelor. Provocări repetate, din mai multe direcţii, pentru ochii maşinilor construite de marţieni de deasupra. Suliţele de foc au devenit un semn constant, rătăcitor, al distrugerii, străpungând norii din toate unghiurile, lovind la fix fiecare obiect ce încerca să depăşească limita impusă. Tunetul repetat devenise asurzitor. Bordeea şi peisajul de dincolo de ea se transformaseră într-o serie de imagini staţionare, văzute când şi când. Recepţia radio s-a întrerupt.

— E momentul s-o luăm din loc, a spus Brasil.

Zâmbea larg.

La fel ca mine, mi-am dat seama.

Capitolul 31

Apele Bordeei erau reci. Am coborât cele câteva trepte pentru înotători, m-am desprins de balustradă şi am simţit, prin costum, presiunea răcelii gelatinoase. Era ca o îmbrăţişare – m-am lăsat în voia ei pe măsură ce greutatea armelor prinse de mine şi a motorului Anderson mă trăgea la fund. La doi metri de suprafaţă am activat sistemul de camuflaj şi de flotabilitate. Energia gravitaţională s-a pus în funcţiune şi m-a ridicat uşor. Am scos capul din apă cât să văd în jur, apoi am coborât masca şi am golit-o de apă.

Am văzut-o pe Tres ieşind la câţiva metri de mine, ridicând mâna înmănuşată, semn că totul era în ordine. M-am uitat după Brasil.

— Jack?

Vocea i-a tremurat prin microfonul de inducţie:

— Sunt sub tine. E rece a naibii!

— Ţi-am spus să renunţi la autoinfecţie. Isa, m-auzi?

— *Tu* ce crezi?

— OK. Ştii ce trebuie să faci?

Am auzit-o cum oftează.

— Da, tăticule. Să fiu pe fază, să ţin toate canalele deschise. Să vă transmit tot ce primesc de la ceilalţi. Să nu intru în vorbă cu necunoscuţi.

— Bravo!

Am ridicat un braţ, precaut, şi am văzut că sistemele de camuflaj activaseră refracţia costumului. Aproape de fundul apei, cameleocromul standard se declanşa imediat, împrumutându-mi culorile de acolo, dar la suprafaţă sistemul mă făcea să semăn cu o stafie, un efect al umbrei pe apă, o festă jucată de lumină.

Oricum, cu aşa ceva mă simţeam mai în siguranţă.

— OK, am spus şi am tras aer în piept, mai tare decât era nevoie. Să trecem la treabă.

M-am orientat după luminile din capătul de sud al New Kanagawei, apoi după stâncile negre ale Rilei, la douăzeci de kilometri mai încolo. După aceea m-am lăsat cu totul în apă, m-am întors alene şi am început să înot.

Brasil ne dusese la sud de traficul general, suficient de departe încât să nu atragem atenţia, dar tot mai aveam până la Colţii Rilei. În condiţii normale, ne-ar fi luat cel puţin două ore de înot întins. Curenţii, traşi de maelstrom spre sud, prin Bordee, ne ajutau oarecum, dar singurul lucru ce

înlesnea incursiunea în costume de scafandru autonom era sistemul de flotabilitate modificat. Securitatea electronică din arhipelag fiind orbită şi asurzită de furtuna orbitală, nimeni nu putea să detecteze prezenţa unui motor gravitaţional purtat de o singură persoană. Şi, cu un vector aplicat cu grijă, aceeaşi energie care-l orienta pe scafandru ne ducea spre sud cu viteza unei maşini.

Ca nişte fantome din legenda fiicei lui Ebisu, alunecam prin apa întunecată la un braţ depărtare unul de altul, în timp ce deasupra noastră apa înflorea în tăcere şi repetat la fiecare suliţă de foc reflectată. Motorul Anderson barbota, electrolizând oxigenul direct din apă, adăugând heliu din rezervorul mic din spate, ajutându-mă să respir, apoi împrăştiindu-mi cu răbdare respiraţia în bule nu mai mari decât icrele. În depărtare, maelstromul bâzâia în contrapunct.

Era o atmosferă paşnică.

„Mda, asta-i partea uşoară."

Bezna brăzdată de fulgere mi-a amintit de o noapte petrecută pe Reciful lui Hirata, alături de o fată din cartierul bogătaşilor din Newpest. Apăruse în crâşma lui Watanabe, cu Segesvar şi câţiva dintre Războinicii Recifului, ca parte dintr-o gaşcă pestriţă, alcătuită din fete răsfăţate de soartă şi din golani de la periferie. Eva? Irena? Ţin minte părul ei ca mierea închisă la culoare, strâns în vârful capului, picioarele lungi şi ochii verzi, strălucitori. Fuma ţigări din cânepă de mare, înecându-se şi tuşind din cauza tăriei lor cu o frecvenţă care-i făcea pe ceilalţi să râdă în hohote. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

Făcând un efort rar pentru mine, am dezlipit-o de Segesvar, care oricum părea că se plictisise de ea, ne-am aşezat într-un colţ, la o masă de lângă bucătărie, şi am monopolizat-o toată seara. Fata parcă venea de pe o altă planetă – un tată ce o copleşea cu atenţia lui, o atitudine pe care, în alte împrejurări, aş fi luat-o în râs, o mamă ce lucra cu jumătate de normă *doar pentru a nu se simţi ca o menajeră,* o casă în afara oraşului, vizite la Millsport şi la Erkezes la câteva luni. O mătuşă, mândria familiei, plecată să muncească pe altă planetă, un frate care spera să-i urmeze exemplul. Fata vorbea despre toţi cu naturaleţea celui ce crede că toate astea sunt absolut normale, tuşind din cauza cânepei şi zâmbind continuu.

Cum te distrezi? m-a întrebat la un moment dat.

Păi, fac scufundări de pe recif.

Zâmbetul i s-a transformat în hohot de râs. *A, da, Războinicii Recifului,*

trebuia să-mi dau seama. O faci des?

Asta ar fi trebuit să fie întrebarea mea standard, căci o foloseam toţi când venea vorba despre fete, însă ea mi-o luase înainte. Nu că m-ar fi deranjat prea mult.

De partea cealaltă a Recifului lui Hirata, am spus eu repede. *Te-ar tenta?*

De ce nu? mi-a ţinut ea isonul. *Dacă vrei, chiar acum…*

În Kossuth era toiul verii, iar umiditatea ajunsese la sută la sută cu câteva săptămâni în urmă. Gândul la o baie în apa oceanului mă făcea să nu am stare. Ne-am strecurat afară şi i-am arătat cum să se descurce cu aerotaxiurile, cum să găsească unul liber şi să sară pe acoperişul lui. Ne-am urcat pe unul şi am traversat oraşul, sudoarea uscându-se pe pielea noastră.

Ţin-te bine.

Nici nu-mi imaginam că se poate aşa ceva! a strigat ea şi a râs în bătaia vântului.

Taxiul a oprit pentru o comandă aproape de Autoritatea Portuară, moment în care am sărit de pe el speriindu-i pe clienţii potenţiali cu câteva sunete nearticulate drept scuze. Şocul s-a redus la mormăieli şi priviri dezaprobatoare ce ne-au pus pe fugă, de-abia stăpânindu-ne râsul. Sistemul de securitate al portului avea o hibă în colţul de est al docurilor pentru hoverloadere – un unghi mort, descoperit, cu un an în urmă, de un hacker preadolescent; băiatul vânduse pontul Războinicilor Recifului pentru o hologramă porno. Am intrat pe acolo, ne-am furişat până la rampa unuia dintre hoverloadere şi am furat o ambarcaţiune. Am ieşit încet din port cu ajutorul unei prăjini şi al ramelor, am pornit motorul, apoi am ţâşnit, chiuind şi luând un viraj larg, înspumat, spre Hirata.

Mai târziu, în liniştea apei, am ridicat ochii spre valurile mici, albite de Hotei, şi i-am văzut trupul deasupra mea, alb în contrast cu cingătorile negre ale vestei de flotabilitate şi ale buteliei de oxigen. Se abandonase total momentului, plutea, poate privind peretele înalt al recifului de lângă noi, poate desfătându-se cu răcoarea apei. Preţ de un minut, am rămas sub ea, plin de admiraţie, simţind cum se trezeşte dorinţa în mine. I-am urmărit contururile coapselor şi ale şoldurilor, m-am concentrat asupra dungii de păr verticale din josul pântecelui, şi a buzelor abia vizibile, în timp ce picioarele i se desfăceau încet ca să-şi ia avânt. M-am uitat lung la abdomenul ei musculos, încordat, ce se vedea pe sub vesta de flotabilitate, la sânii bombaţi.

Apoi s-a întâmplat ceva. Poate din cauza cânepii de mare, niciodată o idee prea bună înaintea unei scufundări. Poate un ecou al copilăriei. Reciful s-a apropiat de mine şi, în următoarea fracţiune de secundă, a părut că se apleacă spre noi, ameninţând să ne strivească. De la erotismul provocat de mişcarea lentă a picioarelor ei, am trecut brusc la senzaţia teribilă că e moartă sau şi-a pierdut cunoştinţa. Intrat în panică, mi-am făcut vânt spre ea, am apucat-o de umeri şi am întors-o cu faţa în sus.

Nu avea nimic.

A făcut ochii mari sub mască şi m-a atins şi ea. A zâmbit şi am văzut cum scoate o bulă de aer printre dinţi. Gesturi, mângâieri. Picioarele i s-au încolăcit în jurul meu. Şi-a scos regulatorul de presiune, mi-a făcut semn să fac la fel şi m-a sărutat.

— Tak?

După aceea, în bula instalată de Războinici pe recif, întinsă alături de mine pe un pat improvizat din costume de iarnă, mucegăite, a părut surprinsă de cât de atent m-am purtat cu ea.

Nu sunt chiar atât de fragilă, Tak.

Mai târziu, cu picioarele încolăcite din nou în jurul meu, frecându-se de mine, râzând încântată.

Ţine-te bine!

Eram prea furat de ea ca să nu rememorez tot ce se întâmplase după ce săriserăm de pe aerotaxi.

— Tak, m-auzi?

Eva? Ariana?

— *Kovacs!*

Am clipit de câteva ori. Era vocea lui Brasil.

— Te-aud, scuze. Ce s-a-ntâmplat?

— Se-apropie o navă.

Am auzit imediat zgomotul produs de elicele mici, ascuţit pe fundalul maelstromului. Am verificat sistemul de proximitate, dar n-am găsit nimic. Am apelat la sonar şi am văzut că se apropia rapid pe Bordee dinspre sud-vest.

— Are fundul plat, a şoptit Brasil. Crezi c-ar trebui să ne facem griji?

Greu de crezut că familia Harlan folosea nave de patrulare cu fundul plat Şi totuşi…

— Opriţi propulsoarele, a spus Sierra Tres în locul meu. Treceţi pe flotaţie în aşteptare. N-are rost să riscăm.

— Ai dreptate, am zis eu şi, fără tragere de inimă, am acţionat comenzile pentru flotabilitate şi am închis suportul gravitaţional.

Am simţit imediat cum mă duc la fund, greutatea echipamentului spunându-şi cuvântul. Am apăsat pe flotaţia de urgenţă şi, în clipa următoare, compartimentele de rezervă din vesta de flotaţie au început să se umple. Am întrerupt-o de îndată ce nu m-am mai scufundat şi am plutit în întunericul brăzdat de fulgere, ascultând cum se apropie nava.

Elena, poate?

Ochii verzi, strălucitori.

Reciful răsturnându-se peste noi.

În momentul în care pe cer şi-a făcut apariţia o nouă suliţă de foc, am zărit chila vasului deasupra, masivă, ca un rechin, deformată pe o parte. Mi-am mijit ochii şi, folosindu-mă de senzorii neurochimici, am încercat să văd mai bine în întunericul ce se aşternuse din nou. Nava părea că trage ceva după ea.

Moment în care m-am relaxat.

— E o cursă specială. Tractează carcasa unui botălbec.

Nava a trecut mai departe, luptându-se cu valurile, şi s-a pierdut spre nord, duduind monoton, înclinată din cauza prăzii, până la urmă nu chiar atât de aproape de noi. Senzorii neurochimici îmi indicau cum silueta botălbecului, pe fondul suprafeţei albăstrii a apei, lăsa în urmă dâre de sânge. Valurile de la prova întorceau pe-o parte şi pe alta corpul masiv, ca de torpilă, de care ghearele atârnau ca nişte aripi rupte. O parte din spinare fusese desprinsă şi acum se bălăngănea în apă, plină pe margini de cocoloaşe şi cârcei de ţesut. Vasul târa după el cabluri încâlcite, semn că vietatea fusese ţinta mai multor harpoane – se vedea clar că cine-l închiriase nu era un pescar priceput.

La sosirea primilor oameni pe Lumea lui Harlan, aceste creaturi marine nu aveau duşmani. Se aflau în vârful lanţului trofic, erau nişte vânători adaptaţi excelent şi animale sociale extrem de inteligente. Nu le putea ucide nicio formă de viaţă evoluată de pe planetă.

Noi însă am schimbat asta foarte curând.

— Sper că nu-i de rău augur, a murmurat Sierra Tres pe neaşteptate.

Brasil a scos un sunet neinteligibil. Am golit compartimentele de urgenţă ale vestei de flotabilitate şi am acţionat sistemul gravitaţional. Brusc, apa a părut că se răceşte şi mai tare. Dincolo de mişcările automate prin care am verificat cursul şi starea echipamentului, simţeam cum mă cuprinde o furie

vagă, nedefinită.

— Să-i dăm bice!

Dar douăzeci de minute mai târziu, starea de spirit era aceeaşi când ne furişam aproape de baza Rilei, furia zvâcnindu-mi în tâmple şi în dosul ochilor. Proiectaţi pe sticla măştii mele, indicatorii roşu-deschis din programul de simulare al lui Natsume păreau că se aprind odată cu sângele meu. Pornirea de a distruge urca în mine ca oceanul la ora fluxului, ca starea de trezie, ca hohotul de râs isteric pe care nu-l poţi opri.

Am găsit canalul recomandat de Natsume şi am trecut prin el, sprijinindu-ne de stânci şi de corali cu palmele înmănuşate. Am ieşit din apă pe o platformă îngustă pe care programul o marcase cu o figură zâmbăreaţă, uşor diavolească. *Nivelul de intrare,* spusese Natsume, renunţând o clipă la morga de călugăr. *Cioc. Cioc.* M-am aşezat mai bine şi am privit în jur. Lumina argintie, firavă, dinspre Daikoku atingea apa, Hotei încă nu răsărise, iar picăturile împrăştiate de maelstrom şi de valurile ce se spărgeau în apropiere înceţoşau atmosfera. Priveliştea era în mare parte mohorâtă. O suliţă de foc a împrăştiat umbrele de pe stânci când o nouă rachetă plină de artificii s-a înălţat spre nord. Tunetul a traversat cerul. Am cercetat stâncile abrupte de deasupra, apoi oceanul întunecat din care tocmai ieşiserăm. Niciun semn că ne-ar fi reperat cineva. Mi-am desprins masca de pe cască. Am renunţat la labele de înot şi mi-am flexat degetele de la picioare, încălţate în ghete de cauciuc.

— Totul e-n ordine?

Brasil a mormăit afirmativ. Tres a înclinat din cap. Mi-am prins casca de centură, la spate, ca să nu mă incomodeze, mi-am scos mănuşile şi le-am vârât într-o geantă. Mi-am pus din nou masca pe faţă, mai uşoară acum, şi am verificat dacă fluxul de date funcţionează. Lăsând capul pe spate, am văzut traseul lui Natsume şi, marcate cu roşu, punctele de sprijin pentru mâini şi picioare.

— Vedeţi bine drumul?

— Da, a răspuns Brasil zâmbind. Cam strică distracţia, nu crezi? Să ţi-l dea mură-n gură.

— Adică vrei să urci primul?

— După dumneavoastră, domnule Eishundo.

Fără să mai stau pe gânduri, am întins mâna şi m-am prins de prima priză indicată, m-am proptit bine pe picioare şi am început escaladarea. Mi-am făcut vânt şi, cu cealaltă mână, am găsit un alt punct de sprijin. Stânca era

umedă din cauza ceţii, dar corpul Eishundo a reuşit să rămână agăţat. Mi-am sprijinit un picior de o altă proeminenţă, am făcut un nou balans şi m-am apucat bine de colţul stâncii.

Lăsând pământul în urmă.

„Floare la ureche."

Gândul îmi venise după ce urcasem vreo douăzeci de metri, cu un zâmbet aproape tâmp. Natsume mă prevenise să nu mă las înşelat de primii metri ai escaladării. *Ca să ajungi în vârf, trebuie să te caţări ca o maimuţă,* spusese el serios. *Sari dintr-un loc într-altul, te prinzi când cu o mână, când cu alta, mişcări ample, la început nu simţi efortul. Eşti euforic. Dar nu uita că asta nu ţine prea mult.*

Mi-am ţuguiat buzele şi am şuierat uşor printre ele. Sub mine, oceanul se izbea şi eroda stânca fără odihnă. Zgomotul şi mirosul ajungeau până la mine, învăluindu-mă cu umezeală. Am alungat un frison, ridicând din umeri.

Urcare. Prindere.

Treptat, mi-am dat seama că pregătirea de agent special încă nu reacţionase la vertijul meu. Cu stânca la mai puţin de un metru de mine şi cu sistemul de muşchi Eishundo tremurând pe oasele mele, era aproape posibil să uit de prăpastia de dedesubt. Pe măsură ce urcam, piatra îşi pierdea umezeala provocată de maelstrom, iar vuietul repetat al valurilor se estompa, devenind un sunet de fond. Cu priza mea specială, punctele de sprijin netede, nesigure, erau o nimica toată. Şi, mai mult decât toţi aceşti factori, sau poate punctul forte al mărcii Eishundo, ceea ce-mi spusese Natsume părea să se adeverească – corpul ştia ce trebuie făcut.

Apoi, ajungând la nivelul unei terase care pe display-ul măştii apărea ca loc de popas, am privit în jos ca să văd cum se descurcă Brasil şi Tres şi am stricat totul.

La şaizeci de metri sub mine – nici măcar o treime din tot traseul –, oceanul era ca o lână înnegrită, atinsă de argintul lui Daikoku în locurile unde se învolbura. Mantaua de bolovani de la baza Rilei arăta ca nişte umbre solide. Cele două stânci masive ce flancau canalul prin care veniserăm păreau că pot să-mi încapă într-o mână. Torentul de dedesubt mă hipnotiza, mă trăgea în jos. Priveliştea părea că se învârteşte ameţitor.

Reflexele condiţionate ale agentului special s-au pus însă în funcţiune, alungând frica. Ca uşile unor camere pneumatice în capul meu. Am întors privirea spre stânca de lângă mine. Sierra Tres tocmai întindea o mână şi m-

a bătut uşor pe gheată.

— Ai păţit ceva?

Mi-am dat seama că înţepenisem pe loc aproape un minut.

— Nu, mă odihnesc.

Şirul punctelor de sprijin marcate o lua la stânga, în diagonală, pe lângă o stâncă lată despre care Natsume ne avertizase că e aproape de netrecut. Natsume preferase să se târască aproape cu capul în jos pe după stâncă, sprijinindu-se cu picioarele de cele mai mici denivelări şi fisuri din piatră, apucându-se cu degetele de fiecare ieşitură până când se agăţase cu ambele mâini de o porţiune netedă, înclinată, din cealaltă parte, şi revenise la o poziţie aproape verticală.

Am scrâşnit din dinţi şi am început să fac la fel.

La jumătatea drumului, am simţit cum îmi alunecă piciorul, m-am dezechilibrat şi am rămas atârnat ţinându-mă doar cu mâna stângă. Fără să vreau, am înjurat şi am încercat să mă agăţ cu picioarele de ceva, dar în zadar. Aş fi ţipat, însă o făceau deja tendoanele mâinii stângi de-abia vindecate.

— La dracu'.

„Ţine-te bine."

Priza rezista.

Am ridicat genunchii, chinuindu-mă să văd pe display-ul măştii punctele de sprijin pentru picioare. Respirând sacadat. Mi-am vârât vârful ghetei într-o gaură din stâncă. Junghiurile din mâna stângă se înmulţeau. Neputând să văd clar din cauza măştii, am întins mâna dreaptă la nimereală şi am pipăit stânca.

Şi am găsit un ieşind.

Am mutat puţin piciorul de sprijin, făcând loc celuilalt.

Am rămas aşa, gâfâind.

„Nu, nu te opri!"

Am avut nevoie de multă voinţă pentru a-mi muta mâna dreaptă spre următorul punct de sprijin. Încă două mişcări şi am făcut un efort disperat să caut altul. Alte trei mişcări, un unghi cu puţin mai bun şi mi-am dat seama că ajunsesem aproape de cealaltă parte a stâncii. M-am întins, am găsit o margine înclinată şi m-am ridicat abia suflând şi înjurând de mama focului. Aşa punct de sprijin mai zic şi eu. Mi-am fixat picioarele pe colţul de stâncă cel mai de jos şi, răsuflând uşurat, m-am lăsat să cad pe piatra rece.

„Ridică-te şi dă-te din drum, Tak. Nu-i lăsa s-aştepte."

M-am folosit de ultimele puncte de sprijin ca să ajung în vârful stâncii. Pe display-ul măştii am văzut un platou lat, marcat cu roşu şi cu o faţă zâmbitoare deasupra. Popas. I-am aşteptat pe Sierra Tres şi pe Brasil să apară de dedesubt şi să mi se alăture. Surferul masiv zâmbea ca un copil.

— M-ai pus pe gânduri, Tak.

— Hai să nu discutăm despre asta!

Ne-am odihnit cam zece minute. Deasupra noastră, brâul din jurul parapetelor citadelei se vedea clar, marginile ascuţite ieşind din unghiurile haotice ale stâncii pe care o înconjura.

— Nu mai avem mult… a zis Brasil arătând în sus.

— Mda… Acum trebuie să ne ferim doar de ripingi.

Am scos spray-ul repelent şi l-am pulverizat pe mine. Tres şi Brasil mi-au urmat exemplul. Avea un miros uşor coclit, ce părea mai puternic în întunericul tulburat de suliţele de foc. Poate nu-i alunga pe ripingi de tot, dar cu siguranţă îi ţinea la distanţă. Iar dacă spray-ul nu era de ajuns…

Am scos blasterul Rapsodia din tocul lipit de coaste şi l-am prins într-o copcă de pe piept. A rămas atârnat acolo, uşor de manevrat într-o fracţiune de secundă, presupunând că-mi puteam elibera o mână la timp. Având perspectiva unei confruntări cu stoluri întregi de ripingi furioşi, gata să-şi apere puii, aş fi preferat blasterul Sunjet, mai sigur, prins la spate, însă n-aveam cum să-l folosesc eficient. Am făcut o grimasă, mi-am aranjat masca pe faţă şi am verificat din nou fluxul de date. Am tras adânc aer în piept şi m-am întins după următorul şir de puncte de sprijin.

Rila devenea tot mai convexă, ieşind în afară şi silindu-ne să urcăm aplecaţi pe spate, sub un unghi de douăzeci de grade. Drumul urmat de Natsume şerpuia pe stâncă, impus de puţinele puncte de sprijin disponibile, iar locurile în care ne puteam trage sufletul erau mult prea rare. Până ca ieşindul bombat să redevină vertical, braţele mă dureau din umeri până în vârful degetelor, iar gâtul mi se uscase de-atâta gâfâit.

„Ţine-te bine.”

Am găsit o crăpătură diagonală marcată pe display, m-am tras mai aproape ca să le fac loc celorlalţi şi am vârât un braţ în ea până la cot. Am rămas aşa, fără vlagă, trăgându-mi răsuflarea.

Mirosul m-a izbit în aceeaşi clipă în care am văzut firele albe, subţiri, ce atârnau deasupra noastră.

Uleioase, acide.

„Asta ne mai trebuia…”

Am ridicat capul şi am privit ca să-mi verific bănuiala. Ne aflam chiar sub cuiburile coloniei de ripingi. Toată stânca fusese acoperită de secreţiile cremoase în care erau născuţi şi îşi trăiau cele patru luni de gestaţie embrionii de ripingi. Era clar că undeva, chiar deasupra mea, puii se desprinseseră din membrana protectoare şi fie începuseră să zboare, fie se rostogoliseră, neputincioşi, în ocean, confirmând concluzia darwiniană.

„Dar să nu ne gândim la asta acum!”

Am acţionat sistemul neurochimic şi am privit cu atenţie colonia. Forme întunecate îşi curăţau penele şi dădeau din aripi ici şi colo pe colţurile stâncilor albe, dar nu erau foarte multe. *Ripingii,* ne asigurase Natsume, *nu petrec mult timp în cuiburi. Nu au ce cloci, fiindcă embrionii se hrănesc direct din membrană.* Ca majoritatea alpiniştilor înveteraţi, cunoştea bine păsările astea. *S-ar putea să daţi de câţiva paznici, femela care naşte, poate câţiva părinţi bine hrăniţi ce produc o secreţie vâscoasă în cuibul lor. Dacă urcaţi cu băgare de seamă, e posibil să vă lase în pace.*

M-am strâmbat din nou şi am început să urc prin crăpătură. Mirosul greu, de ulei, devenise mai puternic şi tot mai multe bucăţele de membrană mi se prinseseră de haine. Sistemul cameleocrom schimba culoarea în locurile atinse de substanţa cleioasă. Am încetat să mai respir pe nas. Am aruncat o privire scurtă, pe lângă ghete, şi i-am văzut pe ceilalţi cum vin după mine, strâmbându-se şi ei din cauza duhorii.

Apoi, inevitabil, crăpătura s-a terminat şi display-ul mi-a arătat că următoarele puncte de sprijin erau acoperite de membrană. Am încuviinţat trist şi am întins o mână prin ea, căutând, până am dat de un stei ce semăna cu modelul roşu de pe ecran. Părea destul de solid. După o nouă încercare, am găsit altul, chiar mai bun, şi am făcut un pas lateral, după o cornişă, şi ea acoperită de clei. Acum, că respiram pe gură, simţeam gustul de ulei până în fundul gâtului.

Partea asta din traseu era mult mai dificilă decât brâul din jurul Rilei. Aveam de ce să mă ţin, dar de fiecare dată trebuia să bag adânc în membrană mâna sau piciorul, până dădeam de punctele de sprijin. În plus, trebuia să evit umbrele difuze ale embrionilor, fiindcă, deşi aveau doar câteva zile, puteau să muşte, iar hormonii fricii pe care, la atingere, îi degajau prin membrană izbeau aerul ca urletul unei alarme chimice. Paznicii ar fi tăbărât pe noi într-o clipă şi nu cred că le-am fi putut face faţă fără să ne prăbuşim în gol.

Bagă mâna. Caută.

Prinde. Mergi mai departe.

Eliberează strânsoarea şi scoate mâna. Răsuflă adânc pentru a scăpa de miros. Bagă-ţi mâna din nou.

Între timp, ne umpluserăm de clei, iar mie îmi venea tot mai greu să-mi imaginez cum e să urci pe o stâncă uscată. La marginea unui cuib aproape gol, am dat de un pui mort, putrezit, ce atârna cu capul în jos, cu ghearele încurcate în membrana pe care nu fusese îndeajuns de puternic ca s-o rupă înainte de a muri de foame. Stârvul adăuga un miros dulceag duhorii din jur. Mai sus, un embrion aproape matur a părut că-şi întoarce spre mine capul cu ciocul lung în timp ce vâram mâna, precaut, în cleiul aflat la o jumătate de metru în faţa mea.

M-am ridicat pe o proeminenţă acoperită de membrană şi lipicioasă.

Ripingul s-a repezit la mine.

Probabil la fel de surprins. Mirosul dezgustător s-a înteţit, urmat de silueta neagră, masivă, semn că până aici mi-a fost. Îmi căuta ochii, izbindu-se de mască, repetat, dându-mi capul pe spate. Ciocul bătea sacadat în sticlă, mai s-o spargă. Mâna stângă mi-a alunecat şi m-am răsucit spre dreapta. Ripingul a croncănit şi a încercat să mă lovească în gât. Am simţit cum ciocul zimţuit mi se înfige în carne. Disperat, m-am tras înapoi. Cu mâna stângă, stimulată de sistemul neurochimic, l-am înşfăcat de gât, cu toată puterea, şi l-am aruncat în hău. Am auzit un alt croncănit surprins, apoi o explozie de aripi, tari ca pielea tăbăcită, sub mine. Sierra Tres a ţipat.

M-am prins mai bine şi am privit în jos. Erau amândoi acolo. Ripingul, o umbră înaripată tot mai mică, plutea spre ocean. Am răsuflat uşurat.

— Totul e-n ordine?

— Să nu mai faci asta niciodată! a şuierat Brasil printre dinţi.

N-a mai fost nevoie. Traseul lui Natsume ne-a dus printr-o zonă cu bucăţi de membrană uscată, apoi pe o fâşie cu o secreţie mai groasă, pentru ca, în cele din urmă, să scăpăm de ripingi. După încă şase puncte de sprijin, ne-am ghemuit pe o platformă din piatră cioplită de mâna omului, sub brâul principal al citadelei Rila.

Am schimbat zâmbete scurte între noi. Platforma era îndeajuns de lată ca să putem sta jos. Am bătut uşor în microfonul de inducţie.

— Isa?

— Ascult.

Vocea îi suna neobişnuit de subţire, marcată de încordare. Am zâmbit din nou.

— Am ajuns în vârf. Anunţă-i pe ceilalţi.

— În regulă.

M-am lipit cu spatele de stâncă şi am răsuflat din toţi rărunchii. Am privit spre orizont.

— Nu vreau să mai fac asta *niciodată.*

— A mai rămas o bucată, a zis Tres arătând spre cornişa de deasupra.

I-am urmărit mişcarea şi m-am uitat sub parapet.

Arhitectură din timpul Colonizării, spusese Natsume aproape cu dispreţ. *Atât de baroc că mă mir că n-au construit şi o scară prin el.* Şi licărul de mândrie din ochii lui pe care anii de călugărie nu păreau să-l fi şters. *Sigur, nu se aşteptau ca cineva să urce până acolo.*

Am examinat şirurile de forme sculptate pe peretele înclinat al brâului. Cele mai multe reprezentau motive standard, aripi şi valuri, dar, din loc în loc, erau şi feţe stilizate – Konrad Harlan şi câteva dintre rudele lui mai importante din era Colonizării. La fiecare zece centimetri pătraţi exista un punct de sprijin solid. Distanţa până la marginea cornişei era mai mică de trei metri. Am oftat şi m-am ridicat în picioare.

— Să mergem.

Brasil s-a ridicat şi el, privind cât de înclinat era brâul.

— Pare destul de uşor. Crezi că simt ceva senzori?

Am lipit Rapsodia de piept ca să fiu sigur că e prinsă bine. Am controlat blasterul din spate. M-am proptit pe picioare.

— Cui îi pasă?

Am întins mâna, am vârât pumnul în ochiul lui Konrad Harlan şi am scormonit cu degetele. Apoi am urcat fără să mai stau pe gânduri. După vreo treizeci de secunde am ajuns la peretele vertical. Am găsit puncte de sprijin asemănătoare şi, câteva clipe mai târziu, m-am ghemuit pe un parapet lat de trei metri şi am văzut un loc în formă de lacrimă, străjuit de arcade, acoperit de prundiş şi cu pietre frumos aliniate. Aproape de mijloc, o statuie mică a lui Harlan cu capul plecat şi cu mâinile împreunate meditativ, dominată în spate de un marţian idealizat ale cărui aripi întinse simbolizau protecţie şi transfer de putere. În celălalt capăt al spaţiului circular, o arcadă regală ducea, asta ştiam, spre curţile şi grădinile umbrite ale aripii dedicate oaspeţilor din citadelă.

Briza aducea spre mine parfumul ierburilor şi al fructelor. Nimic altceva nu tulbura liniştea locului. Oaspeţii păreau să fie departe, în complexul central, cu toate luminile aprinse şi zgomotele petrecerii aduse la răstimpuri

de vânt. Am acţionat senzorii neurochimici şi am prins aclamaţii, muzică plăcută la auzul căreia Isa ar fi strâmbat din nas, o voce melodioasă, cântând ceva foarte frumos.

Am scos Sunjetul din teaca de la spate şi l-am armat. Aşteptând acolo, în întuneric, în preajma petrecerii, cu mâinile mânjite de moarte, preţ de o clipă m-am simţit ca un spirit malefic dintr-o legendă. Brasil şi Tres urcaseră şi ei şi ocupaseră poziţii pe parapet. Surferul uriaş ţinea în mâini o carabină veche, grea, cu fragmentaţie, Tres luase blasterul în mâna stângă şi Kalaşnikovul în cea dreaptă. Avea o privire pierdută şi părea să cântărească cele două arme sau poate să le arunce. O nouă suliţă de foc a despicat cerul luminându-ne, făcându-ne albăstrui, ireali. Tunetul a urmat ca o provocare. Sub toate, maelstromul părea că strigă pe cineva.

— OK, am şoptit eu.

— Da, cred că aţi ajuns prea departe, s-a auzit o voce feminină din umbrele parfumate ale grădinii. Jos armele, vă rog!

Capitolul 32

Siluete înarmate au apărut deodată de sub arcade. Cel puţin şase. Am zărit câteva chipuri spălăcite, dar cele mai multe purtau măşti masive, cu vederea amplificată, şi căşti tactice, specifice puşcaşilor marini. Pieptul şi braţele le erau acoperite cu armuri de luptă, ca nişte muşchi suplimentari. Armele erau la fel de impresionante. Blastere cu dispersie, ca nişte guri căscate, carabine cu fragmentaţie aproape cu un secol mai noi decât cea pe care o adusese Jack Soul Brasil. Câteva arme cu plasmă, purtate pe şold. Nimeni din fortăreaţa Harlan nu voia să rişte.

Am îndreptat în jos ţeava Sunjetului, spre parapetul din piatră, strângând bine patul armei. Vederea periferică m-a anunţat că Brasil făcuse la fel cu carabina de fragmentaţie şi că Sierra Tres ţinea armele pe lângă corp.

— Când am spus jos armele, m-am referit la *propriu,* nu la figurat, a continuat femeia pe un ton politicos. Deci trebuie să le lăsaţi jos. Poate amanglica mea nu e chiar atât de clară.

M-am întors în direcţia dinspre care venea vocea.

— Tu eşti, Aiura?

A urmat o pauză lungă, apoi femeia a ieşit de sub bolta din capătul spaţiului ornamental. O altă salvă a unei nave orbitale a luminat-o pentru o clipă, apoi întunericul a revenit, făcându-mă să folosesc senzorii neurochimici ca să reţin detaliile. Şefa securităţii familiei Harlan era întruchiparea frumuseţii Primelor Familii: trăsături eurasiatice elegante, aproape neatinse de timp, păr negru ca pana corbului, pieptănat pe spate într-un câmp static ce părea să-i încoroneze şi să-i încadreze faţa palidă. Privirea inteligentă şi ridurile aproape imperceptibile din colţurile ochilor dovedeau o viaţă trăită din plin. Corp înalt, zvelt, într-o jachetă simplă, vătuită, pe care negrul se îmbina cu roşul-închis, cu gulerul înalt al funcţiei, pantaloni asortaţi, îndeajuns de largi încât să pară o robă lungă, oficială, până în călcâie atunci când stătea nemişcată. Pantofi fără toc, buni pentru fugă sau luptă. Un pistol cu dispersie. Fără să fie aţintit asupra noastră, dar nici lăsat cu ţeava în jos.

— Da, sunt Aiura, a zâmbit ea în lumina difuză.

— Eul meu mai tânăr e cu tine?

Alt zâmbet. A ridicat uşor din sprâncene, privind pieziş, spre locul de unde venise. El şi-a făcut apariţia de sub bolta întunecată. Cu un rânjet care

nu părea foarte sigur.

— Aici sunt, bătrâne. Vrei să-mi spui ceva?

Am privit cu atenţie corpul de luptă, bronzat, bine înfipt pe picioare, şi părul prins la spate. Ca un personaj negativ dintr-un film de duzină cu samurai.

— Mi-aş răci gura de pomană, i-am răspuns. Încerc doar să-mi dau seama cât de idiot poţi să fii.

— Nu zău! Nu eu am urcat două sute de metri ca să nimeresc într-o ambuscadă.

Am ignorat împunsătura şi am privit-o din nou pe Aiura, care mă urmărea cu o curiozitate amuzată.

— Am venit pentru Sylvie Oshima, am continuat calm.

Eul meu mai tânăr a început să râdă. Câţiva dintre bărbaţii şi femeile care-l însoţeau l-au acompaniat, dar numai câteva secunde. Atmosfera devenise încordată şi eram toţi înarmaţi.

Aiura i-a aşteptat să se potolească.

— Ştim asta, Kovacs-san. Dar nu văd cum îţi vei atinge scopul.

— Păi, te-aş ruga să mi-o aduci aici.

Alte râsete scrâşnite. Zâmbetul a pălit de pe faţa şefei, care le-a făcut semn scurt să înceteze.

— Fii serios, Kovacs-san! Răbdarea mea are limite.

— Şi a mea, de fapt. Plus că sunt obosit. Aşa c-ai face bine să trimiţi câţiva oameni s-o aducă pe Sylvie Oshima din celula de interogatorii în care o ţineţi probabil închisă. Sper că-i nevătămată, fiindcă, în caz contrar, negocierea asta nu mai are rost.

S-a lăsat din nou linişte în grădina de piatră. Nu mai râdea nimeni. Puterea de convingere a agentului special, tonul vocii mele, cuvintele folosite, siguranţa de sine – toate astea îi îndemnau să creadă.

— Şi ce anume negociezi, Kovacs-san?

— Capul lui Mitzi Harlan, am răspuns simplu.

Liniştea s-a umplut brusc de tensiune. Faţa Aiurei rămăsese ca gravată în piatră şi doar poziţia corpului i se schimbase, în clipa aceea, mi-am dat seama că era a mea.

— Aiura-san, să ştii că nu joc la cacealma. Nepoata preferată a lui Konrad Harlan a fost prinsă de un comando quellist acum două minute, în Danchi. Detaşamentul Serviciului Secret care o păzea e mort, cum sunt şi toţi cei care au făcut greşeala să-i sară în ajutor. Nu te-ai concentrat în

direcţia potrivită. Ai mai puţin de treizeci de minute să mi-o predai pe Sylvie Oshima nevătămată – altfel, nu răspund de consecinţe. Omoară-ne, ia-ne prizonieri. Nu se va schimba nimic. Mitzi Harlan va muri în chinuri.

Un moment de suspans. Sus, pe parapet, era răcoare şi linişte, se auzea până şi maelstromul. Planul fusese bine pus la punct, dar asta nu însemna că nu puteam fi ucis. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş fi împuşcat şi aş cădea de sus. Probabil că aş muri înainte să ating solul.

— Poveşti de adormit copiii, a intervenit eul meu mai tânăr şi s-a apropiat de parapet, violenţa controlată răzbătându-i din felul în care se ţinea. Blufezi. N-aveai cum să…

M-am uitat ţintă în ochii lui, făcându-l să tacă. Îl înţelegeam – mă încercase aceeaşi neîncredere paralizantă în timp ce-i înfruntasem privirea, când înţelesesem pentru prima oară cine se afla în spatele ei. Mai fusesem dedublat, însă aceea fusese o reproducere la indigo a celui care eram la vremea respectivă, nu acest ecou dintr-un alt timp şi alt loc din viaţa mea. Nu această fantomă.

— N-aveam? Uiţi că tu n-ai trăit încă mai bine de o sută de ani din viaţa mea. Iar ăsta nu-i nici pe departe cel mai important lucru în situaţia de faţă. Nu despre mine-i vorba, ci despre un comando de quellişti, cu trei secole de ranchiună ţinută în ei, şi despre o curvă aristocrată care stă între ei şi iubita lor conducătoare. Ştii foarte bine ce se va-ntâmpla, Aiura-san, chiar dacă idiotul ăsta mai tânăr nu ştie. Quellştii nu se vor da în lături de la nimic! Iar eu pot interveni numai dacă mi-o predai pe Sylvie Oshima.

Aiura a mormăit ceva către eul meu mai tânăr, apoi a scos un telefon din jachetă şi a ridicat ochii spre mine.

— Mă ierţi dacă nu te cred pe cuvânt, a zis ea politicos.

— Te rog să verifici tot. Dar şi să te grăbeşti.

Aiurei nu i-a luat mult să primească răspunsurile de care avea nevoie. După doar două vorbe rostite, din telefon s-a revărsat un torent de bolboroseli, una mai speriată decât alta. Chiar şi fără senzorii neurochimici, auzeam vocea de la celălalt capăt. Am văzut-o cum se aspreşte la faţă. A dat câteva ordine răstite în japoneză, l-a repezit pe cel cu care vorbea, a închis telefonul şi l-a vârât din nou în buzunarul jachetei.

— Cum ai plănuit să pleci?

— Avem nevoie de un elicopter. Am înţeles că aveţi vreo şase aici. Nimic ieşit din comun, cu un singur pilot. Dacă ascultă ce-i spun, îl trimit înapoi viu şi nevătămat.

— Asta dacă nu vă doboară o navă orbitală mai nervoasă, a replicat Kovacs. Noaptea asta nu-i tocmai ideală pentru zbor.

L-am privit cu antipatie.

— Îmi asum riscul. N-ar fi cea mai mare prostie din viaţa mea.

— Şi Mitzi Harlan? a întrebat şefa securităţii privindu-mă ca un animal de pradă. Ce asigurări primesc că nu va păţi nimic?

Brasil s-a foit lângă mine, pentru prima oară de la începutul confruntării.

— Noi nu suntem ucigaşi.

— Nu? a spus Aiura mutându-şi privirea spre el ca o armă-sentinelă acţionată acustic. Asta trebuie să fie o nouă formă de quellism despre care nu ştiam că există.

Pentru prima dată mi s-a părut că vocea îl lasă pe Brasil.

— Te bag în mă-ta, poliţista dracului! Cu mâinile mânjite de sângele atâtor generaţii, îndrăzneşti s-arăţi cu degetul spre noi? Primele Familii au…

— Propun să avem discuţia asta cu altă ocazie, am întrerupt eu disputa. Aiura-san, cele treizeci de minute se apropie de sfârşit. Uciderea lui Mitzi Harlan îi va face pe quellişti şi mai nepopulari, lucru pe care se vor strădui să-l evite. Dacă argumentul nu-i suficient, ai cuvântul meu. Ne satisfaceţi cererile, eu personal voi avea grijă ca nepoata lui Harlan să se întoarcă nevătămată.

Aiura i-a aruncat o privire piezişă celuilalt Kovacs. El a ridicat din umeri. Poate că a încuviinţat infinitezimal. Sau poate că a fost doar gândul că va da ochii cu Konrad Harlan ducând în braţe cadavrul însângerat al lui Mitzi.

Am văzut-o cum stă în cumpănă şi apoi se hotărăşte.

— Prea bine, a decis ea cu asprime în voce. Ţi-ai dat cuvântul, Kovacs-san. Nu e nevoie să-ţi spun ce înseamnă asta. Când va sosi clipa răfuielii, felul în care-ţi vei ţine promisiunea va fi tot ce te va salva de furia dezlănţuită a familiei Harlan.

M-am prefăcut că-i zâmbesc.

— Mă ameninţi degeaba, Aiura. Când va sosi clipa răfuielii, eu voi fi departe de-aici. Ceea ce-i regretabil, fiindcă aş vrea să vă văd, pe tine şi pe stăpânii tăi greţoşi, cum vă grăbiţi s-o ştergeţi pe alte planete, cu tot ce-aţi prăduit, înainte ca populaţia să vă agaţe de macaralele din port. Hai, cheamă elicopterul!

Sylvie Oshima a fost adusă pe o targă gravitaţională. De cum am văzut-o, m-am gândit că Gândăceii Albaştri ar trebui, totuşi, s-o execute pe Mitzi Harlan. Femeia cu părul sârmos de sub pătură era spectrul celei pe care mi-o aminteam din Tekitomura, numai piele şi os după săptămânile de sedare, cu trăsăturile arse de roşul febrei din obraji, cu buzele crăpate, cu pleoapele căzute peste ochii ce tresăreau mereu. Pe frunte avea un strat subţire de sudoare ce strălucea în lumina lămpii de control de deasupra şi un bandaj lung, transparent, pe partea stângă a feţei, unde o crestătură subţire cobora dinspre pomeţi până în falcă. Când suliţa de foc a luminat grădina de piatră din jur, Sylvie Oshima părea un cadavru în lumina albăstrie.

Mai mult am simţit decât am văzut cum se înfurie Sierra Tres şi Brasil. Tunetul s-a rostogolit pe cer.

— Ea este? a întrebat Tres încordată.

Am ridicat mâna liberă.

— Aproape. Calm. Da, ea este. Aiura, ce dracu' i-aţi făcut?

— V-aş sfătui să vă păstraţi cumpătul, a răspuns ea fără să-şi poată ascunde tremurul vocii.

Ştia că mai aveam puţin şi explodam.

— Rana şi-a făcut-o singură, înainte s-o putem opri. I s-a aplicat o procedură la care a reacţionat după cum se vede.

M-am dus cu gândul la Innenin şi la Jimmy de Soto, cum îşi distrusese singur faţa la atacul cu virusul Rawling. Ştiam ce procedură i se aplicase Sylviei Oshima.

— Aţi hrănit-o? am întrebat cu o voce care mi-a zgâriat urechile.

— Intravenos, a zis Aiura, care îşi lăsase arma cu ţeava în jos în timp ce aşteptam ca oamenii ei s-o aducă pe Sylvie. A făcut un pas spre noi, gesticulând cu ambele mâini, împăciuitoare. Trebuie să înţelegeţi că…

— Înţelegem perfect, a întrerupt-o Brasil. Înţelegem ce fel de oameni sunteţi. Şi într-una din zile, cât de curând, vom curăţa planeta asta de voi.

Brasil probabil că se mişcase din loc sau poate că ridicase un pic ţeava carabinei. Cei din jur au îndreptat imediat armele spre noi. Aiura s-a răsucit pe călcâie.

— Lăsaţi armele! Toată lumea!

I-am aruncat o privire lui Brasil, mormăind:

— Şi tu, Jack. N-o da-n bară.

Un zgomot uşor, sacadat. Deasupra unghiurilor lungi ale aripii pentru oaspeţi a citadelei, un elicopter Dracul negru se îndrepta cu toată viteza spre

noi, cu botul în jos. A virat pe lângă grădina de piatră, a ieşit în largul oceanului, a şovăit când cerul s-a albăstrit brusc, apoi s-a întors, gata de asolizare. Motorul şi-a redus turaţia şi elicopterul s-a aşezat pe parapet, în dreapta noastră, cu o precizie de insectă. După felul în care îşi manevra aparatul de zbor, pilotul nu părea deranjat de activitatea orbitală.

I-am făcut semn Sierrei Tres. Femeia s-a aplecat sub mica furtună provocată de rotoare şi a fugit spre aparatul de zbor. Am văzut-o cum vorbeşte scurt cu pilotul, apoi cum se întoarce şi-mi face semn că totul e în ordine. Am lăsat jos Sunjetul şi m-am întors spre Aiura.

— Tu şi juniorul meu. Ridicaţi-o şi veniţi cu ea aici. M-ajutaţi s-o urc în elicopter. *Toţi ceilalţi rămâneţi pe loc.*

A fost greu, dar până la urmă am reuşit, toţi trei, s-o ridicăm pe Sylvie Oshima pe parapet. Brasil se postase între noi şi elicopter. Am apucat-o pe femeia cu păr gri-argintiu, lipsită de vlagă, de subţiori, Aiura a prins-o de spate, iar celălalt Kovacs, de picioare.

La uşă, în vuietul rotoarelor de deasupra noastră, Aiura Harlan s-a aplecat peste femeia semiconştientă pe care o ţineam amândoi. Elicopterul era imposibil de detectat, proiectat să zboare silenţios, dar, atât de aproape, rotoarele făceau destul zgomot încât să nu înţeleg ce spune. Am ciulit urechile.

— Poftim?

Aiura s-a aplecat şi mai mult şi mi-a şuierat în ureche:

— Am spus să mi-o trimiţi vie şi nevătămată, Kovacs! Cu revoluţionarii ăştia de rahat ne războim noi cu altă ocazie. Dar dacă se ating de mintea sau de corpul lui Mitzi Harlan, promit să-mi dedic tot restul vieţii vânării tale.

Am rânjit la ea şi am ridicat vocea în timp ce se retrăgea.

— Să ştii că nu mă sperii deloc, Aiura. Cu jigodii ca tine am avut de-a face toată viaţa. O vei primi pe Mitzi înapoi fiindcă aşa am promis. Dar, dacă ţii atât de mult la ea, n-ar fi rău să-i pregăteşti nişte vacanţe mai lungi pe alte planete. Tipii ăştia nu glumesc deloc.

Aiura a privit în jos, spre Sylvie Oshima.

— Sunt sigură că nu este ea. N-are cum să fie. Quellerist Falconer e moartă. Moartă de-a binelea.

— OK. Dacă nu-i ea, cum se face că Prima Familie s-a dat de ceasul morţii ca s-o prindă?

Strigătul Aiurei a devenit brusc agitat.

— Cum se face? Păi, Kovacs, indiferent cine ar fi – şi sigur *nu* este Quell

–, a adus cu ea o boală din Zona Nesalubrizată. O nouă formă de moarte. Când îşi revine, întreab-o de Protocolul Qualgrist şi pe urmă întreabă-te dacă ce-am făcut noi aici ca s-o oprim este chiar atât de rău.

— Hei! ne-a întrerupt eul meu mai tânăr, cu coatele sub genunchii Sylviei şi mâinile desfăcute elocvent. O depunem pe căcăcioasa asta, sau staţi la taclale până mâine-dimineaţă?

L-am privit lung în ochi, apoi am ridicat încet capul şi umerii Sylviei spre locul unde aştepta Sierra Tres, în cabina strâmtă a elicopterului. Celălalt Kovacs a împins cu putere şi mişcarea l-a adus aproape de mine.

— Să ştii că nu s-a terminat! mi-a urlat el în ureche. Încă nu ne-am încheiat socotelile.

Am vârât un braţ sub genunchiul Sylviei Oshima şi i-am făcut vânt lui cu cotul, apoi ne-am privit crunt în ochi.

— Nu mă zgândări! Te-ai vândut pe nimic!

S-a zbârlit, gata să sară la mine. Brasil s-a tras mai aproape. Aiura a pus o mână pe braţul eului meu mai tânăr şi i-a şoptit repede ceva la ureche. El s-a dat înapoi şi a îndreptat degetul arătător spre mine, ca şi cum m-ar fi împuşcat. Cuvintele i s-au pierdut în vuietul rotoarelor. Aiura l-a tras după ea, de-a lungul parapetului, la o distanţă sigură. Am sărit în elicopter, i-am făcut loc lui Brasil şi am înclinat din cap spre Sierra Tres. Sierra i-a dat ordin pilotului şi elicopterul s-a desprins de sol. M-am uitat lung spre celălalt Kovacs, mai tânăr. El mi-a întors privirea.

Am decolat.

Lângă mine, chipul schimonosit al lui Brasil părea o mască pentru o ceremonie la care nu fusesem invitat. Mă simţeam epuizat, incapabil să mai gândesc, să mă mai mişc. Timpul petrecut în apă, încordarea continuă şi momentele de cumpănă ale escaladării, în care văzusem moartea cu ochii, tensiunea confruntării – le resimţeam din plin.

— Am reuşit, Tak! a strigat Brasil.

I-am răspuns cât de tare am putut:

— Nu spune hop până nu sari pârleazul!

— Nu fi aşa pesimist.

M-am proptit bine pe picioare şi, din uşa elicopterului, am privit în jos, la şirul de lumini tot mai mici din citadela Rila. Fără vederea amplificată, nu mai desluşeam siluetele din grădina de piatră şi eram prea obosit ca să acţionez senzorii neurochimici. Dar, în pofida distanţei dintre noi, simţeam privirea lui, furia neiertătoare din ochi.

Capitolul 33

Am găsit-o pe *Boubin Islander* exact unde trebuia să fie. Cu ajutorul programului de navigaţie de pe trimaran, Isa făcuse din nou o treabă extraordinară. Sierra Tres i-a spus ceva pilotului, care părea un tip cumsecade, chiar şi după cele câteva ore de când zburam împreună. Dat fiind statutul lui de ostatic, fusese destul de calm şi, la un moment dat, chiar o făcuse pe Sierra să râdă. Bărbatul a încuviinţat, a mărit afişajele de pe tabloul de comandă şi elicopterul a început să coboare spre iaht. Am luat comsetul de rezervă şi l-am fixat în ureche.

— Mai eşti acolo, Aiura?

Mi-a răspuns cu aceeaşi voce limpede, înspăimântător de politicoasă.

— Ascult, Kovacs-san.

— Foarte bine. Mai avem puţin şi eliberăm elicopterul. Pilotul ştie cum s-o ia din loc cât mai repede, dar, ca să fiu mai sigur, vreau cerul liber în toate direcţiile…

— Kovacs-san, nu am dreptul să…

— Atunci obţine-l. Chiar dacă nu poţi, nu cred că Harlan nu poate elibera spaţiul aerian de deasupra întregului arhipelag Millsport. Aşa că ascultă-mă cu atenţie. Dacă în următoarele şase ore văd un elicopter deasupra liniei orizontului, Mitzi Harlan moare. Dacă în următoarele şase ore văd vreo urmă de aparat de zbor pe radar, Mitzi Harlan moare. Dacă văd că ne urmăreşte vreo navă, Mitzi Harlan…

— Am priceput, Kovacs, m-a întrerupt ea cu o amabilitate care se evapora rapid. Nu veţi fi urmăriţi.

— Mulţumesc.

Am aruncat comsetul pe locul de lângă pilot. Afară era întuneric beznă. De la decolare, navele orbitale nu mai reacţionaseră şi, judecând după absenţa focurilor de artificii din nord, spectacolul de sunet şi de lumini părea că e pe sfârşite. Dinspre vest se adunau nori groşi, acoperind ascensiunea lui Hotei. Mai sus, Daikoku se lăsa şi ea învăluită, iar Marikanon dispăruse de tot. Stătea să plouă.

Elicopterul a făcut un viraj strâns deasupra trimaranului, moment în care am văzut-o pe Isa, albă la faţă, agitând neconvingător una dintre carabinele vechi, cu fragmentaţie, ale lui Brasil. Am schiţat un zâmbet. Elicopterul s-a dat puţin înapoi şi a coborât la nivelul apei, apoi s-a apropiat de *Boubin*

Islander. Din uşă, i-am făcut semn Isei, care s-a luminat la faţă şi a lăsat jos carabina. Pilotul a îndreptat elicopterul într-un colţ al punţii şi ne-a strigat peste umăr:

— Sfârşitul călătoriei!

Am sărit pe punte şi, împreună, am coborât cu grijă corpul semiconştient al Sylviei. Ceaţa maelstromului ne împresura ca răsuflarea rece a duhurilor apelor.

— Mulţumim, i-am spus pilotului. Ai mers ca la carte. Poţi pleca acum.

Pilotul a salutat cu o înclinare a capului, iar eu m-am îndepărtat de elicopterul ce se desprindea deja de punte, ajungând, în doar câteva secunde, la o altitudine de câteva sute de metri, urcând pe cerul nopţii cu un duduit aproape imperceptibil. Când zgomotul s-a pierdut, m-am uitat din nou la femeia de la picioarele mele. Brasil îngenunchease lângă ea şi îi ridica o pleoapă.

— Nu pare a fi chiar atât de rău, a mormăit el în timp ce mă aplecam şi eu. Are puţină febră, dar respiră regulat. Am jos mai multe instrumente cu care pot verifica mai bine.

Am lipit dosul palmei de obrazul fetei. Sub stropii fini ai maelstromului, era fierbinte şi uscat, ca de hârtie, cum fusese şi în Zona Nesalubrizată. Totuşi, în ciuda concluziei de cunoscător a lui Brasil, felul în care respira nu mi se părea deloc în regulă.

„Păi, ăsta-i un tip care preferă infecţiile virale drogurilor. Puţină febră e ceva relativ, nu crezi, Micky?”

„Micky? Ce s-a întâmplat cu Kovacs?”

„Kovacs e acolo, i-o trage Aiurei Harlan. Asta s-a-ntâmplat cu el.”

Furia incandescentă, orbitoare.

— Propun s-o ducem jos, a intervenit Sierra Tres.

— Ar trebui, a zis Isa, fără menajamente. Arată ca dracu’.

Mi-am înăbuşit o reacţie iraţională, de aversiune.

— Isa, ce veşti ai de la Koi?

— Păi… a făcut ea ridicând din umeri. Ultima oară când am verificat, totul era bine. Se îndreptau spre…

— *Ultima oară* când ai verificat? Cum adică? Când a fost asta?

— Nu ştiu, eram cu ochii pe radar, pentru voi! a răspuns ea ridicând vocea, considerându-se probabil jignită. Când am văzut că veniţi, am crezut că…

— Când ai verificat ultima oară, Isa?

Şi-a muşcat buza de sus şi m-a privit lung.

— Nu demult!

— Futu-i…

Mi-am încleştat un pumn. Am încercat să mă liniştesc. Nu era vina ei, nimic din toate astea nu era vina ei.

— Coboară imediat şi intră pe comset. Te rog. Ia legătura cu Koi şi vezi dacă totu-i în regulă. Spune-i că noi am terminat aici şi că plecăm.

— *OK,* a răspuns Isa, la fel de ofensată. Cobor.

M-am uitat după ea, am oftat şi i-am ajutat pe Brasil şi pe Tres să ridice corpul flasc şi febril al Sylviei Oshima. Capul i-a căzut pe spate şi i-am pus repede o mână sub ceafă. Coama de păr gri-argintiu părea să tresară ici-colo, în timp ce atârna, jilav din cauza maelstromului. Am privit faţa îmbujorată nefiresc şi am scrâşnit din dinţi, plin de frustrare. Isa avea dreptate. Sylvie arăta ca dracu'. Departe de imaginea pe care o aveam despre eroina Decolonizării, sprintenă, cu ochii numai fulgere. Departe de ceea ce Koi înţelegea printr-o fantomă trezită la viaţă, dornică de răzbunare.

„Mai degrabă arată ca o fantomă pur şi simplu."

„Ha, ha, ha."

Isa a apărut în capul scării tocmai când ajungeam şi noi acolo. Obsedat de gânduri negre, mi-a trebuit ceva timp ca s-o privesc în faţă. Prea târziu însă.

— Kovacs, îmi pare rău, a spus ea cu durere în glas.

Elicopterul.

Pierit la început, vuietul rotoarelor reuşea acum să-l acopere pe cel al maelstromului. Moartea şi furia, din ce în ce mai aproape, pe aripi ninja.

— Au căzut! a strigat Isa. Comandourile Primei Familii le-au dat de urmă. Ado e rănită, ceilalţi la fel. Jumătate dintre ei. Au pus mâna pe Mitzi Harlan.

— Cine? a întrebat Sierra Tres cu ochii ieşiţi din orbite.

Cine a pus mâna pe ea? Koi sau…?

Ştiam deja răspunsul.

— *Se-apropie!*

Am urlat. Încercam deja s-o aduc pe Sylvie Oshima pe punte fără s-o scap. Brasil avusese aceeaşi idee, dar o luase în direcţia greşită. Trăgeam de ea fiecare în altă parte. Sierra Tres a ţipat speriată. Părea că ne mişcăm toţi cu încetinitorul.

Ca un milion de duhuri ale apelor dezlănţuite, salva de mitralieră s-a

abătut din ocean asupra pupei, apoi sus, peste puntea atât de cochetă a iahtului. Straniu, dar nu se auzea nimic. Stropii de apă săreau în toate direcţiile, jucăuşi, în linişte, fără să facă vreun rău. Aşchii de lemn şi de plastic zburau din tot ce ne înconjura. Isa urla de groază.

Am întins-o pe Sylvie pe scaunele de la pupa şi am acoperit-o cu corpul meu. De pe cerul întunecat, din urma salvelor silenţioase pornite din mitralieră, elicopterul se apropia duduind la câţiva metri deasupra apei. Focul reîncepuse mai abitir, moment în care m-am rostogolit pe punte trăgând după mine corpul inert al Sylviei. Am simţit cum mă împunge ceva în coaste la contactul cu puntea şi am zărit umbra elicopterului trecând pe deasupra mea, mai departe, cu motoarele în surdină.

— Kovacs? m-a strigat Brasil de pe punte.

— N-am păţit nimic. Tu?

— Se-ntoarce.

— Bineînţeles că se-ntoarce.

Am ridicat capul şi am văzut cum elicopterul virează prin aerul înceţoşat. Primul atac fusese tăcut – nu ştia că nu ne aşteptam la aşa ceva. Acum nu mai conta. Proceda metodic, ne toca de la distanţă până nu mai rămânea nimic din noi.

„Băga-l-aş în mă-sa!”

M-a cuprins brusc dorinţa de a riposta, pe care mă chinuisem s-o înfrânez în confruntarea cu Aiura. Am sărit în picioare, m-am sprijinit de balustradă şi am urcat pe punte. Brasil stătea ghemuit acolo, cu carabina în braţe. Mi-a făcut semn să mă uit în faţă. M-am conformat şi furia a crescut şi mai mult. Sierra Tres zăcea pe punte cu un picior făcut bucăţi, roşii, lucioase. Isa stătea lângă ea, plină de sânge, şi gâfâia. Abandonase, câţiva metri mai încolo, carabina cu fragmentaţie pe care o adusese. M-am apropiat în fugă şi am luat-o ca pe un copil nepreţuit.

Brasil a deschis focul din partea cealaltă a punţii. Carabina bubuia la fiecare glonţ, fulgerând aerul. La vederea focului, pilotul a virat scurt din dreapta şi a luat înălţime. Alte salve de mitralieră au trecut şuierând peste catargele iahtului, prea sus să ne facem griji. M-am înţepenit bine pe puntea care se legăna uşor şi am dus arma la umăr. Am ochit şi am început să trag în timp ce elicopterul se întorcea. Carabina îmi urla în ureche. Slabe speranţe să-l nimeresc, dar gloanţele cu fragmentaţie se topesc în apropierea ţintei şi poate…

„Poate va încetini îndeajuns încât să-l poţi ochi? Hai, Micky.”

O clipă mi-am amintit de Sunjet, lăsat pe parapet ca s-o ridic pe Sylvie Oshima. Dacă l-aş fi avut acum, l-aş fi doborât pe găozar în doi timpi şi trei mişcări.

„Mda, dar din păcate n-ai decât relicva asta de la Brasil. Bravo, Micky! O greşeală care te va costa viaţa."

A doua sursă de foc a părut să-l descumpănească puţin pe pilot, chiar dacă niciuna dintre salvele noastre nu-l atinsese. Poate că nu era pilot militar. A trecut din nou pe deasupra, aproape să atingă catargele, atât de jos, încât i-am văzut faţa acoperită de mască în timp ce vira aparatul. Cu dinţii încleştaţi de furie, cu faţa udă de stropii aruncaţi de maelstrom, l-am urmărit cu carabina, încercând să-l ţin în cătare până îl nimeresc.

Apoi, în toiul schimbului de focuri, prin ceaţa care se lăsa peste iaht, ceva a explodat aproape de coada elicopterului. Unul dintre noi reuşise să tragă destul de aproape pentru ca glonţul să se topească. Elicopterul se clătina şi se învârtea în loc. Nu părea să fi fost atins, dar explozia trebuie să-l fi speriat pe pilot, care a reuşit totuşi să ridice din nou aparatul, retrăgându-se într-un viraj larg, tot mai sus. Mitraliera silenţioasă a tras iar, găurind puntea aproape de mine. Încărcătorul carabinei s-a golit – am lăsat-o jos, m-am rostogolit, am ajuns pe punte, m-am târât spre balustradă pe lemnul udat de maelstrom…

Moment în care suliţa de foc s-a abătut din înaltul cerului.

Ca din senin, un deget lung, scormonitor, albastru. A străpuns norii, a tăiat aerul îmbibat de apă şi, brusc, elicopterul a dispărut. Fără ca gloanţele mitralierei să mă mai caute, lacome, fără alte explozii, fără un zgomot adevărat în afară de trosnetul moleculelor de aer din calea razei. Locul în care fusese elicopterul ardea acum, apoi a explodat şi s-a pierdut în strălucirea unei imagini rămase pe retina mea.

…şi m-am izbit de balustradă.

O vreme am auzit doar vuietul maelstromului şi clipocitul valurilor ce se atingeau de coca vasului. Am privit spre cerul care se încăpăţâna să rămână pustiu.

— Ţi-am tras-o, găozarul dracului! am spus eu în şoaptă.

Mi-am amintit imediat că n-aveam timp de pierdut. M-am ridicat în picioare şi am dat fuga la locul în care Isa şi Sierra Tres zăceau într-o baltă de sânge diluat de stropii de apă. Tres se rezemase de cabina de vreme bună şi improviza un garou din fâşiile rămase din haina îmbibată de sânge. A scrâşnit din dinţi când l-a strâns bine – a lăsat să-i scape un singur geamăt

de durere. Mi-a surprins privirea şi a înclinat din cap, apoi a făcut semn spre Brasil, care stătea ghemuit lângă Isa încercând, disperat, s-o ajute cum poate. M-am apropiat şi m-am uitat peste umărul lui.

Încasase şase-şapte gloanţe în pântece şi în picioare. Sub piept arăta de parcă ar fi fost sfârtecată de o panteră din mlaştini. Faţa îi era imobilă, iar gâfâiala se mai rărise. Brasil a ridicat ochii spre mine şi a clătinat din cap.

— Isa? am spus şi m-am lăsat în genunchi lângă ea, într-o baltă de sânge. Isa, spune ceva.

— Kovacs?

Încerca să întoarcă privirea spre mine, dar nu reuşea, aşa că m-am aplecat mai mult.

— Sunt aici, Isa.

— Iartă-mă, Kovacs, a gemut ea, cu o voce de fetiţă, aproape în şoaptă. Nu m-am gândit.

Am înghiţit în sec.

— Isa…

— Iartă-mă…

Brusc, a încetat să mai respire.

Capitolul 34

În mijlocul grupului labirintic de insuliţe şi recife cu numele ciudat Eltevedtem exista cândva un turn înalt de peste două mii de metri. Marţienii îl construiseră direct de pe fundul oceanului, din motive numai de ei ştiute, dar cu aproape o jumătate de milion de ani în urmă, turnul, la fel de inexplicabil, se prăbuşise în apă. Dacă cea mai mare parte din el se împrăştiase pe fundul oceanului, în unele locuri, bucăţi masive încă se puteau vedea pe uscat. În timp, ruinele deveniseră parte integrantă a insuliţelor sau a recifelor, dar chiar şi această prezenţă subliminală fusese îndeajuns ca Eltevedtem să rămână în mare parte subpopulat. Satele de pescari de pe braţul de nord al Arhipelagului Millsport, la distanţă de vreo douăzeci şi cinci de kilometri, erau cel mai apropiat habitat uman. Millsport se afla la peste o sută de kilometri mai la sud. Iar Eltevedtem (ceea ce însemna *pierdut* într-unul dintre dialectele maghiare ante-Colonizare) ar fi putut înghiţi o flotilă întreagă de vase cu pescaj mic dacă respectiva flotilă n-ar fi vrut să fie găsită. Erau canale înguste, acoperite de frunziş, între aflorimente înalte, unde *Boubin Islander* îşi putea ascunde până şi vârful catargelor, peşteri scobite între promontorii, intrările fiind vizibile doar de aproape, bucăţi din turnul marţian impunător înecate de vegetaţia abundentă.

O ascunzătoare tocmai bună.

Faţă de urmăritorii din afară.

M-am rezemat de balustrada iahtului şi am privit apa limpede. La cinci metri adâncime, un amestec multicolor de peşti locali şi coloniali dădeau ocol sarcofagului din sprayton alb în care o înhumasem pe Isa. Mă bătea gândul să iau legătura cu familia ei, după ce scăpăm cu faţa curată, ca s-o anunţ unde se află trupul fetei lor, dar mi se părea că nu mai are rost. Când un corp e mort, nu mai ai ce-i face. Iar părinţii Isei nu aveau să fie mai puţin afectaţi când echipa de recuperare deschidea sarcofagul şi descoperea că cineva îi scosese memoria corticală.

În absenţa unei descrieri mai potrivite, aş putea spune că pusesem sufletul Isei în buzunarul meu. Simţeam cum greutatea lui imperceptibilă, în contact cu degetele mele, schimba ceva în mine. Nu ştiam ce voi face cu el, dar nici nu îndrăzneam să-l las în seama altcuiva. Isa fusese strâns legată de incursiunea în Millsport, motiv pentru care, dacă încăpea pe alte mâini,

putea fi supusă unui interogatoriu virtual în Rila. Deocamdată rămânea la mine, la fel cum îi păstrasem şi pe preoţii morţi pe care-i dusesem în sud, ca să-şi primească pedeapsa. La fel cum rămăseseră Yukio Hirayasu şi celălalt bandit, ca monedă de schimb.

Îngropasem memoriile yakuza în nisip, sub casa lui Brasil, pe Vchira, şi nu mă aşteptasem ca buzunarul să mi se umple din nou atât de curând. În timpul călătoriei spre Millsport chiar mă surprinsesem că-mi place să nu mai am grija unei astfel de *poveri,* până când amintirea lui Sarah şi ura veche pe care o purtam în mine mă readuceau cu picioarele pe pământ.

Acum, buzunarul îmi atârna din nou, ca o variantă modernă a legendei Tanaka despre năvodul traulerului blestemat de Ebisu să aducă la suprafaţă doar cadavrele marinarilor înecaţi.

Părea că nu poate să stea gol, iar eu nu mai ştiam ce simt cu adevărat.

O senzaţie care nu mă mai încercase în ultimii doi ani. Certitudinea dăduse existenţei mele o singură culoare, şi aia granulată. Vâram mâna în buzunar şi îi cântăream conţinutul în palmă cu o satisfacţie îndârjită. Adunam ceva, încetul cu încetul, încercând să echilibrez talerul celălalt, apăsat de dispariţia pentru totdeauna a celei care fusese Sarah Sachilowska. Doi ani nu avusesem alt scop decât umplerea buzunarului cu suflete furate. Fără să mă gândesc la viitor, fără să privesc dincolo de buzunar şi de cuştile cu pantere de mlaştină din casa lui Segesvar, pe Plantaţie.

Zău? Atunci ce s-a întâmplat la Tekitomura?

Am simţit cum vibrează balustrada. Cablurile zăngăneau uşor. Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Sierra Tres chinuindu-se să înainteze ţinându-se de balustradă cu ambele mâini şi sărind pe piciorul teafăr. Chipul său, de obicei inexpresiv, era încordat. În alte împrejurări ar fi părut comică, dar celălalt picior, dezgolit până mai sus de genunchi şi vârât într-un ghips transparent care lăsa rănile la vedere, îţi tăia pofta de râs.

Stăteam ascunşi în Eltevedtem de aproape trei zile, răstimp în care Brasil folosise cu maximă eficienţă trusa medicală pe care o aveam la dispoziţie. Pielea de sub ghips era umflată, neagră-purpurie, găurită şi sfârtecată de gloanţele mitralierei de pe elicopter, dar rănile fuseseră curăţate bine. Pansamente albastre şi roşii acopereau porţiunile afectate, în care Brasil inserase substanţe de regenerare rapidă. Deşi o gheată din aliaj flexibil reducea impactul capătului inferior al ghipsului cu podeaua, călcatul pe ea ar fi însemnat ca Tres să ia mai multe analgezice decât putea duce.

— Ar trebui să stai întinsă, i-am spus când mi s-a alăturat.

— Mda, dar să nu uităm că ceilalţi au dat greş. De asta nu stau întinsă. Şi te rog să nu mă baţi la cap.

— OK, am replicat şi am întors privirea spre apă. Avem vreo veste?

A clătinat din cap.

— Dar s-a trezit Oshima. Vrea să te vadă.

Preţ de o clipă, am uitat de peştii de dedesubt. Mi-am revenit însă imediat, dar nici n-am dat să plec, nici n-am ridicat ochii.

— Oshima, sau Makita?

— Păi, depinde ce vrei să crezi, nu?

Am înclinat din cap, posomorât.

— Deci are încă impresia că-i…

— Pe moment, da.

Am privit din nou peştii. Apoi m-am îndreptat de spate şi m-am uitat în urmă, spre scara care ducea jos. Fără să vreau, am făcut o grimasă şi am pornit într-acolo.

— Kovacs.

Nervos, am întors capul spre Tres.

— Ce mai e?

— Ia-o uşor. Nu-i vina ei că Isa a fost ucisă.

— Nu, nu-i vina ei.

Jos, într-una dintre cabinele de la prova, corpul Sylviei Oshima stătea rezemat de perne pe patul dublu şi privea prin hublou. Tot drumul spre Eltevedtem în care încercaserăm să ne pierdem urma, mergând cu toată viteza când prin canale, când pe lângă coastă, dar şi în zilele în care rămăseserăm ascunşi, Sylvie dormise, trezindu-se doar de două ori, în plin delir, bolborosind ceva codificat. Din când în când, Brasil lăsase iahtul în grija pilotului automat ca să-i aplice plasturi nutritivi şi hipospray-uri. O perfuzie intravenoasă completase tratamentul ce părea acum să dea roade. Starea febrilă dispăruse, iar respiraţia i se normalizase. Chipul încă îi era livid, totuşi se destinsese, şi cicatricea lungă, subţire, de pe un obraz părea că se vindecă.

Femeia care credea că e Nadia Makita m-a privit şi a încercat un zâmbet pierit.

— Salutare, Micky Coincidenţă-Fericită!

— Salutare!

— M-aş ridica în capul oaselor, dar mi s-a spus să stau întinsă, a continuat ea şi mi-a făcut semn spre un fotoliu detaşabil din peretele

cabinei. Ia loc.

— Nu, mulţumesc.

Părea că mă priveşte cu încordare, cântărindu-mă din ochi, poate cu ceva din Sylvie Oshima, îndeajuns încât să mă tulbure puţin. Apoi, când a vorbit din nou şi a schimbat expresia, acel ceva a dispărut:

— Înţeleg că s-ar putea să plecăm de-aici, cât de curând. Pe jos.

— Poate. Aş zice că mai avem de stat câteva zile. Totuşi, până la urmă, e chestie de noroc. Ieri-seară am zărit o patrulă aeriană, însă nu s-a apropiat atât de mult, încât să ne descopere. Aparatele lor de zbor nu sunt suficient de sofisticate ca să detecteze căldura emanată de corp sau activitatea electronică.

— Aha… Deci nu s-au schimbat prea multe.

— Navele orbitale? Mda, funcţionează la aceiaşi parametri ca atunci când tu…

M-am oprit şi am fluturat din mână.

— Ca întotdeauna.

Din nou aceeaşi privire lungă, cercetătoare. Am rămas inexpresiv.

— Spune-mi, a zis ea într-un târziu, cât timp a trecut… de la Decolonizare?

Am şovăit. Aveam senzaţia că trec un prag.

— Te rog. Trebuie să ştiu.

— Vreo trei sute de ani, după calendarul local, am răspuns repetând gestul. Trei sute douăzeci, ca să fiu mai exact.

Nu aveam nevoie de intuiţia agentului special ca să-i descifrez privirea.

— Atât de mult… a murmurat ea.

Viaţa e ca marea. Dacă te laşi în voia refluxului celor trei luni de pe cer, o să te trezeşti departe de tot ce ţi-a fost drag pe lumea asta.

Înţelepciunea unui om simplu ca Japaridze, dar profundă. Puteai fi membru al bandei *Îngerii Şapte la Sută,* puteai face parte din familia Harlan. Unele lucruri lasă aceleaşi urme de dinţi pe fiecare. Ai putea fi chiar şi Quellerist Falconer.

„Sau nu”, mi-am reamintit eu.

„Ia-o uşor!”

— Nu ştiai?

A clătinat din cap.

— Cred că am visat. Poate că ştiam că a trecut mult timp. Poate că mi-au spus ei.

— Cine anume?

— Nu… a început Sylvie, apoi a ridicat uşor mâinile de pe pat şi le-a lăsat să cadă. Nu ştiu, nu-mi amintesc.

A strâns mâinile într-un simulacru de pumn.

— Trei sute douăzeci de ani… a murmurat ea.

— Da.

A tăcut, părând să cugete. Valurile băteau uşor în coca vasului. Am descoperit că, fără să vreau, mă aşezasem în fotoliu.

— Te-am sunat, a spus pe neaşteptate.

— Da. *Grăbeşte-te, grăbeşte-te!* Am primit mesajul. Pe urmă te-ai întrerupt. De ce?

Părea descumpănită de întrebare. A făcut ochii mari, apoi a căzut iar pe gânduri.

— Nu ştiu. Ştiam, a răspuns dregându-şi glasul. Nu, ştia că vii după mine. După ea. După noi. Mi-a spus.

M-am aplecat spre ea.

— Sylvie Oshima ţi-a spus? Unde e?

— Aici, pe undeva. Aici.

Femeia de pe pat a închis ochii. Câteva clipe am crezut că doarme. Aş fi părăsit cabina, m-aş fi întors pe punte, dar ştiam că n-am ce face acolo. Apoi, brusc, a deschis ochii şi a încuviinţat din cap de parcă tocmai i s-ar fi confirmat ceva la ureche.

— E… a zis înghiţind în sec. E un spaţiu acolo. Ca o închisoare dinaintea mileniului nostru. Şiruri de celule. Coridoare mai scurte şi mai lungi. Şi vietăţi pe care spune că le-a *prins,* ca pe nişte botălbeci de pe un iaht închiriat. Sau poate ca o boală molipsitoare? Se… umbresc reciproc. Înţelegi ceva?

M-am gândit la programul de comandă. Mi-am amintit cuvintele Sylviei Oshima în timp ce ne îndreptam spre Drava.

…coduri miminte interactive ce încearcă să se multiplice, sisteme de intruziune, personalităţi sintetice, transmisiuni reziduale şi aşa mai departe. Trebuie să le opresc, să le analizez, să le folosesc şi să nu las să pătrundă nimic în reţeaua noastră. Tot timpul. Şi, indiferent cât de eficient este curăţitorul pe care-l cumperi dup-aia, o parte din rahatul ăsta rămâne. Coduri remanente, urme greu de şters. Fantome. Dincolo de deflectoare se ascund nişte chestii la care nici nu vreau să mă gândesc.

Am înclinat din cap. Şi m-am întrebat cum s-ar putea evada dintr-o

închisoare ca asta. Ce fel de om – sau de fiinţă – ar trebui să fii.

„Fantome.”

— Da, înţeleg, am răspuns şi am continuat fără să vreau: Deci despre tine e vorba aici, Nadia? Pe tine te-a prins ea?

Am văzut-o cum se schimonoseşte de groază.

— Grigori, a şoptit femeia. Acolo jos e ceva care sună a Grigori.

— Grigori şi mai cum?

— Grigori Ishii, a spus ea la fel de încet, apoi frica i-a dispărut şi m-a pironit cu privirea. Nu crezi că sunt reală, nu-i aşa, Micky Coincidenţă-Fericită?

Am simţit un fior de nelinişte într-un cotlon al minţii.

Numele *Grigori Ishii* părea să fie ascuns, undeva, în memoria adolescenţei mele, înainte de intrarea în Corpul Agenţilor Speciali. Am privit-o la fel de lung.

„Ia-o uşor!”

„Rahat!”

M-am ridicat în picioare.

— Nu ştiu ce eşti. Dar de un lucru sunt absolut sigur: nu eşti Nadia Makita. Ea e moartă.

— Da, a zis cu o voce firavă. Asta am înţeles şi eu. Dar e clar că a fost copiată şi înmagazinată înainte să moară. Şi iată-mă aici!

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu eşti aici în sensul firesc al cuvântului. Nadia Makita a dispărut, s-a vaporizat. Şi nu există niciun fel de dovadă că s-ar fi făcut o copie după ea. Cum nu există nicio explicaţie tehnică a felului în care copia ei ar fi putut ajunge în programul de comandă al Sylviei Oshima, chiar dacă ar exista. De fapt, nu există nicio dovadă că ai fi altceva decât un caz de preluare neintenţionată a personalităţii altcuiva.

— Las-o baltă, Tak! l-am auzit intervenind pe Brasil, care apăruse pe neaşteptate în cabină, cu o figură deloc prietenoasă. Ajunge pentru azi.

M-am răsucit spre el, cu un zâmbet silit.

— E o recomandare de natură medicală, Jack? Sau e doar un principiu revoluţionar quellist? Adevărul în doze mici, controlate. Atât cât să nu tulbure pacientul.

— Nu, Tak, a răspuns el calm. E un avertisment. E cazul să nu mai tulburi apele.

Mi-am flexat mâinile uşor.

— Nu mă provoca, Jack!

— Nu eşti singurul echipat cu senzori neurochimici, Tak.

Tensiunea apărută deodată între noi a mai durat câteva clipe, apoi a scăzut în intensitate şi a dispărut pe măsură ce înţelegeam ridicolul situaţiei. Sierra Tres avea dreptate. Nu era vina acestei femei cu personalitate fracturată că Isa murise, şi nici a lui Brasil. În plus, răul pe care aş fi vrut să i-l fac fantomei Nadiei Makita fusese deja făcut. Am înclinat din cap şi m-am lepădat ca de o haină de pornirea de a mă lupta. Am trecut pe lângă Brasil, spre uşa din spatele lui. Acolo m-am întors spre femeia din pat.

— Nu ştiu cine eşti, dar o vreau înapoi pe Sylvie Oshima, nevătămată, am spus şi apoi am arătat spre Brasil. Ţi-am adus prietenii ăştia noi fără să fiu unul dintre ei. Dacă aflu că i-ai făcut Sylviei vreun rău, voi trece prin ei ca suliţa de foc ca s-ajung la tine. Să nu uiţi asta!

Femeia continua să mă fixeze cu privirea.

— Mulţumesc, a spus ea, aparent fără ironie. N-o să uit.

⟨8⟩

Pe punte, Sierra Tres, aşezată pe un scaun cu cadru din oţel, cerceta cerul cu un binoclu. M-am oprit în spatele ei, am acţionat senzorii neurochimici şi am privit în aceeaşi direcţie. Raza vizuală era limitată – *Boubin Islander* stătea ascunsă în umbra unui fragment masiv, colţuros, din turnul marţian prăbuşit în bancul de nisip de sub noi; se înfipsese acolo şi se fosilizase, transformându-se de-a lungul timpului într-un recif. Deasupra apei, spori purtaţi de vânt îl acoperiseră cu un strat gros de licheni şi de plante agăţătoare, iar acum, priveliştea de sub ruină era acoperită de o vegetaţie luxuriantă.

— Vezi ceva?

— Cred c-au ridicat planoare, a răspuns Tres lăsând binoclul jos. E prea departe, se văd doar reflecţii, dar ceva sigur se mişcă acolo aproape de fisura din recif. Ceva foarte mic.

— Încă stai cu frică…

— Tu n-ai sta? Trebuie să fie vreo sută de ani de când Primele Familii au pierdut ultimul aparat de zbor, distrus de o suliţă de foc.

— Mda, am făcut eu şi am înălţat din umeri cu o nonşalantă pe care n-o prea simţeam. Trebuie să fie vreo sută de ani de când cineva îndeajuns de prost a pornit un atac aerian în timpul unei furtuni orbitale, nu?

— Deci nici tu nu crezi c-a ajuns la limita celor patru sute de metri?

— Nu ştiu, am răspuns şi am revăzut în minte, cu ajutorul memoriei de

agent special, ultimele secunde de existenţă ale elicopterului. Urca destul de repede. Chiar dacă n-a atins limita, poate că vectorul a alertat sistemul de apărare. El şi folosirea armelor. La naiba, cine ştie cum gândeşte o navă orbitală? Ce consideră a fi o ameninţare. Au mai încălcat regulile – de exemplu, cu transportoarele de fructe în timpul Colonizării. Şi cu schiturile de mare viteză de la Ohrid, mai ţii minte? Se spune că cele mai multe nu planau la mai mult de o sută de metri de apă când au fost distruse de navele orbitale.

Mi-a aruncat o privire amuzată.

— Nici nu eram născută pe vremea aia, Kovacs.

— A, scuze. Pari mai în vârstă.

— Mulţumesc.

— Oricum, când am fugit de ei nu s-au deranjat să ne urmărească de sus. Probabil că inteligenţele artificiale au exagerat cu precauţia, făcând previziuni sumbre.

— Sau poate c-am avut noroc.

— Sau poate c-am avut noroc, am repetat eu.

Brasil urca pe scara de tambuchi şi se îndrepta cu paşi mari spre noi. După felul în care se mişca şi antipatia pe care i-o citeam în ochi, era mai furios decât de obicei. I-am aruncat o privire pe măsură, apoi m-am întors la peştii din apă.

— Nu-ţi permit să-i mai vorbeşti aşa! m-a avertizat el.

— *Mai tacă-ţi gura!*

— Vorbesc serios, Kovacs. Ştim toţi că ai o problemă cu implicarea politică, dar n-o să te las să-ţi verşi tot veninul pe femeia asta.

M-am răsucit spre el.

— Femeia asta? *Femeia* asta? Crezi că nu-mi dau seama? *Femeia* asta nu-i om. E un fragment, o fantomă în cel mai bun caz.

— Încă nu ştim, a intervenit Tres cu un ton calm.

— Voi nu vedeţi ce se-ntâmplă aici? Faceţi dintr-o schiţă umană digitizată purtătoarea dorinţelor voastre. Asta se va-ntâmpla dacă o ducem înapoi la Kossuth? Veţi porni o mişcare revoluţionară din resturi de mitologie?

— Mişcarea există deja, a spus Brasil. Nu trebuie pornită, e gata să explodeze.

— Mda, şi tot ce-i trebuie e o figură emblematică, am replicat eu şi m-am întors, simţind cum oboseala îmi copleşeşte furia. Care vine la ţanc,

fiindcă altceva mai bun *n-aveţi.*

— *Asta n-ai cum să ştii.*

— Aici ai dreptate, am spus şi m-am îndepărtat.

Pe un vas lung de treizeci de metri nu prea ai unde să te refugiezi, dar voiam să măresc cât mai mult distanţa dintre mine şi fanaticii ăştia. Apoi ceva m-a făcut să mă întorc brusc spre ei. Furios.

— N-am cum să ştiu. *Nu ştiu* dacă personalitatea Nadiei Makita a fost înmagazinată sau nu, dacă a fost lăsată de izbelişte în New Hok, ca o bombă neexplodată de care nimeni n-avea nevoie. *Nu ştiu* dacă a fost copiată. Dar cât de *probabil* e ca asta să se fi-ntâmplat?

— Încă nu putem aprecia, a răspuns Brasil apropiindu-se de mine. Trebuie s-o ducem la Koi.

— La *Koi?* am zis eu izbucnind în râs. *Asta-i* bună! La nefericitul Koi. Jack, tu chiar crezi c-o să-l mai vezi vreodată? Mai mult ca sigur a fost făcut arşice şi acum e luat cu făraşul de pe vreo străduţă din Millsport. Sau în cel mai bun caz e musafirul Aiurei Harlan în sala de interogatorii. Tu nu-nţelegi, Jack? S-a *sfârşit.* Resurgenţa neoquellistă e total compromisă. Koi s-a dus, cum probabil că s-au dus şi ceilalţi. Alte victime pe drumul plin de glorie al schimbării revoluţionare.

— Kovacs, tu crezi că moartea Isei nu m-a afectat şi pe mine?

— Ceea ce cred eu, Jack, e că, dacă reuşim să salvăm restul ăla de mit pe care-l avem jos, ţie n-o să-ţi pese cine a murit sau cum a murit.

Sierra Tres se mişca încet de-a lungul balustradei.

— Isa s-a implicat de bunăvoie. Ştia ce face şi care sunt riscurile. Şi-a luat plata. Era liber-profesionistă.

— *Avea doar cincisprezece ani!*

Rămaseră tăcuţi, amândoi. Cu ochii spre mine. Auzeam cum se izbesc valurile de coca vasului. Am închis ochii, am tras adânc aer în piept şi i-am privit din nou. Am înclinat din cap.

— OK, am încuviinţat obosit. Înţeleg unde se va ajunge. Am văzut asta şi-nainte, pe Sanction IV. Şi nenorocitul ăla de Joshua Kemp a spus-o, în Indigo City. *Impulsul revoluţionar, ăsta ni-l dorim cu înfocare. Cum ajungem la el e aproape irelevant şi sigur fără dezbateri etice – rezultatul istoric este arbitrul moral suprem.* Chiar dacă ce-aveţi acolo jos nu-i Quellerist Falconer, o veţi transforma oricum în Quellerist Falconer. Am dreptate?

Cei doi surferi se uitau unul la altul.

— Sigur că am. Şi cum rămâne cu Sylvie Oshima? N-a fost alegerea ei. N-a făcut totul de bunăvoie. Era doar un spectator inocent. Şi va fi prima dintre mulţi alţii dacă vă veţi atinge scopul.

Tăcere prelungită, întreruptă, în cele din urmă, de Brasil.

— Atunci tu de ce-ai venit la noi?

— Fiindcă v-am judecat greşit, Jack. Fiindcă nu vă ştiam sclavii unei iluzii.

— Înseamnă că nu ne-ai cunoscut cum trebuie, a replicat Brasil ridicând din umeri.

— Aşa se pare.

— Cred c-ai venit la noi fiindcă n-aveai altă soluţie, a zis Sierra Tres cu voce sumbră. Trebuie să fi ştiut că vom pune un preţ mai mare pe existenţa posibilă a Nadiei Makita decât pe personalitatea-gazdă.

— *Gazdă?*

— Nimeni nu vrea să-i facă rău Sylviei Oshima la modul gratuit. Dar, dacă se impune un sacrificiu, iar femeia asta e Makita…

— Dar nu este. Deschide bine ochii, Sierra!

— Poate că nu este. Dar hai să fim oneşti până la capăt, Kovacs. Dacă femeia asta e Makita, atunci valorează mult mai mult pentru populaţia de pe Lumea lui Harlan decât un mercenar, un vânător de recompense de care, din întâmplare, te-ai amorezat.

Privind-o pe Tres, am simţit cum creşte în mine dorinţa de a ucide. Aproape relaxantă, ca şi cum m-aş fi întors printre ai mei.

— Poate că valorează mult mai mult decât o surferiţă neoquellistă şi oloagă pe deasupra. Te-ai gândit la asta vreodată? Ai fost vreodată pregătită să faci un astfel de sacrificiu?

S-a uitat la piciorul ei, apoi la mine.

— Bineînţeles, a răspuns cu o voce blândă, de parcă i-ar fi explicat ceva unui copil. De ce crezi că mă aflu aici?

〈8〉

O oră mai târziu, canalul de comunicaţii secret s-a trezit la viaţă cu un mesaj grăbit. Deşi conţinea detalii confuze, ideea de bază era clară şi mai mult decât îmbucurătoare. Soseki Koi şi un grup mic de supravieţuitori reuşiseră să scape din confruntarea cu comandoul trimis s-o recupereze pe Mitzi Harlan. Părăsiseră în siguranţă Millsport.

Erau gata să vină şi să ne scoată de-aici.

Capitolul 35

În timp ce intram în port şi priveam în jur, senzaţia de déjà-vu era atât de covârşitoare, încât mai că simţeam din nou mirosul de ars şi auzeam ţipetele îngrozite ale oamenilor.

Aproape că mă vedeam acolo.

„Stăpâneşte-te, Tak! Nu s-a-ntâmplat aici."

Era adevărat. Dar vedeam acelaşi sir de case trainice care începea de pe chei, aceleaşi prăvălioare, puţine, de pe strada principală, de-a lungul ţărmului şi acelaşi complex portuar la un capăt al insuliţei. Aceleaşi grupuri de traulere costiere cu fundul plat şi aceleaşi barcazuri ancorate în docuri, dominate de o calcanieră masivă, oceanică, în mijlocul lor. Era până şi aceeaşi staţie de cercetare Mikuni, căzută în paragină, la celălalt capăt al insuliţei, şi aproape de ea, în spate, casa de rugăciuni cocoţată pe o stâncă, ce probabil că-i luase locul ca punct focal al satului când finanţarea fusese sistată. Pe strada principală, femeile mergeau la lucru îmbrăcate în haine ponosite, poate fiindcă aveau de-a face cu substanţe periculoase. Nu şi bărbaţii.

— Haideţi să terminăm cu asta, am mormăit eu.

Am tras barca gonflabilă în capătul plajei, unde pontoane mici din plastic pătat şi ros stăteau pe o rână în apa mică, în unghiuri imposibile. Sierra Tres şi femeia care îşi zicea Nadia Makita au rămas la pupa, în timp ce eu şi Brasil am descărcat bagajele. Ca toţi cei care făceau croaziere în Arhipelagul Millsport, proprietarii iahtului *Boubin Islander* luaseră cu ei suficiente haine de damă în eventualitatea unei escale într-una dintre comunităţile de pe braţul de nord, drept care Tres şi Makita erau atât de înfofolite, încât li se vedeau doar ochii. Le-am ajutat să coboare cu ceea ce speram a fi o politeţe desăvârşită, am luat genţile din piele de focă şi ne-am îndreptat spre strada principală. Încet – deşi Sierra Tres luase o mână de analgezice de luptă înainte să părăsim iahtul, gheata din aliaj flexibil şi ghipsul o sileau să meargă ca o bătrână. Ne-am ales cu mai multe priviri curioase, dar le-am pus pe seama părului blond şi a staturii impozante ale lui Brasil. Începea să-mi pară rău că nu-l înfofoliserăm şi pe el.

Nimeni n-a intrat în vorbă cu noi.

Am găsit singurul hotel din sat, care dădea spre piaţa principală, şi am închiriat camere pentru o săptămână, folosind două cipuri ID noi-nouţe,

dintre cele pe care le aveam cu noi de pe Vchira. Fiind femei, Tres şi Makita erau în grija noastră, prin urmare, nu trebuia să-şi dezvăluie identitatea. O recepţioneră îmbrăcată gros şi cu batic pe cap le-a salutat cu atâta cordialitate, încât, după explicaţiile mele cum că mătuşa mea în vârstă se rănise la şold, grija arătată de femeie chiar a devenit o problemă. Am refuzat scurt sugestia ei de a face o vizită la medicul pentru femei din partea locului, moment în care recepţionera s-a făcut mică în faţa demonstraţiei de autoritate masculină. Strângând din buze, ne-a verificat actele de identitate. De la fereastra de lângă biroul ei se vedea piaţa, cu platforma pe care era marcat locul unde se fixa scaunul de pedeapsă. Am privit încruntat, apoi m-am străduit să revin în prezent. Ne-am trecut palmele peste un scaner vechi şi am urcat în camere.

— Ai ceva cu oamenii ăştia? m-a întrebat Makita, scoţându-şi baticul, în cameră. Te văd furios. De asta vrei să te răzbuni pe preoţii lor?

— Aproape.

— Aha! a făcut ea şi a scuturat din cap, şi-a trecut degetele prin păr şi a privit sistemul de mascare din pânză şi metal, în acelaşi timp derutată şi curioasă, departe de dezgustul total pe care-l manifestase Sylvie Oshima în clipa în care fusese obligată să poarte batic în Tekitomura. De ce naiba ar alege cineva să poarte aşa ceva?

Am înălţat din umeri.

— Să ştii că nu-i cel mai prostesc lucru pe care-l fac oamenii.

M-a privit cu atenţie.

— E un fel de critică indirectă?

— Nu. Dacă vreau să te critic, îţi spun fără ocolişuri.

A înălţat şi ea din umeri.

— De-abia aştept… Presupun că nu eşti quellist.

Am tras adânc aer în piept.

— Poţi să presupui ce vrei. Te las.

⟨8⟩

În capătul comercial al portului am găsit un local în care se serveau mâncare şi băutură ieftine pentru pescari şi docheri. Am comandat un bol cu ramen cu peşte, m-am aşezat lângă fereastră şi am început să mănânc urmărindu-i cu privirea pe marinarii ce trebăluiau pe punţile şi pe rampele calcanierei. După o vreme, un ins deşirat, între două vârste, din partea locului, s-a apropiat de masa mea cu o tavă în mâini.

— Pot să stau şi eu aici? E cam aglomerat.

M-am uitat în jur. Erau într-adevăr mulţi clienţi, dar şi destule scaune libere. Am ridicat scurt din umeri.

— Cum vrei.

— Mulţumesc.

S-a aşezat, a scos capacul cutiei în care avea prânzul şi a început să înfulece. Un timp, am mâncat amândoi în tăcere, apoi s-a produs inevitabilul. Mi-a surprins privirea între două îmbucături. Trăsăturile lui asprite de vreme s-au încreţit într-un zâmbet larg.

— Nu eşti de pe-aici…

Am simţit o uşoară încordare.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, dac-ai fi de pe-aici, n-ai pune întrebarea asta, a răspuns el zâmbind din nou. M-ai cunoaşte. Eu îi cunosc pe toţi cei din Kuraminato.

— Bravo.

— Nu eşti însă de pe calcaniera aia, este?

Am lăsat jos beţişoarele. M-am întrebat, posomorât, dacă va trebui să-l omor mai târziu.

— Eşti detectiv?

— Nu, a răspuns el râzând încântat. Sunt doar un specialist în dinamica fluidelor, cu acte în regulă. Cu acte în regulă şi şomer. Mai precis, muncesc pe unde apuc. Acum sunt pe traulerul ăla de colo, vopsit în verde. Părinţii m-au ţinut la facultate când staţia de cercetare mergea ca lumea. În timp real, fiindcă nu şi-au permis în timp virtual. Şapte ani. Se gândeau că tot ce are de-a face cu fluidele îţi asigură existenţa, dar, până să termin facultatea, ia staţia de unde nu-i.

— De ce-ai rămas?

— Păi, nu aici m-am născut. Sunt dintr-un loc la vreo doisprezece kilometri mai sus pe coastă, Albamisaki îi zice.

Numele a căzut ca o grenadă submarină. Am înlemnit, aşteptând-o să explodeze. Întrebându-mă ce voi face după aceea.

Am reuşit să îngaim:

— Zău?

— Zău. Am venit aici cu o fată pe care am cunoscut-o la facultate. Familia ei este din partea locului. Voiam să construim carene, să trăim din repararea traulerelor până reuşeam să vând câteva proiecte constructorilor de iahturi din Millsport. A făcut o grimasă şi a continuat: Până la urmă, m-am ales cu o familie. Acum trebuie să mă descurc cum pot, să câştig bani de

mâncare, haine şi pentru şcoala copiilor.

— Părinţii tăi ce fac? Îi vizitezi?

— Nu. Au murit, a răspuns el abia rostind ultimul cuvânt, după care a strâns buzele şi a întors capul.

Am rămas cu privirea aţintită asupra lui.

— Îmi pare rău…

Şi-a dres glasul şi s-a uitat din nou la mine.

— De ce? Doar nu-i vina ta. A tras aer în piept ca şi cum ar fi simţit o rană acolo. S-a întâmplat cu vreun an în urmă. Ca din senin. Un maniac s-a apucat să tragă cu blasterul. A omorât zeci de oameni. Toate persoanele de la cincizeci de ani în sus. Un masacru. Total absurd.

— L-au prins?

— Nu, a răspuns el cu altă răsuflare adâncă. E încă liber. Se aude că mai omoară oameni. Nu-i poate sta nimeni în cale. Dacă l-aş găsi, sigur l-aş opri pentru totdeauna.

M-am gândit la o străduţă lăturalnică pe care o văzusem între două magazii în celălalt capăt al complexului portuar. M-am gândit să-i dau o şansă.

— Înţeleg că n-ai avut bani de reîntrupare… pentru părinţi.

M-a privit încruntat.

— Doar ştii că noi nu facem asta.

— Doar ştii că nu sunt de pe-aici!

— Da, dar… A şovăit, a aruncat o privire în jur, apoi din nou spre mine şi a continuat cu voce scăzută: M-am născut în religia asta, în Revelaţie. Nu cred în tot ce spun preoţii, mai ales în ultima vreme. Dar este o credinţă, un mod de viaţă. E ceva de care te poţi agăţa, un mod de a-ţi creşte copiii.

— Ai copii?

— Două fete şi trei băieţi, a oftat bărbatul. Da, ştiu toate rahaturile. Dincolo de promontoriul ăla avem o plajă de agrement. Majoritatea satelor au aşa ceva. Îmi aduc aminte că în copilărie, stăteam toată vara în apă, împreună cu tovarăşii mei de joacă. Uneori veneau şi părinţii, după ce se întorceau de la muncă. Acum, de când s-a schimbat situaţia, autorităţile au înălţat un zid, chiar acolo, în apă. Dacă te duci la plajă, sunt oficianţi care stau cu ochii pe tine, iar femeile trebuie să meargă dincolo de zid. Deci nu pot să mă bălăcesc în apă împreună cu soţia şi cu fiicele mele. E o mare prostie, ştiu. Prea din cale-afară. Dar ce putem face? N-avem destui bani ca să ne mutăm în Millsport şi oricum n-aş vrea să-mi văd copiii cum colindă

străzile de-acolo. Am văzut cum e când eram student. E un oraş plin de degeneraţi. Şi-a pierdut sufletul, colcăie de mizerie umană. Aici, cel puţin, oamenii cred în ceva mai mult decât satisfacerea dorinţelor animalice ori de câte ori simt nevoia de aşa ceva. Ştii, dacă numai asta ar trebui să fac, n-aş vrea să trăiesc o altă viaţă în alt corp.

— Atunci, tot răul spre bine. Eşti norocos că n-ai bani de reîntrupare. Ar fi păcat să te laşi pradă ispitei, nu?

„Ar fi un păcat să-ţi revezi părinţii", am gândit eu.

— Cam aşa ceva, a spus bărbatul, parcă fără să bage în seamă ironia. Asta-i şi ideea. Din momentul în care înţelegi că ai o singură viaţă, te străduieşti mult mai mult să faci lucrurile cum trebuie. Uiţi de toate chestiile materiale, de toată decadenţa. Te preocupi de viaţa asta, nu de ce-ai putea face în următorul tău corp. Te concentrezi numai pe ceea ce contează cu adevărat. Familie. Comunitate. Prietenie.

— Şi, desigur, pe Supunere.

Blândeţea din vocea mea nu era deloc mimată. În următoarele ore nu trebuia să atragem prin nimic atenţia. În plus, constatam cu uimire că nu mă mai încerca dispreţul obişnuit faţă de astfel de situaţii. M-am uitat la individul de vizavi de mine şi n-am simţit decât oboseală. Nu el le lăsase pe Sarah şi pe fiica ei să moară pentru totdeauna, poate că nici nu era născut când se întâmplase asta. Poate, în aceleaşi împrejurări, ar fi procedat la fel ca părinţii lui – nişte oi duse la tăiere –, acum însă nu mi se părea la fel de important. Nu-l puteam urî destul încât să-l duc pe străduţa aceea lăturalnică, să-i spun cine sunt şi să-i dau o şansă.

— Aşa-i, pe Supunere, a spus el luminându-se la faţă. Asta-i cheia, asta-i baza. Ştiinţa ne-a trădat, a scăpat de sub control, se întoarce împotriva noastră. Uşurează prea mult lucrurile. Nu mai îmbătrânim natural, nu mai murim, nu mai dăm socoteală în faţa Creatorului, nu mai ştim care sunt adevăratele valori. Ne petrecem toată viaţa strângând bani pentru reîntrupare şi irosim timpul în loc să trăim cum trebuie această viaţă. Dacă oamenii ar…

— Hei, Mikulas.

Am ridicat privirea. Alt ins, cam de aceeaşi vârstă cu interlocutorul meu, se îndrepta spre noi, precedat de strigătul vesel.

— I-ai împuiat capul destul cu aiurelile tale. Hai, c-avem treabă.

— Bine, vin.

— Nu-l băga în seamă, mi s-a adresat, cu un zâmbet larg, nou-venitul. Îi

place să creadă că-i ştie pe toţi, iar dacă întâlneşte pe cineva necunoscut, nu se lasă până nu află cine e. Cred că a şi făcut asta, nu?

Am zâmbit şi eu.

— Întocmai.

— Ştiam eu… Toyo mă cheamă, a continuat el şi a întins o mână groasă. Bine-ai venit la Kuraminato! Poate ne mai vedem, dacă stai mai mult pe-aici.

— Sigur. Mi-ar face plăcere.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o ştergem. Mi-a părut bine.

— Da, a zis şi Mikulas ridicându-se în picioare. Mi-a părut bine. Sper să te mai gândeşti la ce ţi-am spus.

— Poate, am spus eu şi, precaut până în ultima clipă, l-am întrebat în timp ce dădea să plece: Ascultă, cum de-ai ştiut că nu sunt de pe calcaniera aia?

— Păi, te uitai cu mult interes la ce fac marinarii de-acolo. Nimeni nu-şi urmăreşte nava cu atâta atenţie când e ancorată în port. Am avut dreptate, nu?

— Da, bună intuiţie, am replicat eu simţind o foarte mică uşurare. Poate că ţi-ar sta bine ca detectiv. O chestie nouă. Să faci exact ce trebuie. Să-i prinzi pe răufăcători.

— Mda, e o idee…

— Nu cred. Ar fi prea amabil cu ei după ce i-ar prinde. E prost de bun. Nici pe nevastă-sa n-o poate îmblânzi.

Cei doi au ieşit în hohotele de râs ale celor din jur. Am râs şi eu. Apoi am trecut la zâmbet şi, într-un târziu, doar la un mic oftat de uşurare. Chiar nu voiam să mă iau după el şi să-l ucid.

〈8〉

Am lăsat să treacă o jumătate de oră şi am ieşit agale din local, pe chei. Pe punţile şi suprastructura calcanierei era încă agitaţie. M-am oprit şi am privit câteva minute, până când un membru al echipajului a coborât pe pasarelă spre mine. Cu o figură deloc prietenoasă.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Da, i-am răspuns. *Cântă imnul visurilor căzute din cerul Alabardosului.* Sunt Kovacs. Ceilalţi sunt la hotel. Anunţă-l pe căpitan. Plecăm de-ndată ce se întunecă.

Capitolul 36

Calcaniera *Angelfire Flirt,* ca majoritatea vaselor de acest tip, avea o formă pe cât de elegantă, pe atât de malefică. În parte navă de război, în parte schif de mare viteză supradimensionat, combinând fundul plat cu marginile ascuţite brici, pentru centru de greutate, şi plăcile balansiere gemene ce-i asigurau o forţă ascensională de invidiat, era construită în primul rând pentru o deplasare rapidă dacă ar fi fost surprinsă braconând. Calcanii-elefant şi rudele lor mai mici sunt iuţi în apă, dar mai important este că, rămasă netratată, carnea lor se strică. Dacă-i congelezi, îi poţi vinde la un preţ bun, însă cel mai bine e să-i duci rapid în locurile unde se licitează cantităţi enorme de peşte proaspăt, în oraşe bogate ca Millsport, dacă vrei să faci bani ca lumea. Pentru asta ai nevoie de o ambarcaţiune rapidă. Şantierele navale de pe Lumea lui Harlan ştiu asta şi construiesc pe măsură. Înţeles tacit pe aceleaşi şantiere este şi faptul că unele dintre cele mai bune bancuri de calcani-elefant trăiesc şi se înmulţesc în ape pentru uzul exclusiv al Primelor Familii. Braconajul constituie o infracţiune serioasă şi, pentru a scăpa basma curată, nava ta rapidă trebuie echipată în aşa fel încât să fie greu detectabilă vizual şi pe radar.

Iar dacă vrei să fugi de braţul legii de pe Lumea lui Harlan, e mai bine s-o faci la bordul unei calcaniere decât cu alte ambarcaţiuni.

În a doua zi de când ieşiserăm în larg, ştiind că eram atât de departe de Arhipelagul Millsport, încât niciun aparat de zbor nu avea cum să ajungă la noi, am urcat pe punte şi am rămas pe scara de bord din stânga, urmărind cum nava brăzda oceanul. Vântul aducea cu el stropi de apă în timp ce întâmplările mai vechi sau mai recente mi se învălmăşeau în minte, greu de asimilat. Trecutul şi morţii lui, rămaşi în siaj, ducând cu ei opţiuni şi soluţii la care era prea târziu să apelez.

Deşi agenţii speciali ar trebui să se priceapă la aşa ceva.

Ca din senin, am văzut noua faţă, de spiriduş, a Virginiei Vidaura. De data asta însă fără să-i aud vocea, sigură de sine, a instructorului. De la fantoma aceea nu părea să mai obţin vreun ajutor.

— Te deranjează dacă îţi ţin companie? a strigat cineva peste vuietul vântului şi al valurilor ce izbeau chila.

Am privit în dreapta, spre puntea centrală, şi am văzut-o îmbrăcată într-o salopetă şi o jachetă împrumutate de la Sierra Tres. Poziţia cocârjată o făcea

să arate şi mai bolnavă, mai nesigură pe picioare. Vântul îi sufla părul gri-argintiu, dar şuviţele mai grele rămâneau pe loc, ca un steag îmbibat de apă. Ochii erau adânciţi în orbite pe figura de o paloare nefirească.

Altă fantomă.

— Deloc.

Demonstra mai multă forţă în mişcare decât în inactivitate.

Ajunsă lângă mine, i-am văzut surâsul ironic şi i-am auzit vocea sigură acum în curenţii de aer. Tratamentul aplicat de Brasil îi redusese rana de pe obraz la un fir abia vizibil.

— Aşadar, nu te deranjează că vorbeşti cu un fragment?

Cândva, într-un construct porno din Newpest, mă dragasem bine ca să fac faţă unei prostituate virtuale într-o încercare – eşuată – de a da peste cap programul de satisfacere a dorinţelor din sistem. Eram foarte tânăr pe atunci. Altădată, când eram mai puţin tânăr, după campania din Adoracion, discutasem politică, beat mort, cu o inteligenţă artificială militară. Şi tot demult, pe Pământ, mă îmbătasem la fel de tare cu o copie de-a mea. Ceea ce, până la urmă, fusese şi rostul discuţiilor.

— Să nu exagerăm, am replicat. În general, discut cu oricine.

Şovăia.

— Îmi amintesc o mulţime de detalii.

M-am uitat în apă şi am rămas tăcut.

— Ne-am tras-o, nu-i aşa?

Oceanul, curgând pe sub mine.

— Mda. De câteva ori.

— Îmi aduc aminte…

Altă pauză prelungă. Privea în altă parte.

— M-ai ţinut în braţe. În timp ce dormeam.

— Da, am zis eu fluturând din mână iritat. Asta s-a întâmplat recent, Nadia. Numai atât îţi aminteşti?

— E… greu, a spus ea înfiorându-se. Nu reuşesc să pun cap la cap toate fragmentele de memorie. Pare că nu pot trece de nişte uşi încuiate.

„Da, astea sunt limitele impuse de transferul de personalitate”, am vrut să-i spun. „Te împiedică să cazi în psihoză.”

— Îţi aminteşti de un tip pe nume Plex? am întrebat-o.

— De Plex, da. Din Tekitomura.

— Ce-ţi aminteşti despre el?

Faţa i s-a înăsprit brusc, de parcă cineva i-ar fi acoperit-o cu o mască.

— Că era un amărât în slujba yakuza. Cu aere de aristocrat şi sufletul vândut gangsterilor.

— Foarte poetic. De fapt, chestia cu aristocratul e reală. Ai lui fuseseră cândva mari negustori. Au dat faliment când tu îţi duceai războiul revoluţionar acolo.

— Ar trebui să mă simt prost din cauza asta?

Am înălţat din umeri.

— Eu doar îţi spun exact ce-a fost.

— Fiindcă în urmă cu două zile îmi spuneai că nu sunt Nadia Makita. Acum, brusc, vrei să dai vina pe mine pentru ceva ce a făcut ea acum trei sute de ani. Trebuie să te hotărăşti în ce vrei să crezi, Kovacs.

Am privit-o pieziş.

— Ai vorbit cu ceilalţi?

— Mi-au spus numele tău real, dacă la asta te referi. Au menţionat ceva şi despre furia ta pe quellişti. Şi despre clovnul Joshua Kemp, cu care te-ai înfruntat.

M-am întors din nou spre peisajul maritim ce trecea cu viteză pe lângă noi.

— Nu l-am înfruntat pe Kemp. Am fost trimis să-l ajut. Să pun umărul la glorioasa revoluţie pe un rahat de planetă numită Sanction IV.

— Despre asta mi-au povestit şi ei.

— Mda, pentru asta am fost trimis acolo. Până când, ca orice revoluţionar pe care l-am întâlnit, Joshua Kemp s-a transformat într-un nenorocit de demagog, asemenea celor cărora voia să le ia locul. Şi hai să mai lămurim un lucru înainte să apelăm la alte justificări neoquelliste. Clovnul Kemp, cum îi spui tu, a comis absolut toate atrocităţile, inclusiv bombardamentul nuclear, în numele lui Quellerist Falconer.

— Înţeleg. Cu alte cuvinte, vrei să mă învinuieşti şi de acţiunile unui psihopat care mi-a împrumutat numele şi câteva dintre îndemnuri la mai multe secole după moartea mea. Ţi se pare corect?

— Dacă vrei să fii Quell, trebuie să te obişnuieşti cu gândul.

— Vorbeşti de parcă aş avea de ales.

Am oftat. Mi-am privit mâinile fixate pe balustradă.

— Chiar ai vorbit cu ceilalţi… Ce ţi-au vândut? Necesitatea Revoluţionară? Supunerea la Marşul Istoriei? Ce? Ce-i aşa amuzant?

Zâmbetul i-a dispărut, preschimbat într-o grimasă.

— Nimic. Nu vezi esenţialul, Kovacs. Nu-nţelegi că nu contează dacă

sunt cu adevărat cine cred eu că sunt? Ce importanţă are dacă sunt doar un fragment, o copie palidă a lui Quellerist Falconer? Care-i diferenţa? Eu cred cu toată fiinţa că sunt Nadia Makita. Ce altceva pot să fac decât să-i trăiesc viaţa?

— Poate c-ar trebui s-o laşi pe Sylvie Oshima să-şi recapete corpul.

— Îmi pare rău, dar, pe moment, aşa ceva nu-i posibil, a răspuns ea răstit.

Am privit-o lung.

— De ce?

— Crezi că eu o ţin cu sila acolo? De ce nu-nţelegi? Situaţia e mult mai complicată, a zis ea trăgând de părul argintiu. Nu ştiu cum să controlez asta. Oshima cunoaşte sistemele mult mai bine decât mine. S-a retras acolo după ce ne-au luat harlaniţii şi şi-a lăsat corpul să funcţioneze în regim autonom. *Ea* m-a trimis pe *mine* când ai venit după noi.

— Zău? Atunci zi-mi cu ce-şi omoară timpul, cum îşi face somnul de frumuseţe? Îşi pune datele în ordine? *Să fim serioşi!*

— Nu. Suferă.

Asta m-a oprit brusc.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Suferă din cauza fiecărui membru al echipei care a murit în Drava.

— Aiurea… Nu era în contact cu ei în momentul ăla. Reţeaua căzuse.

— Aşa e.

Femeia din faţa mea a tras adânc aer în piept. A început să vorbească mai încet şi mai calm, încercând să-mi explice.

— Reţeaua căzuse şi era imposibil s-o acceseze. Mi-a spus asta. Dar sistemul de recepţie a memorat fiecare moment al morţii lor… dacă deschide uşile care nu trebuie, aude toate ţipetele. De asta e-n stare de şoc. Ştie prea bine şi, cât ţine starea, n-are altă soluţie decât să rămână unde se simte în siguranţă.

— Ţi-a spus ea?

Ne priveam în ochi, la nicio jumătate de metru unul de celălalt, în bătaia vântului.

— Da.

— Nu te cred nici în ruptul capului.

M-a privit fix o vreme, apoi a întors capul şi a ridicat din umeri.

— E treaba ta ce crezi, Kovacs. Din câte înţeleg de la Brasil, nu faci

decât să cauţi ţinte uşoare pe care să-ţi verşi furia existenţială. Mult mai uşor decât o încercare constructivă de a te schimba…

— *Mai du-te-n mă-ta!* Cu tot cu aiureala *asta!* Schimbare constructivă? Asta a însemnat Decolonizarea? Constructivă? Asta a însemnat distrugerea New Hokului?

— Nu.

Pentru prima oară am văzut durere pe chipul ei. Vocea îi trecuse de la indiferenţă la oboseală şi, auzind-o, aproape că am crezut-o. Aproape. S-a prins strâns de balustradă cu ambele mâini şi a continuat:

— Nimic din toate astea nu trebuia să se-ntâmple aşa. Dar n-am avut de ales. A trebuit să forţăm o schimbare politică la nivel global. Împotriva unei represiuni la scară largă. Fiindcă inamicii noştri nu aveau de gând să cedeze fără luptă. Crezi că sunt fericită că lucrurile au degenerat?

— Ar fi trebuit să vă planificaţi mai bine acţiunile.

— Da? Îmi pare rău că n-ai fost de faţă.

Tăcere.

O clipă am crezut că va pleca, în căutarea unei companii mai pe măsura convingerilor ei politice, dar a rămas pe loc. Replica ei, atinsă de dispreţ, rămăsese în urma noastră, în timp ce *Angelfire Flirt* brăzda oceanul cu o viteză apropiată de cea a unui aparat de zbor. Purtând, am gândit eu posomorât, legenda spre cei care credeau în ea. Eroina spre istorie. Peste câţiva ani se vor compune cântece despre această navă, despre această călătorie spre sud.

Dar nu şi despre această discuţie.

Concluzie care, fără să vreau, m-a făcut să zâmbesc.

— Acum spune-mi tu ce-i aşa amuzant, a zis femeia de lângă mine cu o voce acră.

Am clătinat din cap.

— Tocmai mă-ntrebam de ce preferi să vorbeşti cu mine în loc să stai cu adulatorii tăi neoquellişti.

— Poate că-mi plac provocările. Poate că nu sunt de acord cu aprobarea în cor.

— Atunci n-o să-ţi placă nici următoarele zile.

Nu a răspuns. Dar a doua ei propoziţie mi-a adus aminte de o poezie citită în copilărie ca lectură obligatorie. Un text din jurnalele de campanie, scris în grabă într-o vreme în care Quellerist Falconer găsea răgaz să facă şi aşa ceva, versuri recitate lacrimogen de un actor cabotin şi incluse într-un

sistem educaţional care voia să îngroape Decolonizarea ca pe o greşeală regretabilă, ce putea fi evitată. Quell înţelege unde a greşit, prea târziu însă, nerămânându-i decât să se lamenteze:

Ei vin la mine cu
„Rapoarte de evaluare”,
Dar eu nu văd decât schimbare şi trupuri arse;
Ei vin la mine cu
„Obiective îndeplinite”,
Dar eu nu văd decât sânge şi şanse ratate;
Ei vin la mine cu
Aprobarea în cor a tot ce fac eu,
Dar eu nu văd decât preţul plătit.

Mult mai târziu, când mă înhăitasem cu bandele din Newpest, dădusem peste o copie ilicită a originalului, citită la microfon de Quell însăşi cu câteva zile înainte de asaltul final asupra oraşului Millsport. Chiar dacă în vocea aceea epuizată am auzit fiecare lacrimă pe care ediţia şcolară încercase s-o stoarcă de la noi cu emoţia ei de doi bani, am desluşit ceva mai profund şi mai puternic. Acolo, în bula aceea instalată în grabă, undeva la marginea arhipelagului, înconjurată de soldaţi care, în următoarele zile, foarte probabil aveau să moară de-adevăratelea sau chiar mai rău, alături de ea, Quellerist Falconer nu respingea preţul plătit. Dimpotrivă, apăsa pe el ca pe un dinte rupt, înfigându-l în carne ca să nu uite vreodată. Ca să nu uite nici ceilalţi. Ca nimeni să nu compună balade sau imnuri leşinate despre revoluţia glorioasă, indiferent de rezultatul ei.

— Povesteşte-mi despre Protocolul Qualgrist, am spus după o vreme. Despre arma pe care ai vândut-o yakuzei.

Femeia a tresărit. Fără să mă privească.

— Ştii şi despre asta…

— De la Plex, dar el nu ştia prea multe amănunte. Ai activat o chestie care-i ucide pe membrii familiei Harlan, corect?

A rămas cu privirea aţintită asupra apei.

— Risc prea mult dacă-ţi spun, a răspuns ea încet.

— De ce? E ceva reversibil?

Am simţit cum se încordează.

— Nu cred, a murmurat.

A trebuit să ciulesc bine urechile ca să-i prind cuvintele duse de vânt.

— I-am făcut să creadă că există un cod terminal, ca să mă ţină în viaţă cât încearcă să-l găsească. Deşi nu cred că procesul poate fi oprit.

— Despre ce-i vorba?

A întors privirea spre mine şi a continuat cu glas limpede:

— E o armă genetică. În timpul Decolonizării, ofiţeri din Brigăzile Negre s-au oferit să li se modifice ADN-ul ca să poată dispune de ea. Ură faţă de sângele familiei Harlan la nivel de genă, declanşată de feromoni. Tehnologie de ultimă oră, concepută în laboratoarele de cercetare din Drava. Nimeni nu era sigur dacă va funcţiona, dar, în caz că ofensiva asupra Millsportului dădea greş, Brigăzile Negre voiau o armă care să-i urmărească pe harlaniţi până în pânzele albe, generaţie după generaţie. Voluntarii, supravieţuitorii, aveau s-o transmită copiilor lor şi tot aşa.

— Frumos.

— Era război, Kovacs. Crezi că Primele Familii nu transmit progeniturilor gena clasei conducătoare? Crezi că urmaşilor nu li se imprimă, generaţie după generaţie, acelaşi privilegiu şi aceeaşi asumare a superiorităţii?

— Mda, poate. Dar nu la nivel genetic.

— Eşti absolut sigur? Ştii ce se petrece în băncile de clone ale Primelor Familii? Ce tehnologii au accesat şi li s-au implantat? Ce se prevede pentru perpetuarea oligarhiei?

M-am gândit la Mari Ado şi la tot ceea ce respinsese ea în drum spre Vehira. Nu-mi fusese simpatică, dar merita o analiză mai favorabilă.

— Ce-ar fi să-mi zici cum funcţionează drăcia asta?

Femeia din corpul Sylviei Oshima a ridicat din umeri.

— Credeam că ţi-am spus. Purtătorul genelor modificate este pornit împotriva membrilor familiei Harlan. Seamănă cu teama genetică de şerpi pe care o vezi la maimuţe, cu reacţia instinctivă a botălbecilor faţă de umbrele de pe apă. Structura de feromoni ce corespunde sângelui harlanit declanşează impulsul. După aceea e doar o chestiune de timp şi de personalitate – în unele cazuri, purtătorul reacţionează pe loc, vede roşu în faţa ochilor şi ucide cu tot ce-i cade în mână. Alte tipuri de personalităţi aşteaptă şi-şi planifică totul cu multă atenţie. Unele încearcă să reziste impulsului, dar e ca nevoia de sex, ca spiritul de competiţie. Până la urmă, biologia are câştig de cauză.

— Insurgenţă codificată genetic, am spus şi am înclinat din cap, simţind

cum mă cuprinde un calm rău prevestitor. Într-un fel, e o prelungire aproape firească a principiului Quellerist. Distruge şi ascunde-te, revino într-o altă viaţă. Dacă nu merge, cooptează-ţi nepoţii, ei pot relua lupta, generaţie după generaţie. Implicare totală. Cum se face că Brigăzile Negre n-au folosit arma asta?

— Nu ştiu, a răspuns ea şi, îmbufnată, a tras de reverul jachetei împrumutate de la Tres. Nu mulţi dintre noi au avut codurile de acces. Şi ar fi nevoie de câteva generaţii pentru ca o astfel de armă să fie folosită cu eficientă. Poate niciunul dintre cei care ştiau n-a supravieţuit atât de mult. Din câte mi-au spus prietenii tăi, cei mai mulţi ofiţeri din Brigăzile Negre au fost urmăriţi şi exterminaţi după ce eu am… după ce s-a terminat totul. Poate n-a mai rămas niciunul.

Am înclinat iar din cap.

— Sau poate niciunul dintre cei rămaşi nu s-a simţit în stare de aşa ceva. E, totuşi, o idee oribilă.

Mi-a aruncat o privire obosită.

— Era o armă, Kovacs. Toate armele sunt oribile. Crezi că atacarea familiei Harlan cu ajutorul ei e ceva mult mai rău decât arma nucleară pe care harlaniţii au folosit-o împotriva noastră la Matsue? Patruzeci şi cinci de mii de persoane s-au evaporat, fiindcă acolo se aflau case conspirative ale quelliştilor. Vrei să-ţi spun ce-nseamnă oribil? În New Hokkaido am văzut oraşe întregi făcute una cu pământul de proiectile cu traiectorie orizontală trase de forţele guvernamentale. Suspecţi politici executaţi cu sutele de o rafală de blaster. Asta e mai puţin oribil? Protocolul Qualgrist e mai puţin discriminatoriu decât sistemele de opresiune economică în care plămânii îţi putrezesc în fabricile de procesare sau picioarele pe fermele de belaiarbă în timp ce te chinuieşti să culegi fructe de pe stânci, aluneci şi cazi în hău, doar fiindcă te-ai născut sărac?

— Vorbeşti despre nişte condiţii care nu mai există de trei sute de ani, am remarcat cu blândeţe în glas. Dar altceva nu-nţelegi tu. Nu de familia Harlan îmi pare rău, ci de sărmanii urmaşi ai căror strămoşi din Brigăzile Negre le-au hotărât orientarea politică la nivel celular cu mai multe generaţii înainte de a se naşte. Poate că sunt demodat, dar îmi place să iau singur deciziile în privinţa persoanei pe care vreau s-o ucid şi a motivului ce mă îndeamnă să fac aşa ceva.

M-am oprit o clipă, apoi am hotărât să-i răscolesc memoria.

— Din câte am citit, aşa-i plăcea şi lui Quellerist Falconer.

Un kilometru albastru înspumat a trecut pe lângă noi ca un şfichi. Abia auzit, propulsorul gravitaţional din stânga murmura ca pentru sine.

— Ce vrei să spui? a rostit ea într-un târziu.

Am înălţat din umeri.

— Tu eşti la originea acestei arme.

— Era o armă quellistă, a replicat ea cu o undă de disperare. Singura pe care o aveam la dispoziţie. Crezi că e mai rea decât o armată de recruţi? Mai rea decât corpurile de luptă clonate în care Protectoratul îşi decantează soldaţii pentru ca să ucidă fără empatie şi regrete?

— Nu. Dar cred că îţi contrazice cuvintele: *Nu vă voi cere să luptaţi, să trăiţi sau să muriţi pentru o cauză pe care mai întâi n-aţi înţeles-o şi n-aţi îmbrăţişat-o de bunăvoie.*

— Ştiu asta! a zis ea cu vocea întretăiată. Crezi că nu ştiu? Dar n-aveam de ales. Eram singură. Halucinam aproape tot timpul, visam viaţa Sylviei Oshima şi…

S-a cutremurat.

— …şi altele. Nu eram sigură când mă voi trezi cu adevărat şi ce voi găsi în jurul meu, nu eram sigură nici că mă voi mai trezi vreodată. Nu ştiam cât timp mai am şi, uneori, nu ştiam nici *dacă* sunt reală. Îţi poţi imagina prin ce-am trecut?

Am clătinat din cap. Misiunile primite ca agent special te fac să treci prin multe experienţe de coşmar, dar niciodată nu te îndoieşti că n-ar fi absolut reale. Nu-ţi permite condiţionarea.

Strângea din nou balustrada cu toată puterea, cu încheieturile mâinilor înălbite. Privea oceanul, deşi nu cred că-l vedea.

— La ce bun să porneşti din nou războiul împotriva familiei Harlan?

S-a încruntat.

— Crezi că războiul ăsta s-a oprit vreodată? Crezi că, dacă le-am luat cu sila mai multe teritorii în urmă cu trei sute de ani, oamenii ăştia au încetat vreodată să caute noi mijloace de a ne arunca din nou în sărăcia Anilor Colonizării? Un astfel de duşman nu cedează uşor.

— Mda, *duşmanul pe care nu-l poţi ucide.* Am citit discursul când eram copil. Ciudat e că eşti foarte bine informată pentru cineva treaz cu intermitenţe în ultimele săptămâni.

— Nu-i chiar aşa, a zis privind apa pe care o lăsam iute în urmă. Prima oară când m-am trezit cu adevărat o visam deja pe Oshima de luni bune. Ca şi cum aş fi fost pe un pat de spital, paralizată, şi mă uitam la cineva, poate

la doctorul meu, pe un monitor dereglat. N-am înţeles cine era, ci doar faptul că avea importanţă pentru mine. Jumătate din timp ştiam amândouă aceleaşi lucruri. Uneori simţeam că plutesc în ea. Ca şi cum ne-am fi lipit buzele împreună şi aş fi vorbit prin ea.

Mi-am dat seama că nu mai vorbea cu mine, cuvintele ieşeau din ea ca lava, eliberând o presiune a cărei formă puteam doar s-o bănuiesc.

— Prima oară când m-am trezit cu adevărat am avut un şoc, am crezut că mor. Visam ce visa ea, despre un tip cu care se culcase când era mai tânără. Am deschis ochii pe un pat dintr-un hotel amărât din Tek'to şi am putut să mă mişc. Mă durea capul tare, dar trăiam. Ştiam unde mă aflam, strada şi numele hotelului, dar nu realizam cine eram. Am ieşit, am mers pe chei sub razele soarelui şi am văzut cum se uita lumea la mine şi mi-am dat seama că plângeam.

— Dar ceilalţi? Orr şi restul echipei?

— Îi lăsasem undeva, în celălalt capăt al oraşului. De fapt, *ea* îi abandonase acolo, dar presupun că şi din cauza mea. Cred că mă simţea că vin şi a plecat ca să fie singură când avea să se-ntâmple. Sau poate că am făcut-o eu să plece. Nu ştiu.

S-a înfiorat din nou.

— Când am vorbit cu ea… Acolo, în celule, când am vorbit cu ea, mi-a spus că e un fel de fisură. Am întrebat-o dacă uneori mă lasă să ies, dar n-a vrut să-mi spună. Ştiu că unele lucruri rup zăgazurile. Sexul. Suferinţa. Furia. Însă uneori ies la suprafaţă aşa, fără motiv, iar ea îmi cedează controlul. A făcut o pauză şi a adăugat, nesigură: Poate doar negociem.

— Care dintre voi a făcut legătura cu Plex?

— Nu ştiu, a răspuns privindu-şi mâinile, flexându-le ca pe un sistem mecanic pe care încă nu-l înţelesese. Nu-mi amintesc. Cred că… da, presupun că ea… probabil că-l cunoştea. Auzise de el, făcea parte din lumea interlopă. Tek'to e mic, iar recuperatorii sunt mereu la limita legalităţii. Traficul de echipamente ieftine pentru recuperatori, la bursa neagră, e una dintre preocupările lui Plex. Nu cred că au făcut afaceri împreună, dar îl ştia după figură, ştia cu ce se ocupă. L-am scos din memoria ei când am ştiut că voi activa sistemul Qualgrist.

— Ţi-l aminteşti pe Tanaseda?

A încuviinţat din cap, mai stăpână pe sine.

— Da. Patriarh al yakuza, la nivel înalt. L-au adus după Yukio, când Plex le-a spus că toate codurile preliminare se potrivesc. Yukio nu avea destulă

autoritate ca să obţină ce voiau ei.

— Şi ce voiau?

Aceeaşi privire cercetătoare pe care mi-o aruncase când pomenisem prima oară despre armă. Am desfăcut braţele în vântul care şfichiuia cu putere.

— Haide, Nadia. Ţi-am adus o armată revoluţionară. M-am căţărat pe Colţii Rilei ca să te scot de acolo. Merit şi eu ceva în schimb, nu?

Şi-a mutat din nou privirea în altă parte. Am aşteptat.

— Este ceva viral, a zis ea într-un târziu. Extrem de contagios, un fel de gripă fără simptome. Toate lumea se molipseşte, toată lumea o transmite, dar numai cei modificaţi genetic reacţionează la ea. Produce o schimbare în modul în care reacţionează sistemul hormonal când e compatibil cu feromonii harlaniţi. Corpurile purtătorilor au fost îngropate în locuri secrete. În caz că trebuia să fie activate, mai multe persoane desemnate din timp le dezgropau, preluau corpurile şi ieşeau la plimbare. Virusul avea grijă să facă restul.

Preluau corpurile. Cuvintele mi-au răsunat în minte, ca apa ce se scurge într-o crăpătură. Intuiţia agentului special îmi dădea târcoale. Mecanismele ei anclanşate mişcau rotiţele care mă ajutau să înţeleg.

— Locurile astea secrete… unde se află?

A strâns din umeri.

— Cele mai multe în New Hokkaido, dar sunt şi în capătul de nord al Arhipelagului Saffron.

— Tu unde l-ai dus pe Tanaseda?

— În Sanshin Point.

Mecanismele îşi făcuseră treabă, uşile se deschiseseră. Amintirea şi înţelegerea s-au revărsat printr-o breşă precum zorii zilei. Lazlo şi Sylvie ciorovăindu-se în timp ce *Tunuri pentru Guevara* acosta în Drava.

Pun pariu că n-aţi auzit de draga pe care-au găsit-o ieri, făcută bucăţi, aproape de Sanshin Point…

— Ba am auzit. Ieri-dimineaţă, când aşteptam să apari. Cei de la ştiri au spus că draga a eşuat. Vezi conspiraţie unde e doar incompetenţă.

Şi discuţia mea cu Plex în *Cioara din Tokyo* cu o dimineaţă înainte. *Cum se face că au avut nevoie de serviciile tale în seara asta? Doar nu eşti singurul specialist în digitizare umană de pe aici.*

E o chestie încurcată. Aparatura lor s-a contaminat. În tuburile de gel a pătruns apă de mare.

Halal crimă organizată.

— Am spus ceva amuzant, Kovacs?

Am clătinat din cap.

— Micky Coincidenţă-Fericită. Cred c-o să păstrez numele ăsta.

Mă privea ciudat. Am oftat.

— În fine… Cu ce se alege Tanaseda din asta? La ce-i foloseşte arma?

A ridicat un colţ al gurii. Ochii păreau că-i lucesc în lumina reflectată de valuri.

— Infractorul rămâne infractor indiferent de clasa politică de care aparţine. La urma urmei, Tanaseda nu se deosebeşte prin nimic de un golan obişnuit de pe cheiurile din Karlovy. La ce s-a priceput întotdeauna cel mai bine yakuza? La şantaj. La trafic de influenţă. La tras sforile ca să obţină concesii din partea guvernului. La subminarea activităţilor legale, la achiziţionarea de acţiuni în întreprinderile de stat care merg bine. La acţiuni de represiune contra cost. Toate la modul rafinat.

— Dar tu i-ai tras în piept.

A încuviinţat tristă.

— Le-am arătat locul, le-am dat codurile. Le-am spus că virusul se transmite pe cale sexuală ca să creadă că deţin controlul. De fapt, virusul se transmite şi aşa, dar Plex a fost prea superficial cu biocodurile, căci nu le-a analizat îndeajuns. Ştiam că o să încurce borcanele.

Am simţit cum zâmbesc din nou, la fel de uşor.

— Da, se pricepe la asta. Probabil datorită originii lui aristocrate.

— Probabil.

— Şi, ţinând cont că yakuza controlează industria sexului în Millsport, ţi-ai spus că-i tocmai bine.

M-am înfiorat de plăcere la gândul acelei stratageme ingenioase, comparabile cu cele puse la punct de agenţii speciali.

— Le-ai oferit posibilitatea să-i ameninţe constant pe harlaniţi cu un sistem pe care-l controlau perfect.

— Cam aşa ceva, a spus ea cu vocea stinsă din nou pe măsură ce se lăsa în voia amintirilor. Voiau să-i dea unui membru al yakuza un corp din Sanshin cu care să meargă la Millsport ca să demonstreze cât de eficientă era arma lor. Nu ştiu dacă au mai făcut asta.

— A, sunt sigur că au făcut-o. Yakuza e foarte meticuloasă când e vorba de şantaj. Ce n-aş da să văd faţa lui Tanaseda când s-a dus la Rila cu subordonatul său, iar geneticienii lui Harlan l-au lămurit despre ce-i vorba.

Mă mir că Aiura nu l-a executat pe loc. Are un autocontrol de invidiat.

— Sau o intuiţie de invidiat. Uciderea lui n-ar fi ajutat la nimic. În momentul în care corpul acela se urca pe feribotul din Tek'to, sigur infectase deja suficienţi purtători neutri pentru ca virusul să fie de neoprit. Iar până ajungea în celălalt capăt al Millsportului, pandemia invizibilă era în floare.

— Mda.

Poate detectase ceva în vocea mea, fiindcă mă privea din nou cu o furie abia stăpânită.

— Haide, Kovacs. Ai face bine să-mi spui ce-ai fi făcut în locul meu.

Am văzut durerea şi groaza din ochii ei şi am întors privirea, brusc ruşinat.

— Nu ştiu, am răspuns încet. Ai dreptate, n-am fost acolo.

Şi, ca şi cum în sfârşit i-aş fi dat ceva de care avea nevoie, s-a îndepărtat de mine.

M-a lăsat singur pe rampă, privind cum oceanul se repede la mine cu o viteză necruţătoare.

Capitolul 37

Cât fuseserăm plecaţi, vremea se liniştise în Golful Kossuth. După ce tăbăcise coasta de est mai bine de o săptămână, furtuna năprasnică forfecase capătul nordic al Vchirei pentru ca, mai apoi, să se îndrepte spre sudul Oceanului Nurimono, unde toată lumea credea că se va stinge în apele reci de la pol. Traficul maritim explodase, armatorii încercând să profite de perioada de calm ca să-şi recupereze pierderile. *Angelfire Flirt* nimerise chiar în toiul acestei vânzoleli, ca un ins care, surprins că vinde droguri pe stradă, e fugărit până într-un mall arhiplin. Căutându-şi un loc de ancorare, nava s-a strecurat pe lângă bacul *Pictures of the Floating World* şi s-a oprit, discret, în capătul modest al cheiului, la tribord, tocmai când soarele o lua la vale, pătând linia orizontului.

Soseki Koi ne-a întâmpinat sub macarale.

I-am zărit silueta estompată de soare de pe puntea calcanierei şi i-am făcut cu mâna. Koi a rămas nemişcat. Când am coborât pe chei împreună cu Brasil şi ne-am apropiat de el, am văzut cât de mult se schimbase. Ochii îi străluceau nefiresc pe faţa ridată, poate din cauza lacrimilor sau a unei furii stăpânite, greu de spus.

— Tres? a întrebat el încet.

Brasil a făcut semn peste umăr cu degetul mare.

— Se reface. Am lăsat-o cu… cu Ea.

— Da. Bun!

Monosilabele s-au pierdut în liniştea generală. Briza oceanului se agita în jurul nostru, jucându-se în părul nostru, înţepându-ne în nas cu sărurile ei. Lângă mine, mai degrabă am simţit decât am văzut cum Brasil se încordează, de parcă cineva ar fi vrut să-i pipăie o rană.

— Am auzit buletinele de ştiri, Soseki. Câţi au supravieţuit?

— Nu prea mulţi. Vidaura. Aoto. Sobieski.

— Mari Ado?

— Îmi pare rău, Jack!

Căpitanul calcanierei cobora pe pasarelă însoţit de doi dintre ofiţeri, pe care-i ştiam cât să ne salutăm pe coridoare. Koi părea să-i cunoască pe toţi – s-a bătut cu ei pe umăr, au schimbat câteva cuvinte într-o stripjap răguşită, apoi căpitanul a mormăit ceva şi s-a îndreptat spre autoritatea portuară, urmat de ceilalţi.

— Rămân în radă până-şi repară sistemul gravitaţional, a zis Koi întorcându-se spre noi. Mai e o calcanieră aici şi sunt prieteni buni cu echipajul ei. Cumpără marfă proaspătă ca s-o ducă la Newpest mâine, ca pretext. Noi plecăm în zori cu unul dintre skimmerele de contrabandă ale lui Segesvar. Altceva mai bun n-am găsit ca să dispărem de-aici.

Am evitat să-l privesc pe Brasil. M-am uitat în schimb la suprastructura baculu, un adevărat oraş pe apă. Eu eram mulţumit, chiar dacă la modul egoist, că Virginia Vidaura figura pe lista supravieţuitorilor, deşi o parte din agentul special din mine lua aminte la aglomeraţia din jur, la locurile din care puteam fi ţinuţi sub observaţie sau din care se putea trage asupra noastră.

— Sunt de-ncredere?

Koi a încuviinţat din cap, uşurat că trebuie să se afunde în detalii.

— Cei mai mulţi, da. *Pictures* a fost construit în Drava, iar majoritatea acţionarilor sunt urmaşii primilor coproprietari. Cultura lor este influenţată mult de quellism, adică au tendinţa să se protejeze reciproc, dar şi să nu-şi bage nasul în treburile altora dacă ceilalţi nu au nevoie de ajutor.

— Zău? Sună uşor utopic. Ce ştii despre echipaj?

Koi m-a privit cu ochii mijiţi.

— Echipajul şi nou-veniţii cunosc bine condiţiile de angajare. *Pictures* are o reputaţie, ca toate celelalte ambarcaţiuni. Cei cărora nu le convine pleacă. Cultura face selecţia.

Brasil şi-a dres vocea.

— Câţi ştiu care-i treaba?

— Câţi ştiu că suntem aici? Zece-doisprezece. Câţi ştiu *de ce* suntem aici? Doi, ambii din Brigăzile Negre, a răspuns Koi îndreptându-şi privirea spre calcanieră, părând să caute ceva. Amândoi vor să fie acolo la Confirmare. O putem oficia în cabina secretă amenajată la pupa.

— Koi, am zis eu acoperindu-i raza vizuală, trebuie mai întâi să vorbim. Sunt câteva lucruri pe care ar fi bine să le ştii.

M-a privit lung, cu o expresie impenetrabilă pe faţa ridată. Dar în ochi i se citea o foame peste care ştiam că nu pot trece.

— Mai târziu. Grija noastră principală este să confirmăm identitatea Ei. Aş vrea ca niciunul dintre voi să nu-mi mai spună pe nume până nu rezolvăm asta.

— Să certificaţi! m-am răstit eu.

Majuscula cuvântului, deşi doar sonoră, începea să mă calce pe nervi.

— Vrei să zici să-i *certificaţi* identitatea, Koi.

Şi-a trecut privirea peste umărul meu, uitându-se din nou spre calcanieră.

— Da, asta am vrut să zic.

〈8〉

Se făcuse mare caz de rădăcinile proletare ale quellismului, mai ales în secolele scurse de când principalul său arhitect murise şi trecuse astfel în mod convenabil de domeniul dezbaterii politice. Ideea lui Quellerist Falconer, de atragere masivă a celei mai sărace categorii din forţa de muncă a Lumii lui Harlan, i-a dus în mod paradoxal pe mulţi dintre neoquellişti la concluzia că intenţia ei în timpul Decolonizării fusese de a crea o conducere alcătuită exclusiv din reprezentanţi ai acestei categorii. Faptul că Nadia Makita se trăgea dintr-o familie relativ privilegiată, din clasa de mijloc, e trecut cu grijă sub tăcere; pe de altă parte, dat fiindcă Makita n-a ocupat niciodată o funcţie guvernamentală, *problema persoanei care va conduce mişcarea după ce se liniştesc lucrurile* n-a fost nici ea abordată. Dar contradicţia majoră, intrinsecă, a doctrinei quelliste moderne rămâne valabilă, motiv pentru care, atunci când te afli în compania unor neoquellişti, nu e politicos să atragi atenţia asupra ei.

De aceea n-am comentat faptul că bărbatul şi femeia din Brigăzile Negre, cu o exprimare atât de elegantă, nu aveau ce căuta în cabina secretă de la nivelurile inferioare de la pupa din *Pictures of the Floating World.* Zona aceea este cea mai ieftină şi cea mai incomodă de pe un bac sau de pe o uzină plutitoare şi numai cei care n-au de ales acceptă să stea acolo. Am simţit cum se iuţesc vibraţiile propulsoarelor în timp ce coboram din zona cabinelor echipajului, mult mai confortabile, la nivelurile suprastructurii de la pupa, huruitul constant însoţindu-ne până am intrat în cabina celor doi. Mobilier funcţional, pereţi ponosiţi şi zgâriaţi şi minimumul de decoraţii arătau clar că cei care se cazaseră aici nu petreceau prea mult timp acasă.

— Scuzaţi interiorul, ni s-a adresat femeia pe un ton suav, arătând în jur. Stăm aici doar peste noapte. Apropierea de propulsoare face supravegherea aproape imposibilă.

Însoţitorul ei ne-a invitat să luăm loc pe scaunele de lângă o masă din plastic ieftin, pe care fuseseră aşezate gustări. Ceai într-o cană mare, încălzită, porţii de sushi. Foarte convenţional.

— Da, a zis el în timp ce ne aşezam. În plus, suntem la mai puţin de o sută de metri de cea mai apropiată trapă de întreţinere a carenei, de unde veţi fi luaţi mâine-dimineaţă. Skimmerul va opri chiar sub traversele dintre

chilele şase şi şapte. Puteţi coborî direct în el. Persoana rănită n-ar trebui să aibă probleme, a adăugat arătând spre Sierra Tres.

Deşi vorbea cu o siguranţă îndelung exersată, bărbatul se uita din când în când, pe furiş, la tânăra din corpul Sylviei Oshima. Precum Koi, de când o coborâserăm de pe *Angelfire Flirt.* Doar femeia din Brigăzile Negre părea să-şi controleze privirea şi aşteptările.

— Să ne prezentăm, a spus ea la fel de calmă. Eu sunt Sto Delia. El e Kiyoshi Tan. Începem?

Certificarea.

În societatea de astăzi, e un ritual la fel de obişnuit ca petrecerile de recunoaştere a părinţilor în care se sărbătoreşte o naştere sau se reînnoiesc căsătoriile cuplurilor recent reîntrupate pentru a le cimenta vechea relaţie. Pe de o parte, ceremonie stilizată, pe de alta, un prilej sentimental de *aduceri aminte,* Certificarea diferă, ca formă şi ca formalitate, de la planetă la planetă, de la cultură la cultură. Dar, pe toate planetele pe care am fost, face parte integrantă din relaţiile sociale. Dincolo de procedurile psihografice de înaltă tehnologie, costisitoare, reprezintă singura modalitate de a le dovedi prietenilor şi familiei noastre că, indiferent de corpul pe care-l purtăm acum, suntem ceea ce spunem că suntem. Certificarea este funcţia socială de bază ce defineşte identitatea neîntreruptă din epoca modernă, la fel de vitală cum erau pentru strămoşii noştri funcţii primitive ca semnătura şi amprentele digitale.

Şi tocmai acest lucru contează pentru cetăţeanul obişnuit.

Pentru figuri eroice pe jumătate mitice, întoarse – poate – din morţi, e de o sută de ori mai important. Soseki Koi tremura vizibil în timp ce se aşeza. Colegii lui purtau corpuri mai tinere, mascându-şi emoţia mai bine, însă, dacă-i priveai cu ochi de agent special, erau marcaţi de aceeaşi tensiune, detectabilă în gesturile exagerate, nesigure, în râsetul prea răguşit şi în tremurul ocazional al vocii pornite din gâtul prea uscat. Aceşti bărbaţi şi această femeie, care aparţinuseră cândva celei mai de temut forţe contra-insurgente din istoria planetei, primiseră în dar o fărâmă de speranţă prin cenuşa trecutului. Se aflau în faţa femeii ce susţinea că e Nadia Makita şi tot ceea ce însemnase vreodată ceva pentru ei atârna de un fir de păr, iar emoţia li se citea în priviri.

— Este o onoare, a început Koi şi s-a oprit ca să-şi dreagă glasul. Este o onoare să vorbim despre aceste lucruri…

Aşezată în faţa lui, femeia din corpul Sylviei Oshima îi susţinea privirea.

A răspuns scurt, afirmativ, la una dintre întrebările lui indirecte, pe alta a ignorat-o. Ceilalţi doi membri ai Brigăzilor Negre au intervenit şi ei – femeia se întorsese uşor spre fiecare, incluzându-i în discuţie cu un gest demodat. Simţeam cum rămân cu statutul de spectator în timp ce schimbul de amabilităţi se încheia, lăsând loc Certificării. Discuţia căpătase ritm, trecuse repede de la evenimentele ultimelor zile la o retrospectivă politică lungă şi sumbră, apoi la analiza Decolonizării şi a anilor care o precedaseră. Limba se schimba la fel de rapid, de la amanglica de azi la un dialect japonez vechi, necunoscut mie, cu mici apeluri la stripjap. I-am aruncat o privire lui Brasil şi am înălţat din umeri pe măsură ce subiectul şi sintaxa deveneau tot mai străine pentru noi.

Discuţia a durat ore întregi. Motoarele bacului huruiau în surdină prin pereţii din jur. *Pictures of the Floating World* îşi vedea de drum. Noi stăteam şi ascultam.

— ...*te* pune pe gânduri. Dacă ai căzut de pe proeminenţele alea, praf te faci, luat de *reflux (?).* Niciun plan de recuperare, nicio poliţă de reîntrupare, nici măcar compensaţii care se acordă când îţi moare cineva din familie. E o *furie (?)* ce porneşte din măduva oaselor şi…

— …îţi aminteşti când ţi-ai dat seama pentru prima oară că despre asta e vorba?

— …unul dintre articolele tatălui meu despre teoria colonială…

— …jucai (?) pe străzile din Danchi. Toţi am făcut-o. Mi-aduc aminte că odată un *poliţist local (?)* a încercat să…

— …reacţie?

— Aşa sunt familiile. Cel puţin ai mei au fost (?) întotdeauna într-o *epidemie (?)* de slictopus…

— …chiar şi atunci când erai tânără, corect?

— Am scris materialul ăla când de-abia ieşisem din adolescenţă. Nici acum nu-mi vine să cred că l-au publicat. Nici acum nu-mi vine să cred că s-au găsit oameni care să *dea o grămadă de bani/să ia în serios (?)* atât de (?????)…

— Dar…

— Zău?

— N-am simţit asta când *am privit înapoi/altfel (?)* după *sângele de pe mâini* (?) în?????

Din când în când, eu sau Brasil ne ridicam şi pregăteam altă cană de ceai în bucătărie. Veteranii Brigăzilor Negre abia dacă băgau de seamă. Erau

transfiguraţi, pierduţi în tumultul unui trecut brusc resuscitat de femeia din faţa lor.

— …aminte a cui a fost decizia?

— Bineînţeles că nu. Voi n-aţi avut o *ierarhie a autorităţii/respectului (?)* de care să ţineţi…

Explozie de râsete în jurul mesei. Dar în ochii lor se vedea şi licărul lacrimilor.

— …şi se făcea prea frig pentru o incursiune acolo. Razele infraroşii ne-ar fi detectat pe loc…

— Da, a fost aproape…

— …Millsport…

— …mai bine să-i fi minţit că am avut şanse? Nu cred.

— Ar fi fost o sută de kilometri până să…

— …şi provizii.

— …Odisej, din câte-mi amintesc. S-ar fi opus (?????) până la…

— …în privinţa Alabardosului?

Pauză lungă.

— Nu-i clar, mi se pare (?????). Mi-aduc aminte de un elicopter. Parcă ne îndreptam spre elicopter…

Sylvie Oshima tremura uşor. Nu pentru prima dată, se îndepărtau de subiect ca ripingii la auzul unei împuşcături.

— …ceva despre…

— …în esenţă o teorie reactivă…

— Nu, probabil că nu. Dacă aş examina alte *modele (?)…*

— Dar nu e axiomatic că *lupta (?)* pentru preluarea controlului asupra????? ar duce la…

— Da? Cine spune asta?

— Păi…

O ezitare jenantă, un schimb de priviri.

— Tu ai spus. Sau cel puţin ai *susţinut (?)/recunoscut (?)* că…

— *Prostii!* N-am spus niciodată că schimbarea bruscă a liniei politice este *cheia (?)* unei mai bune…

— Dar Spaventa spune că ai susţinut cauza…

— *Spaventa?* Escrocul ăla? Mai e în viaţă?

— …iar scrierile tale despre demodinamică arată…

— Uite ce-i, eu nu sunt o nenorocită de ideologă, clar? Aveam *mortul în casă (?)* şi trebuia să…

— Deci susţii că????? nu e soluţia la?????, iar reducerea *sărăciei/ignoranţei (?)* ar însemna…

— Bineînţeles. N-am zis niciodată altfel. Dar ce s-a întâmplat cu Spaventa?

— Păi… de ceva timp predă la Universitatea din Millsport…

— *Nu zău!* Căcănarul…

— Hm. Ce-ar fi să *privim (?)/evaluăm (?)* acele evenimente mai puţin din perspectiva unei????? şi mai mult din cea a teoriilor *reculului (?)/catapultei (?)* despre…

— Cum doriţi. Dar daţi-mi un singur *exemplu de necombătut* (?) în sprijinul acestor afirmaţii.

— Păi…

— Exact. Demodinamica nu e ca *sângele în apă (?),* ci o încercare de…

— Dar…

Şi tot aşa până când, făcând să se zguduie mobilierul ieftin, Koi a sărit în picioare.

— Ajunge, a zis el răguşit.

Noi ceilalţi am făcut un schimb rapid de priviri. Koi a dat ocol mesei şi, cu faţa încordată de emoţie, s-a aplecat spre femeia aşezată acolo, care s-a uitat la el cu o figură inexpresivă.

Koi a întins mâinile spre ea.

— Până acum mi-am ascuns identitatea, a spus el înghiţind în sec. De dragul… cauzei noastre. A cauzei noastre comune. Sunt Soseki Koi, comandantul celei de-a 9-a Brigăzi Negre pe frontul din Saffron.

Masca de pe chipul Sylviei Oshima s-a topit imediat, înlocuită de un fel de zâmbet.

— Koi, *Shaky* Koi?

Koi a încuviinţat strângând buzele.

Femeia l-a prins de mâini, iar el a ridicat-o în picioare, s-a întors spre masă şi ne-a privit pe fiecare în parte. Avea ochii plini de lacrimi, iar vocea îi tremura din cauza emoţiei.

— Aceasta este Quellerist Falconer, a spus el răspicat. În mintea mea nu mai e loc de îndoială.

Apoi s-a întors şi a îmbrăţişat-o. Dârele lăsate de lacrimi îi luceau pe obraji. A continuat cu vocea înecată:

— Cât de mult te-am aşteptat să vii din nou… *Cât de mult* te-am aşteptat…

PARTEA A V-A

Aceasta e furtuna ce va veni

„Nimeni nu l-a auzit decât prea târziu pe Ebisu întorcându-se şi atunci tot ce se spusese nu a mai putut fi luat înapoi, tot ce se făcuse nu s-a mai putut desface şi toţi cei de faţă au fost nevoiţi să răspundă pentru faptele lor.”

Legendele zeului mării, *Traducere*

„Imprevizibilitatea vectorilor şi a vitezei
vântului… anunţă vreme rea…”

Reţeaua de supraveghere a furtunilor din
Kossuth *Alertă de condiţii extreme*

Capitolul 38

M-am trezit în zăpuşeala Kossuthului şi în lumina piezişă a soarelui, uşor mahmur şi speriat de mârâiturile ce veneau dinspre cuştile în care panterele de mlaştină tocmai primeau de mâncare.

M-am uitat la ceas. Era foarte devreme.

Am rămas o vreme acoperit până la brâu cu cearşaful mototolit, ascultând animalele şi strigătele celor care le hrăneau pe rampele de deasupra. Segesvar mă plimbase peste tot cu doi ani în urmă, motiv pentru care îmi aminteam şi acum forţa teribilă cu care panterele se aruncau să prindă bucăţile de peşte de mărimea unui tors de om. Îngrijitorii strigau şi atunci, dar, cu cât îi ascultam, cu atât îmi dădeam seama că o făceau pentru a prinde curaj în faţa unei spaime instinctive. Cu excepţia câtorva vânători obişnuiţi ai mlaştinilor, Segesvar îşi recruta oamenii doar de pe chei şi din mahalalele Newpestului, unde posibilitatea ca un tânăr să fi văzut o panteră cu ochii lui era egală cu cea a vizitării Millsportului.

Cu două secole în urmă, situaţia fusese cu totul alta. Plantaţia era mai mică pe atunci, nedesţelenită până în sud ca să facă loc combinelor folosite la strânsul belaierbii. În unele locuri, copacii de o frumuseţe amăgitoare şi frunzişul plutitor ajungeau până aproape de marginea oraşului, iar portul interior trebuia dragat de două ori pe an. Panterele încă nu ajunseseră să se tolănească pe rampele de încărcare, moleşite de căldura verii, coama şi blana cameleonică lucindu-le într-o imitaţie a luminii orbitoare a soarelui. Variaţiile ciclurilor de reproducere ale prăzii lor din Plantaţie le îndemnau să cutreiere străzile apropiate de mlaştini, unde scociorau prin tomberoanele pline de gunoi, răsturnate dintr-o singură mişcare. Uneori, noaptea, îi atacau pe cei lipsiţi de adăpost sau prea beţi ca să-şi dea seama de primejdie. La fel cum făceau în habitatul natural, se întindeau pe străduţele lăturalnice, ascunse de blana neagră, camuflajul ideal în întuneric. Pentru victimele lor nu erau decât o pată a cărei identitate reală o descopereau prea târziu şi, din ele, lăsau poliţiei doar bălţi de sânge şi ecoul ţipetelor în noapte. Până la vârsta de zece ani văzusem destule în carne şi oase, odată chiar, împreună cu câţiva prieteni, urcaserăm în fugă, urlând de groază, o scară de lângă o magazie de pe chei când o panteră somnoroasă se întorsese la apropierea noastră, pas cu pas, îşi fluturase coama sârmoasă, încâlcită, şi ne tratase cu un căscat care-i pusese în valoare ciocul prelung.

Spaima, ca tot ce încerci când eşti copil, a trecut. Panterele de mlaştină te băgau în sperieţi, puteau să te omoare dacă le întâlneai nepregătit, dar, până la urmă, făceau parte din lumea noastră.

Mârâiturile de afară păreau să se înteţească.

Pentru îngrijitorii lui Segesvar, panterele erau răufăcătorii dintr-o sută de jocuri holografice ieftine şi poate o lecţie de biologie la care nu lipsiseră, devenită reală pe neaşteptate. Monştri de pe o altă planetă.

De pe planeta asta.

Şi poate că, în unii dintre tinerii fără căpătâi care lucrau pentru Segesvar până când, inevitabil, se abandonau stilului de viaţă al haiducilor din eşaloanele inferioare, poate că aceşti haiduci trezeau acea înţelegere existenţială, înfricoşătoare, a cât de departe de casă ne aflam fiecare dintre noi.

Sau poate că nu.

Cineva s-a mişcat în pat lângă mine şi a gemut.

— Mizeriile alea chiar nu tac niciodată?

Amintirea a venit în acelaşi timp cu şocul şi s-au anihilat reciproc. Am întors capul şi am văzut trăsăturile de spiriduş ale Virginiei Vidaura strivite sub o pernă pe care şi-o trântise pe cap. Stătea cu ochii închişi.

— Ora mesei, am spus, abia reuşind să-mi descleştez gura.

— Mda, nu ştiu ce mă calcă pe nervi mai mult. Animalele sau idioţii care le dau de mâncare, a zis ea deschizând ochii. Bună dimineaţa.

— La fel.

Mi-am amintit-o în noaptea ce abia trecuse, călare pe mine, aplecată de spate. Sub cearşaf, gândul mi-a întărit dorinţa.

— Nu credeam că aşa ceva se poate întâmpla în lumea reală, am adăugat.

— Nici eu.

Întâmplările din ziua precedentă ieşeau încet la suprafaţă. Clipa în care o văzusem pe Vidaura, chiar la prova skimmerului deloc ieşit din comun al lui Segesvar, oprit pe apele învolburate de sub portanţii masivi ai bacului. Lumina zorilor ce pătrundea prin deschizătura de la pupa nu ajungea sub carenă, motiv pentru care femeia era doar o siluetă cu părul sârmos şi o armă în mână când am coborât prin trapă. Felul în care se ţinea pe picioare, sigură de ea, gata de orice, mă liniştea, dar, la fasciculul strălucitor al lanternei, în timp ce urcam la bord, am zărit altceva pe faţa ei, o expresie greu de înţeles. Mă privise scurt în ochi şi se uitase în altă parte.

Nimeni nu vorbise prea mult cât am traversat apele Golfului la ceas de

dimineaţă. Vântul intens dinspre vest şi lumina rece, metalică, nu încurajau conversaţia. Aproape de coastă, pilotul contrabandist al lui Segesvar ne chemase înăuntru şi un alt doilea haiduc tânăr, cu privirea cruntă, trecuse la turela tunului instalat pe skimmer. Ne-am înghesuit în cabină, tăcuţi, ascultând cum motoarele îşi schimbau turaţia în timp ce vasul se apropia de plajă. Vidaura se aşezase lângă Brasil şi, prin lumina difuză, i-am văzut ţinându-se de mână. Am închis ochii şi m-am lăsat pe spătarul tare, din metal, al scaunului, stânjenit de centura de siguranţă, revăzând drumul cu ochii minţii, în lipsă de altceva.

Am coborât pe o plajă neîngrijită, infestată de deşeuri toxice, undeva la capătul de nord al Vchirei, aproape nevăzuţi dinspre cartierele mărginaşe, sărace, ale Newpestului, de unde otrava se scurgea în ocean. Nimeni nu era îndeajuns de inconştient încât să înoate ori să pescuiască aici sau să vadă botul teşit al skimmerului cum urcă pe nisip, cum trece peste mlaştina pătată de ulei, prin frunzişul des, vestejit, apoi peste Plantaţie. Cum merge în zigzag pe întinderile fără sfârşit de belaiarbă cu viteza regulamentară ca să ni se piardă urma, cu trei opriri în trei staţii de balotare, fiecare cu angajaţi ce aveau relaţii printre haiduci, şi o schimbare de direcţie după fiecare. Sfârşitul călătoriei şi izolarea la noua casă a lui Segesvar, ferma de pantere.

Ne luase aproape toată ziua. Şedeam pe cheiul ultimei staţii de balotare şi priveam cum apune soarele dincolo de nori, peste Plantaţie, ca straturi de tifon pătate de sânge. Jos, pe puntea skimmerului, Brasil şi Vidaura vorbeau încet, dar animat. Sierra Tres rămăsese înăuntru, bârfind despre haiduci cu cei doi membri ai echipajului.

Koi era în altă parte, dând telefoane. Femeia din corpul Sylviei Oshima apăruse de după un balot de iarbă uscată, înalt cât noi, şi se oprise lângă mine, urmărindu-mi privirea îndreptată spre orizont.

— Frumos cer…

Am mormăit.

— E una dintre chestiile pe care mi-o amintesc despre Kossuth. Cerul serii pe Plantaţie. Când strângeam recolta, în şaizeci şi nouă şi în şaptezeci şi unu, a zis ea lăsându-se să cadă lângă balot, privindu-şi mâinile de parcă ar fi vrut să vadă bătăturile lăsate de belaiarbă. Sigur, ne puneau să muncim până se-ntuneca, dar, când lumina cădea pieziş, ştiam că suntem pe terminate.

Am rămas tăcut. A ridicat ochii spre mine.

— Tot nu eşti convins…

— Nu trebuie să fiu convins. Nu contează prea mult ce spun eu. Tu ţi-ai făcut treaba, ai reuşit să-i convingi acolo, pe *Floating World.*

— Chiar crezi că i-aş înşela cu bună ştiinţă pe oamenii ăştia?

M-am gândit o clipă.

— Nu, nu cred că despre asta-i vorba. Totuşi asta nu face din tine ceea ce crezi că eşti.

— Atunci cum explici ce s-a-ntâmplat?

— Ţi-am zis, nu trebuie să explic nimic. Dacă vrei, spune-i Marşul Istoriei. Koi a obţinut exact ce şi-a dorit.

— Dar tu? Tu n-ai obţinut nimic?

Am privit posac spre cerul înroşit.

— N-am nevoie de nimic din ceea ce nu am deja.

— Zău? Atunci eşti uşor de mulţumit. Deci nu speri deloc într-o zi de mâine mai bună decât asta? Nu-ţi pot stârni interesul faţă de o restructurare echitabilă a sistemelor sociale?

— Adică jos cu oligarhia şi cu simbologia pe care ea o foloseşte ca să-şi asigure domnia şi să redăm puterea poporului? La asta te referi?

— La asta mă refer.

Nu-mi era clar dacă mă lua peste picior sau era într-adevăr de acord cu mine.

— Eşti bun să stai şi tu jos? Mă doare gâtul să-l tot întorc spre tine.

Am şovăit, totuşi mi se părea nepoliticos să refuz. M-am aşezat alături de ea, m-am sprijinit de balot şi am aşteptat. Femeia a rămas tăcută. Am stat aşa, umăr lângă umăr, mult timp. Mă simţeam ciudat în compania ei.

— Ştii, când eram mică, tata a fost pus să scrie despre nanobii biotehnici. Sisteme de reparare a ţesuturilor, stimulatori ai imunităţii, chestii din astea. Un fel de trecere în revistă, de la descoperirea lor şi până la cele mai noi utilizări. Îmi aduc aminte că mi-a arătat o înregistrare cu inserţia unor nanobi ultramoderni imediat după naşterea unui copil. Mi s-a părut oribil.

Un zâmbet distant.

— Ţin minte cum mă uitam la bebeluşul ăla şi-l întrebam pe tata cum putea el să le spună nanobilor ce să facă. Tata a încercat să-mi explice. Mi-a spus că bebeluşul nu trebuia să le spună nimic, fiindcă nanobii ştiau deja ce să facă. Tot ce trebuia era să-i pună în funcţiune.

Am înclinat din cap.

— Frumoasă analogie. Dar pe mine nu mă…

— Ai răbdare. Imaginează-ţi… a continuat ea ridicând mâinile de parcă ar fi alcătuit un cadru, imaginează-ţi că un nenorocit n-ar acţiona în mod deliberat majoritatea nanobilor. Sau i-ar acţiona numai pe cei ce influenţează funcţiile creierului şi ale stomacului. Restul ar fi doar biotehnologie inutilizabilă, consumatoare de substanţe nutritive. Sau ar face totul de-a-ndoaselea. Ar distruge ţesutul în loc să-l repare. Ar permite accesul altor proteine decât cele indicate, dând peste cap echilibrul substanţelor chimice. Copilul începe să crească şi să aibă probleme de sănătate. Toate organismele periculoase din partea locului, cele care aparţin acestei planete, necunoscute pe Pământ, sar pe el şi copilul se trezeşte cu toate bolile pentru care strămoşii lui de pe Pământ n-au dezvoltat niciun fel de imunitate. Ştii ce urmează?

Am făcut o grimasă.

— Îngropi copilul?

— Înainte de asta. Doctorii recomandă intervenţia chirurgicală, poate înlocuirea organelor sau a membrelor…

— Nadia, chiar ai lipsit multă vreme. În afară de câmpurile de luptă şi de intervenţiile chirurgicale elective, chestia asta pur şi simplu nu…

— Kovacs, am făcut o analogie, da? Ideea e că te alegi cu un corp care funcţionează prost, are nevoie de un control conştient permanent din toate punctele de vedere, dar de ce? Nu din pricina unei erori inevitabile, ci din cauză că nanotehnologia nu-i utilizată cum trebuie. Asta suntem noi. Societatea asta – de fapt, toate societăţile din Protectorat – constituie un corp în care nouăzeci şi cinci la sută din nanotehnologie a fost întreruptă. Oamenii nu fac ceea ce trebuie să facă.

— Adică?

— Să fie *la butoane,* Kovacs. Să preia controlul. Să aibă grijă de sistemele sociale. Să păzească străzile, să administreze sistemul de educaţie şi sănătatea publică. Să construiască. Să creeze bogăţie şi să organizeze informaţia, să le orienteze acolo unde-i nevoie de ele. Oamenii ar face asta, au capacitatea necesară, dar simt ca nanobii. Trebuie puşi în funcţiune, trebuie să fie conştienţi că au nevoie de iniţiativă. Până la urmă, asta-i societatea quellistă: o populaţie ignorantă. Nanotehnologie demodinamică în acţiune.

— Am înţeles. Marii balauri, oligarhii, au dezactivat nanotehnologia.

A zâmbit din nou.

— Nu chiar. Oligarhii nu reprezintă un factor exterior, ci o chestie de

rutină care a scăpat de sub control. Un fel de cancer, ca să fac altă analogie. Sunt programaţi să trăiască din restul corpului, indiferent cât de mult are de suferit sistemul, şi să înăbuşe în faşă tot ce-nseamnă concurenţă. De asta trebuie să-i dobori mai întâi pe ei.

— Mda, am mai auzit placa asta. Distruge clasa conducătoare şi totul va fi în ordine, nu?

— Nu, dar e un prim pas necesar. Era tot mai însufleţită şi vorbea mai repede. Soarele ce asfinţea îi lumina chipul. Toate mişcările revoluţionare anterioare din istoria umanităţii au făcut aceeaşi greşeală capitală. Au văzut puterea ca pe un aparat static, o structură. Dar nu poate fi astfel. Este un sistem dinamic, în flux continuu, cu două tendinţe posibile. Puterea fie se acumulează, fie se risipeşte prin sistem. În majoritatea societăţilor se acumulează, cele mai multe dintre mişcările revoluţionare fiind interesate doar de reconstituirea acumulării într-o nouă locaţie. Revoluţia *autentică* trebuie să *inverseze* direcţia. Dar *nimeni* nu face asta fiindcă toţi sunt speriaţi că-şi pierd momentul de glorie, locul în istorie. Dacă distrugi o dinamică aglutinantă a puterii şi pui alta în loc, nu schimbi nimic. Nu rezolvi niciuna dintre problemele societăţii, care reapar dintr-o perspectivă nouă. Trebuie să programezi nanotehnologia în aşa fel încât să se ocupe singură de probleme. Trebuie să construieşti structurile care permit risipirea puterii, nu regruparea ei. Responsabilitatea, accesul demodinamic, sistemele drepturilor constituite, educaţia în spiritul utilizării infrastructurii politice…

— Uşurel, am zis eu ridicând o mână.

Cea mai mare parte din vorbăria asta o auzisem la Gândăceii Albaştri, chiar de mai multe ori. N-aveam de gând s-o mai înghit o dată, indiferent dacă cerul era frumos sau nu.

— Nadia, asta s-a mai încercat, ştii foarte bine. Şi, din câte-mi amintesc din istoria precolonială, poporul ajuns la putere, idee care îţi este atât de dragă, a dat puterea înapoi asupritorilor, chiar *bucuros,* în schimbul hologramelor porno şi al combustibilului ieftin. Poate că toţi avem de învăţat din asta. Poate că oamenii *preferă* să bârfească sau să saliveze la vederea Josefinei Hikari sau a lui Ryu Bartok în pielea goală decât să se-ntrebe cine conduce planeta. Te-ai gândit vreodată la aşa ceva? Probabil că oamenii sunt mai fericiţi aşa.

Mă privea dispreţuitor.

— Mda. Sau *poate* că perioada despre care vorbeşti a fost reprezentată greşit. Este posibil ca democraţia constituţională de dinaintea mileniului

nostru să nu fi fost un eşec, aşa cum vor istoricii să credem. Poate că doar au ucis-o, ne-au luat-o şi ne-au minţit copiii.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Dar, dacă aşa stau lucrurile, s-au priceput de minune să ne tragă-n piept de multe ori.

— *Bineînţeles,* a replicat ea aproape strigând. *Tu* n-ai face la fel? Dacă păstrarea privilegiilor, a rangului sau a plăcerilor ar depinde de această minciună, n-ai apela la ea ori de câte ori ar fi nevoie? Nu ai spune-o copiilor tăi de îndată ce învaţă să meargă şi să vorbească?

— Între timp, noi ceilalţi nu suntem în stare să-i învăţăm pe urmaşii noştri cum să contracareze aşa ceva. Să fim serioşi! Trebuie să repetăm Decolonizarea la fiecare două sute de ani ca să ne aducem aminte de asta?

A închis ochii şi şi-a rezemat capul de balot. Părea că vorbeşte cu cerul.

— Nu ştiu. Da, poate că trebuie. E o luptă inegală. Întotdeauna e mai uşor să ucizi şi să distrugi decât să construieşti şi să educi. E mai uşor să laşi puterea să se acumuleze decât să se risipească.

— Mda. Sau poate că tu şi amicii tăi quellişti nu vreţi să vedeţi limitele biologiei noastre sociale evoluate, am zis eu simţind cum ridic vocea. Am încercat s-o stăpânesc, moment în care cuvintele au ieşit scrâşnite. Asta e. Înclină-te, prosternează-te, fă ce spune omul cu barbă sau în costum. Cum spuneam, poate că asta-i *fericeşte* pe oameni. Cei ca tine sau ca mine sunt probabil doar un roi de ţânţari de mlaştină care nu-i lasă să doarmă.

— Deci asta e atitudinea ta, a spus femeia şi a deschis ochii spre cer, apoi m-a privit pieziş fără să lase capul jos. Predă-te, lasă scursori ca Primele Familii să ia tot, lasă ca omenirea să intre în comă. Renunţă la luptă.

— Nu, dar mă tem că-i deja prea târziu pentru aşa ceva, am replicat eu fără satisfacţia încrâncenată pe care aş fi vrut-o. Nu simţeam decât oboseală. Cei precum Koi sunt greu de oprit, odată puşi în mişcare. Am cunoscut destui ca ei. Şi, de bine, de rău, e ceea ce facem şi noi acum. Tu s-ar putea să porneşti o nouă Decolonizare, indiferent de ceea ce spun sau fac eu.

M-a pironit cu privirea.

— Dar crezi că-i pierdere de vreme.

Am oftat.

— Nu cred că va fi altfel de data asta. Am văzut cum aşa ceva dă greş de prea multe ori pe prea multe planete. După ce foarte mulţi oameni vor fi măcelăriţi, în cel mai bun caz veţi obţine câteva concesii minore. Partea cea

mai rea este că veţi aduce agenţii speciali pe Lumea lui Harlan şi nu vă doresc asta nici în cele mai teribile coşmaruri.

— Brasil mi-a spus că ai făcut parte din trupele lor de asalt.

— Întocmai.

Ne-am uitat o vreme cum apune soarele.

— Nu pretind c-aş şti ce ţi-au făcut ăia în Corpul de Agenţi Speciali, dar am mai întâlnit oameni ca tine. Ura de sine e un stimulent important pentru tine, fiindcă o poţi transforma în furie faţă de ceea ce trebuie să distrugi. Dar e un model static, Kovacs. Este o sculptură a disperării.

— Zău?

— Da. În esenţă, nu vrei ca situaţia să se amelioreze, căci n-ai mai avea ce distruge. Iar dacă obiectul extern al urii tale ar dispărea, ai fi nevoit să te confrunţi cu ce ai în tine.

Am pufnit dispreţuitor.

— Şi ce am în mine?

— Cu exactitate? Nu ştiu. Dar pot bănui. Un părinte violent. O viaţă trăită pe stradă. O pierdere când erai foarte mic. O trădare. Şi, mai curând sau mai târziu, Kovacs, va trebui să-nţelegi că nu te poţi întoarce ca să repari ceva. Viaţa trebuie trăită cu faţa spre viitor.

— Mda. În slujba marii revoluţii quelliste, fără nicio îndoială.

— Asta tu ar trebui să alegi.

— Deja am ales.

— Dar ai venit să mă eliberezi din ghearele familiei Harlan. I-ai mobilizat pe Koi şi pe ai lui.

— Am venit după Sylvie Oshima.

— Chiar aşa? a întrebat femeia ridicând o sprânceană.

— Chiar aşa.

A urmat o nouă pauză. La bordul skimmerului, Brasil a dispărut în cabină. Am prins doar sfârşitul mişcării, bruscă, impacientată. Întorcând privirea, am văzut cum Virginia Vidaura se uită lung la mine.

— Atunci se pare că-mi pierd vremea cu tine, a zis cea care se credea Nadia Makita.

— Cam aşa ceva.

Nu părea că răspunsul meu ar fi înfuriat-o. A înălţat din umeri, s-a ridicat în picioare, mi-a aruncat un zâmbet şi s-a îndepărtat pe cheiul îmbăiat de ultimele raze ale soarelui, uitându-se din când în când în apa vâscoasă. Mai târziu am văzut-o discutând cu Koi. Până la ferma lui Segesvar nu m-a mai

băgat în seamă.

Ca destinaţie finală, ferma nu impresiona prin nimic. Într-adevăr, întrerupea monotonia Plantaţiei, însă numai ca o grămadă de baloane cu heliu mustind de apă, scufundate printre ruinele altei staţii de balotare în formă de U. De fapt, înainte de apariţia combinelor, locul servise drept doc independent pentru depozitarea belaierbii dar, spre deosebire de alte staţii la care ne opriserăm, nu trezise interesul noilor jucători de pe piaţă şi, timp de o generaţie, rămăsese în paragină. Radul Segesvar se alesese cu dărăpănătura ca parte dintr-un câştig la cărţi şi nu se arătase deloc fericit la vederea trofeului. Dar se apucase de treabă, renovase şi reutilase staţia, dându-i un aer voit desuet, şi o extinsese peste fostul port comercial, folosind tehnologie de ultimă oră, cu buncăre pentru culturile umede, subtilizată cu ajutorul unui ins din Newpest care făcea afaceri cu armata şi îi era îndatorat. Acum, complexul se lăuda şi cu un mic bordel exclusivist, cu un cazinou elegant şi cu atracţia principală, cea care le dădea clienţilor un *fior* nemaiîntâlnit în alte zone urbane, luptele de pantere.

În cinstea sosirii noastre, Segesvar organizase o petrecere. Haiducii se făleau cu ospitalitatea lor, iar gazda noastră nu făcea excepţie. Eliberase un spaţiu pe unul dintre docurile de la capătul staţiei vechi şi adusese mâncare şi băutură, pusese muzică în surdină, montase făclii din lemn parfumat şi ventilatoare uriaşe care să pună în mişcare aerul greu, de mlaştină. Bărbaţi chipeşi şi femei atrăgătoare, sumar îmbrăcaţi, luaţi fie de la bordel, fie de la unul dintre studiourile de pornografie holografică ale lui Segesvar, din Newpest, serveau din tăvi încărcate. Broboanele de sudoare, înmiresmate cu feromoni, le împodobeau pielea expusă în desene plăcute ochiului, pupilele le erau dilatate ca urmare a consumului de substanţe euforice şi trimiteau subtil la disponibilitatea lor. Poate că nu era cadrul ideal pentru o întrunire a activiştilor neoquellişti, ci doar felul lui Segesvar de a-şi manifesta rezervele faţă de politică.

Oricum, atmosfera era sumbră, dizolvându-se treptat într-un abandon stimulat chimic ce nu trecea de cuvintele rostite cu limba împleticită şi de un sentimentalism exagerat. Eşecul operaţiunii de răpire a lui Mitzi Harlan şi schimburile de focuri pe străzile lăturalnice din New Kanagawa nu puteau fi uitate atât de uşor. Absenţa celor căzuţi devenise apăsătoare, iar felul în care muriseră ei fusese extrem de violent.

Mari Ado, arsă pe jumătate de rafala unui Sunjet, chinuindu-se cu ultimele puteri să-şi apropie un pistol de gât şi să apese trăgaciul.

Daniel, ferfeniţit de un blaster cu dispersie.

Fata cu care fusese pe plajă, Andrea, făcută una cu pământul când harlaniţii aruncaseră în aer o uşă ca să pătrundă în casă.

Alţii, pe care nu-i ştiam sau nu mi-i aminteam, murind în alte moduri pentru ca Soseki Koi să scape cu ostatica lui.

— Ai omorât-o? l-am întrebat într-un moment de linişte, înainte de a începe să bea prea mult.

Auziserăm vestea în timp ce ne îndreptam spre sud, la bordul calcanierei: uciderea mişelească a unei femei nevinovate de către un grup de asasini quellişti – chiar dacă Mitzi Harlan ar fi căzut victimă unui comando imprudent, vestea ar fi sunat la fel.

Koi privea de-a lungul docului.

— Bineînţeles. Aşa am şi spus că fac. Ştiau şi ei asta.

— Moarte adevărată?

A încuviinţat din cap.

— Dacă mai are vreo importanţă. Cred că, între timp, au reîntrupat-o după o copie stocată la distanţă. Mă îndoiesc să fi pierdut din viaţă mai mult de patruzeci şi opt de ore.

— Dar cei pe care i-am pierdut noi?

A rămas cu privirea aţintită în partea cealaltă a docului. Ca şi cum i-ar fi văzut acolo pe Ado şi pe ceilalţi, în lumina nesigură a torţelor, spectre ameninţătoare la un ospăţ pe care nu le-ar fi şters nici cea mai mare cantitate de alcool sau de *take.*

— Ado şi-a distrus memoria înainte să moară. Am văzut-o cu ochii mei. Restul…

Mi s-a părut că se înfioară, dar poate numai din cauza brizei de seară ce sufla dinspre Plantaţie, poate fusese doar o ridicare din umeri.

— Nu ştiu. Probabil c-au fost prinşi.

Nu avea rost să dăm glas concluziei logice. Dacă Aiura le recuperase memoriile, proprietarii lor erau supuşi acum interogatoriului în realitatea virtuală. Torturaţi, până la moarte dacă se considera necesar, apoi reîncărcaţi în acelaşi construct, astfel încât procesul să fie reluat. Repetat până spuneau tot ce ştiau, repetat poate şi după aceea, ca răzbunare pentru ceea ce îndrăzniseră să-i facă unui membru al Primelor Familii.

Am dat paharul pe gât şi gustul aspru al băuturii mi-a trimis un fior pe şira spinării. Am ridicat paharul gol spre Koi.

— Să sperăm c-a meritat.

— Da.

N-am mai vorbit cu el după aceea. Chemat când de unul, când de altul, a devenit inaccesibil, pentru mine cel puţin. M-am trezit însă blocat într-un colţ cu Segesvar. De fiecare braţ i se agăţaseră două femei care, dacă n-ar fi fost înfrumuseţate de cosmetice, ar fi avut un aspect şters. Îmbrăcate la fel, în muselină chihlimbarie, lucitoare, semănau cu o pereche de păpuşi în mărime naturală ale unui ventriloc. Bărbatul părea să aibă o stare de spirit excepţională.

— Te simţi bine?

— Încă nu, am răspuns luând de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă mine o prăjitură cu *take* şi muşcând din ea. Dar mă străduiesc.

A zâmbit anemic.

— E greu să te mulţumească cineva, Tak. Poate vrei să-ţi vezi prietenii din ţarcuri…

— Mai târziu.

Fără să vreau, am privit dincolo de laguna ticsită de bule, spre locul unde se desfăşurau luptele de pantere. Cunoşteam drumul destul de bine şi bănuiam că nimeni n-avea să mă oprească să merg acolo, dar, în clipa aceea, nu mi se părea foarte important. În plus, cu un an în urmă descoperisem că, după ce preoţii mureau şi erau reîntrupaţi în pantere, suferinţa lor nu-mi producea decât o satisfacţie pur intelectuală, fără nicio urmă de emoţie. Uitându-mă la creaturile acelea imense, cu coamele transpirate, zgâriate şi pline de muşcături, încă îi vedeam pe cei reînviaţi doar pentru a-i pedepsi. Poate că, dacă psihochirurgii aveau dreptate, preoţii nici nu mai erau acolo cu adevărat. Poate că esenţa conştiinţei umane dispăruse de mult, devorată în doar câteva zile de bestiile acelea negre ce te asurzeau cu urletele lor.

Într-o după-amiază sufocantă, cu pâcle cauzate de căldură, stăteam în amfiteatrul din jurul unei arene, alături de spectatorii ce strigau şi băteau din picioare, pentru ca, la un moment dat, să simt cum răzbunarea mi se topeşte în mâini, ca o bucată de săpun, dizolvându-se şi alunecându-mi printre degete, în ciuda eforturilor mele disperate de a o opri.

A fost ultima oară când am mai asistat la aşa ceva. După aceea i-am dat lui Segesvar memoriile corticale furate şi l-am lăsat să facă ce vrea cu ele.

Acum ridica o sprânceană spre mine în lumina torţelor.

— Cum doreşti. Te interesează mai degrabă un sport de echipă? În sala de gimnastică gravitaţională, împreună cu Ilja şi Mayumi?

Le-am aruncat o privire celor două femei confecţionate, iar ele mi-au

zâmbit de circumstanţă. Deşi niciuna nu părea a fi sub influenţa vreunei substanţe chimice, se purtau bizar, ca şi cum Segesvar le-ar fi acţionat prin orificii aflate la baza şirei spinării pe care pielea stătea perfect întinsă, de parcă mâinile pe care bărbatul le ţinea pe şoldurile lor perfect curbate ar fi fost din plastic, artificiale.

— Mulţumesc, Rad. La vârsta mea prefer să stau singur. Poţi să te distrezi şi fără mine.

— În mod clar se pare că nu mai pot să mă distrez *cu* tine. Cred c-au trecut vreo cincizeci de ani de când nu ne-am mai distrat împreună. Începi să semeni tot mai mult cu cei din nord, Tak.

— Cum spuneam…

— Da, da, ştiu. Eşti pe jumătate de-acolo. Adevărul e că în tinereţe te străduiai să nu arăţi ca fiind nordic.

A ridicat apoi mâna dreaptă ca s-o pună căuş peste un sân generos. Femeia a chicotit şi l-a muşcat uşor de ureche.

— Haideţi, fetelor. Să-l lăsăm pe Kovacs-san cu gândurile lui.

M-am uitat după ei cum se alătură petrecăreţilor. Aerul bogat în feromoni mi-a stârnit un regret vag în vintre. Am terminat prăjitura *take* aproape fără să-i simt gustul.

— Dar te *distrezi,* nu glumă!

— Metodă de camuflaj specifică agenţilor speciali, am răspuns eu din reflex. Aşa suntem antrenaţi, să ne pierdem în mulţime.

— Zău? Se pare că instructorul nu prea şi-a făcut treaba.

M-am întors şi am văzut zâmbetul strâmb de pe chipul Virginiei Vidaura; femeia avea mâinile ocupate cu două pahare mari. M-am uitat după Brasil, dar nu l-am văzut.

— Unu-i pentru mine?

— Dacă vrei…

Am luat paharul şi am sorbit din el. Millsport single malt, probabil de la una dintre distileriile mai scumpe, din capătul de vest. Segesvar nu era omul pentru care gusturile aveau întâietate în faţa prejudecăţilor. Am mai luat o gură şi m-am uitat la Vidaura, însă privirea ei se pierduse în spaţiul vast al Plantaţiei.

— Îmi pare rău de Ado, am întrerupt eu tăcerea.

A clătinat uşor din cap şi a dus un deget la buze.

— Nu acum, Tak.

Nu acum, nici mai târziu. De-abia dacă am schimbat o vorbă în timp ce

ne îndepărtam pe furiş de petrecere şi intram pe coridoarele complexului de buncăre. Funcţionalitatea agentului special îşi intrase în drepturi ca un pilot automat în caz de pericol, o înţelegere din priviri codificate, atât de intensă, încât simţeam cum mă ustură ochii.

„Aşa", mi-am amintit brusc. „Aşa era. Aşa trăiam, pentru asta trăiam."

Şi, în camera mea, grăbiţi să ne scoatem hainele unul altuia, înţelegând, cu claritatea agentului special, ce vrea unul de la celălalt, m-am întrebat pentru prima oară, după mai bine de un secol de viaţă obiectivă, de ce plecasem.

Întrebarea a încetat să mă mai sâcâie în dimineaţa aceea, tulburată de mârâiturile panterelor. Nostalgia se risipea odată cu efectul take-ului şi cu începutul unei mahmureli a cărei moderaţie nu eram sigur că o merit. Rămâneam doar cu satisfacţia posedării, în timp ce priveam trupul bronzat al Virginiei tolănit sub cearşafurile albe, şi cu un fel de presimţire a cărei sursă n-o puteam afla.

Vidaura privea lung o gaură din tavan.

— Ştii, niciodată nu mi-a plăcut de Mari cu adevărat, a spus ea într-un târziu. Ţinea mereu să ne arate cât de capabilă este. De parcă n-ar fi fost de-ajuns că *era* unul dintre Gândăceii Albaştri.

— Poate că pentru ea nu era de ajuns.

M-am gândit la felul în care Koi îmi descrisese moartea lui Mari Ado şi m-am întrebat dacă, la sfârşit, apăsase pe trăgaci ca să scape de interogatoriu sau pur şi simplu pentru a se întoarce la legăturile de familie de care încercase toată viaţa să se desprindă. M-am întrebat dacă sângele ei aristocrat ar fi fost un argument îndeajuns de convingător ca s-o scutească de mânia Aiurei şi ce-ar fi trebuit să facă pentru a ieşi din constructele pentru interogatorii într-un corp nou, ce compromis ar fi trebuit să facă pentru a ieşi de acolo intactă. M-am întrebat dacă, în ultimele momente înainte să închidă ochii, privindu-şi sângele aristocrat scurgându-i-se din răni, îl ura la fel de mult.

— Jack tot dă din gură despre nu ştiu ce sacrificiu eroic.

— Aha.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Nu de asta sunt aici.

N-am spus nimic. Virginia şi-a aţintit din nou ochii în tavan.

— Of, la naiba, ba da, a adăugat ea.

Am ascultat mârâielile şi strigătele de afară. Vidaura a oftat, s-a ridicat în capul oaselor şi s-a şters la ochi cu podul palmelor.

— Te-ai întrebat vreodată dacă mai suntem cu adevărat oameni?

— Ca agenţi speciali? Dacă la asta te referi, încerc să nu mă las tentat de aiureala cu tremuraţi-tremuraţi-vin-post-oamenii. De ce?

— Nu ştiu. Sigur, e o mare prostie. Dar uneori discut cu Jack şi cu ceilalţi şi parcă sunt o altă specie. Lucrurile în care cred ei… *Nivelul* de încredere la care au ajuns, fără ca aproape nimic să-l justifice.

— Deci nici tu nu eşti convinsă.

— Nu sunt, a spus Vidaura şi, exasperată, a fluturat o mână, apoi s-a întors cu faţa la mine. Cum poate *ea* să fie, este?

— Mă bucur că nu sunt singurul prins în năvodul ăsta. Bun venit în mijlocul minorităţii raţionale!

— Koi zice că ea s-a verificat. Din toate punctele de vedere.

— Mda. Koi vrea asta cu atâta ardoare, încât ar crede că până şi un riping cu batic pe cap e Quellerist Falconer. Am fost de faţă la Certificare. I-au pus numai întrebări la care putea răspunde fără probleme. Ţi-a spus cineva despre arma genetică pe care a declanşat-o?

Virginia şi-a ferit ochii.

— Da, am aflat. Foarte periculoasă.

— Cu alte cuvinte, în contradicţie flagrantă cu tot ceea ce a crezut vreodată Quellerist Falconer.

— Niciunul dintre noi nu poate să rămână cu mâinile curate, Tak. Ştii prea bine. În situaţia de-acum…

— Virginia, dacă n-ai grijă, foarte curând vei dovedi că eşti un membru de bază, habotnic, al speciei umane pe stil vechi. Şi nu trebuie să te-ndoieşti că voi mai vorbi cu tine dacă treci de partea cealaltă.

Zâmbetul i-a crescut până a devenit un fel de râs. Şi-a atins buza superioară cu limba şi m-a privit pieziş, înfiorându-mă, de parcă m-ar fi curentat.

— OK. Să fim inuman de raţionali când vine vorba despre asta. Dar Jack zice că tipa îşi aminteşte de asaltul asupra Millsportului. Şi de urcarea în elicopter, la Alabardos.

— O chestie care nu se potriveşte cu teoria copiei înmagazinate în toiul luptei de lângă Drava, fiindcă ambele evenimente postdatează prezenţa ei în New Hok.

Vidaura a desfăcut mâinile.

— Dar nici cu ideea că ea ar fi un fel de personalitate de împrumut. După aceeaşi logică.

— Cam aşa ceva.

— Şi ce ne rămâne de făcut?

— Adică ce le rămâne de făcut lui Brasil şi bandei lui de pe Vchira? am întrebat eu răutăcios. E uşor. Trebuie să caute cu disperare altă teorie de rahat îndeajuns de solidă ca să-i facă să creadă mai departe. Ceea ce, pentru nişte neoquellişti fanatici, e foarte trist.

— Mă refeream la *noi,* m-a sfredelit Virginia cu ochii şi cu pronumele. Ce ne rămâne nouă de făcut?

Mi-am mascat micul fior din stomac frecându-mă la ochi, un ecou al gestului ei de adineauri.

— Am o idee. Poate o explicaţie.

Am auzit soneria.

Surprinsă, Vidaura a înălţat o sprânceană.

— Mda, şi o listă de oaspeţi, după câte se pare.

M-am uitat la ceas şi am clătinat din cap. Dincolo de fereastră, mârâielile panterelor se mai potoliseră. Acum se auzea doar un mormăit şi, din când în când, câte un trosnet, poate de la un cartilaj pe care-l hăpăiau. Mi-am tras pantalonii pe mine, am înşfăcat Rapsodia de pe noptieră şi m-am dus să deschid.

Uşa a flexat într-o parte, îngăduindu-mi să văd coridorul tăcut şi slab iluminat. Femeia care purta corpul Sylviei Oshima stătea acolo, îmbrăcată din creştet până-n tălpi, cu braţele încrucişate pe piept.

— Vreau să-ţi fac o propunere, a rostit ea.

Capitolul 39

Am ajuns pe Vchira dis-de-dimineaţă. Pilotul haiduc pe care Sierra Tres îl sculase din pat – din patul ei, mai exact – era tânăr şi infatuat, iar skimmerul era acelaşi vas de contrabandă pe care veniserăm. Nemaifiind necesar să pară o navă obişnuită, neînsemnată, din traficul Plantaţiei şi vrând fără îndoială s-o impresioneze pe Tres în aceeaşi măsură în care se impresiona pe sine, pilotul pornise cu toată viteza, reuşind să ajungă în mai puţin de două ore la un loc de acostare numit Sunshine Fun Jetties. Tres rămăsese în cabină cu băiatul şi îl încurajase neîncetat, în timp ce Vidaura şi femeia care-şi spunea Quell aleseseră să coboare sub punte. Eu am stat mai tot drumul singur pe puntea din faţă, încercând să scap de mahmureală cu ajutorul curentului de aer rece.

Sunshine Fun Jetties era frecventat mai ales de skimmere de croazieră din Newpest şi de câte un puşti de bani gata cu plantmobilul lui în culori ţipătoare. La ora asta aveam unde să acostăm. Mai important, de acolo ajungeam în mai puţin de cincisprezece minute la sediul lui Dzurinda Tudjman Sklep, timp suficient şi pentru Sierra Tres cu piciorul ei beteag. Am sosit acolo la începerea programului de lucru.

— Nu sunt sigur, a zis angajatul a cărui misiune era, evident, să se trezească înaintea celorlalţi şi să răspundă solicitărilor până când soseau şi ei. Nu sunt sigur că…

— Ba eu sunt, a replicat Sierra Tres, impacientată.

Îşi pusese o fustă lungă până la glezne, cu cordon, ca să-şi mascheze piciorul ce se vindeca rapid, iar vocea şi poziţia pe care o adoptase nu dădeau de înţeles că încă suferea.

Pe pilot îl lăsaserăm la Sunshine Fun Jetties, cu skimmerul, Tres n-avea nevoie de el, fiindcă adoptase perfect aroganţa haiducilor. Angajatul a tresărit.

— Ascultă…

— Ba nu, ascultă *tu,* l-a întrerupt Sierra. Am fost aici cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Dacă vrei să-l suni pe Tudjman, n-ai decât. Dar mă îndoiesc că-ţi va mulţumi că l-ai trezit la ora asta doar ca să-ţi confirme că avem acces la acelaşi echipament pe care l-am folosit ultima oară când am fost aici.

În cele din urmă, bărbatul l-a sunat pe Tudjman şi, după alte

parlamentări, am obţinut tot ce ne-am dorit. Angajatul a pus în funcţiune sistemele virtuale şi ne-a condus în camera în care se aflau canapelele. Sierra Tres şi Virginia Vidaura au rămas în picioare, iar femeia din corpul Sylviei Oshima şi-a ataşat electrozii şi mi-a făcut semn spre hipnofoane.

— Astea ce mai sunt?

— Tehnologie modernă de mare putere, am răspuns mimând un zâmbet larg. Pe lângă mahmureală, aşteptarea îmi crea o senzaţie neplăcută, de ireal, de care mă puteam lipsi. O avem de vreo două secole. E foarte eficientă. Înlesneşte călătoria.

După ce Oshima s-a conectat la toate aparatele, m-am întins pe canapeaua de lângă ea şi mi-am prins hipnofoanele şi electrozii, apoi am ridicat ochii spre Tres.

— E clar ce trebuie să faci ca să mă scoţi din stare, dacă echipamentul o ia razna?

A înclinat din cap, inexpresivă. Nici acum nu eram foarte sigur de ce fusese de acord să ne ajute pe noi mai întâi, nu pe Koi şi pe Brasil. Mi se părea puţin prematur să primească ordine riscante de la fantoma lui Quellerist Falconer.

— OK. Să trecem la treabă.

Sonocodurile îşi făceau mai greu efectul asupra mea, dar până la urmă am simţit cum încăperea îşi pierde contururile, iar pereţii apartamentului din hotelul de mâna a doua îi iau locul cu o claritate extremă. Amintirea Virginiei în apartamentul de pe acelaşi coridor m-a zgândărit pe neaşteptate.

„Controlează-te, Tak!”

Cel puţin îmi trecuse mahmureala.

Constructul m-a decantat în picioare, lângă o fereastră ce dădea spre o păşune vălurită, nefiresc de întinsă. În partea cealaltă a camerei, lângă uşă, silueta unei femei cu părul lung, tot în picioare, s-a materializat în corpul Sylviei Oshima.

O clipă am rămas privindu-ne, apoi eu am înclinat din cap. Probabil ceva nu era în regulă, fiindcă femeia s-a încruntat.

— Eşti sigur de chestia asta? Ştii că nu trebuie s-o suporţi dacă nu vrei.

— Ba vreau.

— Nu cred că…

— Nadia, nu-i nicio problemă. Am fost antrenat să ajung pe alte planete, în corpuri noi, să-i măcelăresc pe localnici fără să stau pe gânduri. Cât de greu poate fi?

— Cum vrei, mi-a răspuns ea cu indiferenţă.

— Să-ncepem.

S-a apropiat de mine şi s-a oprit la mai puţin de un metru. A înclinat capul astfel încât coama de păr gri-argintiu să alunece încet şi să-i acopere faţa. Firul central a rămas atârnat ca o coadă de scorpion, ticsit de un păienjeniş de filamente subţiri. Femeia devenise acum imaginea arhetipală a creaturilor ce bântuiau visele strămoşilor noştri, adusă de pe Pământ şi răspândită în univers. Arăta ca o stafie.

Am tras adânc aer în piept şi am întins mâna. I-am dat părul la o parte ca pe o perdea.

Dincolo de el nu era însă nimic. Nici trăsături, nicio structură, doar o gaură neagră, caldă, ce părea că se întinde spre mine ca flacăra flămândă a unei torţe. M-am aplecat spre femeie şi întunericul s-a desfăcut începând de la gâtul ei, jupuindu-se uşor de-a lungul axei verticale a siluetei nemişcate. A coborât până la vintre şi dincolo de ele, rupând aerul între picioare. Simţeam echilibrul părăsindu-mă încetul cu încetul.

A urmat podeaua, apoi camera, încreţindu-se ca un şerveţel folosit şi aruncat într-un foc de pe plajă. M-a învăluit căldura şi am simţit miros de ars. Dedesubt se căsca o beznă absolută. Cosiţele din fier pe care le prinsesem în mâna stângă s-au împletit, apoi s-au îngroşat până au devenit un cablu asemănător unui şarpe. Atârnam de el deasupra unui hău.

Nu deschide ochii, nu deschide mâna stângă, nu te mişca deloc!

Am clipit de câteva ori, poate în semn de sfidare, şi am pus amintirea deoparte.

Am făcut o grimasă şi m-am aruncat în gol.

〈8〉

Nu aveam senzaţia că mă prăbuşesc.

Aerul nu şuiera pe lângă mine şi nu exista nicio lumină. Chiar şi propriul meu corp era invizibil. Cablul părea să fi dispărut de îndată ce-l lăsasem din mână. La fel de bine puteam să plutesc într-o cameră gravitaţională nu mai mare decât braţele mele întinse, doar că simţurile îmi semnalau existenţa unui spaţiu vast, nefolosit. Ca o insectă ameţită de vânt, care zboară de colo-colo printr-unul dintre depozitele goale de pe Belabumbac Kohei 9.

Mi-am dres glasul.

Un fulger a pâlpâit deasupra mea. Instinctiv, am întins mâna şi am dat peste câteva filamente delicate. Şi-atunci am înţeles – lumina nu venea de la un foc de pe cerul de nepătruns, ci de la câteva rămurele aflate la câţiva

centimetri deasupra capului. Le-am luat cu grijă şi le-am întors. Lumina răsărea din locul unde apăsam cu degetele. Le-am dat drumul şi au rămas suspendate în dreptul pieptului meu.

— Sylvie? Eşti acolo?

Am simţit imediat sub picioare suprafaţa unei podele şi am văzut un dormitor cufundat în lumina difuză a unei după-amiezi târzii. Camera părea să-i aparţină unui copil în vârstă de zece ani: holograme cu Micky Nozawa, Rili Tsuchiya şi o sumedenie de alte postere pe care nu le-am recunoscut, un birou şi un display sub o fereastră, un pat îngust. Un panou din lemn-oglindă fixat pe un perete, ce dădea profunzime spaţiului, un şifonier înalt cât un stat de om, vizavi, cu haine atârnate alandala, în care intrau şi câteva ţinute de gală. Pe uşă era lipit crezul Renegaţilor, cu un colţ aproape desprins.

Am privit pe fereastră şi am văzut un orăşel obişnuit, cu o climă temperată, care cobora spre un port şi un golf ce părea să-l apere cu braţele întinse. Urme de belaiarbă în apă, Hotei şi Daikoku în seceră, de-abia vizibile pe un cer plumburiu. Habar nu aveam unde mă aflu. Ambarcaţiuni şi siluete umane se mişcau ici şi colo, aproape reale.

M-am apropiat de uşa cu crezul care abia se mai ţinea şi am încercat mânerul. Nu era încuiată, dar, când am încercat să ies pe coridor, un băiat a apărut în faţa mea şi m-a împins înapoi.

— Mami a spus că trebuie să rămâi în camera ta, a zis el ţâfnos. Aşa a spus *mami.*

Şi mi-a trântit uşa în nas.

Am privit-o lung o vreme şi am deschis-o din nou.

— Mami a spus că…

Pumnul încasat l-a lipit de peretele opus. Dispus să-i mai ard una, am aşteptat să văd dacă sare la mine, dar nu a făcut decât să se prelingă pe perete, uluit, cu faţa plină de sânge. Avea ochii împăinjeniţi din cauza şocului. Am păşit cu grijă peste el şi am pornit pe coridor.

După mai puţin de zece paşi am simţit-o în urma mea.

Minuscul şi fundamental, un foşnet în textura constructului, atingerea uşoară de pereţi a umbrelor tot mai aproape de mine. M-am oprit brusc şi am aşteptat. Ceva ca nişte degete îndoite m-a prins de cap şi de gât.

— Salut, Sylvie!

Fără vreo tranziţie perceptibilă, mă aflam în Barul *Cioara din Tokyo.* S-a aplecat lângă mine, în mână cu un pahar de whisky pe care nu mi-l

aminteam să-l fi văzut când fusesem acolo cu adevărat. Aveam şi eu în faţă un pahar asemănător. Clienţii se îmbulzeau în jurul nostru, în culori decolorate spre gri, nu mai tangibili decât vaporii din pipele de la mese sau decât imaginile reflectate strâmb în lemnul-oglindă de sub pahare. Zgomotul era difuz, murmurat, aproape inaudibil, ca zumzetul unor sisteme mecanice de mare capacitate aflate în standby, dincolo de pereţi.

— De când ai apărut în viaţa mea, Micky Coincidenţă-Fericită, pare că se alege praful de ea, a spus Sylvie Oshima pe un ton calm.

— N-a început aici, Sylvie.

Mă privea pieziş.

— A, ştiu asta. Am zis *pare.* Dar tiparul e tipar, perceput sau real. Prietenii mei sunt toţi morţi, Moarte Reală, şi acum aflu că tu i-ai ucis.

— Nu cel pe care-l ai în faţă.

— Asta am înţeles, a mai spus ea ducând paharul la gură. Dar nu mă consolează cu nimic.

A golit paharul şi s-a înfiorat.

„Schimbă subiectul."

— Deci tot ce aude ea acolo se filtrează aici?

— Într-o oarecare măsură.

A lăsat paharul pe tejghea. Magia sistemelor l-a reumplut, încet, ca un lichid care pătrunde prin textura unui construct. Mai întâi imaginea reflectată, de sus până jos, apoi paharul real de la bază la buză. Sylvie privea serioasă.

— Dar tot nu ştiu sigur cât de mult suntem legaţi prin sistemele senzoriale.

— De când o porţi în tine, Sylvie?

— Nu ştiu. De anul trecut? De la Iyamon Canyon poate? Atunci mi-am pierdut prima oară cunoştinţa. A fost întâia dată când m-am trezit fără să ştiu unde mă aflu, când am avut senzaţia că toată existenţa mea e o cameră în care cineva a mutat mobila dintr-un loc într-altul fără să-mi ceară voie.

— E reală?

Un râset aspru.

— Tu mă-ntrebi asta? Aici?

— Spune-mi atunci dacă ştii de unde a apărut. Cum te-ai pricopsit cu ea.

— A fugit, a zis Oshima şi m-a privit din nou, ridicând din umeri. Asta mi-a tot repetat, că *a fugit.* Eu, oricum, ştiam. A fugit dintr-o celulă din alea, cum ai făcut şi tu.

Fără să vreau, m-am uitat peste umăr, căutând coridorul dinspre dormitor. Nici urmă de el prin fumul gros de la bar, nici urmă că ar fi existat.

— Era o celulă?

— Da. Reacţie complexă. Programul de comandă le construieşte automat în jurul celor care pătrund în realitatea virtuală folosindu-se de cuvinte.

— Ceea ce-nseamnă că nu mi-a fost greu să fug de-acolo.

— Ce limbă ai folosit?

— Păi… amanglica.

— Aha! Dar pentru maşină nu-i o limbă complexă. De fapt, e rudimentară prin simplitatea ei. Ai ajuns în închisoarea corespunzătoare nivelurilor tale de complexitate.

— Şi chiar te aşteptai să rămân cuminte acolo?

— Nu eu, Micky. Programul. Care este autonom.

— Atunci programul ăsta, autonom, se aştepta să rămân cuminte acolo?

— Dacă ai fi fost o fetiţă de nouă ani cu un frate adolescent, *sigur* ai fi stat cuminte, crede-mă, a replicat ea cu destulă amărăciune. Sistemele nu sunt concepute să înţeleagă comportamentul uman, ci doar recunosc şi evaluează limba. Toate celelalte ţin de logica maşinii. Sistemele apelează la subconştientul meu pentru o parte din text, pentru tonalitate, mă alertează dacă apare o intruziune excesiv de violentă, dar niciunul nu are un context uman adevărat. Anihilatorii n-au treabă cu oamenii.

— Deci dacă această Nadia, sau cine o fi ea, venea şi vorbea în japoneza veche, sistemul o închidea într-o cutie, cum a făcut şi cu mine?

— Da. Japoneza e mai complexă decât amanglica, dar în termeni tehnologici diferenţa este aproape irelevantă.

— Şi ea ar fi scăpat uşor de acolo, la fel ca mine. Ba chiar fără să te alerteze, dacă era subtilă.

— Oricum e mai subtilă decât tine. Cel puţin ca să iasă din sistemul de restricţionare. Trecerea prin interfeţele senzoriale şi deflectoarele din capul meu ar fi fost mult mai dificilă. Dar, cu multă răbdare şi hotărâre…

— Oho, de hotărâre nu duce lipsă. Ştii cine susţine că e?

Sylvie a încuviinţat scurt.

— Mi-a spus. Când ne ascundeam amândouă aici de anchetatorii lui Harlan. Dar cred că aflasem deja. Începusem s-o visez.

— Chiar crezi că este Nadia Makita?

Sylvie a luat paharul de pe tejghea şi a sorbit din el.

— E greu să cred aşa ceva.

— Dar o laşi să stea la comandă în viitorul apropiat? Fără să ştii cine este sau ce este cu adevărat?

A ridicat din umeri.

— Am tendinţa de a judeca pe baza performanţelor. Pare că se descurcă.

— Ce dracu', Sylvie, nu te-ai gândit că poate fi un *virus?*

— Păi, din ce-am citit la şcoală, asta a fost iniţial Quellerist Falconer. Nu-i spuneau aşa quellismului în perioada Decolonizării? *O otravă virală în corpul societăţii?*

— Nu-i momentul metaforelor politice.

— Ştiu, a răspuns ea golind paharul din nou şi lăsându-l pe tejghea. Uite ce-i, Micky, nu sunt nici activistă, nici militar. Sunt hacker. Mă pricep la miminţi şi la coduri. Dă-mi o echipă, trimite-mă la New Hok şi-o să vezi că n-are cine să mi-o ia înainte. Dar nu pentru asta suntem aici şi ştim amândoi că nu mă voi întoarce la Drava prea curând. Aşa că, dată fiind situaţia actuală, prefer să fiu la comanda acestei Nadia. Fiindcă, indiferent cine este sau ce este, are o şansă mult mai bună decât mine să ne scoată la liman.

A privit cum i se umple paharul. Am clătinat din cap.

— Nu te mai recunosc, Sylvie.

— Sunt aceeaşi! a replicat ea furioasă. Prietenii mei sunt morţi sau şi mai rău, Micky. O planetă întreagă de poliţai şi yakuza din Millsport îmi pregătesc aceeaşi soartă. Aşa că nu mă lua cu *nu te mai recunosc.* Nu ştii ce mi se poate întâmpla în împrejurările alea, fiindcă n-ai mai văzut aşa ceva. Nici eu nu ştiu ce mi se poate întâmpla în circumstanţele date.

— Mda, şi, în loc să afli, preferi să stai aici ca-n visul unui Renegat despre fetiţa ascultătoare pe care o aveau cândva părinţii tăi. Preferi să te joci cu lumea ta virtuală şi să speri că altcineva, din lumea reală, îţi va rezolva problemele.

N-a spus nimic, doar a ridicat paharul plin în direcţia mea. Brusc, am simţit cum mi se strânge inima de ruşine.

— Îmi pare rău!

— Aşa şi trebuie. Vrei să vezi ce le-au făcut lui Orr şi celorlalţi? Am înregistrarea aici.

— Sylvie, nu poţi să…

— Au murit în chinuri, Micky. Jupuiţi de vii. La sfârşit, Kiyoka ţipa după mine, ca un bebeluş, să vin s-o salvez. Vrei să vezi, să duci cu tine imaginile, aşa cum trebuie să fac eu?

M-am înfiorat şi gestul acela a părut că se transmite întregului construct. Aerul din jurul nostru s-a răcit şi a început să vibreze.

— Nu.

Am rămas mult timp în tăcere. Clienţii barului veneau şi se îndepărtau ca nişte spectre.

După o vreme, Sylvie a făcut un semn vag, în sus.

— Ştii, aspiranţii cred că asta-i singura experienţă adevărată. Că toate celelalte sunt o iluzie, un joc de umbre creat de vechii zei ca să ne ţină în el până ne construim propria realitate şi ne transferăm în ea. Reconfortant, nu?

— Dacă accepţi ideea…

— Ai numit-o virus, a continuat ea gânditoare. Ca virus să ştii că s-a descurcat de minune aici. S-a infiltrat în sistemele mele ca şi cum ar fi fost parte integrantă. Poate că se va descurca la fel de bine în jocul de umbre.

Am închis ochii. Mi-am lipit o palmă pe faţă.

— Nu te simţi bine, Micky?

— Spune-mi, te rog, că vorbeşti metaforic. Nu cred că în momentul ăsta mai suport un habotnic.

— Hei, dacă nu-ţi place ce-ţi spun, ieşi naibii de-aici!

Furia neaşteptată din vocea ei m-a trimis înapoi în New Hok, la ciorovăiala neîntreruptă a Anihilatorilor. Amintirea m-a făcut să zâmbesc fără să vreau. Am deschis ochii şi am privit-o din nou. Am pus ambele mâini pe tejghea, am oftat şi am zâmbit cu toată gura.

— Am venit să te scot de-aici, Sylvie.

— Ştiu, mi-a spus punându-şi o mână pe umărul meu. Dar mă simt bine aici.

— I-am promis lui Las că voi avea grijă de tine.

— Atunci ai grijă de ea. Aşa sunt şi eu în siguranţă.

Am şovăit, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

— Eu cred că ea poate fi un fel de armă, Sylvie.

— Da? Păi, noi ce suntem?

Am privit în jur, la fantomele cenuşii ce se foiau pe lângă noi, şi am sesizat amalgamul de sunete în surdină.

— Asta vrei tu?

— Pe moment numai de asta sunt în stare.

Paharul stătea neatins în faţa mea. M-am ridicat şi l-am luat în mână.

— Mai bine plec.

— Cum vrei. Te conduc.

Whisky-ul a coborât pe gât ca un bulgăre de foc, ieftin şi tare, nu chiar ceea ce aşteptasem.

⟨8⟩

M-a însoţit până pe chei. Se crăpa de ziuă, iar în lumina rece, palid-cenuşie, nu se vedea picior de om. Staţia de prelucrare încă nu fusese deschisă. Danele pustii şi traficul maritim inexistent ofereau o privelişte dezolantă, întărită de valurile Mării Andrassy ce se izbeau cu îndârjire de piloni. Spre nord, uitat de lume, Drava stătea ghemuit sub linia orizontului.

Ne-am oprit în locul în care ne întâlniserăm prima dată, sub o macara, moment în care, descumpănit, mi-am dat seama că e şi ultima oară când o văd.

— O întrebare?

Se uita lung spre mare.

— Te rog.

— Agentul tău preferat a spus că a recunoscut pe cineva în celulele constructului. Pe un anume Grigori Ishii. Îţi spune ceva numele lui?

S-a încruntat uşor.

— Parcă. Dar nu ştiu de unde să-l iau. Şi nu văd cum o individualitate digitală ar fi putut ajunge aici.

— Hm.

— A zis că era *chiar* acest Grigori?

— Nu. Cineva care vorbea ca el. Când n-ai reuşit să scoţi din funcţiune tunul-scorpion, când plecai din Drava, ai spus că te *cunoaşte.* Ca un prieten vechi.

Sylvie a înălţat din umeri. Aproape întreaga ei atenţie se concentra pe linia orizontului.

— Ar putea fi ceva creat de miminţi. Un virus folosit să declanşeze procesul de recunoaştere într-un creier uman, în aşa fel încât să te facă să crezi că vezi sau auzi ceva deja cunoscut. Care să găsească un detaliu semnificativ pentru fiecare individ.

— Puţin probabil. În ultima vreme, miminţii n-au interacţionat prea mult cu oamenii ca să aibă un punct de pornire. Mecsek e la guvernare de doar trei ani, nu?

— De patru, a răspuns ea schiţând un zâmbet. Micky, miminţii au fost *proiectaţi* să ucidă oameni. Ăsta a fost *scopul* lor iniţial acum trei sute de ani. N-avem cum să ştim dacă o astfel de armă virală a supravieţuit atâta timp sau dacă poate chiar s-a autoperfecţionat.

— Ai întâlnit vreodată aşa ceva?

— Nu. Dar asta nu-nseamnă că nu există acolo.

— Sau aici.

— Sau aici, a repetat ea, vrând să mă expedieze.

— Ar putea fi o asumare a unei personalităţi care să acţioneze ca o bombă.

— Probabil.

— Mda, am făcut eu şi am mai privit o dată în jur. Cum ies de-aici?

— Cu macaraua, a răspuns ea, reuşind să fie atentă la vorbele mele.

Şi-a dezlipit ochii de linia orizontului şi m-a fixat cu privirea, apoi mi-a indicat locul în care o scară din oţel dispărea printre traversele întreţesute ale maşinăriei.

— Urci până în capăt.

„Minunat!”

— Ai grijă de tine, Sylvie.

— O să am.

M-a sărutat în fugă pe gură. Am salutat-o cu o mişcare scurtă a capului, am bătut-o uşor pe umăr şi m-am retras câţiva paşi. M-am apropiat de scară, am pus mâinile pe metalul rece al treptelor şi am început să urc.

Macaraua părea destul de sigură. Mult mai sigură decât stâncile infestate de ripingi de la malul oceanului şi decât arhitectura marţiană.

Am urcat vreo treizeci de metri şi am auzit-o pe Sylvie strigându-mă:

— Hei, Micky!

Am privit în jos. Stătea aproape de macara, uitându-se spre mine. Cu mâinile la gură, făcute căuş. Mi-am desprins o mână şi am fluturat-o spre ea.

— Da.

— Mi-am adus aminte de Grigori Ishii. Am învăţat despre el la şcoală.

— Ai învăţat despre el la şcoală?

Şi-a desfăcut braţele.

— Îmi pare rău, însă n-am nici cea mai vagă idee ce anume. Cine-şi mai aminteşte aşa ceva?

— Sigur.

— De ce n-o întrebi pe *ea?*

Bună întrebare. Precauţia agentului special părea răspunsul evident. Dar în secunda următoare s-a instalat neîncrederea. Un refuz încăpăţânat. Nu eram dispus să accept întoarcerea glorioasă a lui Quell cu aceeaşi naivitate

precum Koi şi Gândăceii Albaştri.

— Poate o s-o-ntreb.

— Atunci… a spus ea şi a fluturat din braţ a rămas-bun. Fii cu ochii-n patru, Micky! Urcă şi nu privi în jos.

— Am înţeles. Fă la fel şi tu, Sylvie.

Am urcat. Staţia se reducea uşor la dimensiunile unei jucării. Marea căpăta textura unui metal cenuşiu, ciocănit şi sudat de linia înclinată a orizontului. Sylvie devenise un punct îndreptat spre nord, curând prea mic pentru a-l mai distinge. Poate nici nu mai era acolo. Traversele din jur nu mai semănau cu macaraua. Lumina rece a zorilor se arginta şi dansa pe metal, alcătuind desene ce mi se păreau înnebunitor de familiare. Şi nu simţeam niciun fel de oboseală.

N-am mai privit în jos.

Capitolul 40

— Deci cum rămâne? a întrebat ea într-un târziu.

Am privit pe fereastră, spre Vchira şi valurile ce scânteiau în bătaia soarelui. Atât plaja, cât şi apa începeau să se umple de oameni nerăbdători să se bucure de vremea bună. Deşi birourile lui Dzurinda Tudjman Sklep erau izolate perfect, aproape că simţeai căldura prin pereţi, aproape că auzeai sporovăiala şi agitaţia turiştilor. De când ieşisem din construct nu mai vorbisem cu nimeni.

— Ai avut dreptate, am răspuns eu aruncându-i doar o privire piezişă femeii care purta corpul Sylviei Oshima, apoi m-am uitat din nou spre mare. Mahmureala îmi revenise, parcă mai rea de data asta. Nu vrea să iasă, am continuat. S-a întors la aiurelile alea din copilărie despre Renegare ca să facă fată suferinţei şi s-a hotărât să rămână acolo.

— Mulţumesc.

— Mda, am făcut eu îndepărtându-mă de fereastră şi întorcându-mă spre Tres şi Vidaura. Am terminat aici.

Nimeni n-a scos o vorbă până la skimmer. Ne-am făcut loc, într-o tăcere deplină, prin mulţimea îmbrăcată în culori vii. Adesea, expresia de pe feţele noastre era suficientă pentru ca trecătorii să se dea deoparte – se vedea după graba cu care se fereau. Dar pe căldura aceea şi cu perspectiva unei băi în mare, puţini se uitau de două ori la noi. Sierra Tres se încrunta ori de câte ori se lovea cu piciorul beteag de genţile din plastic purtate aiurea, dar fie medicamentele, fie autocontrolul o făceau să nu-şi clameze durerea. Nimeni nu voia să creeze o scenă pe care să şi-o aducă aminte cineva. O singură dată s-a uitat chiorâş la unul care o atinsese din greşeală şi insul aproape că a luat-o la fugă.

„Hei, ce-i cu voi?” am spus în gând cu amărăciune. „Nu vă recunoaşteţi eroii politici? Am venit să vă eliberăm pe toţi…”

La Sunshine Fun Jetties, pilotul şedea tolănit pe partea înclinată a skimmerului, făcând o baie de soare ca toată lumea. La apariţia noastră, s-a ridicat în capul oaselor, clipind.

— Aţi fost expeditivi. Vreţi să ne-ntoarcem imediat?

Sierra Tres privea ostentativ obiectele din plastic multicolor ce împânzeau plaja.

— Vezi vreun motiv să mai rămânem?

— Să ştiţi că nu-i chiar aşa rău. Eu vin aici cu copiii şi se simt foarte bine. Oamenii sunt cumsecade, nu cu nasul pe sus, precum cei din capătul de sud. A, era să uit – amicul lui Rad!

Am ridicat ochii surprins.

— Spune.

— A întrebat cineva de tine.

M-am oprit în loc. Cu simţurile în stare de alertă, ca orice agent special, şi parcă bucuros că intervine ceva. Mahmureala părea să dispară.

— Ce voia?

— N-a spus. Nici măcar nu ţi-a folosit numele. Doar te-a descris destul de precis. Era un preot, unul dintre ciudaţii ăia din nord. Îi ştii, cu barbă şi toate cele.

Am înclinat din cap, nerăbdarea începând să mă ardă mocnit.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus să se care. Femeia mea e din Saffron şi mi-a povestit ce rahat mănâncă ăştia pe-acolo. Dac-ar fi după mine, i-aş strânge laolaltă şi i-aş lega cu un cablu de înaltă tensiune ca să-i văd cum se prăjesc.

— Era tânăr sau bătrân?

— A, tânăr. Şi foarte ţanţos…

Mi-au venit în minte cuvintele Virginiei Vidaura: *Asasini singuratici sanctificaţi, împotriva unor necredincioşi.*

„Nu că n-ai căuta-o cu lumânarea.”

Vidaura s-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Tak…

— Du-te cu ceilalţi, am zis eu calm. Mă ocup singur de asta.

— Tak, avem nevoie de tine să…

I-am zâmbit.

— Bună încercare. Îmi pare rău, dar nu mai aveţi nevoie de mine. Tocmai m-am achitat, în realitatea virtuală, de ultima obligaţie. Altceva mai bun n-am de făcut.

M-a privit lung.

— Mă descurc, fii fără grijă. Îi smulg beregata şi mă-ntorc.

Ea a clătinat din cap.

— Asta-i tot ce vrei?

Cuvintele parcă erau ecoul întrebării pe care i-o pusesem Sylviei în adâncurile virtuale. Am dat din mână, nervos.

— Ce altceva? Să lupt pentru glorioasa cauză quellistă? Cum să nu! Să

lupt pentru stabilitatea şi prosperitatea Protectoratului? Am luptat pentru amândouă, Virginia, cum ai luptat şi *tu,* şi ştii adevărul la fel de bine ca mine. E un mare rahat. Oameni fără nicio vină sfârtecaţi de bombe, sânge şi urlete peste tot, doar pentru un compromis politic greţos. Sunt sătul până-n gât de cauzele altora.

— Şi preferi asta? Alt măcel fără noimă?

Am înălţat din umeri.

— La măcelurile fără noimă mă pricep cel mai bine. Aici excelez. Datorită *ţie,* Virginia.

Cuvintele mele au plesnit-o ca o palmă. A tresărit. Sierra Tres şi pilotul ne priveau curioşi. Am observat că femeia care-şi spunea Quell coborâse în cabină.

— Amândoi am părăsit Corpul de Agenţi Speciali, a zis Vidaura într-un târziu. Intacţi. Mai înţelepţi. Acum vrei să-ţi stingi tot restul vieţii ca pe o amărâtă de lanternă? Să te răzbuni la nesfârşit?

M-am căznit să zâmbesc.

— Am trăit mai bine de o sută de ani, Virginia. Nu mai e loc de regrete.

— Dar nu *rezolvi* nimic! a strigat. Pe Sarah n-ai cum s-o aduci înapoi. După ce termini cu măcelul, tot moartă va fi. Deja i-ai torturat şi omorât pe toţi cei care erau acolo. Asta te face să te simţi mai bine?

— Se uită lumea la noi, am zis cu blândeţe în glas.

— Nu-mi pasă. Răspunde-mi. *Te face să te simţi mai bine?*

Agenţii speciali sunt nişte mincinoşi desăvârşiţi. Dar nu atunci când vor să se mintă pe ei înşişi sau între ei.

— Doar atunci când îi omor.

A aprobat din cap încruntată.

— Mda. Ştii cum se cheamă asta, Tak. Ştim amândoi. Doar am mai văzut aşa ceva. Ţi-l aminteşti pe Cheb Oliveira? Dar pe Nils Wright? E o chestie patologică, Tak. Necontrolabilă. E o dependenţă care, până la urmă, te va distruge.

— Poate, am replicat eu şi m-am aplecat spre ea, chinuindu-mă să-mi ţin furia în frâu. Dar între timp asta va împiedica uciderea altor fete de cincisprezece ani. Va împiedica bombardarea altor oraşe şi decimarea altor populaţii. Nu se va transforma într-o nouă Decolonizare sau campanie Adoration. Spre deosebire de amicii tăi surferi, de noua ta prietenă din cabină, eu nu voi cere sacrificii de la nimeni.

M-a privit în ochi preţ de două secunde, apoi a încuviinţat, convinsă

parcă de ceva despre care sperase că nu-i adevărat.

Şi mi-a întors spatele fără să mai spună nimic.

Skimmerul s-a desprins de locul în care acostase, a făcut un viraj învolburând apa mâloasă şi a pornit în mare viteză spre vest. Nu a rămas nimeni pe punte pentru a-mi face cu mâna. Cu faţa udată de stropii de apă aduşi de vânt, am privit cum nava se face tot mai mică, doar un punct pe linia orizontului şi un vuiet abia auzit, apoi am pornit în căutarea preotului.

Asasini singuratici sanctificaţi.

Mă mai confruntasem cu ei de câteva ori, pe Sharya. Nişte fanatici religioşi, psihopaţi cu acte în regulă, în corpurile unor martiri ai Mâinii Drepte a lui Dumnezeu, alese din rândul celor mai vajnici luptători, ademeniţi cu un crâmpei virtual din paradisul ce-i aştepta după moarte şi trimişi să se infiltreze în structurile de putere ale Protectoratului. În general, asemenea membrilor rezistenţei de pe Sharya, nu imaginaţia reprezenta punctul lor forte – ceea ce, într-un final, dusese la înfrângerea lor de către agenţii speciali –, dar nici nu se lăsau păcăliţi cu una, cu două. Până să-i măcelărim pe ultimii, ajunseserăm să le respectăm curajul şi abnegaţia în luptă.

Prin contrast, Cavalerii Noii Revelaţii erau o pradă sigură. Entuziasm aveau, dar le lipsea vâna. Pentru a fi pusă în practică, credinţa se baza pe pilonii religioşi tradiţionali – incitarea gloatei şi misoginismul –, dar, până acum, se pare că nu fusese nici timp, nici nevoie pentru apariţia unei caste de războinici. Cu alte cuvinte, erau nişte amatori.

Până acum.

Am început cu hotelurile mai ieftine de pe cheiul de lângă Plantaţie. Eram aproape sigur că preotul mă urmărise până la Dzurinda Tudjman Sklep înainte să plecăm mai departe spre Millsport. Apoi, când îmi pierduse urma, se hotărâse să aştepte. Răbdarea este o virtute extraordinară a asasinilor. Trebuie să ştii când să te mişti, dar şi să fii pregătit să aştepţi. Cei care te plătesc înţeleg asta sau pot fi făcuţi să înţeleagă. Aştepţi şi cauţi indicii. O vizită zilnică la Sunshine Fun Jetties, o supraveghere atentă a ambarcaţiunilor, mai ales a celor ieşite din comun. Cum ar fi skimmerele-pirat, vopsite cu o singură culoare ca să nu atragă atenţia, printre vasele de agrement, masive, strălucitoare, ce foloseau de obicei pontoanele. Singurul lucru care nu se potrivea cu profilul de ucigaş era abordarea directă a pilotului, însă o puneam pe seama aroganţei bazate pe credinţă.

Iz de belaiarbă putredă, faţade lăsate în paragină şi personal morocănos. Străzi înguste, traversate de razele fierbinţi ale soarelui. Gunoi umed prin colţuri, care se usca doar în preajma amiezii. Un du-te-vino haotic al turiştilor care deja arătau nefericiţi şi epuizaţi după încercările neizbutite de a se bucura din plin de soare. Am mers peste tot, lăsând intuiţia agentului special să-şi facă treaba, încercând să-mi stăpânesc durerea de cap şi ura ce clocotea în mine.

L-am găsit cu mult înainte de căderea serii.

N-a fost greu să dau de el. Plaga Noii Revelaţii încă nu pusese stăpânire pe Kossuth, oamenii îi recunoşteau pe preoţi la fel cum recunoşteam un accent de Millsport în crâşma lui Watanabe. Am pus aceleaşi întrebări simple prin toate locurile. Vorbind ca un surfer, cu expresii culese din conversaţiile pe care le auzisem în ultimele săptămâni, am reuşit să înving reticenţa angajaţilor care munceau pe salarii de mizerie şi să aflu de la ei dacă-l văzuseră. Şi, ca să fiu mai convingător, m-am folosit de câteva cipuri de credit fără prea mare valoare, de un ton ridicat şi de o privire cruntă. După-amiază, când începuse să se mai răcorească, am intrat în holul aglomerat al unei pensiuni numite *Palatul Valurilor,* de unde se închiriau şi ambarcaţiuni de agrement. Destul de riscant, pensiunea era susţinută de stâlpi vechi, din lemn-oglindă, deasupra apelor puturoase ale Plantaţiei, mirosul de belaiarbă putredă răzbind prin podea.

— Sigur că da, a tras aici acum o săptămână, a spus fata de la recepţie în timp ce aranja mai multe plăci de surfing, uzate bine, pe o poliţă fixată de un perete. Mă aşteptam să se lege de mine când m-a văzut îmbrăcată aşa, ştii ce au ei cu femeile. Dar n-a părut să-l deranjeze.

— Zău?

— M-am ales cu un bacşiş gras. Credeam că face surfing! a zis tânăra râzând, senină ca mai toţi adolescenţii. O nebunie, nu? Dar poate au şi ei surferii lor, nu?

— Surferi sunt peste tot.

— Deci vrei să vorbeşti cu tipul ăsta? Vrei să-i laşi un mesaj?

— Mda, am făcut eu şi m-am uitat la căsuţele pentru corespondenţă din spatele tejghelei de la recepţie. Dacă se poate, chiar trebuie să-i las ceva. Vreau să-i fac o surpriză.

Fetei a părut că-i surâde ideea şi a zâmbit.

— Sigur, nicio problemă.

A lăsat plăcile şi s-a apropiat de tejghea. Am vârât mâna în buzunar şi am

scos un încărcător pentru Rapsodia.

— Poftim.

Fata l-a luat în mână şi l-a privit curioasă.

— Atât? Nu vrei să-i scrii un bilet?

— Nu, e suficient. Înţelege el. Spune-i doar că mă întorc diseară.

— OK. Dacă numai asta vrei…

A ridicat veselă din umeri şi s-a întors spre căsuţele de pe perete. Am urmărit-o cum lasă încărcătorul în căsuţa plină de praf cu numărul 74.

— Ascultă, am zis luând, chipurile, o hotărâre de moment. Pot să închiriez o cameră?

Fata s-a întors spre mine, surprinsă.

— Sigur, de ce nu?

— Doar pentru o noapte. N-are rost să iau o cameră în altă parte şi să mă întorc aici, nu?

— Se rezolvă, a spus ea deschizând un ecran aflat pe birou. După ce a verificat ceva, mi-a zâmbit din nou: Dacă vrei, îţi dau o cameră pe acelaşi palier cu el. Nu chiar alături, aia e ocupată, ci doar la două uşi mai încolo.

— Eşti foarte amabilă. Cel mai bine e să-i spui că sunt aici, să-i dai numărul camerei mele… Să sune la mine… M-am răzgândit. O să iau surpriza înapoi.

Am văzut cum i se încreţeşte fruntea, derutată de atâtea schimbări.

— Deci nu vrei să-i dau asta? a întrebat ea scoţând încet încărcătorul din căsuţă.

— Nu, mulţumesc, am răspuns eu zâmbindu-i. Prefer să i-l dau chiar eu. E mai de efect.

〈8〉

Uşile erau clasice, prinse în balamale. Am pătruns în camera 74 cu uşurinţa golanului de şaisprezece ani care spărgea cândva depozitele cu echipamente de mâna a doua pentru scufundători.

Camera era plină de mobilier funcţional. O baie-capsulă, un hamac de unică folosinţă, pentru economie de spaţiu şi de detergent, sertare încastrate, o măsuţă şi un scaun, ambele din plastic. O fereastră cu transparenţa variabilă, conectată rudimentar la sistemul de control al temperaturii camerei, pe care preotul o lăsase la difuz. Am căutat un loc în care să mă ascund în semiobscuritatea din jur şi, în lipsă de altceva, am ales capsula. Am simţit imediat izul de spray antibacterian – ciclul de curăţare trebuie să fi fost acţionat nu demult. Am ridicat din umeri, am respirat pe gură şi am

cotrobăit prin dulăpioare după analgezice ca să potolesc durerea de cap tot mai intensă. Într-unul am găsit o folie cu tablete împotriva insolaţiei pentru turişti. Am înghiţit două fără apă şi m-am aşezat pe closet, în aşteptarea preotului.

„Ceva nu-i în regulă aici”, mă avertiza intuiţia agentului special. „E ceva care nu se potriveşte.”

„Poate că el nu-i ceea ce crezi tu.”

„Da, bine – e un negociator, venit să te convingă să renunţi la luptă. S-a răzgândit Dumnezeu.”

„Religia e tot politică, doar miza e mai mare, Tak. Ştii asta prea bine, ai văzut-o în acţiune, pe Sharya. Nu-i deloc exclus ca oamenii ăştia să facă la fel în condiţii de criză.”

„Oamenii ăştia sunt ca oile. Fac tot ce le spun preoţii.”

Imaginea lui Sarah mi-a spintecat mintea ca o lamă înroşită. Preţ de o clipă, lumea a părut s-o ia la vale, mânată de furia mea. Pentru a o mia oară, am rememorat scena, cu un vuiet în urechi, ca dinspre o mulţime revoltată.

Am scos cuţitul Tebbit şi am privit lama neagră, mată.

Treptat, siguranţa pe care mi-o oferea mi-a readus calmul agentului special. M-am aşezat mai bine în capsulă şi am lăsat apa să curgă puţin ca să mă răcoresc şi să-mi limpezesc mintea. Imediat am auzit frânturi din vocea Virginiei Vidaura.

Armele sunt o extensie. Tu eşti ucigaşul şi distrugătorul.

Ucide repede şi dispari.

Pe Sarah n-ai cum s-o aduci înapoi. După ce termini cu măcelul, tot moartă va fi.

M-am încruntat puţin. Nu-i deloc bine când idolii care te-au format încep să te contrarieze. Când descoperi că sunt tot oameni, la fel ca tine.

Uşa a scârţâit uşor şi s-a deschis.

N-am mai stat pe gânduri, bruma de precauţie dispărând ca pleava luată de apă. Am ieşit din capsulă şi am rămas lângă ea bine înfipt pe picioare, cu cuţitul gata de atac.

Nu era deloc cum mi-l imaginasem. Pilotul skimmerului şi fata de la recepţie îi remarcaseră stăpânirea de sine, vizibilă în felul în care a reacţionat la foşnetul hainelor mele şi la schimbarea curenţilor de aer din camera îngustă. Era mic şi zvelt, ras în cap şi cu o barbă care-i stătea anapoda pe trăsăturile fine.

— Mă căutai, sfinţia ta?

O clipă ne-am încleştat privirea şi cuţitul din mâna mea a părut că tremură de nerăbdare.

Apoi preotul a tras de barbă, care s-a desprins cu un pocnet sec.

— Bineînţeles că te căutam, Micky, a răspuns Jadwiga cu o voce obosită. Sunt pe urmele tale de aproape o lună.

Capitolul 41

— Am crezut c-ai murit.

— Da, de cel puţin două ori, a zis Jad trăgând îmbufnată de barba falsă pe care o ţinea în mână.

Şedeam la măsuţa ieftină, din plastic, fără să ne privim.

— Cred că-i singurul motiv pentru care mă aflu aici. Când au venit după ceilalţi, pe mine n-aveau de ce să mă caute.

Am revăzut Drava în timp ce vorbea, ninsoarea ce se învolbura în noapte, constelaţiile îngheţate ale luminilor taberei şi, din când în când, siluetele celor care treceau de la o clădire la alta, gârboviţi ca să înfrunte rafalele de vânt. Veniseră în seara următoare, pe neaşteptate. Nu era clar dacă-l cumpăraseră pe Kurumaya, dacă-l ameninţaseră cu pedeapsa vreunui superior sau pur şi simplu îl omorâseră. Cu ajutorul programului de comandă şi supraveghere ultrasofisticat al lui Anton, Kovacs şi echipa lui localizaseră detaşamentul Sylviei după semnătura reţelei. Dăduseră buzna peste ei şi le ceruseră supunere necondiţionată.

Pe care, după toate aparenţele, n-o obţinuseră.

— Am văzut cum Orr îl doboară pe unul, a continuat Jad, vorbind mecanic în timp ce-şi contempla amintirile. Într-o fracţiune de secundă. Şi cum urla la ei să plece de-acolo. Eu tocmai aduceam ceva de mâncare de la bar. Nici măcar nu…

S-a oprit.

— Acum e-n regulă.

— Ba nu-i deloc în regulă, Micky. Am dat bir cu fugiţii.

— Acum ai fi moartă dacă n-ai fi fugit. Moartă de-adevăratelea.

— Am auzit cum ţipa Kiyoka, a zis ea înghiţind un nod. Ştiam că era prea târziu, dar n-am…

Am zorit-o să treacă peste partea asta.

— Te-a văzut cineva?

A clătinat scurt din cap.

— Am tras în câţiva, au tras şi ei în mine în timp ce alergam spre garaj. Păreau că răsar de peste tot. Dar nu m-au urmărit. Poate c-au crezut că sunt în trecere şi am început să trag de frică, a spus arătând spre corpul Eishundo pe care-l purta. Pe reţeaua lor nu apăream. Pentru nenorocitul ăla de Anton eram invizibilă.

Furase o maşină Dracul, o băgase în viteză şi părăsise cheiul în trombă.

— A trebuit să mă lupt puţin cu sistemele vehiculului ca să pot ieşi din estuar, a continuat ea râzând strepezit. N-ai voie să intri acolo fără permisiunea autorităţilor. Dar am rezolvat cu nişte autocolante transparente.

Şi apoi pe Marea Andrassy.

Am înclinat din cap mecanic, exact opusul neîncrederii mele aproape totale. Mersese fără odihnă, cale de aproape o mie de kilometri, înapoi la Tekitomura, şi acostase într-un golf mic din afara oraşului, spre est.

— Am avut mâncare şi apă din belşug. Şi metamfetamină care să mă ţină trează. Vehiculul avea sistem de ghidare Nuhanovic. Grija mea de bază a fost să mă ţin cât mai aproape de apă, pentru ca maşina să arate a barcă, nu a aparat de zbor, astfel încât navele orbitale să nu fie alertate.

— Şi cum m-ai găsit?

— A fost destul de ciudat, a spuse Jad şi, pentru prima dată, am simţit şi altceva în vocea ei, nu numai oboseală şi furie amară. Am vândut maşina pe cheiul Soroban, ca să fac rost de bani, şi m-am îndreptat spre Kompcho. Dezmeticită după atâta metamfetamină, brusc, parcă ţi-am simţit mirosul. Cum simţeam mirosul hamacului vechi, în copilărie. M-am luat după el ca şi cum aş fi mers pe pilot automat. Te-am văzut pe chei, cum urcai pe cargobotul ăla de rahat, *Fiica Haiducilor.*

Pe măsură ce piesele de puzzle îşi ocupau locurile, mi-am dat seama că înţeleg. Senzaţia apartenenţei la aceeaşi familie, neobişnuită, ameţitoare, m-a copleşit din nou. La urma urmei, eram gemeni. Descendenţi apropiaţi ai de mult defunctei case Eishundo.

— Te-ai ascuns la bord. Tu ai încercat să pătrunzi în container când a izbucnit furtuna.

— Mda, pe punte e fain să te ascunzi când bate soarele, nu când se schimbă vremea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că au un sistem de alarmare bine pus la punct. Al naibii uleiul de in! Costă cât un sistem neurochimic Humalo!

— Tot tu ai furat mâncare din magazie, a doua zi.

— Păi, când te-am văzut că urci la bord, nava tocmai îşi anunţa plecarea. În mai puţin de o oră. Când să-mi mai fac provizii? O zi am răbdat de foame crezând c-o să cobori la Erkezes, dar tu mergeai până la capăt. Mi-era foame, ce să fac?

— Colegii tăi Anihilatori aproape s-au încăierat din pricina asta. Unul, acuzat de furt, era să se aleagă cu capul spart.

— Mda, i-am auzit vorbind. Nişte labagii! a mai spus ea cu un dezgust îndelung exersat, o prejudecată faţă de o situaţie des întâlnită. Nişte rataţi care ne fac meseria de râs.

— Aşadar, m-ai urmărit prin Newpest şi pe Plantaţie…

Încă un zâmbet lipsit de umor.

— Acolo sunt ca la mine acasă, Micky. În plus, skimmerul avea un siaj pe care-l puteam urmări şi legată la ochi. Tipul pe care l-am tocmit ţi-a prins vehiculul pe radar tocmai când opreai în Kem Point. Am ajuns acolo la căderea nopţii, dar nu te-am mai găsit.

— De ce naiba n-ai venit să-mi baţi în uşa cabinei cât am fost amândoi pe *Fiica Haiducilor?*

— Poate n-aveam încredere în tine, s-a încruntat Jad.

— Aha.

— Şi dacă tot veni vorba, aş zice că nici acum n-am. Poţi să-mi explici ce dracu' ai făcut cu Sylvie?

Am oftat.

— Ai ceva de băut?

— Spune-mi tu. Tu ai cotrobăit pe-aici.

Am simţit cum se schimbă ceva în mine şi brusc am înţeles cât de fericit mă făcuse revederea. Nu-mi dădeam seama dacă la mijloc era legătura biologică a corpurilor Eishundo, amintirea camaraderiei ironic-răstite din New Hok sau doar trecerea de la revoluţionarii renăscuţi ai lui Brasil, deveniţi deodată serioşi. Am privit-o cum stătea acolo, ca o boare de vânt dinspre Marea Andrassy.

— Îmi pare bine să te revăd, Jad.

— Şi mie.

〈8〉

Când am terminat de povestit, se întunecase. Jad s-a ridicat în picioare şi s-a strecurat pe lângă mine, oprindu-se în dreptul ferestrei cu transparenţă variabilă. Luminile străzii îngheţau, palide, pe sticla întunecată. Voci ridicate pluteau până la noi, un fel de gâlceavă iscată la băutură.

— Eşti sigur că ai vorbit cu ea?

— Destul de sigur. Nu cred că Nadia asta, cine-o fi sau ce-o fi ea, ar putea controla programul de comandă. Nu suficient încât să creeze o iluzie atât de coerentă.

— Mda. Până la urmă, Sylvie tot se molipsea de chestia cu Renegaţii. Dacă te prind tânăr, nu mai scapi de căcănarii ăştia toată viaţa. Deci ce-i cu

Nadia asta? Chiar crezi că-i un transfer de personalitate? Fiindcă trebuie să-ţi spun că în cei aproape trei ani de când mă foiesc prin New Hok, n-am văzut şi nici n-am auzit ca cineva în postura ei să cunoască atâtea detalii la un nivel aşa profund.

Am şovăit, pipăind marginile intuiţiei de agent special după ceva care să poată fi exprimat, măcar aproximativ, în cuvinte.

— Nu ştiu. Cred că-i un fel de armă proiectată cu specificaţii aparte. Există toate indiciile că Sylvie a fost infectată în Zona Nesalubrizată. Ai fost şi tu acolo, pentru Iyamon Canyon, nu?

— Da. Acolo a clacat într-un schimb de focuri. După care a bolit mai multe săptămâni. Orr s-a străduit să dea de înţeles că-i doar o depresie cauzată de operaţiune, deşi toţi ceilalţi şi-au dat seama de adevăr.

— Dar înainte de asta a avut probleme?

— Păi, conducea o echipă, deci problemele erau la ordinea zilei. Însă pierderile de cunoştinţă şi apariţia în unele locuri în care altcineva intervenise deja s-au întâmplat după Iyamon.

— „Locuri în care altcineva intervenise deja”?

— Da, ştii şi tu…

Pe faţa reflectată de geam am văzut cum i se aprinde brusc furia, ca un chibrit, şi i se stinge la fel de repede.

— Nu, n-ai cum să ştii, n-ai fost de faţă la niciunul.

— La ce anume n-am fost?

— Am detectat de câteva ori prezenţa miminţilor, dar, când am ajuns acolo, totul se terminase. Părea că s-ar fi luptat între ei.

Pe neaşteptate, mi-am adus aminte de prima întâlnire din biroul lui Kurumaya. Sylvie încerca să-l convingă prin cuvinte meşteşugite, iar comandantul taberei reacţiona impasibil.

Oshima-san, ultima oară când te-am programat peste rând ţi-ai neglijat îndatoririle şi ai dispărut undeva în nord. Nu am certitudinea că n-o să faci la fel şi acum.

Shig, m-ai trimis să mă uit după resturi. *Altcineva ajunsese acolo înaintea noastră şi n-am mai găsit nimic. Ţi-am spus asta.*

Când, în sfârşit, ţi-ai făcut apariţia.

Hai, fii rezonabil! Cum să raportez ceva ce fusese deja curăţat? Am plecat de-acolo fiindcă locul era pustiu.

M-am încruntat când noul amănunt şi-a ocupat locul în puzzle. Neted şi ascuţit, ca o nenorocită de aşchie. Teoriile pe care le construiam erau mai

mult rodul disperării mele. Nu se potriveau cu nimic din ceea ce începeam să cred.

— Sylvie a pomenit ceva despre asta când am vrut să obţinem un nou angajament. Kurumaya v-a înşelat şi, când aţi ajuns la locul respectiv, n-aţi găsit decât resturi.

— Da, asta-i. Şi n-a fost singura dată când s-a întâmplat aşa. În Zona Nesalubrizată devenise o chestie aproape obişnuită.

— Dar nu vorbeaţi despre asta de faţă cu mine.

— Aşa sunt Anihilatorii, a replicat Jad strâmbându-se la propria imagine de pe geam. Suntem superstiţioşi pentru nişte inşi cu capul plin de tehnologie de ultimă oră. Credem că nu se cade să vorbim despre aşa ceva. Aduce ghinion.

— Ajută-mă să-nţeleg. Treaba asta cu sinuciderea miminţilor a început tot după Iyamon, da?

— Cam aşa. Dar îmi spui şi mie care-i teoria ta despre arma asta neobişnuită?

Am ezitat, întorcând noile date pe toate feţele.

— Nu sunt sigur. Cred c-a fost proiectată să declanşeze agentul genetic anti-Harlan. Nu cred că Brigăzile Negre şi-au abandonat arma, nu cred c-au fost exterminate înainte s-o pună în funcţiune. Presupun că au construit-o ca declanşator iniţial şi au ascuns-o în New Hok, într-un corp programat s-o acţioneze. Femeia crede că-i Quellerist Falconer fiindcă asta o motivează. Dar totul se reduce la acest sistem de propulsie. În condiţii de criză, la declanşarea unui blestem genetic în nişte oameni care nici nu erau născuţi la momentul proiectării lui, femeia se comportă ca o persoană complet diferită, fiindcă, până la urmă, ţinta e cea care contează.

— Pare exact ca orice alt lider politic. Scopuri şi mijloace. De ce-ar fi Quellerist Falconer altfel?

— Mda, nu ştiu.

Am simţit cum creşte în mine un fel de rezistenţă ciudată, neaşteptată, faţă de cinismul ei. Mi-am privit mâinile.

— Dacă priveşti cu atenţie viaţa lui Quell, cam tot ce-a făcut îi contrazice filosofia, am continuat eu. Nici măcar copia ei, sau ce-o fi, nu-şi armonizează acţiunile cu ceea ce crede ea că este. În privinţa motivaţiilor domneşte confuzia.

— Şi ce dacă? Specia umană e mai brează?

Amărăciunea din întrebarea ei m-a făcut să ridic ochii. Jad stătea în

continuare la fereastră, privindu-şi reflexia.

— Nu puteai face nimic, am zis cu blândeţe în glas.

— Poate. Dar ştiu ce am *simţit* şi a fost de-ajuns. Corpul ăsta m-a schimbat. M-a desprins de reţea…

— Adică ţi-a salvat viaţa.

— M-a desprins de ceilalţi, Micky, a spus Jad nervoasă. M-a izolat de ei. Mi-a schimbat până şi relaţia cu Ki. În acea ultimă lună n-am mai simţit acelaşi lucru faţă de ea.

— Asta-i ceva obişnuit după reîntrupare. Oamenii învaţă să…

— Bine, ştiu, a încuviinţat dezlipindu-se de propria imagine şi privindu-mă lung. O relaţie nu-i uşoară şi trebuie întreţinută. Am încercat amândouă, mai mult decât ne dăduserăm silinţa vreodată. Mai mult decât *fuseserăm* nevoite vreodată. Tocmai asta-i problema. Înainte nici măcar nu *trebuia* să-ncercăm. Uneori mă udam numai dac-o vedeam. N-aveam nevoie decât de o atingere, de o privire. S-au dus toate.

Am tăcut. Sunt momente în care nu se poate spune nimic util. Tot ce poţi face e să asculţi, să aştepţi şi să priveşti. Şi să speri că persoana care ţi se confesează se purifică.

— Când am auzit-o ţipând, mi s-a părut că nu contează, a continuat Jad, rostind greu cuvintele. Că nu contează îndeajuns. Nu mi s-a părut că trebuie să rămân şi să lupt. În propriul meu corp… aş fi rămas, aş fi luptat.

— Adic-ai fi rămas şi-ai fi murit.

A ridicat din umeri, nepăsătoare, ca şi cum ar fi vrut să alunge lacrimile.

— Astea sunt prostii, Jad. Vinovăţia vorbeşte în tine fiindc-ai supravieţuit. Îţi tot repeţi asta, dar sigur n-ai fi putut face nimic. Ştii prea bine.

În clipa aceea s-a uitat la mine şi am văzut lacrimile scurgându-i-se pe obraji.

— Ce ştii tu, Micky? Cel care ne-a făcut asta e o altă versiune a ta. Nu eşti decât un distrugător, un agent special ratat. N-ai fost niciodată un Anihilator. N-ai aparţinut unui grup ca al nostru, nu ştii cum e să faci parte din el. Cât de apropiaţi am fost… Nu ştii cum e atunci când pierzi ce-am pierdut eu.

Gândul mi-a zburat la Corpul de Agenţi Speciali şi la Virginia Vidaura. La furia de după Innenin. Ultima oară când aparţinusem unui grup, cu mai bine de un secol în urmă. Mă încercaseră aceleaşi păreri de rău, apoi smulsesem din rădăcini, de fiecare dată, noile relaţii de camaraderie bazate

pe un scop comun. Chestiile astea îţi aduc moartea. Te distrug.

— În fine, am zis eu brutal de firesc, dorind să închei subiectul. Acum, dacă tot m-ai găsit, ce vrei să faci?

Şi-a şters lacrimile de pe obraji cu gesturi apăsate, aproape ca nişte lovituri.

— Vreau s-o văd, a răspuns Jadwiga.

Capitolul 42

Jad avea un skimmer mic şi vechi pe care-l închiriase în Kem Point. Era parcat pe o rampă din spatele hotelului, sub un şir de lumini puternice. Am ieşit împreună, alegându-ne cu un salut vesel din partea fetei de la recepţie, care părea încântată de rolul jucat în regăsirea noastră. Jad a deschis acoperişul glisant, s-a aşezat la cârmă şi a pornit în bezna Plantaţiei. În timp ce luminile Fâşiei se pierdeau în urma noastră, şi-a smuls barba, m-a lăsat pe mine la cârmă, apoi s-a dezbrăcat de rasă.

— Ce te-ai încotoşmănit aşa? La ce bun?

— Ca să nu fiu recunoscută. M-am gândit că cel puţin yakuza e pe urmele mele, iar despre tine, nefiind sigură de partea cui eşti, nu ştiam ce să cred. Aşadar, cel mai bine a fost să rămân deghizată. Oriunde ar merge, Bărboşii sunt lăsaţi în pace.

— Zău?

— Zău, nici măcar poliţaii nu-i deranjează, a răspuns ea scoţându-şi anteriul de culoarea ocrului. Curioasă chestie religia! Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu preoţii!

— Mai ales cu cei care te declară duşman al lui Dumnezeu pentru felul cum te tunzi.

— Mda… Am comandat ţoalele astea la un atelier din Kem Point. Am spus că sunt pentru o petrecere pe plajă. Să ştii că funcţionează. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu mine. În plus, te ajută să-ţi ascunzi armamentul din dotare, a conchis ea eliberându-se de toate odăjdiile cu o uşurinţă ce dovedea exerciţiu şi arătând ditamai blasterul cu dispersie fixat sub braţ.

Am rămas uluit.

— Te-ai cărat cu tunul ăsta tot drumul până aici? Ce voiai, să mă-mprăştii peste toată Plantaţia?

Mi-a aruncat o privire serioasă. Pe bluza de Anihilator, sub tocul blasterului, se vedeau imprimate cuvintele *Atenţie! Sistem de arme inteligente.*

— Poate, a zis Jad întorcându-se să ascundă hainele preoţeşti în spatele cabinei minuscule.

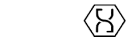

În timpul nopţii, navigaţia pe Plantaţie nu-i deloc uşoară, mai ales când conduci un vas închiriat, echipat cu un radar de capacitatea unei jucării

pentru copii. Şi eu şi Jad eram din Newpest, deci văzuserăm destule skimmere avariate ca să nu apăsăm pe accelerator. Nu ne ajuta prea mult că Hotei se afla încă jos, iar Daikoku tocmai se înălţa învăluită de nori. Exista o rută comercială pentru ambarcaţiunile de agrement, cu geamanduri din iluminiu ce marcau drumul în noaptea cu miros de belaiarbă, dar tot trebuia să fim precauţi. Casa lui Segesvar era situată departe de rutele obişnuite. După o jumătate de oră, am lăsat geamandurile în urmă şi am rămas singuri cu lumina arămie, slabă, a lui Marikanon, care se deplasa în viteză pe cer.

— E linişte şi pace aici, a remarcat Jad, de parcă ar fi făcut o descoperire.

Am mormăit ceva şi am virat la stânga, iar farurile skimmerului au luminat o zonă întinsă cu rădăcini de tepes. Cele mai lungi s-au frecat puternic de mantaua de metal a navei, ceea ce a făcut-o pe Jad să tresară.

— Poate era mai bine să aşteptăm până dimineaţă.

— Dacă vrei, ne-ntoarcem.

— Nu, cred că…

Radarul a piuit.

Ne-am uitat la consolă, apoi ne-am privit lung. Piuitul s-a repetat, mai tare, semn că obiectul se apropia de noi.

— Poate că-i un cargobot cu baloturi, am zis eu.

— Poate, a zis şi Jad, dar cu grimasa specifică Anihilatorilor, în timp ce urmărea semnalul tot mai puternic.

Am oprit propulsoarele de la prova şi am aşteptat ca skimmerul să încetinească în murmurul stabilizatoarelor portante. Mireasma ierbii ne înconjura din toate părţile. M-am ridicat în picioare şi m-am sprijinit de marginea panourilor de pe acoperişul glisant deschis. Pe lângă mirosurile Plantaţiei, briza aducea şi zgomot de motoare.

M-am lăsat înapoi în cabină.

— Jad, ia-ţi artileria şi postează-te la pupa. Pentru orice eventualitate.

A încuviinţat scurt din cap şi mi-a făcut semn să-i fac loc. M-am dat înapoi. Jad a sărit fără efort pe acoperişul glisant şi, aruncându-mi o privire, a scos blasterul din toc.

— Îmi spui când să trag?

M-am gândit o clipă, apoi am mărit turaţia stabilizatoarelor. Murmurul sistemului portant a crescut semnificativ, apoi a scăzut.

— Când auzi asta, tragi în tot ce mişcă.

— OK.

Am auzit-o cum traversează suprastructura spre pupa. M-am ridicat din

nou şi am văzut cum îşi găseşte un ascunziş, după care mi-am îndreptat atenţia spre semnalul ce se apropia. Radarul era la limita rudimentarului, singurul detaliu oferit fiind pata din ce în ce mai mare de pe ecran. După câteva minute n-am mai avut nevoie de el. Silueta întunecată, cu turelă, se înălţa la orizont, brăzdând valurile direct spre noi; am recunoscut-o imediat, de parcă pe prora ar fi fost scris cu litere din iluminiu.

Navă-pirat.

Nu foarte deosebită de un hoverloader oceanic, de mici dimensiuni, naviga cu luminile stinse. Era lungă şi joasă, dar blindajul nefinisat îndeajuns şi armele fixate în structura iniţială o făceau să pară masivă. Mi-am activat vederea neurochimică şi am zărit câteva siluete ce se agitau în lumina scăzută, roşie, din dosul panourilor de sticlă de la prora, dar nu şi în vecinătatea tunurilor. Când vasul s-a apropiat şi ne-a flancat skimmerul, am văzut zgârieturi pe metalul carenei, moştenire a confruntărilor încheiate cu abordajul altor vase.

Un proiector s-a aprins brusc, însă lumina a trecut pe deasupra mea, apoi s-a întors şi s-a oprit pe mine. Am ridicat o mână ca să-mi apăr ochii. Senzorii neurochimici m-au ajutat să desluşesc mai multe siluete într-un turnuleţ de deasupra cabinei de la prora. O voce de bărbat tânăr, încordată de droguri, a răzbătut peste apa tulbure.

— Tu eşti Kovacs?

— Sunt Coincidenţă-Fericită. Ce vrei?

Un chicot sec, lipsit de veselie.

— Coincidenţă-Fericită… Poate că eşti… După câte observ, fericit la maximum.

— Te-am întrebat ceva.

— Ce vreau. Am auzit. Păi, ce *vreau* eu, mai întâi de toate, e ca bucăţica aia zveltă, de la pupa, să lase arma jos. O avem în vizorul cu infraroşii. Nu ne-ar fi greu s-o transformăm în hrană pentru pantere cu blasterul cu vibraţii, dar asta te-ar supăra destul de mult, corect?

Am tăcut.

— Dacă te supăr, nu rezolv nimic. Ordinul e să nu-ţi fac niciun rău, Kovacs. Să te iau cu mine, însă fără să-ţi fac vreun rău. Aşa că, dacă amica ta lasă arma jos, *eu sunt mulţumit,* fiindcă nu-i nevoie de focuri de artificii şi de vărsare de sânge, *tu eşti mulţumit* că vii cu mine, cei care m-au angajat sunt şi ei mulţumiţi, îmi dau ce mi-au promis, astfel că voi fi şi *mai* mulţumit. Ştii cum se numeşte asta, Kovacs? Un cerc virtuos.

— Cine sunt cei care te-au angajat?

— Aş *vrea* să-ţi spun, bineînţeles, dar pur şi simplu *nu pot.* Conform contractului, n-am voie să scot o vorbă despre treaba asta până n-ajungi la destinaţie şi atunci totul se aranjează şi pentru tine, şi pentru mine. Aşa că va trebui să mergi pe-ncredere.

„Sau să fiu făcut fărâme dacă-ncerc să fug."

Am oftat şi m-am întors spre pupa.

— Ieşi de acolo, Jad.

A urmat o pauză lungă, după care tânăra a ieşit din umbrele de la pupa cu blasterul atârnat de şold. Senzorii neurochimici îmi spuneau, judecând după expresia feţei, că ar fi preferat să lupte!

— Aşa mai merge, a strigat vesel piratul. Acum suntem toţi prieteni.

Capitolul 43

Îl chema Vlad Tepes, botezat nu după plantă, ci după un erou popular aproape uitat, din vremuri precoloniale. Înalt şi sfrijit, palid la faţă şi ras în cap, un fel de Jack Soul Brasil, mai tânăr şi mai modest, de care fabricanţii de corpuri se debarasaseră în faza de prototip. Pielea părea că-i a lui, deci acela era primul său corp, ceea ce însemna că nu era cu mult mai vârstnic decât fusese Isa. Pe obraji avea urme de acnee, pe care le atingea din când în când, şi tremura din creştet până-n tălpi de prea mult tetramet. Gesticula şi râdea prea mult – se cunoştea că, recent, craniul îi fusese deschis la tâmple şi, în unele locuri, umplut cu un aliaj negru-purpuriu ce-ţi lua ochii. Aliajul strălucea în lumina scăzută de la bordul vasului-pirat în timp ce insul se foia de colo-colo şi, dacă-l priveai de aproape, îi dădea un aer voit demonic. Bărbaţii şi femeile din jurul său îi făceau loc imediat, cu un respect evident, ferindu-se de mişcările lui bruşte, stimulate de drog.

Dacă nu ţineam cont de operaţia atât de radicală, Vlad Tepes îmi amintea de mine şi de Segesvar când eram de vârsta lui, atât de mult, încât era aproape dureros.

Vasul, poate previzibil, purta cu mândrie numele *Ţeapa* şi se îndrepta spre vest cu mare viteză, trecând peste obstacole pe care skimmerele mai mici şi mai puţin blindate ar fi fost nevoite să le ocolească.

— Toată lumea te caută pe Fâşie, fără prea mult succes se pare, altfel te-ar fi găsit, nu? Ha, ha! Au pierdut o grămadă de timp şi clienţii mei se cam grăbesc. Înţelegi ce vreau să spun.

În privinţa identităţii clienţilor, Vlad Tepes rămânea la fel de discret, o adevărată performanţă ţinând cont de câtă metamfetamină înghiţise.

— Mai avem puţin şi-ajungem, a adăugat el agitat, smucind din cap. Fii fără grijă!

Aici spunea adevărul. La mai puţin de o oră de când fuseserăm transbordaţi, *Ţeapa* a încetinit şi s-a apropiat din lateral de ruinele unei staţii de balotare aflate undeva la mama dracului. Operatoarea de comunicaţii a transmis mai multe mesaje cifrate, aşteptând probabil răspunsul celor din staţia părăginită. La un moment dat, femeia a ridicat privirea şi a înclinat din cap. Vlad s-a proţăpit, cu ochii lucioşi, în faţa instrumentelor din cabina de comandă şi a dat ordine răstite, ce sunau ca nişte insulte. *Ţeapa* a prins un pic de viteză în lateral, a lansat otgoanele, care s-au încolăcit cu zgomot

sec de pilonii din centon de pe mal, apoi s-a oprit. Luminile verzi şi pasarela extinsă automat au anunţat acostarea.

— Haideţi! ne-a zorit Vlad de pe puntea de comandă spre scară şi dincolo de ea, timp în care am fost flancaţi de o gardă de onoare alcătuită din doi gealaţi, drogaţi şi ei, chiar mai tineri şi mai agitaţi decât şeful lor.

Pe pasarelă în pas săltat, apoi prin docuri. Macarale abandonate, acoperite de muşchi în locurile în care spray-ul antibacterian nu avusese spor, resturi de maşini, ruginite, împrăştiate peste tot, abia aşteptând să-i agaţe de picior sau de umăr pe cei care nu umblau cu băgare de seamă. Am ocolit mormanele de vechituri şi ne-am îndreptat spre o uşă deschisă la baza unui turn cu ferestrele polarizate, sediul supervizorului docurilor. O scară din metal, murdară, cu două paliere de trepte în unghiuri opuse, şi o platformă din plăci de oţel ce zăngănea şi se mişca ameninţător în timp ce o traversam.

Din camera din vârf răzbătea o lumină difuză. Am urcat în lift alături de Vlad, cu inima strânsă. Nimeni nu încercase să le ia armele, însoţitorii lui Vlad fiind înarmaţi până-n dinţi, cu armele la vedere, dar…

Mi-am amintit călătoria pe *Angelfire Flirt,* senzaţia că evenimentele se derulează prea repede ca să le pot face faţă, şi am tresărit puţin în semiîntunericul din jur. Am păşit în camera din turn de parcă aş fi intrat să lupt.

Apoi totul a luat-o la vale.

— Salutare, Tak. Cum mai merge vendeta?

Todor Murakami, în mare formă, îmbrăcat în costum de camuflaj şi haină de luptă, cu părul tuns perie, stătea cu mâinile în şolduri şi rânjea la mine. La şold avea prins un Kalaşnikov interfaţă, iar mai jos de inimă, un cuţit introdus într-o teacă prinsă invers, ca să-l scoată mai uşor. Pe masa dintre noi se aflau o lampă Angier, cu lumina scăzută, un display holografic portabil şi o hartă holografică cu hotarele de est ale Plantaţiei. Totul, de la arme la rânjet, puţea a operaţiune specifică agenţilor speciali.

— Nu te aşteptai la aşa ceva, recunoşti? a adăugat el văzând că nu spun nimic.

A dat ocol mesei şi mi-a întins mâna. L-am privit în ochi fără să fac vreo mişcare.

— Ce dracu’ faci aici, Tod?

— O chestie *pro bono.* Îţi vine să crezi? a zis Murakami lăsând mâna jos şi uitându-se peste umărul meu. Vlad, ia-ţi amicii şi aşteaptă jos. Ia-o cu

tine şi pe puştoaica miminţi.

Am simţit-o pe Jad cum se zbârleşte.

— Fata rămâne aici, Tod. Altfel n-am ce discuta cu tine.

A ridicat din umeri şi a înclinat din cap spre noii mei prieteni-piraţi.

— Cum doreşti. Dar, dacă aude ce nu trebuie, s-ar putea s-o omor doar ca s-o protejez.

Era o glumă a agenţilor speciali, motiv pentru care mi-a fost greu să nu zâmbesc şi eu. Simţeam, chiar dacă vag, acelaşi fior nostalgic pe care-l încercasem când mă culcasem cu Virginia Vidaura la ferma lui Segesvar. Aceeaşi vagă întrebare de ce îi părăsisem.

— A fost o glumă, a lămurit-o el pe Jad în timp ce Vlad şi ai lui tropăiau pe trepte în jos.

— Da, mi-am dat seama, a spus ea şi, trecând pe lângă mine, s-a oprit la ferestre şi a privit silueta masivă a vasului-pirat tras la mal. Aşadar, Micky, Tak, Kovacs sau cine mama dracului eşti în acest moment, nu mă prezinţi amicului tău?

— Ba da. Tod, ea e Jadwiga. După cum prea bine ştii, face parte din echipa Anihilatorilor. Jad, el e Todor Murakami, fost coleg pe vremuri.

— Agent special, a completat Murakami pe un ton firesc.

Spre lauda ei, Jad doar a clipit de câteva ori. A dat mâna cu el zâmbind, parcă fără să-i vină să creadă, apoi s-a rezemat de tocul ferestrei şi a încrucişat mâinile pe piept.

Murakami i-a înţeles gestul.

— Care-i treaba?

— Da, putem începe cu întrebarea asta, am zis eu.

— Cred că ghiceşti.

— Mai bine mă scuteşti cu ghicitul şi-mi spui pe şleau.

Murakami a rânjit din nou şi şi-a atins tâmpla cu degetul arătător, ca o ţeavă de pistol.

— Scuze, puterea obişnuinţei. OK, uite care-i problema. Potrivit surselor, se pare c-ai pus de o mică revoluţie aici, de-ajuns încât să pui în dificultate Primele Familii.

— Surse?

Alt rânjet. Fără să facă un pas înapoi.

— Exact. Surse.

— Nu ştiam c-aveţi oameni şi aici.

— N-avem.

Calmul agentului special îl părăsea încet-încet, ca şi cum, recunoscând acest lucru, şi-ar fi pierdut o parte din accesul vital la el. S-a încruntat.

— Cum am mai spus, e *pro bono.* Limitarea pagubelor. Ştii la fel de bine ca mine că nu ne permitem o revoltă neoquellistă.

— Zău? De data asta am rânjit eu. Cine nu-şi permite? Protectoratul? Familia Harlan? Altă gaşcă de lichele putred de bogate?

A dat din mână iritat.

— Mă refer la noi toţi, Tak. Chiar crezi că de asta are nevoie planeta acum, de o altă Decolonizare? De un alt război?

— Pentru război e nevoie de două tabere, Tod. Dacă Primele Familii ar accepta revendicările neoquelliste, reformele propuse, atunci… am zis şi am desfăcut braţele. Atunci nu văd de ce-ar mai fi nevoie de o revoltă. Poate n-ar fi rău să vorbeşti cu ele.

— Ce-i cu tine, Tak? Nu-mi spune c-ai început să crezi în bazaconiile astea, mi-a zis el încruntându-se.

— Nu ştiu, am răspuns eu după o scurtă pauză.

— *Nu ştii?* Ce fel de filosofie politică mai e şi asta?

— Nu-i deloc o filosofie. E doar senzaţia că ne-a ajuns cuţitul la os. Că poate a sosit momentul să dăm de pământ cu jigodiile astea.

S-a încruntat din nou.

— Nu sunt de acord cu aşa ceva. Scuze.

— Atunci, ca să nu mai pierzi vremea, de ce nu-i asmuţi pe agenţii speciali împotriva neoquelliştilor?

— Fiindcă nu *vreau* ca agenţii speciali să calce aici, a replicat Tod cu o disperare bruscă, de moment. Eu sunt de *aici,* Tak. Asta-i casa mea. Crezi că vreau ca Lumea lui Harlan să se transforme într-un alt Adoracion? O altă Sharya?

— Foarte nobil din partea ta, a remarcat Jad, care, îndepărtându-se de fereastră, a atins display-ul holografic, provocând un şir de scântei roşii-violet. Şi care-i planul de luptă, domnule Scrupul?

Privirea lui s-a plimbat de la unul la altul, apoi a rămas fixată asupra mea. Am ridicat din umeri.

— E o întrebare îndreptăţită, Tod.

A şovăit o clipă. M-am dus cu gândul la momentul în care îmi dezlipisem degetele amorţite de pe cablul de sub fortăreaţa marţiană din Tekitomura. Tod renunţa la o viaţă dedicată Corpului de Agenţi Speciali, iar abandonul meu nu era un argument hotărâtor.

În cele din urmă, a mormăit ceva şi a desfăcut braţele.

— OK. Ultimele ştiri! a zis el arătând spre mine. Amicul tău, Segesvar, te-a vândut!

Am clipit de câteva ori.

— Imposibil!

A încuviinţat dând din cap.

— Da, ştiu. Datoria de haiduc. Ţi-a rămas dator. Din păcate, Tak, trebuie să te-ntrebi *care* dintre voi crede că i-a rămas dator celuilalt.

„Rahat!”

Todor a observat că vestea m-a descumpănit.

— Mda, ştiu totul şi despre asta. Takeshi Kovacs i-a salvat viaţa lui Segesvar acum două secole, în timp obiectiv. Dar asta au făcut *ambele* copii ale tale. Bătrânul Radul e dator, dar se pare că nu vede de ce şi-ar plăti datoria de mai multe ori. Iar eul tău mai tânăr şi mai proaspăt tocmai a încheiat un târg pornind de la asta. Oamenii lui Segesvar au prins, azi-dimineaţă, aproape tot grupul de surferi revoluţionari. Te-ar fi înhăţat şi pe tine, pe Vidaura şi pe tipa asta dacă n-aţi fi plecat cu noaptea în cap ca să faceţi nu ştiu ce în Fâşie.

— Şi acum?

Ultimele fărâme, încăpăţânate, de speranţă. Fă-le căuş pe toate şi înfruntă faptele cu trăsături cioplite în piatră.

— I-au prins şi pe ceilalţi, şi pe Vidaura?

— Da, la întoarcere. Îi ţin până ajunge Aiura Harlan-Tsuruoka cu o unitate de comando. Dacă te-ai fi întors cu ceilalţi, ai fi împărţit celula cu ei. Prin urmare, îmi eşti dator şi mie, a încheiat Tod, schiţând un zâmbet şi ridicând o sprânceană.

Am lăsat furia să mă cuprindă, ca atunci când tragi tot aerul în piept, ca un val care tot creşte. Am lăsat-o să mă cutreiere în voie, apoi am stins-o ca pe un trabuc din cânepă de mare, fumat doar pe jumătate şi păstrat pentru mai târziu. Am închis-o bine în mine.

— De unde ştii toate astea, Tod?

A făcut un semn a lehamite.

— Cum îţi spuneam, trăiesc aici. Şi stau cu urechile ciulite. Ştii cum e.

— Nu, nu ştiu. Cine-i sursa ta?

— Nu-ţi pot spune.

Am ridicat din umeri.

— Atunci nu te pot ajuta cu nimic.

— Adică laşi de la tine? Segesvar te vinde şi nu păţeşte nimic? Amicii tăi de pe plajă mor şi tu nu mişti un deget? *Haide,* Tak!

Am clătinat din cap.

— M-am săturat să lupt în interesul altora. Brasil şi amicii lui s-au băgat singuri în asta, deci tot singuri trebuie să se descurce. Iar cu Segesvar mai aştept. Mă ocup de el mai târziu.

— Dar Vidaura?

— Ce-i cu ea?

— A fost instructoarea noastră.

— Mda, a noastră. De ce n-o salvezi tu?

Numai un agent special i-ar fi surprins reacţia. De o fracţiune de secundă, o schimbare milimetrică a posturii, poate nici atât. Murakami îşi vârâse capul între umeri.

— Nu pot singur. Nu ştiu cum arată ferma lui Segesvar şi fără asta aş avea nevoie de un pluton de agenţi speciali ca s-o ocup.

— Cheamă Corpul de Agenţi Speciali.

— Ştii ce urmări ar avea pentru…

— *Atunci spune-mi naibii care-i sursa!*

— Da, a intervenit Jad sardonic, spărgând liniştea care a urmat. Sau spune-i să iasă de-alături.

Mi-a atras atenţia spre o trapă dintr-un colţ al încăperii. Am făcut un pas într-acolo şi Murakami abia s-a abţinut să-mi taie calea. I-a aruncat o privire furioasă lui Jad.

— Scuze! a spus ea atingându-şi fruntea cu degetul arătător. Alertă informaţională. Echipament standard pentru puşcaşi marini. Amicul tău de acolo vorbeşte la telefon şi pare agitat.

Am rânjit la Murakami.

— Ei, Tod. Acum să te văd.

Tensiunea a mai ţinut câteva secunde, apoi Tod a oftat şi mi-a făcut semn.

— Deschide-o tu. Mai curând sau mai târziu, tot ţi-ai fi dat seama.

M-am apropiat de trapă, am găsit panoul şi l-am atins. Maşinăria a început să huruie undeva, în adâncurile turnului. Trapa s-a ridicat încet, centimetru cu centimetru. M-am aplecat în deschizătură.

— Bună seara. Care dintre voi e turnătorul?

Patru feţe s-au întors spre mine şi, de îndată ce le-am văzut, patru siluete îmbrăcate sobru, în negru, piesele de puzzle şi-au găsit locul în mintea mea

concomitent cu zgomotul făcut de trapă când, în sfârşit, s-a deschis complet. Trei erau numai muşchi, doi bărbaţi şi o femeie, iar pielea de pe chipurile lor avea acea elasticitate de plastic, lucioasă în locurile în care erau tatuaţi cu spray. O opţiune pe termen scurt, o zi poate, pentru care nu-ţi trebuia multă carte ca s-o recunoşti. Dar, oricât de haiduci ar fi părut, probabil că ar fi fost scutiţi să se bată la fiecare colţ de stradă din Newpest.

Cel de-al patrulea, care ţinea telefonul, era mai în vârstă şi uşor de recunoscut după ţinută.

— Tanaseda, bănuiesc. Măi să fie!

A făcut o plecăciune scurtă. Gestul era la pachet cu manierele rafinate, de modă veche, şi înfăţişarea. Nu avea niciun tatuaj facial, fiindcă, la nivelul la care ajunsese, probabil că devenise un musafir obişnuit al enclavelor Primelor Familii, cărora le-ar fi displăcut un astfel de însemn. Dar încă se vedeau cicatricele de onoare, mai precis, urmele lăsate de intervenţiile chirurgicale clasice. Părul negru brăzdat de şuviţe cărunte era strâns într-o coadă de cal scurtă, lăsându-i la vedere cicatricea de pe frunte şi accentuându-i oasele lungi ale feţei. Avea ochii căprui, aspri ca nişte pietre şlefuite. Zâmbetul prudent afişat era acelaşi cu care avea să-şi întâmpine moartea dacă şi când aceasta avea de gând să-l ia.

— Kovacs-san.

— Cu ce treabă pe-aici, amice?

Musculoşii s-au zbârlit concomitent la lipsa mea de respect. I-am ignorat şi m-am uitat din nou la Murakami.

— Ştii probabil că amicul nostru aici de faţă vrea să m-omoare de-a binelea, cât mai încet şi mai neplăcut cu putinţă.

Murakami se uita în ochii şefului yakuza.

— Asta se poate rezolva, a zis el. Nu-i aşa, Tanaseda-san?

Tanaseda a făcut o nouă plecăciune.

— Am fost informat că, deşi ai fost implicat în moartea lui Hirayasu Yukio, nu eşti pe de-a-ntregul răspunzător de ea.

— Şi? am întrebat eu şi am ridicat din umeri ca să-mi ţin în frâu furia, căci singura modalitate prin care putea afla asta era prin interogarea virtuală a lui Orr, Kiyoka sau Lazlo, după ce eul meu mai tânăr îl ajutase să-i ucidă. Chestia asta cu cine-i de vină şi cine nu mă cam lasă rece.

Femeia a scos un sunet gutural, abia auzit. Tanaseda i-a făcut un semn scurt cu mâna, dar privirea nu-i era pe seama calmului din voce.

— De asemenea, am aflat că te afli în posesia memoriei corticale a lui

Hirayasu Yukio.

— Aha.

— E adevărat?

— Mda. Încearcă să mă percheziţionezi şi-o să vezi ce…

— Tak, a spus Murakami cu o voce ce se voia calmă. Poartă-te frumos. Ai memoria lui Hirayasu sau nu?

Am făcut o pauză, mai bine de jumătate din mine sperând ca gealaţii lui Tanaseda să mă atace. Cel din stânga lui Tanaseda a tresărit. I-am zâmbit frumos. Erau prea bine antrenaţi.

— N-o am la mine.

— Dar ai putea să i-o dai lui Tanaseda-san, da?

— Dacă aş fi stimulat în vreun fel, cred că da.

Acelaşi mârâit, de data asta al tuturor celor trei yakuza musculoşi.

— *Ronin!* a şuierat cu scârbă unul dintre ei.

I-am susţinut privirea.

— Aşa-i, amice. Liber ca pasărea cerului. Aşa că vezi pe unde calci. Dacă mi s-a pus pata, nu văd cine te-ar scăpa de furia mea.

— Cum nici eu nu văd cine te-ar ajuta dac-ai fi cu spatele la perete, a ţinut să remarce Tanaseda. Se poate să renunţi la chestiile astea puerile, Kovacs-san? Ai pomenit de stimulente. Fără informaţia pe care am furnizat-o eu, acum ai fi captiv, alături de colegii tăi, în aşteptarea execuţiei. În plus, m-am oferit să-mi revoc ordinul privind eliminarea ta. Nu-i de-ajuns pentru a-mi înapoia o memorie corticală care nu-ţi este de folos?

Am zâmbit.

— Mănânci rahat cu polonicul, Tanaseda. Tu nu faci asta pentru Hirayasu. Ştii prea bine că nu-i nimic de capul lui.

Şeful yakuza a părut că se strânge şi mai mult în el în timp ce mă pironea cu privirea. Tot nu eram sigur de ce-l zgândăream, pentru ce o făceam.

— Hirayasu Yukio este singurul fiu al cumnatului meu, a murmurat el, dar cu o furie abia reţinută. E vorba despre *giri.* Nu mă aştept însă ca un sudist să înţeleagă.

— *Ticălosule!* a spus Jad tărăgănat.

— Ai pretenţii de la el, Jad? am întrebat eu dregându-mi glasul. Până la urmă, tot un răufăcător este, la fel ca orice haiduc. Îi deosebeşte doar mitologia. În rest, aceleaşi iluzii despre vechea onoare.

— Tak…

— Stai deoparte, Tod! Trebuie să dăm cărţile pe faţă. Aici e vorba despre

politică, unde totul pute. Lui Tanaseda puţin îi pasă de nepotul lui. Memoria lui Yukio e doar un bonus. Tanaseda se teme că-şi pierde influenţa, că va fi pedepsit pentru o încercare nereuşită de şantaj. Vede cum Segesvar se pregăteşte să dea mâna cu Aiura Harlan şi e îngrozit că haiducii se vor alege cu o felie zdravănă dintr-o operaţiune globală, drept recompensă pentru contribuţie. Verii lui din Millsport îi vor pune frumos toate astea în pragul uşii, plus o sabie scurtă şi un set de instrucţiuni despre locul în care trebuie *s-o înfigă şi încotro s-o direcţioneze.* Am dreptate, Tan?

Bănuiam că musculosul din stânga îşi pierde cumpătul. Din mâneca dreaptă i-a alunecat o lamă subţire. Tanaseda s-a răstit însă la el şi insul a înlemnit. M-a fulgerat cu privirea şi încheieturile degetelor i s-au albit strângând mânerul cuţitului.

— Vezi? am zis. Samuraiul independent nu are problema asta. Nu-i ţinut în lesă. Dacă eşti *ronin,* nu mai trebuie să te uiţi cum onoarea e vândută în interes politic.

— Potoleşte-te, Tak! a gemut Murakami.

Tanaseda trecuse peste tensiunea ce stătea să răbufnească în bodyguardul furios. Mă privea cu ochii mijiţi, ca şi cum aş fi fost o insectă otrăvitoare ce trebuia cercetată mai îndeaproape.

— Spune-mi, Kovacs-san. Chiar doreşti să mori de mâna organizaţiei mele? Chiar îţi *cauţi* moartea?

I-am susţinut privirea câteva secunde, apoi aproape că am scuipat cuvintele:

— Nici măcar nu eşti în stare să-nţelegi ce caut eu, Tanaseda. N-ai înţelege nici dacă acel ceva te-ar muşca de sculă. Iar dac-ai da de el din întâmplare, te-ai gândi doar cum să-l vinzi.

M-am uitat spre Murakami – stătea cu mâna pe patul Kalaşnikovului de la brâu. Am înclinat din cap.

— OK, Tod. Ţi-am văzut turnătorul. Merg pe mâna ta.

— Deci ne-am înţeles? a întrebat Tanaseda.

Am răsuflat scurt şi m-am întors spre el.

— Mai spune-mi un lucru. Când a bătut palma Segesvar cu copia mea?

— Mai demult, a răspuns el fără să-mi dau seama dacă era şi satisfacţie în vocea lui. Cred că sunt câteva săptămâni de când ştie că existaţi amândoi. Eul tău copiat s-a străduit, nu glumă, să dea de vechile voastre cunoştinţe.

M-am gândit la apariţia lui Segesvar în portul interior. La cum îi suna vocea la telefon. *Ne îmbătăm, poate mergem la Watanabe, ne mai aducem*

aminte de tinereţe. Ce zici? Poate tragem şi o pipă. Vreau să te văd la faţă, prietene. Să ştiu că nu te-ai schimbat. M-am întrebat dacă nu cumva încă de atunci încerca să se hotărască, savurând situaţia neobişnuită în care era pus să aleagă între a-şi plăti datoria şi a o considera deja plătită.

Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că ieşeam în pierdere faţă de eul meu mai tânăr. Iar Segesvar fusese direct cu o seară în urmă, aproape că-mi spusese în faţă ce şi cum.

În mod clar se pare că nu mai pot să mă distrez cu tine. Cred c-au trecut vreo cincizeci de ani de când nu ne-am mai distrat împreună. Începi să semeni tot mai mult cu cei din nord, Tak.

Cum spuneam…

Da, da, ştiu. Eşti pe jumătate de-acolo. Adevărul e că, în tinereţe, te străduiai să nu arăţi ca fiind nordic.

Era un alt fel de a-şi lua adio?

E greu să te mulţumească cineva, Tak.

Te interesează mai degrabă un sport de echipă? În sala de gimnastică gravitaţională, împreună cu Ilja şi Mayumi?

Preţ de o clipă, am simţit cum mă cuprinde o tristeţe veche.

Furia a înăbuşit-o însă numaidecât. Am ridicat ochii spre Tanaseda şi i-am zis:

— Nepotul tău este ascuns sub o casă de pe plajă, la sud de Kem Point. O să-ţi desenez o hartă. Acum spune-mi tot ce ştii.

Capitolul 44

— De ce-ai făcut asta, Tak?

— Ce anume?

Stăteam alături de Murakami în lumina proiectoarelor Angier de pe *Ţeapa,* privind cum yakuza se îndepărta într-un skimmer negru, elegant, pe care Tanaseda îl chemase prin telefon. Vasul se îndrepta spre sud, lăsând în urmă un siaj larg de culoarea vomei lăptoase.

— De ce l-ai zgândărit?

M-am uitat lung după skimmerul ce se pierdea în zare.

— Fiindcă-i o jigodie. Fiindcă-i un infractor ordinar şi nu vrea să recunoască asta.

— Ai devenit mai critic acum, la bătrâneţe, nu crezi?

— Zău? Probabil pentru că vin din sud. Tu eşti din Millsport, poate că eşti prea aproape ca să vezi cum stau lucrurile cu adevărat.

A chicotit.

— OK. Atunci cum stau lucrurile văzute din sud?

— La fel ca-ntotdeauna. Yakuza face caz de vechea tradiţie a onoarei în faţa oricui vrea s-o asculte, dar, în între timp, comite aceleaşi fărădelegi ca oricare, însă cu binecuvântarea Primelor Familii.

— Nu şi în ultima vreme, după câte se pare.

— Fii serios, Tod! Ştii prea bine că nu-i aşa. Tipii ăştia sunt în cârdăşie cu Harlan şi tot neamul lui de când am ajuns aici. Poate că Tanaseda va plăti pentru operaţiunea legată de Qualgrist, însă ceilalţi îşi vor exprima politicos regretul şi se vor delimita. Şi vor reveni la traficul de mărfuri ilicite şi la şantajul rafinat. Iar Primele Familii o vor întâmpina cu braţele deschise, fiindcă aşa ceva nu poate decât să întărească năvodul în care ne-au prins pe toţi.

— Ştii ceva? a zis aproape râzând. Începi să vorbeşti ca ea.

M-am uitat în jur.

— Ca cine?

— Ca femeia aia, Quell. Vorbeşti ca afurisita de Quellerist Falconer.

Cuvintele lui au plutit între noi câteva secunde. M-am întors şi am privit în bezna ce învăluia Plantaţia. Poate simţind tensiunea nerezolvată dintre mine şi Murakami, Jad preferase să ne lase singuri pe chei în timp ce yakuza se pregătea de plecare. Ultima oară când o văzusem urca pe *Ţeapa*

alături de Vlad şi de garda lui de onoare. Şi spunea ceva despre o cafea cu whisky.

— Atunci răspunde-mi la următoarea întrebare, Tod, am zis calm. De ce-a venit Tanaseda într-un suflet tocmai la tine ca să-şi rezolve problema?

A făcut o grimasă.

— Ai spus-o singur: fiindcă m-am născut şi am crescut în Millsport. Iar celor din yakuza le place să fie conectaţi la cel mai înalt nivel. Mă presează de când am venit acasă în prima permisie, cu peste o sută de ani în urmă. Mă consideră un prieten vechi.

— Şi tu?

I-am simţit privirea. Am ignorat-o.

— Eu sunt agent special, Tak, a răspuns într-un târziu. Nu trebuie să uiţi asta.

— Mda.

— Şi simt prietenul *tău.*

— Eu sunt vândut deja, Tod. Nu-i nevoie să-mi serveşti textul ăsta. Te duc în bârlogul lui Segesvar dacă mă ajuţi să-l aranjez cum ştiu eu. Tu ce urmăreşti?

A ridicat din umeri.

— Aiura trebuie să răspundă pentru încălcarea directivelor Protectoratului. Dubla întrupare a unui agent special…

— A unui fost agent special.

— În cazul tău. *El* n-a părăsit oficial Corpul, ca tine. Şi chiar pentru păstrarea unei copii, cineva din ierarhia harlanită trebuie să plătească. Pedeapsa e moartea reală.

I-am detectat o undă de iritare în glas şi l-am privit mai atent, înţelegând, în sfârşit.

— Crezi că au şi o copie de-a ta…

A zâmbit strâmb.

— Tu chiar crezi că eşti mai cu moţ decât ceilalţi? Că eşti singurul pe care l-au copiat? Haide, Tak! Ar fi absurd. Am verificat arhivele. Din promoţia noastră, cam doisprezece au fost recruţi de pe Lumea lui Harlan. Nu ştiu cine a avut ideea strălucită a unei astfel de asigurări, dar e cert că ne-au făcut copii tuturor. Avem nevoie de Aiura vie şi nevătămată ca să ne spună unde le putem găsi.

— OK. Altceva?

— Ştii prea bine, a răspuns el încet.

Am privit din nou Plantaţia.

— Să ştii că nu te-ajut să-i măcelăreşti pe Brasil şi pe ceilalţi, Tod.

— Nici nu-ţi cer s-o faci. Voi încerca să evit asta măcar de dragul Virginiei. Dar cineva trebuie să achite nota de plată a Gândăceilor Albaştri. Tak, au ucis-o pe Mitzi Harlan pe străzile din Millsport!

— Ce să-ţi spun, mare pierdere! Şefii tabloidelor din lumea întreagă îşi smulg părul din cap.

— În plus, au ucis naiba ştie câţi nevinovaţi. Poliţişti. Oameni care s-au întâmplat să fie acolo. Am libertatea să clasez operaţiunea asta, să declar că *am înăbuşit revolta împotriva regimului* şi că nu-i necesară altă intervenţie. Dar trebuie să găsesc nişte ţapi ispăşitori, altfel inspectorii Corpului vor mişuna peste tot. Ştii asta prea bine, ştii cum funcţionează. *Cineva* trebuie să plătească.

— Sau să fie eliminat.

— Sau să fie eliminat. Însă nu şi Virginia.

— *Fost agent special conduce o revoltă planetară.* Nu, asta n-ar da deloc bine pentru serviciul de relaţii publice din cadrul Corpului.

S-a oprit şi m-a privit cu o duşmănie neaşteptată.

— Chiar crezi asta despre mine?

Am oftat şi am închis ochii.

— Nu. Scuze!

— Mă străduiesc să închid cazul ăsta cu un minimum de suferinţă pentru persoanele ce contează pentru mine, Tak. Iar tu nu m-ajuţi deloc.

— Ştiu.

— Am nevoie de un ţap ispăşitor pentru uciderea lui Mitzi Harlan, de o căpetenie. Cineva care să treacă drept geniul rău din spatele întregii operaţiuni. Şi poate de alţi câţiva, ca să fie lista mai lungă.

Dacă, până la urmă, trebuie să lupt şi să mor pentru fantoma şi memoria lui Quellerist Falconer şi nu pentru femeia în sine, va fi mai bine decât să nu lupt deloc.

Cuvintele lui Koi pe hoverloaderul eşuat pe Plaja Vchira. Cuvintele şi pasiunea ce i se citea pe faţă în timp ce le rostea, poate pasiunea unui martir care cândva îşi ratase clipa, iar acum avea de gând să n-o mai scape.

Koi, fost membru al Brigăzilor Negre.

Sierra Tres spusese cam aceleaşi lucruri când ne ascundeam în canalele şi printre ruinele din Eltevedtem. Comportamentul lui Brasil exprima asta tot timpul. Poate că tot ce voiau era martiriul pentru o cauză mai veche, mai

importantă, mai hotărâtoare decât ei înşişi.

Mi-am alungat gândurile, le-am scos de pe linie înainte să ajungă la destinaţie.

— Şi Sylvie Oshima? am întrebat eu.

— Mda… Din câte înţeleg, s-a contaminat cu ceva în Zona Nesalubrizată. Dacă o salvăm din schimbul de focuri, o decontaminăm şi-i redăm viaţa. Ţi se pare rezonabil?

— Mi se pare irealizabil.

Mi-am adus aminte de vorbele Sylviei despre programul de comandă, pe *Tunuri pentru Guevara: Şi, indiferent cât de eficient este curăţitorul pe care-l cumperi dup-aia, o parte din rahatul ăsta rămâne. Coduri remanente, urme greu de şters. Fantome.* Dacă Soseki Koi era în stare să lupte pentru o fantomă, cine ştie ce puteau face neoquelliştii din Sylvie Oshima, chiar şi după decontaminare.

— Crezi?

— Gândeşte-te, Tod. Sylvie este o legendă. Indiferent ce are în ea, ar deveni conducătoarea unui nou val neoquellist. Primele Familii îi vor dori moartea din principiu.

— Ce-şi doresc Primele Familii şi ce vor obţine de la mine sunt două lucruri *total* diferite, Tak, a rânjit Murakami.

— Zău?

— Zău! m-a imitat el. Dacă nu cooperează fără rezerve, le ameninţ cu intervenţia unei unităţi de asalt a Corpului de Agenţi Speciali.

— Şi dacă-şi dau seama de cacealma?

— Tak, doar sunt agent special. Brutalizarea regimurilor planetare e misiunea noastră. Mai mult ca sigur se vor plia ca un amărât de şezlong. Vor fi atât de recunoscătoare pentru chestia cu evadarea, încât, dacă o să le cer, îşi vor pune copiii să mă lingă în cur.

L-am privit şi, în clipa următoare, am avut senzaţia că explodează o uşă şi dincolo de ea îmi văd propriul trecut de agent special. Cum stătea acolo, rânjind în lumina proiectoarelor Angier, parcă mă vedeam pe mine. Mi-am amintit de vremurile acelea. De data asta, nu apartenenţa la grup m-a copleşit, ci forţa brutală a Corpului. Bestialitatea eliberatoare ce îşi avea rădăcinile în conştiinţa faptului că eşti temut. Că se vorbeşte în şoaptă despre tine pe planetele colonizate şi că până şi pe coridoarele guvernanţilor de pe Pământ cei care jonglează cu puterea tac la auzul numelui tău. Era ca un val de adrenalină provocat de amestecul de alcool şi de tetramet. Bărbaţii

şi femeile care pur şi simplu distrugeau sau ştergeau din catastife o sută de mii de vieţi dintr-o singură mişcare puteau fi învăţaţi din nou ce e teama, instrumentul ideal fiind Corpul de Agenţi Speciali. Adică tu.

M-am silit să zâmbesc.

— Eşti pur şi simplu fermecător, Tod. Nu te-ai schimbat deloc.

— Aşa e.

Brusc, zâmbetul a încetat să mai fie silit. Am izbucnit în râs, simţind cum se eliberează ceva în mine.

— OK. Atunci spune cum procedăm, ticălosul naibii.

A ridicat din nou din sprâncene, în semn de glumă.

— De când aştept asta… Tu ştii planurile clădirii.

— Mda, dar de câţi oameni dispunem? Sper că nu vrei să-i foloseşti…

Murakami a făcut semn cu degetul mare spre *Ţeapa.*

— Pe amicii înfierbântaţi de acolo? Bineînţeles.

— Fii serios, Tod! Sunt doar o gaşcă de puşti cu minţile înceţoşate de tetramet. Haiducii îi vor face arşice.

A dat din mână, categoric.

— Trebuie să lucrăm cu uneltele pe care le avem la dispoziţie, Tak. Ştii cum e. Sunt tineri, furioşi şi mustesc de tetramet. De-abia aşteaptă să-şi verse furia pe cineva. Sigur îi vor da de furcă lui Segesvar, răstimp în care noi intrăm şi facem prăpăd.

M-am uitat la ceas.

— Vrei să acţionăm în noaptea asta?

— Mâine în zori. Trebuie s-o aşteptăm pe Aiura. Tanaseda spune că ajunge spre dimineaţă. A, mai e ceva, a adăugat el uitându-se spre cer. Vremea.

I-am urmărit privirea. Nori negri, groşi, se rostogoleau spre vest pe un cer portocaliu acolo unde lumina lui Hotei răzbătea printre ei. Daikoku se înecase demult la orizont, lucind stins. Şi tot acum am simţit o briză proaspătă dinspre Plantaţie care aducea cu ea mirosul inconfundabil al mării.

— Ce-i cu vremea?

— Se schimbă, a pufnit Murakami. Furtuna care trebuia să se potolească în Nurimono? Nici pomeneală de aşa ceva. Acum se pare că a prins forţă de la un curent din nord-vest şi mătură totul în cale. Vine peste noi.

„Ebisu-trage-cu-urechea.”

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că nu-s sigur, Tak. E doar o prognoză meteo. Dar, chiar dacă nu nimerim în epicentrul ei, de vânt puternic şi de ploaie orizontală tot nu scăpăm. Sisteme haotice când ne e lumea mai dragă.

— Asta depinde şi de cât de bine pilotează amicul tău, Vlad-tremuriciul. Ştii cum i se spune pe aici unei furtuni ca asta?

Murakami m-a privit nedumerit.

— Nu. Ghinion?

— Nu. Ebisu-trage-cu-urechea. După povestea pescarului.

— A, da.

În sudul îndepărtat, Ebisu nu e chiar Ebisu. În nordul şi în regiunile ecuatoriale ale Lumii lui Harlan, dominaţia culturii jap-amanglice face din el zeul mării, protectorul marinarilor şi, în general vorbind, o zeitate cumsecade, pe care e bine s-o ai prin preajmă. Sfântul Elmo este cooptat fără rezerve ca analog sau zeu subaltern, ca să-i atragă şi să nu-i deranjeze pe rezidenţii mai influenţaţi de creştinism. Dar în Kossuth, unde moştenirea lăsată de forţa de muncă est-europeană ce-a ajutat la edificarea Lumii lui Harlan este considerabilă, această filosofie – „Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască” – nu e împărtăşită. Ebisu apare ca o prezenţă submarină demonică, invocată pentru a speria copiii ca să se ducă la culcare mai repede, un monstru împotriva căruia, în legende, sfinţi ca Elmo trebuie să lupte pentru a-i apăra pe credincioşi.

— Ţi-aduci aminte cum se termină povestea? am întrebat eu.

— Bineînţeles. Ebisu le face o grămadă de cadouri fantastice pescarilor în semn de recunoştinţă pentru ospitalitatea lor, dar îşi uită undiţa la ei, corect?

— Corect.

— Se întoarce s-o ia şi, când să bată la uşă, aude cum pescarii râd de igiena lui personală. Mâinile îi miros a peşte, nu se spală pe dinţi, poartă haine ponosite. Ceea ce trebuia să înveţe copiii, corect?

— Corect.

— Mda, ţin minte că le spuneam toate astea lui Suki şi Markus, când erau mici, a zis Murakami privind gânditor în zare, la norii ce se adunau ameninţător. Cred că de-atunci a trecut aproape o jumătate de secol. Dacă-ţi vine să crezi…

— Termină povestea, Tod.

— Ei bine, e cam aşa. Ebisu îşi iese din fire, intră în casă, îşi înşfacă undiţa şi iese furios, toate cadourile pe care le-a lăsat se prefac în belaiarbă

putredă şi peşti morţi. Se aruncă în mare şi, luni de zile, pescarii prind un rahat. Morala – aveţi grijă de igiena personală *dar, şi mai important, copii,* nu-i vorbiţi pe oameni pe la spate.

S-a întors spre mine.

— Ce zici?

— Destul de bine după cincizeci de ani. Totuşi aici povestea e puţin diferită. Ebisu e hidos, are tentacule, cioc şi colţi, te bagă-n sperieţi, iar pescarii nu scapă doar cu spaima. Însă încearcă să şi-o stăpânească şi-i oferă ospitalitatea, lucru pe care nu trebuie să-l faci când e vorba de un demon. Ebisu le oferă tot felul de daruri, comori furate de pe navele pe care le-a scufundat, apoi pleacă. Pescarii răsuflă uşuraţi şi încep să-l vorbească de rău, cât de urât şi cât de înspăimântător este, cât de deştepţi sunt ei că s-au ales cu toate cadourile astea de la el şi, în toiul discuţiei, apare Ebisu ca să-şi ia tridentul.

— Deci nu undiţa.

— Nu, undiţa nu-i destul de ameninţătoare. În versiunea asta-i vorba despre un trident masiv, cu vârfurile ascuţite.

— Adică pescarii n-au băgat de seamă că şi l-a uitat?

— Taci şi ascultă. Ebisu îi aude cum îl ponegresc, se retrage negru de supărare şi revine sub forma unei furtuni imense ce distruge tot satul. Pescarii care nu mor înecaţi sunt traşi cu tentaculele într-un iad acvatic unde sunt supuşi unor chinuri eterne.

— Minunat!

— Da, şi cu o morală asemănătoare. Nu vorbiţi oamenii pe la spate, dar, *şi mai important,* nu vă încredeţi în zeităţile alea jegoase din nord, am spus eu şi am redevenit serios. Ultima oară când am văzut Ebisu-trage-cu-urechea eram copil. A venit dinspre mare în capătul de est al Newpestului şi a distrus aşezările de-a lungul Plantaţiei pe kilometri întregi. A ucis o sută de oameni într-o clipită. A scufundat jumătate dintre cargoboturile cu belaiarbă din portul interior înainte să poată fi scoase de-acolo. Vântul a luat cu el skimmerele uşoare şi le-a trântit pe străzi până în Parcul Harlan. În zona asta, Ebisu înseamnă nenorocire.

— Sigur, pentru cel care-şi plimba câinele prin Parcul Harlan nici nu putea să însemne altceva.

— Vorbesc serios, Tod. Dacă furtuna asta chiar vine şi amicul tău Vlad, care dă pe dinafară de tetramet, nu ţine bine cârma, aproape sigur ne răsturnăm şi respirăm belaiarbă înainte s-ajungem în preajma lui Segesvar.

Murakami s-a încruntat uşor.

— De Vlad lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Tu concentrează-te pe un plan de asalt care să reuşească.

Am încuviinţat din cap.

— S-a făcut. Un plan de asalt asupra unei fortăreţe a haiducilor, în emisfera sudică, cu nişte mucoşi plini de tetramet drept trupă de şoc şi o furtună devastatoare ce ne va ajuta să acostăm fără să ne vadă nimeni. Până în zori. Sigur. E floare la ureche.

Murakami s-a încruntat din nou, apoi a izbucnit în râs.

— Dacă o iei aşa, să ştii că de-abia aştept, a zis el, după care m-a bătut pe umăr şi s-a îndreptat spre hoverloaderul-pirat, adăugând, fără să se întoarcă spre mine: Mă duc să discut cu Vlad. Va rămâne în anale, Tak. O să vezi. Simt eu. Intuiţie de agent special.

— Bine, bine.

Dinspre orizont s-a auzit un tunet ce părea că încearcă să scape din strânsoarea norilor de deasupra şi a uscatului de dedesubt.

Ebisu, întors după trident, strâmbând din nas la ceea ce tocmai auzise.

Capitolul 45

În momentul în care *Ţeapa* s-a desprins de mal şi a pornit să brăzdeze Plantaţia cu toată viteza, zorii arătau ca un cearşaf cenuşiu, spălat bine, aruncat peste masa întunecată, ameninţătoare, a frontului atmosferic. Nava se scutura din toate încheieturile, părând că mai are puţin şi se face bucăţele, însă, pe măsură ce pătrundeam în furtună, zgomotul pălea în şuierul vântului şi în răpăitul metalic al ploii pe flancurile blindate. Ştergătoarele electronice, de mare putere, se chinuiau să cureţe geamurile cabinei de comandă. În jurul nostru desluşeam, totuşi, valuri înalte în apele de obicei calme ale Plantaţiei. Ebisu-trage-cu-urechea era la înălţimea aşteptărilor.

— Exact ca în Kasengo, a rânjit Murakami în timp ce se strecura pe uşa ce dădea spre puntea de observare.

Hainele îi erau îmbibate de apă. În spatele lui, vântul urla, trăgea de canatul uşii şi încerca să intre după el. Murakami s-a împotrivit cu toată forţa de care era în stare şi, în cele din urmă, a reuşit să închidă uşa. Blocarea automată în caz de furtună s-a activat cu un pocnet strident.

— Vizibilitatea e aproape de zero. Băieţii nici n-o să-şi dea seama ce i-a lovit.

— Atunci nu va mai fi exact ca în Kasengo, am remarcat eu, iritat, simţind cum mă ustură ochii de atâta nesomn. Cei de acolo ne aşteptau.

— Mda, aşa-i, a replicat el ştergându-şi părul cu ambele mâini, apoi scuturându-şi pe podea degetele pline de apă. Dar tot le-am venit de hac.

— Atenţie la valul ăla! i-a strigat Vlad cârmaciului, pe un ton neobişnuit, autoritar, cum nu-l mai auzisem, şi fără să se agite atât de mult. Mergem cu vântul în spate, nu împotriva lui. Drept înainte.

— Drept înainte.

Puntea hoverloaderului tremura sub picioarele noastre. Ploaia se înteţea, bătând şi mai furios pe acoperiş şi în geamuri odată cu schimbarea direcţiei de înaintare.

— Bravo! a spus Vlad senin. Ţine-o aşa.

Am mai rămas o vreme pe puntea de comandă, apoi i-am făcut semn lui Murakami şi am coborât la cabine. M-am îndreptat spre pupa, sprijinindu-mă de pereţi ca să nu cad în momentele în care vasul îşi pierdea stabilitatea. O dată sau de două ori, membri ai echipajului au trecut pe lângă mine,

mergând foarte siguri pe ei prin spaţiul acela foarte îngust. Aerul era înăbuşitor şi lipicios. După ce am trecut de câteva cabine, am aruncat o privire pe o uşă deschisă şi am văzut-o pe una dintre tinerele din gaşca lui Vlad, goală până la brâu şi aplecată peste nişte obiecte nefamiliare mie, aşezate pe podea. Sâni mari, bine proporţionaţi, pielea strălucind de sudoare sub lumina albă, puternică, părul tuns scurt, umed pe ceafă. Tânăra şi-a dat seama de prezenţa mea şi s-a îndreptat de spate. S-a rezemat cu o mână de perete, şi-a acoperit sânii cu celălalt braţ şi m-a privit cu o duşmănie pe care am pus-o pe seama efectelor tetrametului sau a nervozităţii de dinainte de luptă.

— Ai vreo problemă, amice?

Am clătinat din cap.

— Scuze, mă gândeam la cu totul altceva.

— Zău? Atunci să-ţi văd mersul.

Uşa cabinei s-a închis scurt. Am oftat.

„Mi se pare corect.”

Jad părea la fel de tensionată, dar era îmbrăcată complet. Şedea pe patul de sus din cabina pe care o primiserăm, cu blasterul descărcat aşezat lângă un picior. În mâini ţinea jumătăţile lucioase ale unui pistol cu încărcătură solidă pe care nu-mi aminteam să-l fi văzut la ea.

M-am întins pe patul de jos.

— Ce-ai acolo?

— Un Kalaşnikov electromagnetic. Mi l-a împrumutat unul dintre tipii de pe coridor.

— Ţi-ai şi făcut prieteni… am remarcat eu, imediat atins de tristeţe. Poate era ceva legat de feromonii gemeni emanaţi de corpurile Eishundo. Mă întreb de unde l-a furat, am adăugat.

— Cine spune că-i furat?

— Eu. Tipii ăştia sunt piraţi. Am întins o mână spre ea. Dă-mi-l să mă uit la el.

A asamblat arma şi a lăsat-o să-mi cadă în palmă. Am privit cu atenţie şi am încuviinţat din cap. Gama EM Kal devenise celebră pe toate planetele colonizate, pistolul silenţios ideal, iar acesta era un model ultrasofisticat. Am scos un mormăit şi i l-am înapoiat.

— Mda. Cel puţin şapte sute de dolari Naţiunile Unite. Niciun pirat, oricât tetramet ar avea la bord, n-ar da atâţia bani pe o armă silenţioasă. A şterpelit-o de undeva. Probabil că i-a făcut şi felul proprietarului. Îţi

recomand să fii atentă cu cine te-nsoţeşti.

— Dar vesel mai eşti în dimineaţa asta. N-ai dormit *deloc?*

— În sforăiturile tale? Tu ce crezi?

N-am primit niciun răspuns. Am scos un nou mormăit şi m-am lăsat în voia amintirilor stârnite de Murakami. Kasengo, un orăşel-port obişnuit, în emisfera sudică slab colonizată de pe Lumea lui Nkrumah, gazdă nu de mult a unei garnizoane alcătuite din trupe guvernamentale, trimise pe fondul înrăutăţirii climatului politic şi a relaţiilor cu Protectoratul. Din motive cel mai bine cunoscute de localnici, Kasengo deţinea o capacitate de hipercast cu rază interstelară, guvernul de pe Lumea lui Nkrumah temându-se că armata Naţiunilor Unite ar putea avea acces la aşa ceva.

Şi pe bună dreptate.

În ultimele şase luni, ocupaserăm în linişte staţiile hipercast de pe tot globul, când toată lumea susţinea că diplomaţia reprezenta totuşi o opţiune viabilă. Când comandamentul Corpului de Agenţi Speciali ordonase atacul asupra lui Kasengo, eram la fel de familiarizaţi cu Lumea lui Nkrumah ca toţi cei o sută de milioane de colonişti la a cincea generaţie. În timp ce echipele noastre infiltrate în rândul populaţiei provocau tulburări de stradă în oraşele din nord, eu şi Murakami am dispărut în sud, cu un mic comando tactic. Planul era să neutralizăm garnizoana în timpul nopţii şi, a doua zi dimineaţa, să punem stăpânire pe instalaţiile needlecast. Dar avusese loc o scurgere de informaţii, fiindcă la sosirea noastră staţia hipercast era apărată până-n dinţi.

Nu mai era timp pentru alte planuri. Informaţia care alertase garnizoana din Kasengo avusese probabil ca efect şi chemarea altor trupe. În toiul unei furtuni însoţite de o ploaie torenţială rece, am atacat staţia în costume de camuflaj şi capsule gravitaţionale, umplând cerul de artificii ca să dăm impresia că suntem un detaşament întreg. Garnizoana era alcătuită în mare parte din tineri recruţi şi din câţiva subofiţeri în vârstă. După zece minute de luptă, băieţii au bătut în retragere de parcă şi-ar fi ieşit din minţi. I-am urmărit, i-am izolat şi i-am capturat. Unii au murit opunând rezistenţă, însă pe cei mai mulţi i-am făcut prizonieri şi i-am întemniţat.

Ulterior, le-am folosit corpurile ca să întrupăm primul val de agenţi speciali antrenaţi pentru ofensive de anvergură.

Am închis ochii.

— Micky?

Vocea lui Jad din patul de sus.

— Takeshi.

— În fine… Să rămânem la Micky.

— OK.

— Ce zici, labagiul ăla de Anton va fi şi el acolo?

M-am străduit să deschid ochii.

— Nu ştiu. S-ar putea. Tanaseda aşa crede. Kovacs se pare că-l foloseşte în continuare, poate ca manta de vreme rea. Dacă nu ştie la ce să se-aştepte de la Sylvie sau de la ceea ce are în ea, e convenabil să mai ai la dispoziţie un cap-de-comandă.

— Mda, e logic, a zis ea făcând o pauză, adăugând apoi în timp ce mi se închideau iar ochii: Nu te deranjează să vorbeşti despre tine aşa? Ştiind că el este acolo?

— Bineînţeles că mă deranjează, am replicat căscând cât puteam de tare. Dar ideea e c-o să-l omor pe căcănarul ăla mic.

Tăcere. Mi-am lăsat ochii să tragă obloanele.

— Micky…

— *Ce mai e?*

— Dacă Anton e acolo…

Am deschis ochii spre patul de deasupra mea.

— Continuă.

— Dacă e acolo, îl vreau eu. Poţi să-l împuşti, să-i rupi picioarele, ce vrei tu. Dar vreau să fie al meu.

— De acord.

— Vorbesc serios, Micky.

— Şi eu, am mormăit lăsând capul pe pernă sub greutatea somnului amânat de-atâtea ori. Omoară pe cine vrei, Jad.

Omoară pe cine vrei.

Asta ar fi putut fi deviza incursiunii noastre.

Am ajuns la fermă fără nicio problemă. Avertizoarele, bruiate de noi, ne-au semnalat prezenţa prea târziu pentru ca Segesvar să-şi folosească armele cu rază mare de acţiune. Cârmaciul lui Vlad a urmat un vector ce părea dictat de furtună, dar care era, de fapt, un viraj executat în mare viteză. Până să-şi dea haiducii seama ce se întâmplă, *Ţeapa* s-a abătut asupra lor. Imposibil de oprit, a trecut prin cuştile panterelor, a sfărâmat barierele şi vechile pontoane de lemn ale staţiei de balotare iniţiale, a rupt platelajul, a demolat ce mai rămăsese din ziduri, împingând cu botul său armat grămada

tot mai mare de resturi.

Să ştiţi că n-avem cum s-o facem la modul subtil, le spusesem lui Murakami şi Vlad cu o noapte în urmă. Vlad se entuziasmase stimulat de tetramet.

În cele din urmă, *Ţeapa* s-a oprit zăngănind în mijlocul modulelor de buncăre aproape acoperite de apă. Punţile erau înclinate mult spre dreapta, iar la nivelul calei, când trapele s-au deschis brusc, părând că explodează, vreo zece sirene au anunţat coliziunea, asurzindu-mă cu vaietul lor. Rampele de abordaj s-au lăsat brusc, cablurile din vârf răsucindu-se şi înfigându-se în centon ca să stabilizeze nava. Dincolo de pereţii carenei am auzit, înfundat, uruitul graiferelor care-şi făceau şi ele treaba. *Ţeapa* se proptea bine în sol.

Era un sistem proiectat doar pentru cazuri de forţă majoră, însă piraţii îl adaptaseră din toate punctele de vedere la un atac rapid, la abordaj şi la bombardarea unor ţinte. Numai inteligenţa artificială ce acţiona totul nu fusese informată, motiv pentru care considera că nava se află în pericol.

Vremea ne-a luat în primire de cum am păşit pe rampă. Ploaia şi vântul s-au repezit la mine, m-au plesnit peste faţă, m-au împins din direcţii neaşteptate. Echipa de asalt a lui Vlad a pornit la luptă urlând. I-am aruncat o privire lui Murakami şi am luat-o pe urmele lui. Poate că asta era şi ideea – cu nava blocată de tot ce dărâmase chiar ea, întoarcerea însemna victorie sau moarte.

Schimbul de focuri a început în lumina cenuşie a furtunii. Şuierul armelor cu laser, bubuitul şi lătratul armelor cu glonţ. Razele albăstreau şi îngălbeneau ceaţa. Tunetul îndepărtat şi fulgerul păreau să le răspundă. Cineva a ţipat de durere şi a căzut undeva în faţa mea. Am părăsit capătul rampei, am alunecat pe un modul de buncăr, mi-am recăpătat echilibrul datorită corpului Eishundo şi am sărit în balta tulbure dintre module, apoi pe movila de lângă ea. Vederea periferică îmi spunea că mă aflam într-un vârf de săgeată, cu Jad în stânga şi Murakami în dreapta, înarmat cu o carabină cu plasmă.

Mi-am acţionat senzorii neurochimici şi am zărit o scară de mentenanţă, la baza căreia trei dintre piraţii lui Vlad erau blocaţi de tirul haiducilor de pe chei. Cadavrul unui camarad plutea lângă cel mai apropiat modul, aburii ieşindu-i din faţă şi din piept, unde îl arsese blasterul.

M-am aruncat spre scară.

— Jad!

— Da! Fugi!

Parcă eram din nou în Zona Nesalubrizată. Rămăşiţe ale sincronizării slipine, poate afinitatea dintre gemeni, prin grija corpurilor Eishundo. Am sprintat cât m-au ţinut puterile. În spatele meu am auzit blasterul cu dispersie – un vaier malefic a străbătut ploaia şi capătul docului a explodat în mii de bucăţi. Alte ţipete de durere. Am ajuns la scară cam în aceeaşi clipă în care piraţii îşi dădeau seama că se pot mişca. Am urcat rapid, cu Rapsodia la îndemână.

Ajuns în vârf, am văzut cadavre, sfârtecate şi însângerate. Unul dintre oamenii lui Segesvar, rănit, dar încă ţinându-se pe picioare, s-a repezit la mine cu un cuţit. Am făcut un pas lateral, i-am prins ca într-un cleşte braţul înarmat şi i-am făcut vânt în gol. Un urlet scurt, pierdut în furtună.

M-am ghemuit şi am privit în jur, cu mâna pe armă, căznindu-mă să văd cât mai departe. Ceilalţi urcau după mine. Picăturile de ploaie cădeau cu putere, producând mici gheizere pe suprafaţa de centon.

Docul era pustiu.

Murakami m-a bătut pe umeri.

— Deloc rău pentru unul retras din branşă.

Am pufnit arogant.

— Cineva trebuie să v-arate cum să acţionaţi. Haideţi, pe-aici!

Am traversat cu paşi mari docul, am găsit intrarea de care aveam nevoie şi ne-am strecurat înăuntru, unul câte unul. Scăpaţi brusc de furtuna dezlănţuită, într-o linişte aproape totală. Am rămas pe loc, apa şiroind de pe noi pe podeaua unui coridor scurt, flancat de uşi familiare, masive, din metal, cu hublouri. Un tunet prelung a spart tăcerea. M-am uitat prin hubloul unei uşi ca să fiu sigur că nu-i niciun pericol şi am văzut o încăpere cu dulapuri metalice. Camera frigorifică pentru hrana panterelor şi, din când în când, pentru cadavrele duşmanilor lui Segesvar. În capătul coridorului, o scară îngustă cobora într-o unitate rudimentară de reîntrupare şi un cabinet veterinar pentru pantere.

Am făcut semn spre trepte.

— Pe-acolo. Coborâm trei niveluri şi ajungem în complexul buncărelor.

Piraţii au luat-o înainte, gălăgioşi şi entuziaşti. Fiind drogaţi, nu-i deranja că trebuiseră să urce după mine. Altfel mi-ar fi fost greu să-i conving să mă urmeze. Tinerii au coborât în fugă treptele şi au nimerit într-o ambuscadă.

Fugeam pe scări, cu maximă precauţie, când am simţit cum suflul blasterelor îmi pârleşte faţa şi mâinile. O cacofonie de ţipete gâtuite în timp

ce piraţii se transformau în torţe umane. Unul dintre ei a izbutit să facă trei paşi înapoi din infernul acela, cu braţele ca nişte aripi în flăcări îndreptate, implorator, spre noi. Când s-a prăbuşit, fumegând, pe treptele de oţel, ajunsese la mai puţin de un metru de mine.

Murakami a aruncat o grenadă cu ultravibraţii ce a ricoşat o singură dată, metalic, înainte de explozie. În spaţiul acela strâmt, aproape că ne-a asurzit. Ne-am acoperit urechile la unison. Nu ştiu dacă cineva de acolo a avut timp să strige, morţile lor fiind inaudibile.

La o secundă după ce s-a făcut linişte, Murakami a tras cu arma cu plasmă. Nicio reacţie. M-am furişat pe lângă cadavrele înnegrite, tot mai reci acum, ale piraţilor, aproape înecat de mirosul greu. Am aruncat o privire dincolo de ce mai rămăsese din piratul care fusese lovit în plin şi am văzut un coridor pustiu. Pereţii, podeaua şi tavanul, alb-gălbui, luceau în lumina puternică venită din tuburile de iluminiu. Aproape de baza scării, numai bălţi de sânge şi bucăţi de ţesuturi.

— Liber.

Am păşit cu grijă, îndreptându-ne spre locul în care erau grupate buncărele. Tanaseda nu ştia exact unde se aflau prizonierii – haiducii deveneau agitaţi când venea vorba ca yakuza să calce în Kossuth. Nesigur în noul lui rol de şantajist ratat căruia îi pare rău, Tanaseda insistase, totuşi, să fie primit în speranţa că va afla de la mine, prin tortură sau ameninţări, unde se afla memoria lui Yukio Hirayasu, pentru ca astfel să-şi mai spele din ruşine, cel puţin în faţa colegilor lui. Dintr-un motiv mai greu de înţeles, Aiura Harlan-Tsuruoka fusese de acord şi, până la urmă, tocmai presiunea exercitată asupra lui Segesvar dusese la cooperarea diplomatică dintre yakuza şi haiduci. Tanaseda fusese întâmpinat cu tot fastul chiar de Segesvar, care-i spusese fără ocolişuri că cel mai bine era să tragă la un hotel din Newpest sau din Sourcetown, să nu vină la fermă fără a fi invitat şi să-şi ţină oamenii aproape. Cu siguranţă nu făcuse un tur al fermei.

În tot complexul acela exista un singur loc sigur pentru oamenii a căror moarte nu era încă necesară. Îl văzusem de câteva ori în vizitele mele precedente, odată chiar fusesem martorul încarcerării unui narcoman şi cartofor pe care Segesvar încă nu hotărâse cum să-l transforme într-un exemplu. Dacă voiai să închizi un om la ferma aia, îl vârai într-un loc de unde nici măcar un monstru nu putea să scape. Îl încuiai în celula unei pantere.

Ne-am oprit la o intersecţie unde sistemele de aerisire se căscau deasupra

noastră. Prin conducte, ajungeau vag până la noi zgomotele unei lupte. Am arătat spre stânga murmurând:

— Acolo jos. Cuştile panterelor sunt toate pe dreapta, după următorul colţ, şi se deschid spre tunelurile ce duc la ţarcuri. Segesvar a adaptat câteva pentru oameni. Trebuie să fie în una dintre ele.

— OK.

Am grăbit pasul, am făcut la dreapta şi am auzit imediat cum una dintre uşile celulelor culisează în podea. Zgomot de paşi şi voci ridicate. Segesvar şi Aiura, plus o voce pe care o mai auzisem, dar n-o recunoşteam. Mi-am stăpânit chiotul de bucurie, m-am lipit de perete şi le-am făcut semn lui Jad şi Murakami să se dea înapoi.

Aiura, fierbând de furie:

— …chiar crezi că mă las *impresionată* de aşa ceva?

— Nu mă lua cu frecţii din astea, se răstea Segesvar. Ăsta-i nenorocitul ăla de yakuza cu ochii oblici pe care-ai insistat să-l primesc aici. Ţi-am spus că…

— Dar, Segesvar-san, eu nu cred…

— Nu-mi mai spune-aşa. Suntem în Kossuth, nu în degeneratul ăla de nord. Arată puţină sensibilitate culturală, ce naiba! Anton, eşti sigur că n-a pătruns nimeni aici?

În sfârşit, şi a treia voce. Capul-de-comandă, înalt, cu tunsoarea fantezistă, din Drava. Câinele de atac al lui Kovacs II.

— Absolut. E o zonă strict…

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Intenţia mea fusese să mai aştept câteva secunde. Să iasă pe coridorul spaţios, puternic luminat, apoi să sar asupra lor. Dar…

Jad s-a repezit pe lângă mine ca un cablu de trauler scăpat de sub control. Vocea ei părea că se izbeşte de toţi pereţii complexului.

— *Anton, jigodia dracului!*

M-am dezlipit de perete ca să-i ameninţ cu Rapsodia.

Prea târziu.

Într-o fracţiune de secundă, i-am văzut pe toţi trei, uluiţi. Segesvar s-a uitat spre mine şi a tresărit. Jad se oprise, cu blasterul la şold, îndreptat spre ei. Anton a reacţionat cu viteza unui Anihilator. A înşfăcat-o de umeri pe Aiura Harlan-Tsuruoka şi a împins-o în faţa lui, acţionând blasterul. Şefa securităţii lui Harlan a urlat…

…şi s-a făcut bucăţi de la umeri până în talie când gloanţele

monomoleculare au pătruns prin ea. Explozia de sânge şi de ţesuturi m-a împroşcat din cap până-n picioare, orbindu-mă…

Până să mă şterg la ochi, cei doi au dispărut în celula din care ieşiseră şi prin tunelul de dincolo. Ce mai rămăsese din Aiura zăcea pe podea, doar trei bucăţi mari şi bălţi de sânge.

— Jad, *ce dracu' te-a apucat?* am urlat.

— Ţi-am spus că-i al meu, mi-a răspuns ştergându-se pe faţă şi mânjindu-se de sânge.

Am încercat să mă calmez. Am arătat carnajul de la picioarele noastre.

— *Nu* l-ai nimerit, Jad. A scăpat. Calmul mă părăsea, făcând loc, neputincios, unei furii ce mă făcea să văd negru în faţa ochilor. *Cum de-ai putut să fii atât de proastă? A scăpat!*

— *Atunci o să-l prind!*

— Nu, trebuie să…

Dar Jad pornise deja, cu paşi mari, de Anihilator, prin tunel.

— Bravo, Tak! a spus Murakami sardonic. Aşa autoritate mai zic şi eu.

— Tacă-ţi gura, Tod! Caută sala monitoarelor şi vezi ce-i în celule. Sigur sunt toţi aici. Mă întorc cât pot de repede.

Alergam deja după Jad, după Segesvar.

După ceva.

Capitolul 46

Tunelul se termina într-o arenă pentru luptele de pantere. Cu pereţii înclinaţi, abrupţi, din centon, înalţi de zece metri şi zgâriaţi până la jumătate de panterele care, de zeci de ani, se chinuiau să iasă de-acolo. De jur-împrejur, un spaţiu îngrădit pentru spectatori, deschis spre un cer acoperit de nori verzui ce se deplasau ca atinşi de streche. Ploua prea tare ca să priveşti în sus. Noroi gros de treizeci de centimetri pe fundul gropii, transformat acum într-o baltă de ploaia torenţială. Canalele de scurgere din pereţi nu mai făceau faţă.

Am mijit ochii prin stropii deşi de apă ce-mi cădeau pe faţă şi am zărit-o pe Jad la jumătatea scării de mentenanţă fixate într-un colţ al arenei. Am urlat la ea, încercând să acopăr vuietul furtunii.

— *Jad! Aşteaptă!*

S-a oprit, agăţată de o treaptă, cu blasterul îndreptat în jos, apoi a fluturat dintr-o mână şi a continuat să urce.

Am înjurat, mi-am prins bine Rapsodia şi am urmat-o. Ploaia cădea în cascadă pe pereţi şi bătea darabana pe capul meu. Mi s-a părut că aud un blaster, undeva deasupra.

Când am ajuns sus, am simţit cum mă apucă cineva de încheietura mâinii. Am tresărit şi, ridicând ochii, am văzut-o pe Jad.

— Rămâi pe loc, mi-a şoptit ea. Ăia doi simt aici.

Precaut, am ridicat încet capul şi am privit şirul de rampe şi de galerii pentru spectatori ce făceau legătura între arene. Perdelele groase de ploaie îmi înceţoşau vederea. La peste zece metri vedeam doar o pată cenuşie, la douăzeci nu mai vedeam nimic. Undeva, de cealaltă parte a fermei, auzeam schimburi intense de focuri, aici însă era doar furtuna. Văzându-mă cum privesc în jur, Jad, care stătea întinsă pe burtă la marginea gropii, s-a târât spre mine.

— S-au despărţit, mi-a zis ea la ureche. Anton a luat-o spre locul de acostare, în partea cealaltă. Caută probabil un vas cu care s-o şteargă sau poate pe celălalt eu al tău, ca să ne ţină piept împreună. Al doilea s-a retras printre cuşti şi cred că vrea să lupte. Adineauri a tras în mine.

— OK. Ia-te după Anton, iar eu mă îngrijesc de Segesvar. Te acopăr când porneşti.

— S-a făcut.

Am prins-o de umăr când s-a întors cu faţa în sus şi am tras-o spre mine.

— Jad, ai mare grijă! Dacă dai de celălalt eu…

Şi-a dezvelit dinţii într-un zâmbet larg, acoperit imediat de ploaie.

— Îi fac felul fără să te coste nimic.

Am urcat lângă ea, am scos blasterul şi l-am programat pe dispersie compactă şi bătaie maximă. M-am ghemuit cât mai aproape de sol.

— Atenţie!

Am văzut-o încordându-se.

— Acum!

A luat-o la fugă de-a lungul balustradei, spre o rampă de legătură, apoi a dispărut în ceaţă. Din dreapta, un glonţ de blaster a străpuns perdeaua de apă. Am tras şi eu, din reflex, dar parcă nu îndeajuns de aproape. Între patruzeci şi cincizeci de metri spusese armurierul din Tekitomura, dar cel mai bine era să vezi în cine tragi.

Aşa că…

M-am ridicat în picioare şi am urlat cât m-au ţinut plămânii.

— Hei, Rad! M-auzi? Vin să te-omor!

Niciun răspuns. Şi niciun foc de blaster. Am înaintat cu precauţie, pe lângă galeria din jurul gropii, încercând să ghicesc poziţia lui Segesvar.

Locurile de luptă arătau ca nişte arene ovale săpate direct în nisipul de pe fundul Plantaţiei, cu aproximativ un metru sub nivelul apei. Erau nouă la număr, una lângă alta în şiruri de câte trei, despărţite de pereţi groşi, din centon, cu galerii interconectate deasupra, unde spectatorii stăteau în picioare, lângă balustradă, şi priveau în jos cum panterele se sfârtecau reciproc la o distanţă sigură. Rampele din plasă de sârmă de oţel amplasate în jurul fiecărei arene ofereau un spaţiu în plus când luptele atrăgeau mai mulţi spectatori decât de obicei. De câteva ori văzusem galeriile ticsite, câte cinci spectatori unul în spatele celuilalt, şi rampele de legătură gemând sub greutatea celor curioşi să vadă moartea la ea acasă.

Structura de stup a celor nouă arene se înălţa la vreo cinci metri din apa puţin adâncă a Plantaţiei şi, pe o parte, se mărginea cu bulele joase ale complexului de buncăre. În acest capăt al arenelor şi traversate de alte rampe de serviciu se înşiruiau cuşti mai mici, în care erau hrănite panterele, şi piste dreptunghiulare, pe care erau plimbate animalele şi în care *Ţeapa* intrase cu toată forţa în drumul ei spre fermă. Din câte-mi dădeam seama, Segesvar trăsese chiar din dreptul acestui talmeş-balmeş.

— *Mă auzi, Rad, căcat cu ochi?*

Blasterul a trosnit din nou şi raza a trecut la un fir de aţă de mine. M-am întins pe centon, direct într-o baltă.

— Ai înaintat suficient, Tak! l-am auzit pe Segesvar strigând.

— Cum vrei! Oricum mai avem puţin şi vă curăţăm pe toţi.

— Zău? N-ai prea multă încredere în tine, este? Să ştii că el e pe docul nou acum. Îi căpăceşte pe amicii tăi piraţi. Ori îi îneacă în Plantaţie, ori îi dă de mâncare la pantere. Ascultă.

Am ciulit urechile şi am desluşit zgomotele luptei. Trosnetul blasterelor şi, din când în când, urlete de durere. Nu înţelegeam de partea cui înclina balanţa, dar presimţirile legate de Vlad şi de echipajul lui îmbibat de tetramet păreau să se adeverească. Am făcut o grimasă.

— Văd că te-a fermecat şi pe tine! Ce s-a-ntâmplat? Aţi petrecut ceva timp împreună la sala de forţă? I-aţi dat un simultan curvei preferate?

— Du-te-n mă-ta, Kovacs! Cel puţin el ştie *cum* să se distreze.

Vocea lui părea aproape, chiar şi în vuietul din jur. M-am ridicat puţin şi am început să mă târăsc de-a lungul galeriei. Tot mai aproape.

— Aha. D-asta m-ai vândut?

— Nu te-am vândut deloc, a răspuns el râzând scrâşnit, ca vinciul unui trauler. Te-am dat la schimb cu o versiune mai tânără a ta. Am de gând să-mi achit datoria faţă de el, nu de tine. Fiindcă băiatul *ăsta* încă-şi aduce aminte de unde vine.

Mai aproape. Acoperă câte un metru odată prin ploaia care bate ca un ciocan şi apa de trei centimetri de pe rampă. Îndepărtează-te de o groapă, treci pe lângă următoarea. Nu te ridica prea mult. Nu lăsa ca ura şi furia să te ridice în picioare. Încearcă să-l faci pe el să greşească.

— Îşi mai aduce aminte cum te văicăreai şi te târâi pe o străduţă cu coapsa despicată, Rad? Îşi aminteşte asta?

— Da. Ştii… a zis Segesvar cu o voce tot mai ascuţită, probabil iritat de întrebarea mea. *Nu aduce tot timpul vorba despre asta. Şi nu profită de ea ca să mă mulgă de finanţe.*

Mai aproape. Mi-am subţiat şi eu vocea, amuzat.

— Da? Şi ţi-a făcut lipeala cu Primele Familii. Pentru că, până la urmă, aici ai vrut s-ajungi, nu? Te-ai vândut unor lepre de aristocraţi, Rad. La fel ca yakuza, băga-i-aş în mă-sa! Mai e puţin şi te muţi în Millsport.

— *Hai sictir, Kovacs!*

Furia i s-a materializat într-o nouă rafală de blaster, dar mult prea departe de mine. Am rânjit şi am trecut Rapsodia pe dispersie maximă. M-am

ridicat în genunchi şi am acţionat sistemul neurochimic.

— Zici că *eu* sunt cel care a uitat de unde vine? Să fim serioşi, Rad! Parcă te văd purtând un corp cu ochii oblici.

Suficient de aproape.

— *Hei, ce…*

Am sărit în picioare şi m-am repezit spre el. Ghidat de vocea lui, ajutat de vederea amplificată de senzorii neurochimici. L-am zărit în capătul celălalt al unei cuşti, stând ghemuit, apărat oarecum de plasa din oţel a unei rampe de legătură. Am tras repede în timp ce dădeam ocol gropii şi Rapsodia a început să scuipe gloanţe monomoleculare. N-aveam timp să ţintesc bine, speram doar că…

A icnit şi s-a clătinat, prinzându-se de un braţ. Am simţit o bucurie animalică şi am schiţat un rânjet pe măsură. Am tras din nou, dar n-am văzut dacă s-a prăbuşit ori s-a ascuns. Am sărit peste balustrada dintre galeria pe care mă aflam şi cuşca de dincolo. Cât pe ce să mă împiedic. Mi-am recăpătat echilibrul şi, într-o fracţiune de secundă, m-am hotărât. N-aveam cum să ajung la el alergând pe zid. Dacă mai era în viaţă, avea timp să se ridice în picioare şi să mă prăjească bine. Rampa era dreaptă, vreo şase metri pe deasupra cuştii. Am luat-o la fugă.

Metalul de sub picioare se îndoia ameninţător.

De jos, din cuşcă, am auzit cum sare şi mârâie ceva. Răsuflarea puturoasă, de carne putredă, a panterei mi-a mutat nasul din loc.

Mai târziu am înţeles ce se întâmplase: cuşca în care era hrănită pantera fusese lovită din lateral de *Ţeapă,* iar centonul din partea aceea, unde aştepta Segesvar, crăpase. Capătul rampei atârna acum doar de bolţurile desprinse pe jumătate. Şi, în urma unui impact asemănător în altă parte a complexului, una dintre pantere scăpase din cuşcă.

Mai aveam doi metri până la capătul rampei când bolţurile s-au desprins de tot. Reflexul Eishundo m-a făcut să mă arunc înainte. Am dat drumul Rapsodiei şi m-am prins de marginea cuştii cu ambele mâini. Rampa a căzut de sub mine. Palmele mi s-au lipit de centonul udat de ploaie. O mână îmi aluneca, totuşi priza specială din cealaltă rezista. Undeva, sub mine, pantera zgâria rampa căzută scoţând scântei, apoi s-a retras cu un urlet ascuţit. M-am chinuit să mă prind cu cealaltă mână.

Deasupra cuştii am văzut capul lui Segesvar. Deşi era palid la faţă, iar mâneca dreaptă a hainei îi mustea a sânge, zâmbea cu toată gura.

— Măi să fie! a zis el aproape relaxat. Vechiul meu amic, Takeshi

Kovacs, cel mai drept dintre drepţi.

Am încercat să mă ridic. Am reuşit să mă agăţ cu un călcâi de marginea cuştii. Segesvar m-a văzut şi s-a apropiat şchiopătând.

— Să nu exagerăm, a spus şi mi-a tras un şut în picior.

Am rămas suspendat din nou, abia ţinându-mă să nu cad. Segesvar m-a privit lung, după care s-a uitat înspre arene şi a dat din cap, uşor satisfăcut. Ploaia cădea la fel de apăsat peste noi.

— Măcar o dată să te privesc şi eu de sus.

— *Mai du-te-n mă-ta!* am replicat eu gâfâind.

— Ştii, pantera de acolo ar putea fi chiar unul dintre preoţii tăi. Culmea ironiei, nu crezi?

— Hai, Rad, fă-ţi numărul până la capăt! Eşti o jigodie şi jumătate şi nimic din ceea ce faci aici nu va dovedi contrarul.

— Aşa, Takeshi. Dă-i înainte cu morala, a zis el schimonosindu-se la faţă şi, preţ de o clipă, am crezut că mă va călca pe ambele mâini. Cum faci de obicei. *A, Radul e un răufăcător, Radul nu se poate descurca singur, i-am şi salvat viaţa odată.* Faci asta de când mi-ai suflat-o pe Yvonna… Nu schimbi deloc placa?

L-am privit fără să înţeleg la ce se referă, aproape uitând că puteam să cad dintr-o clipă într-alta.

— Ce dracu’ tot vorbeşti? am întrebat scuipând apa din gură.

— Ştii foarte bine. În crâşma lui Watanabe, în vara aia, Yvonna Vasarely, fata cu ochii verzi.

Brusc, mi-am adus aminte. Reciful lui Hirata, tipa cu picioare lungi, deasupra mea. Corpul ei ud, cu gust de sare de mare, în costumul de scafandru.

„Ţine-te bine”

— Credeam… am spus eu nedumerit. Credeam că o cheamă Eva.

— Deci recunoşti!

Cuvintele au ţâşnit din el ca puroiul dintr-o bubă spartă, ca otrava ţinută prea mult în sticluţă. Avea chipul descompus de furie.

— Te-a *durut în cur* de ea. Pentru tine a fost doar o tipă căreia i-ai tras-o şi-ai uitat-o.

Trecutul s-a abătut asupra mea ca un val uriaş. Corpul Eishundo a preluat controlul în timp ce atârnam într-un tunel luminat de imagini caleidoscopice din vara aceea. O masă în faţa crâşmei lui Watanabe. Zăpuşeala apăsătoare şi cerul plumburiu. Briza anemică dinspre Plantaţie, prea slabă ca să mişte

clopoţeii de vânt. Pielea mărgelată de sudoare. Priviri languroase, râsete şi mirosul acru de cânepă de mare. Fata cu ochii verzi.

— Au trecut două sute de ani, Rad. Tu nici nu schimbai o *vorbă* cu ea. Trăgeai metamfetamină pe nas din decolteul Malgazortei Bukovski, ca de obicei.

— Nu ştiam cum s-o abordez. Era… s-a oprit el privind în sus. *Am ţinut mult la ea, cretinul dracului!*

La început n-am ştiut ce vrea să iasă din mine. Poate o tuse din cauza apei pe care o înghiţeam de fiecare dată când deschideam gura. Părea un suspin, ceva ce se rupea în mine. Şi tot urca, zbătându-se să scape.

Dar nu.

Pur şi simplu îmi venea să râd.

Am izbucnit în râs după ce-am scuipat prima gură de apă, ca un cocoloş cald care se cuibărise prea mult în piept. A ţâşnit odată cu apa, de neoprit.

— *Ce-i atât de amuzant, boule?*

Nu mă puteam opri. Chicoteam. Simţeam cum braţele mi se întăresc cu noua energie dată de veselia neaşteptată, cum mâinile se prind şi mai viguros, cum degetele devin mai flexibile.

— Da' prost mai eşti, Rad. Tipa era doldora de bani. N-avea niciun interes să-şi irosească tinereţea pe străzi, ca noi. În toamna aia s-a dus să studieze la Millsport. N-am mai întâlnit-o de-atunci. Chiar mi-a spus că nu ne vom mai vedea şi să-mi iau gândul de la ce-a fost între noi, că ne-am distrat, dar trebuie să ne vedem fiecare de viaţa lui.

Aproape fără să-mi dau seama ce fac, am început să mă ridic spre marginea ţarcului, în timp ce Segesvar se uita lung la mine. Încet-încet, am ajuns cu pieptul în dreptul lui.

— Chiar crezi c-ai fi reuşit să pui mâna pe o tipă ca asta, Rad? am întrebat eu gâfâind. Chiar crezi că ţi-ar fi turnat câţiva copii, că ar fi stat la palavre, pe Cheiul Spekny, cu nevestele celor din bandă? Că te-ar fi aşteptat cu masa pusă să vii acasă? Beat mort şi plin de metamfetamină, în zorii zilei, plecat pe două cărări de la Watanabe? Între două icnete, râsul m-a umflat iar. Cât de disperată ar trebui să fie o femeie, orice femeie, încât să-şi dorească aşa ceva?

— *Du-te-n mă-ta!* a ţipat el şi m-a lovit cu piciorul în faţă.

Cred că anticipasem lovitura. Fiindcă îl enervasem destul. Brusc, totul a părut îndepărtat şi lipsit de importanţă pe fondul imaginilor luminoase din vara aceea. Şi, oricum, meritul era al corpului Eishundo, nu al meu.

L-am prins cu mâna stângă de gamba piciorului cu care tocmai mă lovise. Nasul mi se umpluse de sânge. Priza specială îşi făcuse datoria. L-am tras spre mine cât am putut de tare. Segesvar a ţopăit caraghios pe celălalt picior, la marginea ţarcului. M-a privit, schimbat la faţă.

Am căzut, trăgându-l după mine.

Am ajuns jos repede. Pereţii ţarcului se înclinau precum cei ai arenelor, iar rampa căzută se blocase la jumătatea peretelui de centon, într-o poziţie aproape orizontală. M-am prăbuşit pe sita metalică cu Radul deasupra mea. Am simţit că nu mai am aer. Rampa a trepidat şi s-a mai lăsat o jumătate de metru. Sub noi, pantera părea că înnebuneşte şi zgâria rampa încercând s-o tragă în jos. Simţea sângele ce-mi curgea din nasul rupt.

Segesvar căuta o poziţie mai avantajoasă, cu ochii la fel de furioşi. Mi-a parat repede pumnul şi, mârâind printre dinţii încleştaţi, m-a apăsat pe gât cu braţul rănit. Efortul l-a făcut să urle de durere, dar n-a slăbit deloc presiunea. Pantera se izbea de rampa căzută, ameţindu-mă cu răsuflarea ei fetidă. I-am văzut un ochi fioros, mascat în parte de scânteile scoase de ghearele ce scrijeleau metalul. Urla şi se repezea ca un duh necurat.

Poate că asta şi era.

M-am zvârcolit cât am putut, însă oponentul meu mă blocase bine. După aproape două secole de violenţă stradală, n-avea cum să piardă o luptă ca asta. Mă privea cu ură şi asta îi dădea putere să uite durerea din braţul sfârtecat de blaster. Mi-am eliberat un braţ şi am încercat din nou să-l lovesc în gât, dar îmi ghicise intenţia. A întins un cot şi degetele mele nu au reuşit decât să-i zgârie un obraz. Mi-a blocat braţul şi s-a lăsat şi mai greu pe cel rănit, care mă sufoca.

Am ridicat capul şi l-am muşcat, prin haină, de antebraţ. Sângele a răzbătut prin mânecă şi mi-a umplut gura. Radul a ţipat şi m-a lovit în tâmplă cu celălalt braţ. Presiunea asupra gâtului meu începea să-şi spună cuvântul – abia respiram. Pantera izbea cu labele în rampa metalică şi a reuşit s-o mişte. Am alunecat puţin în lateral.

M-am folosit de poziţia schimbată.

Mi-am înfipt degetele în faţa lui Segesvar şi am tras cât am putut.

Spinulele s-au înfipt adânc în piele, care s-a rupt acolo unde buricele degetelor şi podul palmei apăsau cel mai tare. Instinctul luptătorului de stradă îl făcuse să închidă ochii, dar fără folos. Degetele mele au rupt pleoapa unuia, au prins globul ocular şi l-au desprins de nervul optic. Segesvar urla acum din toţi rărunchii. Sângele ţâşnise, roşu pe cenuşiul

ploii, încălzindu-mi faţa. Radul mi-a dat totuşi drumul şi s-a lăsat pe spate, schimonosit la faţă, cu ochiul atârnând, din care sângele ţâşnea în jeturi mici, scurte. Am urlat de furie şi m-am ridicat. L-am lipit de balustradă aplicându-i un pumn zdravăn în obrazul pe care nu curgea sângele.

Segesvar a rămas întins preţ de o secundă, căutând să mă blocheze cu mâna stângă, cu pumnul drept strâns, în ciuda braţului rănit.

Apoi pantera l-a tras spre ea.

Definitiv. O învălmăşeală – coamă, blană, labe din faţă şi cioc larg deschis. Ghearele i s-au înfipt în umăr şi l-au tras de pe balustradă ca pe o păpuşă din cârpă. Segesvar a ţipat o dată, apoi, când ciocul animalului s-a închis brusc, s-a auzit un trosnet scurt. N-am văzut, dar probabil că pantera îl rupsese în două.

Am rămas o vreme legănându-mă pe pasarela înclinată, ascultând cum îl sfârtecă şi îi ronţăie oasele. În cele din urmă, m-am apropiat anevoie de balustradă şi m-am silit să privesc în jos.

Prea târziu. Nimic din rămăşiţele de lângă panteră nu putea fi asociat, nici pe departe, cu un corp uman.

Ploaia ducea cu ea cheagurile de sânge.

〈8〉

Panterele de mlaştină nu sunt foarte inteligente. Sătulă acum, bestia n-a mai fost interesată de prezenţa mea deasupra ei. Câteva minute mi-am căutat blasterul, dar nu l-am găsit, drept care am încercat să ies din ţarc. Cu crăpăturile pe care *Ţeapa* le făcuse în zidul din centon, n-a fost prea greu. M-am sprijinit cu picioarele de cea mai largă şi am urcat pas cu pas. Cu excepţia unei sperieturi pe care am tras-o când o bucată de centon s-a desprins tocmai când mă agăţam cu mâna de margine, ascensiunea a fost rapidă şi lipsită de incidente. În timp ce urcam, ceva din sistemul Eishundo mi-a oprit sângele ce continuase să curgă din nas.

Ajuns la suprafaţă, m-am ridicat în picioare şi am ciulit urechile. Deşi furtuna se mai potolise, nu auzeam nimic. Poate lupta se încheiase, poate cele două tabere se urmăreau cu atenţie pe ascuns. Se pare că-i subestimasem pe Vlad şi pe cei din echipa lui.

„Sau poate pe haiduci.”

Era momentul să aflu cum stătea treaba.

Am găsit blasterul lui Segesvar într-o baltă de sânge de lângă ţarc, am verificat dacă e încărcat şi m-am întors, traversând cu grijă rampele de la o groapă la alta. În timp ce mergeam, am înţeles că, după moartea lui

Segesvar, aveam doar o senzaţie vagă de uşurare. Parcă nu-mi mai păsa că mă vânduse, iar pica pe care mi-o purta fiindcă i-o suflasem pe Eva…

Yvonna.

…Yvonna, corect, nu făcea decât să întărească un adevăr evident. Dincolo de orice altceva, singurul lucru ce ne legase timp de aproape două sute de ani era datoria pe care o avea, fără voia lui, faţă de mine – faptul că-i salvasem viaţa. Până la urmă, nu existase niciun fel de simpatie între noi, motiv pentru care eului meu mai tânăr îi venise foarte uşor să-l joace pe degete.

Întors în tunel, m-am oprit din loc în loc şi am ascultat atent dacă nu cumva se trage. În complexul de buncăre domnea o linişte stranie şi paşii mei răsunau mai tare decât aş fi vrut. Am ajuns la trapa unde-l lăsasem pe Murakami. Ce mai rămăsese din Aiura Harlan zăcea acolo, cu o gaură perfect rotundă unde ar fi trebuit să fie partea de sus a coloanei vertebrale. În rest, pustiu. M-am uitat pe coridor şi în stânga şi în dreapta, am ascultat din nou şi am prins doar un zăngănit metalic regulat ce venea probabil de la panterele închise în celule, înfuriate de zgomotele de afară. Am pornit pe lângă uşile care zăngăneau uşor, cu nervii întinşi la maximum, cu degetul pe trăgaciul blasterului.

Pe ceilalţi i-am găsit la vreo şase uşi mai încolo. Trapa fusese lăsată, celula era luminată fără menajamente. Cadavre claie peste grămadă, peretele din spate mânjit de sânge, de parcă cineva l-ar fi pictat.

Koi.

Tres.

Brasil.

Patru-cinci pe care i-am recunoscut, dar pe care nu-i ştiam după nume. Toţi fuseseră ucişi cu o armă cu încărcătură solidă şi apoi întorşi cu faţa în jos. Aceeaşi gaură în fiecare capăt al şirei spinării, fără memorie.

Nici urmă de Vidaura, nici urmă de Sylvie Oshima.

Am rămas ţintuit locului, uitându-mă de la un cadavru la altul ca şi cum aş fi căutat un lucru pe care-l pierdusem. Am rămas aşa până când celula puternic luminată a devenit un vaiet constant în urechile mele, acoperind lumea.

Paşi pe coridor.

M-am răsucit pe călcâie, am pregătit blasterul şi cât pe ce să-l împuşc pe Vlad Tepes în momentul în care a apărut în dreptul trapei. S-a tras înapoi, a îndreptat spre mine arma cu plasmă şi s-a oprit. A rânjit fără tragere de

inimă şi a ridicat încet o mână, frecându-se pe obraz.

— Kovacs, ce dracu', omule, era să te omor.

— Ce naiba se petrece aici, Vlad?

S-a uitat pe lângă mine, la cadavre şi a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Se pare c-am ajuns prea târziu. Îi cunoşti?

— *Unde-i Murakami?*

A făcut semn înapoi, în direcţia din care venise.

— În partea cealaltă, pe docul de parcare. M-a trimis după tine în caz c-ai nevoie de ajutor. Luptele s-au cam terminat. A mai rămas câte unul, răzleţ, dar după ce terminăm curăţenia luăm şi noi ce putem. Doar suntem piraţi, nu? După faptă şi răsplată. Hai, pe-aici.

L-am urmat ca în transă. Am traversat buncărul prin coridoare pe care se vedeau semnele luptei: pereţi înnegriţi de blastere şi bucăţi de ţesut uman, câte un cadavru răşchirat şi chiar un ins între două vârste, mult prea bine îmbrăcat, care şedea nemişcat pe podea, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea: ambele picioare sfârtecate, desprinse de el, în faţa lui. Incursiunea noastră trebuie să-l fi surprins la cazinou sau la bordel, de acolo se refugiase în complexul de buncăre, unde fusese prins la mijloc. Când am ajuns în dreptul lui, s-a chinuit să-şi ridice ambele braţe spre noi, însă Vlad l-a împuşcat în plin. Am trecut pe lângă el în timp ce fumul i se prelingea din gaura masivă din piept şi am urcat pe o scară de acces în stafia de balotare.

Pe docul de parcare, acelaşi masacru. Cadavre răspândite pe chei şi între skimmerele acostate. Ici şi colo, flăcărui, unde blasterele găsiseră ceva mai inflamabil decât carnea şi oasele de om. Fumul se înălţa printre rafalele de ploaie. Vântul nu mai sufla atât de tare.

Murakami era aproape de mal, îngenuncheat lângă Virginia Vidaura, întinsă pe jos, şi îi spunea ceva. Cu o mână îi sprijinea capul. Doi dintre piraţii lui Vlad stăteau mai retraşi, contrazicându-se amical, cu armele atârnate de umăr. Erau uzi până la piele, în rest păreau teferi.

Pe carapacea unui plantmobil vopsit în verde, acostat în apropiere, zăcea cadavrul lui Anton.

Cu capul în jos, cu ochii deschişi, cu părul în culorile curcubeului aproape atingând apa. Acolo unde-i fuseseră pieptul şi pântecele se vedea o gaură prin care-ţi puteai vârî capul. Probabil că Jad îl omorâse din spate, cu blasterul la foc concentrat. Arma fusese abandonată pe doc, într-o baltă de sânge. Nici urmă de Jad.

Murakami ne-a observat şi s-a desprins de Vidaura. A luat blasterul de

jos şi mi l-a întins cu ambele mâini. Fără încărcător, cu chiulasa goală. Jad descărcase arma în Anton şi apoi o aruncase.

— Am căutat-o, dar n-am găsit-o, mi-a zis Murakami clătinând din cap. Col zice că ar fi văzut-o când intra în apă. A împuşcat-o unul de pe zidul ăla. Se prea poate să fi fost doar atinsă, dar în nebunia asta… N-avem de unde să ştim până nu căutăm prin apă. Furtuna s-a mai potolit şi se îndreaptă spre vest. Vedem atunci.

Am privit spre Virginia Vidaura. Nu avea leziuni evidente, însă stătea cu capul căzut în piept şi părea semiconştientă. M-am întors spre Murakami.

— Ce naiba e…

Lovitura cu patul blasterului a fost fulgerătoare.

〈8〉

Foc alb, uluire. Sângele îmi curgea iarăşi din nas.

„Ce…”

M-am clătinat, am rămas cu gura căscată, m-am prăbuşit la pământ.

Murakami s-a aplecat asupra mea. A lăsat blasterul deoparte şi a scos de la cingătoare un mic pistol cu electroşocuri.

— Îmi pare rău, Tak!

Apoi a tras în mine.

Capitolul 47

La capătul unui coridor foarte lung, întunecat, mă aşteaptă o femeie. Încerc să mă grăbesc, dar hainele îmi sunt grele, îmbibate de apă, iar coridorul este înclinat şi acoperit, aproape până la genunchi, de ceva vâscos, poate sânge închegat, deşi are un miros puternic de belaiarbă. Înaintez anevoie pe podeaua alunecoasă, iar uşa deschisă nu pare să se apropie deloc.

Ai o problemă, amice?

Acţionez senzorii neurochimici, însă ceva nu e-n regulă, fiindcă ce văd acum e o imagine mult prea îndepărtată, ca privită printr-o lunetă întoarsă pe dos. La cea mai mică mişcare sare de colo-colo, rănindu-mi privirea de câte ori încerc s-o concentrez. Jumătate din timp, femeia e camarada bine înzestrată a lui Vlad, goală până la brâu şi aplecată peste modulele unui echipament nefamiliar aşezat pe podeaua cabinei. Sâni mari, care atârnă ca nişte fructe – simt cum cerul gurii tânjeşte să sugă unul dintre sfârcurile maronii. Apoi, tocmai când cred că s-a stabilizat, imaginea dispare lăsând locul unei bucătării minuscule, cu obloane vopsite manual, ce blochează lumina soarelui din Kossuth. E şi acolo o femeie, tot goală până la brâu, dar nu-i aceeaşi, fiindcă o cunosc bine.

Imaginea tremură din nou. Ochii îmi rătăcesc spre obiectele de pe podea. Casete gri mat, rezistente la impact, discuri negre, lucioase, din care, în momentul activării, încep să se deruleze informaţiile. Logoul de pe fiecare modul este gravat cu caractere ideografice pe care le recunosc, deşi nu ştiu să citesc nici în Hun Home, nici în chineza de pe Terra. Tseng Psychographics. *Un nume pe care l-am văzut pe câmpurile de luptă şi pe unităţile de recuperare psiho-chirurgicală în trecutul recent, un nume nou. O nouă stea în constelaţia rarefiată a mărcilor militare, un nume şi o marcă pe care şi le pot permite doar organizaţiile ce dispun de fonduri consistente.*

Ce ai acolo?

Un Kalaşnikov electromagnetic. Mi l-a împrumutat unul dintre tipii de pe coridor.

Mă întreb de unde l-a furat.

Cine spune că-i de furat?

Eu. Tipii ăştia sunt piraţi.

Brusc, palma mi se umple de patul armei, rotunjit, voluptuos. Clipeşte spre mine în lumina difuză de pe coridor, implorându-mă să apăs pe trăgaci.

Cel puţin şapte sute de dolari Naţiunile Unite. Niciun pirat, oricât tetramet ar avea la bord, n-ar da atâţia bani pe o armă silenţioasă.

Mă chinuiesc să mai fac doi-trei paşi, copleşit de neputinţa de a înţelege ce s-a petrecut. De parcă aş absorbi lichidul vâscos de pe coridor prin rădăcinile ce-mi ies din picioare şi ghetele ude de apă şi aş şti că, în momentul în care m-aş umple de el, m-ar lăsa fără aer şi m-ar opri.

Şi m-aş umfla şi aş exploda, ca o pungă de sânge strânsă prea tare.

Băiete, dacă mai intri aici, te bag la presă până ţâşneşte tot mustul din tine.

Fac ochii mari, uluit. Mă uit din nou prin lunetă şi de data asta nu mai e femeia cu modulele, nu mai e cabina de pe Ţeapă.

E bucătăria.

E mama. Stă cu un picior într-un lighean cu apă tulbure şi se apleacă să şi-l frece cu un burete natural. Ca toate culegătoarele de belaiarbă, poartă o fustă scurtă, până la coapse, despicată pe o parte, în rest e goală până la brâu, şi e tânără, mai tânără decât mi-o amintesc. Sânii îi atârnă, umflaţi şi moi, ca nişte fructe, iar gura mă doare de amintirea clipelor în care sugeam la ei. Se uită alături, apoi în jos, spre mine, şi zâmbeşte.

Iar el intră trântind uşa din altă cameră, uşă despre care memoria îmi spune că dă spre chei. Intră trântind uşa şi se repede la ea ca o fiară.

Intriganta dracului!

Din nou uluit, îmi concentrez privirea şi în clipa următoare mă văd în pragul uşii. Nu mai e deloc imaginea prin lunetă, totul e real acum. Mă mişc doar după primele trei lovituri. Cu dosul palmei, tare, o lovitură pe care toţi am primit-o de la el, frecvent, de data asta însă chiar e dezlănţuit – mama se izbeşte de masă şi cade, se ridică, dar el o pocneşte din nou, mama cade iarăşi, acum îi sângerează nasul, luminat de o rază de soare strecurată prin oblon, se căzneşte să se ridice, el o loveşte cu piciorul în stomac, mama icneşte şi se întoarce pe o parte, ligheanul se răstoarnă şi apa se împrăştie până la mine, peste pragul uşii, peste picioarele mele goale, pe urmă parcă doar fantoma mea rămâne la uşă în timp ce eu intru în fugă şi încerc să intervin între ei.

Sunt mic, n-am mai mult de cinci ani, iar el e beat şi loviturile nu-şi

ating mereu ţinta. Dar una e de-ajuns să mă arunce pe uşă afară. Pe urmă se apropie şi se apleacă asupra mea, cu mâinile de abia ţinându-le pe genunchi, gâfâind cu gura căscată.

Băiete, dacă mai intri aici, te bag la presă până ţâşneşte tot mustul din tine.

Nici măcar nu se deranjează să închidă uşa, se întoarce direct la ea.

În timp ce stau aici, ghemuit, inutil, încep să plâng, apoi ea se târăşte pe podea şi împinge clanţa cu mâna, după care uşa se închide peste ceea ce urmează să se întâmple.

Înaintez poticnit pe coridorul înclinat, căutând uşa, în vreme ce ultimele raze de lumină se strecoară prin crăpătură, iar nodul pe care-l simt în gât creşte, aproape de ţipătul unui riping, odată cu furia. Eu cresc odată cu ea, la fiecare secundă sunt mai mare, în curând voi fi îndeajuns de mare încât să ajung la clanţă, să intru acolo înainte ca el să ne părăsească, să dispară din viaţa noastră, să-l fac *să dispară, să-l omor cu mâinile goale, am arme în mâini, mâinile mele sunt arme, iar lichidul ăsta vâscos se scurge şi cad la podea ca o panteră, însă nu mai contează, a fost închisă prea mult timp, este solidă, iar impactul reverberează prin mine ca o rafală de electroşocuri şi…*

A, da. Pistolul cu electroşocuri.

Deci nu e o uşă, e…

…docul, de care m-am izbit cu faţa, lipicioasă acum, într-o mică baltă de salivă şi de sânge, de la limba pe care mi-am muşcat-o când am căzut. Se întâmplă mereu cu astfel de pistoale.

Am tuşit şi m-am înecat cu un flegmon. L-am scuipat şi mi-am făcut rapid un inventar al daunelor. Pentru ca imediat să-mi pară rău că l-am făcut. Din cauza electroşocurilor, mă durea şi-mi tremura tot corpul. Stomacul mi se întorcea pe dos, capul părea uşor, plin cu aer, vedeam numai stele verzi, obrazul lovit cu patul armei îmi zvâcnea întruna. Am rămas întins până am reuşit să-mi recapăt o brumă de control, apoi mi-am dezlipit faţa de centon şi am ridicat gâtul ca o focă. O mişcare scurtă, nereuşită. Mâinile îmi erau legate la spate cu un fel de sfoară şi mai sus de glezne nu aveam cum să mă văd. Încheieturile îmi fuseseră date cu adeziv chirurgical, ca să nu-mi amorţească mâinile încătuşate prea mult timp. Substanţa se dizolva precum ceara caldă dacă turnai peste ea enzima corespunzătoare, dar era atât de rezistentă, încât mai degrabă îţi smulgeai degetele decât să

scapi de ea.

Am simţit buzunarul gol şi am înţeles adevărul crud. Îmi luaseră cuţitul Tebbit. Eram dezarmat.

Am vomat şi ce nu aveam în stomac. M-am întors pe spate şi m-am chinuit să nu nimeresc cu faţa în vomă. Am auzit focuri de blaster departe şi, vag, ceva ce aducea a hohot de râs.

Cineva a trecut pe lângă mine, călcând într-o băltoacă. S-a oprit şi s-a întors.

— Îşi revine, a anunţat el şi a fluierat. E dur, tipul. Hei, Vidaura, tu spuneai că l-ai antrenat?

Niciun răspuns. M-am ridicat din nou şi am reuşit să mă întorc pe o rână. Am clipit de câteva ori, ameţit, spre silueta de lângă mine. Vlad Tepes mă privea serios şi admirativ, pe fondul unui cer care se însenina. Stătea absolut nemişcat. Nici urmă de agitaţia provocată de tetramet.

— Bravo! am croncănit eu.

— Ţi-a plăcut, nu? a rânjit el. Cum te-am tras în piept!

Mi-am trecut limba peste dinţi şi am scuipat o gură de sânge amestecat cu vomă.

— Mda, încă de la început am zis că Murakami e nebun să se folosească de unul ca tine… Ce s-a-ntâmplat cu Vlad cel adevărat?

— A, ştii cum stă treaba.

— Da, ştiu. Câţi mai sunt ca tine? În afară de specialistul tău în psiho-chirurgie, cu ţâţele alea minunate.

A râs, binedispus.

— Mda, mi-a spus că te cam uitai. Ce-i al ei e pus deoparte. Ultimul corp purtat de Liebeck înainte de ăsta a fost unul de căblar din Limon. Femeia-şnur, fără ţâţe, fără cur. A trecut un an de atunci şi tot nu ştie dacă i-a priit schimbarea.

— Limon? Limon, Latimer.

— Exact.

— Patria celor mai buni Anihilatori.

— Începe să se facă lumină…

Nu-i uşor să ridici din umeri când eşti legat cu mâinile la spate şi întins pe jos. Eu însă m-am străduit.

— I-am văzut în cabină echipamentul Tseng.

— Deci *nu* te uitai la ţâţele ei!

— Ba da. Dar ştii cum e. Nu se pierde nimic din ce prinzi cu vederea

periferică.

— Din păcate.

— Mallory.

Am privit amândoi în direcţia din care venise strigătul. Todor Murakami se apropia cu paşi mari dinspre un buncăr. Era înarmat doar cu Kalaşnikovul de la şold şi cu pumnalul prins la piept. Burniţa ce cădea în jurul lui scânteia sub cerul din ce în ce mai luminos.

— Renegatul nostru şade-n cur şi-şi scuipă plămânii, a zis Mallory arătând spre mine.

— Foarte bine… Acum, dacă tot eşti singurul care-i poate coordona pe cei din echipa ta, ce-ar fi să faci ordine acolo? La bordel mai sunt cadavre cu memoria intactă. Le-am văzut când am trecut pe-acolo. S-ar putea să fi rămas şi câţiva martori. Vreau să scotociţi bine şi să omorâţi tot ce mişcă. Să nu mai rămână nimic din memoriile corticale, a spus Murakami şi a fluturat dezgustat din mână. Ce dracu', doar sunt *piraţi.* Până acum ar fi trebuit să termine curăţenia. Şi ei ce fac? Eliberează panterele şi fac pariuri care le-mpuşcă mai repede. Ascultă şi tu.

Aerul răsuna de focul blasterelor, rafale lungi, la întâmplare, însoţite de strigăte şi de râsete aţâţate de sânge. Lui Mallory părea să nu-i pese.

— Unde-i Tomaselli?

— Pregăteşte echipamentul cu Liebeck. Iar Wang te-aşteaptă pe puntea de comandă şi are grijă ca nimeni să nu fie mâncat de pantere. E nava ta, Vlad. Du-te şi potoleşte-i, iar când termină curăţenia, adu nava aici, s-o încărcăm.

— Am înţeles.

Ca o încreţitură a apei, Mallory a redevenit Vlad, a început să-şi scarpine, agitat, cicatricele de la acnee, apoi s-a uitat la mine.

— Pe curând, Kovacs! În aceleaşi condiţii.

L-am urmărit cu privirea până la colţul staţiei, după care s-a făcut nevăzut. Am întors ochii spre Murakami, care asculta şi acum zgomotele distracţiei de după operaţiune.

— Amatorii naibii! a mormăit el clătinând din cap.

— Aşadar, eşti în misiune, am zis eu deprimat.

— Am zis că omor doi iepuri dintr-o lovitură, a replicat el aplecându-se şi ridicându-mă în capul oaselor, ţinându-mă să nu cad. Sper să nu-mi porţi pică. N-aveam cum să-ţi spun azi-noapte şi, de dragul trecutului nostru comun, să-ţi cer ajutorul.

M-am uitat în jur, mai bine acum, şi am văzut-o pe Virginia Vidaura, rezemată de un pilon, cu braţele legate la spate. Avea faţă brăzdată de o vânătaie lungă şi un ochi umflat. M-a privit absentă, apoi a întors capul. Lacrimile îi lăsaseră urme pe obrajii murdari, plini de sudoare. Nici urmă de Sylvie Oshima, vie sau moartă.

— Şi-ai preferat să mă tragi în piept.

— Ştii vorba: descurcă-te cu ce-ai la îndemână.

— Câţi sunteţi? Presupun că nu toţi cei cu care-am venit aici.

— Nu, a spus el schiţând un zâmbet. Doar cinci. Mallory, Liebeck, pe care am înţeles c-ai întâlnit-o oarecum, alţi doi, Tomaselli şi Wang, plus eu.

— Unitate de şoc sub acoperire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-ţi pierzi vremea prin Millsport în permisie. De când sunteţi aici?

— Eu şi Mallory, de aproape patru ani. Am venit înaintea celorlalţi şi am pus mâna pe Vlad după ce l-am ţinut sub observaţie o vreme. Pe urmă Mallory i-a adus pe ceilalţi, ca noi recruţi.

— Cred că i-a fost greu să intre în pielea lui Vlad.

— Nu chiar, a răspuns Murakami şi s-a lăsat pe călcâie în ploaia uşoară, părând că nu se grăbeşte deloc. Tipii ăştia care se umplu de tetramet nu-s foarte comunicativi, nu se implică într-o relaţie. Doar doi erau mai apropiaţi de Vlad ca să-i creeze probleme lui Mallory şi i-am eliminat la timp. Carabină cu laser şi carabină cu plasmă cu lunetă. S-a oprit şi a mimat cum îi ochise şi-i împuşcase. Adio cap, adio memorie! O săptămână mai târziu l-am aranjat pe Vlad. Mallory stătuse pe lângă el aproape doi ani, o făcuse pe admiratorul, îi supsese scula, fumase pipă şi băuse cot la cot cu el. Pe urmă, într-o noapte fără lună, în Sourcetown, pac! Murakami şi-a plesnit pumnul în palmă. Echipamentul ăla portabil, Tseng, e o minunăţie. Poţi dezîntrupa şi reîntrupa pe cineva în baia unui hotel.

„Sourcetown.”

— Şi în tot timpul ăsta l-aţi ţinut sub observaţie pe Brasil?

— Printre alţii. De fapt, toată Fâşia. E singurul loc de pe Lumea lui Harlan cu un grup masiv de insurgenţi. În nord, chiar şi în cea mai mare parte din Newpest, sunt doar infractori… Ştii cum sunt infractorii conservatori.

— Vezi Tanaseda.

— Vezi Tanaseda, exact. Ne sunt simpatici ăştia din yakuza. Nu vor decât să se dea bine pe lângă cei aflaţi la putere. Iar haiducii, mda, în ciuda rădăcinilor lor populiste, mult clamate, sunt doar o versiune palidă a

aceleiaşi metehne. Apropo, i-ai făcut felul amicului Segesvar? Am uitat să te întreb înainte să te scot din funcţiune.

— Da. L-a mâncat o panteră.

— Excelent! a chicotit Murakami. De ce naiba te-ai lăsat de meserie, Tak?

Am închis ochii. Durerea de cap cauzată de electroşocuri mă sâcâia tot mai tare.

— Spune-mi, mi-ai rezolvat problema cu dubla întrupare?

— A, nu încă, a răspuns Murakami.

Am deschis ochii, surprins.

— Adică se plimbă în voie pe-aici?

— Aşa se pare, a zis el stânjenit. Chiar şi la vârsta aia erai greu de ucis, prietene… Dar punem noi mâna pe el.

— Zău?

— Zău. Odată scoasă din joc Aiura, nu mai are cine să-l sprijine şi nu mai are unde să fugă. Mai mult ca sigur, dacă vor vrea ca Protectoratul să nu devină un obstacol şi să-i lase să se joace de-a oligarhii, membrii Primelor Familii nu vor continua ce-a început Aiura.

— Sau ai putea să mă omori, dacă tot sunt aici, şi să închei un târg cu el.

— N-ai deloc haz, Tak.

— Nici nu vreau. Tipul îşi spune în continuare agent special. Probabil că, dacă i-ai oferi şansa să revină în Corpul de Agenţi Speciali, ar accepta-o imediat.

— Puţin îmi pasă, a spus el furios. Nu-l cunosc pe puţoiul ăsta şi-ţi promit că-i fac felul.

— OK, OK. Calmează-te! Încercam să-ţi fac viaţa mai uşoară.

— Viaţa mea e suficient de uşoară. Dubla întrupare a unui agent special, chiar şi a unui fost agent special, e aproape o sinucidere politică irevocabilă. Konrad Harlan sigur se va căca pe el când voi apărea în Millsport cu capul Aiurei şi-i voi spune toate astea. Cea mai bună soluţie pentru el e să nege că ar fi avut cunoştinţă de aşa ceva şi să spere să fie crezut.

— Ai luat memoria Aiurei?

— Mda, plus capul şi umerii, aproape intacţi. O vom interoga, dar e doar o formalitate. Nu vom folosi direct ceea ce ştie. În situaţii ca asta, obişnuim să-i lăsăm pe guvernanţii din partea locului să spună ce vor. Îţi aminteşti regula: minimalizaţi subminarea guvernării locale, puneţi o marionetă în fruntea ei care să răspundă în faţa Protectoratului, adunaţi informaţii cu care

s-o manipulaţi.

— Da, îmi amintesc, am zis eu chinuindu-mă să înghit un nou început de vomă. Dar s-ar putea ca Aiura să nu cedeze. Ca membră a familiei, probabil că-i îndeajuns de loială.

— Toţi cedează până la urmă, Tak, a rânjit el. Ştii asta foarte bine. La interogatoriul virtual ori cedezi, ori înnebuneşti, iar mai recent reuşim chiar să-i facem la loc. Rânjetul i-a dispărut, lăsând loc unei privi fioroase. Oricum, nu contează. Iubitul şi veşnicul nostru conducător, Konrad, nu va afla niciodată ce-am scos sau ce n-am scos de la ea. Doar va presupune tot ce-i mai rău şi se va da de ceasul morţii. Altfel vom chema o forţă de asalt ce va trece Colţii Rilei prin foc şi pară, după care îi vom trata pe el şi pe cei din familia lui de căcăcioşi cu un mic puls electromagnetic.

Am privit spre Plantaţie cu ceea ce simţeam a fi o jumătate de zâmbet.

— Vorbeşti aproape ca un quellist. Cam asta ar vrea şi ei să facă. Parcă-i păcat că nu puteţi ajunge la o înţelegere. Pe de altă parte, nu pentru asta te afli aici.

Brusc, mi-am îndreptat privirea spre el.

— Sau greşesc?

— Poftim? a întrebat el nu îndeajuns de surprins, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Haide, Tod! Ai adus cu tine echipament psihografic de ultimă oră. Amica ta, Liebeck, a fost trimisă ultima oară pe Latimer. Pe Oshima ai dus-o cine ştie unde. Şi-mi spui că misiunea asta durează de vreo patru ani, ceea ce se leagă parcă prea mult de momentul în care s-a lansat Iniţiativa Mecsek. Nu eşti aici pentru quellişti, ci să fii cu ochii pe tehnologia Anihilatorilor.

— Îţi merge mintea, a zâmbit Murakami. Numai că nu până la capăt. Noi ne aflăm aici şi pentru una, *şi* pentru alta. Tocmai alăturarea tehnologiei ultrasofisticate a Anihilatorilor cu ceea ce a mai rămas din quellişti dă frisoane Protectoratului. Plus navele orbitale ale marţienilor, desigur.

— Navele orbitale? am repetat clipind nedumerit. Ce treabă au navele orbitale?

— Pe moment, niciuna. Aşa şi vrem să rămână. Dar, cu tehnologia Anihilatorilor, nu mai putem fi siguri.

Am scuturat din cap, încercând să scap de amorţeală.

— Ce… De ce?

— Fiindcă tehnologia lor se pare că dă rezultate.

Capitolul 48

Au scos corpul Sylviei Oshima din staţia de balotare pe o izoletă gravitaţională gri, masivă, cu logoul Tseng. Liebeck dirija izoleta cu o telecomandă, iar o altă femeie, Tomaselli probabil, venea din urmă cu un sistem de monitorizare purtat pe umăr, tot cu logoul Tseng. În timp ce se apropiau, am reuşit să mă ridic în picioare. Paradoxal, Murakami părea mulţumit să mă lase în pace. Am rămas unul lângă altul în tăcere, ca în faţa unei procesiuni funerare dinaintea mileniului nostru, privind cum sosesc izoleta şi ocupanta ei. Uitându-mă la chipul Sylviei, mi-am amintit grădina de piatră, ornamentată, din vârful Rilei, targa de acolo, frapat de gândul că, pentru simbolul unei noi ere revoluţionare, femeia aceasta petrecea prea mult timp inconştientă, legată de mijloace de transport pentru invalizi. De data asta, sub prelata transparentă, stătea cu ochii deschişi, dar nu părea să vadă nimic. Dacă ecranul de la capul său nu ar fi înregistrat semnele vitale, ai fi zis că priveşti un cadavru.

„La asta te şi uiţi, Tak. La cadavrul revoluţiei quelliste. Asta-i tot ce-au avut şi, odată cu dispariţia lui Koi şi a celorlalţi, nu mai are cine s-o readucă la viaţă."

Pentru mine nu era o surpriză faptul că Murakami îi executase pe Koi, pe Brasil şi pe Tres. Mă aşteptasem la asta din momentul în care mă trezisem. Îmi dădusem seama după privirea Virginiei Vidaura, cum stătea pleoştită lângă pilonul de acostare; când îmi spusese repede ce şi cum, nu făcuse decât să-mi confirme bănuielile. Iar când Murakami înclinase din cap, nepăsător, şi-mi arătase pumnul plin de memorii corticale de-abia extirpate, avusesem senzaţia copleşitoare că mă uit într-o oglindă şi-mi văd propriul sfârşit.

— Înţelege-mă, Tak, spusese el vârând memoriile la loc, în buzunarul costumului de camuflaj, şi frecându-şi laolaltă palmele. N-am avut de ales. Ţi-am spus deja că nu ne permitem o nouă Decolonizare. Nu în ultimul rând, fiindcă tipii ăştia oricum pierdeau, după care Protectoratul îşi trimitea trupele aici… Cine avea nevoie de aşa ceva?

Virginia Vidaura îl scuipase. Un efort apreciabil, ţinând cont că stătea legată de pilon la trei-patru metri de el. Murakami oftase.

— *Gândeşte-te* puţin, Virginia. Gândeşte-te ce efect ar avea o revoltă neoquellistă asupra acestei planete. Ce s-a întâmplat pe Adoracion şi pe

Sharya n-a însemnat nimic în comparaţie cu ce s-ar fi întâmplat aici dacă surferii tăi ar fi înălţat stindardul revoluţiei. Crede-mă, administraţia Hapeta nu se joacă. E alcătuită din fanatici, cu un mandat ce le dă dreptul să facă orice. Zdrobesc tot ce pare a fi o revoltă pe planetele colonizate şi, dacă-i nevoie de bombardament la nivel planetar, *nu ezită să recurgă la el.*

— Mda, replicase ea. Şi ăsta-i modelul de guvernare pe care trebuie să-l acceptăm? Conducere oligarhică extrem de coruptă, sprijinită de o forţă militară covârşitoare.

Murakami ridicase din umeri.

— De ce nu? Din punct de vedere istoric, funcţionează. Oamenilor le place să facă ce li se spune. Iar oligarhia asta nu-i chiar atât de rea. Uită-te la condiţiile de viaţă ale oamenilor. Sărăcia şi oprimarea din Anii Colonizării sunt de domeniul trecutului. Între timp au trecut trei secole.

— Şi *de ce* sunt de domeniul trecutului? întrebase Vidaura cu o voce pierită, făcându-mă să cred că suferise o comoţie cerebrală.

Corpurile surferilor sunt rezistente, nu însă şi la loviturile primite în cap.

— Prost mai eşti! adăugase ea. Fiindcă le-au înlăturat quelliştii.

Murakami făcuse un gest exasperat.

— Dacă şi-au făcut datoria cu vârf şi îndesat, ce nevoie mai avem de ei?

— Murakami, ştii prea bine că vorbeşti doar ca să te afli în treabă, replicase Vidaura privind absentă spre mine. Puterea nu-i o structură, ci un sistem fluid. Fie se acumulează la vârf, fie se dispersează în tot sistemul. Quellismul a pus în mişcare procesul ăsta de dispersie, dar de atunci jigodiile alea din Millsport tot încearcă să inverseze direcţia. Acum puterea se acumulează din nou. Situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Peste o sută de ani, o să te trezeşti că s-au *întors* Anii Colonizării.

Murakami dăduse de mai multe ori din cap, semn că încercase să digere vorbele Virginiei.

— Chestia e că nici nu sunt plătit şi nici n-am fost antrenat să-mi fac griji pentru ce se va-ntâmpla peste o sută de ani, spusese el. Am fost antrenat – *tu* m-ai antrenat – să mă descurc în situaţia de faţă. Ceea ce şi facem aici.

„Situaţia de faţă: Sylvie Oshima. Anihilator."

— Băga-l-aş în mă-sa pe Mecsek! a exclamat Murakami, iritat, arătând spre silueta întinsă pe izoleta gravitaţională. Dacă ar fi după mine, niciun guvern local n-ar avea acces la echipamente din astea, darămite permisiunea de a le da spre utilizare unui grup de disfuncţionali drogaţi, care aleargă după recompense. Puteam trimite o echipă de agenţi speciali ca să cureţe

New Hok şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Da, dar ar fi costat prea mult…

— Mda, a încuviinţat el strâmbându-se. Acelaşi motiv pentru care Protectoratul i-a lăsat pe alţii să le folosească. Investiţie profitabilă. Totul se reduce la bani. Nimeni nu mai vrea să facă istorie, ci să acumuleze averi.

— Credeam că asta vrei şi tu, a remarcat Virginia Vidaura aproape în şoaptă.

— Toată lumea vrea să-şi umple buzunarele. Subordonaţii oligarhilor. Sistemul de control care nu închide ochii decât la mită. Acum ţi-ai găsit să te *plângi* de asta?

Murakami i-a aruncat o privire obosită. Liebeck şi Tomaselli se îndepărtaseră ca să poştească o ţigară cu cânepă de mare până când Vlad/Mallory aducea nava. Moment de respiro. Izoleta gravitaţională se legăna, nesupravegheată, la un metru de mine. Ploaia cădea uşor şi adia vântul. Blasterele din capătul celălalt al fermei tăcuseră de mult. Am rămas nemişcat în clipa aceea cristalină de tăcere şi am privit ochii îngheţaţi ai Sylviei Oshima. Frânturi de intuiţie îmi dădeau târcoale încercând să spargă barierele înţelegerii mele conştiente.

— Cum adică să facă istorie, Tod? am întrebat eu. Ce se-ntâmplă cu Anihilatorii?

S-a întors spre mine, cu o expresie pe care n-o mai văzusem la el. Zâmbetul nesigur îl făcea să pară foarte tânăr.

— Ce se-ntâmplă? Cum îţi spuneam, se pare că tehnologia lor dă rezultate. Cel puţin pe Latimer. Contact cu inteligenţele artificiale marţiene. Compatibilitate a sistemelor de date, pentru prima oară după aproape şase sute de ani de încercări. Maşinile lor comunică cu ale noastre şi tocmai sistemul ăsta a înlesnit dialogul. Am trecut dincolo de interfaţă.

Am simţit preţ de o clipă cum nişte gheare reci mi se urcă pe şira spinării. Mi-am amintit de Latimer şi de Sanction IV, de ceea ce văzusem şi făcusem acolo. Cred că ştiam dintotdeauna că vor conta enorm. Dar pur şi simplu nu credeam că se vor întoarce împotriva mea.

— Văd că nu fac deloc valuri, am remarcat eu cu blândeţe.

— Tu ai face? a întrebat Murakami îndreptând un deget spre silueta întinsă pe izoleta gravitaţională. Chestiile implantate în capul femeii ăleia sunt în legătură cu maşinăriile lăsate de marţieni. Cu timpul ne vor putea spune unde-au plecat marţienii, poate chiar să ne conducă la ei. Şi-a înăbuşit un hohot de râs. Ironia cea mare e că tipa nu-i nici arheologă, nici

informaticiană formată de noi, nici specialistă în maşinării marţiene. Nici pe departe. E doar un vânător de recompense, Tak, o mercenară aproape psihopată, o ucigaşă de maşinării. Şi ca ea sunt dracu' ştie câţi şi toţi se freacă de colo-colo, cu implanturile alea în cap. Îţi dai seama cât de rău a-ncurcat de data asta treburile Protectoratul? Ai fost în New Hok. Îţi poţi închipui ce s-ar întâmpla dacă primul nostru contact cu o civilizaţie foarte avansată ar avea loc cu oamenii de-acolo? Mare noroc am avea dacă marţienii nu s-ar întoarce, doar preventiv, să sterilizeze toate planetele pe care le-am colonizat.

Brusc, am simţit nevoia să mă aşez. Tremurul cauzat de electroşocuri revenise, răscolindu-mă din pântece până în creştetul capului. M-am chinuit să nu vomit şi am încercat să găsesc logica mai multor detalii care mă asaltau. Slipinii Sylviei într-o operaţiune tăcută, de o eficienţă maximă, împotriva miminţilor grupaţi în jurul tunului-scorpion.

Întregul vostru sistem ne este potrivnic.

Aşa-i. În plus, vrem să ocupăm zona asta.

Orr cu ranga lui, deasupra karakurilor disfuncţionali din tunelul de sub Drava. *Ce facem, îi luăm piuitul sau nu?*

Fanfaronada Anihilatorilor la bordul navei *Tunuri pentru Guevara,* amuzantă într-un fel prin absurdul ei, până o puneai într-un context logic.

Laz, dacă afli cum pot Anihilatorii să doboare o navă orbitală, nu uita să ne anunţi şi pe noi.

Că bine zici. Dacă dobori aşa ceva, băieţii sigur o conving pe Mitzi Harlan să ţi-o ia în gură în fiecare dimineaţă, până la sfârşitul vieţii.

„Rahat!"

— Chiar crezi că poate face asta? am întrebat aproape paralizat. Chiar crezi că poate să comunice cu navele orbitale?

Şi-a dezvelit dinţii în ceva ce numai zâmbet nu era.

— Tak, dacă mă-ntrebi pe mine, tipa a şi comunicat cu ele. Acum e sedată. Echipamentul Tseng îi monitorizează transmisiunile, e parte din program, dar încă nu ştim ce-a făcut.

— Şi dacă începe să transmită?

A ridicat din umeri şi a privit în altă parte.

— Trebuie să execut ordinele.

— A, minunat. Foarte constructiv.

— Tak, ce altă soluţie avem? a întrebat el disperat. Doar ştii ce se petrece în New Hok. Miminţi ce fac lucruri pe care n-ar trebui să le facă, miminţi

construiţi după alte planuri, necunoscute la vremea Decolonizării. Toată lumea crede că-i un fel de evoluţie a maşinilor, a nanotehnologiei, dar dacă nu-i aşa? Dacă Anihilatorii sunt cei care fac asta? Dacă navele orbitale se trezesc fiindcă primesc un semnal de la programul de comandă şi, ca reacţie, influenţează comportamentul miminţilor? Chestiile alea au fost proiectate să intre în legătură cu sistemele tehnologice marţiene, cât le putem înţelege noi, şi pe Latimer se vorbeşte c-au început să apară rezultatele. De ce n-ar funcţiona şi aici?

Am privit-o lung pe Sylvie Oshima şi mi s-a părut că aud vocea lui Jad.

...însă pierderile de cunoştinţă şi apariţia în locuri în care altcineva intervenise deja s-au întâmplat după Lyamon…

...de câteva ori am detectat prezenţa miminţilor, dar, când am ajuns la faţa locului, totul se terminase. Părea că s-ar fi luptat între ei…

Mintea mi-o lua razna pe căile deschise de intuiţia de agent special a lui Murakami. Dacă nu se luptau între ei? Sau dacă…

Sylvie, pe jumătate conştientă pe un pat din Drava, mormăind. *Mă* ştia. *Ca un vechi prieten. Ca un…*

Femeia care-şi spunea Nadia Makita, întinsă pe un alt pat la bordul navei *Boubin Islander.*

Grigori. Acolo jos e ceva care sună a Grigori.

— Cei pe care-i ţii în buzunar, i-am spus încet lui Murakami. Cei pe care i-ai omorât în ideea unui viitor mai stabil pentru noi toţi. Toţi credeau că femeia asta e Quellerist Falconer.

— Mda, credinţa e o chestie ciudată, Tak, a zis el privind dincolo de izoleta gravitaţională, fără urmă de veselie în voce. Eşti agent special, ştii prea bine.

— Da. Dar tu ce crezi?

Câteva clipe a tăcut. Apoi a clătinat din cap şi m-a privit în ochi.

— Ce cred eu? Cred că, dacă reuşim să intrăm în contact cu civilizaţia marţiană, atunci întoarcerea din morţi va fi comparativ ceva fără prea multă însemnătate.

— Tu crezi că-i ea?

— Nici nu mă interesează, fiindcă nu schimbă nimic.

Am auzit strigătul lui Tomaselli. *Ţeapa* dădea ocol fermei devastate a lui Segesvar ca un calcan-elefant cyborg, uriaş, ameninţător. Cu riscul de a voma din nou, mi-am activat senzorii neurochimici şi l-am văzut pe Mallory în turnul de navigaţie alături de ofiţerul de comunicaţii şi de alţi doi piraţi

pe care nu i-am recunoscut. M-am apropiat de Murakami.

— Mai am o întrebare, Tod. Ce-ai de gând să faci cu noi? Cu mine şi cu Virginia?

— Mda, a zis el gânditor, frecându-şi bine părul tuns scurt, făcând să sară stropi de apă.

Am văzut din nou începutul de zâmbet, de parcă revenirea la subiectele practice de conversaţie era un fel de revedere cu un vechi prieten.

— E puţin cam problematic, dar rezolvăm noi. După cum merg în ultima vreme lucrurile pe Pământ, cei de-acolo vor dori fie să vă aduc pe amândoi, fie să vă fac felul. Agenţii speciali renegaţi nu dau bine pentru administraţia actuală.

Am înclinat din cap, obosit.

— Si-atunci?

— Şi-atunci îi bag în mă-sa. Eşti agent special, Tak. Şi ea la fel. Doar fiindcă v-aţi pierdut privilegiile de castă nu înseamnă că nu-i mai aparţineţi. Părăsirea ei nu schimbă ceea ce sunteţi. Doar nu crezi că n-o să ţin cont de asta doar fiindcă o gaşcă de politicieni corupţi caută ţapi ispăşitori.

Am clătinat din cap.

— Nu uita că vorbeşti despre patronii tăi, Tod.

— Dă-i dracului! Eu răspund în faţa Comandamentului Corpului de Agenţi Speciali. Noi nu ne tratăm oamenii cu impulsuri electromagnetice. Şi-a muşcat buza inferioară, s-a uitat la Virginia Vidaura, apoi din nou la mine. Dar am nevoie şi de sprijinul ei ca să-i trag în piept, a zis şoptit. N-o pot lăsa liberă cu atitudinea asta, Tak. Mai ales că poate oricând să-mi tragă un glonţ în ceafă de îndată ce mă-ntorc cu spatele la ea.

Ţeapa plutea pieziş spre o porţiune nefolosită a docului. Graiferele au ţâşnit şi s-au înfipt în centon. Câteva au nimerit în bucăţi putrede şi s-au retras, în timp ce celelalte se întindeau tot mai mult. Hoverloaderul s-a dat puţin înapoi, învolburând apa şi mărunţind belaiarba. Graiferele s-au acţionat din nou.

Am auzit un vaiet în spate.

Iniţial, partea mai naivă din mine a crezut că Virginia Vidaura îşi dădea, în sfârşit, frâu liber frustrării. Imediat însă am desluşit tonul mecanic al sunetului şi mi-am dat seama ce era – o alarmă.

Timpul a părut că se opreşte în loc. Secundele s-au dilatat – lespezi ale percepţiei, totul se mişca încet, ca într-un acvariu.

...Liebeck, răsucindu-se, departe de malul apei, ţigara aprinsă

zburându-i din gura deschisă, ricoşând de pe sânul ei într-o mică explozie de scântei…

…Murakami, strigând şi trecând pe lângă mine spre izoleta gravitaţională…

…Sistemul de monitorizare fixat pe izoletă, urlând, display-urile holografice trezindu-se la viaţă lângă Sylvie Oshima, cuprinsă brusc de convulsii…

…Ochii Sylviei, larg deschişi şi fixaţi asupra mea, în timp ce gravitatea privirii ei îmi atrage atenţia…

…Alarma, la fel de nefamiliară ca noul echipament Tseng, dar cu un singur înţeles…

…Şi braţul lui Murakami, ridicat, cu cealaltă mână smulgându-şi Kalaşnikovul de la brâu…

…Propriul meu urlet, întinzându-se şi amestecându-se cu al lui, când încerc să-l blochez, cu mâinile legate la spate, mult prea lent…

Dintr-odată, norii s-au rupt în est şi au aruncat suliţa de foc.

Docul s-a aprins de lumină şi de furie.

Apoi cerul s-a prăbuşit.

Capitolul 49

Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că nu visam din nou. Priveliştea din jur era la fel de stranie, de halucinantă precum coşmarul din copilărie pe care-l retrăisem după electroşocuri, la fel de incoerentă. Zăceam iarăşi pe docurile fermei lui Segesvar, pustii de data asta, iar mâinile îmi fuseseră dezlegate. O ceaţă uşoară învăluia totul şi culorile îşi pierduseră intensitatea. Izoleta gravitaţională plutea uşor în acelaşi loc, dar, cu logica sucită a visului, Virginia Vidaura era cea care stătea întinsă pe ea, cu tenul palid de o parte şi de alta a vânătăii. Câţiva metri în interiorul Plantaţiei, petice de apă ardeau, inexplicabil, cu flăcări aproape albe. Sylvie Oshima şedea pe margine şi le privea, aplecată pe unul dintre pilonii de acostare, ca un riping, nemişcată. Poate mă auzise când mă căzneam să mă ridic în picioare, dar nu s-a mişcat.

În sfârşit, nu mai ploua. Aerul mirosea a ars.

M-am îndreptat cu paşi nesiguri spre mal şi m-am oprit lângă ea.

— Afurisitul de Grigori Ishii! a zis ea tot fără să mă privească.

— Sylvie?

Abia acum s-a întors, confirmând ce era de aşteptat. Capul-de-comandă al Anihilatorilor îşi revenise. Felul în care se ţinea, privirea ei, vocea, erau toate în regulă. Avea un zâmbet şters.

— Numai tu eşti de vină, Micky. Tu m-ai făcut să mă gândesc la Ishii. N-am putut să las lucrurile aşa. Pe urmă mi-am amintit cine era şi a trebuit să mă-ntorc să-l caut. Să cercetez căile pe care a venit, căile pe care a venit şi *ea* după ce-am început să caut. Eu am deschis drumul.

— Nu pricep nimic. *Cine-i* Grigori Ishii?

— Chiar nu-ţi aminteşti? Orele de istorie, clasa a treia? Craterul de pe Alabardos?

— Mă doare capul, Sylvie, iar de la şcoală am chiulit des. Treci la subiect.

— Grigori Ishii a fost quellist, pilot de elicopter în ultimul detaşament din Alabardos. Cel care a încercat să fugă cu Quell. A murit alături de ea când au început să cadă suliţele de foc.

— Atunci…

— Întocmai, a spus râzând uşor. Ea este cine spune că este.

— Ea… am zis şi m-am oprit, privind în jur şi încercând să înţeleg toată

grozăvia care se petrecuse aici. Ea a făcut asta?

— Nu – eu am făcut. De fapt, ei au făcut-o la cererea mea.

— *Tu ai declanşat* bombardamentul? Tu ai comunicat cu nava orbitală?

Un zâmbet îndurerat.

— Da. În ciuda aiurelilor pe care le-am înşirat, eu sunt cea care le pune în mişcare. Pare incredibil, nu?

— Sylvie, ia-mă uşor. Ce s-a întâmplat cu elicopterul lui Ishii?

— Nimic. Sau exact cum ai învăţat la scoală. A fost doborât de suliţa de foc, cum ni se povestea când eram copii. Întocmai ca în poveste.

Vorbea mai mult pentru sine, privind în ceaţa pe care suliţa de foc o produsese în clipa în care transformase în vapori *Ţeapa* şi cei patru metri de apă de dedesubt.

— Nu-i aşa cum ne-am închipuit noi, Micky. Mă refer la suliţa de foc. E un fel de rază pornită din blaster, dar mai mult de atât. E şi un dispozitiv de înregistrare. O suliţă ce reţine datele. Distruge tot ce atinge, dar tot ce atinge modifică energia razei. Fiecare moleculă, fiecare particulă subatomică schimbă abia perceptibil starea energiei şi, la sfârşit, poartă în ea imaginea perfectă a ceea ce a distrus. Şi o înmagazinează, cum face cu toate imaginile. Nu se pierde nimic.

Am râs, nevenindu-mi să cred.

— Glumeşti. Vrei să spui că tipa asta, Quellerist Falconer, a petrecut ultimele trei secole într-o bază de date marţiană?

— Iniţial, s-a rătăcit. Nu înţelegea ce i se-ntâmplase. Nu ştia că fusese copiată. Trebuie să fi fost incredibil de *puternică.*

Am încercat să-mi închipui cum ar fi să duci o existenţă virtuală într-un sistem construit de minţi non-umane, dar n-am putut. Mi se făcea pielea de găină.

— Şi cum a ieşit de-acolo?

Sylvie s-a uitat la mine cu un licăr curios în ochi.

— Nava orbitală a trimis-o.

— Ei, hai!

— Vorbesc serios. Nu pretind că înţeleg protocoalele, ci doar ce s-a întâmplat. Nava orbitală a văzut ceva în mine sau în combinaţia dintre mine şi programul de comandă. Un fel de analogie, ceva care i s-a părut că înţelege. Eram, probabil, modelul perfect pentru conştiinţa asta. Cred că întreaga reţea orbitală este un sistem integrat şi mai cred că-ncearcă să facă asta de mai mult timp. Adu-ţi aminte de comportamentul modificat al

miminţilor din New Hok. Cred că sistemul încearcă să descarce personalităţile umane pe care le-a înmagazinat, toţi oamenii pe care navele orbitale i-au prins pe cer în ultimele patru secole, sau ce-a mai rămas din ei. Până acum, le-a înghesuit în minţile miminţilor. Sărmanul Grigori Ishii – a fost parte din tunul-scorpion pe care l-am distrus.

— Da, mi-ai spus că-l ştiai. Când delirai în Drava.

— Nu eu, *ea* îl ştia, ea a recunoscut ceva. Nu cred că mai rămăsese prea mult din personalitatea lui Ishii, a zis Sylvie înfiorându-se. Sigur n-a mai rămas prea mult din el în celulele alea, în cel mai bun caz e o coajă, un simplu înveliş exterior, plus că şi-a pierdut minţile. Dar ceva i-a declanşat amintirile despre el, iar ea a blocat sistemul, încercând să iasă ca să rezolve problema. Tocmai de asta n-a mai ţinut aranjamentul. Eu n-am putut face faţă, iar ea a ţâşnit de-acolo ca o furtună.

Am strâns din ochi, încercând să înţeleg.

— Dar de ce-au făcut asta navele orbitale? De ce-au început să descarce personalităţile?

— Cum îţi spuneam, nu ştiu. Poate că nu le dau de cap. Poate că n-au fost concepute să le înţeleagă. Poate că le-au păstrat vreme de-un secol, apoi au început să caute un loc în care să depoziteze gunoiul. În ultimii trei sute de ani, New Hok a fost stăpânit de miminţi, ceea ce înseamnă că aproape toată istoria noastră e aici. Poate că asta se-ntâmplă dintotdeauna şi n-aveam niciun motiv să aflăm înainte de Iniţiativa Mecsek.

M-am întrebat într-o doară câţi oameni fuseseră ucişi de suliţele de foc în cei patru sute de ani de la colonizarea Lumii lui Harlan. Victime întâmplătoare ale unor erori de pilotaj, deţinuţi politici aruncaţi, în hamuri gravitaţionale, de pe Colţii Rilei şi din alte locuri de execuţie de pe glob, cele câteva morţi provocate când navele orbitale reacţionaseră neaşteptat, distrugând totul dincolo de parametrii normali. M-am întrebat câţi înnebuniseră în bazele de date marţiene, câţi o făcuseră după ce fuseseră îndesaţi, fără menajamente, în miminţii din New Hok. M-am întrebat câţi mai rămăseseră.

„Eroare de pilotaj?”

— Sylvie?

— Poftim? a răspuns ea privind din nou peste Plantaţie.

— Erai conştientă când te-am scos din Rila? Ştiai ce se petrece în jurul tău?

— În Millsport? Nu chiar. Parţial. De ce?

— Navele orbitale au reacţionat la focul de mitralieră de pe un elicopter. La momentul acela am crezut că pilotul calculase greşit altitudinea sau că navele orbitale erau deja pornite pe focurile de artificii. Dar tu ai fi murit dacă pilotul ar fi continuat să tragă asupra noastră. Crezi că…

— Poate. Nu ştiu. Nu-i o legătură stabilă, a zis ea arătând în jur, râzând, puţin nesigură. Nu pot să fac treaba asta când vreau. Cum îţi spuneam, a trebuit să le rog foarte frumos.

Todor Murakami, evaporat. Tomaselli şi Liebeck, Vlad/Mallory şi echipajul lui, *Ţeapa,* cu tot blindajul ei, sute de metri cubi de apă, chiar şi – mi-am privit încheieturile mâinilor şi am văzut câte o mică arsură pe fiecare – cătuşele de la mâinile mele şi ale Virginiei. Toate dispărute într-o microsecundă de dezlănţuire a furiei minuţios controlate a cerului.

M-am gândit la precizia de care avea nevoie o maşinărie pentru a face asta de la cinci sute de kilometri de planetă, la ideea că ar putea exista o viaţă de apoi, ai cărei paznici se rotesc pe acolo, pe sus, apoi mi-am amintit micuţul dormitor din realitatea virtuală, crezul Renegatului ce se dezlipea într-un colţ. Am privit-o din nou pe Sylvie şi am înţeles o parte din ceea ce se întâmpla în ea.

— Cum e să vorbeşti cu ele? am întrebat-o aproape în şoaptă.

A pufnit.

— Tu ce crezi? Ca o rugăciune, ca toate predicile mamei care brusc îşi fac efectul. De fapt, nu vorbesc, e ca… atunci când te-mpărtăşeşti, când se topeşte limita dintre ceea ce eşti şi ceea ce nu eşti. Nu ştiu. E ca sexul, poate, ca sexul binecuvântat. Dar nu… La naiba, nu găsesc termen de comparaţie, Micky. Nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. A zâmbit acru. Comuniune cu zeul zeilor. Doar că oameni ca mama ar fi părăsit centrul de transfer urlând cât îi ţineau gura, numai să nu dea ochii cu *aşa ceva.* E un drum întunecat. Am deschis uşa şi programul a ştiut ce să facă, a *vrut* să mă ducă acolo, aia era menirea lui. Dar drumul e întunecat şi te ia cu frig, te face să te simţi… gol-goluţ… despuiat de tot. Eşti acoperit de un fel de aripi, dar aripile alea sunt reci, Micky. Reci, aspre şi miros a cireşe şi a muştar.

— Dar nava orbitală e cea care-ţi vorbeşte? Sau crezi că sunt marţieni acolo, care le conduc?

De undeva din interiorul ei, un rânjet strengăresc şi-a făcut loc pe chipul femeii.

— Asta ar fi ceva, nu? Ar rezolva marele mister al timpurilor noastre.

Unde sunt marţienii, unde s-au dus toţi?

O vreme, am lăsat imaginea să se limpezească. Predecesorii noştri, păsări de pradă cu aripi de lilieci, zvâcnind spre cer cu miile, aşteptând suliţele de foc să fulgere şi să-i transfigureze, să-i facă scrum şi să-i renască virtual deasupra norilor. Venind poate din alte şi alte lumi în pelerinajul lor hegemonie, adunându-se pentru clipa transcendenţei irevocabile.

Am clătinat din cap. Imagini împrumutate din doctrina Renegaţilor şi o urmă a mitului pervers al sacrificiului creştin. E primul lucru pe care-l învaţă arheologii. Nu încerca să-ţi transferi zestrea antropomorfă în ceea ce nu-i deloc uman.

— Prea uşor, am remarcat eu.

— Mda. Aşa am gândit şi eu. Oricum, nava orbitală e cea care vorbeşte, îţi dă aceeaşi senzaţie ca miminţii, ca programul… Sigur, sunt şi marţieni acolo. Grigori Ishii, ce-a mai rămas din el, bolboroseşte ceva despre ei. Şi cred că Nadia îşi va aminti ceva asemănător când se va distanţa puţin de experienţa asta. Când îşi va aminti în sfârşit cum a ieşit din baza de date şi a intrat în mintea mea, va putea să comunice *cu adevărat* cu ei. Şi, prin comparaţie, va face ca legătura stabilită de mine să arate ca un cod Morse sau ca un set de tom-tomuri.

— Credeam că nu ştie cum să folosească programul de comandă.

— Încă nu ştie. Dar o pot învăţa.

Am remarcat o linişte stranie pe faţa Sylviei Oshima în timp ce vorbea. Ceva ce nu mai văzusem în toate săptămânile petrecute împreună, în Zona Nesalubrizată şi după aceea. Îmi amintea de chipul lui Nikolai Natsume în mănăstirea Renegaţilor, înainte ca noi să venim şi să-i dăm peste cap tot ce conta mai mult pentru el – scopul existenţei, confirmat dincolo de orice îndoială omenească. Responsabilitatea faţă de propriile fapte, pe care n-o mai încercasem de la Innenin şi pe care nu mă aşteptam s-o mai simt vreodată. Plus o invidie care mă cuprindea.

— Vrei să fii un *sensei* al Anihilatorilor, Sylvie? Asta e intenţia ta?

— Nu vreau să-nvăţ pe nimeni în lumea reală, ci doar s-o-nvăţ *pe ea.* Acolo, în realitatea virtuală, pot dilata timpul real ca să transform fiecare minut în luni de zile şi pot să-i arăt *cum se face.* Nu-i vorba despre vânarea miminţilor, nu ăsta-i scopul implanturilor. Abia acum îmi dau seama. Prin comparaţie, tot timpul petrecut în Zona Nesalubrizată parcă am fost adormită. Acum simt că pentru *asta* m-am născut.

— Acum vorbeşte programul, Sylvie.

— Poate. Şi ce-i cu asta?

N-am găsit un răspuns. M-am uitat dincolo de izoleta gravitaţională pe care Virginia Vidaura zăcea în locul Sylviei. M-am dat mai aproape, parcă tras de un cablu înfipt în măruntaiele mele.

— Se face bine?

— Cred că da, a răspuns Sylvie şi s-a ridicat anevoie de pe pilonul de acostare. O amică?

— Cam aşa ceva.

— Mda, vânătaia de pe faţă arată rău de tot. S-ar putea ca osul să fie rupt. Am întins-o acolo cât de uşor am putut, am conectat-o la sistem, dar până acum n-a făcut decât s-o sedeze, ca măsură de precauţie. Încă n-a dat un diagnostic. Are nevoie de…

M-am întors spre ea s-o îndemn să spună mai departe şi am văzut cutia cenuşie în vârful arcului de cerc. Nu mai aveam timp să ajung la Sylvie, nici să fac altceva decât să mă arunc, peste izoleta gravitaţională, la adăpost. După standardele militare Tseng, trebuia să fie rezistentă la impact. Am căzut pe partea cealaltă şi m-am lipit de chei, acoperindu-mi capul cu mâinile.

Grenada a explodat cu un zgomot înăbuşit, dar ceva în mintea mea a urlat odată cu ea. O undă de şoc tăcută m-a plesnit în plin, afectându-mi auzul. Am sărit în picioare, fără să văd dacă m-a nimerit vreo schijă, întorcându-mă să-l înfrunt în timp ce ieşea din apă la marginea cheiului. Deşi nu eram înarmat, am ieşit de după izoletă de parcă aş fi avut un arsenal.

— Te-ai mişcat repede, a zis el. Speram să vă nimeresc pe amândoi.

Avea hainele ude, fruntea brăzdată de o tăietură rozalie după ce apa o spălase de sânge, dar ţinuta, în corpul cu pielea chihlimbarie, era aceeaşi. Părul negru, tot lung, se încâlcise. Nu părea să fie înarmat, ceea ce nu-l împiedica să zâmbească larg.

Sylvie zăcea pe chei, la jumătatea drumului dintre apă şi izoletă. Nu-i vedeam faţa.

— O să te omor, am zis hotărât.

— Adică o să-ncerci, bătrâne.

— *Ştii ce-ai făcut? Ai idee pe cine-ai omorât?*

A clătinat din cap, prefăcându-se îndurerat.

— Chiar c-ai trecut de data expirării. Crezi că am de gând să mă întorc la familia Harlan doar cu un *cadavru,* când pot să-i duc un corp viu? Nu

pentru asta sunt plătit. Aia a fost o grenadă paralizantă, ultima din păcate. N-ai auzit cum explodează? Dac-ai fi fost recent pe un câmp de luptă, ţi-ai fi dat seama. Dar se pare că n-ai fost. Unda de şoc şi schija moleculară te scot din funcţiune o bucată bună de vreme. Tipa va rămâne aşa toată ziua.

— Nu mă-nvăţa tu despre armele folosite pe câmpul de luptă, Kovacs. Eu *am fost* tu şi-am renunţat la asta pentru ceva mai interesant.

— Zău? a spus surprins, cu ochii albaştri scânteind de furie. Pentru ce-ai renunţat? Pentru infracţiuni mărunte, pentru revoluţii eşuate? Mi-au spus c-ai încercat şi una şi alta.

Am făcut un pas mare spre el şi a luat poziţie de luptă.

— Indiferent ce ţi-au *spus,* cert este că am văzut cu un secol mai multe răsărituri de soare decât tine. Şi acum o să ţi le iau pe toate.

— Zău? a repetat el şi a plescăit din buze, dezgustat. Dacă toate te-au făcut să fii ceea ce eşti acum, o să-mi faci o favoare. Fiindcă, indiferent de ceea ce mi se va întâmpla, singurul lucru pe care nu mi-l doresc este să fiu ca tine. Prefer să-mi zbor singur memoria corticală decât să stau unde stai tu acum.

— De ce nu-ncerci? M-ai scuti de deranj.

A izbucnit într-un râs pe care-l voia dispreţuitor. A devenit agitat şi a făcut un gest a lehamite.

— Omule, aproape că mă bate gândul să te las în pace. Mi-e milă de tine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-nţelegi. Nu te las s-o duci înapoi la Harlan. Distracţia s-a terminat.

— Mai mult ca sigur. Nu-mi vine să cred cât de mult ţi-ai bătut joc de viaţa ta. Uite în ce hal ai ajuns.

— Priveşte-mă bine. E ultima figură pe care o vezi, puţoiul dracului!

— Scuteşte-mă de melodramă, bătrâne.

— A, crezi că-i melodramă?

— Nu, a răspuns el cu dispreţ. Chiar mai jalnic de-atât. E ca în *sălbăticie.* Eşti ca un lup bătrân şi şchiop, care nu mai poate ţine pasul cu haita şi n-o părăseşte în speranţa că se va alege cu o bucăţică de carne. Nu-mi vine să *cred* c-ai părăsit Corpul, omule. *Pur şi simplu* nu-mi vine să cred.

— Fiindcă n-ai fost acolo! i-am răspuns eu răstit.

— Mda, fiindcă, dac-aş fi fost, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Crezi c-aş fi lăsat ca totul să se ducă de râpă? Să întorc spatele la tot, cum a făcut tata?

— *Du-te dracului!*

— Le-ai întors spatele, asta ai făcut, nemernicule. Le-ai întors spatele agenţilor speciali şi ai ieşit din viaţa lor.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Se saturaseră de mine ca de mere pădureţe. Eram doar un *criminal.*

— Exact. Şi ce vrei acum, o medalie?

— Tu ce-ai fi făcut? Eşti un fost agent special. Ştii ce-nseamnă asta? N-ai voie să ocupi o funcţie publică, nu poţi să primeşti un grad militar şi, în general, nu poţi primi decât slujbe mărunte. N-ai acces la credite. Tu ce-ai fi făcut în situaţia asta?

— În primul rând, aş fi rămas pe loc.

— *Dar n-ai fost acolo!*

— OK. Ce-aş fi făcut eu ca fost agent special? Nu ştiu. Dar ce ştiu sigur e că n-aş fi ajuns ca tine, după aproape două sute de ani. Singur, falit şi dependent de Radul Segesvar şi de o gaşcă de *surferi.* Ţi-ai dat seama că am fost pe urmele tale până la Rad înainte s-ajungi aici, nu?

— Bineînţeles.

A ezitat o clipă. Siguranţa din voce îi cam dispăruse, fiind prea furios.

— Ţi-ai dat seama şi că ţi-am anticipat fiecare mişcare pe care ai făcut-o începând din Tekitomura? Ţi-ai dat seama c-am organizat ambuscada de la Rila?

— Da, partea aia ţi-a ieşit destul de bine.

Un nou acces de furie i-a schimonosit faţa.

— Nu mai conta, fiindcă îl aveam pe Rad. Am fost acoperiţi încă de la început. De ce crezi c-ai scăpat atât de uşor?

— Deoarece navele orbitale v-au doborât elicopterul şi eraţi prea incompetenţi ca să ne urmăriţi până pe braţul de Nord?

— Du-te dracului! Crezi că te-am căutat peste tot? Ştiam încă de la început încotro te-ndrepţi. Am fost pe urmele tale de la bun început.

„Destul!” Hotărârea care mă apăsa greu pe suflet mă îndemna să fac un pas înainte cu mâinile ridicate.

— Tot ce ne rămâne e să punem punct, am zis aproape în şoaptă. Crezi că te poţi descurca fără ajutor?

Ne-am uitat lung unul la altul, conştientizând inevitabilitatea luptei. S-a repezit la mine dintr-odată.

Lovituri nimicitoare îndreptate spre gât şi spre vintre m-au împins înapoi vreo doi metri înainte să le pot răspunde. Am blocat cu un braţ lovitura ce

avea drept ţintă vintrele şi m-am aplecat destul cât s-o primesc pe cealaltă în frunte. Am contraatacat în acelaşi timp, direct în piept. Eul meu s-a clătinat, apoi a încercat să-mi prindă braţul cu o mişcare aikido pe care o ştiam atât de bine, încât mi-a venit să râd. Am parat-o şi am încercat să-i înfig degetele în ochi. S-a rotit scurt, graţios, şi a vrut să-mi aplice un picior în coaste. Însă prea sus şi nu suficient de repede. L-am prins de laba piciorului şi i-am răsucit-o cu toată puterea. În cădere, a căutat să mă izbească în cap cu celălalt picior. A reuşit doar să mă plesnească peste faţă cu talpa – deja mă dădeam înapoi, ca să-i evit lovitura directă. I-am dat drumul la picior şi am simţit cum mi se întunecă vederea. M-am retras, clătinându-mă, lovindu-mă cu spatele de izoleta gravitaţională, când el cădea la pământ. Izoleta şi-a activat câmpurile şi m-am sprijinit de ea. Am scuturat din cap ca să-mi alung ameţeala.

Lupta nu era chiar atât de aprigă pe cât mi-o închipuisem. Eram amândoi obosiţi şi ne bazam, inevitabil, pe reflexele condiţionate ale corpurilor pe care le purtam. Făceam amândoi greşeli care, în alte împrejurări, ar fi fost letale. Şi poate că niciunul dintre noi nu era foarte sigur de ceea ce făcea în irealitatea tăcută, atinsă de ceaţă, a docului pustiu.

Aspiranţii cred…

Vocea Sylviei, cugetând în realitatea virtuală.

…toate celelalte sunt o iluzie, un joc de umbre creat de vechi zeii ca să ne ţină în el până ne construim propria realitate şi ne transferăm în ea.

Reconfortant, nu?

Am scuipat şi am inspirat adânc, apoi m-am îndepărtat de izoletă.

Dacă accepţi ideea…

Se chinuia să se ridice în picioare. M-am apropiat rapid, cât mai încerca să-şi revină, adunându-mi ultimele puteri. M-a văzut şi s-a întors ca să mă înfrunte. Cu piciorul ridicat, gata să mă lovească, cu braţele protejându-şi capul şi pieptul. M-am repezit la el, evitându-i piciorul, dar mi-a urmărit mişcarea şi mi-a aplicat un cot în ceafă. Am căzut înainte să-şi dubleze lovitura, m-am rostogolit, dar n-am reuşit să-i zbor picioarele de sub el. S-a ferit aproape în pas de dans, a găsit timp să rânjească la mine şi m-a atacat.

Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, am pierdut noţiunea timpului. Reflexele de luptă şi sistemul nervos Eishundo reduseseră totul la o mişcare lentă, estompată, ce însoţea lovitura inevitabilă şi, în spatele ei, rânjetul larg.

„Nu mai râde, jigodie!”

Faţa lui Segesvar, lungi decenii de amărăciune transformate în furie şi apoi disperare în timp ce reproşurile mele străpungeau armura iluziilor pe care şi le crease într-o viaţă plină de violenţă.

Murakami, cu pumnul plin de memorii corticale însângerate, ridicând din umeri la mine, ca dintr-o oglindă.

Mama, visul şi…

…el o loveşte cu piciorul în stomac, mama icneşte şi se întoarce pe o parte, ligheanul se răstoarnă şi apa se împrăştie până la mine…

…odată cu furia, iar eu cresc odată cu ea…

…la fiecare secundă sunt mai mare, în curând voi fi îndeajuns de mare încât să ajung la clanţă…

…o să-l omor cu mâinile goale, am arme în mâini, mâinile mele sunt arme…

…un joc de umbre…

Am văzut cum vine lovitura de picior. Părea să dureze o veşnicie. M-am ferit în ultimul moment. M-a nimerit în umăr şi m-a dezechilibrat. M-am rostogolit. El s-a poticnit, spre norocul meu prinzându-şi un călcâi de ceva aruncat pe chei. Corpul nemişcat al Sylviei. A căzut pe spate, peste ea.

M-am ridicat în picioare, am sărit peste Sylvie şi de data asta l-am prins înainte să se dezmeticească. I-am ars un picior în tâmplă, sângele ţâşnind din rana provocată. Încă o lovitură de picior, ca să nu aibă timp să se ferească. De data asta direct în gură, umplându-i-o de sânge. S-a înmuiat, s-a sprijinit în mâini, ameţit, moment în care m-am lăsat cu toată greutatea pe pieptul şi pe braţul lui drept. A icnit şi mi s-a părut că i-a trosnit braţul. L-am izbit cu palma în tâmplă. Capul i-a căzut într-o parte, cu ochii pierduţi. M-am pregătit să-i mai dau una în gât ca să-i zdrobesc laringele.

…un joc de umbre…

Ura de sine e un stimulent important pentru tine, fiindcă o poţi transforma în furie faţă de ceea ce trebuie să distrugi.

Dar e un model static, Kovacs. Este o sculptură a disperării.

M-am uitat la el. Abia se mişca. Era uşor de ucis.

L-am privit cu atenţie.

Ura de sine…

Jocul de umbre…

Mama…

Ca din senin, o imagine cu mine atârnând sub fortăreaţa marţiană din

Tekitomura, prins de un cablu. Paralizat şi suspendat. Mi-am văzut mâna strânsă pe cablu. Ţinându-mă în viaţă.

Oprindu-mă în loc.

M-am văzut desprinzându-mi mâna, un deget amorţit după altul, mişcându-mă.

Urcând.

Am făcut un pas în spate. Privindu-l în continuare, încercând să-mi dau seama ce-am făcut. A clipit de câteva ori spre mine.

— Ştii pe dracu'! am zis cu voce cavernoasă şi am luat-o de la capăt, rar, obosit. Ştii pe dracu', puţoiule! La Innenin n-ai fost, la Loyko n-ai fost, pe Sanction IV sau Hun Home n-ai fost. Nici măcar pe Pământ n-ai fost. De unde dracu' să ştii?

Scuipa sânge. S-a ridicat şi s-a şters la gură. Am râs fără entuziasm şi am clătinat din cap.

— Am o idee. Poate, *totuşi,* te descurci mai bine decât mine. Poate reuşeşti să eviţi eşecurile mele. Hai, încearcă.

M-am îndepărtat de el şi am arătat spre şirurile de skimmere acostate.

— Trebuie să fi rămas câteva în stare de funcţionare. Alege unul şi pleacă de-aici. Nu te va urmări nimeni. Dă-i drumul cât se mai poate.

I-a fost greu să se ridice. Fără să-şi dezlipească ochii de la mine, cu mâinile tremurând de emoţie, a încercat să se pună în gardă. Poate nu-i rupsesem braţul. Am râs din nou, de data asta mai cu inimă.

— Vorbesc serios. Să vedem dacă eşti în stare să-ţi croieşti viaţa mai bine decât mine. Să vedem dacă ajungi altfel. *Hai, mişcă!*

A trecut pe lângă mine precaut, cu capul plecat.

— O să reuşesc. Nu văd cum aş da greş mai mult decât tine.

— Atunci *pleacă. Dispari!*

M-am ambalat din nou, pornit să-l dobor la pământ şi să închei socotelile pentru totdeauna. Dar m-am stăpânit. Surprinzător, fără prea mult efort. Şi i-am spus calm:

— Să vedem ce mare brânză faci.

Mi-a aruncat o privire prevăzătoare, apoi s-a îndreptat spre mal, spre skimmerele mai puţin avariate.

L-am urmărit cu privirea.

După vreo zece metri, s-a oprit şi s-a întors. Am crezut că vrea să ridice o mână.

O salvă de foc a ţâşnit dinspre docuri. L-a nimerit în cap şi în piept,

arzându-l. A rămas o clipă nemişcat, fără partea de sus a corpului. Ce mai rămăsese din el s-a prăbuşit, fumegând, pe cel mai apropiat skimmer, alunecând apoi, cu un pleoscăit, în apă.

Un sunet mărunt, ca o înţepătură sub coaste, m-a străbătut, însă am reuşit să-l înăbuş. M-am răsucit pe călcâie, neînarmat, în direcţia din care venise rafala.

Jadwiga stătea în faţa unei uşi a staţiei de balotare, ţinând proptită de şold arma cu plasmă a lui Murakami sau poate una la fel. Vârful ţevii era încă roşu.

— Sper că n-ai nimic împotrivă! a strigat ea spărgând liniştea de moarte ce plutea între noi.

Am închis ochii şi am rămas pe loc, respirând.

Nu m-a ajutat.

EPILOG

De la pupa navei Fiica Haiducilor, *coasta Kossuthului se vede ca o linie neagră trasă deasupra mării. Nori înalţi, urâţi, se mai văd departe, spre sud, unde furtuna face ravagii în capătul vestic al Plantaţiei, pierzându-se în apele mici, unde şi încetează. Prognoza anunţă mare calmă şi soare până în nord. Japaridze crede că ne-ar putea duce la Tekitomura într-un timp-record şi ar face-o cu mare plăcere pentru câţi bani a primit de la noi. Dar o călătorie cu toată viteza spre nord, pe un hoverloader de marfă, vechi, probabil că ar atrage atenţia, şi tocmai asta dorim să evităm. Ritmul lent, comercial, obişnuit, cu opriri pe coasta de vest a Arhipelagului Saffron, ne protejează mult mai bine. Iar sincronizarea e vitală.*

Undeva, ştiu bine, pe coridoarele puterii din Millsport e în plină desfăşurare o anchetă. O echipă de control din partea Corpului de Agenţi Speciali a fost trimisă acolo prin needlecast ca să vadă ce-a mai rămas din operaţiunea secretă condusă de Murakami. Dar, la fel ca furtuna tot mai neputincioasă de pe Plantaţie, nu are cum să ajungă până la noi. Avem timp şi, cu puţin noroc, nu ne ajunge. Virusul Qualgrist atinge încet toată populaţia planetei, iar ameninţarea lui îi va face pe membrii familiei Harlan să renunţe la corpurile lor aristocrate şi să se refugieze în bazele de date, alături de strămoşii lor. Vidul de putere la vârf creat de retragerea lor va arunca oligarhia Primelor Familii într-un maelstrom politic pe care nu va reuşi să-l gestioneze cum trebuie şi, în consecinţă, lucrurile vor degenera şi mai mult. Yakuza, haiducii şi Protectoratul vor da târcoale ca botălbecii în jurul unui calcan-elefant aşteptând rezultatul, spionându-se reciproc. Fără să treacă la acţiune.

Asta crede Quellerist Falconer şi, chiar dacă uneori cuvintele ei sună prea pompos, ca retorica lui Soseki Koi despre marşul istoriei, înclin să-i dau dreptate. Am văzut acelaşi lucru pe alte planete, în unele locuri chiar am ajutat la înfăptuirea lui, prin urmare, previziunile ei sunt realiste. Plus că Falconer s-a aflat în miezul Decolonizării, ceea ce face din ea un expert mai credibil decât noi în privinţa schimbărilor politice de pe Lumea lui Harlan.

E ciudat să mă aflu în preajma ei. Ştiind că vorbesc cu o legendă istorică veche de secole, senzaţia e amestecată: uneori mi se pare că visez, alteori

că e mult prea reală. Dar, dincolo de orice, mă intrigă uşurinţa cu care vine şi pleacă, schimbând locul cu Sylvie Oshima, la fel cum schimbă cartul Japaridze cu ofiţerul secund, pe puntea de comandă. Uneori chiar surprind momentul. E ca şi cum ar curenta-o ceva – se schimbă brusc la faţă, clipeşte de câteva ori şi devine alta. Câteodată nici nu sunt sigur cu cine discut. Trebuie să fiu atent la chipul ei, să-i ascult ritmul vocii.

Mă întreb dacă, în deceniile ce urmează, această trecere rapidă de la o identitate la alta va deveni o obişnuinţă în viaţa oamenilor. Din câte îmi spune Sylvie, n-ar fi deloc exclus. Potenţialul sistemelor manevrate de Anihilatori este aproape nelimitat. Desigur, va fi nevoie de oameni mult mai puternici pentru aşa ceva. Nimic nou însă, fiindcă asta se întâmplă după fiecare progres major al cunoaşterii sau tehnologiei. Nu ne putem ancora în modelele trecutului, trebuie să mergem înainte, să construim minţi şi corpuri mai eficiente. Altfel, Universul va sări asupra noastră ca o panteră de mlaştină şi ne va mânca de vii.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la Segesvar şi la ceilalţi. Mai ales la celălalt Kovacs. Am reînceput să vorbesc cu Jad, treptat, fiindcă, până la urmă, n-o pot învinovăţi pentru ce-a făcut. Iar Virginia Vidaura, în noaptea în care am plecat din Portul Newpest la bordul vasului Fiica Haiducilor, *m-a învăţat cum să mă împac cu astfel de lucruri. Am făcut dragoste, cu grijă, atenţi la faţa ei care se vindeca treptat, apoi a plâns şi mi-a vorbit până dimineaţă despre Jack Soul Brasil. Am ascultat şi am încercat să înţeleg, exact cum făceam când mă instruia cu un secol în urmă. Dimineaţa mi-a luat penisul în mână, l-a frecat, l-a supt şi l-a vârât în ea, după care am făcut dragoste din nou, pentru ca, într-un târziu, să ne ridicăm din pat şi să luăm o nouă zi de la capăt. De atunci n-a mai pomenit de Brasil şi, chiar dacă am făcut-o eu, fără să vreau, Virginia doar a clipit şi a zâmbit, nelăsând ca lacrimile să-i picure pe obraz.*

Toţi învăţăm să dăm lucrurile astea deoparte, să trăim cu pierderile noastre şi să ne facem griji doar în privinţa a ceea ce putem schimba.

Oishii Eminescu îmi spunea cândva că n-are rost să răstorni de la putere Primele Familii, căci n-ai face decât să asmuţi Protectoratul şi Corpul Agenţilor Speciali asupra Lumii lui Harlan. Tot el credea că mişcarea quellistă ar fi eşuat, dacă agenţii speciali ar fi fost aici în timpul Decolonizării. Probabil că avea dreptate şi nici chiar Quell nu prea are contraargumente, deşi, când soarele apune peste oceanul arămiu, iar noi

stăm pe punte cu câte un pahar mare de whisky în faţă, chiar încearcă să le găsească.

Dar nu mai contează. Fiindcă în realitatea virtuală, dilatând minutele în luni, Sylvie şi Quell învaţă cum să comunice cu navele orbitale. Până ajungem la Tekitomura, Sylvie crede că vor reuşi. Apoi crede că-i va învăţa acelaşi lucru pe Oishii şi poate pe alţi Anihilatori care le împărtăşesc ideile.

Şi atunci vom fi pregătiţi.

Ceilalţi sunt tăcuţi şi îndârjiţi, dar în starea lor de spirit desluşesc şi un licăr de speranţă pe care mă străduiesc să-l înţeleg. Sigur nu ne vom acoperi de glorie, cum la fel de sigur e că se va lăsa cu vărsare de sânge. Şi încep să cred că vom reuşi. Date fiind împrejurările şi cu câteva suliţe de foc, cred că vom putea să dăm jos Primele Familii, să alungăm yakuza, să-i îndepărtăm pe haiduci sau cel puţin să-i îngenunchem. Cred că vom putea să prevenim Protectoratul şi Corpul de Agenţi Speciali şi apoi, dacă mai rămâne ceva, să experimentăm nanotehnologia demodinamică a lui Quell.

Şi nu pot să nu cred – să nu sper, poate – că o platformă orbitală ce poate nimici în acelaşi timp un hoverloader plin cu oameni şi legăturile minuscule de la mâinile a doi indivizi, ce poate distruge şi înregistra în acelaşi timp, ce poate decanta minţi întregi în sisteme de date de la sol, că acelaşi sistem nu poate, odată şi-odată, să caute la marginea Oceanului Nurimono şi să găsească două memorii corticale năpădite de iarbă, abandonate cu decenii în urmă.

Şi să readucă la viaţă conţinutul lor.

Mulţumiri

Cea mai mare parte din cartea aceasta e născocită de mine. Pentru cele câteva locuri în care aşa ceva nu a fost posibil, le sunt recunoscător următoarelor persoane pentru ajutorul acordat:

Dave Clare, care mi-a oferit sfaturi nepreţuite despre alpinism, atât în scris, cât şi la faţa locului, pe munte. Excelentul roman *Tapping the Source* al lui Kem Nunn şi e-mailurile lui Jay Caselberg m-au făcut să înţeleg mai bine lumea surfingului. Iar Bernard de la Diving Fornells m-a învăţat cum să mă descurc sub apă. Dacă am greşit pe undeva, numai eu sunt de vină.

Mii de mulţumiri şi lui Simon Spanton şi Carolyn Whitaker, care au aşteptat cu o răbdare nemărginită, fără ca măcar să facă aluzie la termenul de predare a cărţii.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

A treia carte din seria

Takeshi Kovacs

Una dintre rețetele de succes ale unei tiranii este să știe când și cum să le dea supușilor iluzia de libertate

Moartea nu mai este de neglijat, atunci când ai de înfruntat consecințele eternității. Și ale propriilor tale acțiuni. Pornit într-o misiune personală de răzbunare, mercenarul interstelar Takeshi Kovacs ajunge prins în rivalitățile politice ale mai multor facțiuni. Iar atunci când o versiune mai tânără a sa este clonată pentru a-l elimina pe cel din prezent, confruntarea capătă proporții planetare. Într-o luptă a trecutului cu prezentul, viitorul pare incert.

E uimitor cum repetarea constantă poate face ca până și cele mai evidente adevăruri să sune enervant și, în consecință, să fie combătute

În aceeași serie au mai apărut:
Carbon modificat
Portalul îngerilor

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-60-1

virtual proiect

9 786069 000601

{1} Concept economic lansat de președintele american Ronald Reagan, conform căruia reducerea impozitării celor bogați duce la ameliorarea „pic cu pic” a nivelului de viață al celor săraci (n. tr.).

{2} Deranj, în limba japoneză (n. tr.).

{3} Acronim al sintagmei din limba engleză *Military Machine Intelligences* (n. red.).

{4} Șoimar (n. tr.).

{5} Cel-care-face-rost-de-arme (n. tr.).